ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணம்

சுந்தர காண்டம்

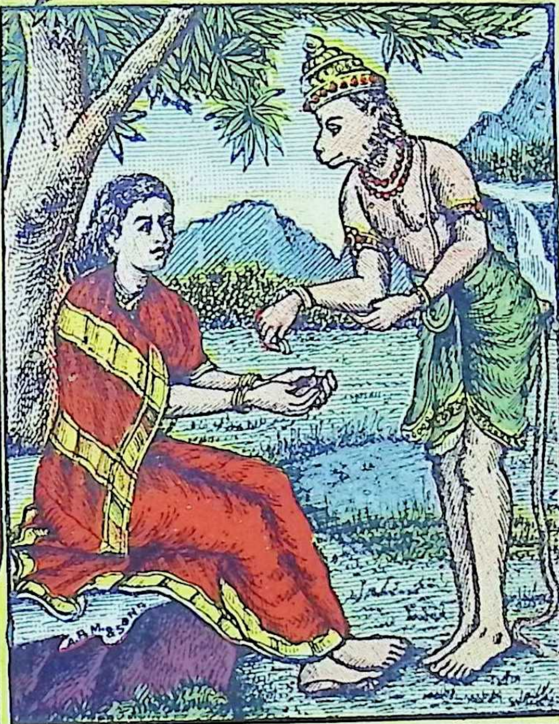

பூமகள் விலாச அச்சுக்கூடம்

சென்னை.

ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணம்

சுந்தர காண்டம்

பூமகள் விலாச அச்சுக்கூடம்,
சென்னை.

T. SAMBANDAN. P. T. MADRAS

ஸ்ரீ

𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇 - 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயண

சுந்தரகாண்டம்

இது

வேலூர் ஸ்ரீமஹந்து ஹைஸ்கூல் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்

முசுற்பாக்கம் கடாம்பி

உ. வே. ரங்காசாரியர்

இயற்றிய

ரஸிகஜந மாநஸோல்லாஸிநீ என்னும்

தமிழ் பொழிப்புரையுடன்

திருவல்லிக்கேணி

T. C. பார்த்தசாரதி அய்யங்காரால்

பார்வையிட்டதை,

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 1932 [ரூபா 3

87
அ/9

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் ஸன்ஸ்
"பூமகள் விலாசம் பிரஸ்",
24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி, சென்னை.

ஸ்ரீ:

விஜ்ஞாபநம்

ஆரியர்காள்!

வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:

என்கிறபடியே வேதார்த்த ப்ரகாசகமாக ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் இயற்றியருளிய இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணம் தர்மாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமா யிருக்குமிடம் ஸர்வ ஸம்பிரதிபந்நம்.

ஸப்தகாண்டாத்மகமான அதில் ஸாரதமமாய், ஆனதுபற்றியே சுந்தரமென்று திருநாமம் பூண்டு விளங்கும் இந்தக்காண்டம், பாராயணாதி முகத்தாலே புருஷார்த்தங்களைக் கைமேல் அளிக்குமிடமும்; இராவணன் கோட்டையி லகப்பட்ட பிராட்டியைச் சிறைமீட்கவெண்ணிய இராகவனார் விடுத்த திருவடியின் விருத்தாந்தத்தால்:— அகங்கார மடியாக வந்த பிராகிருத சரீரத்தில் வைபிபுண்டு கதியற்றுக்கிடக்கிற சேதநனைக் கடைத்தேற்ற வெண்ணிய எம்பெருமான் அனுப்பிய ஆசாரியன் செய்தருளும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தநம்முதலிய செயல்களைச் செவ்வே யுணர்த்துவதனால் பரமைகாந்திகளுக்கும் நித்தியாநுஸந்தேயமா யிருக்குமென்னுமிடமும் ஸுவியக்தம்.

இனி, ஸ்வயம்போக்கியமான இதின் அர்த்தாநுஸந்தாநத்தில் கண்வையாது சப்தமாத்திரங் கொண்டு பாரீயணாதி முகத்தாலே காரியங்கொள்ளும் உபாஸகர் போலன்றி, தேனேபோலினிய இதின் அர்த்தாநுஸந்தா

நத்தாலும் காலக்ஷேபம் பண்ண விரும்பினோர்க்கு, ஸம்ஸ்கிருதபாஷாரூபமான இது யாவர்க்கும் பயன் படாமைநோக்கி, இதை ஏனையபாஷைகளிலும் பொருள் செய்து வெளியிட்டுள்ளார் பலரில் யானும் ஒருவனாக ஆசைப்பட்டேன்.

ऋषेर्हि हृदयं ऋषिरेव जानाति

என்கிறபடியே கம்பீரமான வால்மீகி மஹாரிஷியின் திருவுள்ளத்தை அடியொற்றிப் பொருள்செய்ய, இப் புல்லறிவாளன் இழிவது சிறிதும் சேராதென்று என்னை யானே மறுத்தும், ஏதேனுமொரு செயல் செய்வதே இயல்பாகவுடைய கரணங்களாலும் விஷயப்பிரபாவத்தைக் கண்டு வெட்கமறியாமலெழுந்த என்றன் வேட்கையினாலும் இழுப்புண்டு இதற்குத் தமிழில் மொழிப்புரையொன்றெழுதி அதை மூலத்துடன் கலவாமல் தனியே பாராயணார்ஹமாம்படி அச்சிடுவித்தேன்.

ஆதலின், பிரகிருதிக்கு இன்றியமையாத தன்மையாலும் காரியப்பாட்டாலும் இதில் நேரிட்ட குற்றங்கள் நீக்கிக் குணம் பெருக்கி விஷயப்பிரபாவத்தை யிட்டு இதையும் ஓர் பொருளாக மதிப்பது மேலோர் கடன்.

गुणसंग्रहणायैव यतन्ते साधवस्सदा।
विषयेणैव दोषाणां व्याख्याः गुणग्रहणकारणाः॥

இங்ஙனம்:

மு. க. ரங்கன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் சுந்தரகாண்டத்தைக்

கேட்பது முதலியவைகளால் உண்டாகும் பலன்

பிரம்மாண்ட புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி:

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible] |
[illegible] ||

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

ஸ்மார்த்தர்களும் மாத்வர்களும்

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும்போது

அநுஸந்திக்கவேண்டும் சுலோகங்கள்

𑌵𑌿𑌨𑌾𑌯𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿॥

𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌶𑌶𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑌦𑌨𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇॥
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌦𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌷𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌶𑍍𑌶𑌤𑌮𑍍।
𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌸𑍇𑌨𑌂𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇॥
𑌵𑌾𑌗𑍀𑌶𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃𑌸𑍁𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇।
𑌯𑌂𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃𑌸𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿𑌗𑌜𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂𑌸𑍍𑌵𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰𑌾 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾.

𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌾॥

𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌮𑌣𑌿𑌮𑌯𑍀𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨𑌪𑌦𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌿𑌤𑌮𑌪𑌿𑌚𑌶𑍁𑌕𑌂 𑌪𑍁𑌸𑍍𑌤𑌕𑌂𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇𑌣॥

𑌭𑌾𑌸𑌾𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌶𑌙𑍍𑌖𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌮𑌣𑌿𑌨𑌿𑌭𑌾𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾 । 𑌸𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌸𑌤𑍁𑌵𑌦𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾॥

ஸ்ரீவால்மீகி ஸ்துதி॥

கூஜந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராக்ஷரம்।
ஆருஹ்ய கவிதாஸாகாம் வந்தே வால்மீகிகோகிலம்॥
வால்மீகேர்முநிஸிம்ஹஸ்ய கவிதாவநசாரிண:।
ஸ்ருண்வந் ராமகதாநாதம் கோ ந யாதி பராங்கதிம்॥
ய: பிபந் ஸததம் ராம சரிதாம்ருதஸாகரம்।
அத்ருப்தஸ்தம் முநிம் வந்தே ப்ராசேதஸமகல்மஷம்॥

ஸ்ரீஹநுமத் ஸ்துதி॥

கோஷ்பதீக்ருதவாராஸிம் மஸகீக்ருதராக்ஷஸம்।
ராமாயணமஹாமாலாரத்நம் வந்தேऽநிலாத்மஜம்॥
அஞ்ஜநாநந்தநம் வீரம் ஜாநகீஸோகநாஸநம்।
கபீஸமக்ஷஹந்தாரம் வந்தே லங்காபயங்கரம்॥

உல்லங்க்ய ஸிந்தோ: ஸலிலம் ஸலீலம் ய: ஸோகவஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா:। ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம் நமாமி தம் ப்ராஞ்ஜலிராஞ்ஜநேயம்॥

ஆஞ்ஜநேயமதிபாடலாநநம் காஞ்சநாத்ரிகமநீயவிக்ரஹம்
பாரிஜாததருமூலவாஸிநம் பாவயாமி பவமாநநந்தநம்

யத்ர யத்ர ரகுநாதகீர்த்தநம் தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம்। பாஷ்பவாரிபரிபூர்ணலோசநம் மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம்॥

மநோஜவம் மாருததுல்யவேகம் ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்। வாதாத்மஜம் வாநரயூதமுக்யம் ஸ்ரீராமதூதம் ஸிரஸா நமாமி॥

श्रीरामायणध्यानम्.

यः कर्णाञ्जलिसम्पुटैरहरहः सम्यक्पिबत्यादरात् वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु । जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् । रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥

वाल्मीकिगिरिसम्भूता रामसागरगामिनी ।
पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥
श्लोकसारसमाकीर्णं सर्गकल्लोलसङ्कुलम् ।
काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे ।
वेदः प्राचेतसादासीत् साक्षाद्रामायणात्मना ॥

श्रीरामध्यानश्लोकः.

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् । अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥

𑌪𑌾𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍁𑌤 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌭𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇𑌚 𑌯𑍇। 𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑍋𑌣𑍇𑌷𑍁𑌚। 𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌾 𑌸𑍁𑌤𑍋𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌯𑍍𑌯𑌨𑍀𑌲 𑌸𑌰𑍋𑌜𑌕𑍋𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂𑌰𑌾𑌸𑌂𑌹𑌜𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑌜॥

𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈𑌚𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌯𑍈 । 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌯𑌮𑌾𑌨𑌿𑌲𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌕 𑌮𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃॥

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍋𑌶𑌾𑌵𑌧𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌵𑌿𑌧𑌯𑌃 । 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌵 𑌸𑌾𑌨𑍇𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍂𑌜𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾॥

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑌮𑌾𑌪𑌨𑌸𑌮𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑍇𑌯𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃॥

𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾
𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌮𑌹𑍀𑌂𑌮𑌹𑍀𑌶𑌾𑌃। 𑌗𑍋𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑍋 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁॥

𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌸𑌸𑍍𑌯𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀।
𑌦𑍇𑌶𑍋𑌽𑌯𑌂𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭
𑌯𑌾𑌃॥

𑌅𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌃।
𑌅𑌧𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌧𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌰𑌦𑌾𑌂 𑌶𑌤𑌮𑍍॥

𑌉𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌤𑌕𑍋𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ।
𑌏𑌕𑍈𑌕𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌠𑌂 𑌪𑌠𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 ।
𑌸𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 ॥
𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌯 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌧𑌸𑍇 ।
𑌰𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌥𑌾𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌨𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 ।
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌶𑍇 𑌸𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌮𑍍 ॥
𑌯𑌨𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌤𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾 ।
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌮𑍍 ॥
𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌧𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌅𑌦𑌿𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌮𑍍 ॥
𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃 ।
𑌯𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌂 𑌰𑌾𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌮𑍍 ॥
𑌋𑌤𑌵𑌸𑍍𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚𑌤𑍇 ।
𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌦𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾

𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌰𑍋𑌮𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

பாராயணம் செய்யத் தொடங்கும்போது

அநுஸந்திக்கவேண்டும்படி

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌕𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍. 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌦𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌿𑌕𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌭𑌟𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑍇𑌯𑌾𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿

𑌕𑍂𑌜𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌰𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍।
𑌆𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌿𑌕𑍋𑌕𑌿𑌲𑌮𑍍॥

𑌵𑌾𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌵𑌨𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃।
𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌰𑌾𑌮𑌕𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌕𑍋 𑌨 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍॥

𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍।
𑌅𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍇𑌤𑌸𑌮𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌮𑍍॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿

𑌗𑍋𑌷𑍍𑌪𑌦𑍀𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌰𑌾𑌶𑌿𑌂 𑌮𑌶𑌕𑍀𑌕𑍃𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑍍 ।
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌮𑌹𑌾𑌮𑌾𑌲𑌾 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇𑌽𑌨𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍 ॥
𑌅𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ।
𑌕𑌪𑍀𑌶𑌮𑌕𑍍𑌷𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌭𑌯𑌙𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍 ॥

𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌂𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿
𑌮𑌤𑌾𑌂𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍 । 𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌯𑍂𑌥𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮
𑌦𑍂𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 ॥

𑌉𑌲𑍍𑌲𑌙𑍍𑌘𑍍𑌯𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃𑌸𑌲𑌿𑌲𑌂𑌸𑌲𑍀𑌲𑌂 𑌯𑌃𑌶𑍋𑌕𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂𑌜𑌨
𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌯𑌾𑌃 । 𑌆𑌦𑌾𑌯𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌦𑌦𑌾𑌹𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌨𑍇𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌆𑌞𑍍𑌜𑌨𑍇𑌯𑌮𑌤𑌿𑌪𑌾𑌟𑌲𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌮𑌨𑍀𑌯𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍
𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑌤𑌰𑍁𑌮𑍂𑌲𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌾𑌮𑌿𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍

𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌘𑍁𑌨𑌾𑌥𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤
𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌮𑍍 । 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌵𑌾𑌰𑌿𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌲𑍋𑌚𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍁
𑌤𑌿𑌂𑌨𑌮𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾

𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌪𑌰𑍇𑌪𑍁𑌂𑌸𑌿 𑌜𑌾𑌤𑍇𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍇 ।
𑌵𑍇𑌦𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾𑌦𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ॥

𑌤𑌦𑍁𑌪𑌗𑌤𑌸𑌮𑌾𑌸𑌸𑌂𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌸𑌮𑌮𑌧𑍁𑌰𑍋𑌪𑌨𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 । 𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌂 𑌦𑌶𑌶𑌿𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌧𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌮𑌯𑌧𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌮 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌰𑌘𑍁𑌕𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌰𑌤𑍍𑌨𑌦𑍀𑌪𑌮𑍍 । 𑌆𑌜𑌾𑌨𑍁𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌦𑌲𑌾𑌯𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌕𑌰𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 ॥

𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌤𑌲𑍇 𑌹𑍈𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌣𑍍𑌡𑌪𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑌮𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌮𑌯𑍇 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌞𑍍𑌜𑌨𑌸𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌰𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌭𑌜𑍇 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌲𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍋𑌶𑌾𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌧𑌨𑌂
𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

ஸ்ரீரஸ்து

பாராயணம்செய்து முடிக்கும்போது

அநுஸந்திக்கவேண்டும் சுலோகங்கள்

ஏவமேதத் புராவ்ருத்தமாக்யானம் பத்ரமஸ்து வ: |
ப்ரவ்யாஹரத விஸ்ரப்தம் பலம் விஷ்ணோ: ப்ரவர்த்ததாம் ||
லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராபவ: |
யேஷாமிந்தீவரஶ்யாமோ ஹ்ருதயஸ்தோ ஜனார்தன: ||
காலே வர்ஷது பர்ஜன்ய: ப்ருதிவீ ஸஸ்யஶாலினீ |
தேஶோऽயம் க்ஷோபரஹிதோ ப்ராஹ்மணா: ஸந்து நிர்பயா: ||
காவேரீ வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ: |
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீஶ்ச வர்த்ததாம் ||
ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம் ந்யாய்யேன மார்க்கேண மஹீம் மஹீஶா: | கோப்ராஹ்மணேப்ய: ஶுபமஸ்து நித்யம் லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து ||

மங்களம்

மங்களம் கோஸலேந்த்ராய மஹனீய குணாப்தயே |
சக்ரவர்த்தி தனூஜாய ஸார்வபௌமாய மங்களம் ||
வேதவேதாந்த வேத்யாய மேகஶ்யாமல மூர்த்தயே |
பும்ஸாம் மோஹனரூபாய புண்யஶ்லோகாய மங்களம் ||
விஶ்வாமித்ராந்தரங்காய மிதிலா நகரீபதே: |
பாக்யானாம் பரிபாகாய பவ்யரூபாய மங்களம் ||
பித்ருபக்தாய ஸததம் ப்ராத்ருபி: ஸஹ ஸீதயா |
நந்திதாகில லோகாய ராமபத்ராய மங்களம் ||

𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌾𑌕𑍇𑌤𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇|
𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌮𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌧𑍀𑌰𑍋𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾𑌚𑌜𑌾𑌨𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌬𑌾𑌣𑌾𑌸𑌿𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇|
𑌸𑌂𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑌦𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍇𑌮𑌮𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌾𑌸𑌾𑌯 𑌖𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌮𑌰𑌶𑌤𑍍𑌰𑌵𑍇|
𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌰𑌾𑌜𑌾𑌯𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌸𑌾𑌦𑌰𑌂𑌶𑌬𑌰𑍀𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌫𑌲𑌮𑍂𑌲𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌷𑌿𑌣𑍇|
𑌸𑍌𑌲𑌭𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾𑌯 𑌹𑌰𑍀𑌶𑌾𑌭𑍀𑌷𑍍𑌟𑌦𑌾𑌯𑌿𑌨𑍇|
𑌵𑌾𑌲𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑌨𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌧𑍀𑌰𑌾𑌯𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇𑌰𑌘𑍁𑌵𑍀𑌰𑌾𑌯 𑌸𑍇𑌤𑍂𑌲𑍍𑌲𑌙𑍍𑌘𑌿𑌤𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑌵𑍇|
𑌜𑌿𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌰𑌣𑌧𑍀𑌰𑌾𑌯𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌆𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌭𑌿𑌷𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾|
𑌰𑌾𑌜𑌾𑌧𑌿𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||
𑌮𑌂𑌗𑌳𑌾𑌶𑌾𑌸𑌨𑌪𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍁𑌰𑍋𑌗𑌮𑍈𑌃|
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌂𑌗𑌳𑌮𑍍||

அநந்தரம் - பிதாமஹஸ்ய தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பர்யந்தமான சுலோகங்களை அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

யதா ஸ்வாசாரியன் தொடங்கி ஸ்ரீய:பர்யந்தமும், குருபரம்பரையாவது அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

சுந்தரகாண்டம்

முசுற்பாக்கம்

கடாம்பி உ. வே. ரங்காசாரியர்

இயற்றிய பொழிப்புரை.

हरिः ओम्

श्रीमते हयग्रीवाय नमः

श्रीसीतालक्ष्मणहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्र

परब्रह्मणे नमः

[illegible] नमः

श्री[illegible] - [illegible]

कथा रावणनीतायाः सीतायाः [illegible] ।
[illegible] ।

[illegible] ।
[illegible] ॥ २

[illegible]
[illegible] ॥ ३

ஹரி: ஓம்

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண அநுமத்ஸமேத ஸ்ரீராமச்சந்த்ர பரப்பிரம்மணே நம:

அஸ்மத் குருபரம்பராயை நம:

ஸ்ரீ சுந்தரகாண்டம்

முதல் ஸர்க்கம்

ஸ்ரீராகவன், பிராட்டியைத் தேடுவதற்காக ஸுக்ரீவ மஹாராஜரைக்கொண்டு திசையெங்கும் போகவிடுத்த வானரவீரர்களில், தென்திசையிற் சென்ற அங்கதன் முதலானோர் ஸம்பாதியின்சொற்படி லங்கைக்குப் போவதாயொருப்பட அதில் ஹநுமானொருவரே காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்புந் திறமுடையவராக அறுதியிடப்பட்டு, ஜாம்பவான் அவரை பிரோத்ஸாஹப்படுத்த அவரும் அங்கீகரித்துப்போக உத்யுக்தரானார்.

அநந்தரம், சத்துருக்களை நிரஸிக்கவல்ல ஹநுமான் இராவணன் கொண்டுசென்ற ஸீதையி னிருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதாய் சாரணர் திரியு மாகாயமார்க்கத்தில் செல்ல யத்தனித்தார். 1

செய்தற்கரிய செயலைத் தடையறச் செய்யக் கோலி, நன்றாய் சிரத்தையும் கழுத்தையு முயரவெடுத்துக்கொண்டிருக்கு மவ்வானரன், விடையேறென்னும்படி விளங்காநின்றனர். 2

பிறகு, மஹா பலவானாய் தைரியசாலியான அவர், வைடூரியம்போல் பசுநிறமுற்று தண்ணீரெனக் குளிர்ந்த புல்வெளியில் யதேச்சமாய் உலாவித்திரிந்தார். 3

த்விஜாந் வித்ராஸயந்து யேத்ர நாரஸா பாதபாந்து ஹரந்து ।
த்ர்யம்பகாம்ஶ்வஸாபஹரிந்த்வந்து த்ருவ்யஜதவ கேஸரீ ॥ ௪

நீரு ரோஹித தாம்ஜிஷ்ட பத்ரவர்ணைர் ஸ்திதாவிலேத: । ஸ்வஹாவவிஷிதைஶ்சித்ரை ஜயாதாஹி ஸ்ஸ தரத்ரதம் । ௫
காலே விஹிரஹாவிஷ தலீக்ஷ்ணம்ஸபரிச்சேத: ।
யக்ஷகிஷர மந்த்ரைர் ஜேதுவகேல்பஶ்ச பதேைம: ॥ ௬
ஸதஸ்ய ஶிரிவபர்ஶ்ய தயோ நாமவராயதே ।
திஷ்டந் கவிவர ஸ்தத்ர ஹதே நாமஜவாபஹள ॥ ௭
ஸஸமயராய தஹேந்த்ராய பவநாய ஸ்வயம்ஹவே ।
ஹரதேஹ்ய ஶ்சாம்ஜமிம்க்ருத்வா பகார மதேநதிம் ॥ ௮

ஜந்தும் ப்ராஜ்ஞவ: க்ருத்வா பவநாயாத்தயோநயே ।
தஸ்மாஹி பவ்யயே மஸ்தம் தக்ஷிணோ தக்ஷிணாம் திஶம் ॥

பஶ்ரூ ப்ரபோதய்ர்ஷ: ஸ்ரவநே க்ருதநிஶ்சய: ।
பவ்யயே நாதவ்யஜ்யுயர்ம் ஸதஹ்ர ஜவ பவர்ஸ ॥ ௰

ப்ரதிஷேதேண ஶரீரஸ்ய ம்ருஜ்வயிஷஹரணர்வம் ।
பாஹுப்யாம் விதயாதஸ பாணிப்யாம்பவர்தம் ॥
ஸ பதாந்ய பரஶ்சாவி த்ஹரகர்ம் கவிவிபிதா: ॥ [யக்ஷ
தரணாம் பக்ஷிதாக்ராணாம் ஸவர்ம்பக்ஷதஶாத

அப்படி அவர் யோசித்துக்கொண்டே உலாத்தும் பொழுது, பறவைகள் பயந்தோட, மரங்களை மார்பிலை லிடித்துத் தள்ளி, வயதுவந்த சிங்கமெனப் பற்பல மிருகங்களைக் கொன்றுவிட்டார். 4

நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள், பசுமை, வெளுப்பு, கறுப்பு என்கிற ஸ்வாபாவிக சித்திர வர்ணங்களான காவிக்கற்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கையால், யக்ஷர், கின்னரர், கந்தருவர், பந்நகர் என்கிற தேவதாப்ராயர்கள், பரிஜனங்களோடு கூடி தங்களுக் கிஷ்டமான ரூபமெடுத்துக் கொண்டு அடிக்கடி தங்குமிடமான அந்த பர்வதஸ்ரேஷ்டத்தில் அனேகம் கஜராஜங்கள் நிறைந்த ஓர் பிரதேசத்தில் நிற்கின்ற அந்த கபிவரன், நின்றுகொண்டு மடுவின் நடுவில் யானைபோல் விளங்காநின்றனர். 5-6-7

அனந்தரம் சூரியன், மஹேந்திரன், வாயு, பிரமன் இவர்களுக்கும் பூதங்களுக்கும் அஞ்சலிசெய்து புறப்படவெண்ணினர். 8

கிழக்குமுகமாய் நின்று தமது பிதாவான வாயுபகவானை நினைத்துக் கைகூப்பி உடனே அந்த வீரன் தென் திசையில் போவதற்காக வளரத்தொடங்கினர். 9

இராமன் பயனை உத்தேசித்துப் பாய்வதாக நிச்சயித்திருக்குமிவரை வானரவீரர்கள் பார்த்திருக்கையில் பர்வகாலங்களில் கடல் பொங்குமாபோல் பொங்கலுற்றார். 10

கடல்தாண்ட வேண்டி அளவைக்கடந்த சரீரமெடுத்த வவர், கை கால்களால் மலையைக் குலுக்கினர். 11

அந்த பருவதம், வானரன் குலுக்கியதினால் முகூர்த்த காலம் நடுங்கவே அதில் பூத்திருந்த மரங்களும் மலர்களையெல்லாம் உதிர்த்துவிட்டன. 12

𑌤𑍇𑌨𑌪𑌾𑌦𑌪𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍌𑌘𑍇𑌣𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌃 𑌶𑍈𑌲𑍋 𑌬𑌭𑍌 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌮𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾॥

𑌤𑍇𑌨𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌸𑌲𑌿𑌲𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌮𑌦𑌂𑌮𑌤𑍍𑌤𑌇𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌃॥ ௧௪

𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌬𑌲𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌰𑍀𑌤𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌞𑍍𑌜𑌨 𑌰𑌾𑌜𑌤𑍀𑌃॥ ௧௫

𑌮𑍁𑌮𑍋𑌚𑌚 𑌶𑌿𑌲𑌾𑌶𑍈𑌲𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑌿𑌲𑌾𑌃।
𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌾𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌧𑍂𑌮𑌰𑌾𑌜𑍀𑌰𑌿𑌵𑌾𑌨𑌲𑌃॥ ௧௬

𑌗𑌿𑌰𑌿𑌣𑌾𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌗𑍁𑌹𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌵𑌿𑌨𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍈𑌃॥

𑌸𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌨𑌾𑌦𑌃 𑌶𑍈𑌲𑌪𑍀𑌡𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌜𑌃।
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌪𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿𑌚॥ ௧௮

𑌶𑌿𑌰𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍃𑌥𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌪𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃।
𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑌾𑌵𑌕𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌦𑌦𑌂𑌶𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑌿𑌲𑌾𑌃॥

𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌷𑍈𑌰𑍍𑌦𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌪𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌶𑌿
𑌲𑌾𑌃। 𑌜𑌜𑍍𑌵𑌲𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌕𑍋𑌦𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌬𑌿𑌭𑌿𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾॥

இப்படி அம்மரங்கள் பெய்த ஸுகந்த புஷ்பராசிக
ளெங்கும் மூடிக்கொள்ள, அம்மலை புஷ்பமயமாய் விளங் 13
காநின்றது.

அந்த உத்தமவீரனால் மிதியுண்ட அப்பருவதம், மத
யானை மதஜலத்தைப் பெருகவிடுவதுபோ லெங்கும் தண் 14
ணீரைப் பெருகவிட்டது.

அந்த பலவானால் பீடிக்கப்பட்ட அம்மஹேந்திரபர்
வதம், பொன், வெள்ளி, மை இவற்றின் ரேகைகளைத் 15
தோற்றுவித்தது.

அம்மலை, விசாலமான அனேகம் காவிக்கற்களுடன்
கூடிய சிலைகளைச் சிதறி, நடுவில் தீயும் சுற்றேரம் புகையு 16
மான அக்கினிபோல் விளங்காநின்றது.

நெருக்குண்ட அம்மலையினுலெங்கும் நெருக்குண்ட
குஹைகளிலிருக்கும் பிராணிகள் விகாரமாய் கூச்சலிட் 17
டன.

அம்மலையி னுபத்திரவத்தால் பிராணிகளிட்ட அக்
கூச்சல், பாரெங்கும் திசையெங்கும் காடெங்கும் பரவிப் 18
போயிற்று.

ஸர்ப்பங்களெல்லாம் பெருப்பெருத்த தங்கள் படங்
களை, ஸ்வஸ்திகமென்னுங் கருங்கோடு தோற்ற வெடுத்
துக்கொண்டு, கோரமான விஷாக்னியைக் கக்கினவைக் 19
ளாய் பற்களால் கற்களைக் கடித்துக்கொண்டன.

கோபங்கொண்ட அவ்விஷப்பூச்சிகளால் கடியுண்ட
அப்பெரும்பாறைகள் திகுதிகென்று பற்றியெரிந்து ஆயி 20
ரம் சுக்கலாய் பிளபட்டன.

யானிசௌஷதஜாலானி தஸ்மிஞ்ஜாதானி பர்வதே |
விஷக்னான்யபி நாகானாம் நஶேகு: ஶமிதும் விஷம் || ௨௧

பித்யதேऽயம் கிரிர்பூதைரிதி மத்வா தபஸ்வின: |
த்ரஸ்தா வித்யாதராஸ்தஸ்மாதுத்பேது: ஸ்த்ரீகணை: ஸஹ |

பானபூமிகதம் ஹித்வா ஹைமமாஸவபாஜனம் |
பாத்ராணி ச மஹார்ஹாணி கரகாம்ஶ்ச ஹிரண்மயான் || ௨௩

லேஹ்யானுச்சாவசான்பக்ஷ்யான் மாம்ஸானி விவிதானி ச |
ஆர்ஷபாணி ச சர்மாணி கட்காம்ஶ்ச கனகத்ஸரூன் || ௨௪

க்ருதகண்டகுணா: க்ஷீபா ரக்தமால்யானுலேபனா: |
ரக்தாக்ஷா: புஷ்கராக்ஷாஶ்ச ககனம் ப்ரதிபேதிரே || ௨௫

ஹாரநூபுரகேயூர பாரிஹார்யதரா: ஸ்த்ரிய: |
விஸ்மிதா: ஸஸ்மிதாஸ்தஸ்துராகாஶே ரமணை: ஸஹ || ௨௬

தர்ஶயந்தோ மஹாவித்யாம் வித்யாதரமஹர்ஷய: |
ஸஹிதாஸ்தஸ்துராகாஶே வீக்ஷாஞ்சக்ருஶ்ச பர்வதம் ||

ஶுஶ்ருவுஶ்ச ததா ஶப்தம் ருஷீணாம் பாவிதாத்மனாம் |
சாரணானாம் ச ஸித்தானாம் ஸ்திதானாம் விமலேऽம்பரே ||

அம்மலையில் விஷத்தைப் போக்கவல்ல ஓஷதிகள் ஏராளமாயிருந்தும் அப்பாம்பு விஷத்தைப் போக்கமாட்டாமற் போயின. 21

அங்கிருந்த வித்யாதரர்கள், இம்மலை பூதங்களால் இப்பொழுது பிளபடப்போகிறதென்று நினைத்து பயந்து கவலைப்பட்டு, ஸ்திரீகளுடன்கூட ஆகாயத்திற் கிளம்பலுற்றார்கள். 22

அப்பொழுதவர்கள் பாநசாலையிலுள்ள சுவர்ணமயமான பாநபாத்திரங்கள், விலையுயர்ந்த பொற்கலசம் முதலிய பாத்திரங்கள், லேஹியங்கள், உயர்ந்த பக்ஷியங்கள், பலவிதமாம்ஸங்கள், எருதுத்தோல்பள்ளயங்கள், பொற்பிடியிட்ட கத்திகள் எல்லாம் போட்டதுபோட்டபடியே ஆரமணித்தோரும் மதமிகுந்தோரும் சூடின மாலையும் பூச்சுமாய் கண்கள் சிவக்க விழித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பிவிட்டார்கள். 23-24-25

ஆகாசத்திற் சென்றபின், ஸ்திரீகளெல்லாம் அலங்கோலமாயிருந்த தங்கள் ஹாரம், தண்டை, தோள்வளைகள், வளையல்கள் சரியாயிருக்கும்படி தரித்துக்கொண்டு, தாங்கள் திடீரென்று கிளம்பினதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டு தம் புருஷர்களுடன் கூடி சிரிக்கலுற்றார்கள். 26

அநந்தரம், அந்த வித்தியாதர மஹர்ஷிகள் வித்தையின் மஹிமையால் ஆகாயத்தில் கும்பலாயிருந்து பர்வதத்தை முற்றும் உற்றுப்பார்த்தார்கள். 27

அப்பொழுது ஆத்மபாவனை பண்ணிக்கொண்டிருந்த மஹர்ஷிகளும், நிரபாயமான ஆகாயத்திலிருக்கும் சித்த சாரணர்களும்சொன்னசொல் அவர்கள்காதில்விழுந்தது.

ஏஷ பர்வதஸங்காஶோ ஹநூமாந் மாருதாத்மஜ: ।
திதீர்ஷதி மஹாவேக: ஸமுத்ரம் மகராலயம் ॥ ௨௯

ராமார்த்தம் வாநரார்த்தம் ச சிகீர்ஷந் கர்ம துஷ்கரம் ।
ஸமுத்ரஸ்ய பரம் பாரம் துஷ்ப்ராபம் ப்ராப்துமிச்சதி ॥ ௩௦

இதி வித்யாதரா: ஶ்ருத்வா வசஸ்தேஷாம் மஹாத்மநாம் ।
தமப்ரமேயம் தத்ருஶு: பர்வதே வாநரர்ஷபம் ॥ ௩௧

துதுவே ச ஸ ரோமாணி சகம்பே சாசலோபம: ।
நநாத ச மஹாநாதம் ஸுமஹாநிவ தோயத: ॥ ௩௨

ஆநுபூர்வ்யேண வ்ருத்தம் ச லாங்கூலம் ரோமபிஶ்சிதம் ।
உத்பதிஷ்யந் விசிக்ஷேப பக்ஷிராஜ இவோரகம் ॥ ௩௩

தஸ்ய லாங்கூலமாவித்தமாத்தவேகஸ்ய ப்ருஷ்டத: ।
தத்ருஶே கருடேநேவ ஹ்ரியமாணோ மஹோரக: ॥ ௩௪

பாஹூ ஸம்ஸ்தம்பயாமாஸ மஹாபரிகஸந்நிபௌ ।
ஸஸாத ச கபி: கட்யாம் சரணௌ ஸஞ்சுகோப ச ॥ ௩௫

ஸம்ஹ்ருத்ய ச புஜௌ ஶ்ரீமாம்ஸ்ததைவ ச ஶிரோதராம் ।
தேஜஸ்ஸத்த்வம் ததா வீர்யமாவிவேஶ ஸ வீர்யவாந் ॥ ௩௬

அதாவது: "இதோ பர்வதத்திற்கு ஸமமான வாயு புத்திரன் (ஹனுமான்) மஹா வேகத்தோடு கிளம்பி, முதலை முதலிய ஜலசரங்களுக் கிடமான இம்மாகடலைக் கடக்கப்போகிறார். 29

இராமனுக்காகவும் வானரர்களுக்காகவும் செயற்கரிய செயலைச் செய்யக்கோலி, எட்டக்கூடாத விக்கடலின் அக்கரையையு மெட்டப் பார்க்கிறார்." 30

இப்படி சொன்ன அம்மஹாத்மாக்களின் வார்த்தையை அந்த வித்யாதரர்கேட்டு, அப்பிரமேயனான அவ்வானரர் தலைவனை அம்மலையில் நிற்கக் கண்டார்கள். 31

பர்வதாகாரரான அவர் மயிர்களைச் சிலுத்தி தேஹத்தைக் குலுக்கி, பெருத்ததொரு நீர்கொண்ட மேகம் கர்ஜித்தாப்போல் கர்ஜனைசெய்தார். 32

அப்பொழுது கிளம்பப்போகிறபடியால் உரோமங்கள் மொய்த்துச் சுருண்டிருந்த தம் வாலை, கருடன் பாம்பை நீட்டுவதுபோல் நீட்டி விடுத்தனர். 33

வேகத்தை மேற்கொண்ட அவர், பின்னே நீட்டிய வாலானது கருடனு விழுக்கப்படுமோர் மஹா ஸர்ப்பம் போல் காணப்பட்டது. 34

பெரிய உழல் மரத்திற்குச் சமமான தோள்களையிறுக்கி, இடுப்பிலடங்கி கால்களைக் குறுக்கிக்கொண்டார். 35

அந்த ஸ்ரீமான் புஜங்களையும், கழுத்தையும் அடக்கி, வீரிய பல பராக்கிரமங்களை மேற்கொண்டார். 36

மார்கமாலோகயந் தூராதூர்த்வம் ப்ரணிஹிதேக்ஷண: ।
ருரோத ஹ்ருதயே ப்ராணாநாகாஶமவலோகயந் ॥

பத்ப்யாம் த்ருடமவஸ்தாநம் க்ருத்வா ஸ கபிகுஞ்ஜர: ।
நிகுஞ்ச்ய கர்ணௌ ஹநுமாநுத்பதிஷ்யந் மஹாபல: ॥
வாநராந் வாநரஶ்ரேஷ்ட இதம் வசநமப்ரவீத் । ௩௮

யதா ராகவநிர்முக்த: ஶர: ஶ்வஸநவிக்ரம: ॥
கச்சேத் தத்வத் கமிஷ்யாமி லங்காம் ராவணபாலிதாம் । ()

ந ஹி த்ரக்ஷ்யாமி யதி தாம் லங்காயாம் ஜநகாத்மஜாம் ॥
அநேநைவ ஹி வேகேந கமிஷ்யாமி ஸுராலயம் । ௪௦

யதி வா த்ரிதிவே ஸீதாம் ந த்ரக்ஷ்யாம்யக்ருதஶ்ரம: ॥
பத்த்வா ராக்ஷஸராஜாநமாநயிஷ்யாமி ராவணம் । ௪௧

ஸர்வதா க்ருதகார்யோऽஹமேஷ்யாமி ஸஹ ஸீதயா ॥
ஆநயிஷ்யாமி வா லங்காம் ஸமுத்பாட்ய ஸராவணாம் । ௪௨

ஏவமுக்த்வா து ஹநுமாந் வாநராந் வாநரோத்தம: ॥
உத்பபாதாத வேகேந வேகவாநவிசாரயந் ।
ஸுபர்ணமிவ சாத்மாநம் மேநே ஸ கபிகுஞ்ஜர: ॥ ௪௩

போகவேண்டிய வழியை வெகுதூரம் நிதானித்து ஆகாசத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே இருதயத்தில் பிராண வாயுவைத் தடுத்துவிட்டார். 37

அந்த கபிஸ்ரேஷ்ட்டன், கால்களைப் பூமியி லூறுதியா யூன்றிக்கொண்டு காதுகளை யுட்சுருக்கி, தமது பலத்தை மேற்கொண்டு கிளம்பும் ஸமயத்தில், வானரர்களைப் பார்த்து இந்தவிதம் சொல்லலுற்ருர். 38½

இராகவனுல் விடப்பெற்ற பாணம் எப்படி வாயு வேகமாய்ப் போகுமோ அப்படியானிராவணன் புரக்கு மிலங்கைக்குச் செல்வேனுக. 39½

இலங்கையில் ஜானகியைக் காணுதபக்ஷத்தில் இதே வேகமாய் சுவர்க்கலோகத்திற்கு செல்லக்கடவேன். 40½

அப்படி சுவர்க்கத்திலும் சீதையைக் காணுது என் சிரமம் வீணுமிடத்தில், அந்த ராக்ஷஸ ராஜாவான ராவணனைக் கட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுவேன். 41½

எவ்விதத்திலும் போன காரியத்தை முடித்துக்கொண்டே வருவேன். அதாவது: சீதையுடன் கூடத் திரும்பிவருவது; இல்லையென்று இராவணனே டிலங்கையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு வருவதென்பதாம். 42½

வானரரைப்பார்த்து இவ்வாறுரைத்த அவ்வானரோத்தமன், மனதில் சிறிதும் கவலையின்றி தம்மையொரு கருடனுய், தமக்கு மிருசிறகுண்டாயிருப்பதுபோல் நினைத்து அதிவேகமாய் மேலே பாய்ந்துவிட்டார். 44

𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌗𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌗𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑌃 ।
𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌟𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥

𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌕𑍋𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑌃 ।
𑌉𑌦𑍍𑌵𑌹𑌨𑍍𑌨𑍂𑌰𑍁𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌮𑌲𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 ॥ ௪௬

𑌊𑌰𑍁𑌵𑍇𑌗𑍋𑌦𑍍𑌧𑌤𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌮𑌨𑍍𑌵𑌯𑍁𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌮𑌿𑌵 𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌃 ॥ ௪௭

𑌤𑌮𑍂𑌰𑍁𑌵𑍇𑌗𑍋𑌨𑍍𑌮𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌗𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃 ॥
𑌅𑌨𑍁𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌰𑍍𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌵 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑌿𑌮𑍍 । ()

𑌸𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌰𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 । 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃 ॥ ௪௯

𑌸𑌾𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌥 𑌯𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌮𑌜𑍍𑌜𑌂𑌲𑍍𑌲𑌵𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 ।
𑌭𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌾𑌲𑌯𑍇 ॥ ௫௦

𑌸 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑍈𑌃 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 𑌸𑌾𑌂𑌕𑍁𑌰𑌕𑍋𑌰𑌕𑍈𑌃 ।
𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌮𑍇𑌘𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌖𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑍈𑌰𑌿𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥ ௫௧

𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌃 ।
𑌅𑌵𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌲𑌿𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑍋 𑌯𑌥𑌾 ॥ ௫௨

அவர் வேகமாயக் கிளம்பலும், அதனால் அம்மலையி லுண்டான மரங்கள் யாவும் கிளைகளைச் சுருக்கிக்கொண்டு நாற்புறமுங் கிளம்பிவிட்டன. 45

பூக்கள் நிறைந்து பருத்துள்ள யஷ்டிமகமென்னும் விருக்ஷங்களைத் துடையினது வேகத்தால் இழுத்துக் கொண்டு நிராடங்கமானவாகாயத்திற் போகலுற்றார். 46

துடையினது வேகத்தால் பிடுங்குண்ட மரங்கள், நெடுந்தூரஞ் செல்கின்ற தம் பந்துவைப் பந்துக்கள் பின் செல்லுமாறு முகூர்த்தகாலம் அவரைப் பின்சென்றன.()

அப்படியே துடையின் வேகத்தால் பிடுங்குண்ட ஆச்சாமரங்களும் பின்னும் பல நன்மரங்களும் அரசனைச் சேனைகள் பின்செல்வதுபோல் ஹனுமானைப் பின்றொடர்ந்தன. 48

நன்றாய் புஷ்பித்த நுனிகளையுடைய பல விருக்ஷங்களுடன்கூடி பர்வதாகாரமான ஹனுமான் அற்புதமாய் காட்சிதந்தனர். 49

அதில் மிகவும் திடமான விருக்ஷங்கள், மஹேந்திரனிடத்தில் பயந்த பர்வதங்கள்போல் கடலில் வீழ்ந்து முழுகிப்போயின. 50

மேகத்துக்கு ஸமமான அந்த ஹனுமான், மொக்கும் அரும்பும் கூடிய பலவித புஷ்பங்கள் மறைக்க, மினு மினுப்பூச்சி மூடிய மலையெனப் பிரகாசித்தனர். 51

பிறகு அம்மரங்கள் புஷ்பங்களையுதிர்த்துவிட்டு ஜலத்தில் விடவந்த வன்பர்கள்போல் தண்ணீரில் தங்கிவிட்டன. 52

शां परिवृतं सर्वैर्विजं द्वारे नस्य शोभते॥
अम्बरे वा पार्वणस्य शक्रस्य ज्वलतो व्योम्नि तः। ௰௧

शां परिवृत वक्त्रे णमहानु शाक्रुंभेष्टा नियातजः॥
व्यरोचत महाप्राज्ञः परिव्यवधीवमाक्षसः। ௰௨

स्थितो दृशेनाहितानेत्रेण राजसमहाकविः॥
महतानासि तेनैव गिरिणैरुसिकया तदना॥ ௰௩

तस्यावनरसिंहस्य द्वारे नस्य सागरः॥
कक्षां तरपतावाय जीर्णरि तजव गजर्दि। ௰௪

धैयशानिव तत्वक्षा हत्थाणाहाविनिश्चता॥
अधुश्च तसानंवयाच तयासकविकांजरः। ௰௫

चतुर्थं तंमसंकालो व्यायतश्शोकविः॥
प्रव्यजवरो तं गः कक्ष्याबच्चरोनया। ௰௬

उपविष्टा द्वीरेण हायया वावगायया॥
सागरो रत्नाविष्टा नळसिवास्त्वाकविः। ௰௭

पंयंधेशं सरूस्य जगासमहाकविः॥
ससतव्यारवेगन वोद्वाजवमक्ष्यते।

அந்த வாயுகுமாரன் பாயும்பொழுது ஆகாயத்தில் நிறுத்தப்பட்ட வாலானது இந்திர த்வஜம்போல் காக்ஷி தந்தது. 61½

ஒருஸமயம் மண்டலாகாரமான வாலால் சூழப்பட்ட பொழுது, வெண்பற்களையுடைய அவ்வாயுகுமாரன் பரிவேஷமிட்ட சூரியனெனப் பொலிவுற்றனர். [வெண் பற்களினொளியும் பரிவேஷத்தைப் பூரித்ததென்றறிக] 62½

அம் மாவானரன் மிகவும் சிவந்து பெரிதாய பின் பாகத்தினால், பிளபட்ட காவிக்கல் மலையெனக் காணப்பட்டனர். 63½

கடலைக் கடக்கும் அவ்வானரச் சிங்கத்தின் கக்ஷத்தில் புகுந்த காற்று மேகம்போல் கர்ஜித்தது. (கக்ஷம்-அக்கள்) 64½

வடதிசையிற் புறப்பட்டு வாலுடன்கூடி ஆகாயத்தில் விழும் கொள்ளிபோல் அந்த கபிஸ்ரேஷ்டன் காணப்பட்டார். 65½

மிகவும் நீளமாய் ஆகாயத்திலிருந்து விழும் சூரியன் போலும், தறியில் பிணைப்புண்ட பெருப்பெருத்த யானை போலும் ஹனுமான் தோன்றினார். 66½

மேலே சரீரமும் கீழே சமுத்திரத்தில் பதிந்த நிழலுமாயிருந்த அம்மாருதியார் கடலில் காற்றினால் தள்ளுண்ணும் கப்பலெனத் தெம்பட்டனர். 67½

அந்த கபிவரன் எங்கெந்த தேசத்தில் சென்றனரோ ஆங்காங்கு துடையினது வேகத்தால் கடல் வெறிபிடித்தாலெனப் பொங்கியது. 68½

𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌜𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾 𑌘𑍋𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 𑌚||
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌭𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃| ௬௯

𑌕𑌪𑌿𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌮𑌵𑌾𑌪 𑌚𑌿𑌵𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃||
𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌹𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑌂𑌪𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌹𑍍𑌯𑌭𑌿 𑌚|| ௭௰

𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌿𑌜𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌹𑌵𑌿||
𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌕𑌪𑌿𑌶𑌾𑌦𑍂𑌲𑍈 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍈𑌃 𑌹𑌵𑌿|| ௭௧

𑌶𑍈𑌲𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃||
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌕𑌂𑌪𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌹𑌮𑌾𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚| ௭௨

𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌮𑌹𑌾𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌯𑌂 𑌸𑌜𑌯𑌦𑌂 𑌤𑌥𑌾||
𑌶𑌂𑌬𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌭𑍋 𑌰𑌾𑌜 𑌶𑌾𑌰𑌙𑍍𑌗𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑍀𑌵 𑌤𑌤𑌃| ௭௩

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌶𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌾𑌃𑌕𑌪𑌯𑌃 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌹𑌾||
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑍍𑌷𑍈𑌰𑍍𑌮𑌹𑍈𑌨𑍈𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍| ௭௪

𑌭𑍂𑌵𑌲𑌯𑌂𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌹𑌰𑌿𑌜𑌂 𑌗𑌾𑌸𑍍𑌗𑌰𑌾𑌮𑌯𑌾𑌃||
𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌿𑌨𑍇| ()

𑌉𑌗𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯𑌤𑌾||
𑌛𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑌰𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌯𑍇𑌵𑌾𑌰𑌤𑌾𑌰𑌵𑌃| ௭௬

கடலில் மலைபோலெழும்பு மலைத்துகைகளை மார்பினால் மோதிக்கொண்டு அந்த வானரோத்தமன் தாண்டிச் சென்றார். 69½

அக்கபியினா லுண்டான காற்றும், அப்பொழுது மேகத்தினுண்டான காற்றும் இரண்டுங் கூடி, கடலில் பயங்கரமான சப்தத்தை யுண்டாக்கிக் கலக்கிவிட்டன.()

உவர்க்கடலிலுண்டான பெருப்பெருத்த அலைகளை ஆகாசம் பூமியெங்கும் வாரி இறைப்பவர்போல் அந்த கபிசார்த்தூலன் பாயலுற்றார். 71½

மேரு, மந்தரம் என்னும் பர்வதங்கள்போல் அதி கம்பீரமாய் எறிகின்றபெருங்கடலின் அலைகளையெல்லாம் அதிவேகமா யெண்ணுவதுபோல் கடந்து சென்றார். 72½

அவருடைய வேகத்தால் உயரச் சிதறுண்ட ஜலமானது மேகத்தோடு ஆகாயத்திற் பரவி, சரத்கால மேகம் பரவினாற்போல் காணப்பட்டது. 73½

அப்பொழுது ஸமுத்திரத்தில் மீன்களும் முதலைகளும் திமிகளும் வஸ்திரத்தை அவிழ்த்துவிட்டா லெப்படி மனிதர்களுடைய சரீரமுழுதும் காணப்படுமோ அப்படி விவரமாய் காணப்பட்டன. 74½

ஆகாயத்திற் பாய்கின்ற கபிஸ்ரேஷ்டனை அப்பரவையிலுரைகின்ற பாம்புகள் கருடனெனக் கண்டு திணுக்குற்றன. 75½

பத்துயோஜனை யகலமும் முப்பதுயோஜனை நீளமுமான அவர் நிழல் ஜலத்தில் மிக அழகாய் காணப்பட்டது. 76½

ஶ்வேதாத்ர வநாஜீவ வாயவ்யாவாத்ரா நாமாநீ॥
தஸ்யாஸாஸாஸாஹேஸாயா விததாஶ்வணாம்ஹஸி॥ எஎ

ஸாஸாஹேஸஹோ தேஜா ஹோகாயோ ஹோகவி॥
வாயாஶோ ஶேஷநிராமம் பெ வக்ஷவாநிவலவந்தி॥ எஅ

யேநாவஸ்யாதிபவவாநு வெஶே நகவிகாஞ்ஜன॥
தேநஶோ ஶேஷணஹஸாஹஸா ஶ்ராணீக்ருதஜலாணுவ॥()

க்ஷுவாதேவக்ஷிவம்வா நாம் வக்ஷிராஜஜவவ ஜ்யு॥
ஹநஹிஶோநுஶேவஜாஶ்ஶா நி ப்ருக்ஷ நூாராஶோதாயயா। ()

வாம்வாராராணவணுாநி நீலஶோம்ஜிஷ்ணுகாநிவ॥
கவிநாக்ருஷ்யோணாநி ஹோஹ்ராணிவஶாஸிரெ॥ அக

ப்ரவிஶந்த ஜாஶ்ஶாநி நிஷ்தம்ஶ்வாந்ஃவாந்॥
ப்ரஜ்ஞநூப்ரகாஶஸ்த வம்ஶ்ரோஜவஶக்ஷ்யதே। அஉ

ஷ்வேஶோநம்தாதம்ஶ்ரூஷ்வா ஷ்வம்ஶம்க்ஷுஸிதம்தஷா॥
வவஷுஃவாஷ்வவஷுாணி ஜேவ ஶயவக்ஷாநவா। ()

அவ்வுவற்கடலில் படிந்து வாயுபுத்திரனைப் பின்செல்லும் அந்த நிழல் தெளிவுற்றுத் திணிந்த மேகஜாலம் போல் விளங்கிற்று. 77½

அதிதேஜஸ்வியாய் பெரிய சரீரத்தோடு விளங்கும் அந்த மஹா கபியானவர், வாயுஸஞ்சாரம் பண்ணுகிற நிராதாரமான வாகாயத்தில் சிறகுடன் பறக்கும் பர்வதமெனப் பிரகாசித்தனர். 78½

பலசாலியான அந்த கபிவரன் சரேலென்று அதிவேகமாய் எந்த மார்க்கமாய்ச் செல்லுவரோ அந்த மார்க்கமெல்லாம் அவ்வப்பொழுது தோணியின் வடிவாய் சமுத்திரம் மாறிவிட்டது. 79½

ஸாதாரணமாய்ப் பார்க்கும்பொழுது வாயுவைப் போல் மேகங்களைக் கொண்டு செல்கின்ற அவ்வாயுகுமாரன் பறவைகளுக் கிடையிற் செல்லும் பறவைக்கரசனெனப் பிரகாசித்தனர். 80½

வானரனாலிழுக்கப்படும் பெரிய மேகங்கள் கறுப்பும் வெளுப்பும் சிவப்பும் மஞ்சளுமாய் விளங்காநின்றன.

அடிக்கடி மேகங்களிற் புகுந்தும் பெயர்ந்தும் செல்லும்பொழுது மறைந்துந் தெரிந்துஞ் செல்கின்ற சந்திரனெனத் தெம்பட்டனர். 82½

மிகவும் விரைந்து பாய்கின்ற அப்பிலவங்கமனைக் காண்டலும் தேவர் கந்தருவர் தானவர் (முதலானோர்) பூமாரியைப் பொழியலுற்றனர். 83½

ததா²பநஹி தம் ஸர்வே: ஶ்ருவஞ்சா நவோதத॥
ஸிஷேவே வஸதா²வாயம் ஏவாகாய ரஹ்ஸிஷியே। ௮௪

ஜிஷயஸ்²ஷ ரவ் வெஸ்ரேநம் ஶ்ருவஹோநம் ஸிஹாயஸா॥
ஜக³ஸ்த் தே³வரம்பவர்: ஏக³ம் ஸஞோஹ்ஹளஜஸ॥ ௮௫

நாகா³ஸ்ர் தஷ்ர் வாயர்க்ஷா ரக்ஷாம் ஸிவிபாரயா: வரா:॥
வைக்ஷ்யஸவெர்க³விவரம் ஸஹஸாவிரதத்ஸ॥ ௮௬

தஸிநுஶ்ருவரஸாநேர்வே ஶ்ருவேலோநேஹநர்ஹதி॥
ஜக்ஷ்வாகாகாலோநாத்ர்ஷிம் தயாஹோஸஸாரா:। ௮௭

ஸாஹாயஸம்வ: நவோம் த்ரஸ்ய யதி³நாஹம் ஹநர்ஹத:॥
கரிஷ்யதி ப⁴விஷ்யதி ஸர்வாவேஸ்ய விவக்ஷதா। ௮௮

கஹதிக்ஷ்வாகநாயேந ஸரவேண விவஸ்த:॥
ஜக்ஷ்வாகவஸவிஸ்தாயம் நாவஸீதி தாஹர்தி। ௮௯

தலாவிபாவியாதவ்யம் விஶ்ரம கபயாகவி:॥
ஶேஷம் சாப்யவிஶ்ராந்தம் ஸர்வேநாதிவதிஷ்யதி। ௯௦

(லோகங்களுடைய நன்மைக்காகப்) பாய்ந்துசெல்லும் அவ்வானரோத்தமனை ஸூரியன் தபித்தாரில்லை; வாயுவும் இராமனுடைய காரியஸித்தியின்பொருட்டு அனுகூலமாய் வீசலுற்றது. 84½

ஆகாசமார்க்கமாய்ச் செல்கின்ற விம்மஹானுபாவனை ரிஷிகள் துதித்து நின்றார்கள். தேவர்களும் கெந்தர்வர்களும் இவருடைய பலாதிசயத்தைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். 85½

இத்தனை வேகமாய்ச் செல்லும்பொழுதும் சிரமமின்றி யிருப்பது நோக்கி, நாகர் யக்ஷர் இராக்ஷஸர் தேவர் என்கிற ஆகாசஸஞ்சாரிகள் யாவருங் கொண்டாடினார்கள். 86½

இப்படி அவர் செல்லும்பொழுது ஸமுத்திரராஜன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை தான் ஸம்மானிக்கவேண்டி இங்ஙனம் சிந்திக்கலுற்றான். 87½

இவ்வானரேந்திரனுக்கி யான் இப்பொழுது ஸஹாயம்செய்யாத பக்ஷத்தில் என்னை வாய்படைத்தவரெல்லாம் வாய் வந்தபடி பழிக்கப் பாத்திரனாவேன். 88½

யானோ இக்ஷ்வாகுநாதனான ஸகரசக்கிரவர்த்தியால் வளர்க்கப்பட்டவன்; இவரோ அக்குலத்தோருக்கு ஸஹாயம்செய்கின்றார்; அப்படிப்பட்ட இவரிப்பொழுது சிரமப்படத்தகாது. 89½

இவரெப்படியானால் சிறிது இளைப்பாறுவரோ அப்படி செய்யக்கடவேனாக. என்னிடத்தில் கொஞ்சம் தங்கினாராகில் பிறகு அனயாஸமாய் மிகுதியும் கடந்துவிடுவர்.

𑌇𑌤𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌤𑌿𑌂𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑍀𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌮𑌂𑌭𑌸𑌿॥
𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌂𑌮𑍈𑌨𑌾𑌕 𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍। ௯௧

𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑌂𑌘𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌾𑌲𑌤𑌲𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍॥
𑌦𑍇𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌗𑌿𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌃। ௯௨

𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂𑌜𑌾𑌤𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌪𑌾𑌤𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿। ௯௩

𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌧𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍇𑌶𑍈𑌲𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮॥ ௯௪

𑌸𑌏𑌷𑌕𑌪𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌪𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍॥
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌰𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌖𑌮𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃। ௯௫

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂𑌮𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌕𑍁𑌲𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃॥
𑌮𑌮𑌹𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑌵𑌃𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌤𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵। ௯௬

𑌕𑍁𑌰𑍁𑌸𑌾𑌚𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌨𑌨𑌃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌤𑍍॥
𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑌾𑌂𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍। ௯௭

இவ்வாறு ஸமுத்திரராஜன் ஸாதுவான யோசனை யைச்சேய்து, தண்ணீரில் மறைந்துகிடக்கும் ஹிரண்ய நாபமென்னும் மைனுகமென்னும் வழங்கப்படும் பர்வத ராஜனைப்பார்த்து சொல்லலுற்றுன். 91½

ஓ கிரிஸ்ரேஷ்ட! நீ பாதாளத்தில் வசிக்கும் அசுரர் குழாங்களுக்குத் தடையாக, தேவராஜனுடைய கட்டளை யினுல் இங்கே நிறுத்தப்பட்டுள்ளாய். 92½

நீயுமப்படியே அவர்கள் வீர்யசாலிகளாய் மறுபடி மேலேகிளம்பாதபடி மஹத்தான பாதாளத்தின் வழியை யடைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறுய். 93½

உனக்கோ, கீழும் மேலும் சுத்து மெங்குமொக்க வளரும்படியான சக்தியுண்டு; ஆகையால் ஓ கிரிராஜ! உன்னைத் தூண்டுகின்றேன்; இருந்தபடியே வளர்வாயாக.

மேல்வந்தாயாகில், பிறகு இராமனுடையகாரியமாய் பெருப்பெருத்த காரியத்தைச் செய்ய ஆகாயத்தில் பாய் கின்ற இந்த வீரன் (ஹநுமான்) உன்பேரில் சிறிது தங்கு வதற்காம். 95½

இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் அவருக்கு யான் ஸஹாயம் செய்யவேண்டும். இக்ஷ்வாகுகுலத்தார் எனக்கு பூஜனீயாள் என்கிற விஷயம் பிரஸித்தம். உன க்கோ சொல்லவேண்டுவதில்லை. 96½

ஆகையால் நமக்கிப்பொழுது காரியம் மிஞ்சுவதற்கு முன்னமே உதவப்பெறுவாய்; செய்யவேண்டுங் காரியம் (ஸமயத்தில்) செய்யப்படாவிடில், ஸாதுக்களுக்கு கோப த்தை அல்லது குறையை யுண்டுபண்ணும். 97½

𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 ॥
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌤𑌿𑌥𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂𑌵𑌰𑌃 । ௯௮

𑌚𑌾𑌮𑍀𑌕𑌰𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌭 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤 ॥
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । ௯௯

𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂𑌚𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 । ௧௦௦

𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑍋𑌮𑍈𑌨𑌾𑌕𑍋 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑌲𑌵𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌃 ॥
𑌉𑌤𑍍𑌪𑌪𑌾𑌤𑌜𑌲𑌾𑌤𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌲𑌤𑌾𑌯𑍁𑌤𑌃 । ௧௦௧

𑌸𑌸𑌾𑌗𑌰𑌜𑌲𑌂𑌭𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥
𑌯𑌥𑌾𑌜𑌲𑌧𑌰𑌂𑌭𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌃 । ௧௦௨

𑌸𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃 ॥
𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇𑌣𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑌃 । ௧௦௩

𑌶𑌾𑌤𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌨𑌿𑌭𑍈𑌶𑍍𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍈𑌃 𑌸𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑌮𑌹𑍋𑌰𑌗𑍈𑌃 ॥
𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑍈𑌰𑌾𑌲𑌿𑌖𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍍 । ௧௦௪

𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌨𑌦𑍈𑌶𑍍𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍈𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥
𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑌮𑍍 । ௧௦௫

ஜலத்தினின்று கிளம்பு; . நிற்கட்டு முன்னிடத்தில் இந்த வானரன்; நமக்கிவர் அதிதியாகையாலும் பூஜார்ஹராகையாலும் பூஜிக்கப் பிராப்தம். 98½

ஓ ஸுவர்ணநாப! மைநாக! தேவகந்தர்வர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட உன்னிடத்தில் ஹநுமான் கொஞ்சம் இளைப்பாறி பிறகு மிகுதியைக் கடப்பாராக. 99½

காகுத்தனான இராகவன் ஸௌஜன்னியத்தையும், விதேசஸ்த்தையான வைதேஹியின் நிலையையும், இக்குரக்கரசின் சிரமத்தையும் பார்த்து உடனே கிளம்புவாயாக.

இப்படி சொல்லக்கேட்ட மைநாகபர்வதம் உடனே மஹத்தான கொடிகளும் செடிகளுமாய் உவர்க்கடலின் ஜலத்தினின்று கிளம்பிவிட்டது. 101½

மேகங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு சூரியபகவானெப்படி கிரணங்களோடு கூடி பிரகாசிப்பரோ அப்படி, ஸாகரத்தின் ஜலத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டது. ()

பெரிய ரூபத்தோடு ஜலத்தில் முழுகிக் கிடந்த அப்பர்வதம், ஸமுத்திரராஜன் நியமித்த சீக்கிரத்தில் தனது சிகரங்களை வெளியில் தெரியக் காட்டியது. 103½

கின்னர மஹோரகர்களோடு கூடியதாய், ஆதித்தனுதித்தாற்போல் விளங்கும் அதின் பொன்மயமான சிகரங்கள் ஆகாசத்தைக் கீறுவனபோலக் கிளம்பலுற்றன. ()

உருக்கிவிட்ட தங்கம்போல் பளபளாயமான சிகரங்கள் கிளம்பலும், கத்தி (முதலிய ஆயுதங்கள்)போல் நீலநிறத்தோடிருந்த ஆகாசம் ஸ்வர்ணச்சாயமாய் விளங்கலாயிற்று. 105½

[illegible]
[illegible] ௧௦௬

[illegible]
[illegible] ௧௦௭

[illegible]
[illegible] ௧௦௮

[illegible]
[illegible] ௧௦௯

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௧௧

[illegible]
[illegible] ௧௧௨

[illegible]
[illegible] ௧௧௩

[illegible]
[illegible] ௧௧௪

தங்களுக்குத் தாங்களே விளங்குகின்ற பொற்சிகரங்களால் அம்மலையரையன் ஏககாலத்தில் அநேகம் சூரியர்கள் உதித்தாலென விளங்கிற்று. 106½

நிமித்தமில்லாமல் திடீரென்று ஸமுத்திரத்தினிடையில் கிளம்பி, எதிரே நிற்கின்ற அதைக்கண்டு ஹனுமான் ஈதோர் தடையென்று நிச்சயித்தார். 107½

உடனே அதி உன்னதமாய் கிளம்பிய அம்மலையை ஹநுமான் மிக வேகமாய் மோதி, மேகங்களை வாயு எப்படி தள்ளுமோ அப்படி தள்ளி அமுக்கிவிட்டார். 108½

அப்படி ஹநுமானுல் தள்ளப்பட்ட பர்வதராஜன் அவரது வேகத்தைக்கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தது. ()

இப்படி ஸந்தோஷித்த அம்மலையரையன் ஆகாயத்தில் செல்கின்ற அவ்வீரனுக் கருகிற்சென்று மனுஷிய ரூபத்துடன் தன் சிகரத்தில் நின்றுகொண்டு, களிப்புற்ற மனத்தோடு இவ்வாறு சொல்லத்துடங்கினன். 111

ஹே வானரோத்தம! இப்பொழுது அரிய செயலைச் செய்தீர்; ஆகிலும் என் சிகரங்களிற் சிறிது தங்கியிருந்து பிறகு யதேச்சமாய் செல்வீராக. 112

இராகவனுடைய முன்னோர்களால் வளர்க்கப்பட்ட ஸாகரன், இராம காரியத்தில் பிரவர்த்தித்த உம்மை ஸத்கரி(க்கநினை)க்கின்றார். 113

செய்ததற்கு பதில் செய்யவேண்டுமென்பது எக்காலத்தும் நிலைநின்ற தர்மமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவர் அதை உம்விஷயத்தில் பதிலாகச் செய்ய விரும்புகிறார்.

ஸ்வநிஷ்டிதமதே நாஹம் ஸஹஸா நாஸ்ப்ரயோஜித:।
திஷ்டஸ்வம் கபிஸார்தூல மயி விப்ரம்ப்யகம்யதாம்॥

யோஜநாநாம் ஸதம் சாபி கபிரேஷ ஸமாப்லுத:।
தவ ஸாந்த்வம் விப்ராந்தே ஸ்லேஷம் ப்ராப்ய கதாதிதி॥ ககசா

தவேதம் கம்யவாக்யார்த்தம் ஸம்த்ருஷ்ட்வைவம் மஹா:।
ததா ஸார்த்தம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட விஶ்ராந்தோ நாகமிஷ்யஸி॥ ககஎ

ஸ்ஸாகரேஷு ஸம்ப்ரம்ய: கபிர்த்தவ்யகயாஸ்திதே।
ப்ராப்யா கஸ்த்ரேஷு கோகேஷு ஸஹாகர்ணவமிக்ரஹ:॥

வைநதேயஸ்த்வமேவாயே வ்யவஹாரோ ஹுதாத்மஜ:।
தேஷாம் ஸப்தஸம் ஸந்த்ரே ஸாமஹம் கபிகுஞ்ஜர॥ கககூ

ஸ்ருதிபி: கிமவேக்ஷா ஹா: ப்ராக்ருதோ தாவி விஜாநதா।
ய ஸம் ஜிஜ்ஞாஸ ஸமேந கிம் வா ந ஸாத்யமோஹா ந॥ கஉ0

த்வம் ஹி தேவ விஷ்ணோ ஸ்வகஸ்ய ஸஹாதந:।
வர்த்தஸ்ய வைஶ்யவ ஸேந ஸத்யஸ: கபிகுஞ்ஜர॥ கஉக

ஆதலின் தாம் அவரை அவ்வளவு கண்ணியப்படுத்த வேண்டும். 114

உம்மை வெகுமதிக்கவேண்டுமென்றே அவரென்னை நியமித்தாராதலின், ஹே கபிவர! தாம் சிறிதுநேரமென்னிடத்தில் தங்கிச் செல்லவேண்டும். 115

அவர் சொன்னதாவது: 'இதோ ஹனுமான் பல யோஜனதூரம் பாய்ந்துவருகிறார். ஆகையால் அவர் உன்னிடத்தில் சிரமத்தைச் சிறிது போக்கி மிகுதியும் செல்லட்டும்' என்றார். 116

இதோ விசேஷமான கந்தமூலபலங்கள் ருசியாயும் வாஸனையுள்ளனவாயுமிருக்கின்றன. இதைக் கொஞ்சம் நுகர்ந்து இளைப்பாறி பிறகு செல்வீராக. 117

ஹே கபிச்ரேஷ்ட்ட! நமக்கு மும்மக்குங்கூட ஓர் ஸம்பந்த முண்டுகாணும்! என்னவெனில்: ஸாதாரணமாய், 'விசேஷ குணவான்களை எதிர்கொண்டு ஸத்கரிக்கவேண்டும்' என்கிற விஷயம் மூவுலகத்திலும் பிரஸித்தமானது.

வாரீர் வாயுகுமாரரே! அதிவேகமாய்ப்பாயும் வானரர்களுக்குள் உம்மை யான் முதல்வரென்று மதிக்கின்றேன். 119

தருமத்தையனுட்டிக்கத் தெரிந்தவொருவன், அதிதியைக் கண்டால் அவன் அவிசேஷக்ஞனாயினும் அவனைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்பதொன்றுண்டன்றோ! அதில் உம்மைப்போன்ற மகான்களைக்கண்டால் கேட்கவேணுமோ?

தாமோ தேவர்களிற் சிறந்த மஹாத்மாவான வாயுபகவானுடைய குமாரன்; வேகத்திலும் அவரையொத்தவர். 121

பஶ்சிமே தக்ஷயஶுஜ்ஜ பஶ்சாம்ப்ராப்தோ திரோஹித:।
தஸ்மாத்ம் பஶ்சநீயோமே ஶ்ரூண்வாவஸ்துகாரணம்॥ ()

பவலம் க்ரதய மேநாத வக்ஷா: பக்ஷிணோऽஹவத்।
தேஹிஜக்ஷிரு ஶஸ்ஸவஹா ஶரவாநிரவேஶிந:॥ க௨௩

ததஸ்தே ஸர்வே ப்ரயாதாஸ்தத்ர தேவஸம்வாஸஸஹர்ஷிபி:।
ஹரிதாநிவஸம் ஜஶ்மு: ஶேஷாம் ச தத்ஸம்ஜ்ஞயா॥ க௨௪

தத: ஶ்ரீஸஹஸ்ராக்ஷ: பவதாநாம் ஶதக்ரது:।
பக்ஷாம்ஶ்சிச்சேத வஜ்ரேண தத்ர தத்ர ஸஹஸ்ரஶ:॥ க௨௫

ஸரோஶரவஶத: க்ரோதோ வஜ்ரம் ஶத்ருஶ்ச தேவராட்।
தமேதாஹம்ஸஹஸாக்ஷிப்த: ஶ்வஸந்நந்ஹாத்நா॥ க௨௬

க்ஷிதௌ நிபதிதோ தாமேவ ப்ரக்ஷிப்த: பவநோ ஶாத்ர।
ஶத்ருவக்ஷஸஶ்ரேஷ்ட தமதிஸ்ராஹிரக்ஷித:॥ க௨௭

தமேதாஹம் ஶாந்யாஹிக்ஷாம் ஶாந்த்யா ஹிஶஶாரத:।
க்ஷயாதேஹ்யேஷ ஸம்பம்ய: க்ஷிதிஶவ்யஹாரண:॥ ()

தம்மை யான் பூஜித்தேனாகில் வாயுபகவானையே பூஜித்ததாகும். இது தர்மக்ஞரான தமக்கு யான்சொல்ல வேண்டாம். ஆகையால் உம்மை யான் பூஜிக்கப் பிராப்தம். தவிர இன்னுமொரு காரணமுண்டு:— 122

ஐய! முற்காலத்தில் அதாவது கிருதயுகத்தில் மலைகளுக்கெல்லாம் சிறகுண்டாயிருந்தது; அதுகொண்டு அவைகள் கருடன், காற்று என்றும்படி அதிவேகத்துடன் பல திசைகளிலும் போவதுண்டு. 123

இப்படி யவைகள் செல்லும்பொழுது தேவர்களும் இரிஷிகளும் மற்றும் பிராணிகளும் எங்கே விழுந்துவிடுமோவென்று பயப்படுவதற் கிடமாயிற்று. 124

பிறகு ஆயிரங் கண்கள்பெற்ற மஹேந்திரன் மிகவும் சினங்கொண்டு, அங்கங்கே வஜ்ஜிராயுதத்தால் ஆயிரமாயிரமாய் அவற்றின் சிறகுகளைக் கண்டவிடத்தில் கண்டித்துவிட்டார். 125

அந்த தேவராஜன் என்னையும் சிதைப்பதாய் வஜ்ஜிரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சினந்து வந்தார்; உடனே மஹாத்மாவான வாயுபகவான் என்னை அப்புறம் தள்ளிவிட்டார். 126

அதுதானெங்கெனில், இந்தலவணசாகரத்தில்; ஓ வானரஸ்ரேஷ்ட்ட! சிறிதும் பழுதுபடாமல் என் சிறகு முழுதும் அப்படியே யிருக்கும்படி உமது தகப்பன் நன்ருய் ரக்ஷித்தருளினார். 127

ஆகையால் உம்மை யான் மானிக்கின்றேன். தாம் எனக்கு மான்னியரல்லவா! உமக்கும் எனக்குமுண்டான

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑍈𑌵 𑌚 ।
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑍇 ॥ ௧௨௯

𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌂 𑌚 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑌵 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ ௧௩௦

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌗𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ௧௩௧

𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌤𑌿𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌰𑍇𑌷𑍋𑌽𑌪𑌨𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌤𑍍𑌵𑌰𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌮𑍇 𑌅𑌹𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌚 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 ॥ ௧௩௨

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌶𑍈𑌲𑌮𑌾𑌲𑌭𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌃 ।
𑌜𑌗𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 ॥ ௧௩௩

𑌸 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ।
𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑌨𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥ ௧௩௪

𑌅𑌥𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍂𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍈𑌲𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍌 ।
𑌪𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌮𑌲𑍇𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 ॥ ௧௩௫

இந்த ஸம்பந்தந்தான்: ஓ வானரர் தலைவ! உமக்கு யான் சொன்ன மகாகுணமாவது. 128

காரியமிப்படிக்கெல்லா மிருக்கையால் ஸமுத்திர ராஜனையும், என்னையும் திருப்திசெய்விப்பதற்காகத் தாம் உகந்தருளவேண்டும். 129

ஹே கபிவர! சிரமத்தையுமொழித்து, பூஜையையும் கொண்டு, எங்கள் இஷ்டத்தையும் நிறைவேற்றுவீர்; உம்மைக் கண்டதுமுதல் களித்திருக்கிறேன் யான். 130

இப்படி சொல்லக்கேட்ட கபியரசன் பர்வதராஜனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லலுற்றார். 130½

ஹே பர்வதராஜ! யான் களிப்புற்றேன்; அதிதிபூஜையும் பெற்றேன்; தாம் இவ்வெளிமையை தரிசித்தது போதும். காரியத்தின் அவஸரம் எனக்குப் பதறுகின்றது. பொழுதும் அஸ்தமிக்கப் போகின்றது. தவிர நடுவில் நிற்கிறதில்லையென்று பிரதிக்ஞையும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 132

என்றிவ்வாறுரைத்து கைகளால் அம்மலையைத் தட்டிக்கொடுத்து, அந்த கபிவீரன் சிரித்துக்கொண்டே ஆகாசத்தில் பாயலுற்றார். 133

அப்பொழுது அந்த பவனாத்மஜனை பர்வத ஸமுத்திரராஜர்கள் வேண்டியபடி ஆசீர்வசனம் சொல்லி வாழ்த்தினார்கள். 134

உடனே அவர்களைவிட்டு மேலே வெகுதூரம் எழும்பி தம் பிதா(வாயு)வின் வழியையடைந்து, நிருபத்திரவமான ஆகாசத்திற் போகலானார். 135

[illegible]
[illegible] ௧௩௬

[illegible]
[illegible] ௧௩௭

[illegible]
[illegible] ௧௩௮

[illegible]
[illegible] ௧௩௯

[illegible]
[illegible] ௧௪௦

[illegible]
[illegible] ௧௪௧

[illegible]
[illegible]

அவ்வளவு உயரவெழும்பியும் அந்த பர்வதம் கண்ணிற்படவே, இன்னும் மேலே நிராலம்பமான ஆகாயத் திற் போய்ச்சென்றார். 136

இப்படி ஹனுமான் இரண்டாவதாகச்செய்த நினைதற்கரிய விச்செயலைக் கண்டு, ஸித்தர்களும், பரமர்ஷிகளும் தேவர்களு மெல்லோரும் வாயாரப் புகழ்ந்து ஏற்றினார்கள். 137

அங்கிருந்த தேவர்கள், ஹிரண்யநாபன் (மைனாகம்) செய்த அக்காரியத்தைக் கண்டு சந்தோஷிக்க, ஸஹஸ்ராக்ஷனை விந்திரனும் களிகூர்ந்தனன். 138

(செய்யவேண்டுங் கருமமின்னதென்றறியும்) புத்திமானான விந்திரனும் மிகவும் களிப்புற்று தழதழத்த சொற்களால் ஸுநாபனென்னும் மலையைப்பார்த்து நேரில் விவ்வாறுரைத்தான். 139

வீராய் கிரிராஜ! ஹிரண்யநாப! நீ செய்த காரியத்தைக் கண்டு யான் மிகவும் திருப்தியடைந்தேன். இனி யுனக்கு பயமில்லை. நீ சுகமாயிருப்பதில் எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷம். 140

பயப்படவேண்டிய விஷயமா யிருக்கச்செய்தேயும், பயமின்றி நூறுயோஜனதூரம் தாண்டுகின்ற பராக்கிரமியான ஹனுமான் விஷயத்தில் நீ பெருப்பெருத்த ஸஹாயம் செய்யலுற்றாய். 141

தயரதன் மதலையான இராகவனுக்குத் தூதாகச் செல்கின்ற ஹனுமானுக்கு, ஸத்காரம்செய்யக் கோலின நீ எனக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்கினாய். 142

𑌤𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌮𑌗𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌶𑌤𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌮𑍍॥ ()

𑌸𑌵𑍈𑌦𑌤𑍍𑌤𑌵𑌰𑌃𑌶𑍈𑌲𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾।
𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍॥ ()

𑌤𑌤𑍋𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚𑌪𑌰𑌮𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃।
𑌅𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌂𑌨𑌾𑌗𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑍍॥

𑌅𑌯𑌂𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑍇𑌸𑌾𑌗𑌰𑍋𑌪𑌰𑌿।
𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌂𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰॥ ௧௪௬

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌰𑌂𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌪𑌮𑌮𑍍।
𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌕𑌰𑌾𑌲𑌂𑌪𑌿𑌂𑌗𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌭𑌃𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌮𑍍॥ ௧௪௭

𑌬𑌲𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌹𑍇𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍।
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌵𑌿𑌜𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌂𑌵𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௪௮

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍁𑌸𑌾𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌦𑍈𑌵𑌤𑍈𑌰𑌭𑌿𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾।
𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌰𑌤𑍀 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌵𑌪𑍁𑌃॥ *
𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌂𑌚𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌚𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑌾𑌨𑌂𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌹॥ ௧௫௦

பிறகு அந்தபர்வதராஜனும், தேவராஜன் தன் விஷயத்தில் ஸந்தோஷித்து ஸம்மானித்ததனால், அபாரமான ஆனந்தத்துக்குள்ளாயிற்று. 143

இவ்வாறந்தமலை, நல்ல வரனைப்பெற்று சுகமாய் அங்கே நிலைத்துவிட்டது. ஹனுமானும் முகூர்த்தகாலத்திற்குள் கடலைக் கடக்கலுற்றார். 144

பிறகு தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் பரமர்ஷிகளும், ஆதித்யனென ஜ்வலிக்கும் ஸுரஸையென்னும் நாகமாதாவைப்பார்த்து இவ்வாறு உரைக்கலானார்கள். 145

இதோ வாதாத்மஜன், தாம் பலத்தில் சிறந்தவரெனத்தோற்றுவித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தின்மேல் பாய்கின்றார்; அவருக்கிடையில் நீ சிறிதிடையூறிழைப்பாயாக. 146

நீ தடுக்கும்பொழுது அதிகோரமாய் பர்வதாகாரமான ராக்ஷஸரூபத்தையெடுத்து, வளைந்த பற்களும் சிவந்த கண்களுமாய் ஆகாசம்போல் விசாலமாய் வாயைத் திறந்துகொண் டிருக்கவேண்டும். 147

அவர், தகுந்த உபாயங்கொண்டு உன்னை ஜயிக்கின்றாரா? இல்லையென்று பின்வாங்குகிறாரா? இவருக்கின்னுமெவ்வளவு பலமும் பராக்கிரமமுமுண்டோபார்ப்போம்.

இவ்வாறு அந்த ஸுரஸாதேவி தேவர்களாற் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு, ஸமுத்திரமத்தியில் இராக்ஷஸ சரீரத்தைவஹித்து விகாரமாய், கோரரூபத்தோடு ஸகலருக்கும் பயத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு, 'ஆ! ஆ!' பாய்

𑌮𑌮 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭।
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌮𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍॥ ௧௫௧

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌸𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌦𑌨𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௫௨

𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌵𑍈𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌃।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌹𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀॥ ௧௫௪

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌦𑍂𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑍀॥ ௧௫௫

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍।
𑌆𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍃𑌣𑍋𑌮𑌿 𑌤𑍇॥ ௧௫௬

ந்துசெல்லும் வாயுகுமாரனை வழிமறித்திவ்வாறு சொல்லலுற்றாள். 149-150

ஓ வானரோத்தம! உன்னை நமக்கிரையாகத் தேவர்கள் அளித்திருக்கிறார்கள்; ஆதலின் உன்னையான் பக்ஷிக்கும்படிக்கு இதோ என் வாயிற் புகுவாயாக. 151

இவ்வாறுரைக்கக் கேட்ட ஹநுமான், கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு மிகவும் உல்லாஸமான வதனசோபையுடன் இந்த வார்த்தையை யருளிச்செய்தார். 152

தயரதன் மைந்தனான விராமபிரான், தம்பி துணையாகத் தேவியும் தாமுமாய் தண்டகாவனத்தில் வந்து தங்கியிருக்கிறார். 153

வந்தவிடத்தில் ராக்ஷஸர்களோடு விரோதிக்க நேரிட்டு, ஒருக்கால் அவர் வேறொரு காரியமாய் வெளியிற் போயிருந்த தருணத்தில் இராவணன் அவருடைய தேவியான ஸீதையென்னும் கீர்த்திமதியை அபஹரித்துவிட்டான். 154

அந்த பிராட்டியினிடத்திற்கு இராகவனுடைய நியமனத்தின்படி யான் தூதுசெல்கின்றேன்; நீயும் அந்த ராமராஜனது தேசத்தில் வசிப்பவளாகையால் அவர்விஷயத்தில் ஸஹாயஞ் செய்வாயாக. 155

அதவா, அந்த மைதிலியைக்கண்டு அச்செய்தியை ஸாதுகாரியான இராகவனுக் கறிவித்து, உடனே உன் வாயில் வந்து விழுகிறேன்காண். இது ஸத்தியம்; சபதமாய்ச் சொல்லுகிறேன். 156

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀।
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍇𑌷𑌵𑌰𑍋𑌮𑌮॥ கருள

𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍।
𑌬𑌲𑌂𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑍈 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌾𑌤𑌾𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌃॥ *

𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌵𑌦𑌨𑌂𑌮𑍇𑌽𑌦𑍍𑌯 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮।
𑌵𑌰𑌏𑌷𑌪𑍁𑌰𑌾𑌦𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌮𑌧𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌵𑌰𑌾॥ *

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌯𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃𑌪𑍁𑌰𑌃।
𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌸𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃॥ *

𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁𑌵𑍈𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑍇𑌨𑌮𑌾𑌂𑌵𑌿𑌷𑌹𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇।
𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌦𑌶𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌃॥ *

𑌦𑌶𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍋 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾।
𑌤𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌘𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌦𑌶𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌮𑍍॥ *

𑌚𑌕𑌾𑌰𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌮𑍍।
𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌤𑌃𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌃॥ *

𑌚𑌕𑌾𑌰𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌬𑌭𑍂𑌵𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥ *

𑌚𑌕𑌾𑌰𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌮𑍍।
𑌤𑌥𑍈𑌵𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌯𑍋𑌜𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥ *

இப்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டும், காமவேஷந்தரித்த அந்த ஸுரஸாதேவி சொல்லுகிறாள்:—ஆங்காணும் எனக்குமோர் வரமுண்டு; அதாவது —'யாவனொருவன் எனக்கெதிர்ப்படுகிறான், அவனென்னைக் கடப்பதாகாது' என்றாள். 157

அதுகேட்டும் போய்க்கொண்டிருந்த ஹநுமானைப் பார்த்து சுரஸையானவள், அவர் பலத்தைப் பரீக்ஷிக்க வந்தவளாதலால் விரைவா யெதிர்த்துச் சென்று 'பிள்ளாய் பிரமனெனக்கிங்ஙனமோர் வரந் தந்திருக்கிறார் கிடாய்; எனது வாயிற்புகுந் தல்லது நீ போகலாகாது' என்று விஸ்தாரமான தன் வாயைப் பிளந்துகொண்டு அந்த மாருதியின் முன்பே நின்றுவிட்டாள். *

அதுகேட்ட ஹநுமான் சினமுற்று, 'நல்லதாகட்டும்; என்னைக் கொள்ளுமாறு திறவு பார்ப்போ முன் வாயை' என்று அதிகோபத்தோடு பத்துயோஜனை நீளமும் பத்துயோஜனை அகலமுமாய் வளர்ந்துவிட்டார். *

இப்படி பத்துயோஜனை நீண்டு மேகம்போல்விளங்குமவரை யவள் பார்த்து, தானும் தன் வாயை இருபது யோஜனை தூரம் திறந்துவிட்டாள். *

அதைக்கண்ட ஹநுமான் பின்னும் சினங்கொண்டு முப்பதுயோஜனமாய் வளர அதைக்கண்டு அவள் நாற்பதாய் வளர்ந்தனள். *

அதைக்கண்ட அவ்வீரன் ஐம்பதுயோஜனம் வளர, சுரஸை அறுபதானாள். பிறகு இவர் எழுபதாக, அவள் எண்பதானாள். இவர் தொண்ணூறாக, அவள் நூறானாள். *

𑌚𑌕𑌾𑌰𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌶𑍀𑌤𑍀𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌚𑌲𑌪𑍍𑌰𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌵𑌤𑍀𑌯𑍋𑌜𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥

𑌚𑌕𑌾𑌰𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑌤𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌯𑌤𑌮𑍍।
𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍
(𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌂𑌸𑍁𑌰𑌸𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌰𑌂𑌨𑌰𑌕𑍋𑌪𑌮𑌮𑍍)
𑌸𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌃 ()

𑌸𑍋𑌭𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯𑌚𑌮𑌹𑌾𑌜𑌵𑌃॥
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑌂𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௫௯

𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌣𑌿𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍇।
𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌚𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌵𑌰𑌂𑌤𑌵॥ ௧௬௦

𑌤𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌵𑌦𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌰𑌾𑌹𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌵।
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍍॥ ௧௬௧

𑌅𑌰𑍍𑌥𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌯𑌥𑌾𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍।
𑌸𑌮𑌾𑌨𑌯𑌸𑍍𑌵𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇𑌣𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥ ௧௬௨

இப்படி நூறுயோஜன மகன்ற அவள் வாயைப்பார்த்து உடனே புத்திமானுகையால் தமது திருமேனியை ஒருகட்டை விரலளவாகச் சுருக்கிவிட்டார். 158

அப்படி சுருக்கி உடனே சடக்கென வேகமா யவள் வாயிற்பாய்ந்து அப்புறப் பட்டாகாசத்தில் வெற்றி தோற்ற விருந்துகொண்டு, அவளைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் சொல்லலுற்ருர். 159

அம்மே! வல்லாய் நீ! உன்வாயிற் புகுந்தேனன்ருே! உனதுவரமும் ஸபலமாயிற்று; உனக்கொரு நமஸ்காரம்; யான் போய்வருகிறேன் பிராட்டியி னிருப்பிடத்திற் கென்ருர். 160

இப்படி தன் வாயிற்பட்டு வெளிப்பட்டு இராகுவால் விடுபட்ட சந்திரனென விளங்கும் அவ்வானரனைப் பார்த்தந்த ஸுரஸாதேவி, தனது நிஜரூபத்தோடு இவ்வாறு சொல்லுகின்ருள். 161

'ஓ வானரோத்தம! சுகமாய்ப்போய் காரியத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொண்டு வருவீராக. ஓ ஸாதுசிரோமணி! பிராட்டியையு மிராகவனிடங் கொண்டு சேர்ப்பீராக' வென்ருள். 162

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌤𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌷𑍍𑌟𑌕𑌮𑍍।
𑌸𑌾𑌯𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌶𑌂𑌸𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌾𑌹𑌰𑍀𑌮𑍍॥ ()

𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑌨𑌾𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍈𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍।
𑌜𑌗𑌾𑌰𑍋𑌕𑌾𑌶𑌰𑍋𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍈𑌨𑌗𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌭𑌵𑌃॥ ௧௬௪

𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌸𑌿𑌯𑌾𑌰𑌾𑌹𑌿𑌃 𑌵𑌤𑌦𑍈𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌦𑍇𑌷𑌵𑌿𑌦𑍇𑌚।
𑌉𑌦𑌿𑌤𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑌶𑌿𑌖𑌾𑌵𑌾𑌰𑍇𑌯𑍁 𑌰𑍈𑌰𑌾𑌵𑌤𑌨𑌿𑌰𑍇𑌷𑍁𑌵𑌿𑌦𑍇𑌤॥

𑌸𑌿𑌂𑌹𑌕𑍇𑌂𑌜𑌰𑌸𑌾𑌧𑍁𑌰𑍁𑌤𑍂 𑌵𑌤𑌦𑍇𑌗𑌾𑌰𑌗𑌵𑌾𑌹𑌰𑍈𑌦𑍈𑌃।
𑌵𑌿𑌰𑌾𑌦𑍈𑌨𑌸𑌂𑌵𑌤 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌵𑍀𑌰𑌦𑍍𑌦𑍇𑌸𑌰𑌵𑌂𑌕𑍃𑌤𑍇॥ *

𑌉𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌾𑌰𑍈𑌦𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌦𑍈𑌕𑌰𑌾𑌪𑌶𑍋𑌹𑌿𑌤𑍇।
𑌕𑍃𑌤𑌵𑌨𑍍𑌦𑍈𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌹𑌾𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑍈𑌗 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍁𑌜𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇॥

𑌵𑌹𑌤𑌾𑌹𑌵𑍍𑌯𑌶𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑍈𑌦𑍀𑌤𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃।
𑌗𑍃𑌹𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌗𑌣𑌵𑌿𑌹𑌂𑌶𑍀𑌤𑍇॥ *

𑌰𑌹𑌷𑍍𑌟𑌿𑌗𑌣𑌗𑌂𑌯𑌵𑍁 𑌨𑌾𑌗𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌕𑍁𑌣𑍇।
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌵𑍀𑌦𑍈𑌵𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍁 𑌨𑌿𑌦𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇॥ *

𑌦𑍇𑌵𑌰𑌾𑌜𑌗𑌜𑌾𑌰𑍂𑌢𑍇 𑌵𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑌮𑌯𑌾𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑌿𑌵𑍇।
𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑍇𑌜𑍀𑌵𑌦𑍌𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌤𑌤𑍇𑌤𑌪𑍍𑌰𑌹𑌣𑌠𑌿𑌰𑍍𑌧𑌤𑍇॥ *

𑌸𑍍𑌵𑌹𑌾𑌸𑌧𑍍𑌵𑍈𑌵𑌿𑌤𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑌗𑍈𑌣𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍈𑌃।
𑌜𑌗𑌾𑌧𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃॥ ௧௭௧

இப்படி யவர் மூன்றுவதாய்ச்செய்த அவ்வரிய செயலையுங்கண்டு ஸர்வ பூதங்களும் 'நல்லது! நல்லது!' என்று அவரை விசேஷித்துக் கொண்டாடின. 163

மீளவும் ஹனுமான் ஒருவராலும் மேலிடக்கூடாத ஸமுத்திரத்தை ஒருபொருட்டா யெண்ணுமல் ஆகாச மார்க்கத்தில் கருடனெனப் பாயத் தலைப்பட்டனர். 164

மேகங்கள் படர்ந்து, பறவைகள் பறந்து, கைசிகப் பண்பாடும் வித்தியாதராசாரியர் திரிந்து, ஐராவதமென்னும் இந்திராயுதம் உரைந்து, சிங்கம் யானை புலி பறவை பாம்புருபமான வாகனங்களும் நிர்மலமாய் அதிவேக சாலிகளான விமானங்களும் அலங்காரமாய் அடர்ந்து, வச்சிரம் இடி இவைகள் உரைந்துண்டான மின்னல் படர்ந்து, அழகாய், புண்ணியம்செய்து சுவர்க்கம்பெற்ற பாக்கியவான்கள் திகழ்ந்து, அவ்வியைக் கொண்டு செல்லும் அக்கினிதேவன் திரிந்து, நவக்கிரகங்கள் (அசுவனி முதலிய)நக்ஷத்திரகணங்கள் சந்திரன் சூரியன் மற்றும் தாரா கணங்கள் துலங்கி, மஹர்ஷிகணங்கள் கந்தருவர் நாகர் யக்ஷர் இவர் நிறைந்து, தன்னந்தனியதாய் நிர்மலமாய் எங்கும்பரந்து, விசுவாவஸு என்னும் கந்தருவராஜனுல் சேவிக்கப்பெற்று, தேவேந்திரன் திக்கஜங்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு, சூரிய சந்திரர்களுக்கு நன்னெறியாய், ஜீவலோகத்திற்கு ஒரு மேலாப்பு விரித்தாப்போல் பிரமனுல் நிருமிக்கப்பட்டு, வீரர்களான பற்பல விச்சாதரர்கள் சேவிக்க அழகாய் விளங்கும் அந்த ஆகாயத்தில், வாயுகுமாரன் கருடனெனக் கடிதோடினர்: அவ்வி-ஹவிஸ்ஸு. 165-171

𑌪𑍍𑌰𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ।
𑌭𑍇𑌜𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌂 𑌲𑌮𑍍𑌬𑌪𑌕𑍍𑌷 𑌇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌟𑍍 ॥ ()

𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌿𑌕𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 ।
𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀 ॥ க௭௩

𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌾𑌶𑌿𑌤𑌾 ।
𑌇𑌦𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥ க௭௪

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌤𑍍 ।
𑌛𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 ॥ க௭௫

𑌸𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌪𑌙𑍍𑌗𑍂𑌕𑍃𑌤𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌮𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍌𑌰𑌿𑌵 𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 ॥ க௭௬

𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑌧𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 ।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌲𑌵𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 ॥ க௭௭

𑌤𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 ।
𑌕𑌪𑌿𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ❊
𑌛𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । க௭௮

𑌸 𑌤𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌧𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌷𑍀𑌵 𑌬𑌲𑌾𑌹𑌕𑌃 । க௭௯

அப்பொழுது சிறகுடன் பறக்கும் பருப்பதமெனச் சகலரும் காணும்படி அந்தரமான ஆகாயத்தில் செலவுற்ருர். 172

அவ்வாறு பாயும் அந்த வாயுகுமாரனை சிம்மிகையென்னுமோர் அரக்கி நோக்கி, தனக்கிச்சையானதொரு வடிவையெடுத்துவளர்ந்துபின்வருமாறுசிந்திக்கலுற்ருள்.

நெடுநாளாய்ப் பசித்திருக்கும் யானிப்பொழுது புசிக்கப்பெற்றேன்; காலங்கடந்தாலும் பெரும்பெருத்ததோர் பிராணி ஈதோ அகப்பட்டது. 174

என்று யோசித்து அவர்நிழலைப் பிடித்துக்கொள்ள, உடனே ஹனுமான் யோசிக்கின்றனர். 175

ஓ! ஓ! சமுத்திரத்தில் எதிர்காற்றிலகப்பட்டதொரு வங்கம்போல், திடீரென்றெனது ஓட்டமடங்கியொடுங்கலாயிற்றே! (வங்கம்-கப்பல்) 176

உடனே மேலுங் கீழும் சுற்றும் உற்றுப் பார்க்க, உவர்க்கடலில் கிளம்பும் ஓர் பெரும்பூதம் புலப்பட்டது.

வாயைப் பிளந்துகொண்டு கிளம்பிய அதைக் கண்டதும் மாருதியார் சிந்திக்கின்ருர்: ஓ!ஓ! அற்புதாகாரமாய் அதிவீரமாய் நிழலைப் பிடிப்பதொரு பெரும்பூத முண்டென்று வானரர்கோன் சுக்கிரீவன் சொன்னது இதுவேயாகும்; இதில் சந்தேகமில்லை. 178½

அதியுக்திமானுன ஹனுமான் அந்த சிம்மிகையின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு கார்கால மேகம்போல் பிரமாண்டமாய் வளரத் தொடங்கினர். 179½

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑌾𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌜𑌸𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌵𑍇𑌃॥
𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌤𑌾𑌜𑌾𑌞𑍍𑌜𑌨𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍। ௧௮௦

𑌵𑌨𑌾𑌜𑍀𑌵𑌮𑌜𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍀 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌹𑍀𑌧𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍॥ ௧௮௧

𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌮𑍃𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌮𑍍।
𑌕𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌮𑍋𑌯𑌾𑌵𑍀 𑌮𑌮𑍂𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌵𑌿𑌃॥ ௧௮௨

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌨𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌃।
𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌤𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃॥ ௧௮௩

𑌕𑍃𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍃𑌶𑍁𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌃।
𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌯𑍋𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌚 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌰𑌾𑌹𑌮𑌣𑌾॥

𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌵𑍇𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌮𑌮𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑌮𑌃।
𑌉𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌾𑌯𑌵𑍇𑌵𑍇𑌗𑍇 𑌨 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌲𑌂𑌵𑌾𑌤𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௧௮௫

𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌯𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌨𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌵𑌚।
𑌸𑌕𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌵𑌣𑍋𑌵𑍇𑌗𑌾 𑌉𑌵𑍍𑌯𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁॥ ௧௮௬

𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑍍𑌵𑌸𑌾𑌹𑌨𑌮𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌤𑌵𑌿𑌯𑍇 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌹𑌵𑌿॥ ( )

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌹𑌤𑌾𑌂𑌵𑌾𑌨𑌵𑍇𑌣𑌾𑌸𑌂𑌶𑌵𑌚𑌤𑌿𑌚𑌾𑌂𑌵𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑍍𑌮𑌂𑌹𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍
𑌸𑌞𑍍𑌚𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌤𑌮𑍍𑌬𑍁𑌵𑌶𑍍𑌚𑌵𑌮𑍇𑌧𑌤𑌮𑍍। ( )

அவ்வாறு வளர்கின்ற அவர் மேனியைப்பார்த்து அதற்கேற்றபடி அந்த ராக்ஷஸியும் பாதாள பிலம்போல் விஸ்தாரமாக வாயைத் திறந்துவிட்டாள். 180½

உடனே மேகஜாலம்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு அவரைத் துறத்திவர, அவரும் தமது சரீரம் கொள்ளு மளவு திறப்புண்ட அவள் வாயையும் அதற்குள்ளீடான மருமங்களையும், புத்திமானுனபடியால் உள்ளபடியே கண்டுகொண்டார். 182

பிறகு, வச்சிரம்போல் திடமான தம்முடலைச் சுருக்கிக்கொண்டு திறப்புண்டிருந்த அவள் வாயில் சடக்கென்று நுழைந்தோடினார். 183

அப்பொழுது சித்தரும் சாரணரும் பருவகாலத்தில் ராகுவின் வாயில் வீழ்கின்ற பூர்ணசந்திரன்போல் சிம்மிகையின் வாயதனில் வாயுகுமாரன் பாயக்கண்டார்கள்.()

அனந்தரம், தமது கூரார்ந்த நகங்களால் அவள் குடலைப்பிடுங்கி, மருமங்களைக் கத்தரித்து, அதினின்று மனோவேகமாய் வெளிக்கிளம்பினார். 185

இப்படி அவளைத் தம் திருஷ்டியாலும், தைரியத்தாலும், ஸாமர்த்தியத்தாலும் ஜயித்து, மறுபடி அந்த புத்திமான் அதிவேகமாய் முன்போல் வளர்ந்துவிட்டார். 186

அநுமானால் மருமத்தில்பிளபட்ட சிம்மிகை உடனே நொந்து ஆழியில் வீழ்ந்துவிட்டாள். 186½

வானரனால் கொல்லப்பட்ட சிம்மிகை வேகமாய் விழக்கண்ட ஆகாசசாரிகளான பூதங்கள், வானரோத்தமனைப் பார்த்து சொல்லுகிறார்கள். 187½

𑌭𑍀𑌮𑌮𑌦𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌹𑌤𑌮𑍍॥
𑌸𑌾𑌧𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤 𑌮𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂𑌵𑌰। ௧௮௮

𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑌥𑌾𑌤𑌵॥
𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁𑌨𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿। ()

𑌸𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌃𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌃॥
𑌜𑌗𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌾𑌶𑌨𑌵𑌤𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃। ௧௯௦

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌭𑍂𑌯𑌿𑌷𑍍𑌠𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍॥
𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌨𑌰𑌾𑌜𑌿𑌂𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌃। ௧௯௧

𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌚𑌪𑌤𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍॥
𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌂𑌶𑌾𑌖𑌾𑌮𑍃𑌗𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌮𑌲𑌯𑍋𑌪𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿𑌚। ௧௯௨

𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌨𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌨𑍂𑌪𑌜𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍
𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯𑌚𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍।
𑌸𑌮𑌹𑌾𑌮𑍇𑌘𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌨𑌿𑌰𑍁𑌨𑍍𑌧𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑌿𑌮𑍍। ௧௯௪

𑌕𑌾𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌗𑌂𑌚 𑌮𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃॥
𑌮𑌯𑌿𑌕𑍌𑌤𑍂𑌹𑌲𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑌿 𑌤𑌿𑌮𑍇𑌨𑍇𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃। ௧௯௫

வானரசிரேஷ்ட! இப்பொழுது நீர் செய்த கருமம் பயங்கரமானது; பெரும்பூதமொன்று உம்மால் பட்டுக் கிடந்தது; நீர் கோரிய காரியத்தைச் சுபமாகச் சாதித்துக்கொள்ளுக. 188½

வானரேந்திர! உம்மைப்போலெவனுக்கு தைரியம், ஸூக்ஷ்மதரிசனம், புத்தி, ஸாமர்த்தியம் இந்நான்கும் உண்டோ அவன் காரியங்களில் பிசகுவதில்லை. 189½

பூஜ்யரான அவ்வானரன், அவர்களால் புகழப்பட்டவராய், காரியத்தின் ஸாராம்சத்தை நினைத்துக்கொண்டு, அரவப்பகையான கருடன்போல் ஆகாயத்தில் பாய்ந்து சென்றார். 190½

வெகுசாய் கரையை நெருங்கியதும் நாற்புறமும் பார்த்து, நூறுயோஜனங்களின்முடிவான அவ்விடத்தில் ஓர் வனவரிசையைக் கண்ணுற்றனர். 191½

அந்த வானரஸ்ரேஷ்டன் போய்க்கொண்டிருக்கையில்தானே, பலவகை மரங்களாலலங்கரிக்கப்பட்டதோர் தீவையும்,மலயபர்வதத்திலிருக்கும் உபவநங்கள்போன்ற உபவநங்களையும் கண்டார். 192½

கடலையும், கடற்கரையில் பிரேதசங்களையும், அங்குள்ள மரங்களையும், கடலுக்குப் பாரியைகளான ஆறுகளின் முகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே அந்த புத்திமான், ஆகாசத்தையும் தடுத்துக்கொண்டு மாமேகம்போலிருக்கும் தம்மைப் பார்த்தொரு சிந்தைசெய்தார். 194½

ராக்ஷஸர்கள் என் சரீரத்தின் வளர்த்தியையும், சிறந்த வேகத்தையுங் கண்டால், என்னிடத்தில் குதூஹலம் கொள்வர்கள் என்றுநினைத்தார் அந்த வானரோத்தமன்.

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑍀𑌧𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍॥
𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍇𑌦𑍇 𑌵𑍀𑌤𑌮𑍋𑌹𑌇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍। ()

𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥
𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑌿𑌵𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌿𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌹𑌰𑍋𑌹𑌰𑌿𑌃। ௧௬௭

𑌸𑌚𑌾𑌰𑍁𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌰𑍂𑌪𑌧𑌾𑌰𑍀 𑌪𑌰𑌂𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯
𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌤𑍀𑌰𑌮𑍍। 𑌪𑌰𑍈𑌰𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿
𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ௧௯௮

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌲𑌮𑍍𑌬𑌸𑍍𑌯𑌗𑌿𑌰𑍇𑌸𑍍𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑍇𑌨𑌿𑌪
𑌪𑌾𑌤𑌕𑍂𑌟𑍇। 𑌸𑌕𑍇𑌤𑌕𑍋𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌨𑌾𑌲𑌿𑌕𑍇𑌰𑍇 𑌮𑌹𑌾
𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑍂𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑍋𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾॥ ௧௯௯

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌤𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂
𑌗𑌿𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿। 𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌪𑌾𑌤𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌵𑌿
𑌧𑍂𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂𑌵𑍍𑌯𑌥𑌯𑌨𑍍𑌮𑍃𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍॥ ௨௦௦

𑌸𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌦𑌾𑌨𑌵𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌾𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌬𑌲𑍇𑌨𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯
𑌮𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑌿𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍। 𑌨𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀𑌰𑍇𑌚𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶
𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑌮𑌰𑌾𑌵𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵॥ ௨௦௧

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

உடனே பகுத்தறிவுள்ளவன் அவிவேகத்தையொழிக்கும்போல், பர்வதாகாரமான அந்தசரீரத்தைச்சுருக்கி, மீளவும் தமக்குச் சொந்தமான வடிவையே எடுத்துக்கொண்டார். 196½

அவ்வுருவத்தை மிகவும் சுருக்கித் தம் நிலையில்நின்ற ஹநுமான், மூவடி யளந்து பலியின் கருவத்தையொழித்த வாமனன்போல் விளங்கலானார். 197½

இப்படி யவர், அழகிய பல்வகை யுருவங்கள் தரித்து (கடலிடையில்) எதிரிகளுக் கிடங்கொடாமற் சென்று அக்கரைப்பட்டு, (அங்கு) தம் உருவைப்பார்த்து மீளவும் நிஜரூபத்தைத் தரித்து நடக்கவேண்டும் காரியத்தை நிரூபித்தார். 198½

அநந்தரம், பெருமலையின் கொடுமுடிபோன்ற அம் மஹானுபாவன், விசித்திரமயமாய் தாழை, உத்தாலகம், தெங்கு என்றிவை நிறைந்துள்ள லம்பமென்னும் மலையின் (பொழில்) செறிந்த நுனியில் இறங்கியருளினார். ()

இங்ஙனம் கடலோரம்சென்று மலையரையன் நுனியிலிலங்கையைக் கண்டு, அதில் கபிவரன் இறங்கி முன்னுருவைச் சுருக்கும்பொழுது மிருகங்களும் பறவைகளும் பயப்பட்டன. 200½

அந்த ஹநுமான், தானவரும் பன்னகருங்கூடி பேரலைகள் விரைவிய சாகரத்தை பலத்தால் கடந்து, பெருங்கடலின் கரையிற் குதித்து, அமராவதிபோன்ற இலங்கையையும் கண்டுகொண்டார். 201½

முதல் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - த்விதீயஸ்ஸர்க:

ஸஸாகரமநாத்ருஷ்யமதிக்ரம்ய மஹாபல:|
த்ரிகூடசிகரே லங்காம் ஸ்திதாம் ஸ்வஸ்தோ ததர்ச ஹ|| க

ததஃபாதபமுக்தேந புஷ்பவர்ஷேண வீர்யவாந்|
அபிவ்ருஷ்டஸ்ஸ்திதஸ்தத்ர பபௌ புஷ்பமயோ யதா|| உ

யோஜநாநாம் சதம் ஸ்ரீமாம்ஸ்தீர்த்வாப்யுத்தமவிக்ரம:|
அநிச்ச்வஸந்கபிஸ்தத்ர ந க்லாநிமதிகச்சதி|| ௩

சதாந்யஹம் யோஜநாநாம் க்ரமேயம் ஸுபஹூந்யபி|
கிம் புநஸ்ஸாகரஸ்யாந்தம் ஸங்க்யாதம் சதயோஜநம்|| ச

ஸது வீர்யவதாம் ச்ரேஷ்ட: ப்லவதாமபி சோத்தம:|
ஜகாம வேகவாந் லங்காம் லங்கயித்வா மஹோததிம்|| ரு

சாத்வலாநி ச நீலாநி கந்தவந்தி வநாநி ச|
கண்டவந்தி ச மத்யேந ஜகாம நகவந்தி ச|| சா

சைலாம்ச்ச தருஸஞ்சந்நாந் வநராஜீச்ச புஷ்பிதா:|
அபிசக்ராம தேஜஸ்வீ ஹநுமாந் ப்லவகர்ஷப:|| எ

இரண்டாம் ஸர்க்கம்

இந்தவிதம் அந்த மஹாபலவான் ஹனுமான், ஒருவராலும் மேலிடக்கூடாத சாகரத்தைத்தாண்டி, அனுயாஸமாயிருந்துக்கொண்டு திரிகூட சிகரத்திலிருக்கும் இலங்கையைக் கண்டுகொண்டார். ஆ! 1

அநந்தரம் அவ்வீரன், அங்குள்ள மரங்கள் பொழிந்த பூமாரியால் எப்புறமும் சொரியப்பட்டு பூமயமாய் பிரகாசித்தார். 2

சிறந்த விக்கிரமம் படைத்தவரெனப் பெயர்பெற்ற ஹனுமான், நூறுயோஜனம் கடந்தும், அவ்விஷயத்தில் பெருமூச்செறியவாவது சோர்வடையவாவது இல்லை. 3

'அனேக நூறு யோஜனங்களானாலும் தாண்டவல்லவெனக்கு, நூறுயோஜனமென்றளவிட்ட இக்கடலோரம் எம்மாத்திரம்' (என்று அவர் நினைவு) 4

அவரென்ன! வீரரில் தலைமைபெற்று பாயுந் திறனுடைய வானரரில்சிறப்புற்றவர்; ஆகவே மாகடலை வேகமாய்க் கடந்து லங்கைதனைக் கிட்டிவிட்டார். 5

பசும்புற்கள் படர்ந்து, மணமுற்று, பெரும் கற்கள் நிறைந்து, மரங்களடர்ந்த வனத்தூடே செலவுற்றார். 6

மரங்களடர்ந்த மலை(ச்சிகரங்)களிலும், மலரெடுத்த வனவரிசைகளிலும், அந்த தேசுடைய வானரோத்தமன் திரிந்துலாவினார். 7

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌚𑌲𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 । ௭

𑌸 𑌨𑌗𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌤𑌾𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥ ௮

𑌸𑌰𑌲𑌾𑌨𑍍𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌰𑍍𑌜𑍂𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌸𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌚𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌟𑌜𑌾𑌨𑍍𑌕𑍇𑌤𑌕𑌾𑌨𑌪𑌿 ॥ *

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌗𑍂𑌨𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑍀𑌪𑌾𑌨𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌦𑌾𑌨𑌪𑌿 ।
𑌅𑌸𑌨𑌾𑌨𑍍𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑌵𑍀𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ *

𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌭𑌾𑌰𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌲𑌿𑌤𑌾𑌨𑌪𑌿 ।
𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌹𑌗𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌧𑍂𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍 ॥ *

𑌹𑌂𑌸𑌕𑌾𑌰𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌪𑍀𑌃 𑌪𑌦𑍍𑌮𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌾𑌯𑍁𑌤𑌾𑌃 ।
𑌆𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥ *

𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍈𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌫𑌲𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑍈𑌃
𑌉𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌕𑌪𑌿𑌕𑍁𑌂𑌜𑌰𑌃 ॥ ௧௩

𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌚 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌿𑌖𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌾𑌭𑌿𑌰𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ *

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌹𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑌮𑌂𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍁𑌗𑍍𑌰𑌧𑌨𑍍𑌵𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ *

𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑍇𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍 ।
𑌗𑍃𑌹𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍈𑌃 𑌶𑌾𑌰𑌦𑌾𑌂𑌬𑍁𑌦𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑍈𑌃 ॥

அவர் அந்தமலையி லிருந்தபடியே தோப்புகளையும் தோட்டங்களையுங் கண்டார். 7½

அந்த வாயு குமாரன், மலையினுச்சியில் விளங்கும் இலங்கையையுங் கண்ணோக்கினார். 8

ஒழுங்காய் வளர்ந்த தேவதாரு, நன்றாய் மலரெடுத்த கர்ச்சூரி முதலிய விருக்ஷவிசேஷங்கள், எலுமிச்சன்,குடை மல்லிகை, தாழை, பரிமளிக்கின்ற பிரியங்கு, கடம்பை, ஏழிலைப்பாலை, அனஸ், செங்காஞ்சனம், மலரெடுத்த அலரி, என்றிப்படி மலரும் மொக்கும் நிறைந்து பறவைகள் செறிந்து காற்றிலசைகின்ற நுனிகளையுடைய மரங்களையும், ஹம்ஸகலஹம் நிறைந்து கமலமும் குவளையும் கூடிய நடைவாவிகளையும், அழகாய பலவகைச் சிங்கார வனங்களையும், ஸகல ருதுக்களுக்கு மேற்ற கனிகளும், மலர்களுமுடைய நாநாவித மரங்கள் சூழ்ந்த பலவித நீரோடைகளையும், அழகான சிங்காரவனங்களையும் அந்த கபிவரன் கண்டார். 9-13

வெற்றிபெற்ற வீறுடைய வாயுகுமாரன் இராவணன் புரக்கு மிலங்கையை நெருங்கிச்சென்று, அதுதான் நெய்தல், பதுமம் நிறைந்த அகழ் சூழ்ந்து, பிராட்டியைக் கொண்டுவந்தது கொண்டு ராஜாவினுக்ஞையினால் கொடு வில்லாளிகளான பல வரக்கர்கள் எங்குந்திரிந்து காக்கப் பெற்று, சுவர்ணமயமாய் அழகாய மதிட்சுவர் சூழ்ந்து, சூரியாதி கிருகங்களோ, சரத்கால மேகங்களோ வெனச் சங்கிக்கும்படியான கிருகங்கள் நிறைந்து, வெளுத் (த சுண்ணமிட்டுக் கெட்டித்)து மேடான வீதிகளெங்கும்

𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍋𑌲𑍀𑌭𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌅𑌟𑍍𑌟𑌾𑌲𑌕𑌶𑌤𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌾𑌕𑌾𑌧𑍍𑌵𑌜𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍॥ *

𑌤𑍋𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍈𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌲𑌤𑌾𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑍈𑌃।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑌿𑌵॥ ()

𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑌵𑌨𑍈𑌃 𑌶𑍁𑌭𑍈𑌃।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸 𑌕𑌪𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌗𑌂 𑌯𑌥𑌾॥ ௧௯

𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾।
𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍॥ ௨௦

𑌵𑌪𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌜𑌘𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌮𑍍।
𑌶𑌤𑌘𑍍𑌨𑍀𑌶𑍂𑌲𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌟𑍍𑌟𑌾𑌲𑌕𑌵𑌤𑌂𑌸𑌕𑌾𑌮𑍍॥

𑌮𑌨𑌸𑍇𑌵 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾। ௨௧

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௨௨

𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌶𑌿𑌖𑌰𑌪𑍍𑌰𑌖𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌲𑌿𑌖𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍍।
𑌡𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌭𑌵𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃॥ *

𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌘𑍋𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌗𑍈

சூழ்ந்து, அனேகம் மச்சுக்கள் திகழ்ந்து, கொடிகளும் துவஜங்களும் வரிசையாய் துலங்கப்பெற்று, சுவர்ணத்தால் கொடிகொடியாய் அழகாயிழைக்கப்பட்ட கோபுர வாயில்களுடன் கூடி, தேவலோகத்தில் விளங்கும் தேவ நகரம்போல் விளங்க அதையுங் கண்டார். 14-18

வெண்ணிறத்தழகாய வீடுகளடர்ந்து மலையின் நுனியிலிலங்கு மிலங்கைநகர், அந்த கபிவரற்கு, ஆகாயத்தில் நிருமித்ததொரு பட்டணமெனக் காட்சிதந்தது. 19

விசுவகருமன் நிருமித்த இராவணன் புரக்கும் அந்த லங்கைமாநகரம், ஆகாயத்தில் மிதப்பதுபோல் காணப் பட்டது. 20

மதிட்சுவத்தின் அடிப்படையே கடிப்பிரதேசமாய், விசேஷமான அகழ்நீரே புதிய ஆடையாய், சதக்னிசூலங்களே நுனிமயிராய், கொடுமாடங்களே செவிக்கணியாய் விசுவகருமனால் நிருமிக்கப்பட்ட அந்நகர், மனதினால் நிருமித்ததோர் அணங்கெனத் தெம்பட்டது. 21

வடதிசை வாசலைக்கிட்டி யந்தவானரன் (வைதேஹியைக் காணுமாறென்னென்று) சிந்தித்தார். 21½

கைலாஸ சிகரம்போ லாகாயத்தை யளாவி உயர்ந்துள்ள சிறந்த மாளிகைகளால் ஆகாயத்தில் பறப்பது போலும், பொல்லா வரக்கர் போரப்பொலிய உண்டானமையால், நாகங்கள் நிறைந்த போகவதி நகரம்போலும், இத்தன்மையதென்று ஒன்றோடொப்பிட்டு நினைக்கவுமரிதாய், நன்றாய் நிருமிக்கப்பட்டு முன்பு குபேரனால்

𑌭𑍋𑌗𑌵𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵। 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌕𑍁-
𑌬𑍇𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾॥ *

𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑍂𑌰𑍈𑌃 𑌶𑍂𑌲𑌪𑌟𑍍𑌟𑌸𑌪𑌾𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌘𑍋𑌰𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌹𑌾𑌮𑌾𑌶𑍀𑌵𑌿𑌷𑍈𑌰𑌿𑌵॥

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌃।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌚 𑌰𑌿𑌪𑍁𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௨௪

𑌆𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀𑌹 𑌹𑌰𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌃।
𑌨 𑌹𑌿 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌵𑍈 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌜𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍁𑌰𑍈𑌰𑌪𑌿॥

𑌇𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃॥ ௨௮

𑌅𑌵𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌷𑍍𑌵𑌭𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌨 𑌦𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍈𑌵 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௨௯

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌵𑌾𑌲𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃॥ ௩௦

𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂, 𑌯𑌦𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌨 𑌵𑌾।
𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌮𑍍॥ ()

ஆளப்பட்டதென்பதைக் கண்டவாற்றல் தெரிவிக்குமதாய், கோரப்பற்களுடன் கூடிய பல ராக்ஷஸசூரர்கள் சூலம், பட்டஸம் முதலிய ஆயுதங்களேந்தி, குஹையைக் காக்கின்ற நாகங்கள்போல் பயங்கரமாய் காக்கக் காப்புண்டிருப்பதையும், (அழகாய்ச் சூழ்ந்த) அலைகடலென்னும் பெருங் காப்பையும் கண்டு, கடும்பகையான ராவணனையும் நினைத்து சிந்திக்கின்றார். 22-26

"வானரர்க ளிங்குவந்தாலும் வியர்த்தந்தா னுகப் போகிறது. ஏனெனில்: தேவரேயாயினு மிலங்கையைப் போர்செய்து ஜயிக்க ஆவரோதான். 27

இடமல்லாவிடத்தில் சமைக்கப்பட்டு புகவரிதாய் இராவணனால் புரக்கப்படு மிவ்விலங்கைக்கு, அப்பெருந் தோள் மன்னன் இராகவனே யாகட்டும் வந்து என்செய்யப்போகிறார்? 28

ரக்ஷஸராகையால், ஸாமோபாயத்திற்கு சந்துங் கொடார்கள்; தானமும் பேதமும் (தனிகராய், பலவான்களான இவரிடத்தில்) செல்வதெங்கே? இனி தண்டமென்று சிந்திக்கவே இஃதிடமல்ல. 29

மஹா ஸமர்த்தரான வானரர்க்குள் வாலிமைந்தன், நீலன், யான், புத்திமானான எங்களரசன் என்கிற நால்வர்க்குத்தான் இதில் புகுத இடம் கிடைக்கலாம். 30

நல்லது, முன்னே வைதேஹியின் நிலைமை தெரிந்துக்கொள்ளுகிறேன்; உயிர்த்திருக்கிறாளோ இல்லையோ! ஜானகியைக் கண்டபின்பு இஃதெல்லாம் யோசித்துக் கொள்வேன்." 31

த தஸ்ஷ்விஷயார்ஸ 8ஹநிதலங்கவிகஞ்ஜர:|
ஶ்ரியம்பெஹ்ஷிதஸ்ஷ்லிஙு ரஸ்யாஹ்யேயோ த:॥ ௩௨

கேநநாரதவேணயாநஶக்யாரக்ஷஸாம்வரீ| ஶ்ருவெ
ஷ ம்ரக்ஷமெஸமஹ்வா க்ரு ஸெபெயஸஜ்ஞிதெ
உக்ருளஜஹோஸஹாவீயரா ஸயவஞஸ்ருக்ஷஸா:|
வம்ச நீயாயாஸவெ ஜாநகீம்வரிமகா॥ ௩௪

யக்ஷ்யாமக்ஷ்யணரநிவெண ராத்ருளயம்காவரீயா,
ஶ்ருவெஷம்ஶ்ருாவக்ஷாயம்ஸெ க்ருத்யம்ஸாயயிதம்ஸஹக॥

தாம்வரீம்தாத்ருஶீம்த்ருஷ்டா நாராயஷரம்ஸ்ரமெ
ரவி ஹநம்ஶம்ஸ்ஸிம்தயாமாஸவிநிஶ்சித்ய ஸஹஸரஹ:

கேநோவாயேநவஶ்யம் ஜஷிரீம்ஜநகாத்ஜா|
கத்ருஷிரக்ஷவெஸம்ஜ்ருண ரவணெநஶநாதநா॥

நவிநஶ்யகயம்காயம் ரஸ்யவிஶிதாதநா:|
ஸகாரகஸ்ஷவஶ்யம் ரஹிதஜநகாதஜா॥ ௩௭

ஹநிதாஸ்ஸாஷராவிவஶ்யதெ தெஶகாயவிரோயிதா:|
விஞ்ஞபம்ஶநிதமாஸாத்ய தஸ்ஸநியெரா௺யயா॥ ௩௯

பிறகு, இராமனது நன்மையை நாடிய அந்தவான ரோத்தமன், அந்தகிரியின் சிகரத்திலிருந்தபடியே சிறிது நேரம் (சீதையைக் காணுமாறு) சிந்தித்திருந்தார். 32

வலியராய் கொடிய வரக்கர் புரக்கு மிந்நகர்க்குள் இவ்வுருவத்தோடு யான் புகுதக்கூடாது. 33

ஜானகியை யான் தேடிப் பிடிப்பதானுல், கடுமிடுக்க ராய் மாவீரரான வலிய வரக்கர் யாவரையும் வஞ்சிக்க வேண்டும். 34

பெரிதாய வென்செயலைச் சாதிப்பதற்கு, கண்டுங் காணுத (நுட்பமான) உருவெடுத்து இராக்காலத்தில் இலங்கையில் புகுவது நன்று. 35

தேவாசுரர்க்கு மசையாத அத்தகைத்த நகர்தன்னை யநுமான் கண்டு, பலகாலும் பெருமூச்செறிந்து சிந்திக்கின்ருர். 36

"துரிாத்மாவா யரக்கர்பதியான ராவணன் கண்ணிற் படாமல், ஜனகன் திருமகளான மிதிலையர் செல்வத்தைக் காணுமாறெங்ஙனம்? 37

என்னைத் தெரிந்தனுப்பிய ராமன் காரியம் கெடாத படி, தனியனுய் தனியிடத்தில் ஜானகியைத் தனியளா யிருக்கக் காண்பதெப்படி? 38

கூடிவந்த காரியங்களும் தூதக்கோழையின் கைப் பட்டால் தேசகால விரோதத்தை யடைந்து, சூரியனுத யத்தில் படுகின்ற விருள்போல் கெடுதியுறுகின்றன. 39

கஸ்யாநஸ்யாம் தரேவாஜ்ஞி நிபுஶ்சிதாவிநஶோஹே
ஸாதபஜ்ஞிஹிகாயர்த்தாணி த்ரு தா:வண்டீ தமா நிதி:|| ௪

நவி நஶ்யத்க்ஷ்யம் காயபும் வெக்ஷ்வ்யம் நக்ஷயம் ஹவெக|
ஶம்வெ நம் வஸேத்ரஸ்ய கயம் நாநவ்யயாஹவெக|| ௪

உயித்வ்யஷே தராக்ஷாஹீ ராமஸ்யவிதி தாத்ம ந:|
ஹவெத்யஸ்யர்த்திகம் காயபும் ராவணாநஸ்யபுத்திஷ்ட த:|| ௪௨

நஹிஶத்யம் க்வசித்ஸஸா தப உவிஜ்ஞாதெ நராக்ஷவெஸ:|
கவிராக்ஷஸரப்ரெண கிமா தாம் ந்யநகெநவிக|| ௪௩

வாயராவ்யத்ரநஜ்ஞாத ஸ்த்ரெஜிதீஉதிஉபுஉ|
நஹ்யஸ்வவிதிதம் கிம் வி த்ராக்ஷஸா நாம்பத்ரீயஸாழ|| ௪௪

இஹாஹம்யதிதிஷ்டாமி ஸ்வெநரூபெணஸம்வ்ருத:|
விநாஶாயவயாஸ்யாமி ஹதர்மஸ்யஸ்த்ரஹீயதெ|| ௪௫

தத்ஹம் ஸ்வெநரூபெண ரஜந்யாம் ஹ்ருஸ்வதாம் கத:|
ஶம்காமஹிவதிஷ்யாமி ராவவஸ்யாஸ்யபுஸிதயெ|| ௪௬

ராவணஸ்யவாரீம்ராத்ரௌ ப்ரவிஶ்யஸாமராஸதாழ|
விதித்வாஹவநம்ஸவபும் த்ரக்ஷ்யாமிஜநகாத்மஜாழ|| ௪௭

காரியா காரியங்களை விசாரித்துத் தீர்ந்தவிஷயமும் விளங்குவதில்லை, காரணம்: தூதர்கள் தங்களைப் பண்டிதரா யெண்ணிக்கொண்டு காரியங்களைக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள். 40

இராமன் காரியம் கெடாதவண்ணமெது? கோழைத்தனம் வாராதவண்ணமெது? கடலைக்கடந்ததும் வீணாகாதவண்ணமெது? 41

யான் அரக்கர் கண்ணிலகப்பட்டேனாகில், ராவணனுக்குக் கேடுசெய்யக் கோரிய வல்லவரான ராமன் காரியம் வீணாய்விடும். 42

அரக்கரோ டரக்கராய் வடிவெடுத் தோரிடத்திலிருந்தபோதிலும் அரக்கரென்னைக்கண்டுபிடியாமற்போகார்கள். அப்படியிருக்க, வேறு யாதேனுமொரு வேற்றுருக்கொண்டிருந்தால் சொல்லவேண்டுமோ? 43

காற்று மிங்கு காணாமற் றிரியக்கூடாதென்பதென் னினைவு. ஏன்? வலியரான வரக்கர்க்குத் தெரியாததொன்றில்லையன்றோ? 44

ஆதலின், இங்கு யான் (பெரிதாய) என்னுருவுடன் (பகலில்) மறைந்திருந்தாலும் மாய்வுறுவேன்; இறைவன் காரியமும் கெடுதியுறும். 45

ஆனபின்பு, இராகவன் காரியத்தை முடிக்கவேண்டி யான் உருவைச் சுருக்கி இராப்பொழுதி லிலங்கைதனில் புகுதக்கடவேன். 46

புகுதற்கரிய விராவணன்புரியி லிரவிற்புக்கு, வீடுகளெங்குந் தேடிச் சானகியைக் காணகிற்பேன்.” 47

இதிஸம்சிந்த்ய மநஸா ஸம்ப்ரபஸ்யாஸ்தயம் கவி:|[க:||
ஶ்ருவகாம் க்ஷதஶாவீரா வைதேஹ்யாஶ்சரமேநாஸ்த

ஸம்பேருவாஸ்தம் கதௌதராஜ்ஞ தேஹம்ஸம்க்ஷிப்யராக்ஷி:| வ்ருஷஶம்ஶகரோத்ஸ்து பஹுவாஹ்ய தஶரதா:||()

வ்ருதோஷகாமௌஹநரோம் ஸ்தருணராஸ்வார்த்யவீயவாநு| வ்ருவிவேஶவாமீம்ஶ்யா॰ ஸவிஹ கஹாவயாம்|௫௦

வ்ராஸாதரோயாவிததாம் ஸ்தம்வேஹஃகாம்சநராஜவேத:|
ஶாதகும்பமயெஜ்ராவமே ஶரம்யவர்நுமரோவரோம்||

ஸ்தஹளரோஷஹளவேஸ்த ஸஶஶஶ்ரஹாவாமீம்|
தவெமஃஸ்வாதிகஸம்கீர்ணைஃகாதஸ்வரஷிஹசஷிவேத

வேவபுயணிசிவேஷ்ய கஜாயவிஹஷிவேத:|
தவெஷ்ஶாஹிரோதாநிஹவநாந்யத்ராக்ஷஸ்ராம்|| ௫௩

காம்சநாநிவிசித்ராணி தோரணாநிசரக்ஷஸாம்|
யம்காரஶ்யாதயாரோஸஸ்வத்தஸ்யம்க்ருதாம்|| ௫௪

கவிம்த்ராஶ்தகாராம் ஶ்ருஷ்டாயம்காம்ஹாகவி:|
ஶ்ருஸிசிஷ்ணொஹ்ருஷ்ஷ்ட வைதேஹ்யாஶ்ஶ்ரமேநாஸ்த்க:||

என்று சிந்தித்த கபிவீரன் ஹனுமான், சீதையைச் சேவிக்குமவாவினால் ஆதித்தன் அத்தமனத்தை யபேக்ஷித்திருந்தார். 48

சூரியனும் பட, மாருதியார் இரவில் மேனியைப் பூனையெனச் சுருக்கி அற்புதமாய் விளங்கலுற்றார். 49

அந்திப்பொழுதில் அனுமான் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து, நன்குவகுத்த பெருந் தெருக்கள்படைத் தழகாயவந்நகரில் புகுதப் புகுந்தார். 50

செம்பொன் வெள்ளிகளிற் செய்த கம்பங்களும், சுவர்ணமயச் சாளரங்களுமுற்ற உப்பரிக்கை வரிசைகளாற் பரந்து கந்தர்வநகரத்திற் கொப்பாய் படிகக்கல் பதித்து செம்பொனிட்டிழைத்த தளத்தோடு ஏழெட்டடுக்கு மச்சுடைய வீடுகளடர்ந்த அப்பெருநகரைக் காணலுற்றார். 51-52

அங்குள்ள அரக்கர் மாளிகைகள், வைடூரியமிட்டு விசித்திரமாய் இழைத்து, முத்துச்சுண்ணந் திருத்தி யலங்காரமான தலங்களால் விளங்காநின்றன. 53

பார்த்தவிடமெங்கும் இராக்ஷஸர் மாளிகைகளின் தோரணவாயில்கள், செம்பொன்கொண்டு விசித்திரமாயிழைக்கப்பட் டிலங்கினமையால் இலங்கையைத் துலங்கச்செய்தன. 54

அந்த வானரோத்தமன், வெண்மையுடைய விமானங்கள் வரிசைவரிசையாய் (பெரிதும் சிறிதுமாய்) விளங்க, சிறந்த செம்பொன்செய் சாளரங்களும் தோரண

𑌸𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌹𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌨𑌦𑌜𑌾𑌲𑌤𑍋𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍। 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌬𑌾𑌹𑍁𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌚𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑍀𑌮𑌬𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௫௬

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌚𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌗𑌣𑍈𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍। 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌤𑌤𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 𑌨𑍈𑌕𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌃॥ ௫௭

𑌶𑌂𑌖𑌪𑍍𑌰𑌭𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌮𑍃𑌣𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌭𑌾𑌸𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌸 𑌕𑌪𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍋𑌪𑍍𑌲𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑌸𑍀𑌵 𑌹𑌂𑌸𑌮𑍍॥ ௫௮

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

வாயில்களுமாய் இராவணன் தோள்வலியால் புரக்கப் பட்டு, கடுமிடுக்கரான வரக்கர்கள்நிறைந்து, பெரும்புகழ் படைத்த அற்புதமான அந்நகர், சிந்தைக்கும் நிலமல்லா ததுகண்டு களித்தும், சீதையைக் காணக்கருதி (அது கூடாமையால்) கவலையுற்றும் போந்தார். 55-56

சந்திரனு மிவர்க்குத் துணைசெய்வதாக, தன்னில வின் மேலாப்புகொண் டுலகெங்கும்போர்த்து, தாரைக் கணங்கள் புடைசூழ நடுத்துலங்கி, பல்லாயிரங் கிரணங்க ளோடு புறப்படலானான். 57

சங்கெனவும் பாலெனவும் தாமரையின் தாளென வும் துலங்கித் தோன்றும் திங்கள்தனை, அங்கயத்தில் திரிந்தொழுகும் அன்னமென வனுமான் கண்டார். 58

இரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஸுந்தரகாண்டே - த்ருதீயஸ்ஸர்க:

ஸ லம்பஶிகரே லம்பே லம்பதோயதஸந்நிபே|
ஸத்த்வமாஸ்தாய மேதாவீ ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ:|| க
நிஶி லங்காம் மஹாஸத்த்வோ விவேஶ கபிகுஞ்ஜர:|
ரம்யகாநநதோயாட்யாம் புரீம் ராவணபாலிதாம்|| உ

ஶாரதாம்புதரப்ரக்யை: பவநைருபஶோபிதாம்|
ஸாகரோபமநிர்கோஷாம் ஸாகராநிலஸேவிதாம்|| *
ஸுபுஷ்டபலஸம்புஷ்டாம் யதைவ விடபாவதீம்|
சாருதோரணநிர்யூஹாம் பாண்டுரத்வாரதோர
புஜகாசரிதாம் குப்தாம் ஶுபாம் போகவதீமிவ| [ணாம்||
தாம் ஸவித்யுத்கநாகீர்ணாம் ஜ்யோதிர்மார்கநிஷேவிதாம்||
மந்தமாருதஸஞ்சாராம் யதேந்த்ரஸ்யாமராவதீம்|
ஶாதகும்பேந மஹதா ப்ராகாரேணாபிஸம்வ்ருதாம்|| *
கிங்கிணீஜாலகோஷாபி: பதாகாபிரலங்க்ருதாம்|
ஆஸாத்ய ஸஹஸா ஹ்ருஷ்ட: ப்ராகாரமபிபேதிவாந்|| *
விஸ்மயாவிஷ்டஹ்ருதய: புரீமாலோக்ய ஸர்வத:| எஉ

மூன்றாம் ஸர்க்கம்

[முன் ஸர்க்கத்தில் புகயத்தனித்தார்;
இதில் புகுந்தாரென்று பேதம்.]

வானரோத்தமனாய் வாயுமைந்தனாய் மதிசாலியான ஹனுமான், தொங்குகின்ற மேகம்போல் துலங்குகின்ற லம்பமென்னுந் திரிகூட சிகரந்தன்னில் தரித்திருந்து, பூம்பொழில் தழைத்து புனல்செறிந்த ராவணன் புரக்கு மிலங்கை நகரந்தன்னில் பெருமுயற்சியுட னிராப்பொழு 1-2
தில் புகுதலுற்றார்.

சரத்கால மேகம்போன்ற மாளிகைகள் திகழ்ந்து, அலைகடல்லோ லொலிசெய்து, கடற்காற்று குளிர்ந்து வீச, அளகைநகரிற்போல் கொழுத்த சேனைகள் கோஷிக்க, வாசலிற் கட்டிய மத்தவாரணங்க ளுடையதாய், வெண்மையான உள்வாயில் புறவாயில்களை யுடையதாய், நாகங்களுரைந்து பத்திரமாய் புரக்கப்படும் போகவதியைப்போலும், இடி மின்னல்கள் படர்ந்து சோதிக்கணங்களூடே செல்ல, குளிர் காற்று வீசப்பெற்றுள்ள இந்திரன் அமராவதிபோலும், பெரிதாய பொன்மதிள் முற்றும் சூழ, கிங்கிணிவரிசைகள் குலுங்கும் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அப்பட்டணத்தைக் கிட்டி முற்றும் பார்த்து வியப்புற்று சடக்கென்று மதிளோரத்தைக் 7½
சென்று கிட்டினார்.

𑌜𑌾𑌂𑌬𑍂𑌨𑌦𑌮𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌵𑍈𑌡𑍂𑌰𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌵𑍇𑌦𑌿
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿 𑌮𑌣𑌿𑌕𑍁𑌟𑍍𑌟𑌿𑌮𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑍈𑌃। [𑌕𑍈𑌃॥
𑌤𑌪𑍍𑌤𑌹𑌾𑌟𑌕𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍂𑌹𑍈 𑌰𑌾𑌜𑌤𑌾𑌮𑌲𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑍈𑌃॥*
𑌵𑍈𑌡𑍂𑌰𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌫𑌾𑌟𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑌾𑌂𑌸𑍁𑌭𑌿𑌃।
𑌚𑌾𑌰𑍁𑌸𑌂𑌜𑌵𑌨𑍋𑌪𑍇𑌤𑍈𑌃𑌖𑌮𑌿𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑍈𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑍈𑌃
𑌕𑍍𑌰𑍌𑌞𑍍𑌚𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌣𑌸𑌂𑌘𑍁𑌷𑍍𑌟𑍈 𑌰𑌾𑌜𑌹𑌂𑌸𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑍈𑌃
𑌤𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌰𑌣𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑍈𑌸𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌵𑌸𑍍𑌵𑍋𑌕𑌸𑌾𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌂𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂𑌤𑌤𑌃।
𑌖𑌮𑌿𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌜𑌹𑌰𑍍𑌷 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௧௨

𑌤𑌾𑌂𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍇𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌾𑌮𑍍।
𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍॥ ௧௩

𑌨𑍇𑌯𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌗𑌰𑍀 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌬𑌲𑌾𑌤𑍍।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌬𑌲𑍈𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌯𑍁𑌧𑌧𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃॥ ௧௪

𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌷𑍇𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑍇𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌮𑍈𑌨𑍍𑌦𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿॥ *
𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍂𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍇𑌶𑍍𑌚𑌕𑍁𑌶𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌃।
𑌋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑌚𑍈𑌵 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௧௬

𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௧௭

சுவர்ணமயமான வாயில்களும், வைடூரியம் வச்சிரம் படிகம் முத்து இவைகளாலிழைத்த திண்ணைகளும், மணி மயமான கெட்டித்தரைகளும், உருக்கிய தங்கத்திலிழைத்த மத்தவாரணங்களும், வெள்ளியிற்செய்து நிர்மலமான மேல்பாகங்களும், வைடூரியத்திற்செய்த படிக்கட்டுகளும், படிகமயமான அங்கணத்துறைகளும், ஆகாயத்திற் பறப்பதுபோ லழகிய நற்சாலைகளுமாய், கிரௌஞ்சம் மயில் இவைகள் குலாவ, ராஜஹம்ஸங்கள் உலாவ, தூரியமுழக்கும் ஆபரணத்தொலியுமெங்குங்கலந்தார்க்க, வஸ்வௌகஸாரமென்னும் நகரத்திற்கிணையாய் ஆகாயத்தில் கிளம்புவதுபோல் விளங்கும் அதை அனுமான் கண்டு களிகூர்ந் 12
தார்.

அவ்வரக்கர்பதியின் நகர், அழகாயமைந்து ஒப்பிலாச் செல்வம் பொருந்தியிருக்கின்றமை கண்டு அவ்வீரன் சிந் 13
திக்கின்றார்.

"ஆயுதமும் கையுமாய் இராவணன் சேனைகளால் காக்கப்படு மிந்நகரை, ஸாதாரணமாய் ஒருவன் வலுவில் 14
மேல்வீழ்ந்து அழிப்பதென்பது ஆகாத விஷயம்.

புகுவதற்கு நிலமல்லவென்று பெயர்பெற்ற இந்நகரில், குமுதன் அங்கதன் மஹாகபியான ஸுஷேணன் மைந்தன் துவிதன் சூரியகுமாரன் சுக்கிரீவன் குசபர்வன் இருக்ஷன் கேதுமாலன் யான் என்றிப்போல் சிலருக்குத் 15-16
தான் புகுத இடங்கொடுக்கும்."

என்று யோசித்துக்கொண்டே அந்த நெடுந்தோள் அனுமான், இராகவன் மிடுக்கையும், இலக்குமன் விக்கிர 17
மத்தையும் உற்றுணர்ந்து மனதில் மகிழ்வுற்றார்.

𑌤𑌾𑌂𑌰𑌤𑍍𑌨𑌵𑌸𑌨𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑌾𑌗𑌾𑌰𑌾𑌵𑌤𑌂𑌸𑌕𑌾𑌮𑍍।
𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌨𑍀𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௧௮

𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌪𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌗𑍃𑌹𑍈𑌃।
𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௧௯

𑌅𑌥𑌸𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍।
𑌨𑌗𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍॥ ௨௦

𑌸𑌾 𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌵𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾।
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾॥ *

𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌪𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍂𑌨𑍋𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤।
𑌮𑍁𑌂𑌚𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍। ௨௨

𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌇𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌨𑌾𑌲𑌯।
𑌕𑌥𑌯𑌸𑍍𑌵𑍇𑌹 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌧𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇॥ ௨௩

𑌨𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌬𑌲𑍈𑌰𑌭𑌿𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ௨௪

𑌅𑌥 𑌤𑌾𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿॥ *

ரத்தினப்பிரபையென்னும் வஸ்திரமுடுத்து, கொட்டகசிாலையென்னும் செவிக்கணி யணிந்து, யந்திரசாலை யென்னும் தனங்களுடையதாய், செல்வ மல்கு மங்ககரம்
ஓர் அணங்கெனத் தெம்பட்டது. 18

விளக்கொளியாலும், பெருத்த மாளிகைகளின் பிரகாசத்தாலும், இருள் தன்னை இல்லையெனச்செய்த அரக்
கர்பதியின் பதியை அனுமான் கண்டார். 19

மஹாபலவான் ஹரிவீரன் வாயுமைந்தன் அதில் புகப்புகுத, அவ்விலங்கைநகர், (பெண்ணுருவான) தன்
உருக்கொண்டு அவரைக் கண்டது. 20

இராவணனுள்கின்ற அவ்விலங்கை, அந்த ஹரிவீரன் புகுவதைக்கண்டு உடனே விகாரமான முகமும் பயங்கர
மான காட்சியுமாய் கிளம்பிவிட்டது. 21

வாயுவின் சேயான வானரோத்தமனெதிரில்வந்து தோற்றி, பேரொலிசெய்து, அவள் மாருதியாருடன்
பேசலுற்றாள். 22

"வானரமே! நீ யாவன்? இங்குவரக் காரணமென்ன? உன்னுயிர் தரித்திருக்கையில்தானே உள்ளத்தைச்சொல்?

வானர! இராவணன் சேனை எங்கும் சூழ்ந்து காவல் பூண்ட இவ்விலங்கையில் புகுவதற்கு உன்னாலாகாது"
(என்றாள்.) 24

அநந்தரம், வீரனான ஹனுமான் முன்னே நிற்கும் அவளைப்பார்த்து, "நீ கேட்டவண்ணம் முண்மையேசொல்லுகின்றேன்; நீ யார்? விகாரமான கண்கள்கொண்டு

𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌨𑌯𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌽𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿।
𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑌯𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌾॥ ௨௬

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀।
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌪𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍॥ ௨௭

𑌅𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌆𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌗𑌰𑍀𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍॥ ௨௮

𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌮𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌨𑌗𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾।
𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌯𑌾॥ ௨௯

𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌨𑌗𑌰𑍀 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾॥ ௩௦

𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌯𑌤𑍍𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸 𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌶𑍈𑌲 𑌇𑌵𑌾𑌪𑌰𑌃॥ ௩௧

𑌸 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃।
𑌆𑌬𑌭𑌾𑌷𑍇𑌽𑌥 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃॥ ௩௨

𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌟𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍋𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑍌𑌤𑍂𑌹𑌲𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑍇॥ ௩௩

கோபுரவாயிலி லெதிர்த்திருந் தென்னைத்தடுத்து பயங்கர மாய் நின்று விரட்டுகின்றாய்; ஏன்?" என்று கேட் டார். 25-26

நினைத்தவண்ண முருவெடுத்த லங்கை யென்னும் மாது, வாயுமைந்தனான ஹனுமான்சொன்னதைக்கேட்டு சினந்து கடுமையா யிஃதுரைத்தாள். 27

மஹாத்மாவான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜன் றன் ஆக்ஞையை எதிர்பார்ப்பவள் யான்; ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாமல் இந்நகரைக் காத்து வருகின்றேன்.()

என்னை மீறி இந்நகர்க்குள் உன்னால் புகுதலாகாது; இப்போது என்னால் உன்னுயிரிழந்து புவியிற் படுக்கப் போகிறாய். 29

குரங்கே! யான் இந்த இலங்கைநகர்; யானே முழு தும் காத்துவருகிறேன்; இது சொன்னேன். 30

இலங்கையின் சொற்கேட்ட மாருதியும் உடனே பெருமுயற்சியுடன் அவளுக்கெதிரில் ஒரு மலைபோ லுயர் ந்துவிட்டார். 31

பிறகு மதியும் பலமும் படைத்த அந்த வானரோத் தமன், பெண்ணுருவெடுத்து பயங்கரமாய் நிற்கு மவளைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். 32

"கோபுரமும் மதிலும் கோபுரவாயிலும் படைத்த இந்நகரைக் காணவேண்டுங் காரியமாகவே இங்குவந் தேன். அதிலெனக்கு குதூஹலம் மிகுந்துளது. 33

வநாந்ருவ்வநாநீஹ ஸங்காபா:காநநாநிச ॥
ஸர்வதாக்ருஹமேத்யாமி த்ருஷ்டோமேநம் ஹிமே ॥ ௩௪

தஸ்யதத்வசநம் ஶ்ருத்வா ஸங்காஸாகாரமேவிம் ।
ஹரிபலவவநவநாக்யம் பஹாவேஷவர்ஷாக்ஷரம் ॥

மாமிஜித்ருத்ருபாம்பெ ராக்ஷவேஸ்வரவாமிதா ।
நஶக்யம் ஹ்ருத்ருதே த்ருஷ்டும் வர்ஷீயம் வாநராயம ॥ ௩௫

ததஸ்ஸகவிஶாரத்ரேம ஸ்தாமேவாசநிஶாசரீ ।
த்ருஷ்ட்வாவர்ஷீஜிமாம் ஹதே த்ரு வாநயபாவேஸ்யயாமதம் ॥

ததஃக்ருக்வாமேஹா நாதம் ஸாவேவஸங்காஸயாவஹம் ।
தவேநவாநரஶ்ரேஷ்டம் தாஙயாமாஸவேகிதா ॥ ௩௮

ததஸ்ஸகவிஶாரத்ரோ ஸங்கயாதாபிதோஹ்ருஶம் ।
நநாதஸமேஹாநாதம் வீயர்வாநுவநாத்மஜ: ॥ ௩௯

ததஸ்ஸம்வத்ஸராயாமாஸ வாமேஹஸ்தஸ்யஸோம்பமஜ: ।
ரிஷிநாஹிஜவாநைநநாம் ஹநத்ரமாநுகேராயமத்ரஹத்ம்

ஸ்ரீவேதமந்த்ராநைந நாதிக்ரூராயஸ்வஸ்யம்க்ருத: । ௪௦

ஸாதாதேதநவ்ருஹாரேண விஹ்வராம் ஹீநிஶாசரீ ॥
பபாதஸஹஸாஹமௌ விக்ருதாநநதஶ்ஞநா । ௪௧

காடுகளும் தோப்புகளும் தோட்டங்களும் இலங்கையினது முக்கியமான கிருஹங்களும் எங்கும் சுற்றிப்பார்க்கவென்றே என்றன் வரவு. 34

அவ்வாறுரைக்கக் கேட்ட (காமரூபியான) லங்கை, மிகவுங் கொடியதான தொருவார்த்தை மீளவும் சொன்னாள். 35

கெடுமதியான ஓ கடைக்குரங்கே! இராக்ஷஸர்கோனும் என்னை ஜயிக்காமல் உனக்கு இந்நகரைக் காண்பதரிது. 36

அநந்தரம், அந்த வானரோத்தமன் ராக்ஷஸியைப் பார்த்து, "பெண்ணே! இந்நகரைப் பார்த்துவிட்டு மீளவும் யான் வந்தவாறு போய்விடுகிறேன்" என்றார். 37

அதற்கந்த லங்கை, பயங்கரமாய் பெருங்கூச்சலிட்டு வானரோத்தமனை ஓங்கி யறைந்தாள். 38

பிறகு இலங்கையால் மிகவும் அடியுண்ட வாயுமைந்தன் ஹனுமான் வீரன், பெருங்கோஷமொன்று போடலுற்றார். 39

அநந்தரம் ஹனுமான் இடதுகை விரல்களை முடக்கிக்கொண்டு கோபமூண்டு, முட்டியினால் ஒருகுத்து கெட்டியா யிடித்தார். 40

பெண் என்று நினைத்து விசேஷமாய் கோபித்தாரில்லை. 40½

அந்த ராக்ஷஸியும் அந்த இடி பொறுக்கமாட்டாமல் கலங்கி கோரமாய் வாயைத் திறந்துகொண்டு திடீரென்று புவியில் வீழ்ந்தாள். 41½

ததஸ்து ஹநூமாந் ப்ராஜ்ஞஸ் தாம் த்ருஷ்ட்வா விநிபாதிதாம்॥
க்ருபாம் சகார தேஜஸ்வீ மந்யமாநஸ்ஸ்த்ரியம் து தாம்। ௪௨

ததோ வை ப்ருஶஸம்விக்நா லங்கா ஸா கத்கதாக்ஷரம்॥
உவாசாகர்விதம் வாக்யம் ஹநூமந்தம் ப்லவங்கமம்। ௪௩

ப்ரஸீத ஸுமஹாபாஹோ த்ராயஸ்வ ஹரிஸத்தம॥
ஸமயே ஸௌம்ய திஷ்டந்தி ஸத்த்வவந்தோ மஹாபலா:। ௪௪

அஹம் து நகரீ லங்கா ஸ்வயமேவ ப்லவங்கம॥
நிர்ஜிதாஹம் த்வயா வீர விக்ரமேண மஹாபல। ௪௫

இதம் து தத்யம் ஶ்ருணு வை ப்ருவந்த்யா மே ஹரீஶ்வர॥
ஸ்வயம் ஸ்வயம்புவா தத்தம் வரதாநம் யதா மம। *
யதா த்வாம் வாநர: கஶ்சித் விக்ரமாத் வஶமாநயேத்॥
ததா த்வயா ஹி விஜ்ஞேயம் ரக்ஷஸாம் பயமாகதம்। ௪௭

ஸ ஹி மே ஸமய: ஸௌம்ய ப்ராப்தோ(அ)த்ய தவ தர்ஶநாத்॥
ஸ்வயம்பூவிஹித: ஸத்யோ ந தஸ்யாஸ்தி வ்யதிக்ரம:। ௪௮

அப்படி அவள் விழுந்ததுகண்டு மஹாப்ராக்ஞரான ஹனுமான், பெண்ணாய் பிறந்தவளாகையால் கிடக்கட்டுமென்று தம்பெருமைக் கேற்றபடி கருணைகூர்ந்தருளினார். $42\frac{1}{2}$

அப்பொழுது மிகவும் நொந்துபோன அவ்விலங்கை வானரோத்தமனான ஹனுமானைப் பார்த்து அடைத்த தொண்டையோ டொருவார்த்தை அடக்கமாய் சொல்லத்தொடங்கினாள். $43\frac{1}{2}$

பெருந்தோள் மன்ன! பொறுத்தருள; வானரோத்தம! என்னைக் காத்தருள; ஐய! ஸாத்விகர்கள் விசேஷ பலவான்களா யிருந்தபோதிலும் தருமமார்க்கத்தில் தவறாமலிருக்கின்றார்கள். $44\frac{1}{2}$

வானர! யானிந்த விலங்கையே நேரில்வந்திருக்கிறேன். வீர! அப்படிப்பட்ட யான் மஹா பலவானான தமது விக்கிரமத்தால் தோல்வியடைந்தேன். $45\frac{1}{2}$

ஹேவானரேசுவர! உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன் செவி தாழ்க்கவேண்டும். பிரமனார் தாமே எனக்கோர் வரம் தந்திருக்கிறார்: அதின்படி—"எப்பொழுது உன்னை ஓர் வானரன் தன் விக்கிரமத்தால் வெல்லுமோ, அப்பொழுது அரக்கர்க்குப் பயம் நெருங்கியதென்று தெரிந்துக்கொள்?" என்றார். $47\frac{1}{2}$

அண்ண! உம்மைக் கண்டதினால் அந்த நாள் இவ்வாறு வந்துவிட்டது; பிரமனாரெழுத்தும் பழுதாவதும் உண்டோ? உள்ளபடியே நடக்கின்றது. $48\frac{1}{2}$

ஸீதாநிமித்தம் ராஜ்ஞஶ்ச ராவணஸ்ய துராத்மந:||
ரக்ஷஸாம் சைவ ஸர்வேஷாம் விநாஶஸ்ஸமுபாகத:| ()

தத்ப்ரவிஶ்ய ஹரிஶ்ரேஷ்ட புரீம் ராவணபாலிதாம்||
விதத்ஸ்வ ஸர்வகார்யாணி யாநி யாநீஹ வாஞ்சஸி| ௫௦

ப்ரவிஶ்ய ஶாபோபஹதாம் ஹரீஶ்வரஶ்ஶுபாம் புரீம்
ராக்ஷஸமுக்யபாலிதாம்| யத்ருச்சயா த்வம் ஜநகாத்மஜாம் ஸதீம் விமார்க ஸர்வத்ர கதோ யதாஸுகம்|| ௫௧

இதி ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டே - த்ருதீயஸ்ஸர்க:

சீதையின் நிமித்தம், துராத்மாவான ராக்ஷஸராஜனுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் யாவர்க்கும் விநாசம்வந்து கிட்டிக்கொண்டது. 49½

ஆதலின், வானரோத்தம! இராவணனும் இலங்கையிற் புகுந்து உமக்கிசைந்தவாறு யாவும் செய்து கொள்ளும். 50½

வானரேசுவர! சாபத்தால் சிதையுண்டழகாய அரக்கர் தலைவன் புரக்குமிந்த நகரில் புகுந்து, உமது இசைவின்படி எங்குந்திரிந்துஜனகன்மகளைத்தேடிச்செல்ல. 51½

மூன்றும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீமத்ஸ்வாமிநாதகாண்ட - பதாரவிந்தாஷ்டகம்

ஸந்நிஹித்யவர்ஷம் ஶ்ரேஷ்டம் ஶங்கரம் தாம்ராமஸ்தவிப்ரம் |
விஶ்வைகமோஹந தஜா ஹரஸூநுகவிஸத்தம: ||

கஞ்சாநநமோஹாபாஹு: ஶ்ரீகாமமோஹிவர்ஷ்யே || ௧

பூவிஶ்யநமஶ்ரீம் ஶங்கரம் கவிராஜமஹிதஶங்கரம் ||
வஶ்யவாஹம் ஸர்வம் வஶதப்ராணம் ஸதாமோதவிக்ரம் || ௨

ஜுவிஷ்ணுஸ்வஸம் வமந்நா நிஶாயாம் ராமதாத்தஜ: ||
ஸமோஹாவயஸாயஷ ஸ்தவர்ஷவிராஜிதம் | ௩

ததஸ்தாம் வர்ஶீர்ஷ்யாம் ஶங்கரமோஹியபளகவி: || ௪

ஹவிதாத்ருஷ்டிநயை ஸுரப்ரபூவொஷவார்ஸ்வை: | வஜ்ராங்கரஶநிகாரைஶஸ்த்ரைர் வஜ்ராயுதவிஷ்ணுவிஶ்வை: | ஸ்ருஹமோஹைர்வைர்ஶீர்ஷ்யாபஹாரைர்ஶஹ்யளவிவாம் பார்ஶ்வை: | ௫

ப்ரஜ்ஞாயதஹாஶங்கா ரக்ஷாமணமயைஹஸ்தர்யை: ||
விதாநஸஹ்யமைஶஸ்த்ரைர்த்ரு:ஸ்வஸ்ஸ்திகஸம்ஸ்திதைர்: |
வஜ்ராநமயைஹஸ்தாவிஸர்வதஸ்தர்விஷ்ணுவிதா || ௭

நான்காம் ஸர்க்கம்

சிறந்த நகரான அவ்விலங்கை, தனக்கு நிகரான தொரு உருவெடுத்து எதிர்க்க, அவளைத் தமது விக்கிர மத்தால் வென்று பெருவீறுபெற்ற வானரோத்தமன் ஹனுமான், வழியல்லாவழியால் அந்த மதிட்சுவரைப் 1½
பாய்ந்து கடந்தார்.

கபியரசனுக்கு இதஞ்செய்யும் அந்த ஹனுமான், இலங்கையிற் புகும்பொழுது முதலில் இடதுகாலைத்தூக்கி சத்துருக்கள் தலையில் வைப்பதற் கீடாக வைத்துவிட் 2½
டார்.

அதிதீரனை அந்த மாருதாத்மஜன், மலர்தெளித் தழகாய பெருந் தெருவேசென்று இராப்பொழுதில் புகு 3½
ந்துவிட்டார்.

அப்படியே அந்த வானரன், அப்பட்டணமெங்கும் 4
சுற்றிவந்தார்.

தூரிய கோஷத்தோடு சிறந்த நகைப்பின் சத்தமும் கலந்து, ஐராவதம்போல் கம்பீரமாய், ரத்தனமாலைகள் துலங்கப்பெற்ற சிறந்த மாளிகைகளுடன்கூடி அந்தநகர், மேகங்கள்நிறைந்த வாகாயம்போல விளங்காநின்றது. 5½

வெளுத்த மேகங்கள்போ லழகாய், பத்மம் ஸ்வஸ்தி கம் வர்த்தமாநமென்கிற நிலையில் கட்டப்பட்டுள்ள அரக் கர் மாளிகைகளால் அப்புரமெங்கும் அழகாய் விளங்கா 7
நின்றது.

𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌭𑌰𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌰𑌾𑌜𑌹𑌿𑌤𑌂𑌕𑌰𑌃।
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌚 𑌨𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌚॥ ௮

𑌭𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ௯

𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂 𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌸𑌰𑌸𑌾𑌮𑌿𑌵॥ ௧௦

𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀𑌨𑌿𑌨𑌦𑌂 𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍।
𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑌨𑌿𑌨𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍॥
𑌆𑌸𑍍𑌫𑍋𑌟𑌿𑌤𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌡𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃। ௧௧

𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌜𑌪𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁
𑌵𑍈॥ ௧௨

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌾𑌤𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌃।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌰𑍍𑌜𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌪𑌿॥ ௧௩

𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌬𑌲𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 𑌗𑍁𑌲𑍍𑌮𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌾𑌨𑍍𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍॥ ௧௪

அப்படிப்பட்ட விசித்திரமான மாலைகளும் ஆபரணங்களு மணிந்த நகரத்தை, கவியரசுக் கினிதுசெய்யும் அநுமான், இராகவனுக்காக முற்றும் சுற்றிக்கண்டு களிகொண்டார். 8

வீடுவீடாய்ச் செல்லும் அந்த வாயுமைந்தன், ஆங்காங்கு விதம்விதமான மாளிகைகளைக் காணலானார். 9

தேவலோகத்தில் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள்போல், மதமிகுந்த பெண்டுகள் பாடுகின்ற (மார்பு கண்டம் சிரஸ் என்னும்) மூவிடங்களில், (முறையேதோன்றும் மந்தரம் மத்யம் தாரம் என்னும்) ஸ்வரங்களால் அலங்காரமான அழகிய கானங்களைக் கேட்கலானார். 10

ஸ்ரீமான்களான அரக்கர் மாளிகைகளில் சிலம்பொலியும் ஒட்டாணத்தொலியும் படிக்கட்டொலியும் அப்படியே தோள்தட்டுமொலியும் சிங்கநாதமும் செவிப்பட்டன. 11½

அரக்கர் மனைகளில் இருக்குவேத முதலிய மந்திர பாகங்களை ஜபிக்குமோசையும் செவியுற்றனர். 12

அங்கே உபநிஷத்பாகங்களைப் படிக்கும் சிலரையும், இராவணனைப் புகழ்ந்து இரைகின்ற அரக்கர் சிலரையுங் கண்ணோக்கினார். 13

இராஜவீதியை நிரைந்துநிற்கும் அரக்கர் பெருஞ்சேனையையும், நடுச்சேனையில் செல்லுகின்ற இராவணன்றனேவலாட்கள் பலரையுங் காணலானார். 14

𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌜𑌟𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌘𑍋𑌰𑌾𑌜𑌿𑌨𑌾𑌂𑌬𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌃।
𑌦𑌰𑍍𑌭𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑌾 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾॥ ✻

𑌕𑍂𑌟𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌪𑌾𑌣𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌾𑌯𑍁𑌧𑌧𑌰𑌾𑌨𑌪𑌿।
𑌏𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍇𑌕𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌲𑌂𑌬𑍋𑌦𑌰𑌪𑌯𑍋𑌧𑌰𑌾𑌨𑍍। ✻

𑌕𑌰𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌭𑍁𑌗𑍍𑌨𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑌟𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾।
𑌧𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑌃𑌖𑌡𑍍𑌗𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌤𑌘𑍍𑌨𑍀𑌮𑍁𑌸𑌲𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍍॥ ✻

𑌪𑌰𑌿𑌘𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌵𑌚𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌾𑌨𑍍।
𑌨𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍃𑌶𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌾𑌤𑌿𑌹𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌨𑍍। ✻

𑌨𑌾𑌤𑌿𑌗𑍌𑌰𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍁𑌬𑍍𑌜𑌾𑌨𑍍𑌨𑌵𑌾𑌮𑌨𑌾𑌨𑍍।
𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌬𑌹𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌚
𑌸𑌃॥ 𑌧𑍍𑌵𑌜𑍀𑌨𑍍𑌪𑌤𑌾𑌕𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍍। ()

𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌟𑍍𑌟𑌸𑌾𑌶𑌨𑌿𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃॥
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌣𑍀𑌪𑌾𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌸𑍍𑌰𑌗𑍍𑌵𑌿𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌲𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑌾𑌭𑌰𑌣𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍॥
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑍇𑌷𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑍈𑌰𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑌹𑍂
𑌨𑍍। 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍂𑌲𑌧𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍॥ ௨௨

தீக்ஷயுற்றவர்களும், சடைதரித்தவரும், மொட்டையானவிரும், மாட்டுத்தோலுடுத்தவரும், தருப்பையை ஆயுதமாகப்பிடித்தவரும், ஓமகுண்டத்தையே (ஜயஸாதநமான) ஆயுதமாகக்கொண்டவரும், கூடம் முற்கரம் இவைகளைக் கையிலேந்தியவரும், தண்டத்தைத்தரித்தவரும், ஒரு கண்ணுடையோரும், ஒரு காதுடையோரும், தொங்குகின்ற தொந்தியும் முகமுமுடையோரும், பயங்கரமானவரும், கோணியமுகத்தவரும், வித்தியாசமான அவயவங்களுடையவரும், குறுகியவரும், விற்பிடித்தவரும், கத்திதரித்தவரும், (இருப்புமுள்ளடர்ந்த) சதக்னி யென்னும் ஆயுதம்தரித்தவரும், (இரும்பிற்செய்த முழங்கையளவான) முசலம்பிடித்தோரும், உயர்ந்த உழல்தடி பிடித்தவரும், விசித்திரமான கவசம்தரித்து விளங்குவோரும், அதிகமாய் பருக்காதவரும், அதிகமாய் இளைக்காதவரும், அதிகமாயுயராதவரும், அதிகக்குறளாகாதவரும், அதிகமாய் வெளுக்காதவரும், அதிகமாய் கறுக்காதவரும், அதிகமாய் கூனுதவரும், குறுகாதவரும், குரூபிகளும், ஸ்வரூபிகளும், பல்லுருவெடுத்தவரும், சுந்தரமானவரும், கொடிபிடித்தவரும், நிசான் தூக்கியவருமாய் இப்படி பலவித ஆயுதம்பிடித்தவரைக் காணலானுர். 19½

சக்தியும் தோமரங்களும் ஆயுதமாய்த்தரித்தோரும், பட்டஸமும் அசனியும் பாங்காகப் பிடித்தோரும், வீசுகின்ற பாசத்தைக் கையில் தரித்தவரும், மாலையணிந்தவரும், மணச்சாந்து பூசியவரும், நல்ல வாபரணமணிந்தோரும், பலவித வேஷந்தரித்தவரும், யதேஷ்டமாய்த் திரிபவரும், கூரிய சூலந்தரித்தவரும், வச்சிரமேந்தியவரும், மஹா பலவான்களுமான பலரையும் அந்த கபிவரன் கண்டார். 22

[illegible]
[illegible] ॥ ௨௩

[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௫

[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ [illegible] ( )

[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௬

[illegible]

அங்கு, நடுநகர்க் கரணுக வரக்கர்கோனிட்ட கட்டளையின்படி ஜாகரூகமாய் விளங்கும் நூருயிரங் கணக்கான மூலபலத்தையுங் கண்டுகொண்டார். 23

அதற்கருகில் ஓர் மாளிகை காணப்பட, அதுதான் தங்கத்திற் செய்த வாயிலுடன் மலைநுனியில் நிலைபெற்று, புண்டரீகம் பூத்த அகழ்சூழ்ந்து மதிள் பூண்டிருப்பது பற்றி அரக்கர் பதியின் மனையென்று கண்டுகொண்டார். 25

சுவர்க்கத்துக்கு நிகராய் திவ்வியமான சத்தங்கள் ஒலிக்கப்பெற்று, குதிரைகள் கனைக்க, கலன்கள் ஒலிசெய்ய, இரதங்களும் வாஹனங்களும் விமானங்களும் உத்தமமான குதிரைகளும் யானைகளும் வெண்மேகம் போன்ற நாலுதந்தயானைகளும் நிறைந்து, மதங்கொண்ட மிருகங்களும் அலங்காரமாய் அதிவீரராய் காவலாளிகளான அரக்கர் பலருங் காக்கக் காப்புண்ட இராக்ஷஸர் கோமானின் அரண்மனையைச் சென்றுகிட்டினர். 28½

இப்படி பொன்னும் தங்கமுமிழைத்த மதிட்சுவருடன் விலையுயர்ந்த முத்தும் மணியும் பதிக்கப்பெற்று அந்தமுடையதும், சிறந்த காரகிற் சாந்துகள் பூசப்பெற்றதுமான இராவணன் அந்தப்புரத்தை யணுகிச் சென்ருர். 29½

நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍌𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌮𑍁𑌲𑍍𑌲𑌸𑌤𑍍
𑌛𑌿𑌰𑌮𑍍। 𑌊𑌷𑌃𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑌵𑍍𑌯𑌷𑌂
𑌉𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍॥ 𑍧

𑌰𑍋𑌮𑌾𑌞𑍍𑌚𑌵𑌾𑌨𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌂 𑌉𑌦𑌯𑌂 𑌚𑌾
𑌵𑌿𑌲𑍇𑌪𑌨𑌮𑍍। 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌲𑌵𑌣𑍀𑌚𑌾𑌰𑌜𑌨𑌂 𑌊𑌷𑍍𑌮
𑌶𑍀𑌤𑌾𑌂𑌶𑍁𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌮𑍍॥ 𑍨

𑌯𑌾𑌹𑌾𑌤𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷
𑌷𑌾𑌚𑌲𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾। 𑌤𑌤𑍈𑌵𑌦𑍋𑌷𑌾𑌚𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾
𑌰𑌰𑌾𑌜𑌲𑌾𑌚𑌾𑌰𑌶𑍀𑌕𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾॥ 𑍩

𑌹𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌰𑌾𑌜𑌤𑌵𑌂𑌜𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌯𑌾𑌸𑌂𑌷
𑌰𑌕𑌂𑌷𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌃। 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌯𑌾𑌗𑌵𑌿𑌲𑌤𑌕𑌂𑌜𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾
𑌵𑌿𑌬𑍍𑌰𑌾𑌜𑌤𑌾𑌂𑌬𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌃। 𑍪

𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌨𑌿𑌵𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌂𑌗𑌾 𑌉𑌹𑌾𑌚𑌮𑍍𑌲𑌵𑌤𑌜
𑌗𑍋𑌤𑍍𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌃। 𑌸𑌸𑍍𑌤𑌵𑌜𑌾𑌂𑌬𑌲𑌨𑌷𑌬𑌲𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌂𑌗𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌾
𑌤𑌿𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌲𑌣𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌃॥ 𑍫

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌶𑍀𑌤𑌾𑌂𑌬𑌦𑌷𑌾𑌰𑌵𑌂𑌕𑌾 𑌉𑌹𑌾𑌗𑌹
𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌵𑌿𑌨𑌾𑌷𑍍𑌟𑌵𑌂𑌕𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍀𑌲𑌮𑌾𑌂𑌕𑌾
𑌰𑌰𑌾𑌜𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌗𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌂𑌕𑌃॥ 𑍬

ஐந்தாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம் அந்த புத்திமான் ஹனுமான், ஆகாயத்தின் நடுவேநடந்து நிலவைப் பலவாய்ப் பொழிந்து (தொழுவத்தில் திரிகின்ற) கொழுங்காளைபோல் விளங்கும் சுடர்ச்சோதியான சந்திரனைக் கண்டுகொண்டார். 1

பிராணிகளின் பாவங்களைப்போக்கி, பெருங்கடலைப் பொங்குவித்து, பூதங்கள் யாவையும் துலங்கச்செய்து செல்கின்ற சந்திரனை அந்த மகான் கண்டுகொண்டார். 2

புவியில் மந்தரமலையிலும், அந்திப்பொழுதில் அலைகடலிலும், ஜலத்தில் கமலத்திலும் விளங்குந் திருமகள் அப்பொழு தழகாய் சந்திரனில் தங்கி அந்தமுற்றாள். 3

வெள்ளிக்கூட்டில் விளங்கும் அன்னம்போலும், மந்தரமலையின் குகையில் தங்கு சிங்கம்போலும், செறுக்குற்ற களிற்றின்மீதுறு வீரன்போலும் அம்பரத்தில் அம்புலியும் அழகுசெய்தது. (அம்புலி-சந்திரன், அம்பரம்-ஆகாயம்.) 4

கூரிய கொம்புகளுற்ற காளைபோலும், உயர்ந்த சிகரங்களுற்ற வெள்ளியங்கிரிபோலும், பொன் பூணிட்ட தந்தமுற்ற தந்திபோலும், களாநிதியும் கலைகள் நிறைந்து விளங்குகின்றார். (தந்தி-யானை. களாநிதி-சந்திரன்.) 5

தண்ணீருடைப் பனிக்குழப்பத்தையொழித்து, (சுக்கிரன் முதலிய) பெரிய கிரஹங்களைக் கீழ்ப்படுத்தி தடையற்று, ஒளியின்மிகுதியால் தெளிவாய்த் துலங்கும் களங்கமுடைய சசாங்கனெனும் சந்திரபகவான்விளங்காநின்றார். 6

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌤𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑍋𑌦𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌬𑌹𑌾𑌰𑌣𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌯𑌯𑌾 𑌗𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃। 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌭𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌯𑌯𑌾 𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰-
𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌰𑌾𑌜 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃॥ ௭

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌯𑌨𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌃
𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑌦𑍋𑌷𑌃। 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷 𑌸𑍍𑌵𑌭𑍂
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌜𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑌃॥ ௮

𑌤𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑍀-
𑌨𑌾𑌯𑌕𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃। 𑌨 𑌕𑌂𑌚𑌨𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌪𑍍-
𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑌾𑌰𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃॥ ௯

𑌭𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌰𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌹𑌦𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌂-
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿। 𑌵𑍀𑌰𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍁-
𑌸𑌕𑌪𑌿𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿॥ ௧௦

𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌯𑌿𑌕𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌯𑌿
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌭𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌯𑌿𑌕𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚𑌾-
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌭𑌯𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿॥ ௧௧

𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾-
𑌸𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍃-
𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿॥ ௧௨

சிலையின்மீதேறிய சிங்கம்போலவும், மஹா யுத்தத்திற் புகுந்த மத்தகஜம்போலவும், ராஜ்யத்தை யடைந்த ராஜன்போலவும், சந்திரன் பிரகாசமாய் விளங்கிவந்தார். 7

அன்று அந்த பிரதோஷகாலம், பிரகாசமான சந்திரோதயத்தால் இருள்நீங்கி, ராக்ஷஸர்களுடைய மாம்ஸ போஜனமென்னும் தோஷம் வளர்ந்து, ஸ்திரீபுமான்களுடைய (பிரணய) ரோஷமென்னும் சித்ததோஷம்குலைந்து சுவர்க்கம்போல் அழகாய்ச் சென்றது. 8

செவிக்கினிய (வீணை முதலிய) தந்தி நாதங்கள் தொடக்கமாயின. நல்லொழுக்கமுடைய பெண்டுகளும் நாயகருடன் துயில்கொண்டார்கள். அப்படியே இரவு திரியு மரக்கரும் வியக்கத்தக்கதான கொடுந்தொழில் புரிந்து விஹரிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். 9

மதித்து மதிமயக்குற்ற ஜனங்கள் நிறைந்து, தேரும் குதிரையும் குஞ்சரமும் செறிந்து வீரச்செல்வம் மல்கும் அரக்கர் மனைகளை அந்த கபிவீரன் கண்டுகொண்டார். 10

ஒருவர்க்கொருவர் பரிஹஸிப்போரும், பருத்த தோள்களாலிடிப்போரும், மதித்த சொற்கள் பிதற்றுவோரும், ஒருவர்க்கொருவர் மதித்துப் பயமுறுத்துவோரும், மார்பை நெறிப்போரும், சரீரங்களைப் பெண்டுகள் மீதுசிந்துவோரும், விசித்திரமான வேஷம்தரிப்போரும், திடமான விற்களை நாணேற்றுவோருமான ராக்ஷஸர்களையும் கண்டுகொண்டார். 12

𑌉𑌦𑌶𑌾𑌖𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾-
𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃। 𑌸𑌾𑌰𑌿𑌵𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌤𑌯𑌾𑌹𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌃
𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃॥ ௧௩

𑌉𑌹𑌾𑌮𑌨𑍍𑌜𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑌯𑌾𑌨𑌦𑍍𑌧𑍍𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾
𑌵𑌿𑌤𑌯𑌾𑌸𑌾𑌸𑌹𑍍𑌹𑌿𑌃। 𑌵𑌾𑌜𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌹𑍍𑌹𑌿 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟
𑌤𑍋𑌹𑌾𑌜𑌂𑌗𑌲𑌿𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌹𑍍𑌹𑌿𑌃॥ ௧௪

𑌬𑌾𑌲𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾
𑌨𑌾𑌂𑌜𑌗𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂। 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌿𑌵𑌂𑌸𑌿𑌯𑌾
𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌦𑌶𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌵𑌾𑌸𑌿𑌯𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂॥ ௧௫

𑌨𑌨𑍍𑌦𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌾𑌣𑌾
𑌨𑌾𑌥𑌗𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌰𑌿𑌵𑌾𑌂। 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌶𑍍𑌸𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌾
𑌰𑌿𑌵𑌾 𑌉𑌦𑌶𑌾𑌖𑌾𑌸𑍍𑌚𑍍𑌚𑌵𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌰𑌿𑌵𑌾𑌃॥ ௧௬

𑌤𑌤𑍋𑌵𑌾𑌹𑌷𑍍𑌸𑌵𑌿𑌶𑌾𑌜𑌾𑌵𑌾𑌶𑍇𑌷𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌉𑌹𑌾𑌨𑌾𑌹𑌾𑌵𑌾𑌃। 𑌵𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷𑌾𑌵𑌸𑌕𑍃𑌹𑌾
𑌵𑌾𑌦𑌶𑌤𑌾𑌰𑌾𑌜𑌵𑌸𑌾𑌵𑍍𑌰𑌹𑌾𑌵𑌾𑌃। ௧௭

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌾𑌜𑌯𑌶𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌲𑍀𑌯𑌕𑌾𑌮𑍇 𑌵𑌉
𑌣𑍋𑌵𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃। 𑌉𑌦𑌶𑌾𑌖𑌾𑌸𑍍𑌚𑌕𑍃𑌉𑌤𑍋𑌵𑌗𑌿𑌰𑌾𑌯𑌯𑌾
𑌵𑌿𑌹𑌂𑌗𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌸𑌾𑌲𑍋𑌵𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃॥ ௧௮

அங்கு, சிலர் வாஸனைபூசவும், சிலர் கண்துயிலவும், திருமுகத்தனரான சிலர் சிரிக்கவும், சிலர் சினந்து பெருமூச்செறியவுமான பெண்மணிகளையும் கண்டார். 13

அப்படியே பிளிறுகின்ற பெரிய கஜங்களாலும், மிகவும் பூஜார்ஹரான ஸத்துக்களாலும் (போருக்காள்பற்ருமல்) பெருமூச்செறிகின்ற வீரர்களாலும், சீறுகின்றஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த மடுப்போல் அந்நகரம் விளங்காநின்றது. 14

அந்நகரத்தில் புத்தியில் சிறந்தவரும், நன்கு ஸம்பாஷிப்போரும், சிரத்தையுடையோரும், உலகத்தில் முக்கியமானோரும், பலவகை வேஷந்தரித்தோரும், அழகிய நாமம் பூண்டோருமான ராக்ஷஸர்களைக் கண்டார். 15

மிகவும் சுந்தரராய் அதற்கேற்ற நானுவிதகுணங்கள் படைத்தவரான புருஷர்களையும், அப்படியே அவர்கட்கழகுசெய்யும் அழகிய பெண்களையும், பின்னும் சில ரூபஹீநர்களான பெண்களையும் கண்டார். 16

அநந்தரம் உத்தமிகளாய், பதிகளிடத்தில் நல்ல மதிப்புடையவராய், விசேஷ பாக்கியவதிகளாய், இஷ்டமான பாநங்களில்பற்றுடையராய், நக்ஷத்திரங்கள்போல் விசேஷ பிரபாவசாலிகளான பல ராக்ஷஸ ஸ்திரீகளைக் கண்டார். 17

அழகாய் விளங்கி, நாணமுற்று, இராப்பொழுதில் காதலருடன் கலந்து களிப்பில் மூழ்கிய சில மாதர்களை மலர்களில் மறைந்த பறவைகளெனப் பார்க்கலானர். 18

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌹𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌤𑌲𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂
𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍁𑌖𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃। 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌾 𑌨𑌿
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌦𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃॥ ௧௯

𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌰𑌾𑌜𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾
𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑌨𑍀𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃। 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑌶𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃
𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌹𑍀𑌣𑌾 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌂𑌗𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃॥ ௨௦

𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌯𑍁
𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌃। 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾
𑌮𑌾𑌃 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌸𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌃॥ ௨௧

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚
𑌸𑍁𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑌾𑌃। 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌮𑌾𑌲𑌾 𑌶𑌤
𑌹𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌮𑌾𑌲𑌾𑌃॥ ௨௨

𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌥𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜
𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌤𑌾𑌮𑍍। 𑌲𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌾𑌤𑌾𑌂
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌤𑌨𑍍𑌵𑍀𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௨௩

𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌂
𑌮𑌦𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍍। 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀
𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍍॥ ௨௪

முறையில் மணம்புணர்ந்த பின்னும் சிலர் உப்பரிச்சையின்மீது நாயகர் மடியில் நலமுடனுட்கார்ந்து, கணவர்க்கினியராயிருந்து காமத்திலகப்பட்டிருக்க அந்தமதிமான் கண்டார். 19

போர்வையின்றி சிலபெண்கள் ஓடவிட்ட பொன்போலும், பின்னும் சிலர் சிறந்த தங்கம்போலும் நிறமுற்றிருந்தார்கள். கணவரைப் பிரிந்த சிலமாதர் சந்திரன்போ லழகாய் வெண்ணிறம் பூத்தனர். 20

அநந்தரம் அந்த ஹரிவீரன், மனதிற்கிசைந்த கணவரை நாடிச்சென்று களியுற்ற சில மாதர்களைக்கண்டு, தமது சொந்தநாயகரிடத்தில்தானே சந்தோஷமுற்றிருக்கும் சுந்தரிகளையும் காண்பாராயினர். 21

சந்திரன்போல் அந்தமுறும் முகவரிசைகளையும், வளைவுற்ற விமையுற்ற அழகிய கண்வரிசைகளையும் மின்னற்கொடிகளைச் சேரவைத்தாற்போல் துலங்கும் ஆபரண ஜாலங்களையும் கண்ணோக்கினர். 22

ஆனல், நன்னெறியில்நின்ற ராஜகுலத்தில் தன்னினைவின்படி (ராவணனைக் கொல்லப்) பிறந்தவளாய், பூமலர்ந்த பூங்கொடிபோ லழகாய கொம்பனைய சீதையைமாத்திரம் கண்டாரில்லை. 23

பதிவிரதைக்கேற்ற சாசுவதமான அறநெறியில் நிலைநின்று இராமனைக் காணும் கோட்பாடுடையளாய், தன்னையே சிந்தித்திருக்கும் இராமன் றிருவுள்ளத்திற் கிசைந்தவளாய், பெண்மணிகளிற் பெரியளாய், 24

𑌉𑌷𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑌾𑌸𑍁𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌪𑌾𑌰
𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌦𑍍𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁। 𑌸𑌾𑌜𑌾𑌤𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌦𑌿𑌶 𑌦𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌪
𑌨𑍇𑌵𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾𑌦𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁॥ ௨௫

𑌕𑌵𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍇𑌵𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌂𑌸𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿
𑌪𑌹𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌷𑍁। 𑌕𑍍𑌷𑌤𑌪𑌰𑌾𑌭𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌣𑍇𑌵𑌾𑌂𑌪𑌾𑌯𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌪𑌦𑍇𑌵𑍇𑌵𑌾𑌷𑍁॥ ௨௬

𑌶𑍀𑌤𑌾𑌂𑌶𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯𑌪𑌨𑍍𑌦𑌂𑌪𑌦
𑌤𑌾𑌂𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯। 𑌭𑌹𑌿𑌪𑌦𑌃𑌪𑌾𑌹𑍀𑌹𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌪𑌂𑌗
𑌗𑍋𑌦𑌂𑌦𑌜𑌪𑌾𑌹𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯॥ ௨௭

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌤𑌵𑍀

தாபத்தில் பட்டு கண்ணீர் கலந்த கண்டமுடைய ளாய், முன்பணிந்த சிறந்த முத்திரமாலையுங் கழுத்து மாய், வனத்தி லின்புறக்கூவிக் கூத்தாடும் மயில்போன்ற வளாய், அழகாய கண்ணிமையுற்றவளாய், 25

செவ்வே புலப்படாத சந்திரன் கலைபோலும், புழுதி படிந்த பொற்கொடிபோலும், ஆறிய விரணத்திற் குள் ளிட்ட பாணத்தின் ரேகைபோலும், காற்றில்கலைந்த கார் மேகவரிசைபோலும் காண்கின்றவளாய், 26

வாய்மையுடையோரில் சிறந்த ராமனென்னும் மனி சர் பெருமான் மனைவியான சீதையை நெடுநேரந் தேடி யுங் காணாத மாருதியார் துயரத்தால் அப்பொழுது பாம ரன்போல் சாவ நோயுண்டார். 27

ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ ஸ்தோத்ரகாவ்யே - ஷஷ்டஸ்ஸர்க:

ஸந்நிகாஶம்விமானேஷு விஷ்ணும்காஞ்சீபுரே ஸ்திதம்।
விசசார பர்வதம் காம் ஶாஸனே ஸமஸ்தித:॥ க

க்ருஷ்ணாஷ்டாயஶ்ச காந்தாநு ஶாகலேஸம் த்ரிநிவேஶநம்।
ப்ராகாரேணாகுவணேந ஹாஸரேணாபிஸம்வ்ருதம்॥

ருக்மிதம்ஶாகலேஸலேபாலேஸேணபிவசஹுநம்।
ஸஹீகலமேணாஹவநம் வராஶேகவிகாம்ஜர:॥ உ

ஶம்ப்ரகோவஷ்டதஸ்ததேத்ர ஷோஶணே
ஷேஶஹஶ்ஷிதேத:। விசித்ராஹிஸ்துககப்ராஹிஸுபாரே
ஸ்து:ரசிதேவப்ருதம்॥ ங

ஶஜாஸ்ஷிதேதஸஶுஹாமதேத்ர ஸ்ஶமேஸ்துவிஶத
ஶ்ரீதை:। உவஸ்லிதஸஸம்ஹாயேஶுஹாயேஸ்ஸ்யாநயா
யிஷி:॥ ரு

ஸிம்ஹவ்யாவதநாதாணேஞாஷாஜநராஜதேத:।
யோஷிவ்ஹிவிஷ்ணுதேஶ ஸஹாவிசரிதம்ஶயே:॥ *

வஹாஶ தஸமகீணம் உபாயப்ராஸநஹாஜநம்।
மஹாபயஸமாவாவம் மஹாபமஹாஸநம்॥ *

ஷ்ருஶேஸ்துவ்ரஜோஷாரே ஷேஷேஸ்துஶ்ரவ
ஷ:ஹி:। விவியேவபுஹாஸாஹதேஶ்ரு: வபிவணும்
ஸஞதம்॥ *

ஆரும் ஸர்க்கம்

இப்படி ஹநுமான் விமானங்கள்தோறும் (திரிந்து பார்த்து தேவியைக் காணுமல்) போரநொந்து, மீளவும் இலங்கையெங்கும் வேகமாய் தேடித்திரியலுற்ருர். 1

அப்படி வரும்பொழுது தீரஞன ஹநுமான், சூரிய வர்ணமாய் பளபளக்கின்ற மதிளமைந் தழகாய ராக்ஷஸ ராஜன் நிவேசத்திற்கு மீளவும் வந்து சேர்ந்தார். 2

சிங்கங்கள் காப்புண்ட பெருங்காடுபோல் கொடிய வரக்கர்கள் புரக்குமந்த ராவணன் மனேயை நோக்கும் பொழுது (சுவர்ணமயமான அதின் காந்தியினுல்) ஹநுமான் திருமேனி மிக அழகாய் விளங்கியது. 3

அதில் முதலில் வெள்ளியிற்செய்து விசித்திரமாய் தங்கமிட்டிழைத்த ஆசாரவாசல் காண (அதைக்கடந்து) அழகிய துவாரங்களமைந்த விதவிதமான கட்டுக்களே(த் தாண்டி,) சூரராய் ஓய்வின்றி யானேயூரும் பிரதானிகள் சேவிக்க, (அதையுந் தாண்டி,) கொல்லவரிய தேர்க்குதிரைகளும், சிங்கத்தோல் புலித்தோல் போர்த்து, தந்தம் பொன் வெள்ளிகளிற்செய்து, சத்தமிடும் விதம்விதமான ரதங்களும் திரிந்தபடியே யிருக்கக்கண்டு, பல ரத்தினங்களிழைத்த சிறந்த ஆஸனங்களும் பாத்திரங்களும் நிறைந்து பெருந் தேர்கள் பேரொலி செய்யப்பெற்ற மஹாரதர்த மிருப்பிடங்காண (அதைக் கடந்து) அநந்தரம் பார்த்தவிடமெங்கும் பலவிதமான பெரும்பெருத்த பல்லாயிரம் பறவைகளும் மிருகங்களும் (கூண்டில்) காண, (அதற்கப்பால்) நன்ருய் பழகிய வெளிக்காவலர்கள் நன்கு காக்க, அதனருகே இன்பத்திற் கிட்டுவைத்த உத்தம ஸ்திரீகள் எங்குங்காண, (அதையுங் கடந்து) இராவணனிருப்பிடம் (நெருங்கி,) களித்த பெண்மணிகள் நிறை

விநீதைரந்தபாலைஶ்ச ரக்ஷோபிஶ்ச ஸுரக்ஷிதம் |
முக்யாபிஶ்ச வரஸ்த்ரீபி: பரிக்ஷிப்தம் ஸமந்தத: ||
முதிதப்ரமதாரத்நம் ராக்ஷஸேந்த்ரநிவேஶநம் |
வராபரணஸம்ஹ்ராதை: ஸமுத்ரஸ்வநநி:ஸ்வநம் ||
தத்ராஜகுணஸம்பந்நம் முக்யைஶ்சாகுருசந்தநை: |
மஹாஜநை: ஸமாகீர்ணம் ஸிம்ஹைரிவ மஹத்வநம் ||
பேரீம்ருதங்காபிருதம் ஶங்ககோஷவிநாதிதம் |
நித்யார்சிதம் பர்வஹுதம் பூஜிதம் ராக்ஷஸை: ஸதா ||
ஸமுத்ரமிவ கம்பீரம் ஸமுத்ரமிவ நி:ஸ்வநம் |
மஹாத்மநோ மஹத்வேஶ்ம மஹாரத்நபரிச்சதம் ||
மஹாரத்நஸமாகீர்ணம் ததர்ஶ ஸ மஹாகபி: | ௧௩
விராஜமாநம் வபுஷா கஜாஶ்வரதஸங்குலம் ||
லங்காபரணமித்யேவ ஸோ(அ)மந்யத மஹாகபி: | ௧௪
சசார ஹநுமாம்ஸ்தத்ர ராவணஸ்ய ஸமீபத: || ௧௫

க்ருஹாத்க்ருஹம் ராக்ஷஸாநாம் உத்யாநாநி ச வாநர: |
வீக்ஷமாணோ ஹ்யஸந்த்ரஸ்த: ப்ராஸாதாம்ஶ்ச சசார ஸ: || ௧௬

அவப்லுத்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேஶநம் |
ததோ(அ)ந்யத்புப்லுவே வேஶ்ம மஹாபார்ஶ்வஸ்ய வீர்யவாந் ||

அத மேகப்ரதீகாஶம் கும்பகர்ணநிவேஶநம் |
விபீஷணஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி: || ௧௮

ந்து அவர் தம் சிறந்த ஆபரணங்கள் ஆரவாரிக்கக் கடல் போல் கலகலென்ன, (அதனருகே குடை சுருட்டி முத லிய) இராஜசின்னங்கள் நிறையப்பெற்று, சிறந்த சந்தண மூங் காரகிலும் (கொண்டு புகைக்கின்ற) ஜனங்கள் விசேஷமாயடர்ந்து சிங்கங்களடர்ந்த வனம்போல் விள ங்க, பேரியும் மத்தளமும் சப்திக்க, சங்கு முழங்க, எப் பொழுதும் பூஜை நடக்க, பருவத்தில் ஓமம் செய்கின்ற மையும்தோற்ற, இராக்ஷஸர்க ளெப்பொழுதும் புகழ்ந்து கொண்டாட, கம்பீரமாய் கடல்போல் முழங்கி, உத்தம ரத்தினங்களிற் செய்த சாமான்களோ டெங்கும் உத்தம ரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்றுள்ள அந்த மஹா புருஷனு டைய மஹா கிருஹத்தை அந்த மஹாத்மாவான ஹனு மான் கண்டார். $13\frac{1}{2}$

இரத கஜ துரகங்கள் நிறைந்தழகிய வாகாரத்துடன் விளங்குமதை அனுமான் கண்டு, இலங்கைக் கலங்கார மென்றே அதை யெண்ணினர். $14\frac{1}{2}$

அங்கு, இராவணன் (இருக்கும் இடத்திற்கு) ஸமீ பத்தில்தானே சஞ்சரித்தார். 15

அதாவது: (இராவணன் பந்துக்களான) ராக்ஷஸர் தம் வீடுவீடாய்த் திரிந்து, சிங்கார வனங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துபயமின்றி உப்பரிகைகளிலும்திரிந்துபோந்தார்.

அதிவேகமாய் பிரஹஸ்தன் மனையிற்பாய்ந்து, அங் கிருந்து அவ்வீரன் மஹாபார்சுவன் கிருஹத்தின்மீது பாய்ந்தார். 17

அப்படியே மேகம்போன்ற கும்பகர்ணன் மாளிகை யிலும், அங்கிருந்து விபீஷணன் திருமாளிகையிலும் தாண்டிச்சென்றார். 18

தேஹோத்ரஸ்ய ச ஶ்ருஹம் விரூபாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்ய வதநாத் வித்யுந்மாலோऽபவச்ச॥
வக்ரதம்ஷ்ட்ரஸ்ய ச ததா வாஹ்வோர்வேஸஹஸ்ராகவி:। ௧௯
ஶாகஸ்ய ச ஸஹோதஜா ஶ்ராவணஸ்ய ச யதோத்பத:॥
ததா சைவம் க்ரஜிதா தேவ்யா ஜகாஸஹஸ்ரபாண்டவ:। ௨௰
ஜம்பாந்தகோ ப்ரஹ்மாந்தகோ ஜகாஸஹஸ்ரஸ்தத:॥
ஸ்ரீகேதோஸ்ச வதநம் ஸம்பூர்ணஶத்ராஸ்தோऽபவச்ச। ௨௰௧
வஜ்ரகாயஸ்ய ச ததா வாஹ்வோர்வேஸஹஸ்ராகவி:॥
யந்த்ராக்ஷஸ்ய ச ஸம்பாதே தஸ்ய வதநம் தாம்ரதாத்ரஜ:।
வித்யுத்ப்ரபஸ்ய ஶீர்ஷஸ்ய வதநஸ்ய விவதநஸ்ய ச॥
ஶாகநாஸஸ்ய வக்த்ரஸ்ய ஶங்கஸ்ய விகடஸ்ய ச।
ஹ்ரஸ்வகர்ணஸ்ய தம்ஷ்ட்ரஸ்ய ரோமஶஸ்ய ச வக்ஷஸ:॥
பாஞ்சாலஸ்த்ரஸ்ய ஸ்தஸ்ய ஸ்வஜத்ரஸ்ய நாபிந:।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வம் ப்ரஜிஹ்வாநாம் ததா ஹஸ்திஸேநஸ்ய ச॥
கராளஸ்ய விஶாலஸ்ய ஶோணிதாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி।
க்ரஸாணஸ்ய ஸைநைவ ஹநநம் ஸுதாஸாததாத்மஜ:॥
தேஷாம் தேஷாம் ஸஹோதேஷாம் ஸைநேஷாம் ஸஹாயஶா:।
தேஷாம் ஸ்வயம் ததா ஸ்வயம் தஶஶதஸஹஸ்ராகவி:॥ ௨௭
ஸர்வேஷாம் ஸஹதீக்ஷ்ண ஸைநாநிஸஹத:।
க்ஷஸாத்ராயுதஜீவாநுபாக்ஷவேஶம் ப்ரதிவேஶநம்॥ ௨௮

அப்படியே மஹோதரன், விரூபாக்ஷன், வித்யுத்ஜிஹ்வன், வித்யுந்மாலி, வச்சிரதம்ஷ்டிரன் மாளிகைகளிலும் பாயலுற்ருர். 19½

அப்பெருந்தேசுடைய ஹரிவீரன், சுகன், புத்திமானை ஸாரணன், இந்திரஜித்து இவர்கள் மனைக்கும்சென்ருர். 20½

அநந்தரம் ஜம்புமாலி, ஸுமாலி, ரச்மிகேது, சூரியசத்துரு என்பவரின் வீடுகளிலும் சென்ருர். 21½

அந்த வானரஸ்ரேஷ்டன், அப்படியே வச்சிரகாயன் தூமிராக்ஷன், ஸம்பாதி, வித்யுத்ரூபன், பீமன், கனன், விகனன், சுகநாஸன், வக்கிரன், சடன், விகடன், ஹிரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்டிரன், உரோமசன், யுத்தோந்மத்தன், மத்தன், துவஜக்கிரீவன், நாதி, வித்யுத்ஜிஹ்வ இந்திரஜிஹ்வர்கள், ஹஸ்திமுகன், கராளன், பிசாசன், சோணிதாக்ஷன் என்பவரின் சிறந்த மாளிகைகளில் முறையே சென்று, அந்தபெரும்புகழோன் அச்சீமான்களின் செல்வப்பெருக்கையும் காணலாஞர். 27

இப்படி நாலுபக்கத்திலும் ஸகலமானவர் கிருகங்களையும் தாண்டிவந்து பிறகுதைரியமாய் இராவணனிருக்கும் நிவேசத்திற்கே வந்துசேர்ந்தார். 28

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌶𑌾𑌯𑌿𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌵𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃॥
𑌶𑍂𑌲𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍋𑌮𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌃। ௨௬௭

𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌰𑌕𑍍𑌷𑌃𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍇॥
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑍋𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌨𑍍। ()

𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌹𑌰𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿𑌮𑌹𑌾𑌜𑌵𑌾𑌨𑍍॥
𑌕𑍁𑌲𑍀𑌨𑌾𑌨𑍍𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌪 𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌜𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌗𑌜𑌾𑌰𑍁𑌜𑌾𑌨𑍍।
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌗𑌜𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍈𑌰𑌾𑌵𑌤𑌸𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌧𑌿॥ *
𑌨𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑍄𑌨𑍍𑌪𑌰𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚𑌯𑌥𑌾𑌮𑍇𑌘𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌶𑍍𑌚𑌯𑌥𑌾𑌗𑌿𑌰𑍀𑌨𑍍॥ *
𑌮𑍇𑌘𑌸𑍍𑌤𑌨𑌿𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌰𑍇𑌪
𑌰𑍈𑌃।
௩௩.௭

𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂𑌵𑌾𑌹𑌿𑌨𑍀𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌂𑌬𑍂𑌨𑌦𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃॥ *
𑌹𑍇𑌮𑌜𑌾𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌤𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌾𑌃।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇॥ ௩௫

[ஸர்க்க ஆரம்பத்திலும் ராவணநிவேசத்திற்குவந்து சேர்ந்தாரென்றிருக்கிறது; இங்குமப்படியே. இதனுல் முதல்தடவை வந்து உள்ளே புகுவதற்கு உசிதமாயிராமையால் சுற்றுப்பக்கங்கள் பார்த்து மீளவும் ஸமயமறிந்து வந்து சேர்ந்தாரென்று தோற்றுகிறது.]

அங்கு அந்த வானரோத்தமன் திரியும்பொழுது, இராவணன் ஸமீபத்தில் படுத்து சூலம், முத்கரம், சக்தி, தோமரம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு விகாரமான கண்களுடன் கூடி உறங்குகின்ற ராக்ஷஸர்களைக் கண்டார். 29½

அந்த அரக்கர்பதியின் கிருஹத்தில் பலவிதமான சேனைகளையும், பெரிய சரீரம்படைத்த பல ஆயுதங்கள் தரித்த இராக்ஷஸர்களையுங் கண்டார். 30½

சிவந்தும் வெளுத்தும் அதிவேகமாயுமுள்ள குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருக்கக்கண்டார். நல்ல குலத்தில் பிறந்தவைகளாயும், அழகானவைகளாயும், பகைவர் யானைகளைப் படுக்கும்படி நன்ருய் சிக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாயும், ஐராவதம்போல் போர்புரிய வல்லவைகளாயும், பிறர் சேனையை யழிக்கவல்லவைகளாயும், மழைதாறும் மேகம் போலும், ஜலம பொசியும் மலைபோலும், (மதஜலம் பெருக) மேகம்போல் கர்ஜிப்பவைகளாயும், யுத்தத்தில் எதிரிகளெதிர்க்கமுடியாதவைகளாயு மிருக்கின்ற யானைகளை அம்மனையில் அனுமான் கண்டார். 33½

அங்கு செம்பொற்கலனும், சுவர்ணமயஹாரங்களும் தரித்து சூரியன்போல் விளங்கு மோராயிரம் (காலாட்) சேனைகள் காணப்பட்டன. 35

ஶிபிகாவிவிதாகாரா: ஸ கபிர்மாருதாத்மஜ:।
லதாக்ருஹாணி சித்ராணி சித்ரஶாலாக்ருஹாணி ச॥ *
க்ரீடாக்ருஹாணி சாந்யாநி தாருபர்வதகாநபி।
காமஸ்ய க்ருஹகம் ரம்யம் திவாக்ருஹகமேவ ச॥ *
ததர்ஶ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ராவணஸ்ய நிவேஶநே। ௩௭
ஸ மந்தரகிரிப்ரக்யம் மயூரஸ்தாநஸங்குலம்॥ *
த்வஜயஷ்டிபிராகீர்ணம் ததர்ஶ பவநோத்தமம்।
அநேகரத்நஸங்கீர்ணம் நிதிஜாலம் ஸமந்தத:॥ *
தீரநிஷ்டிதகர்மாந்தம் க்ருஹம் பூதபதேரிவ। ௩௯
அர்சிர்பிஶ்சாபி ரத்நாநாம் தேஜஸா ராவணஸ்ய ச॥ *
விரராஜாத தத்வேஶ்ம ரஶ்மிவாநிவ ரஶ்மிபி:। ௪௦
ஜாம்பூநதமயாந்யேவ ஶயநாந்யாஸநாநி ச॥ *
பாஜநாநி ச ஶுப்ராணி ததர்ஶ ஹரியூதப:। ௪௧
மத்வாஸவக்ருதக்லேதம் மணிபாஜநஸங்குலம்॥ *
மநோரமமஸம்பாதம் குபேரபவநம் யதா।
நூபுராணாம் ச கோஷேண காஞ்சீநாம் நிநதேந ச॥ *
ம்ருதங்கதலகோஷைஶ்ச கோஷவத்பிர்விநாதிதம்।
ப்ராஸாதஸங்காதயுதம் ஸ்த்ரீரத்நஶதஸங்குலம்॥ *
ஸுவ்யூடகக்ஷ்யம் ஹநுமாந் ப்ரவிவேஶ மஹாக்ருஹம்। ()

இதி ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டே - ஷஷ்ட ஸ்ஸர்க:

பலவிதமான பல்லாக்குகளும், விசித்திரமான கொடி மாடங்களும், சித்திரசாலைகளுற்ற மாடங்களும், பின்னும் சில கிரீடாகிருஹங்களும், மரத்தில் செய்த மலைகளும், திவ்வியமான ரதிகிருஹமும், பகலில் விஹரிக்குமிடமும், அந்த ராக்ஷஸராஜன் ஸந்நிவேசத்தில் காணப்பட்டன. ()

மயில்கூடுகள் நிறைந்து, கொடிமரங்கள் நாட்டிப் பார்த்தவிடமெங்கும் பலவித ரத்தினங்கள் நிறைந்த நிதிக்குவியல்களுடன், பூதநாதனை உருத்திரன்பதிபோலும், வல்லவரான சிற்பிகள் கைத்திறம் காணும்படி மந்தரகிரிபோலும் விளங்குமந்த உத்தம கிருஹத்தை யனுமான் கண்டார். 39½

இரத்தினகாந்தியும் இராவணன் தேசுங் கலந்து, அந்த கிருஹம், கிரணங்கள் படைத்த சூரியன்போல் சொலியாநின்றது. 40½

பொன்மயமான படுக்கைகளும், ஆஸனங்களும், சிறந்த பாத்திரங்களும் அங்கு காணப்பட்டன. 41½

மதுமயமான சாராயங்களின் நனைவும், மணிமயமான ரத்தினங்கள்நிறைவும், குபேரன் அரமனைபோல் மனத்துக்கினிதாய் தாராளமாய், சிலம்பொலியாலும் அரைநூல்மாலையின் ஆரவாரத்தாலும் நன்றாயொலிசெய்யும் மிருதங்ககோஷத்தாலும் சப்திக்குமதாய், அனேக உப்பரிக்கைகளுடையதாய், பெண்மணிகள் நிறைந்து, நன்றாய் வகுத்த கட்டுக்களையுடைய அந்த மாளிகையில் அனுமான் நுழைந்தார். 44½

ஆறும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உத்தராகாண்டே - ஸப்தஸர்க:

ஸவெஶு ஜாயம் பவமானு சசுமர் வ்யாஸ க்ஷேவெஷு
யர்ஸாவண ர்ஜாயஷு। யஶாஉஹகுஞ்சாவ்யஷிஶெவஜாயம்
விசூர்த்திநக்ஷம்ஸவிஹம்ஶஜாயஷு॥ ௧

நிவெஶநா நாம் விவியாஸ்துமாயா: ஞ்ஞயா நமம்வா
யயசாவமாயா:। உதெநாஹராஸ்தாவிவநவிஷுமாயா
சசுமஷுவெஸ்தாஷிஷசம் ஷ்ஞமாயா:॥ ௨

ஶ்ருஹாணி நாநாவஸ ராஜிதாநி தெவாஸவெந
ஸ்தாவிஸவஞ்ஜிதாநி। ஸவெஸ்துதொவெஷ:ஸிவ
ஜிர்தாநி கவிசுர்ஷர்ஸ்ஸமயாஜிஷுதாநி॥ ௩

தாந்த்வ்யதா ஹிஸஶாஹிதாநி உபெநஸாக்ஷாஷிவநி
ஷிஷுதாநி। உஹீதவெவ ர்ஶணொத்ராணி சசுஶர்யம்
காயவதெஶர்ஶுஹாணி॥ ௪

தத்தாசசுமொஜ்ஞ ஹீ தஶெவரவம் உதெநாஹரம்
காம்சநவார ரவஷு। ரக்ஷாயிவஸ்யாத்ஸமயாந
ரவம் ஶ்ருஹொத்ஸம்ஹ்ருத்திரவரவஷு॥ ௫

உஹீதவெஸ்ஸஹர்ஷிவஞ்சீணஷும் ஶ்ரியாஜ்ஜயஞம்வஹ
ரத்நகீணஷு। நாநாதரஞம்சஸரஸாவகீணர்ம் ஹிரெ
ஸிவாஶம்ரஜஸாவகீணர்ஷு॥ ௬

ஏழாம் ஸர்க்கம்

அந்த பலவான், வைடூரியத்திற்செய்து பொற்சாளரங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கிருஹஸமூகங்களை, மின்னல்படர்ந்து பறவைக்கணங்களுற்ற கார்கால மாமேகக் குலங்களெனக் காணலானார். 1

முக்கியமான சங்கு ஆயுதம் சாபம் இவைகளால் துலங்கும் வீடுகளின் சாலைகளையும், சிந்தைக் கிசைந்து விசாலமாய் (மாளிகைமதிள்மீது) விளங்கும் உச்சிமாடங்களையுங் கண்ணோக்கினார். 2

பலவகை ரத்தினங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவாசுரர்களும் புகழப்பெற்று, குற்றமென்ப தற்று, (ராவணன்) தன்வலியாற் பெறப்பட்ட வீடுகளையும் அனுமான் கண்டார். 3

மயனே நேரில் நிருமித்தானென்னும்படி தனது சிறந்த முயற்சியினால் சமைக்கப்பட்டு, பூதலத்தில் ஸர்வ விதத்திலும் சிறந்துள்ள இலங்கைமன்னன் கிரஹங்களை அனுமான் கண்டார். 4

[அ-கை. இனி உள்ளே யிருக்கும் புஷ்பகவிமானத்தை வருணிக்கிறார்.]

அநந்தரம், உயர்ந்த மேகம்போ லுருவத்தோடு, மனதிற் கினிதாய், பொன்போ லழகிய நிறத்ததாய், இராக்கதர்கோன் பலத்திற் கிசைந்ததாய், இணையிலா வழகு பொருந்தியதான உத்தமகிருஹமொன் றுகாணப்பட்டது.

அதுதான், புவியில்வீழ்ந்த சுவர்க்கம்போலிலங்கி, பல ரத்தினங்கள் பதித்துத்துலங்கி, பலவகை மலர்களும் சிதறுண்டு, காவிப்பொடி சிந்து கிரிசிகரம்போல் விளங்குவதாய், 6

𑌨𑌾𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌕𑍈𑌰𑌿𑌵 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌡𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌮𑍍𑌭𑍋𑌦𑌵
𑌦𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌹𑌂𑌸𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌕𑍈𑌰𑌿𑌵 𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾
𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌖𑍇 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ ௭

𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌗𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌤𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹
𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑍇𑌘𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂
𑌬𑌹𑍁𑌰𑌤𑍍𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 ॥ ௮

𑌮𑌹𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌰𑌾𑌜𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌶𑍈𑌲𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾
𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌸𑌰𑌪𑌤𑍍𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍 ॥ ௯

𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾
𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌾𑌣𑌿 । 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌕𑍇𑌸𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌧
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 ॥ ௧௦

𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵
𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌚𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤
𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ ௧௧

𑌕𑍃𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾
𑌲𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 । 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜
𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌗𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 ॥ ௧௨

மின்னல்கள் அழகுசெய்யு மேகம்போல் பெண்மணிகள் பொலிவுசெய்ய, புண்ணியம் செய்தவரின் (சிறந்த அன்னம் சுமக்கும்) ஆகாயவிமானத்திற்குரிய அழகுற்றதாய், 7

பலவகைக் காவிகளால் விசித்திரமான கிரி சிகரம் போலும், சந்திரன் முதலிய கிரஹங்களா லழகாய வாகாயம்போலும், சித்திரமான மேகங்களைச் சேர்த்துவைத்தாப்போலும், பல ரத்தினங்களால் விசித்திரமான விமான ரத்தினமாய்க் காணப்பட்டது. 8

அதில் புவியும், புவிநிறைந்த மலைகளும், மலைகள் நிறைந்த மரங்களும், மரங்கள் நிறைந்த மலர்களும், மலர்கள் நிறைந்த விதமும் மகரந்தப்பொடிகளும், 9

அப்படியே வெண்ணிறத்த மாளிகைகளும், நன்மலர்கள் மலர்ந்த குளங்களும், தாதுகள் நிறைந்த தாமரைகளும், பொழில்செறிந் தழகாய பூங்காவனங்களும் சித்திரமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 10

இப்படி ரத்தினகாந்திகள் செறிந்து, உத்தமமாளிகைகட்கும் மேலாய் வளர்ந்து, பெயர்பெற்று விளங்கும் அந்த மஹா விமானத்தை, வானரோத்தமன் புஷ்பக விமானமெனக் கண்டுகொண்டார். 11

பின்னும் அதில் வைடூரியப் பறவைகளும், வெள்ளியும் பவழமுங் கலந்துசெய்த வன்னங்களும், பற்பல ரத்தினங்களிற் செய்த விசித்திரமான ஸர்ப்பங்களும், அப்படியே பிறந்தாப்போல் நல்ல லக்ஷணங்கள் பொருந்திய சாதிக்குதிரைகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. 12

ப்ரவாதஜாம்பூநதவர்ஷ்வவக்ஷா ஸ்ஸ்ரீவத்ஸவஜ்ரி
தஜிஹ்வவக்ஷா:। காலஸ்யஸாக்ஷாத்விவஹாம் திவக்ஷா: க்ருதா
விஹங்கஸ்ஸர்வாஸ்ஸர்வவக்ஷா:॥ ௧௩

நியர்ஜ்யோ நாஸ்த்ரைர்கஜாஸ்ஸர்வஹஸ்தா ஸ்ஸகேஸரா ஶ்ரோ
த்ரவத்ர ஹஸ்தா:। ஸஹப்ரவலைவீ ச க்ருதாஸர்வஹஸ்தா ஶ்ர
க்ஷ்ஸ்தஸயாவஷ்டிநிவஹஹஸ்தா॥ ௧௪

இதீவ தக்ஷஶ்ருஹ்லஹிஶ்ய ஶோஜநம் ஸவிஷ்மயோ நஶ
ஶிவஹாரர்ஶோஜநஃ। வர்நஷ்ட தக்ஷவாரலஸர்கம்யிவர்ம்
தரம் ஹிஶா த்யெநஶஶிவஹாரர்கம்தரஃ॥ ௧௫

ததஸ்தாம்கவிரஹிவத்யவப்ரஜிதாம் சரநுவர்ஶீம்
தஶலர்வஸாஸர்வாஶ்ரிதாஃ। கத்ருஶ்யதாம்ஜநகஸ்லர்தாம்
ஸர்வப்ரஜிதாம் ஸர்தர்ஃவிதஃவதிஶர்ணவெஶநிஜி
தாஃ॥ ௧௬

ததஸ்தராஸஹர்வியஸாவிதாத்நஃ க்ருதாத்வெநாஜ
நகஸர்தாம்ஸர்வத்ர்நஃ। கவஶ்யதாஃஹவததிதர்ஃவி
தம்லந ஸ்ஸர்வக்ஷர்ஷஃப்ரவிசாரதொலஹாத்நஃ॥ ௧௭

இதி ஶ்ரீமதுத்தரகாண்டே - ஸப்தமஸ்ஸர்கஃ

பூவழத்திலும் பொன்னிலும் செய்த மலர்களமைந்த சிறகுகளும், வேடிக்கைக்காக வளைத்த சிறகுகளும், காமனுக்குத் துணையென்னும்படி சுந்தரமானசிறகுகளும் நன்முகமும்படைத்த பக்ஷிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. 13

மேலும் அதில் தாமரையினுடையும், அதிலிறங்கிய வேழங்களும், தாதுமொய்த்த அவற்றின் துதிக்கைகள் பெய்யுமந்த தாமரை யிதழ்களும், அவற்றினிடையில் கமலமேந்து மங்கையளான திருமங்கையரும் திகழக் கண்டார். 14

இப்படிபோல், மிகவும் அழகாய மலைபோல் விளங்கும் மங்களகரமான அந்த ராவணன் மாளிகையை முற்றும் சுற்றி, பின்னும் பார்க்கில் அது, பனி நீங்கினகாலத்தில் அழகான குஹைகளோடு சுந்தரமாய் மணக்கின்ற பர்வதம்போல் விளங்காநின்றது. 15

அநந்தரம் அந்த கபிவரன், தசமுகன் தோள்வலியால் புரக்கப்படுமந்த சிறந்த நகரத்தை இங்ஙனம் முற்றும் சுற்றியும், பதியின் குணாதிசயத்திற்குத் தோற்றுக் கிடக்கின்ற பரிசுத்தையான ஜனகன் திருமகளைக் காணுமல் போர நொந்தார். 16

இப்படி கூர்மதியும், நேர்நெறியும், நன்னுேக்கும் படைத்த மஹா ஸமர்த்தரான ஹனுமான், பலவகையும் சிந்தித்துப் பல்படியும் பலகாலும் திரிந்துபார்த்தும் பிராட்டியைக் காணுமையால், அப்பொழுது அவர் சிந்தை மிகவும் நொந்தது. 17

ஏழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஉத்ஸ்ராந்ரகாணு - க்ஷ்உஸ்ஸஹ:

ஸதஸ்யஉெஜ்யஹவநஸ்யஸம்ஹ்ரிதம் உஹாஃதிரா நம்உணீ
ரந்தவித்ரிதஃ| ஐந்தவ்ஜாம்ப ஜிநஃஜாமக்ருத்ரிஉம் ஃஃஶ்ரு
வீ°ர:வவநா த்ஜ:கஃ்ஃி:|| ௧

தஃவ்ருஸெயாவ்ருதிகாரக்ருத்ரி உம் க்ருதம்ஸ்யம்ஸாஃவ்
திவிஶ்வகஉணா| ஃவம்ஹதம்வாய வயவ்ருதிஷிதம் வ்ருராஜ
தாஉித்ருவயஸ்ருமக்ஷவக|| ௨

நதத்ரகிம்விந்நக்ருதம்வ்ருபதந்தொந தத்ருகிம்விந்நஉ
ஹாஹிரத்வக| நஜெதவிஶெஷாநியதாஸ்ஸரொஷ்வி
நதத்ருகிம்விந்நஉஹாவிஶெஷவக|| ௩

தவ்ஸ்ஸ உாயா நவா ராக்ருஉாஜிதம் உநஸ்ஸஉாயா நவி
உாரவாஸிணஃ| கஃநகஸம்ஸ்ஸா நவிஶெஷஙிஜிதம் தக
ஷஃதஷஃமவ்ருவிஶெஷஃஸிநஃ|| ௪

எட்டாம் ஸர்க்கம்

[அ-கை. முன்சொன்ன விமானத்தையே
விவரமாய் வர்ணிக்கிருர்.]

இப்படி வச்சிரமுதலிய உத்தம ரத்தினத்தால் சித்திரமிழைத்து, புடமிட்ட தங்கத்திற் சமைந்து, இராவணன் மனையின் நடுவில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள விமான ரத்தினத்தை அந்த வாயுகுமாரனுன கபிவீரன் கண்டார். 1

அது எண்ணற்கரியதாய் ஈடற்று, விசுவகர்மனுல் "இது நன்றுகண்டது" என்று புகழ்ந்து நிருமிக்கப்பட்டு திவத்திலும் நடக்கவற்ருய், ஆதித்தன்வழிக்கு மோரழகு செய்து, இராவணன் மனைநடுவில் அந்தரத்தில் நிலைபெற்று விளங்காநின்றது. திவம்-ஸ்வர்க்கம். 2

விசேஷ முயற்சியோடு செய்யப்படாததாவது, விலையுயர்ந்த ரத்தினமுடைத்தாகாததாவது, அதில் யாதுங் கிடையாது; ஸுரலோகத்திற் சிறந்தவைகளும் அதிலில்லாதவையன்று; மிகவும் விசேஷமுடைத் தாகாதவஸ்து அதில் யாதொன்றுமின்று. 3

தவத்தை யனுட்டிப்பதாலும் பராக்கிரமத்தாலும் பெறப்பட்டதும், மனதிற்கிசைந்தப்டி விதம்விதமாய்ச் செல்லவல்லதும், (விமானம் கோபுரம் முதலிய) அநேக ஸன்னிவேசத்தோடு நிருமிக்கப்பட்டதும், ஆங்காங்கு ஒன்றுக்கொன்று விசேஷமான காக்ஷிகள் தருவதும்; 4

ஸந்த்யாயாமதஶீக்ரம் ஶாஸிநம் ஜாராவரம் ஸரார்த
தார்த்யம் ஶாஸிநம்। ஸஹாத்ரநாம் வாணீக்யதாம் ஸஹஸிநாம்
யஶஸ்விநா ஸர்வ்ய ஸாஜாஸிவாமயம்॥ ௫

விஶேஷாட்யம் ப்ரவிஶேஷஸம்ஸ்தீதம் விசித்ர கபி
டம் பஹுகபிடஸம்பிதம்। ஸநாஹிநாஸம் ஶரக்ஷம் ஜாநிஸர்
ஷம் விசித்ர கபிடம் ஶிவரம் ஶ்ரேயர்யா॥ ௬

வஹஞ்சியம் காம் ஸமஶோஹிதாநநா ஸஹாஶநாவேஞா
ஸவாநிஶாவா:। விவ்ருத்தவித்வத்விஶாமஶோபநா ஸஹா
ஜவா ஸுதகணாஸஸஹஸ்ரஶ:॥ ௭

வஸந்தவர்ஷோத்கராவாரஜர்ஶநம் வஸந்தஸாலா
ஜவிகாந்தஜர்ஶநம்। ஸவர்ஷ்கம் தத்ரவிஸாநஸாத்தஸம் ஜஜ
ஶர்தஸாநரவீரஸத்தஸ:॥ ௮

இதி ஶ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - ஷஷ்டஸ்ஸர்க:

மனம்வைத்தால் அதிவேகமாய்ச் செல்லக்கூடியதும், தடையறக் காற்றெனக் கடிதோடுவதும், புண்ணியம் செய்து செல்வம் மல்கிப் புகழ்பெற்றுப் பேரானந்தங் கொண்ட (இந்திரன் முதலிய) மஹாத்மாக்களுக்கு உரைவிடம்போன்றதும்; 5

பல விசேஷங்களோடு கூடிய விசேஷங்களுடையதும், (அதற்கு உதாரணமாய்) அநேக சிகரங்களுடன் கூடிய விசித்திரமான சிகரங்களுற்றதும், மனதிற்கினியதும், சரத்கால சந்திரன்போல் தெளிவுற்றதும், கிரிசிகரம்போன்ற விசித்திரமான (பிரதான) சிகரமுடையதும்; 6

குண்டல மிலங்கு முகத்தோரும், பெரிய வயிறு படைத்தோரும், ஆகாயத்தில் இரவிற்றிரிவோரும், உருண்டு குழிந்தகன்ற கண்கள் படைத்தோரும், அதிவேக சாலிகளுமான பூதகணங்கள் ஆயிரமாயிரமாய் அடியிற் றுங்கப்பெற்றதும்; 7

வஸந்தருதுவில் மலர்ந்த மலர்க்குவியல்போல் அழகியதும், வஸந்தமாஸத்தைவிட இனிய காட்சி தருவதுமான அந்த புஷ்பகமென்னும் விமானத்தை அந்த வானரோத்தம வீரன் கண்டிருந்தார். 8

எட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌨𑌵𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑌯𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌮𑌾𑌯𑌤𑌮𑍍।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌭𑌵𑌨𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௧

𑌅𑌰𑍍𑌧𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌯𑌤𑌂𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍।
𑌭𑌵𑌨𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍॥ ௨

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌯𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃॥ ௩

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍।
𑌆𑌸𑌸𑌾𑌦𑌾𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑌮𑍍॥ ௪

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑍈𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌦𑍈 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵
𑌚। 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌮𑌸𑌂𑌬𑌾𑌧𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑍁𑌦𑌾𑌯𑍁𑌧𑍈𑌃॥ ௫

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑌮𑍍।
𑌆𑌹𑍃𑌤𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍॥ ௬

ஒன்பதாம் ஸர்க்கம்

இப்படிப்பட்ட புஷ்பகம் வைத்திருக்கும் அந்த நன் மனையின் நடுவில் விசாலமாய் நீண்ட நன்மாளிகை ஒன்று காணப்பட்டது. 1

[இதுதான் இராவணனிருக்கும் மூலஸ்தானம்; இதை மேலே 4-5-6-களிற் சொல்லுகிறார். ஆனாலிப்படி பெரிதான புஷ்பகவிமானமும், இப்படி ஓர் பெரிய மாளிகையும், மற்றும் இராவணன் மனையில் அடங்கும்படி எங்ஙனேயென்னில் சொல்லுகிறார்.]

அந்த அரக்கர்பதியின் அரண்மனை ஒருயோஜனம் நீளமும் அரையோஜனம் அகலமும் அனேக உப்பரிக்கைகளடர்ந்ததுமன்றோ? 2

அதில்தான், செற்றார்க்கு வெப்பந் தரவல்ல ஹனுமான், விதேஹன் பெற்ற நெடுங்கண் சீதையைத் தேடி எங்குந் திரிந்தார். 3

அதில் அரக்கர்க்கென்று வகுத்த உத்தமமான விடமெங்கும் பார்த்துக்கொண்டே, பிறகு அரக்கர்கோன் உரையும் (மேற்சொன்ன மூல) ஸ்தானத்தை தைரியமாய்க் கிட்டினார். உரையும்-வஸிக்கும். 4

அதைச்சுற்றிலும் ஆங்காங்கு நான்கு மூன்று இரண்டு தந்தங்களுடைய யானைகளை நிறுத்தி, ஆயுதமுங் கையுமாய் அரக்கர்கள் காத்திருக்கின்றனர். 5

அதில் இராவணன் மனைவிகளான ராக்ஷஸிகளும், வலுவில் கொண்டுவந்த இராஜகுமாரத்திகளும் நிறைந்திருந்தார்கள். 6

தந்நு கைலாஸகீர்ணம் த்ரிம்ஶத்ரஸஷாகராரம்|
வாயாவேமஸமாயோதம் வந்நமைஶிவஸாஸ்ரம்|| எ

யாஹிவேஶ்ரவணேமுக்த்யுராவேம்தேஹஸிவாஹநே||
ஸாராவணஶ்ரேஹஸவுரா நித்யமேவாநவாயிநீ|| அ

யாவராஜ்ஞ:காபோரஸ்ய யமஸ்யவராணஸ்யச|
தாத்ருஶீ தச்சிஶிஷ்டாவா ஜ்ஞாரலக்ஷாஶ்ரேஹஷ்வி|| கூ

தஸ்யஹர்ம்யஸ்யமஸ்யஸ்ஸம் வேஶ்ரசாந்யஸுஸாநிர்மிதம்|
பஹாநிர்யத்ஹஸம்கீர்ணம் தத்ஶ்வவாநாத்ரஜ:|| க௦

ஸுஹ்ரணோऽக்ஷ்யக்ஷதம்த்வ்யம் த்விய்சிஶ்வகமர்ணா|
விமாநம்வார்ஷகம் நாம ஸவர்ணத்விஜஷிதம்||
வரேணதவஸாமேஹ யஸகாபோர:விதாமஹாஸ| ()

காபோரமோஜஸாஜிகா மேஹதத்ராக்ஷவேஶ்வர: *
ம்ரம்ஹார்யமஸமாயாமை த்த: காதுல்யாரஹிரண்யமயை:|
ஸாக்யமைதராவிதம்ஸ்தம்மேஹ: ஶ்ருத்யுத்விவச்ஶ்ரியா|| *
மோரம்மஸம்காமேஶ ரத்நவேஹ்ரிவிவாம்பரம்|
கர்பூராமோரஶ்ரஹாகாமேர ஸ்வர்ணஸ்மம்க்யதம்||*

அந்த கிரஹம், முதலே சுரு திமிங்கிலம் மீன் பாம்பு இவை நிறைந்து வாயுவின் வேகத்தால் அலேயெறிகின்ற ஸாகரம்போ லிராநின்றது. 7

குபேரனிடத்திற் செல்வமும், (உச்சைச்சிரவமென்னும்) குதிரை யூரும் இந்திரனிடத்திற் செல்வமும், மற்றும் யாவும் இராவணன் பவநத்தைவிட்டு இறையுமகலகில்லா. பவநம்-அரமனே. 8

குபேரன் இயமன் வருணன் (என்னும் திக்பாலகர்) செல்வத்தையொத்ததோ, அல்லது மிஞ்சியதோ, இங்கிந்த அரக்கர்தம் வீடுகளிலுள்ள செல்வம்; (அப்படியல்லது குறைந்ததன்று.) 9

அந்த அரண்மனையின்நடுவில் நன்கு நிருமிக்கப்பட்டு அநேகம் பிறைதிண்டுகள் நிறைந்த புஷ்பகவிமானம் கண்டாரன்றே? 10

அதுதான், தேவலோகத்தில் பிரமனுக்கென்று விசுவகர்மனுல் நிருமிக்கப்பட்டு, ஸகல ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, புஷ்பகவிமானமெனப்பெயர்பெற்று பிறகு பிரமனிடத்திலிருந்து குபேரனுல் சிறந்த தவஞ்செய்து பெறப்பட்டது. 11½

ஓநாய்போல் பிரதிமைகளமைந்து நன்ருய் நிருமித்த பொற்கம்பங்களும் வெள்ளிக்கம்பங்களும் எங்கும் நிறைந்து, காந்தியினுல் ஜ்வலிப்பதுபோலிருப்பதாய், மேருமந்தரம்போல் ஆகாயத்தைக் கிழிக்கின்றனவோ வென்னும் படியான கூடாகாரங்களால் எங்கும் அழகா யலங்கரிக்கப்பட்டதாய், அக்கினியும் ஆதித்தனும்போல் பிரகா

𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑌾𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 ।
𑌹𑍇𑌮𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥ *

𑌜𑌾𑌲𑌵𑌾𑌤𑌾𑌯𑌨𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌫𑌾𑌟𑌿𑌕𑍈𑌰𑌪𑌿 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑍀𑌲𑌮𑌹𑌾𑌨𑍀𑌲𑌮𑌣𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥ *

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌣𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌧𑌨𑍈𑌃 ।
𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌲𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ *

𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌚 𑌰𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌪𑌨𑍀𑌯𑌨𑌿𑌭𑍇𑌨 𑌚 ।
𑌸𑍁𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑌰𑍁𑌣𑍋𑌪𑌮𑌮𑍍 ॥ ௧௮

𑌕𑍂𑌟𑌾𑌗𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌰𑍁𑌰𑍋𑌹 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௧௯

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌸 𑌤𑌤𑍋 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑌾𑌨𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑍍 ।
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌘𑍍𑌰𑌨𑍍 𑌰𑍂𑌪𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌿𑌲𑌮𑍍 ॥ ௨௦

𑌸 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌮𑌿𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌇𑌤 𑌏𑌹𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 ॥ ௨௧

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌶𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌮𑍍 ।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ॥ *

சிப்பதாய், விசுவகர்மனுல் நன்கு சமைக்கப்புட்டதாய், சுவர்ணப்படிகளும் அழகிற்சிறந்த திண்ணைகளும் ஸ்வர்ண மய ரஜதமய ஜாலகங்களும் துவாரங்களுமுடையதாய், இந்திரநீலங்களாலும் (ஸிம்மளத்தீவிலுண்டான) மஹா நீலங்களாலும்செய்த சிறந்த திண்ணைகளுடையதாய், பவ ழங்களும் விசித்திரமாய் விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களும் இழைத்த தளவரிசையா லெங்கும் விளங்குவதாய், சுவர் ணம்போற் சிவந்து மிகவும் பரிமளிக்கின்ற சந்தனத்தால் பூசப்பெற்று, உச்சிவேளையில் சூரியன்போல் பிரகாசிப்ப தான அதை, குபேரனிடத்திலிருந்து ராக்ஷஸராஜன் தன் பலத்தால் ஜயித்துப் பறித்துக்கொண்டான். (சமைக்கப் பட்ட-செய்யப்பட்ட.) 12½-18

அழகாய்ச் சமைந்த பலவித கூடாகாரங்களால் நன் கலங்கரிக்கப்பட்ட திவ்வியமான அந்த புஷ்பகவிமானத் தின்மீது வானரோத்தமன் ஏறிவிட்டார். 19

அங்கிருந்தபடியே பானம் பக்ஷியம் அன்னம் இவை களிலிருந்துண்டாய், எங்கும் பரந்து கமழ்ந்து, உருவெடு த்த காற்றுப்போல் வீசும் திவ்விய கந்தத்தை மொகர லானுர். 20

அந்த கந்தம், (விஷயபோகத்தைக் கண்டு சபலிக் காத) அதிதீரனுன அந்த ஹனுமானையும் இங்கே வாவெ ன்று தனக்குச் சொந்த பந்துவைப்போல் இராவணனிரு க்குமிடத்திற்கு அதாவது: முதல்சுலோகத்தில் சொன்ன விடத்திற்கு கூப்பிட்டதுபோலும். 21

அனந்தரம், ஹனுமான் புறப்பட்டு, இராவணன் மன திற்கிசைந்த காதலிபோல் மிகவினிதாய் பெரிதாய் அழ கியதாய், மணிமயமான படிகளிலங்க, பொற்சாளரங்கள்

ஊணீமொவா நவிக்ஷ்ய தாம் ஹெஊஜாரவிஹ-ுஷிதாம்|
ஸ்வாபியெணாவ்ருததமாம் ஊஞாஞஸிதாற-ுவிசாம்॥ *

ஊ க்த்ராஹிஸ்வ்ருவாஜெஸ்ஷ்ட ற-ுவ்ருவாஜீகமொறவீ|
விஹ-ுஷிதாம் ஊணீஸ்தம்மெஹ ஸ்ஸாபஹாஸ்தம் ஹஹ-ுஷிதாம்॥ *

ஸமெஃஜாஹிறத்ருமெச்ச ஸ்ஸம்தாஸ்ஸவிஹ-ுஷிதை:| ஸ்தம்மெஸ:வமெக்ஷஸிவாத்ருமெச்ச ஷிவம்ஸம் ப்ருஷ்ஷிதாமிவ॥ *

ஊஹத்யா கயஸ்ஸாஸ்தீணாம் வ்ருயஶிவீ ஶக்ஷணாம்கயா|
வ்ருயஶிவீமிவவிஸ்தீணாம் ஸறாஷ்ட்ர ஶ்ரு ஹாஊஞீநீம்॥ *

நாஷிதாம் ஊத்தவிஹமெர ஷிருவ்ருஶம்யாயவாஸிதாம்|
வறாய்ருாஸ்தறணொவெதாம் றக்ஷொயிவநிஷெவிதாம்॥
யஶுஊரஊஶறயஶுவெந ஷீஊரம் ஹம்ஸ வாசொறாம்|
ஷிக்ராம் வஷொவஹாரெண கஷாஷீமிவ ஸ்ஸுருஹாம்॥ *
ஊநஸ்ஸம் ஹ்ராஊஜநநீம் வணுஸ்யாவி ப்ருஸாஷிநீம்|
தாம் ஶொகநாஶநீம் ஷிவ்யாம் ஶ்ரியஸ்ஸம் ஜநநீமிவ॥ ௨௯

ஜம்ஷிரியாணீம் ஷிரியாமெசஷ்ஸ்தா வம்சவம்சஹி றத்தமெ:| தவுயாஊஹஊமெதவ தஜாறாவணவாஷீதா॥ ௩௦

ஸ்ஸமைுயம்ஷெவமொகாய ஶிம்ஶ்ருஷெயம்வாரீஹவெக| ஹிஷிவெஶயம்வராஹிஸ்யா ஷிக்ருஊந்ருதஊராத்தி:॥ ௩௧

துலங்க, படிகம் பதித்த தலவரிசையோடு இடையில் தந்தக்கொடி யெடுக்கப்பட்டு, முத்து பவழம் வெள்ளி தங்கம் இவைகளாற்செய்த மணிக்கம்பங்களும், மற்றும் சில்லரைத் தூண்களும் திகழ, ஸமமாய் நேராய் மிகவும் உன்னதமாய் நாற்புறமும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தூண்கள் காணில், உன்னதமான சிறகுகளுடன் ஆகாயத்திற்கிளம்புவதுபோலும், பூமியைப்போல் (அதற்குண்டான லக்ஷணத்தோடு) தோன்றும்படி செய்த இரத்தினகம்பளத்தால் போர்க்கப்பட்டு, அதனால் இராஜ்ஜியமும் கிருஹ வரிசைகளுமுடைய பூமண்டலம்போலும் கொழுத்த பறவைகள் ஒலிசெய்ய, திவ்வியமான கந்தம் கமழ, உயர்ந்த போர்வையுடையதாய், அரக்கர்கோமானு லாளப்பட்டதாய், அகிற்புகை கமழ, நிர்மலமாய் அன்னம்போல் வெளுத்து, மலர்கள் சிதறுண்டு சித்திரவர்ணமாய், சபள வர்ணமான வஸிஷ்டர் பசுவைப்போல் நல்ல காந்தியுடையதாய், மனதிற்குக் குதூஹலத்தை யுண்டுபண்ணுவதாய், நல்ல நிறத்திற்குக்கூட புகரூட்டுவதாய், சோகத்தைப் போக்குவதாய், திவ்வியமாய் திருமகட்குத் தாயான அந்த சாலையைக் கண்டார். 22-29

இராவணன் புரக்கும் அச்சாலை, தாயைப்போல் ஐம்புலன்களுக்கும் ஐந்துவகை உத்தம விஷயங்களாலும் திருப்தியுண்டாக்கியது. 30

அப்பொழுது மாருதியார், "இஃதென்ன சுவர்க்கமா! அதிலும் தேவர்கள் வசிக்குமுலகா! அதிலும் இந்திரன் நிகழும் பொன்னகரா! இல்லையென்று சிறந்த பதவியேயா!" என்று சிந்தித்தார். 31

𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌵𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍।
𑌧𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌧𑍂𑌰𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍॥

𑌦𑍀𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚।
𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤॥ ௧௧

𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍁𑌥𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌬𑌰𑌸𑍍𑌰𑌜𑌮𑍍।
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌰𑌨𑌾𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑍇𑌷𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *

𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌨𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌶𑌂 𑌗𑌤𑌮𑍍।
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍁𑌷𑍍𑌵𑌾𑌪 𑌬𑌲𑌵𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾॥ ௧௫

𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌰𑍁𑌚𑍇 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍।
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌹𑌂𑌸𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌵𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍॥ ௧௬

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃।
𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌮𑌗𑌨𑍍𑌧𑍀𑌨𑌿 𑌵𑌦𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍁𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௧௭

𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇।
𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌬𑌭𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾॥ ௧௮

𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑌾𑌃।
𑌅𑌂𑌬𑍁𑌜𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃॥ *

அங்கு, விடபுருஷர்கள் சூதாடும்பொழுது தம்மில் வலிய எதிரிகளால் தோல்வி யடைந்து சிந்திப்பதுபோல், சுவர்ணதீபங்கள் அசையாம லெரிய, ஹநுமான் கண் டார். 32

தீபங்களினொளியாலும், இராவணன் காந்தியாலும், ஆபரணச்சோதியாலும், அச்சாலை எரிகிறதென்றெண்ணி மிட்டார். 33

அனந்தரம் இரவும் பாதிசெல்ல, பலவர்ணமான உடைகளும் மாலைகளும் பலவகைக் கோலங்களுந்தரித்த ஆயிரம் பெண்மணிகள், நெடுநேரம் விளையாடி யலுத்து, பானஞ்செய்ததினால் நித்திரைக்கு வசப்பட்டு, தம்மையு மறியாமல் இரத்தின கம்பளத்தில் படுத்துறங்க, அதை யுங் கண்டார். 34-35

அணிகளொலியுமடங்கி அரவமற்றுறங்கு மன்னிலை காணில், அன்னங்களும் வண்டுகளுமுறங்கி நிச்சப்தமான தோர் தாமரையோடைபோல் தெம்பட்டது. அணிகள்-ஆபரணங்கள். 36

மறைந்த பற்களும் மூடிய கண்களும் கமலம்போல் மணமுமுற்ற அப்பெண்மணிகளின் முகங்களை மாருதி யார் கண்டார். 37

பகலில் மலர்ந்திருந்த பதுமங்கள், இரவில் இதழ் கூம்புமாப்போல் அவர் முகங்கள் விளங்கலுற்றன. 38

"இந்த முகக்கமலங்களை மீளவும் மீளவும் மலர்ந்த பங்கயங்களைப்போல் மதங்கொண்ட வண்டுகள் நிச்சப மாய் நச்சப்போகின்றன" என்று யுக்தியாய் அந்தவான

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌹𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌲𑌿𑌲𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑍈𑌃॥ ௪௦

𑌸𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌶𑌾𑌲𑌾 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌾।
𑌶𑌾𑌰𑌦𑍀𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾॥ ௪௧

𑌸 𑌚 𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃।
𑌯𑌥𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌡𑍁𑌪𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌃॥ ௪௨

𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃।
𑌇𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌗𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌨𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾॥ ௪௩

𑌤𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌾𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌰𑍇𑌜𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ()

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑍀𑌨𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌵𑌰𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌃।
𑌪𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃॥ ௪௫

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌤𑌿𑌲𑌕𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌃।
𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌗𑌲𑌿𑌤𑌹𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃॥ ௪௬

𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌸𑌸𑌃
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌰𑌶𑌨𑌾𑌦𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌶𑍋𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌵 𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௪௭

ரோத்தமன் குணங்களையிட்டு, அவைகளைக் கஞ்சங்களுக்கீடாக நெஞ்சில் நினைத்தார். (கஞ்சங்கள்-தாமரஸபுஷ்பங்கள்.) 39-40

நக்ஷத்திரங்களெங்கும் திகழத் தெளிந்துகாட்டும் சரத்கால ராத்திரிபோல் தெரிவையர்கள்நிறைந்த அவன் சாலை சாலத்துலங்கியது. 41

அந்த மடவார்சூழப்படுத்திருக்கும் அந்த ராக்ஷஸர் கோனும், அப்படியே தாரைகள் சூழத்துலங்கும் அம்புலி போல் திகழலுற்றான். 42

அப்பொழுது "புண்ணிய சேஷத்தோடு அந்தரத்தினின்றும் சிந்துகின்ற தாரைகள் யாவு மிங்ஙன மொன்று கூடினவாயென்ன?" என்று அனுமான் எண்ணினார். 43

அம்மாதர்களுக்கும் நன்றாய் ஒளிர்கின்ற பெரும் தாரைகளுக்கும், நிறமும் காந்தியும் தெளிவும் ஸ்பஷ்டமாய் ஒரேமாதிரி யென்னும்படி விளங்கிற்று. 44

அப்பாவையர்கள் பாநம்செய்து திளைத்தகாலத்தில், மாலைகள் பிரண்டு ஆபரணங்கள் கலைந்து துயில்மேவி மெய்மறந்தனர். 45

திலகம் கொலைந்தவர் சிலர்; தண்டை பிரண்டவர் சிலர்; பக்கத்தில் ஆரங்கள் நழுவக்கிடந்தவர் சிலமாதரசிகள். 46

முத்துமாலை (யறுபட்டு) சூழப்பெற்றவர் சிலர்; உடைநழுவிப்போனவர் சிலர்; அறுபட்ட அரைநூல் மாலையுடையார் சிலர்; பெண்குதிரைபோல் புரளுவோர் சிலர். 47

𑌪𑌰𑍍𑌯𑌂𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌰𑌜𑌃।
𑌗𑌜𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾 𑌲𑌤𑌾𑌇𑌵𑌮𑌹𑌾𑌵𑌨𑍇॥ ௪௮

𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍁𑌕𑌿𑌰𑌣𑌾𑌭𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃𑌕𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑌟𑌾𑌃।
𑌹𑌂𑌸𑌾𑌇𑌵𑌬𑌭𑍁𑌸𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௪௯

𑌅𑌪𑌰𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌵𑍈𑌡𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌦𑌂𑌬𑌾𑌇𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃।
𑌹𑍇𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑌾𑌇𑌵𑌾𑌭𑌵𑌨𑍍॥ ௫௦

𑌹𑌂𑌸𑌕𑌾𑌰𑌂𑌡𑌵𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍋𑌪𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌆𑌪𑌗𑌾𑌇𑌵𑌤𑌾𑌰𑍇𑌜𑍁 𑌰𑍍𑌜𑌘𑌨𑍈𑌃𑌪𑍁𑌲𑌿𑌨𑍈𑌰𑌿𑌵॥ ௫௧

𑌕𑌿𑌂𑌕𑌿𑌣𑍀𑌜𑌾𑌲𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌹𑍇𑌮𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾𑌂𑌬𑍁𑌜𑌾𑌃।
𑌭𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌾𑌯𑌶𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑌾 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌇𑌵𑌾𑌬𑌭𑍁𑌃॥ ௫௨

𑌮𑍃𑌦𑍁𑌷𑍍𑌵𑌂𑌗𑍇𑌷𑍁𑌕𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌿 𑌤𑍍𑌕𑍁𑌚𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁𑌚𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌤𑌾𑌃। 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌭𑍂𑌷𑌣𑌰𑌾𑌜𑌯𑌃॥

𑌅𑌂𑌶𑍁𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌸𑌾𑌂𑌚𑌿 𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌕𑌂𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃॥

சிராந்த குழைபூண்ட சிலபெண்கள், அறுபட்டு மிதியுண்ட மாலைகளையுடையோராய், பெருங்கானில் மத களிற்றால் மிதியுண்ட மலர்க்கொடிபோல் விளங்காநின் றார். 48

சில பெண்டுகளின் சந்திரகிரணங்கள்போல் ஒளிர் கின்ற சிறந்த ஹாரங்கள் தனங்களுக்கிடையில் படுத்துற ங்கு மன்னங்கள்போ லிலங்காநின்றன. 49

சில ஸ்திரீகளின் வைடூரியமயஹாரங்கள் களஹம் ஸங்கள்போலும், சிலர் பொன்மாலைகள் சக்கரவாகங்கள் போலும் இருந்தன. 50

அதனால் அப்பெண்மணிகள், ஹம்ஸம் களஹம்ஸம் சக்கரவாகம் இவை நிறைந்த நதிகள்போல் மணற்குன் றன்ன ஜகனங்களோடு விளங்கினார்கள். 51

கிங்கிணியின் ஸமூஹங்களே மொக்குகளாகவும், சுவர்ணாபரணங்களே பரந்த தாமரை மலர்களாகவும், நெஞ்சத்திலோடும் ஸாத்விகபாவங்கள் முதலைகளாகவும், காந்தியே கரைகளாகவும், (நித்திரை செய்கின்ற) அப் பெண்மணிகள் நதிகள்போல் விளங்கினார்கள். 52

சில பெண்களின் மெல்லிய அவயவங்களிலும் குசங் களின் சிகரங்களிலும் இலங்கும் அழகிய ஆபரணஜாலங் கள், (செந்தாழை தாமரை முதலிய மலர்களில் மொய்க் கின்ற) பொன் வண்டுகள்போல் பிரகாசித்தன. 53

சில பெண்களின் நுட்பமான தலைப்பின் நுனிகள் முகத்திலிருந்துண்டான காற்றினால் முகத்திற்குமேல் அடிக்கடி அசைந்து காட்டின. 54

தாம்பதாகாஜவொஙூதா: வத்னீநாம்ரவிரவுஷா:|
நாநாவணஸெவணாநாம் வக்ஷ்ரூஉஞெஷவெஜிவெ||

வவுஸ்துகாஸாம்விஸ் கம்பயாநிஶாஹாவிஷாழ்|
உவஶாதஸம்ஸஹா ஜ்ஞம்ஜம்ஶம்ஜம்ஸயொஷிதாழ்|| ()

ஶகொஸவஹம்யெஸ்து வ்ருக்ஷதாஸாஹிஸ்வ:|
தாஸாம்வஜநிஸ்வாஸ ஸிஷெவொவணம்தஜா|| ௫௭

ராவணாநநஶம்காஸ்து காஸ்சிஜ்ராவணயொஷித:|
உவாநிஷ்ஸவதீ்நா உவாஜிவ்ருநுவநஂவந:|| ௫௮

கத்ருஸஂஸக்ஷ்உநஹொ ராவணெதாவஷ்த்ரிய:|
கஸ்வதம்த்ராஸ்வதீ்நாம் வ்ரியஶோவாவரம்ஸ்தஜா|| ௫௯

பாஹூநவநியாயாந்யா: வாஸிஹாய்ஸிஹஹஷி
தாநு| கம்ஶகாநிவரஸ்ராணி ப்ரஜொஸ்தஶிஶிஶ்ரிரெ||௬௦

கந்யாவக்ஷஸிவாந்யஸ்யா ஸ்தஸ்யா:காஸ்சிஸ்வநஹஜ்ழ்|
கவராகம்கஉந்யஸ்யா ஸ்தஸ்யாஸ்தாவ்யவராஹஜள|
உளரவாஸ்வகடீவ்யஷ ஜநெ்யாந்யஸ்யஸஶர்ஶ்ரிதா:|
வரஸ்வநிவிஷ்டாம்ஜெ்யா ஜஜெஸ்ஹவஶாநஹா:|| ௬௨

அப்படி அசையும்பொழுது அவைகள் சுந்தரமான பல வருணங்களுற்ற பத்தினிகளின் முகங்கள்மீது அழகிய காந்தியுற்ற பதாகைகள்போல் துலங்காநின்றன. (பதாகை-டக்கயம்.) 55

மின்னொளியரான சில பெண்டுகளின் குண்டலங்கள் மூச்செறியும்பொழுது மந்த மந்தமாய் குலுங்காநின்றன.

ஸ்வபாவமாகவே மணமுற்றிருக்கின்ற அவர் மூச்சுக் காற்று, இனிய மதுவினது கந்தமுங்கலந்து அப்பொழுது இராவணனைச் சூழ்ந்து கமழ்ந்தது. 57

இராவணன் முகமென்று சங்கித்து, சில இராவணன் மனைவிகள், ஸபத்தினிகளின் முகங்களை அடிக்கடிமோகந்தார்கள். (ஸபத்தினிகள்-ஒருவன் மனைவிகள்.) 58

அப்படி மோகரப்பட்ட அப்பெண்மணிகளும் இராவணனிடத்தில் மிகவும் அன்புகூர்ந்தவராதலின், (பானஞ் செய்த மயக்கத்தால்) தங்களையுமறியாமல் (இராவணன் றான் மோகருகிறுனென்றெண்ணி தாமும் மோகந்து) ஸபத்தினிகளுக் கினிதே செய்தார்கள். 59

அங்கு சிலமாதர்கள் வளையணிந்த கைகளையும் அழகிய தலைப்புக்களையும் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்தார்கள். 60

ஒருத்தி மார்பி லொருத்தியும், அவள் புயத்தில் ஒருத்தியும், அவள் மடியில் ஒருத்தியும், அவள் புயங்களில் ஒருத்தியும், இப்படி தொடைபக்கம் இடுப்பு பின்புறம் முதலியவைகளில் சாய்ந்துக்கொண்டு மதத்திற்கு வசப்பட்டு ஒருவர்மீதொருவராய்ப் படுத்துறங்கினார்கள்.

𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌭𑍁𑌜𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌲𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌾।
𑌮𑌾𑌲𑍇𑌵 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑌾॥ ௬௩

𑌲𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍇 𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍇𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑍋𑌚𑍍𑌚𑌯𑌮𑍍॥ ௬௪

𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌸𑍁𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌭𑍍𑌰𑌮𑌰𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍।
𑌆𑌸𑍀𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑌿𑌵𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍॥ ௬௫

𑌉𑌚𑌿𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾।
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌯 𑌆𑌧𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌸𑍍𑌰𑌜𑌾𑌮𑍍॥ ௬௬

𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌸𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌃।
𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍈𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌷𑌾 𑌇𑌵॥ ௬௭

𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌵𑌶𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌃॥ ௬௮

𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌮𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃।
𑌸𑌮𑌦𑌾 𑌮𑌦𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃॥ ௬௯

டிபங்களே சரடாக ஒருவர்க்கொருவர் தொடை யுண்டு மாலைபோல் கிடக்கும் அத்தோகையர்கள், சரட்டில் தொடுபட்டு மதங்கொண்ட வண்டுகள் மொய்க்கப் பெற்றதொரு மாலைபோல் விளங்கினார்கள். 63

ஒருவர்மீதொருவர் மூச்செறிந்தும், ஒருவராடை யொருவர்மீது படிந்தும், ஒருவர்கேச மொருவர்மீது சரிந்தும், ஒருவர்தோள் ஒருவர்க் கணையாயிருந்தும், மாலைபோல் பின்னிக்கிடக்கும் அந்த ராவணன் காதலி கள், வசந்தகாலத்தில் இளந்தென்னல்வீசப் பூங்கொடி கள் ஒன்றின்மீதொன்றாய் மலர்கள் செறிந்து வண்டுகள் பிணைந்து கிளைகள் வளைந்து சூழப்பெற்ற பூங்காவனம் போல் தோன்றினார்கள். 64-65

அம்மாதர் தம் ஆபரணங்களும், அவயவங்களும், ஆடைகளும், ஆரங்களும், இஃதின்னாரதென்று பிரித்தறி வதற்குக் கூடாதபடி பின்னிக்கிடந்தன. 66

இராவணன் சுகமே யுரங்கும்பொழுது பலவிதமாய் ஒளிர்கின்ற அத்தெரிவையர்களே, பொற்கம்பங்களிற் சொலிக்கின்ற விளக்குகள் இமையாமல் கண்டிருந்தன போலும். 67

ராஜர்ஷிகள், பிதுருக்கள், அசுரர்கள், கந்தருவர்கள், ராக்ஷஸர்கள் (முதலானோருடைய) மாதர்கள் யாவரும் அவனிடத்திற் காமுற்றிருந்தார்கள். 68

போர்புரியக்கோலி ராவணன் சில மாதரைச் சிறை பிடிக்க, மதங்கொண்ட அவர்களும் அவனிடத்தில் மன் மதனைக் கண்டதுபோல் மோகங்கொண்டு மேல்விழுந் தார்கள். 69

நதத்ருகாஸ்த்விகவ்ருஷா: வ்ருஷஹ்ய வீயேர்ாவவ
நேந்நகர்ணே நஶ்யா:। நவாந்யகாரோவிநவாந்யவதி
வர்ா விநாவராஹர்ாஂஜநகாத்ஜாஂதா॥ ௭௦

நவாகர்ஶ்ரீநாநவஹீநாரதிவா நாஷகக்ஷிணாநாநர்
வவாரயர்க்தா। ஹாயர்ாலவத்தஸ்யநஹீநஸகாா நவாவி
காஂதஸ்யநகாரநீயா॥ ௭௧

பஹதிவபர்ஜிஸ்தர்ஹரீஸ்வரஸ்ய யதீக்ஷ்யஶீராவவ
யரர்வத்நீ। இரோயஶாராக்ஷஸராஜஹாயுரஸ்ஸர்ஜாதரவஸ்ய
திஹி ஸாயர்ஸர்ஜே:॥ ௭௨

வர்நஸ்த்வஷோஹிஂதயஷாதுரதிவொ ரர்வஂவி
ஶிஷ்டாகர்ணேதாஹிஸீதா। கயோயஸேஸ்யாஂக்யதவாநு
ரஹாத்ரா மஂகேஸ்வர: கஷ்டரநாயுகரு॥ ௭௩

இதி ஶ்ரீருக்மிணீகல்யாணே - நவமஸ்ஸர்க:

அங்குள்ள பெண்கள் யாவரும் இராவணன் குணத்தி லீடுபட்டு வந்தவர்களேயன்றி வீரியத்தால் கொண்டுவரப் பட்டார்களென்பதில்லை. ஏனெனில்: ஒருத்தியாவது வேறொருவனைச் சிந்தித்தாவது, வேறொருவனுக்கு உடம்பு கொடுத்தாவது போந்தவளில்லை. ஜனகன் திருமகளொ ருத்தியே (அவன் குணத்தி லகப்படாதவள்.) 70

அவன் துணைவியரான அவர்களில், நல்லகுலத்தில் பிறவாதவளில்லை; அழகில் குறைந்தவளில்லை; சமர்த்தில் குறைந்தவளில்லை; உபசாரத்தில் குறைந்தவளில்லை; பலத் தில் குறைந்தவளில்லை; அன்பனான அவனன்பிற் காளா காதாளில்லை. 71

அப்பொழுது தர்மபுத்தியான வானரோத்தமன் மனதில், "இந்த ராக்ஷஸராஜன் மனைவியர்போல் இராகவனார் தர்மதேவியுமிருந்தாரென்றால் அப்பொழுது இவ னுக்கு அழகாயிருக்கும்" என்பதொரு புத்தியுண்டா யிற்று. 72

மீளவும் அவர் மிகவும் நொந்தவராய்ச் சிந்திக்கின் றார். ஆ! ஆ! பிராட்டி, குணத்தில் சிறந்தவரன்றோ? அப் படியிருக்க, இவ்விலங்கைக்கிறைவன்(பெருந்தவம்புரிந்து) மஹாத்மாவாயிருந்தும் ஏனோ அவர்விஷயத்தில் அயோக் கியமான செயலைச் செய்தான். 73

ஒன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ௨த்தாஜூரகாஷ்ணம் ஊஶஷ்ஞஹு:

தத்ஷிவொாவஃம்ஃவ்யம் ஷாடிகம் ரத்ஹஷிதந்॥
கிவெகஷோணாஹநாஹா ஊஶம்ஶயநாஸநந்॥ க

ஊாம் தகாம் வநவித்ராம்ரூெ ரெயுபரைெயுஶ
வராஸரெந:। ஃஹாஹுராஷாரணாமெரைக் ரவவ
நூம்ஃஹாயரெந:॥ உ

தஸ்யெவக தஃஜெெஶ வெஶாஜ்யாரொயாவிஹஷிதந்।
ஊஶாுவாம்பாரம்ஷத்ரும் தாராயிவகிஸநிஹந்॥ ௩

ஜாகாரவவரிகஷிவ்த்ம் விதுஹாநாஸவ்யஹந்।
கரெஶாகாொயாவிததம் ஊஶாுவாராஸநந்॥ *

வாயவ்யஜநஹ்ஷாஹி வீஜ்யாநம்ஸஃம்தத:।
மம்யெஸ்ருவிவிெயஜாுஷம்வாரயவெநயவிதந்॥ *

வாஃாஷாரணாஷீணஃாவிகாஜிநஸம்வ்யதந்।
ஊாஃஹிவ்ுராயாநாம் ஸம் தாஊவரொஹிதந்॥ சா

தவிஙஜீஃதஸம்காஶம் வ்யஜீஷொததகும்பயந்।
மொஹிதாகூம்ஃஹாபாஹும் ஃஹாரஜதவாஸஸந்॥ *

மொஹிதெநாநகிவ்தாம்மம் வம்ஊெநஸம்யிநா।
ஸம்யாரதூவிவாகாஶெ தொயதும்ஸதழிஜூணந்॥ *

பத்தாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம் ஹநுமான் அங்கு பார்க்கும்பொழுது, தேவலோகத்திற் குரியதுபோல் இரத்தினங்களிழைத்த சிறந்த படிகக்கட்டிலொன்று புலப்பட்டது. 1

அது தந்தமும் தங்கமும்சேர்த்து விசித்திரமாயிழைத்த அவயவங்களோடு விலையுயர்ந்த மேல்போர்வையுடன் கூடி பெருவிலையனுய்ச் சிறந்த வைடூரியாஸனங்க ளிடப்பெற்றுளது. 2

அதின் ஓர் பிரதேசத்தில் (அதாவது மேல்பாகத்தில்) உயர்ந்த மாலைகள் அலங்கரித்துச் சந்திரன்போல் விளங்கும் வெண்குடையொன்று தெம்பட்டது. 3

செம்பொன்னிற்செய்து சூரியன்போ லொளிர்கின்ற சிறந்த அவ்வாஸனம் அசோகமாலைகள் துலங்க, நாற்புறமும் ஆலவட்டமுங் கையுமாய்த் தாசியர் வீச, பலவகைக் கந்தமும் கமழ, சிறந்த தூபங்களும் புகைக்க, மேல்பரப்புகள் போர்க்கப்பட்டு, ஆட்டுத்தோல்களால் மேற்பலகை தைக்கப்பட்டு, சிறந்த மாலைக ளெங்குந்தொங்க விளங்காநின்றது. 6

அதில் மேகத்தை ஒத்து, வில்வீசு குண்டலங்கள் தரித்து, சிவந்தகண்களும் நெடுந்தோள்களும் பொன்னிழை ஆடையுமாய் கந்தங்கமழ்கின்ற செஞ்சாந்தம்பூசி, சந்தியாகாலத்தில் ஆகாயத்தில் மின்னல்களடர்ந்த செம்மேகம்போல் திவ்வியமான ஆபரணங்கள் சூழப்பெற்று, நினைத்தபடி யுருவெடுக்க வல்லவனுகையால் அழகிய

𑌵𑍃𑌤𑌮𑌾𑌭𑌰𑌣𑍈𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌸𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌮𑍍।
𑌸𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌵𑌨𑌗𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌢𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌮𑍍॥ *
𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌵𑌰𑌾𑌭𑌰𑌣𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌸𑍁𑌖𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍॥ *
𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃। ௧௧

𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑌯𑌨𑍇𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌮𑍍॥
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌤𑌂𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌗𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃।
𑌆𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑌰𑌮𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌸𑍋𑌪𑌾𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑍍𑌸𑍁𑌭𑍀𑌤𑌵𑌤𑍍॥ ௧௨

𑌅𑌥𑌾𑌰𑍋𑌹𑌣𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌾𑌂𑌤𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃।
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌸𑍍𑌮𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥

𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌤𑌃𑌶𑌯𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌗𑌂𑌧𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌸𑌂𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂𑌮𑌹𑌤𑍍॥ ௧௪

𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌾𑌂𑌗𑌦𑌸𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍌𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌜𑌾𑌵𑌿𑌂𑌦𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌜𑍋𑌪𑌮𑍌॥

𑌐𑌰𑌾𑌵𑌤𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌾𑌗𑍍𑌰𑍈 𑌰𑌾𑌪𑍀𑌡𑌨𑌕𑍃𑌤𑌵𑍍𑌰𑌣𑍌।
𑌵𑌜𑍍𑌰𑍋𑌲𑍍𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌪𑍀𑌨𑌾𑌂𑌸𑍌 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌕𑍍𑌰𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌤𑍌॥ *
𑌪𑍀𑌨𑍌𑌸𑌮𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌾𑌂𑌸𑍌 𑌸𑌂𑌗𑌤𑍌 𑌬𑌲𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑍌।
𑌸𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌨𑌖𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌤𑌲𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌॥ *

ரூபந்தரித்து, மரங்களும் வனங்களும் புதர்களுமடர்ந்த மந்தரமலைபோல் உறங்குகின்றவனுய், இரவெல்லாம் பெண்களுடன் விளையாடித்திளைத்து, சிறந்த ஆபரணங்களணிந்து, இராக்ஷஸஸ்திரீகளுக்கு இனியனுய், இராக்ஷஸர்களுக்கு இனிது செய்பவனுய், மதுபானம்செய்து சலித்த ராவணனை அந்த வானரோத்தமன் கண்டார். 10½

தேஜோமயமான அந்த சயனத்தில் இராக்ஷஸர் கோனுய் வீரனுன ராவணன் மஹா ஸர்ப்பம்போல் சீறிக் கிடந்துறங்க, அவனைக்கிட்டி மிகவும் பயந்தவர்போல் அப்புறம் விலகிச்சென்ருர். 12

அநந்தரம் படியின் வழியே மற்ருெரு மேடையின் மேலிருந்து அந்த வானரோத்தமன், உறங்குகின்ற இராக்ஷஸராஜனை யுற்றுநோக்கினுர். 13

இராக்ஷஸ்ராஜன் துயில்கொள்ளும் அந்த உத்தம சயனம், மதயானை படுத்துறங்கும் மலைச்சுனைபோல் விளங்காநின்றது. 14

மஹாத்மாவான அந்த இராக்ஷஸர் கோமானின், பொன்மயமான தோள்வளைகளணிந்து இந்திரத்துவசம் போல் நீட்டிவிடப்பட்ட தோள்களைக் கண்டார். 15

ஐராவதத்தின் நுனித்தந்தங்கள் பொத்துண்டும், வச்சிராயுதத்தால் கிழியுண்டு பருத்த தோள்களுற்றும், உபேந்திரன் சக்கரத்தால் கொத்துண்டும், பருத்து ஒன்றுக்கொன்றீடான புயங்களுடன் பொருந்தியும், மிகுந்த பலன்கொண்டும், நல்ல லக்ஷணங்களமைந்த நகங்களும்

𑌸𑌂𑌹𑌤𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌾𑌕𑌾𑌰𑍌 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌕𑌰𑌿𑌕𑌰𑍋𑌪𑌮𑍌।
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌶𑌯𑌨𑍇 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌾𑌵𑌿𑌵𑍋𑌰𑌗𑍌 ॥ ௧௮

𑌶𑌶𑌕𑍍𑌷𑌤𑌜𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌶𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾।
𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌗𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌲𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑍌॥
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑍌 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑍌।
𑌯𑌕𑍍𑌷𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌦𑌾𑌨𑌵𑌰𑌾𑌵𑌿𑌣𑍌॥ *
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌶𑌯𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌।
𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌹𑍀 𑌰𑍁𑌷𑌿𑌤𑌾𑌵𑌿𑌵॥ ௨௧

𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇
𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃। 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇𑌽𑌚𑌲𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌃॥ ()

𑌚𑍂𑌤𑌪𑍁𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌕𑍁𑌲𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌃।
𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌸𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌨𑌗𑌨𑍍𑌧𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑌃॥ *
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍।
𑌶𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌗𑍃𑌹𑌮𑍍॥ ௨௪
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑌣𑌿𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟𑍇𑌨𑌾𑌪𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍॥ *
𑌰𑌕𑍍𑌤𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌶𑍋𑌭𑌿𑌨𑌾।
𑌪𑍀𑌨𑌾𑌯𑌤𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌭𑌿𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *

விரல்களுமமைந்தும், நல்ல அகங்கைகளுடையனவாயு மிருக்கின்ற அவன் கைகள், ஐந்து பைந்தலை யரவங்கள் போல் வெண்மையான சயனத்தில் விளங்காநின்றன. 18

முயலினது ரத்தம்போல் சிவந்து குளிர்ந்து மணச் சாந்தம் பூசி, கஸ்தூரி முதலிய சிறந்த கந்தங்கள் தீட்டப் பட்டு, நன்மடவார்பிடிக்கப்பெற்று, யக்ஷ பந்நக கந்தர்வ தேவ தானவர்களைக் கதறவைக்கின்றவைகளான அவன் புயமிரண்டும், மந்தரமலையில் படுத்துக்கிடந்த படநாகங் கள்போல் படுக்கையிலிருக்கக் கண்டார். 21

[பெண்களுக்கினியனுகைக்காக இரண்டு புயங்களும் ஒருதலையுமா யிருக்கிறனென் றறிக.]

பருத்துருண்ட அவ்விரண்டு புயங்களுடன் அரக்கர் கோன், இரண்டு சிகரங்களோ டிலங்கு மந்தரமலைபோல் விளங்கலானன். 22

படுத்துக்கிடக்கும் அந்த ராக்ஷஸசிங்கத்தின் முகத் தின் மூச்சு, மா புன்னை மகிழ் மணக்க, அறுசுவை யுண்டி யோடு மதுவினது கந்தமும் கமழும்படி அந்த கிருஹ மெங்கும் நிறம்பியதுபோலும். 23-24

முத்தும் மணியுங்கூடி விசித்திரமாய் சுவர்ணமயக் கிரீடம் கொஞ்சம் கழன்றிலங்கக் குண்டலங் துலங்கு முக மும், செஞ்சாந்து பூசி ஆரங்களிலங்கிப் பருத்தகன்ற நெடுமார்பும், சிவந்த கண்களும், பெருவிலையனுய்ச் சிற ந்த வெண்பட்டாடையொன்று கலைந்து சூழ, உளுத்தங் குவியல்போல் கறுத்து, நாகம்போல் நெட்டுயிர்ப்பிட்டு,

வாம்ப³ரோப⁴ரணாவிஷ்டேந க்ஷளமேண க்ஷதஜேக்ஷணம்।
ஸஹாரேணாவஸாஸம்வீதம் பீதேநாத்தவாஸஸா॥ *
ஶோஷராஶிப்ரதீகாஶம் நிஶ்வஸந்தம் பு⁴ஜங்க³வத்।
கா³ங்கே³ மஹதி தோயாந்தே ப்ரஸுப்தமிவ குஞ்ஜரம்॥ *
சதுர்பி⁴: காஞ்சநைர்தீ³பைர்தீ³ப்யமாநம் சதுர்தி³ஶம்।
ப்ரகாஶீக்ருதஸர்வாம்ஶம் மேக⁴ம் வித்³யுத்³க³ணைரிவ॥ *
பாத³மூலக³தாஶ்சாபி த³த³ர்ஶ ஸுமஹாத்மந:।
பத்நீ: ஸ ப்ரியபா⁴ர்யஸ்ய தஸ்ய * ரக்ஷ:பதேர்க்³ருஹே॥ ௧௦

ஶஶிப்ரகாஶவத³நாஶ்சாருகுண்ட³லபூ⁴ஷிதா:।
அம்லாநமால்யாப⁴ரணா த³த³ர்ஶ ஹரியூத²ப:॥ ௧௧

ந்ருத்தவாதி³த்ரகுஶலா ராக்ஷஸேந்த்³ரபு⁴ஜாங்ககா³:।
வராப⁴ரணதா⁴ரிண்யோ நிஷண்ணா த³த்³ருஶே ஹரி:॥ ௧௨

வஜ்ரவைடூ³ர்யக³ர்பா⁴ணி ஶ்ரவணாந்தேஷு யோஷிதாம்।
த³த³ர்ஶ தாபநீயாநி குண்ட³லாந்யங்க³தா³நி ச॥ ௧௩

தாஸாம் சந்த்³ரோபமைர்வக்த்ரை: ஶுப்⁴ரைர்லலிதகுண்ட³லை:।
விரராஜ விமாநம் தந்நப⁴ஸ்தாராக³ணைரிவ॥ ௧௪

மத³வ்யாயாமகி²ந்நாஸ்தா ராக்ஷஸேந்த்³ரஸ்ய யோஷித:।
தேஷு தேஷ்வவகாஶேஷு ப்ரஸுப்தாஸ்தநுமத்⁴யமா:॥()

கங்கையினது பெருவெள்ளத்தில் படுத்துறங்கு மதகஜம் போலும் நாற்றிசையு மேற்றிய பொன்னின் விளக்குக ளிடையிற்படுத்து மின்னல்கொடிகளா லெங்குந்துலங்கு மேகம்போலும் விளங்க, மஹா பாக்கியவானான அவன் பாதமூலத்தில் அன்பிற்குரிய நாயகிகளும் படுத்திருக்கக் கண்டார். 30

ஆங்கவர்கள் மதிநிகர்முகமும், அழகுசெய் கனங் குழையும், வாட்டமுறு மாலையும், ஆபரணங்களுமாய் விளங்கக் கண்டார். 31

ஆடல் பாடல்களிற் றேர்ந்த அச்சீரிழை மாதர்கள், அரக்கர்பதியின் தோளிலும் துடையிலும் கிடக்கக்கண் டார். 32

அச்சேயிழையர்தம் செவிமுனையில் வச்சிர வைடூரி யம்பதித்த செம்பொன்செய்கனங்குழையும் தோள்களில் வளையுந் தெரியக்கண்டார். 33

சுந்தரமான குண்டலங்களோ டந்தமுற்ற அவர் மதி முகங்களால் அந்த புஷ்பகவிமானம், நக்ஷத்திரகணங்கள் நிறைந்த வாகாயம்போல் அழகுசெய்தது. 34

மதத்தால் அலைந்து திளைத்தும்போன அவ்வரக்கர் பதியின் நடங்கிடைகள், அப்படியே அவ்வவ்விடத்தில் படுத் துறங்கிக் கிடந்தார்கள். 35

𑌅𑌂𑌗𑌹𑌾𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍋𑌮𑌲𑍈𑌰𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑌾𑌲𑌿
𑌨𑍀। 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌶𑍁𑌭𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌗𑍀𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑍀॥ ௩௬

𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑍀𑌣𑌾𑌂𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇।
𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇𑌵 𑌨𑌳𑌿𑌨𑍀𑌪𑍋𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾॥ ௩௭

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌕𑍍𑌷𑌗𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌡𑍍𑌡𑍁𑌕𑍇𑌨𑌾𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌲𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌵𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌾॥ ௩௮

𑌪𑌟𑌹𑌂𑌚𑌾𑌰𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌗𑍀 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌶𑍇𑌤𑍇𑌶𑍁𑌭𑌸𑍍𑌤𑌨𑍀।
𑌚𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌰𑌮𑌣𑌂𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯𑍇𑌵𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀॥ ௩௯

𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌂𑌶𑌂𑌪𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾।
𑌰𑌹𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌸𑌕𑌾𑌮𑍇𑌵𑌚𑌕𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀॥ ௪௦

𑌵𑌿𑌪𑌂𑌚𑍀𑌂𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀।
𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌶𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌹𑌕𑌾𑌂𑌤𑍇𑌵𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀॥ ௪௧

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌨𑌕𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍈𑌰𑍍𑌮𑍃𑌦𑍁𑌪𑍀𑌨𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑍈𑌃।
𑌮𑍃𑌦𑌂𑌗𑌂𑌪𑌰𑌿𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌾𑌂𑌗𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌮𑌤𑍍𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾॥ ௪௨

அதில் நர்த்தநத்தில் தேர்ந்த ஓர் சுந்தரி ஆட்டமாடுவதுபோலவே அவயவங்களை யழகா யமைத்துக்கொண்டு அப்படியே ஸர்வாங்க சுந்தரியாய் துயில்கொண்டிருந்தாள். 36

ஒருத்தி வீணையைத் தழுவிப் படுத்திருந்து, பெருக்காற்றில் பட்டதொரு ஓடம்சேர் தாமரை யோடைபோல் விளங்கலானாள். 37

மட்டுகமென்னும் வாத்தியத்தை அக்களி லிடுக்கி ஓர்மையகண்ணாள், பரிவுடன் பாலகனைத் தழுவிக்கிடப்பவள்போல் துயில் கொண்டிருந்தாள். (மட்டுகம்-டவண்டை யென்பார்கள்.) 38

மேனியெங்கு மழகாய ஓர் மென் முலையாள், படகமென்னும் பறையைத் தழுவிக்கொண்டு, நெடுநாள் கழித்துக்கிடைத்த காதலனைக்கட்டி யணைப்பதுபோல் காணலானாள். 39

குழலைப் பிடித்தபடியே கண்ணுறங்கு மோர் கமலக்கண்ணி, தனியிடத்தில் தனிக் காதலனைத் தழுவி காதல் தீர்ந்த காமினிபோல் காட்சி தந்தாள். 40

விபஞ்சியைத் தழுவிக்கொண்டு துயிலுறுகின்ற ஓர் நடனக்காரி, காதலனுடன் கூடிக் களைத்தவள்போல் காட்சிதந்தாள். (விபஞ்சி-ஏழுதந்தி வீணை. 41

மற்றொரு மாழைநோக்கி, மெல்லியதாய் பருத்து மனதிற்கினிதாய பொன் மேனிகொண்டு மத்தளத்தை அழுந்தக்கட்டி மெய்மறந்தாள். 42

[illegible]|
[illegible] ப்ரஸந்நா [illegible]|| ௪௩

[illegible]|
ப்ரஸந்நதா [illegible] விஹாரிணீ|| ௪௪

[illegible]|
[illegible] ப்ரஸந்நோ [illegible] ஹிதா|| ௪௫

[illegible] ப்ரஸந்நா [illegible] ஹாரிணீ|
[illegible] விராஜிதா|| ௪௬

[illegible]|
[illegible] ப்ரஸந்நா [illegible] விராஜிதா|| ௪௭

[illegible] ஜநா|
[illegible] ப்ரஸந்நா [illegible] விக்ரஹா|| ௪௮

[illegible]|
[illegible]|| ௪௯

[illegible]||
[illegible]|| ௫௦

கொடியிடையா ளின்னொருத்தி, மதச்சோர்வினல் கையிடுக்கி லகப்பட்ட பணவத்தை யணைத்தபடியே துயில் கொண்டிருந்தாள். 43

மற்ருெரு பெண், டிண்டிமமென்னும் வாத்தியமொன்று கையிலிருக்கையில்தானே மற்ருென்றை யணைத்துக் கொண்டு, நாயகனையும் சிறுவனையு மிருபுறமும் தழுவினுப்போல் நித்திரைசெய்தாள். 44

முளரியிதழ்க்கண்ணுடைய மற்ருெருத்தி மதத்தால் மதிமயங்கி, ஆடம்பரமென்னுமோர் தூரியத்தைத்தோள்களா லாரத் தழுவியபடியே தூங்கலுற்ருள். 45

மற்ருெருத்தி வசந்தகாலத்தில் தண்ணீர் தெளித்த கலம்பகமாலைபோல், கையிலிருந்த கலசத்தைச் சோர விடும்பொழுது அதில் நீர் தெளிக்க அப்படியே உறக்கங் கொண்டாள். 46

நித்திரைக்குத்தோற்ற வோரிளமாது, பொற்கலசம் போன்ற தன்குசங்களையே தழுவிக்கிடந்தாள். 47

முளரியிதழ்க்கண்ணும் முழுமதிபோல் முகமும் படைத்த மற்ருெருத்தி மதத்தால் கலங்கி மற்ருேர் மாதையணைந்து மெய்மறந்தாள். 48

இவ்வாறந்த பெண்மணிகள், காதலரைக் காதலிகள் கட்டியணைக்குமாறு விசித்திரமான வாத்தியங்களைத் தனங்களோ டணைத்துத் துயில்கொண்டார்கள். 49

அவர்களுக்குள் அழகாயதோர் தனிப்படுக்கையில் கண்வளர்கின்ற ஓர் சுந்தரியை அனுமான் கண்டார். 50

மர்த்தாணிஸமாயாதே த்வ ஹர்ஷேணைஷாவிஹர்ஷிதாம்। விஹ்ருஷ்யந்தீவ தக ஸ்ஸ்ரீ யாஹவேநாத்மநம்॥ ௫௧
ரஸீம்கநகவண்ணாம் பீஷிதாம்தவேவேஸ்ரீம்।
கவிமும்நோஷீம் தத்ர ஸயாநாம்வாரரவிணீம்॥ ()
ஸதாம்த்ருஷ்டா மஹாபாஹு ஹர்ஷிதாம்மாதாத்மஜ:। தகர்யாமாஸஸீதேதி ரவியளவநஸம்வதா॥ ௫௩

ஹஷேர்ணமஹதாயாதேத்தா நநம்தஹாஸியவ:॥ ௫௩௨

ஸ்ஹோடியாமாஸவாவாம்பவாஹும் நநம்தவிக்ரீ ஜமளஜமாம்। ஸம்ஹாநநோஹந்நிவாதஹமேள நிதஶயநுஸ்வாம்வ்ருக்ருதிம்கவீநாம்॥ ௫௪௨

இதி ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஏகஸப்ததிதம: ஸர்க:

முத்தும் மணியும் செறிந்த அணிகளை நன்கணிந்து, தன்னழகால் அவ்விடத்தைத் துலங்கச் செய்கின்றவளாய், பொன் புரை மேனியுடையளாய், பிரியனுக்கினியளாய், அந்தப்புரத்தரசியாய் அழகியான மந்தோதரியை அனுமான் கண்டார். 52

அலங்காரங்கொண்ட அவளைக் கண்ட மாருதாத்மஜன், அவளுருவத்தையும் பருவத்தையும் உற்றுப் பார்த்து இவள்தான் ஸீதையோவென்று ஸந்தேஹித்தார். 53

உடனே அளவிலாத ஆனந்தத்துக்குள்ளானார். 53½

தோளைத்தட்டி, வாலைமுத்தமிட்டுக் களித்துக் கூத்தாடிப் பாடியோடி கம்பத்திலேறி தரையிற் குதித்து, குரங்குகளுக்குண்டான தன்மை யடங்கச் செய்து காட்டினார். 54½

பத்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீமத்ஸாந்ரகாண்ட - ஸகாதஶஸ்ஸர்ஃ

அவயப்யவதாம்பாஜிம் பஹப்வாவஸ்திதஸ்தா।
ஜமாஹிவாவரம்ஹிம்தாம் வீதாம்ப்ருதிஹோகவிஃ॥ க

நராஶேணவியா ஸ்தாஸா ஸ்வதாஹர்தீஹாஜிநீ।
நஹோதக்ஷம்நாவ்யுமங்கதர்ம்நவாநஶ்வஶெவிதாழ்॥
நாந்யம்நரஹவஸ்தாதம் ஸராணாஹிவிவெஸ்வரழ்।
நஹிராஹஸஃகஸ்த்வி ஷிந்யதெத்ரு தஶெஷ்வவி॥ ✳
கநெந்யயஜிதிநிஸ்த்விந்ய வாநஹப்ளவசாரஸஃ। ௩௨
கீர்ஷிதெநாவராஃக்ஷாஞா நீதெநவதயாவராஃ ✳
ந்யத்தெநவாவராஃக்ஷாம்தாஃ வாநவிருஹஸ்தாஷ்யா।
ஹராஜெஷந்யுதம்ரெஷ வர்ஜிகாவஸவஸம்ஸ்திதாஃ॥ ✳
தயாஸ்தாணஹவெப்யஷ ஸம்ஷிஷ்டாஸ்தாவராஸ்ரியஃ। ௩௨
கம்மநா நாம்ஸஹஹெர்யணஹப்ஷிதெநவிஹப்ஷிணெஃ॥
ரப்வஸஷ்ராவஸ்ரீமெநயா க்ஷிதாகதுஹாஷிணா।
தெஶகாமாஹியாதெக்ஷந யாக்ஷவாகர்யாஹியாயிநா॥ ௭௨

தாஸாம்ஹெஜ்யஹோஸ்வாஹா ஸ்ஸஶஹெராக்ஷவெஸ்வரஃ॥
மொஷெஹஹாதிஹவ்யாநாம் மவாம்ஹெஜ்யயயாவ்யஷஃ॥ ௮௨

பதினொராம் ஸர்க்கம்

உடனே அந் நினைவை யொழித்துத் தன்னிலையில் நின்ற திருவடிகள், ஸீதையைப்பற்றி மற்றோர் சிந்தை செய்யலுற்றார். 1

இராமனைப் பிரிந்த பிராட்டியார்க்கு ஊணேது! உறக்கமேது! அலங்காரமேது! இராமனைத் தவிர மற்றொருவனை (அவன் அமரர்கோனாயினும்) அணுகுவதேது! இராமனுக் கிணையாகத் தேவரில்தா னுளுண்டோ! ஆதலினிவள் வேறென்று நிச்சயித்து பானபூமியில் அவர் திரியலுற்றார். 3½

சிலர் ஆடியும் சிலர் பாடியும் சிலர் விளையாடியும் வாடி, பின்னும் சிலர் பானம்செய்து சோர்வுற்று முரவங்களிலும், மிருதங்கங்களிலும், பீடங்களிலும் சாய்ந்திருந்தார்கள்; பின்னும் சிலர் சுகமான மெல்லணைமேற் கண்டுயின்றார்கள். 5½

விதம் விதமான ஆபரணங்களணிந்த தம் அழகைப் பற்றி இன்மொழிகளாடியும், ஸமயத்துக்கேற்ற பண்கள் பாடி அவற்றின் பொருள் சொல்லியும், காலதேசங்களுக்குத் தக்கபடி ஸம்பாஷித்தும் போருகின்ற ஆயிரம் பெண்களுடன் கலவியிற் கலந்து கண்படுகின்ற ராவணனை அனுமான் கண்டார். 7½

பெருந் தொழுவத்தில், சிறந்த பசுக்களுடன் கலந்த காளைபோல், அந்த பெண்கள் நடுவில் அப்பெருந்தோள் மன்னன் பிரகாசித்தான். 8½

[illegible]
[illegible] கூஉ

[illegible]
[illegible] ()

[illegible] *
[illegible] ககஉ

[illegible]
[illegible] ()

[illegible]
[illegible] கரு உ

[illegible] *
[illegible]
[illegible] ()

[illegible]
[illegible]

அந்த ராக்ஷஸேந்திரன், கானகத்தினிடையில் பிடிகள் புடைசூழ்ந்த பெரு வேழம்போல் பெண்மணிகள் சூழவிருந்தான். பிடி-பெண்யானை. 9½

அந்த ஹனுமான், சீமானன அரக்கர் கோமானின் மனையில் பானசாலையிற் புகுந்து பார்க்கும்பொழுது, அது காமுற்றவை யாவையும் கொடுக்கவற்று யிருந்தது. 10½

அந்த பானசாலையில் மான், எருமை, பன்றி இவற்றின் மாமிசங்கள் வகைவகையாய் வகுக்கப்பட் டிருக்கக் கண்டார். 11½

செம்பொன் மயமாய் விசாலமான கலங்களில், பாதி புசித்து மிகுத்தப்பட்ட மயில் மாமிசங்களும் கோழிப் புலாலும் காணப்பட்டது. 12½

பன்றி, வார்த்திராணஸமென்னு மோர் ஆடு, சல்லியம், மான், மயில் இவற்றின் மாமிசங்கள், தயிரும் (ருசகமென்னு மோர்) லவணமும் சேர்த்து பக்குவம் செய்திருக்கக் கண்டார். 13½

கிரகரமென்னும் பக்ஷி விசேஷங்களும், பக்குவம் செய்து பாதி புசிக்கப்பட்ட சகோரங்களும், எருமைகளும் ஒற்றைமுள் மீன்களும் சித்தமான ஆடுகளும், உயர்ந்த லேஹியங்களும், பானகங்களும், வகை வகையான புசிப்புகளு மிருக்கக் கண்டார். 15

அப்படியே, லவணம் பிரதானமாயும் புளி பிரதானமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களாலும், திராக்ஷை முதலிய ரஸங்களிற் செய்து முறையே நீத்தும் அழுந்தியு மிருக்

𑌪𑌾𑌨𑌭𑌾𑌜𑌨𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌫𑌲𑍈𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑌪𑌿 ।
𑌕𑍃𑌤𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍋𑌪𑌹𑌾𑌰𑌾 𑌭𑍂𑌰𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ॥ ()

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑌤𑍍𑌰𑌚𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍁𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈𑌃 𑌶𑌯𑌨𑌾𑌸𑌨𑍈𑌃 ।
𑌪𑌾𑌨𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇𑌵𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௧௮

𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍈𑌃 । 𑌮𑌾𑌂𑌸𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌨𑌭𑍂𑌮𑌿𑌗𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥ *

𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍁𑌰𑌾𑌅𑌪𑌿 ।
𑌶𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌸𑌵𑌮𑌾𑌧𑍍𑌵𑍀𑌕 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌸𑌵𑌫𑌲𑌾𑌸𑌵𑌾𑌃 ॥ ௨௦

𑌵𑌾𑌸𑌚𑍂𑌰𑍍𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 । 𑌸𑌂𑌤𑌤𑌾 𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍁𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥ *

𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌮𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌭𑌾𑌜𑌨𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌫𑌾𑌟𑌿𑌕𑍈𑌰𑌪𑌿 ।
𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌨𑌦𑌮𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌕𑌰𑌕𑍈𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾 ॥ ()

𑌰𑌾𑌜𑌤𑍇𑌷𑍁𑌚𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌨𑌦𑌮𑌯𑍇𑌷𑍁𑌚 ।
𑌪𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌭𑍂𑌰𑌿 𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌸𑌃 ॥ ௨௩

𑌸𑍋𑌽𑌪𑌶𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑌾𑌤𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍀𑌧𑍋𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿𑌮𑌯𑌾𑌨𑌿𑌚 ।
𑌰𑌾𑌜𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌾𑌜𑌨𑌾𑌨𑌿𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௨௪

கின்ற ராக ஷாடபங்களாலும், ஆரம் தண்டை விலை யுயர்ந்து கலந்த தோள்வளை இவற்றாலும், பானபாத்திரங் களில் வைத்த வகைவகையான கனிகளாலும், மலர்க் காணிக்கைகளாலும் அவ்விடம் அழகெழுந்தது. 17

ஆங்காங்கு சேர்ந்தாப்போல் அமைக்கப்பட்ட சய ஞஸங்களால், அந்த பானசாலை நெருப்பின்றியே சொலிப் பதுபோல் காணப்பட்டது. 18

வகைக்குள் வகையாய் போக்கியத்தில் போக்கிய மாய் சிறந்த சமையற்காரர்களால் சமைக்கப்பட்டு பான சாலையில் தனித் தனியே அமர்த்திய மாம்ஸங்களோடு கூடி திவ்வியமாய் தெளிந்த விதம் விதமான கட்களும், சக்கரை, திராக்ஷை, புஷ்பங்கள், பழங்கள் இவற்றிற் செய்த சாராயங்களும் வைத்திருக்கக் கண்டார். 20

விதம் விதமான கந்தப்பொடிகளும், தனித்தனியே வகுத்த பலவகை மாலைகளும், பொன்மயமாயும் படிக மயமாயு மிருக்கின்ற பலவகை மாலைகளும், செம்பொற் கலசங்களும் எங்கும் நிறைந்த அவ்விடம் அழகாய் விளங் கியது. 22

வெள்ளிக்குடங்களிலும் பொற்குடங்களிலும் சிறந்த பானகங்கள் நிறைந்திருக்க அந்த வானரன் கண்டார். ()

வெள்ளிமயமாயும், சுவர்ணமயமாயும், நவரத்தின மயமாயு மிருக்கும் கட்குடங்களும் கனக்கக் கண்டார். ()

क्वचिद्दलावशेषाणि क्वचित्पीतानि सर्वशः ।
क्वचिद्दैवप्रवीतानि पानानि सद्दशान्यहो ॥ २५

क्वचिद्द्राक्ष्याश्च विविधान् क्वचित्पानानि हा गमः ।
क्वचिद्भावशेषाणि पश्यन्नेवैवचाराहो ॥ *
क्वचित्प्रहिण्वैःकरैकैः क्वचिद्भ्रायोविमैतपुः
वैः । क्वचित्संपत्न्यान्तराण्यानि जलानि च पयांसि च ॥ *
शयनान्यत्र नारीणां शय्याणि बहुधाऽऽबभुः ।
परस्परं संश्लिष्य काश्चित्सुप्ता वराङ्गनाः ॥ *
काश्चिच्च वस्त्ररन्यस्याः स्वपन्त्यः परियायच ।
गुह्यत्वा भयात्सुप्ता निद्राभयपराजिताः २९

तावरात्र्चस्वापेतन वस्त्रं रात्र्यं च गात्रजम् ।
नात्यर्थं स्वप्नदैवत्रं प्राप्यन्दविवानिलम् ॥ ३०

चन्दनस्य च शीतस्य शीर्योद्धर्षस्य च ।
विविधस्य च गन्धस्य पुष्पस्य विविधस्य च ॥ *
बहुधाऽऽधारात्तत्र गन्धं विविधमुद्बभौ । ३१

रसानां चन्दनानां च पुष्पाणां चैवधूपितः ॥
प्रववलसारभिष्टं यो वीरनेदत्पटकेतवा । ()

श्यादावता तास्तत्रान्याः काश्चित्कृष्णवराङ्गनाः ॥
काश्चित्काञ्चनवर्णाङ्गाः प्रलोभाराक्षसालये । ३३

சிலவிடத்தில் பாதி குடித்தும், சிலவிடத்தில் முற்றுங் குடித்தும், சிலவிடத்தில் முதலே குடிக்காமலுமிருக்கின்ற பானபாத்திரங்கள் காணப்பட்டன. 25

சிலவிடங்களில் வகை வகையான பக்ஷியங்களும், சிலவிடங்களில் புசித்து மிகுந்த அன்னங்களும், சிலவிடங்களில் கலசங்களுடைந்தும், சிலவிடங்களில் குடங்கள் அசைந்தும் சிதறிய ஜலத்தில் மாலைகளும் பழங்களும் பிசிரிக்கொண்டு கிடக்க, அங்கு பெண்டுகளது வெண்மையான பல வகைச் சயனங்களும், ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டுறங்கு தெரிவையரும், உறங்குகின்ற சிலராடையை தூக்கக் கலக்கத்தால் தாமிழுத்து சுற்றிக்கொண்டு துயில்கின்ற சில இளம் பெண்களுங் காணப் பார்த்துச் சென்றார். 29

அவர்கள் வஸ்திரமும் புஷ்பமும் மூச்சுக்காற்றினால் விசேஷமாய் அசையாமலிருப்பது கண்டால், அவர் சரீரத்தி லிருந்து வருகின்ற மந்தமாருதத்தைத் தாமும் அனுபவித்துச் சுகிப்பதுபோல் விசித்திரமாய் விளங்காநின்றது. 30

குளிர்சாந்து, கள், சாராயம், விதம் விதமான தூமம் இவற்றின் பலவித கந்தத்தோடு வகை வகையாய் காற்று வீசிற்று. 31½

இரஸங்கள், சந்தனங்கள், தூபங்க ளிவைசேர்ந்து மணக்கும் கந்தமானது, புஷ்பகவிமானமெங்கும் சூழ்ந்து கமழ்ந்தது. 32½

அவ்வரக்கன் மனையிலிருக்கு மிளம் பெண்களில் சிலர் கறுத்தும், சிலர் மானிறமாகவும், சிலர் பொன்னிறமாயும் இருந்தார்கள். 33½

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌮𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌿𑌤𑌮𑍍॥
𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌯𑌥𑍈𑌵 𑌹𑌿। ()

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌃॥
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌨 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌚 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌮𑍍। ௩௫

𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌸 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥ *
𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌸𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌃।
𑌪𑌰𑌦𑌾𑌰𑌾𑌵𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍॥ *
𑌇𑌦𑌂 𑌖𑌲𑍁 𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌲𑍋𑌪𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌦𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀॥ *
𑌅𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑌰𑌦𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃। ௩௮

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑌭𑍂𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌃॥
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑍀। ௩௯

𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃॥
𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑍈𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇। ௪௦

𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍇॥
𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑍁 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌮𑍇 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍। ௪௧

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌮𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍॥
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌣𑍇।

நித்திரைக்குள்ளாகி காமத்திற்காளான அவர்கள் ரூபம், தூங்குகின்ற பத்மினீஜாதி ஸ்திரீகளின் ரூபம் போல் சுந்தரமாய் விளங்காநின்றது. 34½

இப்படி யிராவணன் அந்தப்புரத்தில் சிறிதும் விடாமல் முற்றும் சுற்றியும், அந்த வல்லாளன் ஜானகியைக் கண்டாரில்லை. 35½

மாதர்களைக் காணும்பொழுது அந்த வானரோத்தமன் தருமத்திற்கஞ்சி மஹத்தான சிந்தைக் கிலக்கானார். இப்படி பிறர் மனைவி யுறங்குகையில் காண்பதென்பது என் தருமத்தைக் கேவலம் போக்கடிக்குமே! எனது நோக்க மொருக்காலும் பிறர் மனைவியரிடம் திரும்பியதில்லையே! அப்படியிருக்க இதோ பிறர் மனைவியரைக் கண்ணாரக்கண்டேனே! 38½

கலங்காத சிந்தையுடைய அந்த தீரர்க்கு மீளவுமோர் சிந்தை, காரியத்தின் முடிவை காட்டிக்கொண்டு தோன்றியது. 39½

இராவணன் பெண்டீர்கள் யாவரையும் யான் கண்டு கொண்டேனேனும், பாவம் செய் கலக்கத்தை நெஞ்சத்தில் சிறிதேனுங் கொண்டேனில்லை. 40½

நல்லதும் தீயதுமான விஷயங்களில் புலன்கள் யாவையும் விடுப்பது மனமேயன்றோ! அதுதான் எனக்கு நிலைநின்றிருக்கிறது. 41½

வைதேஹியை இவ்விடம் விட்டால் எங்கே தேடலாகும்! பெண்களைத் தேடுவதென்பது பெண்களுக்குள்ளன்றோ! 42½

யஸ்யஸக்ஷஸ்யயாமயோநி ஷ்ஸஸ்யாம் தக்ஷவஸிஷ்டாஹ்யுதே ॥
நஶக்யாஷ்டாநஷ்டா த்ரீஷ்டாவஸிஷ்டாநிதாஂ । ௪௩

தத்ஸம்ஸ்ராஸிதம் தாவ ஷ்ட்வாஜைநஸநஸாஸயா ॥
ராவணாஞ்ஶ்வராஂஸவஹஂ த்ருஶ்யதேநவஜாநகீ । ௪௪

தேவமஂயவல்கந்யாஷ்ஷ நாமகந்யாஷ்ஷவீயஹ்வாநு ॥
கவெக்ஷஸாணோஹநாஸா ஜைவாவஶ்யதஜாநகீ । ௪௫

தாஸவஶ்யநுகவிஷ்டத்ர வஶ்யஂஷ்டாந்யாவஷ்ட்ரியஃ ॥
கவக்ரத்யதஹாவீரஃ வ்ருஷ்யாதஸவவக்ரஜ । ௪௬

ஸஹஸ்ரியஷ்ஷவரஂஶ்ரீராநு ஸாராதியந்த்ராஷிதஃ ॥
ஶ்ருவாநஹஸ்ரீஸஷ்டஜ்ஜ்ய தஷிவெதஂப்ருவக்ரஜ । ௪௭

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தபுராணே - ஶங்கரஸம்ஹிதா

எந்த பிராணிக்கு எதுஜாதியோ அதில் தானே அதைத் தேடவேண்டும்; பெண்பிள்ளையைக் காணு மென்று மான்பேடுகளிற் றேடுவதுண்டோ. 43½

ஆகையால் பரிசுத்த மனத்தனாய் இராவணன் அந்தப்புரம் முழுதும் தேடிப் பார்த்தேன்; ஜானகியோ அகப்பட்டாளில்லை. 44½

தேவகன்னிகைகள், கந்தருவக்கன்னிகைகள், நாகக் கன்னிகைகள், என்றாற்போல் யாவரையும் அந்த வீரியவான் கண்டாரேனும், ஜனகன் திருமகளை மாத்திரம் கண்டாரில்லை. 45½

மற்ற மாதர்கள் அகப்படுகிறாரல்லது அவள் அகப் படாமையால், அதினின்றுந் திரும்பி அந்த வானரோத் தமன் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். 46½

மறுபடியும் அந்த தீரன் தேறிக்கொண்டு பானசாலை யைவிட்டு இராவணன் அந்தப்புரத்தில் சிரத்தையுடன் தேடத் தொடங்கினார். 47½

பதினோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஆத்யஸர்க:

ஸததஸ்யைகஸ்ய ஹவநஸ்யைவாராதி விஸ்ருஷ்டா க்ருஹாம் ஸ்த்ரீ
த்ருக்ருஹாந்நிஶா க்ருஹாத்। ஜகாம ஸீதாம் ப்ரதி தர்ஶநேநா
ஸ்த்ரேகோ நவேவ தாம் பஶ்யதி வா ரதர்ஶநாத்॥ ௧

ஸகீம் தயா ஸாகமஸௌ ஹதாஶயா: ப்ரியாவிதஶ்ச
ரவாநந்த நஸ்யதா। ப்ராதர்ஶஸீதாம் யதேதயா஽ந
மே விஹிததேதாதர்ஶநமேதஸ்மை஽யமி॥ ௨

ஸா ராக்ஷஸாநாம் ப்ரவரேண ஜாநகீ ஸ்வஶீலஸம்ரக்ஷ
ணதத்பரா ஸதீ। அநேந நந்தநம் ப்ரதிதர்ஷகர்ணா ஹ
தாஹவேதாய வ்யவரோஷிதா॥ ௩

விருத்தவருத்தாவிக்ருதா விவர்ணவர்ணா ஹாநநா
வர்விருத்தவதர்ஶநா:। ஸக்ஷ்யஸாராக்ஷஸராஜயோஷி
தாஹயாதிநஷ்டா ஜநகேஶ்வராத்மஜா॥ ௪

ஸீதா த்ருஷ்டா ஹ்யநவத்யவர்ணாரம் விஹ்ருத்ய
காமம் ஸஹவாநரேஶ்வரை:। நமோஸ்திஸாத்ரீ வஸீவமாம
தி ஸ்தீக்ஷ்ணம் ஶோபமவாம் ஸ்வாந:॥ ௫

பனிரண்டாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறு மாருதியார் அந்த மனையின் நடுவில், கொடிமாடங்களையும் சித்திரச்சாலைகளையும், இராச்சாலைகளையும் ஸீதையைக் காணு மாசையால் தேடிச்சென்று, கண்ணுக்குக் காட்சிதரு மவளைமாத்திரம் கண்டாரில்லை.

அநந்தரம், இரகுநந்தனன் சிந்தைக் கிசைந்த தேவியைக் காணமல் அந்த வானரோத்தமன், சிந்திக்கலுற்றார்.—"நிச்சயமாய் சீதை இறந்தாள் போலும்; ஏனெனில்-யானிப்படி அலகலகாய்த் தேடியும் காட்சி தந்தாளில்லையே. 2

ஆரியருக்கேற்ற நன்னெறியில் நிலைநின்ற ஜானகியார், தம் சீலத்தைக் காப்பதில் ஊன்றிப் போருவது கண்டு, கொடுந்தொழில் புரியும் அரக்கர்கோனன இப்பையல் நிச்சயமாய்க் கொன்றான்போலும். 3

விகாரமான உருவமும் விகாரவேஷமும் ஒளியிழந்த பெருமுகமும் நெடிதாய் விகாரமான நோக்கமும் படைத்த அரக்கியரை, ஜனகராஜன் திருமகள் கண்டு நடுங்கி மாய்வுற்றாளோ! 4

ஸீதையைக் காணமலும், பவுருஷத்தைப் பெருமையும், நெடுங்காலம் குரக்கருடன் திரிந்தலைந்து இனியானும், சுக்கிரீவனிடத்திற்குச் செல்ல வழிதானேது! மேலும், பலசாலியான மஹாராஜர். மிகவும் கொடிய தண்டத்தை விதிப்பவராயிற்றே! 5

த்³ருஷ்ட்வா தே³வ: ஸமாஸநம் த்³ருஷ்டா ஸஸர்வணோ யோஷித:।
நவீநாத்³ருஶ்யதே ஸாத்⁴வீ வ்யாஜாதேநாஶ்ரம:॥ ௬

கிம் நாமாவாநஸ்வே ஸதம் வக்ஷ்யந்தி ஸம்ஸதா:।
ஸஹா தத்ர ஜய்யாவீர கிம் க்ருதம் தத³ஸ்வ ந:॥ *
ஸத்³ருஷ்டா கிம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தாமஹம் ஜநகாத்மஜாம்। ௭

ப்ரவம் ப்ராயமேவ வக்ஷ்யந்தி காமவ்யவ்யதிவர்தநே॥ ௮

கிம் வா வக்ஷ்யதி வ்ருத்³த⁴ஶ்ச ஜாலவாநம் மஹஸ்வஸ:।
ஸதம் வாமஸம் ஸமத்³ருஷ்ய வாநாஸ்வஸோ ஸதா:॥ ௯

கநிவேத³யிஷ்யோஸி மம கநிவேஶ்வ வாமஸாவஹ।
கநிவேத³யோஹி ஸதம் ஸவர்ணேஷு ப்ரவர்தக:॥

கரோதி ஸஹமம் ஜநோ: கலியதஸ்கரோதி ஸ:।
தஸ்யாநிவேஶ்வ க்ருதம் யத்ரம் வேஷ்டே ஹஸ்தம்॥ ௧௧

ஹரிப்ராவஸிவேஷ்யாமி தேஶாநுஸ்வர்ணவாமிதாநு।
ரூவாநஶாஸாவிநிதா ஸ்யாவஷ்டஹரணீவ॥ *

அந்தப்புரம் முழுதும் பார்த்தேன்; இராவணன் பெண்டீரையும் கண்டேன்; கற்புடைய சீதையரைக் கண்டேனில்லை; என்சிரமம் வீணாயிற்றே!. 6

யான் இங்கிருந்து சென்றேனாகில் வானரர்கள் கூடிக் கொண் டென்னை யென்ன வினவுவார்களோ! "வீரனாய் அங்குசென்று நீசெய்ததை எங்கட்குச் சொல்லிக் காண் பாய்" என்பார்களாகில் ஜானகியைக் காணாது என்னதா னவர்கட்குச் சொல்ல வல்லேன். 7½

இனி இன்னு மிங்குதானே காலத்தைக் கழிப்பே னாகில் நிச்சயமாய் அவர்கள் பிராயோப்வேசம் செய்யப் போகிறார்கள். 8

ஆதலின், எப்படியோ கடலைக்கடந் தக்கரைப்படு வோமென்றாலும், பெரியராய் என்னைத் தெரிந்தனுப் பிய ஜாம்பவான், அங்கதன், மற்றும் வானரர்கள் ஒன்று கூடி என்னை யென் பேசுவரோ! 9

உம், எப்பொழுதும் உத்ஸாஹமா யிருப்பது நன் மைக்குக் காரணம்; முதல் உத்ஸாஹமே மிகவும் சுக ரூபம்; ஸகல காரியத்திற்கும் உத்ஸாஹமே யன்றோ தூண்டுகோலாகின்றது! 10

ஒருவ னெடுத்த காரியத்தைத் தலைக்கட்டுவதும் உற் சாகமே யாதலின், மேல் நடக்க வேண்டியதற்கும் உற் சாகத்துடனே யத்தனம் செய்கிறேன். 11

இராவணன் புரக்கு மிவ்விடமெங்கும் மீளவும் தேடு கிறேன்; பானகச்சாலையைத் தேடினேன்; அப்படியே புஷ்பச்சாலைகளுந் தேடியாயிற்று; சித்திரசாலையும், லீலைச்

𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌹𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌚 ।
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍁𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌰𑌥𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥ *

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌚𑍇𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑍀 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑌾𑌨𑌪𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌪𑌤𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌅𑌪𑌾𑌵𑍃𑌣𑍍𑌵𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌪𑌾𑌟𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌘𑌾𑌟𑌯𑌨𑍍 ॥ *
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌨𑍍𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌯𑌵𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸 𑌵𑌿𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௧௬

𑌚𑌤𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸𑌃 ॥ ௧௭

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌰𑌥𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃 ।
𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ()

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾 ॥ ௧௯

𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍀 ॥ ௨௦

𑌨𑌾𑌗𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃 ।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾 ॥ ௨௧

சாலைகளிலும் பலவாறு தேடிப்பார்த்தேன்; வீட்டுத்தோட்டம் இடைச்சந்துகள் விமானங்கள் யாவு மாயிற்று; ஆயினு மாகட்டும்'' என்று யோசித்து, மீளவும் ஹனுமான் நிலை மாளிகைகளையும், நற்சந்தி மண்டபங்களையும் அரமனைக்கு அடுத்தாப்போல் ஸ்வைரஸஞ்சாரத்துக்காகக் கட்டியுள்ள சாலைகளையுந் தேடத்தொடங்கினார்.

எழும்பியும், குதித்தும், நின்றும், சென்றும், அடிக்கடி வாசல்களைத் திறந்தும், கதவுகளைத் தள்ளியும், புகுந்தும், வெளிப்பட்டும், விழுந்தும், எழுந்தும், சகலமான விடங்களிலும் அந்த வானரோத்தமன் திரிந்து போந்தார். 16

இராவணன் அந்தப்புரத்தில் அந்த வானரன் செல்லாதவிடம் நான்கு அங்குலத்தளவும் கிடைக்கமாட்டாது. 17

மதிலுக்குட்பட்ட வீதிகளும், சாவடித் திண்ணைகளும், நடை வாவிகளும், புஷ்கரிணிகளும், எல்லாம் அவர் கண்டதே. 18

பல் லுருவெடுத்து விகாரமாய் விகார வேஷந்தரித்த ராக்ஷஸிகளை ஹனுமான் கண்டார்; ஆனல் பிராட்டியைக் கண்டவரன்று. 19

அழகில் நிகரின்றி உலகிற் பரிசு பெற்ற விச்சாதரக் கன்னிகளைக் கண்டாரேனும் இராகவன் தேவியைக் கண்டவரன்று. 20

முழுமதிபோல் முகம்படைத்த நாகக் கன்னிகளைக் கண்டாராயினும் நுண்ணிடைய சீதையரைக் கண்டாரில்லை. 21

ப்ரத்யக்ராக்ஷவம்ஶேந நாமகந்யாபலாஞ்சித:।
ஶ்ரேஷ்டா ஹந்தா தத்ர நவாஜநகநந்திநீ॥ ௨௨

ஸோऽவஶ்யம் ஸாம்ஹாஸாஹா:வஶ்யம் ஸ்தாந்யாவஸ்த்ரய:
விஷவாதஹாயீபோது ஹநாநோரதாத்ஜ:॥௨௩

உத்யாமம்வாநமேரம் ராணாம் பூவநம்ஸாமரவ்யா।
வ்யஷும்வீக்ஷ்யாநிலஸாத ஸ்வம் தாம்வாநரவாமகே॥(

கவதீயவிஶாநாத்ர ஹநாநோரதாத்ஜ:।
விஞாவஜமாராய ஸோகோவஹதவேதந:॥ ௨௫

இதி ஶ்ரீரங்கநாதகாவ்யே - த்வாதஶஸ்ஸர்க:

அரக்கர்பதியால் வலுவில்கொண்டுவரப்பட்ட நாகக் கன்னிகளகப்பட்டாரேலும் ஜனகன் திருமகள் அகப் பட்டாளில்லை. 22

இப்படி ஜானகியைத்தவிர மற்றவர்யாவரும் காணும் பொழுது, மஹா பலவானான அந்த மாருதாத்மஜன், அடிக்கடி மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கிக்கிடந்தார். 23

வானரமுதலிகள் பிரயத்தினமும், கடலைக்கடந்ததும் வீணென்றெண்ணி, அந்த வாயுமைந்தன் மீளவும் சிந் திக்கலுற்றார். 24

உடனே விமானத்திலிருந்து கீழேயிறங்கி, சோகத் தால் கசிந்த நெஞ்சத்தோடு சிந்திக்கலுற்றார். 25

பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீமத்ராமாயணே - த்ரயோதஶஸ்ஸர்க:

விமாநாத்து ஸுஸங்க்ரம்ய ப்ராகாரம் ஹரியூதப: |
ஹநூமாந் வேகவாநாஸீத் யதா வித்யுத்கநாந்தரே || ௧

ஸம்பரிக்ரம்ய ஹநூமாந் ராவணஸ்ய நிவேஶநாத் |
அத்ருஷ்ட்வா ஜாநகீம் ஸீதாமப்ரவீத்வசநம் கபி: || ௨

பூயிஷ்டம் லோடிதா லங்கா ராமஸ்ய சரதா ப்ரியம் |
ந ஹி பஶ்யாமி வைதேஹீம் ஸீதாம் ஸர்வாங்கஶோப
நாம் || ௩

பல்வலாநி தடாகாநி ஸராம்ஸி ஸரிதஸ்ததா |
நத்யோऽநூபவநாந்தாஶ்ச துர்காஶ்ச தரணீதரா: || ※
லோடிதா வஸுதா ஸர்வா ந து பஶ்யாமி ஜாநகீம் | ௪½

இஹ ஸம்பாதிநா ஸீதா ராவணஸ்ய நிவேஶநே ||
ஆக்யாதா க்ருத்ரராஜேந ந ச பஶ்யாமி தாமஹம் | ௫½

கிம் நு ஸீதாத வைதேஹீ மைதிலீ ஜநகாத்மஜா ||
உபதிஷ்டேத விவஶா ராவணம் துஷ்டசாரிணம் | ௬½

பதின்மூன்றும் ஸர்க்கம்

வானரோத்தமனான ஹனுமான், மேகத்தினிடையிற் படுமின்னல்போல் அதிவேகமாய் அந்த விமானத்திலிருந்து மதிளிற் குதித்தார். 1

இராவணன் மனையை விட்டு மதிள் முழுதும் சுற்றி வந்து ஜானகியைக்காணுமல் இஃதுரைத்தார். 2

இராமனுக்கினிது செய்யவேண்டுமென்று இவ்விலங்கையைப் பலமுறையுங் கலக்கிப்பார்த்தேன்; ஸர்வாங்க ஸௌந்தரியான வைதேஹியை மாத்திரம் காணப்பெற்றிலேனே! 3

குட்டைகள், குளங்கள், ஏரிகள், ஓடைகள், ஆறுகள், ஜலப்பிராயமான வனப்பிரதேசங்கள், புதறுகள், மலைகளகப்படப் புடவியெங்கும் ஆராய்ந்துவிட்டேன்; ஜானகி மாத்திரம் அகப்படவில்லையே! 4½

இந்தராவணன் நிவேசத்தில் சீதை யிருத்தப்பட்டாளென்று கழுகுக்கரசான சம்பாதியின் சொலவுமாத்திரமேயன்றி இங்கு அவளைக்காணப்பெற்றேனில்லையே! 5½

அயோநிஜையாய்ப்பிறந்து விதேஹநாட்டில்தோன்றி, ஆசாரப் பிரதானரான ஜனகர் திருமகளான பிராட்டி, தன்னுலாகாமல் ஒருக்கால் துஷ்டாத்மாவான ராவணனுக்குத்தான் வசப்பட்டாளோ! 6½

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 ॥
𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌮𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ ௭

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌥𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑍇 ॥
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍 । ௮

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍁𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌚 ॥
𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾 । ௯

𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌵𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾 । ௧௦

𑌅𑌹𑍋 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌚𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌶𑍀𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥
𑌅𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌭𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 । ௧௧

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌭𑌿𑌰𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾 ॥
𑌅𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌭𑌾𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । ௧௨

𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍀 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾 𑌗𑌤𑌾 । ௧௩

𑌹𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌹𑌾𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀 ॥
𑌵𑌿𑌲𑌪𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍁 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௧௪

ஸீதையைப் பறித்துக்கொண்டு சடக்கென்றுகாயத்தில் அவ்வரக்கன் கிளம்பும்பொழுது 'நினைக்கின்றேன்' இராமபாணத்திற்குப் பயந்து நடுவிலவன் நழுவவிட வீழ்ந்து போயிருப்பாள். 7½

இல்லாவிட்டால் ஆகாயமார்க்கமாய்க்கொண்டுவரும்பொழுது "தோன்றுகிறது" கடலைக்கண்டுபயந்து அம்மை அதில் விழுந்துபோயிருப்பாள். 8½

இராவணன் துடையினது வேகத்தாலும் புயங்களின் நெருக்காலும் நெருக்குண்ட அந்த நெடுங்கண்ணாள் உயிரிழந்தாள் போலும். 9½

மென்மேலெனக்கடலை அவன் கடந்துவரும்பொழுது கிருகிருவென்று தலைசுத்திக் கடலில்தானே விழுந்திருப்பாள்; இது நிச்சயம். 10½

தன் சீலத்தைக் காக்கவென்று அவள்கொண்ட பிடிவாதத்தை இந்த ராக்ஷஸப்பையல் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், கதியற்றுப் பரிதவிக்கின்ற அவளைப் புசித்துத் தான் போகட்டானோ! 11½

இல்லையென்று பொய்யிலாத அந்த மையகண்ணாளை, கெடுமதியரான இந்த ராவணன் மனைவியர்தான் தின்றுவிட்டனரோ! 12½

பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகராய் தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்கள் படைத்த அந்த ராமன் முகாரவிந்தத்தை நினைத்துக்கொண்டே ஐயோ! மாய்ந்திருப்பாள். 13½

ஹா ராமா ஹா லக்ஷ்மணா! என்றும் ஹா அயோத்தியே! என்றும் பலமுறையாகக் கதறி வைதேஹி தன்னுடலை விட்டிருப்பாள். 14½

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇॥
𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌲𑌾𑌲𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌜𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇𑌵 𑌶𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾। ௧௫

𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾॥
𑌕𑌥𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍। ௧௬

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌾 𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾॥
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌮𑍍। ௧௭

𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇॥
𑌕𑌥𑌂 𑌨𑍁 𑌖𑌲𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌮𑍇। ௧௮

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌂 𑌚 𑌕𑌿𑌮𑍍॥
𑌭𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍। ௧௯

𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑌿𑌤𑌃॥
𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍋 𑌮𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿।

𑌮𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌲𑌙𑍍𑌘𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍। ௨௧

இல்லாவிட்டால் இராவணன் மனையிலேயே கூண்டி விட்ட சாரிகைபோல் எங்காகிலும் ஏகாந்தமாய் வைக்கப்பட்டு கதறுகின்றுளோ! 15½

ஜனகர் திருமகளாய் புவியிற் பிறந்து இராமனையும் மாலையிட்ட அச்சீரிடைய கமலக்கண்ணி இராவணனுக்கெப்படி தான் வசப்படுவாள்! 16½

பிராட்டி யிப்பொழுது மறைக்கத்தான்பட்டாளோ, (தானுய்) மறித்து தான்விட்டாளோ, பிரிவில் தரியாமல் துஞ்சியே போனுளோ, எப்படியோ! அன்புக்கிடமான அவள் சேதியை யிராமனுக்குத் தெரிவிப்பதென்பது கொஞ்சமும் சேராது. 17½

இனி அறிவித்தாலும் குற்றமே; அறியாவிடினும் குற்றமே; என்னதான் செய்யலாகும்! ஸங்கடமா யிருக்கின்றது. 18½

“காரியமிப்படியிருக்கும்பொழுது தத்காலம் செய்ய வடுப்பதுதான் என்!” என்கிற பக்ஷத்தை மீளவும் ஹனுமான் விசாரிக்கலுற்ருர். 19½

ஸீதையைக்காணும லிங்கிருந்து சுக்கிரீவன் புரிக்குச் சென்ருல், யானடையும் புருஷார்த்தம் யாதுண்டு? யாதொன்றும் காணேன். 20½

முதலில் யான் சாகரத்தைத்தாண்டியது வியர்த்தம்; இலங்கையிற் புகுந்து ராக்ஷஸரைக்கண்டதும் அதற்கு முன்னே; 21½

𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌹𑌰𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥
𑌕𑌿𑌷𑍍𑌕𑌿𑌨𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍌 𑌵𑌾 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍌 । ௨௨

𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ॥
𑌨 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௨௩

𑌪𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌂 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌪𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । ௨௪

𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌗𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌗𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌮𑍍 ॥
𑌭𑍃𑌶𑌾𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥ ௨௫

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌰𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥
𑌭𑌰𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨𑍋 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । ௨௬

𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌃
𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑍁𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌕𑍈𑌕𑍇𑌯𑍀 𑌚 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । ௨௭

𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃 ॥
𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌗𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 । ௨௮

𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ॥
𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌰𑍁𑌮𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 । ௨௯

கிஷ்கிந்தையிற் சென்றபின் என்னை மஹாராஜராகட்டும், வானரர்தாமாகட்டும், அந்தராஜகுமாரர்தாமாகட்டும் என் சொல்லப்போகிறார்களோ அறியகில்லேன். 22½

சென்றவுட னிந்த சாலக்கடுஞ்செய்தியைக் காகுத்தனுக் குரைத்தேனென்றால், உடனே அவர் வாழ்நாளையிழந்துவிடுவர். 23½

செவிக்கின்னாதாய் பயங்கரமாய் கொடிதாய் ஸஹிக்கமுடியாததாய், புலன்களைப் பொசுக்குவதான (சீதையைப்பற்றிய) இக்கொடுஞ் சொல்லைக்கேட்டால் தரிக்கமாட்டார். 24½

அப்படி அவர் கஷ்டத்தி லகப்பட்டுப் பிராணனையிழப்பதாயிருக்குந் தரணத்தை மேதாவியான இலக்குமணன் கண்டால், அவரிடத்தில் மிக அன்புடையராகையால் தாமும் தாளப்போகிறதில்லை. 25½

உடன்பிறந்தா ருயிரிழந்தா ரெனக் கேட்டபோதே பரதனும் மடப்போகிறார்; பரதன் போனது கண்டால் சத்துருக்கனும் தரிக்கப்போகிறதில்லை. 26½

தனயர்கள் துஞ்சக்கண்டால் (கோசலைமுதலிய) தாய்மாரும் தரிக்ககில்லார்; இதில் ஸம்சயமில்லை. 27½

நன்றியுடையராய் ஸத்தியஸந்தரான சுக்கிரீவனென்னும் வானரர்கோன் இராமனப்படியாகக் கண்டால், உடனே தாமு முயிரிழப்பர். 28½

சஞ்சலமுற்ற நெஞ்சமும் வேதனையுமுற்றுப் பேதைபோல் களிப்பென்பதற் றொழிந்து சோகத்திற் பட்டு அந்த உருமையும், நாதன் பிரிவினால் வயிறெரிந்து உயிரிழப்பாள். 29½

வாலிஜேன து து:கேன பீடிதா ஶோககர்ஶிதா ||
பஞ்சத்வம் ச கதே ராஜ்ஞி தாராபி ந பவிஷ்யதி | ௨௦
மாதாபித்ரோர்விநாஶேன ஸுக்ரீவவ்யஸனேன ச ||
குமாரோப்யங்கத: கஸ்மாத் தாரயிஷ்யதி ஜீவிதம் | ௨௧
பர்த்ருஜேன து து:கேன ஹ்யபிபூதா வனௌகஸ: ||
ஶிராம்ஸ்யபிஹனிஷ்யந்தி தலைர்முஷ்டிபிரேவ ச || ()

ஸான்த்வேனானுப்ரதானேன மானேன ச யஶஸ்வினா ||
லாலிதா: கபிராஜேன ப்ராணாம்ஸ்த்யக்ஷ்யந்தி வானரா: | ()

ந வனேஷு ந ஶைலேஷு ந நிரோதேஷு வா புன: ||
க்ரீடாமனுபவிஷ்யந்தி ஸமேத்ய கபிகுஞ்ஜரா: | ௨௪
ஸபுத்ரதாரா: ஸாமாத்யா பர்த்ருவ்யஸனபீடிதா: ||
ஶைலாக்ரேப்ய: பதிஷ்யந்தி ஸமேத்ய விஷமேஷு ச | ()

விஷமுத்பந்தனம் வாபி ப்ரவேஶம் ஜ்வலனஸ்ய வா ||
உபவாஸமதோ ஶஸ்த்ரம் ப்ரசரிஷ்யந்தி வானரா: | ௨௬

கோரமாரோதனம் மன்யே கதே மயி பவிஷ்யதி ||
இக்ஷ்வாகுகுலநாஶஶ்ச நாஶஶ்சைவ வனௌகஸாம் | ௨௭

ஸோஹம் நைவ கமிஷ்யாமி கிஷ்கிந்தாம் நகரீமித: ||
ந ச ஶக்ஷ்யாம்யஹம் த்ரஷ்டும் ஸுக்ரீவம் மைதிலீம் வினா |

வாலியைப் பறிகொடுத்த வருத்தங்கொண்டு ஏற்கனவே பீடையுற்றிளைத்தாள் தாரை; இராஜாவு முயிரிழந்தாரென்றால் தானும் மாய்வுறுவாள், (இதுகிடக்க,) தாய் தந்தை சிறுதந்தை துஞ்சக்கண்டால், அங்கதனுக்குயிர் தங்கவிடந் தானேது! 31½

இறைவனை யிழந்த துயரம் தலைமண்டையிட்டு வானரர்கள் தலைகளைக் கைகளால்மோதி முட்டிகளாலிடித்துக் கொள்வார்கள். 32½

புகழ்பெற்ற கவியரசன் இன்சொல்லாலும் கொடையாலும் வெகுமானத்தாலும், லாளனம் செய்யப்பட்ட வானரர்கள், பிராணனை விட்டுவிடப் போகிறார்கள். 33½

இனி, வனங்களிலும் மலைகளிலும் மற்று மிடங்களிலும் வானரமுதலியவைகள் கூடிவாழப் போகிறதில்லை. ()

பெருமானை யிழந்த பெருந்துயரத்தால் வானரர்கள், தனயரும் தாரங்களும் துணைவருமாய் கூடிக்கொண்டு கிரிசிகரங்களிலிருந்து படுபள்ளங்களில் விழப்போகிறார்கள்.

விஷத்தைக் குடிப்பதோ, உருப்போட்டுக்கொள்வதோ, நெருப்பில் புகுவதோ, உபவசிப்பதோ, ஆயுதத்திற் படுவதோ செய்யப்போகிறார்கள். 36½

யான் சென்றேனென்றால், எங்கு பார்த்தாலும் கொடிய ரோதனமும், இக்ஷ்வாகுவம்ச நாசமும், வனசரர்க்குக் கேடும் உண்டாகப் போகின்றன. 37½

ஆகையால் அவ்வளவுக் கிடமாம்படி யானிங்கிருந்து செல்லக் கடவேனல்லேன்; மைதிலியைக் காணுமல் சுக்கிரீவனைக் காணவுமாட்டேன். 38½

𑌮𑌯𑍍𑌯𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌹𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑍌 ॥
𑌆𑌶𑌯𑌾 𑌤𑍌 𑌧𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌃 । ௩௯

𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑌾𑌨𑍋 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌿𑌕𑌃 ॥
𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌮𑍍 । ௪௦

𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌨𑍂𑌪𑌜𑍇 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌬𑌹𑍁𑌮𑍂𑌲𑌫𑌲𑍋𑌦𑌕𑍇 ॥
𑌚𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌮𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑌰𑌣𑍀𑌸𑍁𑌤𑌮𑍍 । ௪௧

𑌉𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌾𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑌾𑌪𑌦𑌾𑌨𑌿 𑌚 । ௪௨

𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌮𑍍 । ௪௩

𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌮𑍂𑌲𑌾 𑌸𑍁𑌭𑌗𑌾 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌲𑌾 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌗𑍍𑌨𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌮𑌮 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 । ௪௪

யான் செல்லாமல் இங்குதானே நின்றேனாகில், மஹாத்மாக்களாய் மஹாரதர்களான அவ்விருவரும் ஆசையினால் உயிர்த்திருப்பார்கள். மநஸ்விகளான வானரரு மப்படியே தரிப்பர்கள். 39½

யானோ, மைதிலியைக் காணாமையால், எங்காகிலுமோர் மரத்தடியி லிருந்துகொண்டு கையிலும் வாயிலும் தன்னடையே கிடைத்த ஆஹாரத்தைப் புசித்து, வானப்பிரஸ்தன்போல் காலத்தைக் கழிப்பேனாக. 40½

(காயுங் கிழங்கும் தண்ணீரும் வாய்த்த) கடற்கரையின் தரையில் ஓர் சிதையைச்செய்து, அதில் அரணியிற் பிறந்து சொலிக்கின்ற நெருப்பில் புகுதக் கடவேன். 41½

இல்லாவிடில் பிராயோபவேசம் செய்து நிராஹார விரதத்துடன் உட்கார்ந்துவிட்டால், காக்கைகளும் காட்டுமிருகங்களும் காயத்தைப் பிடுங்கித் தின்க. 42½

இதுதான் மஹர்ஷிகள் கண்டுபிடித்த பெரும்போக்கென்ப தென் நினைவு; சீதையைக் காணாவிடில் சித்தமாய்த் தண்ணீரில்குதித்து விடுகிறேன். (பெரும்போக்கு-மரணம்.) 43½

(இலங்கை, ஜயம் பெறுவாய் என்றதனால்) நல்ல ஆரம்பத்தோடு கூடியதாய், (வெண்ணில வெரிக்கின்ற மாலைமையால்) அழகியதாய், எனக்குப் புகழ்செய்கின்ற மாலை போன்றதாய், (யானிலங்கையை புகுந்த இரவென்று) உலகெங்கும் பெயர் பெறுவதாய், (கண்விழித்ததனால்) நெடிதாயிருக்கின்ற இவ்விரவு, சீதையைக் காணாதவெனக்கு வீணாய் முடிந்தது. 44½

𑌤𑌾𑌪𑌸𑍋𑌵𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑌿𑌕𑌃॥
𑌨𑍇𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌾𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍। ()

𑌯𑌦𑍀𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌨𑌧𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌅𑌙𑍍𑌗𑌦𑌸𑍍𑌸𑌹𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। ()

𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌬𑌹𑌵𑍋𑌦𑍋𑌷𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌧𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌃। ()

𑌏𑌵𑌂𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃॥
𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯𑌕𑌪𑌿𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌃। ௪௮

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌵𑌾𑌵𑌧𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍॥
𑌕𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌹𑍃𑌤𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। ௪௯

𑌅𑌥𑌵𑍈𑌨𑌂𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍॥
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌹𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌶𑍁𑌂𑌪𑌶𑍁𑌪𑌤𑍇𑌰𑌿𑌵। ௫௦

𑌇𑌤𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌨𑌧𑌿𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃। ௫௧

இல்லாவிடில், நியமத்துடன்கூடி விருட்சமூலத்தி லிருந்து தவசியாயாகிலும் போவேனேயல்லது மைய கண்ணுளான தேவியைக் காணுமல் இங்கிருந்து செல்லே னல்லேன். 45½

சீதையைக் காணப் பெருத யான் அங்கதனேடு சேர்வோமென்றாலும், அவரும் வானரர் யாவருடன் மாய்வுறப் போகிருர். 46½

பிராணனை யிழப்பதில் பலதோஷங்களுண்டு; உயிர்த் திருந்தாலும் நன்மைகளைப் பெறலாகும்; ஆகையால் பிராணனைத் தரித்திருக்கிறேன்; உயிர்த்திருந்தால் நன் மையுண்டாவது நிச்சயம். 47½

இப்படி அடிக்கடி பலவிதத் துக்கத்தை மனத்தில் தரித்துக்கொண்டு அந்த கபிஸ்ரேஷ்டன் சோகத்தின் கரையைக் காணப்பெற்றிலர். 48½

நல்லது, மஹாபலவானுய் தசகண்டனுன ராவணனை யாகிலும் வதித்து விடுகிறேன்; சீதையைக் கொண்டு போனதற் கீதொரு பதிலாகட்டும். 49½

இல்லையாகில் இவனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஸாகரத் தின் மீதேறச்சென்று, ஆட்டுக்கிடாவை அக்கினிதேவ னுக்குப் பலியிடுவதுபோ லிராமனிடம் கொண்டு செல்லு கின்றேன். 50½

இவ்வாறு யோசித்து, சீதையைக் காணுமையால் காணுமாறென்னென்று சற்று நிதானித்து, மீளவும் சோகத்திற் கிலக்காகி சிந்திக்கலுற்ருர். 51½

யாவஜ்ஜீவந்தாம் ஹி வத்ஸ்யாமி ராகவேந்த்ரம் யஶஸ்விநீ ॥
தாவதேதாம் வாஸம் யங்காம் விதிநோதிவர்தந: வர்தந: ()

ஸம்வர்திவவநாச்சாவி ராமம்யஶ்யாநயாத்யஹ ॥
கவஶ்யஸ்நாவவொஹாய ப்ராம் நித்ரேஹெஜஸவர்த்மநா நாஸ்ய ।

உமேஹவநிய தாஹாமோ வத்ஸ்யாமி நியமேதம் த்ரியம் ॥
நக்ஷ்ய மேதவிநமேஶ்யம் ஸ்வேவப்ரேதநாஸ்வா நாமா: । ௫௪

சுஶோகவநிகாவெயம் த்யஶ்யேதயாமஹாத்ரம ॥
மாமேஹிகமிஷ்யாமி நஹீயம் விவிதாமயா । ௫௫

வஸந்தநாத்ரம் ஸ்வயாதிக்யா நஶ்விநளமாந்தேதாவிச ॥
நக்ஷ்யக்வாகமிஷ்யாமி ரக்ஷஸாம் ஶோகவர்தந: । ௫௬

ஜிக்வாதாராக்ஷஸாநுஸவப்ரா நிக்ஷாகாகாமதநம்தீநீ ॥
ஸம்ப்ரஹாஸ்யாமிராமாய யதாஸித்தம் தபஸ்விநே । ௫௭

ஸமாஹாஸதப்ரிவஸ்யாக்வா விஞாவகர்யியேதம் த்ரியம் ॥
உச்சிஷ்டஹாமேதஜா ஹநாமாநுமாராதாத்மஜ: । ௫௮

கீர்த்திமதியான ராமன் தேவியைக் காணுமளவும் இவ்விலங்கையில் சிறிதிடமின்றி பலமுறையாய்த் தேடகிற்பேன். 52½

ஒருக்கால் முன்னமே சம்பாதியின் சொற்படியிராமனை யழைத்து வந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், தேவியைக் காணாத ராகவன் வானரர் யாவரையும் எரித்துப்பொகட்டிருப்பர். 53½

இவ்விடத்தில் தானே ஆஹார நியதியுடன் ஜிதேந்திரியனாய் நின்றுவிட்டேனானால், அந்த மானிடரும் மற்றும் வானவரும் எனக்காக நசிக்கமாட்டார்கள். 54½

மேலும் அசோகவன மொன்றிதோ விசேஷ மரங்களுடன் காணப்படுகின்றது; இதில் புகுதுகிறேன்; இதுவரையில் இதில் தேடினேனில்லையே. 55½

அஷ்டவசுக்களையும், ஏகாதசருத்திரனையும், துவாதச ஆதித்யரையும் ஸப்த மருத்துக்களையும் தலையில் வணங்கி அரக்கருக்குத் துயருண்டாகும்படி இதோ போகின்றேன். 56½

அரக்கரனைவரையும் ஜயித்து, தவப்பயனைத் தவசிக் களிப்பதுபோல இக்ஷ்வாகு குலநந்தினியை யிராகவனுக்குக் கொடுக்கின்றேன். 57½

சிந்தையினால் கரணங்களழிந்துக்கிடந்த மாருதியார் சிறிதுநேரம் சிந்தித்திருந்து உடனே பெருந்தேசொடு கிளம்பிவிட்டார். 58½

𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈𑌚𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈
𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌯𑍈। 𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌨𑌿𑌲𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌨𑌮𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌕𑌮𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃। ௫௯

𑌸𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌯𑌚𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃॥ *
𑌦𑌿𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌹𑍍𑌯𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿।
𑌸𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌂𑌶𑍁𑌭𑌾𑌂॥ *
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃। ௬௧

𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂𑌤𑍁𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑌨𑌾𑌕𑍁𑌲𑌾॥
𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾। ௬௨

𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌨𑍍॥
𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌤𑌿𑌵𑍈॥ ( )

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌚 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚॥
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌮𑍇𑌸𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌷𑌿𑌗𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌹। ( )

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌦𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑍇॥ *
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌹𑍂𑌤𑌶𑍍𑌚𑌵𑌜𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍॥ *
𑌵𑌰𑍁𑌣𑌃𑌪𑌾𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍌𑌤𑌥𑍈𑌵𑌚॥
𑌅𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌𑌚𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍌 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌶𑍍𑌶𑌰𑍍𑌵𑌏𑌵𑌚। ௬௬

தம்பியுடன் தாசரதிக்கிதோ நமஸ்காரம்; ஜனகன் திருமகளாரான தேவியர்க்கும் தண்டம்; உருத்திரன் இந்திரன் இயமன் வாயு சந்திரன், சூரியன் தெய்வக் கணங்களென்கிற யாவர்க்கும் நமஸ்காரம். 59½

இவ்வாறவர்களை நமஸ்கரித்தந்த மாருதியார் சுக்கிரீவனையும் தொழுது, அசோகவனமிருக்கும் திசைமுழுது முற்றுநோக்கி, முதலில் அழகான அவ்வனத்திற்கு மனதாற்சென்று மேல்நடக்கவேண்டியதைப்பற்றி சிந்தித்திருந்தார். 61½

காவலுக்கடைத்த வரக்கர்கள் நிறைந்து மரங்களடர்ந்து (உழுதல் களையெடுத்தல் முதலிய) சிறப்புகள் யாவும் செய்யப்பட்ட அசோகவனிகை, முக்கியமாய் பார்க்கவேண்டியதே. 62½

காவலாளிகள் நிச்சயமாய் மரங்களைக்காத்துக்கிடப்பர்கள்; ஸர்வாதாரனான வாயுபகவானும் இங்கு மோதியடிக்கத்துணியமாட்டார். 63½

ஆகிலும் இதில் புகுவதற்கு யானிதோ சுருக்கிவிட்டேன் என்சரீரத்தை (இராமன்காரியத்திற்காகவும் இராவணன் கண்ணிற்படாமைக்காகவும்) இனி என் காரியத்தைத் தேவரும் ருஷிகணங்களுந்தா னிங்குதலைக்கட்டித்தரவேண்டும். 64½

தனக்குத்தானே பிறந்த நான்முகக்கடவுளும், தேவர்களும், வாயுவும், அக்கினியும், வச்சிரம்தரித்த விந்திரனும், பாசம்பிடித்த வருணனும், சந்திர சூரியர்களும், அசுவனித்தேவரும், மருத்துக்களும், உருத்திரனும் என்கிற யாவரும் எனக்கு ஸித்தியை யளிக்கவேண்டும். 66½

ஸிம்ஹஸவர்ணீ ஹத்வா தா நிஹத்வா தானாம் தைவத: ப்ரஹா:॥
தாஸ்யம் திஷ்டேயதா ந்ருப ஹ்ருத்ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸமிதௌ காவரா:। ()

தத: ஸந்த ஸம்வாதம் ஸ்ருத்வா தச்ச தஸ்ய வசனம் ஸாபிஷிக்தம் வசோ
வதாஸஹோவாச தம்॥ த்ருஷ்ட்வா ததாயுதாவத நம் க்ஷாத்ரம் ஹம்
ப்ரஸந்தாராயிவ தாத்ருஶம் ததம்। ஸ அ௨

க்ஷாமேத்ரண்வாவே நந்த்ரயம் ஸஂக்ஷுணா ஸாதா
ராணாயம் த்ருதவேஷயாவிணா। பவாஹிஹத்தா ஹ்ருப
வா தவல்லீந் கயம் நாஶேத்ருஷிவயேத்ருஸாஹவேக। ()

இதி ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - த்ரயோதஶஸ்ஸர்க:

ஸர்வபூதங்களும் அவற்றிற்கிறைவனும், வழியிற் கிடந்த மற்றவரும் என் சித்தியைச்செய்து தரவேண்டும். 67½

எடுத்த மூக்கும் வெண்பற்களும் குற்றமற்று வெளுத்த புன்சிரிப்பும் தாமரையிதழ்போன்ற தடங்கண்களுமாய், தெளிந்த சந்திரனெனப் பொலிவுற்ற தேவியின் திருமுகத்தை யெப்பொழுது காண்பேன்! 68½

அற்பனாய் நெஞ்சிலீரமற்ற செயல்செய்பவனாய், மிகவும் பயங்கரனாயிருக்கச் செய்தே நல்லவன்போல்வேஷந் தரித்த (ராவணப்) பாவியினால் வலுவில் கொண்டுவரப்பட்டுத் தவிக்கின்ற தேவியார் எப்படியென் கண்ணுக்கு விஷயமாவர்! 69½

பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - சது...ஸர்கஃ

[illegible] ॥ 1

[illegible] ॥ 2

[illegible] ॥ 3

[illegible] ॥ 4

பதினான்காம் ஸர்க்கம்

இப்படி முகூர்த்தம் சிந்தித்திருந்து, முதலில் அவ்வனத்திற்கு மனதில் சென்று, உடனே அந்தராவணன் மனையிலிருந்து அதிவேகமாப் அசோகவனத்தின் மதிலின்மேல் பாய்ந்தேறினர். 1

அங்கமெங்கும் மயிர்பொங்கி மதிள்மீதிருக்கின்ற மாருதியார், வஸந்தகாலத்தினுதியில் மலர்ந்த நுனிகளையுடைய (ஆச்சா, அசோகம், சம்பகம், தேன்மா முதலிய) மரங்களைக்கண்டார். 3

பிறகு மாமரங்கள் நிறைந்து பற்பலக்கொடிகள் படர்ந்த மரச்சாலையைநோக்கி நாணில்விடுபட்ட நாராசம்போல் பாயலுற்றார். 4

பறவைகளெங்குங் கரைந் தழகாய் அச்சாலையில் நுழைந்து, அதுதான் வெள்ளிமயமாயும் பொன்மயமாயும் விளங்குகின்ற விருக்ஷங்களடர்ந்து, பறவைகளும் மிருகக்கணங்களுங் கூடியழகாய், சூரியனுதித்தாற்போல் துலங்குகின்றதாய், சித்திரமான சிறுவனங்களுற்றதாய், பூவுங்காயுமான நானாவித விருக்ஷங்கள் சூழப்பெற்றதாய், மதித்த குயில்களும் வண்டுகளும் எப்பொழுதும் ஆரவாரிக்க, மதித்தமயில்கள் கேகாரவம்செய்ய, பலவகைப் பறவைகள் நிறைந்து ஜனங்களுக்கினிது செய்கின்ற வசந்தகாலத்திற்கிணங்கி விளங்கக் கண்டார். 8

காமுகாணோ வராணோ ஹாம் ராஜமார்தீர்க்திந்த்ர்தாஷு।
ஸாவப்ரஸாத்வாநுவிஹமாநு ஸெயாயாகாஸவாநஸ்:॥ ௯

உத்பதத்பிர்ஜகணை: பக்ஷஸ்வாயாஸ்காஹதா:।
கலகலாரவிவியாநு காகாசா:பாஷ்வ்ருஷ்டய:॥ ௧௦

பாஷ்பாவகீர்ணுஸ்மாஶாஹே ஹநாகாநுகாராதஜ:।
குஶோகவநிகாகெஜ்ய யயாபாஷ்யொமிஸி:॥ ௧௧

ஷிமஸ்வபுரா:ப்ரயாவம்தம் வ்ருக்ஷஷம்பமதம்கவிஷு।
த்ருஷ்டாஸவபுராணிஹங்கதாநி வஸம்தஜதிகெநிரெ॥ ௧௨

வ்ருக்ஷஹ்ய:பதிகெ:பாஷெ ாவகீர்ணுராவ்ருயஸ்வெயெ:। ராராஜவஸாயாதத்ர ப்ரகெதவவிஹங்கஷிதா॥ ௧௩

தர்ஷிநாதெதாரவ ஷாரஸாஷிப்ர=ம்விதா:।
காஸாகாநிவிவித்ராணி ஸஹர்ஜா:கவிநாதஜா॥ ௧௪

நிஜங்கதபத்ருஶிவார ஸ்ரீணுபாஷ்வஶத்ருகா:।
நிக்ஷித்வஸ்த்ராஹரணா யங்கதர்ாஜவவராஜிதா:॥ ௧௫

ஹநங்கதாவெமவகா கம்விதாஷேநமொத்ரா:।
பாஷ்வணர்ஷஶாந்யாஶா காகாசா:பாஷ்ஷாஷிந:॥

ஏதமில் சீதையென்னு மிராசன்குமரியைத்தேடிச் சென்ற திருவடிகள், சுகமாயுறங்கிக்கிடந்த பறவைகளை யெழுப்பிவிட்டார். 9

அப்பொழுது, உயரக்கிளம்புகின்ற பறவைக்கணங்களின் சிறகடியால், ஆச்சாமரங்கள் அனேகவிதமா யலர் மாரிபொழியலுற்றன. 10

அம்மலர்கள் நிறைந்த மாருதியார், அசோகவனத்திடையில் அலர்மலைபோல் விளங்கலானர். 11

திசையெங்குந்திரிந்து தோப்புகளில் புகுகின்ற மாருதியை, சகலபூதங்களும் கண்டு வஸந்தருதுவென்று நினைப்பிட்டன. 12

மரங்களினின்று முதிர்ந்த வகைவகையான மலர்களால், அப்புவியானது அலங்காரம்செய்துகொண்ட மாதரைப்போல் அழகுற்றது. 13

பலசாலியான அந்த ஹனுமானது வேகத்தால் அசைவுற்ற தருக்கள், விசித்திரமான குஸுமங்களை உதிர்த்து நின்றன. 14

இலைகளுதிர்ந்த நுனிகளும் சிதறுண்ட மலரும் கனியுமான அம்மரங்கள், ஆட்டத்தில் தோல்வியடைந்து ஆடையாபரணங்களைப் பறிகொடுத்த சூதர்கள்போல் தெம்பட்டன. 15

வேகவானன ஹனுமானல் குலுக்கப்பட்ட (மலர் நிறைந்த) நன்மரங்கள், பலபலவென்று மலர்களையும் கனிகளையும் இலைகளையும் உதிர்த்துவிட்டன. 16

𑌵𑌿𑌹𑌂𑌗𑌸𑌂𑌘𑍈𑌰𑍍𑌹𑍀𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌕𑌂𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾
𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌃। 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌰𑌗𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨𑍇𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂-
𑌤𑌾𑌃॥ ௧௭

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌕𑍇𑌶𑍀 𑌯𑍁𑌵𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌾।
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌤𑌶𑍁𑌭𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌨𑌖𑍈𑌰𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾॥
𑌤𑌥𑌾𑌲𑌾𑌂𑌗𑍂𑌲𑌹𑌸𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌰𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚𑌮𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾।
𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌗𑍍𑌨𑌵𑌰𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾॥ ௧௯

𑌮𑌹𑌾𑌲𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌦𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌮𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌯𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌷𑌿𑌵𑌿𑌂𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇𑌘𑌜𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃 ௨௦

𑌸𑌤𑌤𑍍𑌰𑌮𑌣𑌿𑌭𑍂𑌮𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌜𑌤𑍀𑌶𑍍𑌚𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑌾𑌃।
𑌤𑌥𑌾𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌭𑍂𑌮𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥
𑌵𑌾𑌪𑍀𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃𑌪𑌰𑌮𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾।
𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌹𑍈𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑍈𑌰𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃॥
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌸𑌿𑌕𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌫𑌾𑌟𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍁𑌟𑍍𑌟𑌿𑌮𑌾𑌃।
𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑍈𑌸𑍍𑌤𑌰𑍁𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑌜𑍈𑌰𑍁𑌪𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌪𑌦𑍍𑌮𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌵𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍋𑌪𑌕𑍂𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌨𑌤𑍍𑌯𑍂𑌹𑌰𑍁𑌤𑌸𑌂𑌘𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌂𑌸𑌸𑌾𑌰𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃॥ *
𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃।
𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌪𑌮𑌤𑍋𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌃॥ *
𑌲𑌤𑌾𑌶𑌤𑍈𑌰𑌵𑌤𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌃।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌗𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌵𑌨𑌾𑌃 𑌕𑌰𑌵𑍀𑌰𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌃॥ ௨௬

பறவைக்கணங்கள் குறைந்து கிளைகள் மாத்திரமாய் நிற்கின்ற அம்மரங்கள், வாயுவினால் குலுக்கப்பட்டவைகள்போல் அழகிழந்தன. 17

குழலை யவிழ்த்து சாந்தைக் குலைத்து அதரத்தைக் குடித்து வெளுக்கடித்து நகதந்தங்களால் கிள்ளிக்கடித்த இளமாதைப்போல், அந்த அசோகவனிகை மரங்கள் முறிபடக் காலாலும் கையாலும் வாலாலும் மிதியுண்டது. 19

கார்காலத்தில் விந்தமலையில் விளங்கு கார்மேக வரிசைகளைக் காற்று அடித்துக் கலைப்பதுபோல், மாலை மாலையாய்க் கிடந்த பெருங்கொடிகளையெல்லாம் மாருதியார் மலங்கச்செய்தார். 20

அநந்தரம் அந்த வானரன் மணிமயமாயும், ரஜதமயமாயும் சுவர்ணமயமாயும் அழகாய் விளங்குமிடங்கள் தோறும் திரிந்துகொண்டே, சிறந்த தண்ணீர் நிறைந்து ஆங்காங்கு விலையுயர்ந்த ரத்தினமயப் படிக்கட்டுகளுடன் கூடி, முத்துக்கள் பவழங்கள் போன்ற மணலுடைத்தாய், படிகமயத்தரைகளுடன், கரையில் முளைத்த பொன்மயமான செடிகளா லழகு செய்யப்பட்டு மலர்ந்த தாமரையும் நெய்தலும் அடர்ந்து, சக்கரவாகங்கள், நத்தியூகங்கள், ஹம்ஸம், ஸாரஸம் என்கிற நீர்ப்பறவைகள் ஒலி செய்ய, கரையில் நாற்புறமும் மரங்களுடன்கூடி நீண்டவைகளான ஓடைகள், அமுதம்போல் மதுரமான தண்ணீருடன் கூடி, கொடிகள் பலவும்படர்ந்து, கற்பகத் தருக்களு மிருக்கப்பெற்று, பலவகைப்புதர்கள் சூழ்ந்தடர, இடையிடையே அலரிச்செடிகள் வரிசைசெய்யப் பெற்று விளங்குகின்ற கரைகளுற்ற விதம்விதமான வாவிகளையுங் காணலானர். 26

ததே³தாம்ப³ரஸங்காஶம் ப்ரபஶ்யஸி வரம் கி³ரிம்।
விசித்ரகூடம் கூடைஶ்ச ஸர்வத꞉ பரிவாரிதம்॥ *
ஶிலாக்³ரை꞉ ஶ்ருங்கை³ர்ஹரிததம் நாநாவ்ருக்ஷைஸ்ஸமாவ்ருதம்।
த்³வீபிஹரிஶார்தூ³லைர் ருக்ஷைஞ்ஜக³திவவ்ருதம்॥ ௨௮

ஈத்³ருஶம் வநராஜஸ்தா² நதீ³ம் நிபதிதாம் கவி꞉।
ஸங்காஶவஸந்தஸ்ய ப்ரியஸ்ய பதிதாம் ப்ரியாம்॥ *

ஜலே நிபதிதாம் ஶ்ரேஷ்டா² பாதை³ர் வர்ஷோபஶோபி⁴தாம்।
பாயஸோபமாஸ்தி⁴வக்ஷிப்தாம் ப்ரஸந்நாம் ப்ரியத³ம் ஸஹி꞉॥ *
பா³ணநாவ்ருத்தசேதாயாம் ச ஈஈஶ உஸஹாஶமகவி꞉।
ப்ரஸந்நாஸ்தவகாம் தஸ்ய காஞ்சநாம் பா³ணவஷ்டிதாம்॥ ௩௧
தஸ்யாஸ்துகூலஸஞ்ஜாதைர்நாநாத்³விஜக³ணாயுதா꞉।
த்³வீபிஹரிஶார்தூ³லைர் ஹநுமாநுர்மதா க³ஜ꞉॥ *
க்ருத்ரிமாம் தீ³ர்கி⁴காம் சாபி பத்³மிநீம் ஶீதவாரிணா।
மணிப்ரவரஸோபாநாம் ஸூத்ரஸிக்தஶோபி⁴தாம்॥ *
விவிதை⁴ர்மஸங்கை³ஶ்ச விசித்ராம் சித்ரகாநநாம்।
ப்ராஸாதை³ர்ஹர்ம்யை꞉ நிர்ஜலை꞉ த்விபுலகக்ஷ்யகை꞉॥ *
காநநை꞉ க்ருத்ரிமைஶ்சாபி ஸர்வதஸ்ஸம்வ்ருதாம்। ()
யத³க்ஷிணவாயவாஸ்தா பாஞ்சாலகா³தா⁴ராகா³꞉॥ *
ஸத்ராக்³ராஸ்பிதபீடிகா ஸ்வேதவிஶாலவேதி³கா꞉। ௩௫

பிறகு, புயல்போ லுயர்ந்த சிகரங்களுற்று, விசித்திரமான கொடுமுடிகளுடன்கூடி, சுற்ருேரம் குன்றுகள் சூழ, சிலேச்சாலேகள் நிறைந்து பலவகை மரங்கள் சூழ்ந்து உலகத்தில் நிகரற்று விளங்கும் ஓர் செய்குன்றைக் காண்பாராஞர். 28

அநந்தரம், காதலன் மடியினின்று (கோபத்தால்) குதித்துவரும் காதலிபோல், அம்மலேயினின்றும் புறப்பட்டிழிகின்ற ஆற்றையுங்கண்டார். 29

அதுதான் ஜலத்தில் முழுகிய மரங்கள் தடுக்கத்தடையுண்டு மீளவுந் திரும்பிச்செல்லுந் தண்ணீருடைத்தாய், அதனுல், தோழிகள் தேற்றத் தேறிய காதலியார் மீளவும் காந்தனைநாடிச் செல்வதுபோல் காட்சிதந்தது. 31

அதற்கப்பால், பலவகைப் பறவைக்குலங்களுடைத்தான தாமரையிஞேடைகளேயும்; தண்ணீர் நிறைந்து சிறந்த மணிப்படிகளுடைத்தாய், முத்துமணல் செறிந்து விதம்விதமான மிருகக் குலங்களாலழகுற்று, சுற்ருேரம் விசித்திரமான தோட்டங்களும், விசுவகருமன் நிருமித்த மிகப்பெரிய மாளிகைகளும் எப்புறமும் கைத்தொழிலாற் கற்பித்த சிங்காரவனங்களுமுற்ற செய்வாவிகளேயுங் கண்டார். 34½

மலர்களும் கனிகளுமாய் அங்கு யாவையாவை சில மரங்களுண்டோ அவைகள்யாவும், குடைகள்போல் பரந்து சுவர்ணமயமான படிகளும் மேடைகளுமாயிராநின்றன. 35½

𑌲𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑍈𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥ 𑌵𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍇𑌮𑌮𑌯𑍀𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥

𑌸𑍋𑌽𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚।
𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌶𑌿𑌖𑌿𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑍍॥ ௨௮

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌯𑌾 𑌮𑍇𑌰𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌃।
𑌅𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௨௯

𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍈𑌸𑍍𑌤𑌰𑍁𑌗𑌣𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑍀𑌜𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑌿𑌂𑌕𑌿𑌣𑍀𑌶𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌮𑌾𑌗𑌮𑌤𑍍॥ ௩௦

𑌸𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌾𑌂 𑌤𑌰𑍁𑌣𑌾𑌂𑌕𑍁𑌰𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌾𑌮𑍍॥*
𑌤𑌾𑌮𑌾𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌶𑍍𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *

𑌇𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌲𑌾𑌲𑌸𑌾𑌮𑍍।
𑌇𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾॥ *

𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾 𑌚𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌚𑌂𑌪𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍈𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌕𑍁𑌲𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾॥*

𑌇𑌯𑌂 𑌚 𑌨𑌲𑌿𑌨𑍀 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌸𑌂𑌘𑌨𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑌾।
𑌇𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌹𑌿𑌷𑍀 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀॥ *

அதில் விசேஷமான தழைகளுந் தொங்கலும் சூழப் பெற்று, சுவர்ணமயமான திண்ணைகள் சூழ்ந்த பொன் மயமான தோர் அசோகமரத்தை அனுமான் கண் டார். 37

மேலும் அங்குள்ள பூமிபாகங்களையும் பள்ளத்திற் பாய்கின்ற வெள்ளங்களையும், மயில்போல் கறுத்த சோலை கள் சூழ்ந்த சுவர்ணமயத் தருக்களையுங் கண்ணுற்ற னர். 38

மேருமலையின் ஒளிபடர்ந்த மார்த்தாண்ட பிம்பம் போல் அம்மரங்களின் மின்படிந்த ஹனுமான், தம்முரு வைப் பொன்னுருவாய் நினைத்துக்கொண்டார். 39

பொன்மயமான மரங்களினிடையில் காற்றுவீசக் கிங்கிணிகளொலிக்கப்பெற்ற அவ்வசோகத்தை அனு மான் கண்டு ஆச்சரியங் கொண்டார். 40

அநந்தரம் அந்த ஹனுமான், நன்றாய் மலரெடுத்த நுனிகளுடைத்தாய், பருவம் நிரம்பிய தளிரும் குருத்து முடைத்தாய், சோலைசூழ்ந்த அவ்வசோகத்தின்மீதூர்ந்த வராய் "இராமனைக்காணக் காமுற்று துயரத்தால்நொந்து அங்குமிங்கு மலைகின்ற இராமன் தேவி ஒருக்காலிங்கு தெம்படுவள்; ஆகையால் இங்கிருந்து பார்க்கிறேன்; துஷ்டப்பையலான இராவணனுக்குச் சொந்தான இவ் வசோகவனமோ செண்பகம், சந்தனம், மகிழ் இவற்று டன் கூடி மிக அழகாய் விளங்காநின்றது; இதோ ஒரு தாமரையோடை பறவைக்கணங்கள் திரியப்பெற்று ரம ணீயமாய் தெம்படுகின்றது; வெகுசாய் இராமன் தேவி இங்குவரக்கூடும்; இராமனது ஆசைமணாட்டியான அம் மாதரசி வனஸஞ்சாரத்தில் சமத்தி (=ஸமர்த்தை)யாகை

𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌹𑌿𑌷𑍀 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑌤𑍀।
𑌵𑌨𑌸𑌂𑌚𑌾𑌰𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀॥ *
𑌭𑌯𑌵𑌾 𑌮𑍃𑌗𑌶𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾।
𑌵𑌨𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌾 𑌚𑍇𑌹 𑌰𑌾𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾॥ *
𑌰𑌾𑌮𑌶𑍋𑌕𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌵𑌾𑌮𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾।
𑌵𑌨𑌵𑌾𑌸𑌰𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌨𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀॥ *
𑌵𑌨𑍇𑌚𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌰𑌾।
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌤𑌾 𑌸𑌤𑍀॥ *
𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌲𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀।
𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌚𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌜𑌲𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑍀॥ ௪௯

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑍇𑌯𑌮𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾 𑌶𑍁𑌭𑌾।
𑌶𑍁𑌭𑌾 𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌮𑌤𑌾॥ ௫௦

𑌯𑌦𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾।
𑌆𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌽𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌜𑌲𑌾𑌂 𑌨𑌦𑍀𑌮𑍍॥ ௫௧

𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋
𑌮𑌨𑍁𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌮𑍍। 𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍁-
𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌘𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌲𑍀𑌨𑌃॥ ௫௨

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

யால் இங்குவரக்கூடும். அப்படியன்றாகிலும் வனவாஸ ரஸத்தை அனுபவிக்க வல்லளாகையாலும் இராமன் சிந்தையினால் மெலிந்தவளாகையாலும் அவ்வுழைக்கணோக்கி பொழுது போக்காயிங்கு வரவுங்கூடும். இராமனது சோகத்தால் பரிதவிக்கின்ற அவள், நித்தியமாயிங்கு வரவுங் கூடும். ஏற்கனவே அவள் வனத்தில் திரியும் பிராணிகளைக் காண்பதில் பிரீதியுடையவள்; மேலும் இராமனுக்குப் பாரியையாய் ஜனகர் தம் திருமகளாய் பதிவிரதையான பிராட்டி, ஸந்தியாகாலத்தில் மனம் வைத்தவளாய் ஸந்தியார்த்தமாக பரிசுத்தமான தீர்த்தம் நிறைந்த இந்த நதிக்கு நிச்சயமாய் வரவும்சேரும். 49

அரசரேறான சனகர்க்குத் திருமகளாய் இராமனுக்குச் சம்மதமான் தேவியராயிருக்கின்ற அவ்வழகிக்கு ஏற்றாப்போலவே இவ்வசோகவனமும் அழகாயிருக்கின்றது. 50

அம்மதிநிகர்முகத்தாள் உயிர்த்துமாத்திர மிருக்குமாகில் பரிசுத்த நீருடைய இந்நதிக்கு நிச்சயமாய் வரவே வருவாள்.” 51

என்றிப்படி நினைத்துக்கொண்டு மஹானுபாவனான ஹனுமான் நன்றாய் மலர்ந்த அந்தமரத்தின் சோலைநடுவில் மறைந்திருந்து இராகவன் றேவியின் துவரவை யெதிர்பார்த்தவராய் வனமுழுதும் உற்றுநோக்கினார். 52

பதினான்காம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌸 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍।
𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌨𑍍𑌵𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤॥ ௧

𑌸𑌂𑌤𑌾𑌨𑌕𑌲𑌤𑌾𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌰𑍁𑌪𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑌂𑌧𑌰𑌸𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌮𑌨𑍋𑌯𑍁𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *
𑌤𑌾𑌂 𑌸 𑌨𑌂𑌦𑌨𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌮𑍃𑌗𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌸𑌂𑌛𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌕𑌿𑌲𑌾𑌕𑍁𑌲𑌨𑌿𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌮𑍍॥*
𑌚𑌾𑌂𑌪𑍇𑌯𑌬𑌕𑍁𑌲𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍀𑌥𑍀𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌬𑌹𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌕𑌦𑌂𑌬𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑍋𑌤𑍍𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌾𑌂 𑌷𑌟𑍍𑌪𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌃।
𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌮𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌵𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤।
𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌗𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌧𑌿𑌵𑌾𑌸𑌕𑌮𑍍॥ *
𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌤𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌭𑍈𑌃 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌸𑌮𑍈𑌃।
𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌷𑌣𑍍𑌡𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑍈𑌃॥

𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌕𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑌶𑍀𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌿𑌣𑍀𑌮𑍍।
𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌶𑍁𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿-
𑌤𑍈𑌃॥ ௮

𑌸 𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤 𑌇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃॥ ௯

பதினைந்தாம் ஸர்க்கம்

மைதிலியைத் தேடுகின்ற அன்னவரங்கிருந்தபடியே அடிவாரத்தில் பிரதேசத்தை முழுதும் பார்த்தார். 1

கற்பகக் கொடிகளாலும் தருக்களாலும் அழகியதாய், திவ்வியமான கந்தமும் ரஸமுங்கூடியதாய், எங்கும் அலங்காரமாய், நந்தநத்தை யொத்ததாய், மிருகங்களும் பக்ஷிகளும்நிறைந்ததாய், மெத்தைமேடைகளடர்ந்ததாய், குயில்கள் கூடிக்குலாவுவதாய், சுவர்ணமயமான நெய்தலும் தாமரையும் மலர்ந்த வாவிகள் சூழ்ந்தழகியதாய், அனேக ஆஸநங்களும் மேல்போர்வைகளு முடையதாய், அனேகம் நிலமாளிகைகளுடையதாய், ஸகலருதுக்களிலுமுள்ள மலர்களுங் கனிகளுமான மரங்களாலழகியதாய், மலரெடுத்த அசோகங்களின் சோபையினால் உதிக்கும் சூரியன்போல் சொலிக்கின்றதாய், எண்ணிறந்த பறவைகள் விசித்திரமான மலர்களை மூக்கிலெடுத்துக்கொண்டு ஏககாலத்தி னுயரக் கிளம்பும்பொழுது இலைகளற்றதுபோல் விளங்கு கிளைகளுற்றதாய், வேர் துடங்கி மலர்ந்த மலர்களின் சுமைகளைத் தாங்கமாட்டாமல் தரையைத் தொடுவதுபோலிருக்கின்ற சோகநாசகங்களான அசோகங்களுடனும் கர்ணிகாரங்களுடனும் பலாசங்களுடனும் கூடி விளங்குகின்றதான அவ்விடத்தை அங்கிருந்தபடியே ஹனுமான் கண்டார். 8

அந்த காந்தியினால் அவ்விடமெங்கும் சொலிப்பது போல் தெம்பட்டது. 8½

𑌪𑍁𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌚𑌂𑌪𑌕𑍋𑌦𑍍𑌦𑌾𑌲𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । *
𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑍂𑌲𑌾𑌬𑌹𑌵𑌃 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌮𑌸𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌶𑌾𑌤𑌕𑍁𑌂𑌭𑌨𑌿𑌭𑌾𑌃𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌃 ॥ *
𑌨𑍀𑌲𑌾𑌂𑌜𑌨𑌨𑌿𑌭𑌾𑌃𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 । ௧௦

𑌨𑌂𑌦𑌨𑌂𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌰𑌥𑌂𑌯𑌥𑌾 ॥ *
𑌅𑌤𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑌿𑌵𑌚𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑌣𑌾𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥ *
𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌰𑌤𑍍𑌨𑌶𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌂𑌚𑌮𑌂𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌯𑌥𑌾 । [𑌭𑌿𑌃 *
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌗𑌂𑌧𑌿
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑍈𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂𑌮𑍃𑌗𑌗𑌣𑍈𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍈𑌃
𑌅𑌨𑍇𑌕𑌗𑌂𑌧𑌪𑍍𑌰𑌵𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑌂𑌧𑌂𑌮𑌨𑍋𑌰𑌮𑌮𑍍 ॥ *
𑌶𑍈𑌲𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌗𑌂𑌧𑌾𑌢𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂𑌗𑌂𑌧𑌮𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍 । ௧௪

𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌃 ॥ *
𑌸𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌾𑌵𑌿𑌦𑍂𑌰𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌸𑍍𑌤𑌂𑌭𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑌮𑍍 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌕𑍃𑌤𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌵𑍇𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ।
𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵𑌚𑌕𑍍𑌷𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌵𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 ॥ *
𑌵𑌿𑌮𑌲𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍁𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁𑌲𑍍𑌲𑌿𑌖𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌂𑌬𑌰𑌮𑍍 । ௧௭

அடிபருத்து மலரெடுத்த புன்னை, ஏழிலைப்பாலை, செண்பகம், உத்தாலகம், அசோகம் (முதலிய) மரங்கள் சில சுவர்ணம்போலும் சில அக்கினிச் சுவாலைபோலும் சில கறுத்தமைபோலும் காட்சிதந்தன. 10½

பலவகைச் சிங்காரவனங்களுற்ற இந்திரன் நந்தவனம்போலும் விசித்திரமான குபேரன் சைத்திரரதவனம் போலும் விளங்குவதாய், உலகிலில்லாத விசேஷமுற்றதாய், நினைக்கவு மரிதென்னும்படி திவ்வியமானதாய், புஷ்பங்களென்கிற சோதிக்கணங்களுடன் கூடி இரண்டாவது ஆகாயம்போலும் புஷ்பங்களென்னு மிரத்தினங்களுற்ற ஐந்தாவது ஆழிபோலும் விளங்குமதாய், மூவிரண்டு ருதுக்களிலுமுண்டான மலர்கொண்டு மணக்கின்ற மலர்களடர்ந்து பலவாறு கூவுகின்ற பறவைகளும் மிருகக்கணங்களுங் கூடியதாய், விதம்விதமான கந்தங்கமழ்கின்றதாய், புண்ணிய கந்தமுற்றதாய், மனதைக்கவர்வதாய், கந்தம்நிறைந்த விரண்டாம் கெந்தமாதன (பருவத)ம் போல் அந்தவனம் அழகுற்றது. 14½

அநந்தரம் அந்த வானரோத்தமன், அசோகவனத்தினிடையில் கொஞ்சதூரத்தில் ஓர் மந்திரம், நடுவில் ஆயிரம் தூண்கள் நாட்டப்பட்டு, கைலாஸம்போல் வெளுத்து, பவழப்படிகளமைந்து, செம்பொன்செய் திண்ணைகளுற்று, கண்களைப்பறிப்பதுபோல் காந்தியுடன் விளங்கி, நிர்மலமாயுன்னதமாய் ஆகாயத்தைக் கிழிப்பது போ லிருக்கக் கண்டார். 17½

𑌤𑌤𑍋𑌮𑌲𑌿𑌨𑌸𑌂𑌵𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ *

𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸𑌕𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍇𑌖𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑌲𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧௯

𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂𑌪𑍍𑌰𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌰𑍁𑌚𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑌿𑌨𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂𑌧𑍂𑌮𑌜𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌮𑌿𑌵𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌸𑍋𑌃 ॥ *

𑌪𑍀𑌤𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨𑌸𑌂𑌵𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 ।
𑌸𑌪𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑌨𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌮𑌿𑌵𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 ॥ *

𑌵𑍍𑌰𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍍𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 ।
𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑌕𑍇𑌣𑍇𑌵 𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀𑌮𑍍 ॥ *

𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌖𑍀𑌂𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌶𑌾𑌮𑌨𑌶𑌨𑍇𑌨𑌚 ।
𑌶𑍋𑌕𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌰𑌾𑌂𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ *

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌜𑌨𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌗𑌣𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌗𑌣𑍇𑌨𑌮𑍃𑌗𑍀𑌂𑌹𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌵𑌗𑌣𑌾𑌭𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 ॥ *

𑌨𑍀𑌲𑌨𑌾𑌗𑌾𑌭𑌯𑌾𑌵𑍇𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌘𑌨𑌂𑌗𑌤𑌯𑍈𑌕𑌯𑌾 ।
𑌨𑍀𑌲𑌯𑌾𑌨𑍀𑌰𑌦𑌾𑌪𑌾𑌯𑍇 𑌵𑌨𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹𑍀𑌮𑌿𑌵 ॥ *

𑌸𑍁𑌖𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑌾𑌂𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂𑌮𑌲𑌿𑌨𑌾𑌂𑌕𑍃𑌶𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌤𑌰𑍍𑌕𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑍈𑌰𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 । ௨௬

𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌤𑌦𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌾 ॥
𑌯𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌾𑌹𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑍈 𑌤𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑍇𑌯𑌮𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾 । ()

பிறகு, அழுக்குடையுடுத்து ராக்ஷஸிகள் புடைசூழ உபவாஸத்தாலிளைத்து, பேதைபோல் அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து, வளர்பிறையினுதியில் தெளிவான மதிக்கலை போன்றுளொருத்தி காணப்பட்டாள். 19

மெதுவாய் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய ஸௌந்தரிய முற்றவளாய், புகைசூழ்ந்த அக்கினிச்சுவாலைபோல் புழுதி படிந்ததோர் பொன்னுடை யுடுத்தவளாய், அழுக்கடைந்து அலங்காரமின்றி மலரற்ற தாமரையோடை போன்றவளாய், நாணமுற்றவளாய், துயரத்தில் படுகின்றவளாய், மிகவும் வாடினவளாய், தவஞ்செய்பவளாய், அங்காரகக் கிரஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ரோஹிணி போன்றவளாய், கண்ணீர் நிறைந்த முகத்தினளாய், சோகமும் சிந்தையுமேகதியானவளாய், ஏழையாய், எப்பொழுதும் துயரமே யனுபவிப்பவளாய், அனுகூலமானொருத்தரைக் காணப்பெறுமையோடு அரக்கிகளைக் கூட்டமாய்க் காண்பவளாய், ஆனதுபற்றி, தன்னினத்தை விட்டு நாய்க்கூட்டத்தின் நடுவுபட்ட மான்பேடுபோன்றவளாய், கிருஷ்ணஸர்ப்பம்போல் பின்புறத்தளவு தொங்குகின்ற பின்னலால் சரத்காலத்தில் கறுத்ததோர் வனவரிசையுற்ற பூமிபோல் விளங்குகின்றவளாய், இன்பத்திற்கேற்றவளாய், விசனத்தை அனுபவிக்கத் தெரியாமலிருக்கச்செய்தே துயரத்தில்பட்டு பரிதவிக்கின்றவளாய், விசாலமான கண்களுடையவளாய், மிகவும் அழுக்கடைந்து இளைத்தவளான அவளைக்கண்டு கீழ்ச்சொன்ன குறிகளால் சீதையென்று ஊஹித்துக்கொண்டார். 26½

"அந்நாளில் அவ்வரக்கன் வேற்றுருக்கொண்டு அபஹரித்துச் செல்லும்பொழுது எவ்வித ரூபத்தோடு கண்டோமோ அவ்விதமாகவே இவள் காணப்படுகிறாள்." ()

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑌾𑌂𑌸𑍁𑌭𑍍𑌰𑍂𑌂 𑌚𑌾𑌰𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌪𑌯𑍋𑌧
𑌰𑌾𑌮𑍍॥ *

𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌪𑍍𑌰𑌭𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌶𑌃।
𑌤𑌾𑌂𑌨𑍀𑌲𑌕𑍇𑌶𑍀𑌂𑌬𑌿𑌂𑌬𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀𑌂 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿
𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑌸𑍍𑌯𑌰𑌤𑌿𑌂𑌯𑌥𑌾॥
𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *
𑌶𑍋𑌕𑌜𑌾𑌲𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌤𑍇𑌨𑌨𑌰𑌾𑌜𑌤𑍀𑌮𑍍।
𑌸𑌂𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂𑌧𑍂𑌮𑌜𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌮𑌿𑌵𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑌸𑍋𑌃॥ *

𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵𑌸𑌂𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌵𑌿𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵𑌚𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑌾𑌶𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *

𑌸𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌂𑌯𑌥𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌸𑌕𑌲𑍁𑌷𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌅𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *

𑌰𑌾𑌮𑍋𑌪𑌰𑍋𑌧𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌹𑌰𑌣𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌅𑌬𑌲𑌾𑌂𑌮𑍃𑌗𑌶𑌾𑌬𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌂 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃॥

𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌾𑌂𑌬𑍁𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍇𑌨𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾।
𑌵𑌦𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌤𑍀𑌂𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃॥

𑌮𑌲𑌪𑌂𑌕𑌧𑌰𑌾𑌂𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌂𑌡𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌮𑌮𑌂𑌡𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌂𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌲𑌮𑍇𑌘𑍈𑌰𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌂𑌦𑌿𑌦𑌿𑌹𑍇𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍁।
𑌆𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌾𑌮𑌿𑌵॥ ௩௮

நிறைமதி முகமும், நற்புருவங்களும், அழகாய்த் திரண்ட தனங்களும், திசையெங்கும் தன்னொளியா லிருளகலச் செய்பவளாய், கருங்குழலும் கோவை யிதழும், சீரிடையும் செப்பமுமுடையளாய், தாமரையிதழ்க் கண்களுடன் மன்மதன் தேவியான ரதிபோன்றவளாய். பருவத்தில் நிலவுபோல் அனைத்துலகுக்கு மினியளாய், நியமம்பூண்ட தவசிபோல் புவியிலிருப்புற்ற திருமேனியளாய், நாகராஜன் தேவிபோல் பயந்து மிகவும் பெருமூச்செறிபவளாய், புகைசூழ்ந்த தீயொளிபோல் மிகவும் அதிகமான சோகஜாலத்திற் கிலக்காகி சோபையற்றவளாய், ஸந்தேஹந் தருகின்ற ஸ்மிருதி வசனம்போலும், குறைவுற்ற செல்வம்போலும், நம்பிக்கையற்ற சிரத்தைபோலும், பயனற்ற ஆசைபோலும், தடையுற்ற காரியஸித்திபோலும், கலக்கமுற்ற மதிபோலும், இல்லாத பழியினால் இழிவுற்ற புகழ்போலும், இராமனைச் சேரத் தடைபட்டு விசனமுற்றவளாய், அரக்கர விழுப்புண்டு வருத்தமுற்றவளாய், பெண்மை தோற்றும்படி மான் பேடுபோல் மிரண்டு அங்கு மிங்கும் விழிப்பவளாய், கண்ணீர் நிறைந்து கறுத்த கண்களும் வளைவுற்ற விமைகளும் பொருந்தி கலக்கமுற்ற முகத்தோடு அடிக்கடி மூச்செறிபவளாய், புழுதி படிந்தவளாய், ஏழையாய், அலங்காரத்திற் கேற்றிருந்து அலங்காரமற்றவளாய், கார்மேகத்திடைப்பட்ட சந்திரன் ஒளிபோலும், அப்பியாஸந் தவறிப்போய் கலகலத்த கல்விபோலும் தெம்படுகின்ற ஸீதையைக் காண அவர் மனதில் ஸந்தேஹமுண்டாயிற்று. 38

து:கேந பா பா யே ஸீ தாம் ஹ நா ஶா ந நம் க்ருதா ।
ஸம்க்ஷாரோணயயா ஹீ நாம் வாசகேஷு ராஜாம் மதா ॥ ௧௯

தாம் ஸர்வ க்ஷ்விஶாலாக்ஷீம் ராஜவர்த்மநி ஸம்ஸ்திதா ।
த: ரூபா ஸஸீ தேதி காரணேஶ்வரவாதிபி: ॥ ௨௦

தேவதேஹ்யா யா நி வாம்ஶேஷ தத்ராராஜோ ந்வக்ஷிதாயக ॥
தாந்யாஹரண ஜாலாநி ஶாவாஶோஹீந்யக்ஷயக ॥ *
ஸர்க்ருதளாண ரூவேஷ ள வஶ்வம் ஷ ள வஸ ஸம்ஸ்திதள ।
மணிவித்ராணி ஹஸ்தவஷாஹரணாநிவ ॥
ஶ்யாமோநிதிரய க்த்வா த்யாஸம்ஸ்யா நவ ஜிவ । ௨௧

தாநேவேதாநிமேந்ஹம் யாநி ராஜோ ந்வக்ஷிதாயக ॥ ()

தத்யாந்வஹீநாநி தாந்ஹம் நாவ க்ஷயே ।
யாந்யஸ்யா நாவஹீநாநி தாநீமாநி நஸம்ஶய: ॥ ௨௨

வீதம் கநக வட்டாஹம் ஸ்ரஸ்தம் தச ஸநம் ஶாஹ ।
உத்தரீயம் நமாஸ்த்ம் கஷா த்ருஷ்டம் வ்ருவம் மதே: ॥ *
ஹரிஷணாநிவ மேவ்யாநி த்ருஷ்டா நியாரணீ தமே ।
கநயேவாவிஜாநி ஸ நவம் திலோம் திவ । ௨௩

பிறகு, சாஸ்திர மரியாதைக் குட்படாத சப்தம் (தன்பொருளைக் காட்டாது) வேறு பொருளைத் தருவது போல் அலங்கார ஹீனையா யிருக்கின்ற தேவியை, ஹனுமான் மிகவருத்தப்பட்டு சீதையென் றறிந்துகொண்டார்.

பரந்த கண்கள் படைத்த அக்கோதிலா ராஜன் குமரியை அனுமான் கண்டு, இவள்தான் சீதை யென்கைக்கு வேண்டுங் காரணங்கொண்டு ஊஹிக்கத் தொடங்கினர்.

வைதேஹியி னங்கங்களி லெங்கெந்த ஆபரணங்களிருப்பதாக இராமன் அப்பொழுது சொன்னாரோ அவை யாவையும் கிளையில் விளங்கக்கண்டார். அவை யாவன:—நன்றாய்ச்செய்த குண்டலங்களும், கர்ணப்பூக்களும், நெடுநா ளணிந்திருந்தமையால் கறுத்து ரத்தினமும் பவழமும் கோத்து விசித்திரமான கைக் கடகங்களும். 42½

"இராம னெவைகளைச் சொன்னாரோ அவையே இவைக" ளென்று நினைக்கின்றேன். 43

அங்கு (ரிசியமூகமலையில்) எவைகள் விழுந்தனவோ அவை இங்கு காணப்படவில்லை; அங்கு விழாதவைகளெவையோ அவை இங்கு காணப்படுகின்றன; அதில் ஸந்தேஹமில்லை. 44

அக்காலத்தில் பொற்பட்டம்போ லழகாய் உத்தரீயமொன்று வானரர் காணும்பொழுது மரத்தில் தொத்திக் கிடந்தது. அப்படியே இவள் கட்டிப் பொகட்ட முக்கியமான பெரிய வாபரணங்களும் ஒலிசெய்துக் கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து காணப்பட்டன. 46

𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑌂𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍।
𑌤𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌪𑍁𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞॥ ௪௭

𑌇𑌯𑌂𑌕𑌨𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌮𑌹𑌿𑌷𑍀𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑌿𑌸𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌨𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௪௮

𑌇𑌯𑌂𑌸𑌾𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨𑌮𑌦𑌨𑍇𑌨𑌚॥ ௪௯

𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍍𑌯𑌤𑌃
𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇𑌤𑌿𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑌿𑌮𑌦𑌨𑍇𑌨𑌚॥ ௫௦

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌮𑌙𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌸𑍌𑌷𑍍𑌠𑌵𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌚𑌯𑌥𑌾𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌯𑌮𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾॥ ௫௧

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌤𑍇𑌨𑍇𑌯𑌂𑌸𑌚𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿॥ ௫௨

இந்த வஸ்திரமோ நெடுநாளா யுடுத்தப்பட்டு கசங்கிக் கிடந்ததென்றாலும் அதைப்போலவே வருணமும் செயலு முடைத்தா யிருக்கிறது. 47

கைத்தப்பிப்போயிருந்தும் யாதொருத்தி யிராமன் மனதை விட்டு நீங்காம லிருக்கின்றாளோ, இராமன தன் பிற்குரியப் பட்டத்தரசியான அன்னவ ளீதோ பொன் வர்ணமாய்க் காணப்படுகிறாள். 48

எவளை யுத்தேசித் திராமன், கருணை, தண்ணளி, சோகம், வேட்கை யென்கிற நான்கினோடும் பரிதவிக்கின்றாரோ அவள்தா னிவள். 49

பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளை ஆபத்தில் கைநழுவ விட்டோமென்று கருணையாலும், நம்மை யடுத்தவளைக் காவா தொழிந்தோமென்று தண்ணளியாலும், உடலிற் பாதியான தேவியை யிழந்தோமென்கிற சோகத்தாலும், அன்பிற் குரியாளைக் கிடைக்கப் பெற்றிலோ மென்கிற வேட்கையாலும் பரிதவிக்கின்றார். 50

இத்தேவியினது அங்க அவயவங்களின் செப்பமெப்படியோ அப்படியே யிராமனுக்கும் காண்கின்றது; ஆதலின் அன்னவர்க்கே இந்த மையகண்ணா ளுரித்தாகின்றாள். 51

இத்தேவியின் திருவுள்ளம் அவ்விரிடத்தும் அன்னவர் திருவுள்ள மிவளிடத்தும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன; ஆகவே தான் முகூர்த்தமாகிலு முயிர்த்திருக்கிறார்கள். ()

துஷ்கரம் க்ருதவான் ராமோ ஹீனோ யதனயா ப்ரபு:।
தாரயத்யாத்மனோ தேஹம் ந ஶோகேனாவஸீததி॥ ௫௨

துஷ்கரம் குருதே ராமோ ய இமாம் மத்தகாஶினீம்।
ஸீதாம் வினா மஹாபாஹுர் முஹூர்தமபி ஜீவதி॥ ௫௩

ஏவம் ஸீதாம் ததா த்ருஷ்ட்வா ஹ்ருஷ்ட: பவனஸம்பவ:।
ஜகாம மனஸா ராமம் ப்ரஶஶம்ஸ ச தம் ப்ரபும்॥ ௫௪

இதி ஶ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - பஞ்சதஶஸ்ஸர்க:

செயற்கரிய செயலைச் செய்தாரையா இராமபிரான்! இவளைப் பிரிந்தும் தரிக்கவல்லாரன்ரூே! அதற்குமேல் போகத்திற்கிட்டுவைத்த சரீரம் சோகத்தை யனுபவிக்கச் செய்தே அதைவிட்டொழிக்கலாயிருக்க அதுசெய்யாது அதையும் சுமக்கிருரன்றே! சிதிலமா யழிந்து போகைக் குத் துயரந்தான் போந்ததில்லையோ! 53

கூடாத தொன்றைச் செய்கிரு ரிராமபிரான்:— பெண்கள் நாயகமான இந்த ஸீதையைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமும் ஜீவிக்க வரிதாயிருக்க அது செய்கிருரே!"

இவ்வாறு ஸீதையைக்கண்டு களிகொண்ட வாயு மைந்தன், அப்பொழுதே பிரபுவான ராமனை மனதினுல் சென்றடைந்து புகழவும் புகழ்ந்தார். 55

பதினைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂𑌤𑌾𑌂𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃॥
𑌗𑍁𑌣𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂𑌰𑌾𑌮𑌂𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌰𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍॥ ௧

𑌸𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌲𑌲𑌾𑌪𑌹॥ ௨

𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾।
𑌯𑌦𑌿𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌲𑍋𑌹𑌿𑌦𑍁𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௩

𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃।
𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇𑌵𑌜𑌲𑌦𑌾𑌗𑌮𑍇॥ ௪

𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌶𑍀𑌲𑌵𑌯𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌜𑌨𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋𑌽𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌤𑌂𑌚𑍇𑌯𑌮𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾॥ ௫

பதினாறாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறு ஹனுமான், புகழத்தகுந்த ஸீதையையும் குணக்கடலா யினிய ராமனையும் புகழ்ந்தவராய் மீளவும் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். 1

உரிய விஷயத்தில் உரத்த பக்தியுடையவரான ஹனுமான் இப்படி சீதையைப்பற்றிச் சிறிதுநேரம் சிந்தித்திருந்து கண்ணும் கண்ணீருமாய் அழத்தொடங்கினார். 2

வஸிஷ்டாதி குருக்களிடத்தில் படிந்து பண்பட்டிருக்கும் இலக்குமனாருடைய பூஜைக்குப் பாத்திரையாய், பெரியரான ராகவன் அன்பிற்குரியளாயிருக்கும் அயோனிஜையான பிராட்டியும் துயரில் பட்டாளென்றால், காலத்தை யொருவருங் கடக்கவல்லா ரல்லரென்பது சரியாயிற்றே! 3

இராமன் முயற்சியும் புத்திமானான லக்ஷ்மணன் எழிலும் தெரிந்தவளாகையால் பிராட்டி, (மழைகாலத்தில் புதுவெள்ளத்தால் கங்கைபோல்) மிகவும் கலங்கினாளில்லை. 4

தன்மை, பருவம், நடக்கை, நற்பிறவி, லக்ஷணம் இவைகளில் ஒத்திருக்கின்ற இந்த மையகண்ணாளான பிராட்டிக்கு இராகவன் தகுந்தவர்; அன்னவர்க்குமிவள் தக்கவள். 5

𑌤𑌾𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌨𑌵𑌹𑍇𑌮𑌾𑌭𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍।
𑌜𑌗𑌾𑌮𑌮𑌨𑌸𑌾𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌂𑌚𑍇𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௬

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌤𑍋𑌵𑌾𑌲𑍀𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑍋𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌬𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃॥ ௭

𑌵𑌿𑌰𑌾𑌧𑌶𑍍𑌚𑌹𑌤𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍋𑌭𑍀𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌵𑌨𑍇𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌵𑌶𑌂𑌬𑌰𑌃॥ ௮

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌨𑌿𑌹𑌤𑌾𑌨𑌿𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍈𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑍋𑌪𑌮𑍈𑌃॥ ௯

𑌖𑌰𑌶𑍍𑌚𑌨𑌿𑌹𑌤𑌸𑍍𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃।
𑌦𑍂𑌷𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥ ௧௦

𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌚 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌂𑌵𑌾𑌲𑌿𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌲𑍋𑌕𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌸𑌾𑌗𑌰𑌶𑍍𑌚𑌮𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌦𑌨𑌦𑍀𑌪𑌤𑌿𑌃।
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃𑌪𑍁𑌰𑍀𑌚𑍇𑌯𑌂𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥

𑌯𑌦𑌿𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌂𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍।
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃𑌕𑍃𑌤𑍇𑌜𑌗𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌮𑌤𑌿𑌃॥ ௧௩

உலகத்திற் கினியளான திருமகள் போன்றவளாய் புடமிட்ட தங்கம்போல் நிறத்தளான தேவியைக்கண்டதும் இராகவனை மனதினால் கிட்டி இவ்வார்த்தையு முரைக்கலானார். 6

பரந்த கண்கள்படைத்த இவள் நிமித்தமாய் மஹா பலவானான வாலி கொல்லப்பட்டான்; வீரியத்தில் இராவணனையொத்த கபந்தனும் பட்டான். 7

கடுமிடுக்கனான விராதனும், (மஹேந்திரனோடு சம்பரன் போராடினாற்போல்) இராமனுடன் வனத்தில் பொருது அமரில் கெட்டான். 8

கடுந்தொழில் புரியும் பதினாலாயிர மரக்கரும், ஜனஸ்த்தானத்தில் அக்கினிச் சுவாலைபோன்ற பாணங்களால் நாசப்பட்டார்கள். 9

கரனும் பட்டான்; அப்படியே திரிசிரனும் மாய்ந்தான்; பெருமிடுக்கனான தூஷணனும் மருமக்ஞரான ராகவனால் சாவுண்டான். 10

வாலி பரிபாலித்துவந்த வானர ராச்சிய மொருவர்க்குக் கிட்டுவதோ? அதையும் சுக்கிரீவமஹாராஜன் இவள் நிமித்தமாய் உலகெங்கும் புகழப் பெற்றுவிட்டார். 11

விசால நேத்திரையான இவளுக்காக யானும் (நதிகளுக்கரசாய் கம்பீரமான) நெடுங்கடலைத்தாண்டிவந்து இந்நகரத்தையும் ஆராய்ந்தேன். 12

இதுதான்பற்றுமோ? இராம னிவளுக்காக (கடலுடுத்த பூமியோ அல்லது புவனமோ) அதைத் தலைகீழாய்ச் செய்தாலும் யுக்த மென்பதே என்றன் சிந்தை.

𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌵𑌾𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾 ।
𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌲𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌇𑌯𑌂𑌸𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌸𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌸𑍁𑌤𑌾𑌜𑌨𑌕𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾 ॥ *

𑌉𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌂𑌭𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌹𑌲𑌮𑍁𑌖𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ।
𑌪𑌦𑍍𑌮𑌰𑍇𑌣𑍁𑌨𑌿𑌭𑍈𑌃𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍁𑌭𑍈𑌃 𑌕𑍇𑌦𑌾𑌰𑌪𑌾𑌂𑌸𑍁
𑌭𑌿𑌃 ॥ ௧௬

𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃 ।
𑌸𑍍𑌨𑍁𑌷𑌾𑌦𑌶𑌰𑌥𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ॥()

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌇𑌯𑌂𑌸𑌾𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾 ॥ ௧௮

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌬𑌲𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾 ।
𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂𑌵𑌨𑌮𑍍 ॥ *

𑌸𑌂𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌫𑌲𑌮𑍂𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌣𑍇𑌰𑌤𑌾 ।
𑌯𑌾𑌪𑌰𑌾𑌂𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌨𑍇𑌪𑌿𑌭𑌵𑌨𑍇𑌯𑌥𑌾 ॥ *

𑌸𑍇𑌯𑌂𑌕𑌨𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌸𑍁𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌭𑌾𑌷𑌿𑌣𑍀 ।
𑌸𑌹𑌤𑍇𑌯𑌾𑌤𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌮𑌨𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑍀 ॥ ௨௧

இம் மூவுலகங்களினு முள்ள ராஜ்ஜியம் பெரிதா, பிராட்டி பெரியளாவென்று பார்க்கப் புக்கால், மூவுலகத்துமுள்ள ராஜ்ஜியமுழுதும் சீதையின் ஓரம்சத்திற் கீடுசொல்லாது. 14

தருமசீலனாய் மிதிலையர்கோனான அந்த ஜனகரென்னும் மஹாத்மாவுக்குப் பெண்ணாய், பதியினிடத்தில், திடமான விரதம் பூண்ட இவள், புவியைப் பிளந்து கொண்டு கலப்பைச்சாலையி னின்றும் தாமரைத் துகள் போன்ற புழுதிபடிந்து தோன்றினாள். 16

விக்கிரமசாலியாய், நல்லொழுக்கம் பூண்டவராய், யுத்தகளத்தினின்றும் திரும்பாத தீரனான தசரதற்கு இந்த கீர்த்திமதி மூத்த மருமகள். 17

தருமக்ஞனாய் கிருதக்ஞனாய் பிரஸித்தனான ராமபிரானுக்கு உயிர்த்துணையான ப்ரிய பாரியை; இத்தகைத்த இவள் ராக்ஷஸிகள் வசத்தி லகப்படடாள். ஐயோ! 18

பர்த்தாவினிடத்தில் பிரேமம் பிடித்திழுக்கவே ஸகல போகங்களையும் திருணமாயெண்ணி துக்கங்களை யொருபொருட்டா யெண்ணாமல் நிர்ஜனமான வனத்தில் வந்து புகுந்தவளாய், காய்கிழங்குகளைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து பர்த்தாவின் பணிவிடையில் ஊன்றியவளாய், வனத்திலுங்கூட அரமனையிற்போல், விசேஷ அன்பு பாராட்டினாள் யாவள், (பொன்னிறமேனியளாய் எப்பொழுதும் புன் சிரிப்புடன் பாஷிக்கின்றவளாய், துயரத்தை யனுபவித் தறியாதவளான) அன்னவள், இதோ இவ்விதமான யாதனையை அனுபவிக்கின்றாள். 21

𑌇𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌶𑍀𑌲𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌃॥ ௨௨

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌲𑌾𑌭𑌾𑌦𑍍 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍॥ ௨௩

𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑍀𑌨𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌜𑌨𑍇𑌨 𑌚।
𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀॥ ௨௪

𑌨𑍈𑌷𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌨𑍇𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌫𑌲𑌦𑍍𑌰𑍁
𑌮𑌾𑌨𑍍। 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌥𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ()

𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌂 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌦𑌪𑌿।
𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍁 𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾 𑌨 𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇॥

𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌹𑍀𑌨𑍋 𑌯𑌦𑌨𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃।
𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑌤𑌿॥ ௨௭

𑌇𑌮𑌾𑌮𑌸𑌿𑌤𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌤𑌪𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌸𑍁𑌖𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑌃॥()

இராவணனால் கொண்டுவரப்பட்டு நன்னெறியில் தவறாத இன்னவளை (தண்ணீர்ப்பந்தலைக் கண்ட தாக மெடுத்தவன்போல்) இராகவன் காண வடுக்கும். 22

இழந்துபோன செல்வத்தை மீளவும் பெற்ற வரசன் போல் இராகவன் இவளை மீண்டும் பெறுவதனால் நிச்சய மாய் சந்தோஷமுறுவர். 23

இஷ்டமான போகங்களையும் பந்துஜனங்களையுமிழந் தும் இவள் தன் தேகத்தைத் தரிப்பதெல்லாம் மீளவும் அவரைப் பெறுவோமென்கிற ஆசை. 24

இவள் இந்த ராக்ஷஸிகளையாவது கனியும் மலரு மான மரங்களையாவது காண்பவளல்ல; மற்றப்படி தன் மனதை இராமனுக் கெழுதிக்கொடுத்து நிச்சயமாய் அவ ரையே நாடியிருக்கிறாள். 25

மாதர்களுக்கு அணிகளெல்லாவற்றிலும் புருஷன் சிறந்த ஆணியாகும்; பூஷணத்துக் கேற்றவளான இவள் அந்த நாயகனென்னும் பூஷணமின்றி விளங்குகிறாளில்லை.

இராமன் செயற்கரிய செயலைச் செய்கிறார்:- இவளை யொழிந்து சரீரத்தைத் தரிக்கிறார்; தன்னை யழித்துக் கொள்வதற்கு வேண்டும் துயரமிருந்தும் அது செய்யாம லிருக்கின்றார். 27

கருங்குழலும் மலர்க்கண்ணு முடையளாய், இன்பத் திற் கேற்றிருந்து துன்பத்தை யனுபவிக்கின்ற இவளைக் கண்டு, இடங்கை வலங்கை தெரியாதி விலங்காய்ப்பிறந்த வெனக்குக்கூட மனம் கொதிக்கின்றதே! (பரம தயாளு வான இராமனுக் கென்னாகவேண்டும்.) 28

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌯𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌰𑌾𑌘𑌵
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍। 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂
𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑍇॥ ௨௯

𑌹𑌿𑌮𑌹𑌤𑌨𑌲𑌿𑌨𑍀𑌵𑌨𑌷𑍍𑌟𑌶𑍋𑌭𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌪𑌰𑌂𑌪𑌰
𑌯𑌾𑌤𑌿𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾। 𑌸𑌹𑌚𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑍇𑌵𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍀𑌜𑌨𑌕𑌸𑍁
𑌤𑌾𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌂𑌦𑌶𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾॥ ௩௦

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌵𑌨𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌶𑌾𑌖𑌾 𑌶𑍋𑌕𑌂𑌦𑍃𑌢𑌂
𑌵𑍈𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍋𑌕𑌾𑌃। 𑌹𑌿𑌮𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨𑌚𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿 𑌰
𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌨𑍈𑌕𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌃॥ ௩௧

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂𑌕𑌪𑌿𑌰𑌨𑍍𑌵𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌤𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌨𑌿
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑌸𑌾𑌦𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌬𑌲𑍀𑌹𑌰𑍀
𑌣𑌾𑌮𑍃𑌷𑌭𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵𑍀॥ ௩௨

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

பூமியெனப் பொறுமையும், தாமரையெனக் கண்ணும் படைத்த யாதொருத்தி இராம லக்ஷ்மணர்களால் காக்கப்பட்டாளோ, அவளிப்பொழுது இந்த மரத்தடியில் விகாரமான கண்கள் படைத்த வரக்கிகளால் காவல் பூண்டாள். 29

பனியிற்படுகின்ற தாமரையோடைபோல் அழகழிந்து, துயரக்கோர்வையினுல் சாலவும் நோயுண்டு, சேவலைப்பிரிந்த சக்கரவாகப் பேடுபோல் சனகன் திருமகள், கடுமையான நிலையில் நிறுத்தப்பட்டாள். 30

மலர்களைச் சுமக்கப்பொருது வண்க்குற்ற கொம்புகளூற்ற அசோகமரங்கள், இவளுக்கு மிகுந்த சோகத்தையுண்டுபண்ணுகின்றன; அப்படியே கலைமழுங்கிக் கிடந்த சந்திரனும் இப்பொழுது (பனிநீங்கி வஸந்தம்பெறவே) ஆயிரம் கரங்களும் துலங்கக் கிளம்பாநின்ருன். 31

என்றிந்த விஷயத்தை யோசித்துக்கொண்டே பலவானன வானரோத்தமன் "இவள் சீதை" யென்கிற நிச்சயத்துடன் அந்த மரத்தில்தானே நிலைத் துட்கார்ந்தார்.

பதினுரும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑍀

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌦𑌷𑌂 𑌵𑌾𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌹𑌂𑌸𑍋 𑌨𑍀𑌲𑌿𑌵𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍 ॥ ௧

𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌿𑌵𑍍𑌯𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌕𑌾𑌵𑍁𑌨𑍍𑌵𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑍁𑌮𑌪𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌹𑌿𑌸𑍍𑌲𑍀𑌦𑍈𑌤 𑌸𑍍𑌵𑌿𑌷𑍇𑌵𑍇𑌵𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌜𑌜𑌮𑍍 ॥ ௨

𑌸𑌦𑌦𑌶𑌲𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌣𑍁𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌨𑌿𑌹𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌶𑍋𑌕𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌵𑍃𑌨𑍍𑌦𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣𑌲𑌾𑌵𑌦𑌿𑌵𑌾𑌂𑌹𑌸𑌿 ॥ ௩

𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌰𑌣𑍋𑌵𑍇𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌹𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌤𑌾𑌦𑍍𑌜𑌃 ।
𑌸𑌦𑌦𑌶𑌲𑌾𑌵𑌿𑌦𑌲𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌵𑍇𑌲𑌾𑌰𑌦𑌶𑌲𑌨𑌾𑌃 ॥
𑌹𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌶𑌕𑌕𑌣𑌲𑌾𑌂𑌚 𑌕𑌣𑌲𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌕𑌕𑌣𑍁𑌰𑌾𑌂𑌶𑌂𑌕𑌾𑌕𑌣𑍁𑌰𑌾𑌂𑌚 𑌸𑍍𑌸𑍋𑌕𑍋𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 ॥
𑌕𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌂𑌶𑍀𑌂𑌚 𑌤𑌨𑌾𑌶𑍀𑌵𑍁𑌶𑌿𑌰𑍋𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑍍𑌤𑌕𑍇𑌶𑍀𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌕𑍇𑌶𑍀𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌕𑌂𑌬𑌳𑌯𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌮𑍍 ॥ *
𑌮𑌂𑌬𑌕𑌣𑌲𑌮𑌟𑌾𑌂𑌚 𑌮𑌂𑌬𑍋𑌦𑌰𑌵𑌯𑍋𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌮𑌂𑌬𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀𑌂𑌚𑌾𑌬𑌾𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑍀𑌂𑌚 𑌮𑌂𑌬𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌮𑌂𑌬𑌜𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ *
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌵𑌶𑍀𑌵𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌕𑌾𑌬𑍍𑌜𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌟𑌾𑌂𑌵𑌾𑌦𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌕𑌰𑌾𑌳𑌾𑌂𑌹𑌾𑌨𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌚 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌂𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ ௮

பதினேழாம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது ஆம்பற்குவியல்போ லழகாய் நிர்மல மான சந்திரன், (கறுத்த தெண்ணீரில் அன்னம் சென் றதுபோல்) தெளிவுற்ற ஆகாயத்தில் மிகவும் கழித்தான். 1

ஒளிகொண்டு ஒத்தாசைசெய்பவன்போல் தெளிந்த காந்திபொருந்திய சந்திரன், குளிர்ந்த கிரணங்களால் வாயுகுமாரனை வழிபட்டனன். 2

அப்பொழுது பாரம்சுமந்து நீரில்கிடக்கு மோடம் போல் சோகம்சுமந்து நிறைமதிமுகத்த சீதைதனை அனு மான் கண்டார். 3

வைதேஹியைப் பார்த்திருந்த வாதாத்மஜன், கொஞ்சதூரத்திலிருந்து கோரமாய் தெம்படுகின்ற ராக்ஷ ஸிகளைக் கண்டார். அவர்கள்தான்: ஒத்தைக்கண்ணி, ஒத் தைக்காதி, மூடுகாதி, காதிழந்தாள், மூளிக்காதி, நட்ட மூக்கி, மண்டைபருத்தாள், குட்டைமயிராள், குறைந்த மயிராள், பொட்டற்றலைச்சி, கம்பளித்தலைச்சி, தொங்கு காதும் முகமுமுடையாள், தொங்குவயிறும் முலையுமுடை யாள், தொங்கும் உதடி, மேவாக்கட்டையில் முளைத்த உதடி, தொங்கும் வாயாள், முழங்கால் தொங்கி, ஓரிடம் குறுகி யோரிடம் நீண்டாள், கூனி, முட்டிபருத்தவள், குள்ளி, முடக்குடையாள், பள்ளமூஞ்சி என்றிவ்வாறு இருந்தார்கள். 8

विकृताः [illegible] कोट्यायनाः [illegible] हविःप्रियाः।
[illegible] गृध्रमुखास्तथा॥ *

वराह [illegible] महिषाजशिवामुखाः।
गजोष्ट्रहयवक्त्राश्च [illegible]॥ *

[illegible] वक्त्रकाः।
गोमुखाः [illegible]॥ *

[illegible] नासाः कतिनासाश्च तिर्यङ्नासा विनासिकाः।
गजसन्निभनासाश्च [illegible] नासिकाः॥ *

हस्तिपादा [illegible] पादाः [illegible]।
कतिचित् [illegible] कतिचित् [illegible]॥ *

कतिचित् [illegible] जिह्वा [illegible]।
[illegible] सहस्र [illegible]॥ *

[illegible]।
[illegible] हस्ताश्च कोट्यायनाः [illegible] हविःप्रियाः॥ *

[illegible] विकृताननाः।
[illegible]॥ *

मांसशोणितदिग्धाङ्गा मांसशोणितभोजनाः।
[illegible] रोमहर्षणदर्शनाः॥ *

संयमं [illegible]। [illegible]

விகாரமானவர்களும், செம்பட்டை நிறத்தோரும், கறுத்தோரும், கோவக்காரிகளும், கலகக்காரிகளும், காளாயஸம் பெருஞ்சூலம் கூடம் முற்கரகம் இவைதரித்தோரும், பன்றி மான் புலி எருமை ஆடு நரி இவை போன்ற முகத்தோரும், யானை ஒட்டகம் குதிரை இவை போன்ற காலுடையோரும், உடலில் தலையோரும், ஒற்றைக் கையினரும், ஒற்றைக் காலினரும், கழுதைக்காதரும், குதிரைக்காதரும், மாட்டுக்காதரும், யானைக்காதரும், குரங்குக்காதரும், மூக்கற்றவரும், பெருமூக்கரும், கறுமூக்கரும், கோணமூக்கரும், யானைமூக்கரும், நட்டமூக்கரும், யானையடியோரும், பேரடியோரும், மாட்டடியோரும், கால்குடுமியரும், மிகவும் பெரியதலையுங் கழுத்தும் படைத்தோரும், மிகவும் பருத்த முலையும் வயிறுமுடையோரும், மிகவும் பெரிய வாயும் கண்ணும்படைத்தோரும், நீண்ட நாக்கும் நகமு முடையோரும், ஆட்டுமுகத்தோரும், யானைமுகத்தோரும், மாட்டுமுகத்தோரும், பன்றிமுகத்தோரும், குதிரை ஒட்டகம் கழுதை இவைபோல் வாயுடையோருமாய் கோரமான பார்வையுடையருமான ராக்ஷஸிகளையும், சூலம் முற்கரம் கையிலேந்தியவரும், கோவக்காரிகளும், கலகக்காரிகளும், வக்கிரமானவரும், புகைத்தலையோருமான விகார முகம் படைத்த ராக்ஷஸிகளையும், எப்போதும் குடிப்போரும், மாமிசமும் கள்ளும் ஆமளவும் தின்போரும். புலாலுமிரத்தமும் பூசியிருப்போரும், புலாலுமிரத்தமும் புசித்துக்கிடப்போருமாய் கண்டபொழுதே மயிர்க்கூச்செழும்படி, கிளைகள் தழைத்த மரத்தைச் சூழ்ந்து குந்திகிடக்கின்ற ராக்ஷஸிகளையும் அந்த வானரோத்தமன் கண்டார். 17½

தஸ்யாயஸ்தாஸ்து தாம் தே³வீம் ராஜபுத்ரீமநிந்தி³தாம்॥ *
து³க்ஷயாரோஹஸுக்ஷ்வாந்து ஸந்நரோநுஜநகாத்மஜாம்।
நிஷ்ப்ரபா⁴ம் ஶோகஸந்தப்தாம் மலஸங்கீர்ணமூர்த⁴ஜாம்॥ *
க்ஷீணபுண்யாம் ச்யுதாம் பூ⁴மௌ தாராம் நிபதிதாமிவ।
சாரித்ரவ்யபதே³ஶாட்⁴யாம் ப⁴ர்த்ருத³ர்ஶநது³ர்க³தாம்॥ *
பூ⁴ஷணைருத்தமைர்ஹீநாம் ப⁴ர்த்ருவாத்ஸல்யபூ⁴ஷணாம்। ராக்ஷஸாதி⁴பஸம்ருத்³தா⁴ம் ப³ந்து⁴பி⁴ஶ்ச விநாக்ருதாம்॥ *
வியூதா²ம் ஸிம்ஹஸம்ருத்³தா⁴ம் ப³த்³தா⁴ம் க³ஜவதூ⁴மிவ।
சந்த்³ரரேகா²ம் பயோதா³ந்தே ஶாரதா³ப்⁴ரைரிவாவ்ருதாம்
க்லிஷ்டரூபாமஸம்ஸ்பர்ஶாத³யுக்தாமிவ வல்லகீம்। உ௩
ஸீதாம் ப⁴ர்த்ருவஶே யுக்தாமயுக்தாம் ராக்ஷஸீவஶே॥ *
அஶோகவநிகாமத்⁴யே ஶோகஸாக³ரமாப்லுதாம்।
தாபி⁴꞉ பரிவ்ருதாம் தத்ர ஸக்³ரஹாமிவ ரோஹிணீம்॥ *
த³த³ர்ஶ ஹநுமாந்தே³வீம் லதாமகுஸுமாமிவ॥ உ௪

ஸா மலேந ச தி³க்³தா⁴ங்கீ³ வபுஷா சாப்யலங்க்ருதா꞉ *
ம்ருணாலீ பங்கதி³க்³தே⁴வ விபா⁴தி ந விபா⁴தி ச॥ உ௫

மலிநேந து வஸ்த்ரேண பரிக்லிஷ்டேந பா⁴மிநீம்॥ *
ஸம்வ்ருதாம் ம்ருக³ஶாவாக்ஷீம் த³த³ர்ஶ ஹநுமாந்கபி꞉।

அதனடியில் அரசன் புதல்வியாய் ஏதமில்தேவி யான அந்த ஜானகியார், ஒளியிழந்து துயருழன்று புழுதிபடிந்த குழலோடு, புண்ணியங்குறைந்து திவத்தி னின்றும் நழுவிப் புவியில் வீழ்ந்த நக்ஷத்திரம்போல், பதிவிரதையென்னும் பட்டத்திற் கிட்டுப்பிறந்தவளாய், பதியைக்காணுத குறையுடன், சிறந்தவாபரணங்களின்றி பதியினிடத்தில் பக்தியே பூஷணமாய், அரக்கர்கோனல் தகையப்பட்டு உறவினரைப்பிரிந்து, அதனுல் மந்தையி னின்று விடுபட்டு சிங்கத்தால் தடைபட்டுக் கட்டுண்ட பிடிபோலும் கார்காலக் கடைசியில் சரத்காலமேகங்க ளால் சூழப்பட்ட சந்திரன் கலைபோலும் அழகுகுன்றி, கையாளப் பெருமையால் கவைக்குதவாத வீணைபோ லிருக்கும்படியை, குதுஹலங் கொப்பளிக்க ஹனுமான் கண்டார். (பிடி-பெண்யானை.) 22½

அரக்கிகள் வசத்தி லகப்பட்டிருந்தாலும் அப்படி-யின்றி தன்னைப் பதியின்வச மொப்புவித்து, அசோக வனத்திடையில் சோகக்கடலில் மூழ்கினவளாய் கிரஹ ணத்தி லகப்பட்ட ரோஹிணிபோல் அவர்கள்சூழ, பூங் கொடிபோல் பொலிவுற்ற தேவிதனை யனுமான் கண் டார். 24½

இயற்கையில் அழகான அவள் மேனி புழுதிபடிந்து, சேற்றில் புறண்ட தாமரைபோல் பொலிவுற்றும் பொலி வுறவில்லை. 25½

மிகவுங் கசங்கி யழுக்கடைந்த வஸ்திரமுடுத்து, மான் கன்றுபோல் விழித்து, முகம்வாடி, பதியின் பெருமை

𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌶𑍀𑌲𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍀𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 ॥ *
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌨𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌚 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ ௨௭

𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌃 ।

𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 ॥ *
𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍍 ।

𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑍋𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌭𑌰𑌣𑌶𑍋𑌭𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 ॥ *
𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌷𑌤 ।

𑌸𑌹𑌜𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌸𑌶𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌵𑌤𑍀𑌮𑍍 । ௩௧

𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑌮 𑌰𑍂𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ *
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌂𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸 𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌚𑌃

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

கொண்டு திடனுற்று, தன் சீலங்கொண்டு தன்னைக் காத்துக்கிடக்கின்ற கார்விழியாளை அனுமான் கண்டார். 27½

உழைக்கன்றுபோல் நோக்குடையளாய், மிரண்டு நாற்புறமும் விழிக்கின்ற மான்பேடு போன்றவளாய், தளிரெடுத்த தருக்களைப் பெருமூச்செறிந்து படச்செய்பவள்போலும், சோகங்களின் துகைபோலும், மேற்கிளம்பிய துயரத்தி னலைபோலும் (உருவெடுத்த) பொறுமைபோலும், நன்குவகுத்த அவயவங்கள்கொண்டு ஆபரணமின்றியே அழகாயிருக்கின்ற மைதிலியை ஹனுமான் கண்டு இணையிலாக் களிப்படைந்தார். 30½

அந்த மாழைநோக்கியைக்கண்ட மாருதியார், கண்களால் ஆநந்தமழை பொழிந்து அங்கிருந்தே ராகவனை யடிபணிந்தார். 31½

ஸீதையைச் சேவித்த சந்தோஷத்தினுல் அந்தவீரன், இராமனையு மிலக்குமனையுந் தண்டனிட்டு (அம்மரத்தில் தானே) மறைந்திருந்தார். 32½

பதினேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸுந்தரகாண்டே . அஷ்டாதஶஸ்ஸர்க:॥

ததா விப்ரேக்ஷமாணஸ்ய வனம் புஷ்பிதபாதபம்।
விசின்வதஶ்ச வைதேஹீம் கிஞ்சிச்சேஷா நிஶாபவத்॥ க

ஷடங்கவேதவிதுஷாம் க்ரதுப்ரவரயாஜினாம்।
ஶுஶ்ராவ ப்ரஹ்மகோஷாம்ஶ்ச விராத்ரே ப்ரஹ்மரக்ஷஸாம்॥

அத மங்கலவாதித்ரை: ஶப்தை: ஶ்ரோத்ரமனோஹரை:।
ப்ராபோத்யத மஹாபாஹுர் தஶக்ரீவோ மஹாபல:॥

விபுத்ய து யதாகாலம் ராக்ஷஸேந்த்ர: ப்ரதாபவான்।
ஸ்ரஸ்தமால்யாம்பரதரோ வைதேஹீமன்வசிந்தயத்॥ ௪

ப்ருஶம் நியுக்தஸ்தஸ்யாம் ச மதனேன மதோத்கட:।
ந ஸ தம் ராக்ஷஸ: காமம் ஶஶாகாத்மனி கூஹிதும்॥ ௫

ஸ ஸர்வாபரணைர்யுக்தோ பிப்ரச்ச்ரியமனுத்தமாம்।
தாம் நகைர்பஹுபிர்ஜுஷ்டாம் ஸர்வபுஷ்பபலோபகை:॥ *

வ்ருதாம் புஷ்கரிணீபிஶ்ச நானாபுஷ்போபஶோபிதாம்। *
ஸதாமதைஶ்ச விஹகைர் விசித்ராம் பரமாத்புதாம்॥

பதினெட்டாம் ஸர்க்கம்

இப்படி யவர் மலரெடுத்த அவ்வனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வைதேஹியைக் கண்டுபிடிக்கும்போது இரவெல்லாம் கழிந்து கொஞ்சம் மிகுந்தது. 1

அந்த அபரராத்திரியில், ஆறங்கத்தோடு வேதம் வல்லவராய், சிறந்த வேள்விகள் முடிப்பவரான பிராம்மண ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் வேதகோஷம் செவிப்பட்டது. 2

அநந்தரம் மஹாபலவானான சதகண்டனென்னும் திண்டோள் மன்னன், மங்கள வாத்தியங்களாலும், செவிக்கினிய சத்தங்களாலும் பள்ளியினின்றுமெழுப்பப்பட்டான். 3

பிரதாபவானான ராக்ஷஸராஜன், கிரமமான காலத்தில் விழித்துக்கொண்டு தோளில் மாலை நழுவிவிழவெழுந்திருந்து வைதேஹியைப்பற்றி சிந்திக்கலுற்றான். 4

மன்மதனாலவளிடத்தில் மிகவும் மோஹமூட்டப்பட்டு மதம் மிகுத்த அவ்வரக்கன், காமவேட்கையைத் தனக்குள் ளடக்கமாட்டிற்றிலன். 5

அன்னவன் ஸர்வாபரண பூஷிதனாய் அதிசுந்தரனாய் ரத்தினங்கள் பதித்த செம்பொன் தோரணங்கள் கட்டிய வீதிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு, மலருங் கனியுமான மரங்கள் பல சூழ்ந்து, பலவகைப் புஷ்பங்கள் பூத்தழகாய புஷ்கரிணிகள் புடைசூழ்ந்து எப்பொழுதுங் கொழுத்து

𑌈𑌹𑌾𑌮𑍃𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌨𑍋-
𑌹𑌰𑍈𑌃 । 𑌵𑍀𑌥𑍀𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌣𑌿𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌤𑍋𑌰-
𑌣𑌾𑌃॥ *

𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍃𑌗𑌗𑌣𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑍈𑌃𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌾
𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌮𑍍॥ * [𑌪𑍁.

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌶𑍍𑌶𑌤𑌶𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍।
𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍌𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃॥ ௧௦

𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌃𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑍀𑌃𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿 𑌜𑍍𑌜𑌗𑍃𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌵𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌲𑌵𑍃𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌃॥ ௧௧

𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑍈𑌰𑌪𑌿𑌭𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌜𑌹𑍍𑌰𑍁𑌸𑍍𑌸𑌲𑌿𑌲𑌮𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃।
𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌬𑍃𑌸𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌤𑍋𑌯𑌯𑍁𑌃

𑌕𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑌯𑍀𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌲𑍀𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌪𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀।
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾॥ ௧௩

𑌰𑌾𑌜𑌹𑌂𑌸𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌛𑌤𑍍𑌰𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌶𑌶𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑌮𑍍।
𑌸𑍌𑌵𑌰𑍍𑌣𑌦𑌣𑍍𑌡𑌮𑌪𑌰𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌤𑍋𑌯𑌯𑍌॥ ௧௪

𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌦𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃।
𑌅𑌨𑍁𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃𑌪𑌤𑌿𑌂𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌘𑌨𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌲𑍍𑌲𑌤𑌾𑌇𑌵॥ ௧௫

ள்ள பறவைகளா லழகுற்று மிகவும் வியக்கத்தக்கதாய், கண்ணுக்கினிய விதம்விதமான நாய்கள் கூடியதாய், பல வகை மிருகக்கணங்கள் நிறைந்து புவியில் சிந்திய கனிகள் செறிந்து, மரங்களடர்ந்த அசோகவனத்தில்தானே வந்து புகுந்தான். 9

தெய்வப்பெண்களும் கந்தருவக்கன்னிகளும் தேவேந்திரனைப் பின் செல்லுமாறு, அன்னவன் செல்லும்பொழுது அங்கனைகள் நூறுபெயர் அநுஸரித்தார்கள். 10

அதில் சிலபெண்கள் சுவர்ணமயத் தீபங்களேந்தினார்கள்; சிலர் மயில் விசிறிகளும் சிலர் பனைவிசிறிகளும் வீசிச் சென்றார்கள். 11

சிலர் பொன்மயமான கிண்டிகளில் குளிர்ந்த நீர் கொண்டு முன்னே சென்றார். பின்னும் சிலர் மண்டலமான திண்டுகளும் சித்திராஸனமுங்கொண்டு பின் சென்றார்கள். 12

ரஸிகையான ஓர் விலாஸவதி, மதுநிறைந்த ரத்தினமயமான பாத்திரத்தை வலக்கையி லேந்திவந்தாள். 13

அன்னத்தரசும் முழுமதியும் போன்ற வெண்குடையின் பொற்காம்பை மற்றொருத்தித் தரித்து பின்னே சென்றாள். 14

நித்திரைமயக்கம் கண்ணில்மேய, விராவணன் அந்தப்புரத்து உத்தமப்பெண்கள், மின்னற்கொடிகள் மேகத்தைத் தொடருமாபோல் வீரனான நாயகனைப் பின் சென்றார்கள். 15

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌹𑌾𑌰𑌕𑍇𑌯𑍂𑌰𑌾𑌸𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌾𑌃।
𑌸𑌮𑌾𑌗𑌲𑌿𑌤𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍 𑌸𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌦𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾॥ *
𑌘𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌮𑌦𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌯𑌾𑌚𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃।
𑌸𑍍𑌵𑍇𑌦𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂𑌗𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌸𑍍 𑌸𑍁𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌜𑌾𑌃॥ *
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌮𑌦𑌿𑌰𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾𑌃।
𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑌕𑌾𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌨𑍍𑌵𑌯𑍁𑌃॥ ௧௮

𑌸𑌚𑌕𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌧𑍀𑌨𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌮𑌦𑌾𑌂𑌚𑌿𑌤𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌬𑌭𑍌॥ ௧௯

𑌤𑌤𑌃𑌕𑌾𑌂𑌚𑍀𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑌂𑌚 𑌨𑍂𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌚𑌨𑌿𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍।
𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௨௦

𑌤𑌂𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣 𑌮𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌬𑌲𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌮𑍍।
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌦𑍇𑌶𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥ *
𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑍇𑌕𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌂𑌤𑌾𑌦𑌵𑌭𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌗𑌂𑌧𑌤𑍈𑌲𑌾𑌵𑌸𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌭𑌿𑌰𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃॥ *
𑌕𑌾𑌮𑌦𑌰𑍍𑌪𑌮𑌦𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌮𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍।
𑌸𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌵𑌕𑌂𑌦𑌰𑍍𑌪𑌮𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌶𑌰𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍॥ *
𑌮𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍃𑌤𑌫𑍇𑌨𑌾𑌭 𑌮𑌰𑌜𑍋𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌸𑌲𑍀𑌲𑌮𑌨𑍁𑌕𑌰𑍍𑌷𑌂𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌂𑌗𑌦𑍇॥ ௨௪

𑌤𑌂𑌪𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌟𑌪𑍇𑌲𑍀𑌨𑌃 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌘𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌸𑌮𑍀𑌪𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌂𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇॥ ௨௫

மாற்றியணிந்த வாரமுந் தோள்வளையும், நன்றாய்க்
குலைந்த (சந்தனம் முதலிய) பூச்சும், அவிழ்ந்தலைந்த குழ
லும், வியர்வையுற்ற வதனமுமாய், மதமயக்கும் நித்தி
ரைக் கலக்கமுங்கூடி யழகுசெய் முகத்தோடு, வியர்வை
யிற் கசங்கிய மார்பில் மாலைகளும் அவிழ்ந்தலைந்தகுழலிற்
குலாவு மலர்ச்சரங்களு முடையராய், மதம்படு நோக்கிய
ரான அவ்வாசைமணாட்டிகள், அன்போடும் ஆதரவோ
டும் அவுணர்தங் கோமானை அநுஸரித்தார்கள். 18

அப்பெண்களுக்குப்பதியாய் மஹாபலவானான அம்
மதிகேடன், காமவலையிற்சிக்கி சீதையைக் காமுற்றவனாய்
மதங்கொண்டு நடக்கலுற்றான். 19

அப்படிவருகின்ற அந்த மாதரசிகளின் அரைவடத்
தோசையும் தண்டையொலியும் வாயுமைந்தன் செவிப்
பட்டன. 20

அநந்தரம், இணையற்ற செயல்செய்து எண்ணற்கரிய பலமும் வீறும் படைத்த ராவணனும்; வேட்கையும் கொழுப்பும் மதமும் மீதூர, கோணிச் சிவந்த கண்களுடன், கைதனில் வில்லின்றி கண்முன் நிற்கின்ற காமவேளென்னும்படி விளங்கி, அமுதத்திற் கடைந்தெடுத்த நுரைபோல் வெளுத்த உத்தம வஸ்திரம் நழுவித் தோள் வளையிற் றொத்திக்கொள்ள, அதை ஒய்யாரமாயெடுத்து மேற்போட்டுக்கொண்டு, வாசனைத் தைலமிட் டேற்றிய தீபங்கள் பல முன்னும் பின்னுமெங்குஞ் சொலிக்க, அசோகவனத்தின் வாசலைக்கிட்டிவர அதையுங்கண்டார்.

தழையும் மலரும் நெருக்குற்றுமறைக்கும்படி செழி
த்தகிளையில் ஒளித்திருக்கின்ற ஹனூமான், அவன் நெரு
ங்கி வருவதைக் காண்பாராயினார். 25

𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌤𑍋 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌕𑌪𑌿𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌃।
𑌰𑍂𑌪𑌯𑍌𑌵𑌨𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃॥ ௨௬

𑌤𑌾𑌭𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍋𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌯𑌶𑌾𑌃।
𑌤𑌨𑍍𑌮𑍃𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌸𑌂𑌘𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍॥ ௨௭

𑌕𑍍𑌷𑍀𑌬𑍋𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌰𑌣 𑌶𑌂𑌕𑍁𑌕𑌰𑍍𑌣𑍋𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌤𑍇𑌨𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑌃𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃॥ *
𑌵𑍃𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑌨𑌾𑌰𑍀𑌭𑌿 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌿𑌵𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃। ௨௮
𑌤𑌂𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌵𑌂𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௨௯

𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋𑌯𑌂𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁 𑌰𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃।
𑌅𑌵𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௩௦

𑌸𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌰𑌤𑍇𑌜𑌾𑌸𑍍𑌸 𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾।
𑌪𑌤𑍍𑌰𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑌰𑍇𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍋𑌭𑌵𑌤𑍍
𑌸𑌤𑌾𑌮𑌸𑌿𑌤𑌕𑍇𑌶𑌾𑌂𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑍀𑌂𑌸𑌂𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍀𑌮𑍍।
𑌦𑌿𑌦𑍃𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌸𑌿𑌤𑌾𑌪𑌾𑌂𑌗𑌾 𑌮𑍁𑌪𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃॥ ௩௨

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

இப்படி அவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உருவ மும் பருவமும் நிறைந்த இராவணனது உத்தமஸ்திரீகள் நெருங்கிவர அதையுங் கண்டார். 26

இங்ஙனம் அந்த சுந்தரிகள் சூழ அப்பெரும் புகழோன், மிருகங்களும் பறவைகளு மொலிசெய்யப்பெற்ற சிங்காரவனத்தில் வந்து புகுந்துவிட்டான். 27

மதித்து, விசித்திரமான வாபரணந்தரித்து, கருவத் தால் நெறித்த செவியுற்று, அந்த வல்லாள னிராவணன், தாரைகள் சூழ் சந்திரன்போல் நாரிகள் சூழ்ந்துவரக் காணலானார். 28½

அநந்தரம் பெருந்தேசுடைய அந்த வானரோத்த மன் தேசுடையொருவன் வருகிறானென் றவனைக் கணி சித்தார். 29

பிறகு பெருந்தோளுடைய அவனை யிராவணனெ ன்று தெரிந்துகொண்டு உடனே மேற்கிளையிலிருந்து கீழ்க் கிளையில் குதித்துவிட்டார். 30

அப்பொழுது பெருந்தேசுடையரான ஹனுமான், தம்மையும் மிஞ்சிய தேசுபடைத்த அவனைக்கண்டு தழை மேய்ந்த அக்கிளையில் ஒரிடுக்கி லொளிந்து கொண்டார்.

அன்னவனும், நெருங்கு தனமும் கருங்கணேக்கும் படைத்த அக்கருங்குழலியைக் காண்பானாய் அவ்விடம் நெருங்கிச் சென்றான். 32

பதினெட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾।
𑌰𑍂𑌪𑌯𑍌𑌵𑌨𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌷𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇𑌪𑌤 𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌤𑍇 𑌕𑌦𑌲𑍀 𑌯𑌥𑌾॥ ௨
𑌊𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌰𑌂 𑌛𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑌯𑍋𑌧𑌰𑍌
𑌉𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌰𑍁𑌦𑌤𑍀 𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑍀॥ ௩

𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌗𑌣𑍈𑌃।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇॥

𑌅𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍇𑌃॥ *
𑌮𑌲𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀𑌂 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌮𑌮𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌮𑍃𑌣𑌾𑌲𑍀 𑌪𑌙𑍍𑌕𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌚॥ ௬
𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪 𑌹𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑍈𑌃॥ *
𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌰𑍁𑌦𑌤𑍀𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *

பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம் அவுணர்க்கிறைவ னணுகிச்சென்ற வக்க ணமே கோதில் குலமகளான அக்கோமாட்டி, உருவமும் பருவமும் நிறைந்து அணிகளணிந்து அவன் வருவதைக் கண்டவாற்ருல் கடுங்காற்றிலிடருற்ற வாழைமரம்போல் நடுநடுங்கினுள். 2

பரந்த கண்கள் படைத்த அப்பாவையரும், வயிற் றைத் துடைகளாலும் தனங்களைக் கரங்களாலும் மறை த்துக்கொண்டு அழுதவண்ணமா யுட்கார்ந்திருந்தாள். 3

தசக்கிரீவனும், அரக்கியரிடையி லடைப்புண்டு துய ரத்திற்பட்டு வூர்கடலி லகப்பட்ட ஓடம்போ லலைகின்ற வைதேஹியைக் காண்பானுனன். 4

அவள்தான், வெட்டுண்டு தரையில்வீழ்ந்த மரக்கிளை போல் வெறுந்தரையிலுட்கார்ந்து கொடுந்தவம் புரிகின் றவளாய், அழுக்கேயணியாக அற்புதஞ் செய்கின்ற திரு மேனியளாய், அலங்காரத்திற் கிட்டுப்பிறந்தும் அதுசெய் யப் பெருதவளாய், சேற்றிற்புறண்ட செந்தாமரைபோல் திகழ்ந்தும் திகழாதவளாயிருப்பது கண்டான். 6

பிறகு, கற்பில் நிலைநின்ற தன்னையறிந்த மன்னர் சிங்கமான ராமனிடம், சிந்தையென்னும் புரவிபூட்டிய மநோரதமென்னுந் தேரிலேறிப்போமவள் போன்றவ

𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌧𑍂𑌮𑌿𑌵। [𑌨𑌾॥
𑌧𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣𑍇𑌵 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀𑌂 𑌧𑍂𑌮𑌕𑍇𑌤𑍁

𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑍀𑌲𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌆𑌚𑌾𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑍇।
𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇॥ *
𑌅𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌆𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *
𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌮𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *

𑌆𑌯𑌤𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌮𑌪𑌹𑍃𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵॥ *
𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌤𑌮𑍋𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌪𑌗𑌾𑌮𑍍॥ *

𑌵𑍇𑌦𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌪𑍌𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌮𑍍। *

𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑍍𑌣𑌕𑌮𑌲𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌮𑍍।
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌹𑌸𑍍𑌤𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑌾𑌕𑍁𑌲𑌾𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌮𑌿𑌵॥ *
𑌪𑌤𑌿𑌶𑍋𑌕𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵।
𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌜𑌯𑌾 𑌹𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑌨𑌿𑌶𑌾𑌮𑌿𑌵। *
𑌸𑍁𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀𑌂 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌗𑌰𑍍𑌭𑌗𑍃𑌹𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵𑍋𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌣𑌾𑌲𑍀𑌮𑌚𑌿𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ *

ளாய், தன்னந்தனியளா யழுது வாடிச் சிந்தையும் சோக முமே கைக்கொள்ள, துயரத்தின் முடிவு காணமாட்டா மல் தயரதன் மதலையையே சிந்திப்பவளாய், மந்திரத்திற் பட்ட நாகராஜன் மனைவியைப்போல் புறளுமவளாய், தூமகேது வென்னுங் கிரஹத்தால் துன்புறுகின்ற ரோகிணிபோலும், நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் படைத்த நற்குலத்திற் பிறந்து தீக்குலத்திற் புக்கவள்போலும், வீண்பழிசுமந்த வண்புகழ்போலும், பயிற்சிக்குறைவினல் தழதழத்த கல்விபோலும், குறையத்தலைப்பட்ட கீர்த்தி போலும், இகழ்ச்சிக்கிடமான சிரத்தைபோலும், குறைவாகச்செய்கின்ற பூஜைபோலும், பயன் பெறப்பெருத ஆசைபோலும், குறையத்தலைப்பட்ட வரும்படிபோலும், தடைபட்டு நிற்கின்ற கட்டளைபோலும், உற்பாதகாலத்தி லொளிர்கின்ற திசைபோலும், செய்து பறித்துக்கொள் ளப்பட்ட சீரான பூஜைபோலும், அலங்கோலமாய்க்கிடக்கும் அம்புயக் கயம்போலும், சூரரைப்பறிகொடுத்த சேனையைப்போலும், இருளுக்குமிடந்தந்த வெளிச்சம் போலும், நீரால்குறையுற்ற நதிபோலும், தகாதவன்தீண்டிய யாகப்பிரதேசம்போலும், அணைவதாயிருக்கின்ற அக்கினிச்சுவாலைபோலும், இராகுவின் வாய்ப்பட்ட சந்திரனுற்ற பருவத்தி னிரவுபோலும், இலையும் மலரும்பறியுண்டு பறவைகளுந் துறப்புண்டு யானைத்துதிக்கையால் துழாவப்பெற்ற தாமரையோடைபோலும், பதியின் விரகத்திற்பட்டவ ளாதல்பற்றி தண்ணீர்வடிந் துலர்ந்த நதி

ஶ்ருஹீதாரோஜிதாம்ஷூம்ஹெ யக்ஷியவெநவிநா்ரூதாழ்।
நிஸ்வஸம்தீம்ஸாரதுர்வாதர்ஹம் ஶஜராஜவயஷிரிவ॥ *

ஏகயாதீவஷயாவெண்யா ஶொஹரோநா்யத்ததை:
நீஶயா நீரஷாவாயெ வநராஜ்யாஉஹீரிவ॥ *

உவவாவெஸநஶொகெஂந ஃயாநெநவஸஹயெநவ।
வஶிக்ஷீணாம்ரூஶாம்தீநா உஸ்வாஹாராம்தவொயநாழ்॥ *

க்ருயாவரோநாம்ஶர்வாதஷ்ரம் வ்ராம்ஜயீம்ஷைவதாரிவ।
ஹாவெநரவர்ரோவ்யவ்ய ஷஶத்ரீ வவராஹவழ்॥ *

ஸதீக்ஷரோணாம்ரர்தீஉநிம்ஷிதாம் ஸஶக்ஷ காஉ்ராய
தஶர்க்ஷொவநாழ் । கநர்வ்ராதாம்ராஉஉதீவஶெஉஷிஷீம்
வ்ரொஹயாரோஸவயாயாரவண:॥ ௨௫

இதி ஶ்ரீஉத்தராகாண்டே - ஏகோனவிம்ஶஸ்ஸர்க:

போலும், (சந்தனம் முதலிய) நற்பூச்சில்லாமையால் கிருஷ்ணபக்ஷத்திரவுபோலும், மெல்லியதாய் அழகிய மேனிக்குத்தக்கபடி ரத்தினத்திற்செய்த அந்தப்புரத்திலிருக்கத்தக்கவ ளாகையால், வெப்பத்திற் படுகின்ற (அப்போபறித்த)தாமரைத்தண்டுபோல் கொதிக்கின்றவளாய், ஆணைப்பிரித்துத் தனியே பிணித்த பிடிபோலும், துயரத்தின் மிகுதியினல் பெண்யானைபோல் அடிக்கடி மூச்செறிபவளாய், மழைக்காலங் கடந்தபின் ஓர் தோப்புடன் கூடி விளங்கும் பூமிபோல் கறுத்து நீண்ட பின்னலால் தன்னடையே விளங்குமவளாய், பட்டினி, சோகம், சிந்தை, பயம் இவற்ருல் சாலநொந் திளைத்தவளாய், ஊணொடுங்கிய தவசியாய், அரும்பாவி செய்கின்ற பரிபவத்திற்காற்ருது கைகூப்பிக்கொண்டு இராகவனையிரக்கின்ற தெய்வம்போலிருப்பவளாய், சீரார்ந்த விமையோடு சிவ்ந்து வெளுப்புற்று நீண்ட தடங்கண்களால் விழித்து விழித்துப்பார்த்து அழுகின்ற மைதிலியைப் பார்த்து, தனக்கே கேட்டைவிளைக்கக் கோலியவன்போலிராவணன் காமுற்றனன். 23

பத்தோன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌸𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍।
𑌸𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌰𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌰
𑌵𑌣𑌃॥ ௧

𑌗𑌾𑌂𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌮𑌨𑌾𑌥𑍋𑌸𑌾𑌰 𑌮𑌹𑍇𑌶𑌾𑌨𑌾𑌥𑌮𑌨𑌾𑌦𑌰𑌮𑍍।
𑌕𑍃𑌶𑌾𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌕𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌿॥ ௨

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌬𑌹𑍁𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌸𑌮𑌂𑌵𑍃𑌤𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍋𑌷𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑍇॥ ௩

𑌨𑌾𑌮𑌕𑍇𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌃।
𑌵𑍃𑌷𑌵𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌤 𑌹𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌤𑍍𑌥॥ ௪

𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃। *
𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂𑌵𑌾𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌰𑌣𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾॥
𑌲𑌵𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗 𑌨𑌕𑌾𑌂𑌸𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌦𑍇𑌯𑌿𑌮𑍍।
𑌕𑌾𑌮𑌂𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌰𑍇𑌦𑍇 𑌯𑌯𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௫

𑌦𑍇𑌵𑌿𑌨𑌮𑌹𑌯𑌂𑌕𑌾𑌯𑌰𑍍𑌮 𑌦𑌯𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑌤𑍇𑌵𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌂𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌕𑌮𑌾𑌯𑌵𑌾। ௭

𑌲𑌕𑍍𑌷𑌵𑍇𑌣𑍀𑌯𑌶𑌾𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌦𑌂𑌬𑌰𑌮𑍍।
𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑍇𑌨𑌵𑍍𑌯𑌵𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌨𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌳𑌵𑌯𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿𑌤𑍇॥ ௮

இருபதாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம் ராவணன், ஏழைபோல் களியற்றுத்தவிக்கின்ற அப்பதிவிரதையிடத்தில் இங்கிதமாய் சில வின்மொழிகள் கூறி, தன் இதயத்தைத் தெரிவிக்கலானான். 1

துதிக்கைத் துடையாய்! தனங்களையும் வயிற்றையும் நீ மறைப்பது கண்டால், என்னிடத்தில் பயத்தால் உன்னைக் காணக்கொடாய் போலும். 2

தடங்கண்ணாய்! உன்னைக் காமுற்றேனல்லேனோ! அன்பினாய்! அங்கமெலாமழகாய் அனைவர்க்குமினியளான நீ என்னை யாதரிப்பாய். 3

நீ என்னைக்கண்டு பயப்படப்புக்கால் அதையொழிக்க இப்புவியில் யாருளர்! மனிசரா, அல்லது நினைத்தபடியாக வல்ல நிசிசரரா! (யாவருமில்லை.) ஆதலின் அதையொழித்துவிடு. 4

அச்சமுடையாய்! அயல்மாதரைக்கூடவோ, வலுவில் பிடித்திழுக்கவோ ராக்ஷஸ ஜாதிக்கு உரிய செயலே; ஆயினும் இசைவின்றி யுன்னைத்தொடநினைக்கின்றிலேன்; ஆதலின் தானாயிசைந்து உன்காமத்தை யென்னிடத்தில் செலவிடுப்பாய். 6

பெருமாட்டி! பயப்படுவதற்கிங் கிடமில்லை; அன்பினாய்! என்னை நம்புவாய்; உண்மையா யென்னை விரும்புவாய்; இப்படி சோகத்திற் கிடங்கொடாதே கொள். 7

வகுக்கவும் பெறாத சடையும், திரைதனிற்கிடையும், சிந்தையும், அழுக்கடைந்த கந்தையும், வீண்பட்டினியுமுனக்கேற்குமோதான்! 8

𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌚𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌗𑌰𑍂𑌣𑌿𑌚।
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿𑌚𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿𑌚॥ *

𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿𑌚𑌪𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌯𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌿𑌚।
𑌗𑍀𑌤𑌂 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂𑌚𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂𑌚 [illegible]॥ ௧௦

[illegible]
[illegible]॥()

[illegible]।
[illegible]॥ ௧௨

[illegible]।
[illegible]॥ ௧௩

[illegible]।
[illegible]॥ ௧௪

[illegible]।
[illegible]॥()

[illegible]।
[illegible]॥ *

விசித்திரமான மாலைகளும் வகைவகையான சந்தனங்களும் அகிற்களும் விதம்விதமான வஸ்திரங்களும் திவ்வியமான அணிகளும் சிறந்த பானங்களும் படுக்கைகளும் பீடங்களும் பாட்டும் கூத்தும் வாத்தியமும் "மைதிலி!" என்னைப்பெற்றுற் பெறலாகும். 10

பெண்கள் நாயக மல்லையோ! இப்படியுங் கிடப்பாயோ! அங்கமெங்கு மணிகளணிந்து கொள்ளாயோ! பாவாய்! என்னையும் பெற்று இன்னமும் இவற்றிற்கேலா திருப்புதியோ! 11

ஐயோ! அழகாயமைந்த இவ்விளம்பருவம் அவமாய்க்கழிவதே! ஓடையில் நீர்போல் இஃதோடிப்போமானல் மீளவுங் கிடைப்பதோ! 12

பிரபஞ்ச கர்த்தாவான பிரமன், அழகைப்படைப்பானுய் உன்னைப்படைத்தபின் கையொழிந்து நிற்பான் போலும்? ஏனெனில்:—கண்ணுக்கினியாய்! உருவத்திலுனக்கொப்பாய் உலகத்திலொருத்தியுமேயில்லையன்றே!

புருஷனுய்ப்பிறந்தவன், "அவன் பிரமனே யாகட்டும்" "ஓ வைதஹி!" ரூபமும் யவ்வனமும் திகழநின்ற உன்றன்னைப்பெற்று அப்புறம்போவதுண்டோ! 14

தண்கதிரன் போன்ற திருமுகம்படைத்த தெரிவையரே! உனதங்கத்தி லென்கண் எங்கெங்கு தங்குமோ, அங்கங்கு ஆழ்ந்துவிடுமே. 15

மிதிலைக்கோன் செல்வமே! எனக்கு மனைட்டியாகுக; இந்த மயக்கத்தை யொழித்துக்கொள்; பற்பல விடங்களிலுங் தேடிக்கொணர்ந்த பலஉத்தமஸ்திரீகளுக்கும், அதா

[illegible]॥ ௧௬

[illegible]।
[illegible]॥ ௧௭

[illegible]॥ *
[illegible]॥ ௧௮

[illegible]॥
[illegible]॥ ௧௯

[illegible]॥
[illegible]॥ ()

[illegible]॥
[illegible]। *
[illegible]॥ ()

[illegible]।
[illegible]॥ ௨௩

[illegible]।
[illegible]॥ *
[illegible]॥ ௨௪

வது யாவர்க்கும் மேலாய் எனது பட்டத்தரசிகளிற் றலைமைபெற்று புகழ்பெறுவாய். 16½

அச்சமுடையாய்! உலகங்கள்தோறும் சென்று வலுவிற் கொணர்ந்த சிறந்தரத்தினங்களெத்தனையோ, அத்தனையும் இவ்வரசும் யானுமுனக்கே. 17½

பட்டணங்கள் பலவடர்ந்த புவிமுழுதும் "வேணுமாகில்" ஜயித்துனக்காய், ஜனகர்க்குத் தந்தடுவேன்; தையலரே! சிந்தைதனிற் கொள்வாயின்றே. 18½

உலகத்திலெனக் கெதிரியாக வல்லானொருவனைக் காணகில்லேன்; இப்படி சாலப் பெரிதான என் வீரமும் போரில் நிகரின்மையும் பார்த்திலையோ! 19½

தேவரும் தானவரும் போரதனிலெனக் கெதிராய்த் தோன்றி கொடிகள்முறிந்து வலிதொலைந்து சிதைந் தோடினார்கள். 20½

இப்பொழுது உன்சிந்தைக்கிசைந்தபடி அலங்காரம் செய்துகொள்வாய்; மணிமின்னு மணிகளை மேனிதனில் பூட்டிக்கொள்வாய்; அலங்காரமுங்கொண் டந்தமுறு முன்னுருவைக் காண்பேனாக. 22

நன்னுதலாய்! அலங்காரம் செய்துகொண்டு பயமின்றி தாராளமாய் உனக்கிஷ்டமான போகங்களைப்பருகி அனுபவிப்பாய். 23

உனதிஷ்டம்; பூமியோ அல்லது செல்வமோ வேணுமாகில் கொடுத்துவிடலாம்; அச்சமின்றி யென்னுடன் நம்பிக்கலந்து என்னை ஏவிக் காரியங்கொள்வாய்; எனதன்பிற்கிடமாகி இன்புறுகின்ற உன்னைப்பற்றி உன்பந்துக்களும் இன்புறலாகும். 24½

ஜபிம்ஶா நாவஶ்யகும் ஶ்ரியம்ஹத்ரேயஶஸ்துஷே॥ ௨௫

கிம்கரிஷ்யஸிராமேண ஸாஹதைவீரவாஸஸா।
விக்ஷிப்தேவிஜயோராமோ ரதஸ்ரீ வபு நமோஜவஃ॥ *
வ்ருத்தீஷும்பியஶாயீவ ஶம்கேஜீவதிவா நவா॥ ௨௬

நஹிவெவெதேஹிராமோஸாம் த்ருஷ்டும்வாவ்யாவதேவதத॥
வாரோபமாவெகரஸிவைத ரெஜேவெஜ்ர்யாதா
ஶிவாவ்ருதாத்॥
நவாவிஶஹஸ்தாதாம் வ்ராவாஹாதிராவவஃ॥ *
ஹிரண்யகஶிவாஃகீர்த்தி ஶிம்த்ரு ஹஸ்தமதாஶிவ॥ ௨௭

வாராஸ்லிதேவாராதி வாராநேத்ரேவியாஸிநி॥
ஶநோஹரஸிஶேஹீர ஸாவண்டுஃவந்தம்யா॥ ௨௮

க்லிஷ்டகளபெயவஸநாம் தந்வீவ்யநமம்சருதாத்। *
க்வாம்த்ருஷ்ட்வாமேலஷே தாமேஷே ரதிம்நோவம ஹாத்வ
ஹாத்॥ ௩௦

கஞ்சாரநிவாஸிந்ய ஸ்பாஸவமாணாதிதாஃ॥ *
யாவஞ்யாஶஸவாஸா வெஶ்வயும்கராஜாநகி॥ ௩௧

என்னையும், என் மினுக்கத்தையும், செல்வத்தையும், புகழையும், பாவாய்! நீபார்த்தாயோ! 25

சீருடையாய்! மரவுரியுடுத்த ராமனைக்கொண் டுனக் காவதென்ன? அவனோ, வெற்றியிழந்து செல்வங்குலைந்து வனமேகதியாய் விரதம் பூண்டு தரையிற்படுத்து "நினைக் கிறேன்" உயிர்த்திருக்கிறானோ இல்லையோ! 26½

வைதேஹி! கொக்குகள்பறக்கும்படி கறுத்திருண்ட கார்காலமேகத்தில் கரந்துறையும் நிலவுபோன்ற உன்ற ன்னை இனி, யிராமன் காண்பதுவும் கரிப்பேயன்றோ! 27½

இந்திரன் கைபட்ட கீர்த்தியை இரணியன் மீட்கமா ட்டாதாப்போல், * என்கையினின்று முன்றன்னை யிராக வனும் மீட்குந் திறத்தனல்லன். 28½

[* அதாவது:—இரணியன் தன் தேவியை மீட்டுவந்தா னேனும், "இந்திரன் கொண்டுபோனான்" என்றோர் மறு வுண்டானபோதே தன்கீர்த்தியிழந்தானென்று கருத்து.]

அச்சமுடையாய்! உன் சிரிப்பழகும் பல்லழகும் கண்ணழகும் உன் ஒயிலும் (பன்னகத்தைப் பறவைக் கிறைவ னிழுப்பதுபோல்) என்னகத்தை யழிக்கின்றதே.

கசங்கிய பட்டொன்றுடுத்து கோலம் செய்யப்பெ றாத கொம்பனைய நின்னைக்கண்டபின்பு (குறைவற்றிருக் கும்) என்றன் மனைவியரிடத்துச் சிறிது மின்புறப் பெற் றிலேனே. 30½

ஜானகி! அந்தப்புரத்தில் ஸகலமேன்மையும் பெற்று விளங்குமென் தேவிகள் அனைவர்க்கும் அரசு செலுத்து வாய். 31½

உத்ஹ்ய விதகெ ஶாஞெ த்ரெமோக்ஷ ப்ரயாராஷ்ட்ரிய:॥ *
தாஸ்தா: பரிவரிஷ்யந்தி ஶ்ரிய உத்வாரவேஸாயயா॥ ௩௨

யாநி வேஶ்ம வநே ஸாஹ்ர ரத்நாநி வஸநாநி ச॥ *
தாநி மோசாம் ஸ்தவஸ்ரேணி ஶோம் வஹம்க்ஷ்ய யாவத்॥

நாநா ரத்ந ப்ரவாளாத்யை நவமோந நவிக்ரமை:॥ *
நய மே ந நயா தாத்ய ஸ்தேஜஸாயஶஸாவிவா॥ ௩௪

விபவி ஹாரரத்வ ஹம்க்ஷ்வ ஹோமாநு யந நிவயம் வ்ரு
திஶாதிவேதி நீம் ச । உயிமமமமே நயயாவஸேவம் கவம் கவிச
வமேத்ய மமஞாவாம் பவாத்தே॥ ௩௫

காஸ்தித தார ஜாமவஸம் கதாநி ஹ்ருஉரய தாநி
வஸ்ரோத்ரு தீரஜாநி । கநகவிஉமஹார ஹாஷிதாம் பீ விஹ
ரஉயாவஹவீர காநநாநி॥ ௩௬

இதி ஶ்ரீ ஹஸ்தாத்ரிகாவ்யே - விம்ஶஸ்ஸர்க:॥

கருங்குழல் நுனியினுய்! உலகமூன்றிலும் பெயரெடுத்த பெண்கள் எனக்குடைமையன்ருே! அவர்களத்தனை பெயரும் (திருமகட்குத் தெய்வப்பெண்கள் பணிசெய்வதுபோல்) உனக்குப் பணிசெய்வார்கள். 32½

நற்புருவத்தாய்! குபேரன் பவநத்தில் எந்த செல்வமும் இரத்தினமுமுண்டோ அவைகளையும், இவ்வுலகங்களையும், (இவையாவும் படைத்த) என்றனையும், சுகமாய் அனுபவிப்பாய். 33½

தேவி! இராமன் எனக்கெதில் ஈடு! தவத்திலா, பலத்திலா, மிடுக்கிலா, பணத்திலா, பிரதாபத்திலா, புகழிலா! எதிலுமீடல்லன். 34½

ஆகையால் அணங்கே! வேண்டியதைப்பருகி இஷ்டப்படி திரிந்து போகங்களை நுகர்ந்து இன்புறுவாய். இப்புவியும் அதுகொண்ட செல்வமும் உனக்களிப்பேன்; சுகமாய் என்னிடத்தி லின்புற்று, உன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கும் உன்றன்னுல் இன்பம் பயப்பாய். 35½

அச்சமுடையாய்! மலரெடுத்த மரவகைகள் நெருங்கப்பெற்று வண்டுகள் மொய்த்து கடலோரத்தில் முளைத்திருக்கும் காடுகளில், நிர்மலமான பொன்னின் மாலைகளணிந் தழகாய் என்னுடனே விளையாடுவாய். (என்ருன்.) 36½

இருபதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

———

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃।
𑌆𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍀𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌦𑍀𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌶𑌨𑍈𑌰𑍍𑌵𑌚𑌃॥ ௧

𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌰𑍁𑌦𑌤𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀।
𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑌾 𑌪𑌤𑌿𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾॥ *
𑌤𑍃𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾॥ ௨½

𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌃॥ *
𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍍॥ ( )

𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌕𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌤𑌯𑌾॥ ௪½

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌤𑌂 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀॥ *
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௫½

𑌨𑌾𑌹𑌮𑍌𑌪𑌯𑌿𑌕𑍀 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑍀 𑌤𑌵॥ *
𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 𑌚𑌰। ௬½

இருபத்தோராம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது அவ்வாளவுணன் மொழிந்த அவ்வன் மொழியைச் சீதை செவியுற்று மிகவும் நொந்து, இரக்க மெழுங் குரலோடு ஏழைபோல் மெதுவாக பதிலுரைத் தாள். 1

துயரத்திற்பட்டுக் கதறுகின்ற அக்கற்புடைச்சீதை நடுக்குற்று, தவசியாய் இராகவனையே சிந்தித்தவளாய், புல்லொன்றை நடுவில் கிள்ளியெறிந்து, வெண்முறுவல் செய்கின்ற வதநங்கொண்டு பின் வருமாறு விளம்ப லுற்றாள். 2½

மனதை யென்னிடத்தினின்றும் மீட்டுக்கொண்டு உன்மனைவியரிடத்தில் வையடா; பாவத்தைச் செய்தவன் நற்பயனைப்பெறப் பார்ப்பதுபோல் என்னை யாசைப்படுவ துனக் காகாதடா. 3½

மஹாவம்சத்தில் பிறந்ததோடு புண்ணியமான குலத் திற் புகுந்து ஒருவர்க்கு மாலையிட்டபின், உலகும்பழிக்கு மடாதசெயலைச் செய்யத்தகாதடா. 4½

இவ்வாறுரைத்த வைதேஹி மீளவும் தன் பெருமைக் கேர்க்க அவ்வரக்கனை யசட்டைசெய்து இந்த விதம் சொல்லத்தொடங்கினாள். 5½

அடா! என்னை யுனக்குப் பெண்டாக்கிக் கொள்ள வடுக்குமோ; மற்றப்படி (உன்குலத்தைச் சுடுகின்ற நெரு ப்புபோல்) பதிவிரதையான வென்னைப் பொகட்டுக்கொடு நிற்கவேண்டாவோ! நல்லோரொழுக்கத்தை நாடி நல்ல படியே நல்விரதத்தை மேற்கொள்ளடா. 6½

𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌵 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌰𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰॥ *
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌮𑌾𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥()

𑌅𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌪𑌲𑌂 𑌚𑌲𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍॥ *
𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌪𑌰𑌦𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌵𑌮𑍍॥ ௮

𑌇𑌹 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌸𑍇॥ *
𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾 𑌤𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾॥ ௯

𑌵𑌚𑍋 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌥𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃॥
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌾𑌵𑌾𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌸𑍇॥ ௧௦

𑌅𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑌨𑌯𑍇 𑌰𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌗𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚।

𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌰𑌤𑍍𑌨𑍌𑌘𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌲𑌾॥ *
𑌅𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍𑌤𑌵𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌚𑌿𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௨

𑌸𑍍𑌵𑌕𑍃𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃॥
𑌅𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃।

உன்பெண்டீரைப் பாதுகாப்பதுபோல் அவரவர்க்கு முண்டன்றோ! ஆகையால் முன்னே உன்னைப்பார்த்து, இப்படிதான் பிறருமென்று நினைத்து உன்மனைவியரோடு கூடியிருப்பாய். 7½

தன் மாதரிடத்தில் ஆதரங்குன்றி சபலங்கொண்டு, புலன்களைப் போம்வழியே செலவிடுகின்ற வஞ்சகக் கோழையை, அயல்மாதர்கள் அல்லலுக் காளாக்குவர்கள். 8½

இவ்வூரில் நல்லோர்கள்தானில்லையோ! (விபீஷணன் முதலானோர்) இருக்கின்றார்கள்; ஆகினும் நீ அவர்களை அநுவர்த்திப்பவனல்லையே! அது நீ கண்டபடி யென்னெ ன்னில்:—நல்லொழுக்கத்தையொழித்தவிபரீதமான உன் புத்தியே காட்டுகிற தில்லையோ! 9½

சாதுக்களான அவர்கள் தாமாய் வந்து உனக்கு ஹிதம் சொன்னாலும் அதைக்கேட்பவனோ! அரக்கர்களை யில்லையெனத் துலைக்கவென்று உன்மனன்றான் அவ்வழியிலகப்பட்டுள்ளதே. 10½

திருந்தாத நெஞ்சமும் தீயவழியில் நேயமும் படைத்த அரசனிடத்திற் கிடைத்த செல்வம்மல்கிய தேசங்களும் நகரங்களும் தேய்ந்தறுமன்றே! அப்படியே செழுமணிகள் செறிந்த இவ்விலங்கை நகர் இவ்விடத்திலகப்பட்டு நீ ஒருவன் செய்கின்ற குற்றத்திற்காகச் சீக்கிரத்தில் நாசமுறப் போகின்றது. 12½

ராவண! தன்னைக்கொண்டு தானைய் முடிகின்ற தீத்தொழில் புரியுமுன் நாசத்தை நினைத்துப் பூதங்கள்யாவுங் களிக்கின்றன; உன் வஞ்சனையிற்பட்ட ஜனங்கள் யாவ

𑌸 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌕𑍋𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌜𑌨𑌾𑌃॥ *
𑌦𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌸𑌨𑌂𑌵𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤 𑌰𑌳𑌕𑍍𑌰 𑌉𑌦𑍇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌹𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௧௪ ௨
𑌶𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑍋𑌹𑌯𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌹 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌯𑍇𑌰𑍍𑌣𑌯𑌦𑍇𑌨𑌵𑌾॥ *
𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌵𑌦𑍇𑌣𑌾𑌹𑌂 𑌹𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑍇𑌣𑌵𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌯𑌾॥ ௧௫ ௨

𑌉𑌪𑌯𑌾𑌯𑌹𑌰𑍍𑌜𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌸𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤॥ *
𑌚𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌶𑍋𑌪𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑌿 𑌹𑌰𑍍𑌜𑌤𑍇𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕॥ ௧௬ ௨

𑌕𑌹𑌳𑍇𑌪𑌯𑌿𑌕𑍀𑌹𑌾𑌯𑌰𑍍𑌤 𑌤𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌵𑌪𑌸𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌤𑌃॥ *
𑌵𑍃𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌵𑌨𑌃 ௧௭ ௨

𑌸𑌾𑌯𑌰𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑌰𑌾𑌦𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌂𑌸𑌸𑍋𑌨𑌯𑌕𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌟𑌃॥
𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑌿𑌤𑌯𑌾𑌸𑌾𑌬𑍁𑌂 𑌕𑌰𑍇𑌣𑍍𑌵𑍇𑌵𑌗𑌜𑌾𑌯𑌿𑌵𑌟॥ ௧௮ ௨

𑌦𑌿𑌤𑍍𑌰𑍁𑌳𑌵𑌯𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌤𑌰𑍍𑌂 𑌰𑌾𑌃𑌸𑍍𑌸𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌶𑍀𑌵𑍃𑌤𑌾॥ *
𑌵𑌯𑌂 𑌉𑌪𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾𑌵𑍋𑌰𑌂 𑌕𑌯𑌾𑌸𑌳𑌵𑌰𑍍𑌰𑌷𑌷𑌰𑍍𑌹𑌃।

𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌹𑌿𑌯𑌉𑌜𑌕𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌵𑌤𑍍𑌵𑌃॥ *
𑌦𑍇𑌨𑌦𑍇𑌃𑌤𑍍𑌰𑍀𑌹𑌵𑌤𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌯𑌦𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿।

ரும் "தைவாதீனமாய் கொடும்பாவி இந்தவிசனத்திற் பட்டானே!" என்று களிகொண் டுரைக்கப்போகின் றனர். $14\frac{1}{2}$

உனது அந்தப்புரத்தரசையும் செல்வக்கிளப்பத்தை யுங் காட்டி மசக்குவதற்கு நானிடமல்ல கிடாய்; கதி ரவனை விட்டு ஒளி நீங்காததுபோல இராகவனை விட்டு யான் நீங்குவதின்று. $15\frac{1}{2}$

உலகமெங்கும் நச்சப்பிறந்த மேனுணிப்புடைய ராக வன் புயத்தை அண்டைகொண்ட யான், இன்னுனென்று குறிப்பிடவும் இடமல்லாத ஒருவன் தோளைத் தீண்டுவ தெப்படி?. $16\frac{1}{2}$

மறையோது விரதங்களில் குளித்து, ஆத்மஞானி யான மறையவனுக்குரிய யோகவித்தைபோல், அப்புவி மன்ன னொருவர்க்கே யான் பொருந்தும் பாரியை. $17\frac{1}{2}$

நல்லது ராவண! வனத்தில் பிடியை மதயானையுடன் கூட்டுவதுபோல் துயர்துய்த்திருக்கு மென்னை இராமனு டன் சேர்ப்பாயாக. பிடி=பெண்யானை. $18\frac{1}{2}$

உன் இடம் உனக்குத் தக்கவேண்டுமானல் இராம னுடன் தோழமைகொள்ள வடுக்கும்; முடிவதாய்த் துணிந்தாலும் அது கோரமானகொலையாய் முடியாதபடி யாக வேண்டில், அந்த புருஷோத்தமனை அநுஸரிப்பாய்.

அவர்தாம், தர்மக்ஞரென்றும் சரணுகதவிஷயத்தில் சாலவன்புடையவரென்றும் பிரஸித்தமாகையால் உனக் குந் தெரிந்தவிஷயமே; ஆதலின், நீ ஜீவிக்க நினைத்தாயா கில் அவருடன் தோழமைகொள்ளப்பார்; அஞ்சினவர்

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌮𑍍॥ *
𑌮𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿॥

𑌏𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯 𑌰𑌘𑍂𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇। *
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣॥ ()

𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌜𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍॥ ※
𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌤𑍁 𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌸 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃॥ ௨௫

𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌨𑍁𑌷𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍। ※
𑌶𑌤𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑌮𑌶𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵॥ ௨௬

𑌇𑌹 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌵𑍋𑌰𑌗𑌾𑌃॥
𑌇𑌷𑌵𑍋 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ※
𑌅𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌙𑍍𑌕𑌵𑌾𑌸𑌸𑌃॥ ௨௭

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌹𑌾𑌸𑌰𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌗𑌰𑍁𑌡𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍॥ ※
𑌉𑌦𑍍𑌧𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌵𑍈𑌨𑌤𑍇𑌯 𑌇𑌵𑍋𑌰𑌗𑌾𑌨𑍍॥ ௨௮

𑌅𑌪𑌨𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌮𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑌃॥ ※
𑌅𑌸𑍁𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃॥ ௨௯

க்கு அபயந் தந்தருளுமவரை நீயும் வேண்டிக்கொண்டு, என்னையும் கரவற்ற நெஞ்சோடு கொடுத்துவிடப்பார்; இதுதான் உனக்கு ஹிதம். 21½

இப்படி இராகவனிடத்தில் என்னைக்கொண்டு விட்டால்தான் உனக்கு க்ஷேமம்; அல்லாதபோது, ராவண! உன்னைக் கொன்றல்லது விடார்காண். 22½

உன்னைப்போன்றவனை இந்திரன் விடுத்த வச்சிரம் விட்டாலும் விடும்; இயமனே நெடுங்காலம் உன்னை விட்டாலும் விடும்; லோகநாதனான இராகவன் சினங்கொண்டபின்பு விடுவாரென்று நினையாதேகொள். 23½

இந்திரன்விட்ட இடியினது சத்தம்போல் மஹாநாதத்துடன் கூடிய இராமனது வில்லொலியைக் கேட்கப் போகின்றாய். 24½

வெகுசீக்கிரத்தில் இங்கே இராமலக்ஷ்மணனுடைய நாமங்களைப் பூண்ட வெஞ்சரங்கள், முகத்தில் விஷஜ்வாலையுடன் ஸர்ப்பங்கள்போல் வந்து வீழ்ந்து, இந்நகரமுழுதும் அரக்கர்களைச் செகுத்துக்கொண்டு, கழுகின் இறகுடன் பார்த்த விடமெங்கும் பரவப்போகின்றன. 26½

ராக்ஷஸ ஸ்ரேஷ்ட்டர்களாகிற மஹாஸர்ப்பங்களை அந்த ராமனென்னும் பெரிய கருடன், ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் கெடுப்பதுபோல் கெடுக்கப்போகின்றார். 27½

மாற்றாரை மாய்க்கவல்ல மன்னனார் (அசுரரிடத்தினின்றும் செல்வத்தை மாயவனார் மூவடியிட்டளந்து கொண்டதுபோல்) என்னை உன்னிடத்திலிருந்து விரைவில் மீட்கப் போகின்றார். 28½

ஜநஸ்தாநே ஹதஸ்தாநே நிஹதே ரக்ஷஸாம் பலே || *
அஶக்தேந த்வயா ரக்ஷ: க்ருதமேததஸாது வை || ௨௯

ஆஶ்ரமம் தயோஶ்ஶூந்யம் ப்ரவிஶ்ய நரஸிம்ஹயோ: || *
கோசரம் கதயோர்ப்ராத்ரோரபநீதா த்வயாதம || ௩௦

நஹி கந்தமுபாக்ராய ராமலக்ஷ்மணயோஸ்த்வயா || *
ஶக்யம் ஸந்தர்ஶநே ஸ்தாதும் ஶுநா ஶார்தூலயோரிவ

தஸ்ய தே விக்ரஹே தாப்யாம் யுகக்ரஹணமஸ்திரம் || *
வ்ருத்ரஸ்யேவேந்த்ரபாஹுப்யாம் பாஹோரேகஸ்ய
நிக்ரஹ: || ௩௨

க்ஷிப்ரம் தவ ஸ நாதோ மே ராம: ஸௌமித்ரிணா ஸஹ || *
தோயமல்பமிவாதித்ய: ப்ராணாநாதாஸ்யதே ஶரை: || ()

கிரிம் குபேரஸ்ய கதோऽபதாய வா ஸபாம்
கதோ வா வருணஸ்ய ராஜ்ஞ: | அஸம்ஶயம் தாஶரதேர்ந
மோக்ஷ்யஸே மஹாத்ரும: காலஹதோऽஶநேரிவ || ௩௪

ஶ்ரீஸுந்தரகாண்டே - ஏகவிம்ஶஸ்ஸர்க:

அட ராக்ஷஸ! ஜனஸ்தாநமென்னும் பாழிடத்தில் அரக்கர்சேனையாவும் பட்டுக்கிடக்க, அதுகண்டு பயந்து, கையிலாகாத உன்றன்னால் இந்த புன்செயல் செய்யப் பட்டது. 29½

ஸஹோதரர்களான அவ்வாண் சிங்கங்கள் வெளி யிற் போயிருந்த காலத்தில் சூனியமாய்க்கிடந்த ஆச்சிர மத்திற்புக்கு "அட பதரே!" என்னை யெடுத்துவந்தாய். ()

இராமலக்ஷ்மணனுடைய மணம்பட்டாலும்போதுமே; புலிகளின்முன் நிற்கமாட்டாத சுணங்கன்போல் நிற்கவும் வல்லாயல்லையே. (சுணங்கன்-நாய்.) 31½

அப்படி யொருக்கால் கோழையான நீ யொருவன் அவ்விருவருடன் போர்புரிய நேரிட்டிருந்தால், இரண்டு புயங்களுடன் சண்டைசெய்யு மிந்திரனுடன் ஒருகையில் சண்டையிட்ட விருத்திரன்போல் வெற்றிகெடுவாய். 32½

இளையவனுடன் கூடி யென்னுதன் இதோவந்து, அற்பஜலத்தை ஆதித்தன் சுவற்றுவதுபோல், உன் உயி ரைச் சரங்கள்கொண்டு கழற்றப்போகின்றார். 33½

குபேரனுக்கிடமான கைலாசத்தைக் கடந்து சென் றாலும், வருணன் சபைக்குள்போய் ஒளித்துக்கொண்டா லும், இடிவீழ்ந்த பெருமரம்போல் இராகவன் சரத்திற் கிலக்கான நீ தப்பித்துக் கொள்ள விரகில்லை. 34½

இருபத்தோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍁𑌷𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧

𑌯𑌥𑌾𑌯𑌥𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌃𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌯𑌥𑌾𑌯𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾 ॥ ௨

𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿𑌮𑍇𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌦𑍍𑌰𑌵𑌤𑍋𑌽𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌹𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑌸𑍁𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌃 ॥ ௩

𑌵𑌾𑌮𑌃𑌕𑌾𑌮𑍋𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌿𑌲 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌜𑌨𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌶𑍍𑌚𑌕𑌿𑌲𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ௪

𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑌰𑌾𑌨𑌨𑍇 ।
𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌮𑌵𑌮𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍇𑌰𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ ௫

𑌪𑌰𑍁𑌷𑌾𑌣𑍀𑌹𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌾𑌨𑌿𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌷𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑍇𑌷𑍁𑌤𑍇𑌷𑍁𑌵𑌧𑍋𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌿𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌃 ॥ ௬

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍁𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃 ।
𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑌂𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ௭

𑌦𑍍𑌵𑍌𑌮𑌾𑌸𑍌𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑍌𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌽𑌵𑌧𑌿𑌸𑍍𑌤𑍇𑌮𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌃 ।
𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌯𑌨𑌮𑌾𑌰𑍋𑌹 𑌮𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑌿 ॥ ௮

இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம்

சீதை யுரைத்த கொடுஞ் சொற்களை அரக்கர்கோன் செவியுற்று உடனே கண்ணுக்கினியளான அக்காரிகை யைப்பார்த்து கடுமையாயிஃதுரைத்தான். 1

ஸாதாரணமா யொருபுருஷன் பெண்களுக்கு வசப் பட்டு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நல்வார்த்தைசொல்லி நயம் பேசுகிறனே அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவமானப்படுகிறன்.

எனக்குன்னிடத்தில் உண்டான வேட்கையானது (வழிதப்பிப் பாய்கின்ற புரவிகளைச் சாரதி அடக்குமா போல்) என் சினத்தை யடக்குகின்றது. 3

மனிதர்களுக்குக் காமமென்பது பிசகு; ஏனெனில், ஒரு பிராணியிடத்தில் காமங்கொள்ளும்போது அங்கு கருணையும் அன்பும் தன்னடையே தோன்றுகின்றன; ஆகவேதான் போலி வனவாசியான ராமனிடத்தில் பற் றுடையளான உன்னைக் (கொலைபுரியவும் அவமானப்படு த்தவும் கூடுமாயிருந்தும்) கொல்லுவித்தேனில்லை. 5

ஓ மைதிலி! இப்பொழுது நீ பேசிய கடுமொழிகள் யாவையாவை சிலவுண்டோ, அவ்வச்சொற்கள் தோறும் உன்னைக் கடுமையான கொலைக்கிடமாக்கலாகும். 6

இவ்வாறு வைதேஹியைப்பார்த்து அந்த அரக்கர் கோன் இராவணன் அறைந்து, சினக்கொதிப்போ டிந்த விதம் செப்பலுற்றான். 7

இன்னும் இரண்டு மாதம் உன் இசைவை யெதிர்ப் பார்க்க வேண்டுவது; இதுவன்றே உனக்கு யானிட்ட கெடுவு; ஆகையால் ஓ சுந்தரி! அதற்குள்ளாக என் சயன

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑍁𑌮𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂𑌮𑌾𑌮𑌨𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌮𑍍 ।
𑌮𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌆𑌰𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇𑌮𑌹𑌾𑌨𑌸𑍇 ॥ ௯

𑌤𑌾𑌂𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃 ॥ ௧௦

𑌓𑌷𑍍𑌠𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑌪𑌰𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑌾𑌃 ।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑍁𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌂𑌤𑍇𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 ॥ ௧௧

𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌮𑍍 ।
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌹𑌿𑌤𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑍌𑌣𑍍𑌡𑍀𑌰𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧௨

𑌨𑍂𑌨𑌂𑌨𑌤𑍇𑌜𑌨𑌃𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿𑌯𑍋𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥ ௧௩

𑌮𑌾𑌂𑌹𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌂 𑌶𑌚𑍀𑌮𑌿𑌵𑌶𑌚𑍀𑌪𑌤𑍇𑌃 ।
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿𑌕𑌃 ()

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌮𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃 ॥
𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑌿𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌵𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥ ௧௫

த்தில் வந்தேறப்பார்; இரண்டுமாதங்கடந்தும் நீ என்னைக் கொழுனனுய்க் கொள்ளாவிடில் அடுத்த நாள் காலையில் என் புசிப்புக்காகும்படி உன்னைப் பாகசாலையில் பதம் செய்வார்கள். 9

இப்படி ராக்ஷஸராஜனுல் மிரட்டப்படுகின்ற ஜானகியைத் தெய்வப்பெண்களும் கந்தருவக்கன்னிகளுங் கண்டு மிரண்டு விழித்து விசனமுற்ருர்கள். 10

அப்பொழுது அதில் சிலர், உதட்டின் குறிகளாலும் கண் வாய் முதலியவற்றின் குறிகளாலும், அரக்கனலலைப்புண்ட தேவிக்கு ஆறுதல் செய்தார்கள். 11

இப்படி யவர்கள் தேற்றத்தேறிய ஸீதாதேவி, ராக்ஷஸராஜனன ராவணனைப் பார்த்து, தனக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைத் தனது கற்புடைமையின் பலச் செறுக்கு தோற்ற இந்தவிதம் செப்பலுற்ருள். 12

அட! நிச்சயமாய், உன்னை யிவ்வடாதசெயலை விட்டுத் திருப்பி நல்வழியில் கொண்டுபோக வல்லவ னொருவனில்லைபோலும். 13

இந்திரனுக் கின்றுணைவியான விந்திராணிபோல், தருமாத்மாவின் தேவியரான வென்றன்னை, உலகமூன்றிலு முன்னையொழிந்த வொருவன் சிந்தையிலும் சிந்திக்கமாட்டான். 14

அட ராக்ஷஸப் பதடியே! அளவற்ற மிடுக்குடையரான ராமன்தேவியை வாய்வந்தபடி பிதற்றிய நீ எங்கோடித் தப்பப்போகிருய். 15

யதா²த்³ருப்யஶ்ச மாதங்க³ஶ்ஶஶஶ்ச ஸஹிதோ வநே|
ததா² த்³விரத³வத்³ராம: த்வம் நீச ஶஶவத்ஸ்ம்ருத:|| ௧௬

ஸ இக்ஷ்வாகுநாத²ம் வை க்ஷிபந்நிஹ ந லஜ்ஜஸே|
சக்ஷுஷோ விஷயம் தஸ்ய ந தாவது³பக³ச்ச²ஸி|| ௧௭

இமே தே நயநே க்ரூரே விரூபே க்ருஷ்ணபிங்க³லே|
க்ஷிதௌ ந பதிதே கஸ்மாந்மாமநார்ய நிரீக்ஷத:|| ௧௮

தஸ்ய த⁴ர்மாத்மந: பத்நீம் ஸ்நுஷாம் த³ஶரத²ஸ்ய ச|
கத²ம் வ்யாஹரதோ மாம் தே ந ஜிஹ்வா வ்யவஶீர்யதே|| ௧௯

அஸந்தே³ஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத்|
ந த்வாம் குர்மி த³ஶக்³ரீவ ப⁴ஸ்ம ப⁴ஸ்மார்ஹதேஜஸா|| ௨௦

நாபஹர்துமஹம் ஶக்யா தஸ்ய ராமஸ்ய தீ⁴மத:|
விதி⁴ஸ்தவ வதா⁴ர்தா²ய விஹிதோ நாத்ர ஸம்ஶய:|| ௨௧

ஶூரேண த⁴நத³ப்⁴ராத்ரா ப³லை: ஸமுதி³தேந ச|
அபோஹ்ய ராமம் கஸ்மாச்சித்³தா³ரசௌர்யம் த்வயா க்ருதம்|| ௨௨

ஸீதாயா வசநம் ஶ்ருத்வா ராவணோ ராக்ஷஸாதி⁴ப:|
விவ்ருத்ய நயநே க்ரூரே ஜாநகீமந்வவைக்ஷத|| ௨௩

வனத்தில் மதயானையும் முயலுங் கூடினாற்போனால், மதவேழம் போன்ற ராமன் முன்னால் உன்னையுமோர் புன்மையான முயலென்னவேண்டும். 16

அத்தகைத்த நீ அந்த இக்ஷ்வாகு நாதனை யிகழ்ந்து பேசுகிறாய்; வெட்கந்தானில்லையோ! நீ இதுகாறும் அவர் கண்ணுக் கிலக்காறுயில்லை; ஆனபின்பன்றோ தெரியப் போகின்றது! 17

அட அற்ப! கறுக்கச் சிவக்க விகாரமாய் விழித் தென்னைப் பார்க்கின்ற உன் பொல்லாக் கண்கள், ஏனோ புவியில் பலபலவென் றுதிரவில்லை? 18

தருமாத்மாவான அவர்க்குத் தேவியாய் தயரதற்கு மருமகளான வென்னை வாய்வந்தபடி பிதற்றிய உன் நா அறுந்து விழாததேனோ? 19

இராமனது நியமனம் பெருமையாலும், என் தவத் தைக் காக்கவேண்டுகையாலும், "அட பத்துத்தலைய!" சாம்பலாவதற்கேற்ற உன்னை என் தேசுகொண்டு சாம்ப லாய்ச் செய்கிறேனில்லை. 20

மதிசாலியான ராகவனை விட்டுப்பிரிக்க உன்னாலாவ தல்ல; அப்படியிருக்கப் பிரியுண்டது, உன்னைக்கொல்ல நினைத்த விதியின் செயலா மித்தனை. 21

சூரனாய் குபேரனுடன் பிறந்து போதுமான பலங் கொண்ட நீ, இராமனை யப்புறப்படுத்தி தாரத்தைச் சோரம்செய்த தென்கொண்டோ!

சீதையின் சொல்லைக்கேட்டு ரக்ஷஸர்கோ னிராவ ணன் கண்களையுருட்டி விழித்து, ஜானகியை யுறுத்தி நோக்கினான். 23

𑌨𑍀𑌲𑌜𑍀𑌮𑍂𑌤𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍁𑌜𑌶𑌿𑌰𑍋𑌧𑌰𑌃।
𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃॥ *
𑌚𑌲𑌾𑌗𑍍𑌰𑌮𑌕𑍁𑌟𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍁 𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌂𑌬𑌰𑌧𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂𑌗𑌦𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃॥ *
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑍀𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌚𑌕𑍇𑌨𑌸𑍁𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌅𑌮𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌭𑍁𑌜𑌗𑍇𑌨𑍇𑌵𑌮𑌂𑌦𑌰𑌃॥ ௨௯

𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌜𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇
𑌶𑍁𑌶𑍁𑌭𑍇𑌽𑌚𑌲𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌶𑍃𑌂𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑌮𑌂𑌦𑌰𑌃॥ [𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌤𑌰𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌂𑌡𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌤𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌶𑍋𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌚𑌲𑌃॥ *
𑌸 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑍋 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌇𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿𑌭𑌯𑌂𑌕𑌰𑌃॥ *
𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌕𑍋𑌪𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃।
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌜𑌂𑌗𑌇𑌵𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍॥ ௩௦

𑌅𑌨𑌯𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑌰𑍍𑌥𑌹𑍀𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑍇।
𑌨𑌾𑌶𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑍌𑌜𑌸𑌾॥ ௩௧

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌂𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌶𑍍𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃।
𑌸𑌂𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌰𑍍𑌘𑍋𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌃॥ *
𑌏𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌮𑍇𑌕𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌂𑌤𑌥𑌾।

கருமேகம்போல் பருத்த புயமும் கழுத்தும் படைத்து, சிங்கம்போல் வனுவான நடையும் சொலிக்கின்ற நுனிநாவும் கண்களு முடையனுய், (கோபத்தால் குனுங்கவே உயரவெடுத்த நுனி மகுடத்துடன், விசித்திரமான மாலையும் சாந்துமணிந்து, விசேஷமாய்ச் சிவந்த மாலைகளும் பூம்பட்டாடையு முடுத்து, பளபளக்கின்ற தோள்வளைகளணிந்து, அமுதங்கடைந்த காலத்தில், மந்தரத்தைச் சூழ்ந்த வாசுகிபோல் கறுத்த அரைநூல்மாலை சூழப்பெற்று, விளங்குமவனுய், பருத்துருண்ட திண்டோள்களால் அந்த ராக்ஷஸர்கோன் சிகரங்களுடன் கூடிய மந்தரம்போல் பிரகாசித்தனன். 27

சிவந்த தளிரும் மலருமான இரண்டு அசோகமரங்களுடன் விளங்குமலைபோல் அந்தராவணன், நடுப்பகலில் சூரியன்போல் விளங்குமிரண்டு குண்டலங்களா லலங்கரிக்கப் பட்டவனுய், கற்பகவிருக்ஷத்தை ஒத்து வஸந்தருதுதா னுருவெடுத்ததோ வென்னும்படி பூஷிக்கப்பட்டிருந்தும், சுடலைக்கரைமண்டபம்போல் பயங்கரனுய், கோபத்தாற் சிவந்த கண்களாய் வைதேஹியை உற்றுநோக்கிப் பெரும்பாம்புபோல் சீறிக்கொண்டு இவ்வாறுரைத்தான்.

நீதியறியாத மோழையாய் செல்வத்தை யிழந்தானொருவனைச் சார்ந்தவளே! சூரியன் தன்னொளிகொண்டு சந்தியைத் தொலைப்பதுபோல் உன்னை யான் ஒழிப்பேன் காண்டி. 31

என்றுரைத்து பகைவரைப் பதறவைக்கின்ற அந்த ராவணன் உடனே கோரரூபிகளான ராக்ஷஸிகளை (அதாவது:—ஒத்தைக்கண்ணி, ஒத்தைக்காதி, மூடுகாதி, மாட்டுக்காதி, யானைக்காதி, தொங்குகாதி, காதிழந்தாள்,

𑌘𑍋𑌰𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚 𑌲𑌮𑍍𑌬𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । *
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌘𑍋𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌈𑌰𑌵𑌾𑌃 ।
𑌶𑌶𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥ *
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌿𑌰𑌸𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ *
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂𑌸𑍍 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌘𑍋𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌃 ॥ ()

𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌜𑌾𑌨𑌤 ॥ *
𑌤𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌵𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ ௩௬

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌭𑌵𑌨𑍍 ॥ *
𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌯𑌮𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥ ௩௭

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 ॥
𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍 𑌵𑍈 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥ ௩௮

𑌉𑌪𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌥𑌾𑌗𑌮𑌤𑍍 ॥ *
𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 ॥ ௩௯

𑌅𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌜𑌯𑌃 ॥ *
𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌯𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 ॥ ௪௦

யானைக்காலி, குதிரைக்காலி, மாட்டுக்காலி, காலிற்குடுமியாள், ஓரவயவத்தாள், ஒத்தைக்காலி, பெருங்காலி, காலற்றாள், மிகவும் பெரிய கழுத்தும் தலையும் படைத்தவள், மிகவும் பருத்த முலையும் வயிறும் படைத்தவள், மிகப் பெரியவாயும் கண்களுமுடையாள், நெடுநாக்கி, நாக்கற்றாள், மூக்கற்றாள், சிங்கமுகத்தாள், பசுமுகத்தாள், பன்றிமுகத்தாள், என்பவர்) யாவரையுமழைத்துக் கட்டளையிட்டான். $35\frac{1}{2}$

அரக்கியர்காள்! நீங்கள் யாவருங்கூடி இந்த ஜனகன் மகள் எப்படியானால் விரைவில் எனக்கு வசப்படுவளோ அவ்வாறு செய்யவேண்டும். $36\frac{1}{2}$

அநுகூலமாயும் பிரதிகூலமாயும் நடப்பதாலும், ஸாம தாநபேதங்களாலும், தண்டிப்பதாய் ஒருப்படுவதாலும் வழிப்படுத்துங்கள். $37\frac{1}{2}$

என்று இப்படி அந்த ராக்ஷஸேந்திரன் ஒருதடவைக்குப் பல தடவையாய் ஆக்ஞைசெய்து காமமுங் கோபமும் கொள்ளைகொள்ளவே சீதையைச் சால மிரட்டினான். $38\frac{1}{2}$

அப்பொழுது தான்னியமாலினியென்னு மோரரக்கி சடக்கென நெருங்கிச் சென்று தசகண்டனைத் தழுவிக் கொண் டிந்தவார்த்தை சொன்னாள். $39\frac{1}{2}$

ஓ மஹாராஜ! தமக்கென்ன என்னுடன் கிரீடிக்கலாகாதோ? ராக்ஷஸேசுவர! உருமாறிக் கிடக்கிற இப்பேதை மானிடச்சீதையுடன் உமக்காவதென்ன?

𑌨𑍂𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌨 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌭𑍋𑌗𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑍍𑌯𑌮𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑍍𑌤𑌵𑌬𑌾𑌹𑍁𑌬𑌲𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ ௪௧

𑌅𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍁𑌪𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌇𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌾 ॥ ௪௨

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌬𑌲𑍀 ।
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌮𑍇𑌘𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌸𑍍𑌸 𑌨𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 ॥ ௪௩

𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌕𑌂𑌪𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 ।
𑌜𑍍𑌵𑌲𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ௪௪

𑌦𑍇𑌵𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌗𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌶𑍁𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥ ௪௫

𑌸 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌾𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 । 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ ௪௬

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

உமது தோள்வலியால் ஸம்பாதித்த போகங்களைக் கொண்டு இந்த சீதை அனுபவிக்கும்படி நிச்சயமாய் பிரமதேவன் எழுத்திடவில்லைபோலும். 41½

காதலற்றவளைக் காதலிப்பதில் வீணாய் காயம் கொதிப்படைகின்றது: காதலுற்றவளைக் காமுற்றால் கனத்த களிப் படையலாகும். 42½

என்றிந்தவிதம் அவள் எடுத்துப் பேசக் கேட்டவனாய் உடனே ராவணன் மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல் சிரித்துக்கொண்டே திரும்பிவிட்டான். 43½

புவியதிரப் புறப்பட்ட தசக்கிரீவன், வெயிலெரிக்கும் பருதியெனப் பொலிவுற்ற மனையதனில் புக்கொழிந்தான். 44½

அப்படியே தெய்வப்பெண்களும் கந்தருவக்கன்னியரும் நாகக்கன்னிகளும் அந்த தசகந்தரனைச் சூழ்ந்து கொண்டு மாளிகையிற் புகுந்தார்கள். 45½

தருமதீதிற் கென்ன பழுது வருமோவென்று அஞ்சி நடுங்கும் சீதையை அந்த ராவணன் இப்படி பலவாறாக மிரட்டிப்பார்த்து, அங்கொன்றும் பலிக்காமையால் அவளைவிட்டுவிட்டு, காமமயக்கத்தோடு தனது தேஜோமயமான மாளிகையிற் புகுந்துவிட்டான். 46½

இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌶𑍍𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃।
𑌸𑌂𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌹॥ ௧

𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌗𑌤𑍇।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍀𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌭𑌿𑌦𑍁𑌦𑍍𑌰𑍁𑌵𑍁𑌃॥ ௨

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌪𑌰𑌂 𑌪𑌰𑍁𑌷𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌮𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍॥ ௩

𑌪𑍌𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌨 𑌬𑌹𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇॥ ௪

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌜𑌟𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍।
𑌆𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌰𑌤𑌲𑍋𑌦𑌰𑍀𑌮𑍍॥ ௫

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌷𑌣𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃।
𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃॥ ௬

𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑌸𑍍𑌸𑍁𑌤𑌃।
𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌸 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌭𑌃॥ ௭

இருபத்துமூன்ரும் ஸர்க்கம்

பகைவரைப் பதறவைக்கு மிராவணராஜன் மைதிலிக் கிவ்வாறுரைத்து உடனே ராக்ஷஸர்களுக்குத்திரவு செய்து வெளிப்படலானன். 1

அரக்கர் கோன் வெளிப்பட்டு அந்தப்புரத்தையடைந்தவுடனே அரக்கியர் யாவரும் பயங்கரமான வுருவத்தோடு சீதையை உறுக்கலுற்ருர்கள். 2

சீதையைக் கிட்டிச்சென்ற ராக்ஷஸிகள் சீத்தம் தலைக்கேறவே, கொடுஞ்சொற்கள்கொண்டு சீதையுடன் இங்ஙனம் கூறலுற்ருர்கள். 3

சீதாய்! நமதுமன்ன னிராவணனை யின்னனென்று மதிக்கவில்லை; புலஸ்தியன் மரபிற்ருேன்றிய பெரியன் கண்டாய், பத்துத்தலை ராவணர்க்குப் பாரியையாமது உனக்கொருபொருட்டாய்ப் போந்ததில்லையோ? 4

அப்பொழுது ஏகஜடை யென்னுமோரரக்கி, நுண்ணிடைய சீதையரைக்கூவி, சினத்தினல் கண்கள் சிவக்க இஃதுரைத்தாள். 5

பிரஜாபதிகள் அறுவரில் நான்காமவர், பிரமனர் மனதிற்ருேன்றிய புலஸ்தியரென்பவர் மிகவும் பிரஸித்தர். 6

அந்த புலஸ்தியருக்கு அதிதேஜஸ்வியான விச்சிரவஸ் என்னும் மஹர்ஷி மனதிற்பிறந்து பிரமன்போல் புகழ்படைத்தார். 7

தஸ்ய புத்ரோ விஶாலாக்ஷி ராவணஶ்ஶத்ருராவண:|
தஸ்ய த்வம் ராக்ஷஸேந்த்³ரஸ்ய பா⁴ர்யா ப⁴விதுமர்ஹஸி||
மயோக்தம் சாருஸர்வாங்கி³ வாக்யம் கிம் நாநுமந்யஸே|| ௮

ததோ ஹரிஜடா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்³ரவீத்|| *
விவ்ருத்ய நயனே கோபான்மார்ஜாரஸத்³ருஶேக்ஷணா|| ௯

யேந தே³வாஸ்த்ரயஸ்த்ரிம்ஶ தே³வராஜஶ்ச நிர்ஜிதா:||
தஸ்ய த்வம் ராக்ஷஸேந்த்³ரஸ்ய பா⁴ர்யா ப⁴விதுமர்ஹஸி|| ()

ததஸ்து ப்ரக⁴ஸா நாம ராக்ஷஸீ க்ரோத⁴மூர்ச்சி²தா|| *
ப⁴ர்த்ஸயந்தீ ததா³ கோ⁴ரமித³ம் வசநமப்³ரவீத்|| ௧௧

வீர்யோத்ஸிக்தஸ்ய ஶூரஸ்ய ஸங்க்³ராமேஷ்வநிவர்திந:|| *
ப³லிநோ வீர்யயுக்தஸ்ய பா⁴ர்யாத்வம் கிம் ந லப்ஸ்யஸே:|| ()

ப்ரியாம் ப³ஹுமதாம் பா⁴ர்யாம் த்யக்த்வா ராஜா மஹாப³ல:||*
ஸர்வாஸாம் ச மஹாபா⁴கா³ம் த்வாமுபைஷ்யதி ராவண:||()

ஸம்ருத்³த⁴ம் ஸ்த்ரீஸஹஸ்ரேண நாநாரத்நோபஶோபி⁴தம்|| *
அந்த:புரம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய த்வாமுபைஷ்யதி ராவண:|| ()

அந்யா து விகடா நாம ராக்ஷஸீ வாக்யமப்³ரவீத்|| ௧௫

அடி அங்கண்விழியினுய், அன்னவர்க்குப் பிறந்த மன்ன னிராவணனை மணம்புணர்வ துனக்குப் போதும் சுந்தரி! என்ன! என்சொல் உனக்கேர்க்கவில்லையோ? 8½

பிறகு கருஞ்சடையென்னு மரக்கி, கோபத்தால் தனது பூனைக்கண்களை யுருட்டிவிழித்து இந்தவிதம் சொல்லத் தொடங்கினுள். 9½

முப்பத்து மூவகைத் தேவர்களையும், தேவர்க்கரசையும் சயித்தான் யாவன், அந்தராக்ஷஸர் கோனுக்கு நீ மனைவியாவது மிகப்பொருந்தும். 10½

பிறகு பிரகஸையென்னும் ராக்ஷஸி, மிகவும் சினமூண்டு அப்பொழுது கடுமையாய் மிரட்டிக்கொண்டே இந்தப்படி சொல்லுகிருள். 11½

வீரச்செருக்குடன் போரிற் சென்ருல் திரும்பாத தனிவீரனுக்குத் தாரமாகவென்ருல் உனக்கேனே கசக்கும்! 12½

மனைவியர் அனைவர்க்குள்ளும் மனதிற்கினியளாய் மதிப்புடையளான மண்டோதரியென்னும் மாண்புடையாளையும் துறந்து மன்ன னிராவணன் உன்னைப்பெறுவான்; இதுதான் மட்டோ? 13½

பலவகை யணிகளுமணிந்த பெண்கள் நிறைந்த அந்தப்புரத்தையு மப்படியேவிட்டு, இராவணனுர் உன்னைச் சேர்ந்தால் இதுபோதாதோ? 14½

பிறகு விகடையென்னும் மற்ருேரரக்கி பிதற்றுகின்ருள். 15

𑌅𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌾𑌗𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃 ॥ ௧௬

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌸𑍇𑌽𑌧𑌮𑍇 ॥ ௧௭

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ௧௭½

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌤𑌪𑌤𑌿 𑌭𑍀𑌤𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃 ॥ *
𑌨 𑌵𑌾𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌯𑌤𑌾𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿 ॥ ௧௮½

𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌚 𑌤𑌰𑌵𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ *
𑌶𑍈𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌭𑍍𑌰𑍁 𑌪𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌜𑌲𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍇𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿 ॥ *
𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿

𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍁 𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿 ॥ *
𑌗𑍃𑌹𑌾𑌣 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ௨௧½

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

நாகர், கந்தருவர் தானவர் என்கிற தெய்வகணங்களை அமர்க்களத்தில் பலகாலும் புடைப்பான் யாவன் அன்னவன், உன்னை அண்டிவந்தால் அதுகாணுயோ? 16

ஸகலமும் நிறைந்த பெரியோனுய ராக்ஷஸராஜனிராவணன் உன்னை மனைவியாக மதிக்கும்போது "அடி அதமே!" உனக்கேனோ இசைந்ததில்லை? 17

அநந்தரம் துர்முகியென்னும் அரக்கி அறையலுற்றாள். 17½

எவனைக்கண்டால் சூரியனும் சோதிகுன்றி, வாயுவும் பயந்து வீசமாட்டானோ "அடிநெடுநோக்கி!" அன்னவற்கேனோ நீ ஆகமாட்டாய்? 18½

எவனைக்கண்டால் மரங்களுங்கூட மலர்களைப்பொழிந்து, மலைகளும் மேகங்களும் அவன் வேண்டும்போது மழைபொழியுமோ, அந்த அரக்கர் மன்னனை "அடி மாதே" நீ ஏனோ மணமகனாக மதிக்கிற்றிலை? 20½

உனக்கு நன்மையை நாங்கள் உள்ளபடியே சொன்னோமடி யம்மே; தையலரே! இதை நல்லபடியே அங்கீகரித்தாலல்லது நீதரிக்க விரகில்லை. 21½

இருபத்துமூன்ரும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃।
𑌪𑌰𑍁𑌷𑌂𑌪𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌊𑌚𑍁𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍॥ ௧

𑌕𑌿𑌂𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍇𑌸𑍀𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑍇।
𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌹𑌶𑌯𑌨𑍋𑌪𑍇𑌤𑍇 𑌨𑌵𑌾𑌸𑌮𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇॥ ௨

𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂𑌬𑌹𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌮𑌨𑍋𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂𑌜𑌾𑌤𑍁𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿॥ ௩

𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌵𑌸𑍁𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍
𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌸𑍍𑌵𑌯𑌥𑌾𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍॥ ௪

𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌤𑌂𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿𑌶𑍋𑌭𑌨𑍇।
𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌮𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌲𑌵𑌂𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇॥ ௫

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂𑌵𑌚𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌦𑍍𑌮𑌨𑌿𑌭𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾।
𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌿𑌦𑌂𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௬

𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑌰𑌥𑌸𑌂𑌗𑌤𑌾𑌃।
𑌨𑍈𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂𑌮𑍇 𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌵𑌃॥ ௭

இருபத்திநாலாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம், ஸீதையிடத்திற்கு அக்கொடிய வரக்கி
கள் யாவரும் வந்தணுகி, அவளைப்பார்த்து செவிக் கின்
னாத சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர் . 1

ஸீதாய்! ஸகலப்பிராணிகளுக்கு மினியதாய், சிறந்த
சயநங்கள் வகுத்த அந்தப்புரத்திலிருப்பு உனக்கேன்
ஏற்கவில்லையோ! 2

நீ மனுஷ்ய ஜாதியிற் பிறந்தாயாகையால் அந்த
மனிதன் மனைவியாயிருத்தலையே சால மதிக்கின்றாய்;
இராமனிடத்தில் வைத்த அம்மனதை மீட்டுக்கொள்;
இனி ஒருக்காலும் அப்படி நீ ஆகப்போகிறதில்லை. 3

உலகு மூன்றிலுமுள்ள செல்வத்தை ஒருங்கே அனு
பவிக்கின்ற ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனைக் கணவனு
யணைந்து உனக்கு இச்சையான வண்ணம் விஹரிக்கப்
பார். 4

நீ மானிட சாதியிற் பிறந்ததுகொண்டு மனிதனையே
கணிசிக்கிறாயென்றாலும், அதற்காகிலும் அவன் நன்னி
லையி லிருந்தானில்லையே! அரசிழந்து குறைவாளனாய்
பேதையை, ஏனோ நல்ல போகத்திற் கிட்டுப்பிறந்த நீ
நேசிப்பாய்! 5

அரக்கியர் சொற்கேட்ட கமலக்கண் சீதை கண்க
ளில் நீர் ததும்ப இந்தவிதம் சொல்லத்தொடங்கினள். 6

வாரீர்! நீங்கள் யாவருமாய்க் கூடி ஒருமிடறாய்ச்
சொல்லுகின்ற உலகம் பழிக்குமிந்த பாவச்சொற்கள்,
என்மனதிற் சிறிதும் சேருவதல்ல. 7

𑌨 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿।
𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌖𑌾𑌦𑌤 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑍋 𑌵𑌚𑌃 ௮

𑌦𑍀𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌹𑍀𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌸 𑌮𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃।
𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌚𑌲𑌾॥ ௯

𑌯𑌥𑌾 𑌶𑌚𑍀 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿।
𑌅𑌰𑍁𑌨𑍍𑌧𑌤𑍀 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌶𑌶𑌿𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾॥ *
𑌲𑍋𑌪𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾।
𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌕𑌪𑌿𑌲𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍀 𑌯𑌥𑌾॥ *
𑌸𑍌𑌦𑌾𑌸𑌂 𑌮𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌕𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀 𑌸𑌗𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾।
𑌨𑍈𑌷𑌧𑌂 𑌦𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌭𑍈𑌮𑍀 𑌪𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾॥ *
𑌤𑌥𑌾𑌹𑌮𑌿𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌵𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾॥ ௧௨
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑍂𑌰𑍍𑌛𑌿𑌤𑌾𑌃॥
𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 𑌪𑌰𑍁𑌷𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃॥
𑌅𑌵𑌲𑍀𑌨𑌃 𑌸 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌞𑍍𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑍇॥ *
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌤𑌰𑍍𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌰𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ()
𑌤𑌾𑌮𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥ *
𑌭𑍃𑌶𑌂 𑌸𑌂𑌲𑌿𑌲𑌿𑌹𑍁𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌮𑍍𑌬𑌾𑌨𑍍𑌦𑌶𑌨𑌚𑍍𑌛𑌦𑌾𑌨𑍍।

மனுஷ்ய ஜாதியிற் பிறந்தவள் அரக்கனுக்கு அணங்
காகச் சிறிதுந் தகாது; மேலும் யான் உங்கள் சொற்படி
நடப்பவளல்ல; ஆதலின், என்னை யாவருமாய் கூடித்
தின்றுவிடுங்கள். 8

ஏழையோ ஏதிலனோ, எவன் எனக்குப்பதியோ
அவன்றான் எனக்குப் பெரியவன்; சூரியனைச் சுவர்ச்சலை
சூழ்வதுபோல் அவனைத்தான் நிச்சலும் யான் நச்சு
வேன். 9

இந்திரனை மஹாபாக்கியவதியான இந்திராணிபோ
லும், வஸிஷ்டனை அருந்ததிபோலும், சந்திரனை ரோஹி
ணிபோலும், அகத்தியரை லோபாமுத்திரைபோலும்,
சியவனரை ஸுகன்னிபோலும், ஸத்தியவானை ஸாவித்ரி
போலும், கபிலனை ஸ்ரீமதிபோலும், ஸௌதாஸனை மத
யந்திபோலும், சகரனைக் கேசினிபோலும், நைஷதனை
பதிவிரதையான தமயந்திபோலும், இக்ஷ்வாகு குலக்
கொழுந்தான ராகவனென்னுமென் மணாளனையே யான்
தொடருமவள். 12½

சீதையின் சொற்கேட்ட ராக்ஷஸிகள் கோபம் தலை
மண்டையிடவே ராவணன் சொற்படி கொடுமையான
சொற்கள் கொண்டு மிரட்டலுற்றார்கள். 13½

வாயைத் திறவாமல் அசோகமரத்தில் ஒளிந்து கிடக்
கின்ற ஹனுமான் சீதை சொன்னதையும் அதற்கவ்வரக்கி
கள் மிரட்டுவதையுங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். 14½

பயத்தால் நடுங்குகின்ற சீதையை அரக்கியர் நாற்
புறமும் சூழ்ந்து சினமேற்கொண்டு உதடுகளைத் தொங்
கும்படி பிதுக்கிக்கொண்டு நாக்குகளால் நொணசினார்

ஊசு: பரமஸங்க்ருத்தா: ப்ரக்ருஹ்யாஶு பரஶ்வதான்॥ *
நேயமர்ஹதி பர்தாரம் ராவணம் ராக்ஷஸாதிபம்॥ கசு

ஸம்பர்த்ஸ்யமானா பீமாபீ ராக்ஷஸீபிர்வரானனா॥ *
ஸா பாஷ்பமபமார்ஜந்தீ ஶிம்ஶபாம் தாமுபாகமத்॥ கஎ

ததஸ்தாம் ஶிம்ஶபாம் ஸீதா ராக்ஷஸீபிஸ்ஸமாவ்ருதா॥ *
அபிகம்ய விஶாலாக்ஷீ தஸ்தௌ ஶோகபரிப்லுதா॥ கஅ

தாம் க்ருஶாம் தீனவதனாம் மலினாம்பரதாரிணீம்॥ *
பர்த்ஸயாஞ்சக்ரிரே ஸீதாம் ராக்ஷஸ்யஸ்தாம் ஸமந்தத:॥ ககூ

ததஸ்தாம் வினதா நாம ராக்ஷஸீ பீமதர்ஶனா॥ *
அப்ரவீத்குபிதாகாரா கராலா நிர்ணதோதரீ॥ உ௰

ஸீதே பர்யாப்தமேதாவத் பர்து: ஸ்னேஹோ நிதர்ஶித:॥
ஸர்வத்ராதிக்ருதம் பத்ரே வ்யஸனாயோபகல்பதே॥ உக

பரிதுஷ்டாஸ்மி பத்ரம் தே மானுஷஸ்தே க்ருதோ விதி:॥
மமாபி து வச: பத்யம் ப்ருவந்த்யா: குரு மைதிலி॥ ()

கள். மேலும் கோபாதிசயத்தோடு கைகளில் ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு 'அரக்கர்கோனாகிய நம்மிராவணர்க் கிவள் சிறிதும் தகா' தென்றார்கள். 16½

அப்பொழுதந்த நன்னுதலாள் சீதை, பயங்கரரான ராக்ஷஸிகளால் மிரட்டப்பட்டவளாய் கண்களில் நீரைத் துடைத்துக்கொண்டே (அநுமானிருக்கும்) அந்த அசோகமரத் தண்டையில் வந்து சேர்ந்தாள். 17½

அநத்தரம் அம்மரத்தடியில் வந்தடைந்த அங்கண் சீதை, அரக்கிகள் மீளவும் வந்து சூழ்ந்துகொள்ளவே சோகத்தில் மூழ்கினவளாய் திகைத்து நின்றாள். 18½

இளைத்துக்கறுத்த முகத்தோடு மலினமான வஸ்திரம் தரித்துப் பேதைபோல் எளிமையான நிலையி லிருக்கின்ற சீதையை அரக்கியர்கள் நாற்புறமும் சூழ்ந்து மிரட்டலுற்றார்கள். 19½

அநந்தரம் வினதை யென்னுமோ ரரக்கி பருத்த வயிறும் பயங்கரமான உருவமுமாய் மிகவும் சினத்தோடு இங்ஙனம் செப்பலுற்றாள். 20½

அடி சீதாய்! பதியினிடத்தில் உனக்குள்ள சினேகம் நன்கு தெரிவிக்கப்பட்டது; போதும் இதுவரையில் நிறுத்து; எவ்விஷயமும் அதிகமாய்ச் செய்யுமிடத்தில் விசனமாய்த் தலைக்கட்டும். 21½

மனிதர்க்குரிய செயலை நீ செவ்வே யநுஷ்டித்தது கண்டு நான் மிகக்களித்தேன்; மைதிலி! இனி யான் சொல்லும் ஹிதவசநத்தைக் கேட்டு அதின்படியும் செய்யப்பார். 22½

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌭𑌜 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍॥ *
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌮𑍍।
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌶𑍀𑌲𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍॥ ௨௪

𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯।
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌗𑌰𑌾𑌗𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌭𑌰𑌣𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾॥ *
𑌅𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑍀 𑌭𑌵।
𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌶𑌚𑍀𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍇॥ ௨௬

𑌕𑌿𑌂 𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌕𑍃𑌪𑌣𑍇𑌨 𑌗𑌤𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾।
𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑍇 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿॥ *
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌵𑌯𑌮𑍍

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌕𑌟𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌲𑌮𑍍𑌬𑌮𑌾𑌨𑌪𑌯𑍋𑌧𑌰𑌾॥ *
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌕𑍁𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌗𑌰𑍍𑌜𑌤𑍀॥ ௨௮

𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑍇॥ *
𑌅𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍋𑌢𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌵 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌿।
𑌨 𑌚 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑌮𑍍॥ ௩௦

𑌆𑌨𑍀𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌚𑌾𑌸𑌿 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌿॥ *

ராக்ஷஸர் யாவர்க்கும் பதியான ராவணனைப் பதியாய்ப்பணிவாய்; அவன்றான் தேவர்களுக்குப் பதியான விந்திரன்போல் உருவத்திலும் விக்கிரமத்திலும் சிறப்புற்றவன்; அதிஸமர்த்தன்; கொடையாளி; அனைவர்க்கும் பிரியமான காட்சியைத்தருமவன். 24

மனிதனைப் பிறந்த ராமனை இத்துடன் விட்டு இனியாகிலும் இராவணனை யடைந்தாயாகில், திவ்யமான பூச்சும் பூஷணமும் பூணப்பெற்று, இன்றுமுதல் அனைத்துலகுக்கும் அரசுசெலுத்தி, அக்கினிக்குச் சுவாகை போலும் இந்திரர்க்குச் சசிபோலும் விளங்குவாய் காண். 26

வைதேஹி! இனி நீ ராமனைப்பெற்றாலும் வயது சென்ற அவ்வேழையோடுனக்கென்ன பயனுண்டு? யான் சொல்லவேண்டியதைச் சொன்னேன்; நீ யிந்தப்படி செய்யாவிடில் இக்கணமே யாங்கள் யாவருமா யுன்றனைத் தின்றுவிடுவோம் காண்டி என்றாள். $27\frac{1}{2}$

பிறகு விகடையென்னு மோரரக்கி புவியிற் புரளுந் தனங்களோடு முட்டியைப்பிடித்தோங்கி சினத்துடன் கர்ஜ்ஜித்து சீதையைப்பார்த் திவ்வாறு செப்பலுற்றாள்.()

அடி மதிகேடி! நீ சொன்ன இன்னாதசொற்கள் பலவும் யாங்கள் கேட்டு, கிடக்கட்டுமென்று உன்னிடத்தில் கருணையாலும் தாக்ஷிண்யத்தாலும் பொறுத்தோம் இது காறும்; இப்பவும் காலத்திற்கேற்றபடி எங்கள் சொல்லைத் தலைக்கட்டினையில்லையே. 30

கடலைக்கடந்து ஒருவராலும் அணுகப்போகாத ராவணனது கடுமையான அந்தப்புரத்தில் கொண்டு சேர்

ராவணஸ்ய க்³ருʼஹே ருத்³தா⁴மஸ்மாபி⁴ஸ்து ஸுரக்ஷிதாம் |
ந த்வாம் ஶக்த: பரித்ராதுமபி ஸாக்ஷாத்புரந்த³ர: || ௩௨

குருஷ்வ ஹிதவாதி³ந்யா வசநம் மம மைதி²லி |
அலமஶ்ருப்ரபாதேந த்யஜ ஶோகமநர்த²கம் || ௩௩

ப⁴ஜ ப்ரீதிம் ப்ரஹர்ஷம் ச த்யஜைதாம் நித்யதை³ந்யதாம் |
ஸீதே ராக்ஷஸராஜேந ஸஹ க்ரீட³ யதா²ஸுக²ம் || ௩௪

ஜாநாஸி ஹி யதா² பீ⁴ரு ஸ்த்ரீணாம் யௌவநமத்⁴ருவம் |
யாவந்ந தே வ்யதிக்ராமேத் தாவத்ஸுக²மவாப்நுஹி || ௩௫

உத்³யாநாநி ச ரம்யாணி பர்வதோபவநாநி ச |
ஸஹ ராக்ஷஸராஜேந சர த்வம் மதி³ரேக்ஷணே || ௩௬

ஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி தே ஸப்த வஶே ஸ்தா²ஸ்யந்தி ஸுந்த³ரி |
ராவணம் ப⁴ஜ ப⁴ர்தாரம் ப⁴ர்தாரம் ஸர்வரக்ஷஸாம் || ௩௭

உத்பாட்ய வா தே ஹ்ருʼத³யம் ப⁴க்ஷயிஷ்யாமி மைதி²லி |
யதி³ மே வ்யாஹ்ருʼதம் வாக்யம் ந யதா²வத் கரிஷ்யஸி || ௩௮

ததஶ்சண்டோ³த³ரீ நாம ராக்ஷஸீ க்ரோத⁴மூர்ச்சி²தா |
ப்⁴ராமயந்தீ மஹச்சூ²லமித³ம் வசநமப்³ரவீத் || ௩௯

க்கப்பட்டாய், இராவணன் மனையிலடைப்புண்டு எங்கள் காவலில் வைப்புண்ட வுன்னை நேரே யிந்திரனே வந்தாலும் தப்புவிக்க வல்லானல்லன். 32

ஆதலின் மைதிலி! உனக்கு இதம்சொல்லுகிறேன் என் சொல்லைக்கேள்; கண்ணீரைப் பெருகவிட்டது போதும்; கேட்டைத்தருகின்ற சோகத்தை யித்துடன் ஒழித்துவிடு. 33

அன்பும் ஆர்வமும் அடைந்து இந்த ஓயாத பேதைமையை ஒழித்து சீதாய்! அவுணர்கோனோடு உனக்கு ஆனபடி யாடப்பார். 34

பெண்ணே! பயப்படாதே; பெண்களுக்கு யவ்வனமென்பது நிலைத்திருப்ப தொன்றல்லவென் றுனக்குத் தெரியுமன்றே! ஆகையால் உன்பருவம் கடந்துபோவதற்கு முன்னமே கலந்து அனுபவிக்கப்பார். 35

சிங்காரவனங்களும், செய்குன்றுகளும், மற்றும் பொழில்களும், இராக்ஷஸர் பதியுடன் கூடி யுலாவுதற்கு (ஓ மாழைநோக்கி!) உனக்கெத்தனையிடமுண்டு. 36

சுந்தரி! அரக்கர்கள் பதியான ராவணனைப் பதியாக நீ நினைத்தபோதே உன்னைச்சேவிப்பதற்கு எத்தனை ஆயிரம் பெண்கள் உன் வசத்தில். 37

ஆகையால் என் சொற்படி செய்யாயாகில் மிதிலையின் பதிக்கு அருமைச்செல்வமான உன் இதயத்தை இக்கணமே பிடுங்கித்தின்பேன். 38

அநந்தரம் சண்டோதரி யென்னுமோர் பேரரக்கி கோபந்தலைக்கேறி பெருஞ் சூலமொன்றைச் சுழற்றிக்கொண்டு இந்தவிதம் சொல்லலுற்றாள். 39

𑌇𑌮𑌾𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌣𑌲𑍋𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍋𑌤𑍍𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌪𑌯𑍋𑌧𑌰𑌾𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍌𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑍋 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑍍॥

𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌪𑍍𑌲𑍀𑌹𑌮𑌥𑍋𑌤𑍍𑌪𑍀𑌡𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌖𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃॥ ௪௧

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌘𑌸𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍।
𑌕𑌣𑍍𑌠𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍀𑌡𑌯𑌾𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇॥ *
𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀 𑌸𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌹।
𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌖𑌾𑌦𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௪௨

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌾𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍।
𑌵𑌿𑌶𑌸𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌨𑍍॥ *
𑌵𑌿𑌭𑌜𑌾𑌮 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌦𑍋 𑌮𑍇 𑌨 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇।
𑌪𑍇𑌯𑌮𑌾𑌨𑍀𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍇𑌹𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌂 𑌬𑌹𑍁॥ ௪௩

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍂𑌰𑍍𑌪𑌣𑌖𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍।
𑌅𑌜𑌾𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌮 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇॥ *
𑌸𑍁𑌰𑌾𑌚𑌾𑌨𑍀𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍋𑌕𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀।
𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌥 𑌨𑌿𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌿𑌲𑌾𑌮𑍍॥ ()
𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌸𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋𑌪𑌮𑌾।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍁𑌘𑍋𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑌿॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

பயத்தால் தனங்கள் குலுங்க, மான்போலலையுங் கண்களுடன் கூடிய இவளை இராவணன் கொண்டுவந்த நாள் தொடங்கி எனக்கோராசையுண்டு; அதாவது:—இவள் மார்பில் வலம் இடம் கீழ் மேல் இப்புடைகளிலுள்ள மாமிசங்களையும், நாடிகளையும், முடியையும் அப்படியே புசிக்கவேண்டுமென்பதாம். 41

பிறகு பிரகஸையென்னுமோரரக்கி சொல்லுகிறாள்:-கொஞ்சமும் கரையாத இவள் நெஞ்சத்தை முன்னே பிடித்துவிடுவோம்; சும்மா விருப்பதேன்? வேணுமாகில் அரசனுக்கு, அவள் மனுஷ்யை யாகையால் இங்குதரிக்க மாட்டாம லிறந்துவிட்டாளென்போம், அரசனும் அவ்விஷயத்தில் "ஸந்தேஹமின்றிபுசியுங்க" ளென்றே சொல்லப்போகிறார். 43

அநந்தரம் அஜாமுகி யென்பாள் அறைகின்றாள்:—இவளைக்கொன்றதும் யாவருமாய்க்கூடி மாமிசத்தைச் சமமாய்ப் பகிருங்கள்; இல்லாவிடில் பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் பாகத்தைப்பற்றி கலகப்படுவதில் எனக்குக் கருத்தில்லை;, சீக்கிரமாய் பானகமும் நல்ல துகையலும் சாலக் கொண்டுவாருங்கள். 45

உடனே சூர்ப்பநகி யென்னுமோர் அரக்கி சொல்லுகிறாள்:—இப்பொழுது அஜாமுகி சொன்னதுதா னெனக்கும் பக்ஷம்; சீக்கிரமாய் நமது வருத்தமெல்லாம் தீரும்படி கள்ளுண்டாகில் வரவழையுங்கள்; மனிதர்தம் ஊனின் உருசிகண்டு நிகும்பிலையில் கூத்தாடுவோம். 47

இப்படி அதிபயங்கரிகளான அரக்கிகளால் பலவாறாக மிரட்டப்பட்டவளாய், தெய்வப்பெண்ணென விளங்கும் சீதை தைரியத்தை முற்றுந்துறந்து புலம்பத் தொடங்கினாள். இருபத்திநாலாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - ஷட்விம்ஶஸ்ஸர்க:॥

ததா தாஸாம் வதந்தீநாம் பருஷம் தாருணம் பஹு।
ராக்ஷஸீநாமஸௌம்யாநாம் ருரோத ஜநகாத்மஜா॥ ௧

ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ராக்ஷஸீபிர்மநஸ்விநீ।
உவாச பரமத்ரஸ்தா பாஷ்பகத்கதயா கிரா॥ ௨

ந மாநுஷீ ராக்ஷஸஸ்ய பார்யா பவிதுமர்ஹதி।
காமம் காதத மாம் ஸர்வா ந கரிஷ்யாமி வோ வச:॥ ௩

ஸா ராக்ஷஸீமத்யகதா ஸீதா ஸுரஸுதோபமா।
ந ஶர்ம லேபே து:கார்தா ராவணேந ச தர்ஜிதா॥ ௪

வேபதே ஸ்மாதிகம் ஸீதா விஶந்தீவாங்கமாத்மந:।
வநே யூதபரிப்ரஷ்டா ம்ருகீ கோகைரிவார்திதா॥ ௫

ஸா த்வஶோகஸ்ய விபுலாம் ஶாகாமாலம்ப்ய புஷ்பிதாம்।
சிந்தயாமாஸ ஶோகேந பர்தாரம் பக்நமாநஸா॥ ௬

ஸா ஸ்நாபயந்தீ விபுலௌ ஸ்தநௌ நேத்ரஜலஸ்ரவை:।
சிந்தயந்தீ ந ஶோகஸ்ய ததாந்தமதிகச்சதி॥ ௭

இருபத்தைந்தாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறவ் வரக்கியர்கள் பலவாறுகச் சொல்லு கின்ற கடுமொழிகளை ஜனகர் செல்வமான தேவி செவி யுற்று சிந்தை நொந் தழுவாளாயினள். 1

அரக்கிக ளிவ்வாறு கலக்கியும், கற்பில் நிலைநின்ற வைதேஹி மிகவும் பயந்து கண்ணுங் கண்ணீருமா யிந்த விதம் சொல்லத்தொடங்கினள். 2

மனிதரில் பிறந்தவள் அரக்கனுக்குப் பெண்டாக வடுக்காது; மேலும் யானு முங்கள் சொல்லைக் கேட்பவ ளல்ல; ஆதலின் உங்களிஷ்டப்படி யென்னைத் தின்று விடுங்கள். 3

தெய்வப் பெண்போல் சுகத்திற்கே பிறந்தவளான தேவி, இப்படி அந்த ராக்ஷஸிகள் நடுவிலகப்பட்டு பெருந் துயரந்துய்த்து ராவணனாலும் மிரட்டப்பட்டு தரிக்கமாட் டாமல் ஆய் விட்டாள். 4

வனத்தில் மந்தையில் தப்பி ஓநாய்களால் பிணி யுண்ட மான்பேடுபோல் பிராட்டி, தன்னுள் தானே குமுங்கினவளாய் நடுநடுங்கினள். 5

அப்பொழுது மலரெடுத்த அசோகமரத்தின் ஓர் பெருங்கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு சோகத்தால் சிந் தையழிந்து தன் பதியைச் சிந்திக்கலுற்றாள். 6

பருத்த தனங்கள்மீது கண்ணீர் வாரும்படி சிந்திக் கிற சீதையார் சோகத்தின் முடிவு காணப்பெற்றிலள். 7

𑌸𑌾𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌤𑍇𑌕𑌦𑌲𑍀𑌯𑌥𑌾।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌵𑌦𑌨𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍॥ ௮

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌾𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾 𑌵𑍇𑌪𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾𑌤𑌦𑌾।
𑌦𑌦𑍃𑌶𑍇𑌕𑌮𑍍𑌪𑌿𑌨𑍀𑌵𑍇𑌣𑍀 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌲𑍀𑌵𑌪𑌰𑌿𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑍀॥ ௯

𑌸𑌾𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌤𑍀𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌶𑍋𑌕𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾।
𑌆𑌰𑍍𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌦𑌶𑍍𑌰𑍂𑌣𑌿 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌵𑌿𑌲𑌲𑌾𑌪𑌹॥ ௧௦

𑌹𑌾𑌰𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿𑌚𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌹𑌾𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌤𑌿𑌚।
𑌹𑌾𑌶𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍂𑌮𑌮𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌾𑌸𑍁𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀॥ ௧௧

𑌲𑍋𑌕𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌦𑌃𑌸𑌤𑍍𑌯𑍋𑌯𑌂 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍈𑌃𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃।
𑌅𑌕𑌾𑌲𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑍋𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾॥

𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌭𑍀 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾।
𑌜𑍀𑌵𑌾𑌮𑌿𑌹𑍀𑌨𑌾𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌾॥ ௧௩

𑌏𑌷𑌾𑌲𑍍𑌪𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑌾𑌥𑌵𑌤𑍍।
𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑍌𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌵𑍇𑌗𑍈𑌰𑌿𑌵𑌾𑌹𑌤𑌾

𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂𑌤𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾।
𑌸𑍀𑌦𑌾𑌮𑌿𑌖𑌲𑍁𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌕𑍂𑌲𑌂𑌤𑍋𑌯𑌹𑌤𑌂𑌯𑌥𑌾॥ ௧௫

பெருங்காற்றில் வாழைபோல் நடுநடுங்கி புவியில் வீழ்ந்து, ராக்ஷஸிகள் மிரட்டுக்கஞ்சி முகத்தில் நிறமிழந் தாள். 8

நடுங்கித் துடிக்கின்ற ஸீதையின் நீண்டகன்ற தலைப் பின்னல், கிருஷ்ண ஸர்ப்பம் ஊர்வதுபோல் காணப்பட் டது. 9

இப்படி யவள் சோகத்தால் சிதைவுண்ட சிந்தைய ளாய் மிகவும் நொந்து ஆற்ருமையால் கண்ணுங் கண் ணீருமாய் அழத்தொடங்கினுள்; ஐயோ கஷ்டமே! 10

துயரத்தில் படுகின்ற தையலாள் ஹாராமா! ஹாலக்ஷ் மணு! ஹாமாமி கோஸலையாரே! ஹாசுமித்திராதேவீ! (என்று கதறுகின்ருள்.) 11

"ஆணுக்காகட்டும் பெண்ணுக்காகட்டும் அகாலத் தில் மரணம் ஸம்பவிப்பதுதுர்லபம்" என்று தெரிந்தவர் கள் சொன்ன உலகவார்த்தை உண்மையே; ஏனெனில்:- இப்படிப்பட்ட கொடிய வரக்கிக ளிடையிற் பட்டும் இரா மனைப்பிரிந்த யான் 'ஒருமுகூர்த்தந்தாணுகட்டும்' ஜீவிப் பதாமோ! 13

பாக்கியஹீனையாய் கதியற்று ஏழைபோ லிருக்கின்ற யான், பாரம் நிறைந்த தொருகப்பல் கடல் நடுவி லகப் பட்டு வாயுவின் வேகத்தால் அலைப்புண்டு அழிவதுபோல் அழியப்போகிறேன். 14

என்பதியைக் காணமாட்டாமல் அரக்கிகள் வசத்தி லகப்பட்டு யானிதோ வெள்ளத்தால் மோதப்பட்டு இடி யுங் கரைபோல் இடிந்து போகிறேன். 15

𑌤𑌂𑌪𑌦𑍍𑌮𑌦𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌗𑌾𑌮𑌿𑌨𑌮𑍍।
𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍇𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌮𑍍॥ ௧௬

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌤𑍇𑌨𑌹𑍀𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌂𑌵𑌿𑌷𑌮𑌿𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌂𑌮𑌮𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௭

𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂𑌤𑍁𑌮𑌯𑌾𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍। [𑌣𑌮𑍍॥
𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌘𑍋𑌰𑌂𑌸𑍁𑌦𑌾𑌰𑍁

𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍋𑌨𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌮𑌯𑌾॥ ௧௯

𑌧𑌿𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁𑌖𑌲𑍁𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌿𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌨𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௨௦

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

தாமரையிதழ்த்தடங்கண்களும், சிங்கம்போல் மிடுக்குடைய நடையழகும், பெற்று நன்றியுடைமையும் இன்மொழியும் பயக்குமென்னுதனைப் புண்ணியம் செய்த கண்ணியவான்கள் கண்டு களிக்கின்றூர்கள். 16

என் நினைவறிந் தென்சிந்தைக் கிசைந்த ராமனைப் பிரிந்தும் யான் ஜீவித்திருப்பது, கொடிய விஷத்தைக் குடித்து உயிர்த்திருப்பதுபோல் வியக்கத்தக்கது. 17

முற்பிறவியில் யான் எவ்வித பாபத்தைச் செய்தேனே! ஆகவேதான் இத்தகைத்த கொடிதான பாபத்தை அனுபவிக்கின்றேன். 18

அரக்கிகள் நடுவிலகப்பட்டு என் அரசனையடையப் பெறுமல் அருந்துயரில் ஆழ்ந்தும் யான், ஆருயிரையொழித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 19

என்ன மானிடப்பிறவி! இதென்ன பராதீனம்! உயிரை இழப்போமென்றாலும் (இதுராமனுக்குச்சொந்தமாகையால்), என்னிஷ்டப்படி செய்யப் போந்ததில்லையே! 20

இருபத்தைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮𑍁𑌖𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾।
𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇। *
𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌵 𑌶𑍋𑌚𑌤𑍀।
𑌉𑌪𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌿𑌶𑍋𑌰𑍀𑌵 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇॥ ௨

𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌾।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌤𑍀 𑌬𑌲𑌾𑌤𑍍॥ *
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌵𑌶𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌸𑍁𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍।
𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌹𑍇॥ ௪

𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌚 𑌭𑍂𑌷𑌣𑍈𑌃।
𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌮𑍍॥ ௫

𑌅𑌶𑍍𑌮𑌸𑌾𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑍂𑌨𑌮𑌥𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌮𑍍।
𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌮 𑌯𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨𑌾𑌵𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௬

𑌧𑌿𑌙𑍍𑌮𑌾𑌮𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑌤𑍀𑌂 𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌾।
𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾॥ ௭

𑌕𑌾 𑌚 𑌮𑍇 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌸𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌾 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾।
𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌵𑌦𑌮𑍍॥ ௮

இருபத்தாறும் ஸர்க்கம்

இவ்வாறு கண்ணீர் சொரிகின்ற முகத்தோடு புலம்பு
கின்ற ஜனகர்திருமகள், பிச்சேறியவள்போலும் புத்தி
பிசகியவள் போலும், பிரமித்தவள்போலும் தலையைக்
கவிழ்த்துக்கொண்டு, பெண்குதிரைபோல் புவியில் விழு
ந்து புறண்டு புலம்பத்தொடங்கினாள். 2

இராகவன் சிறிது ஏமாந்திருக்கக்கண்டு அவ்வேளை
யில் மாறுவேடம் பூண்ட மாயவரக்க னிராவணன் வலு
வில் கதறக்கதறக் கொண்டுவந்து ராக்ஷஸிகள் வசத்தில்
வைக்க அவர்கள்மிரட்டுக் காளாகி எந்தவேளையுஞ் சிந்
தித்து நொந்துபோன யான் இனி ஜீவிக்கவறியேன். 4

மஹாரதனான ராமனின்றி அரக்கிகளிடையி லகப்
பட்ட எனக்கு ஜீவிப்பதாலென்ன பயன்! அப்படியே
அர்த்தத்தாலும் பூஷணங்களாலும் மற்றும் பொருள்க
ளாலும் என்னாகவேண்டும்! 5

என் நெஞ்சுதானென்ன கல்லோ! இப்படிப்பட்ட
துயரத்திற்பட்டும் அழிந்ததில்லையென்றால், இதற்கு மூப்
பாவது முடிவாவது இல்லைபோலும். 6

கொடியேன் பாவியேன் என்னைப் பழிக்கவேண்டும்;
அப்படிப்பட்ட மன்னவனைக்கிடைத்து மிழந்தேன்; அது
போதாமல் ஒருமுகூர்த்தமும் ஜீவிப்பதரிதாக வேண்டும்
விஷயத்தில் பாவியேன் ஜீவனைக் காத்துவருகிறேன். 7

கடல்சூழ்ந்த புவியெங்கும் புரக்கவந்த இன்சொல்
இராகவனை யிழந்தும் அந்தோ! உயிரைப்பேணுவதும்
சுகத்தைத்தேடுவதும் என்ன புன்மை! 8

𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍।
𑌨𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌹𑌂𑌚𑌿𑌰𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌹𑍇𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾॥ ௯

𑌚𑌰𑌣𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌯𑌂𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇𑌯𑌂𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௦

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂𑌨𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍।
𑌯𑍋𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿॥ ௧௧

𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌿𑌤𑌾।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌨𑍋𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪𑍇𑌨𑌵𑌶𑍍𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍॥ ௧௨

𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌶𑍍𑌚𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌸𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋𑌨𑌿𑌰𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶 𑌶𑌙𑍍𑌕𑍇𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍॥ ()

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶।
𑌯𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌂𑌕𑌿𑌂𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௪

𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌲𑍍𑌪𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾।
𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃𑌖𑌲𑍁𑌮𑍇𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇॥ ௧௫

கிழித்தாகிலும் பொகடட்டும்: புசித்தாகிலும் பொகடட்டும்; இனி உடலை விடுவதே யான்; எனதன்பனையிழந்த யானினி நெடுங்காலம் துன்புறகில்லேன். 9

இரவில் திரியு மிராவணனை இடதுகாலாலும் தீண்டமாட்டாத யான் இப்புல்லியனை யென்னெஞ்சிற் கொண்டு இருத்தவோதான்! 10

நிஷித்தமிஃதென்றும் தன் நிலையின்னதென்றும் தன் குலமின்னதென்றும் அறிந்தவனல்லன்; ஆனதுகொண்டு இரக்கமில்லாத தன்னினைவு போனபடியே என்றன்னை இசைவிக்க நினைப்பிடுகின்றான். 11

அறுத்தோ, கிழித்தோ, தெறித்தோ, எரியுந்தீயிலெரித்தோ என்றன்னை ஏதாகிலும் செய்துவிடுக, இராவணனைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை; வீணுக்கேன் நெடும்போதாய் பிதற்றுகின்றீர். 12

விசேஷக்ஞர், கிருதக்ஞர், தயாளு, நல்லொழுக்கமுடையவர்; என்று சத்துருகோஷ்டியிலும் பிரஸித்தரான பெருமாள், என்விஷயத்தி லிரங்காமலிருப்பது கண்டால் "நினைக்கின்றேன்" என்பாக்கியந்தான் குன்றிவிட்டது. 13

ஜநஸ்தானத்தில் பதினாலாயிரம் அரக்கரை ஒருவராய் ஒறுத்தவர் என்னைக்காவாதொழிவதே! 14

அற்பம் வல்லமையுடைய ராவணப்பயலால் யான் கட்டுண்ணவோ! போருக்கென்று வந்தால் இராவணன் அவர்க்குப் போதுமோதான்! 15

𑌵𑌿𑌰𑌾𑌧𑍋 𑌦𑌂𑌡𑌕𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌃।
𑌰𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌹𑌤𑌃 𑌸 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௬

𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌂𑌕𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌧𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾।
𑌨 𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑍀𑌹 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௭

𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍃𑌢𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌵𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௮

𑌇𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇 𑌶𑌂𑌕𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌃।
𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌧𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௯

𑌹𑍃𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌧𑌿𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍।
𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌰𑌾𑌜𑍋𑌪𑌿 𑌸 𑌰𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃॥ ௨௦

𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌵𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾।
𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌦𑍍𑌵𑌂𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑌾॥ ௨௧

𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌣𑍈𑌰𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌮𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑍍॥ ()

𑌵𑌿𑌧𑌮𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌶𑍋𑌷𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑍀𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍॥ ௨௩

தண்டகாரணியத்தில் விராதனென்னும் அரக்கர்சிங்கத்தை அழித்துகந்த பெருமானென்னை யேனோ நினைக்கவில்லார்! 16

கடல்சூழ்ந்த இவ்விலங்கை யொருவர்க்குங் கடப்பதற்கு நிலமல்ல வென்பது உண்மை; என்றாலும், இராகவன் பாணங்களைத் தடுப்ப திங்கு யாதுமிலதே. 17

திடமான பராக்கிரமம் படைத்த ராகவன், அரக்கன் அபகரித்த தன் இஷ்டபாரியையை ஆட்கொள்ளாமைக்குக்காரண மென்னோ! 18

யானிங்கிருக்கும் செய்தி இலக்குமனார் முன்னவர்க்குத் தெரிந்திராது! தெரிந்திருந்தால் இவ்வாறு யான் அல்லலுக்காளா யிருக்க ஆறியிருப்பரோ! 19

என்னைக் கொண்டுவந்த செய்தியை யிராகவனுக்கறிவிக்கும்படியான கழுகுக்கரசும் நடுவழியில் கொல்லப்பட்டார். 20

ஜடாயு மஹாராஜர் வயது சென்றவராகிலும் எனக்காக ராவணனுடன் போருக்கு நின்று நெடுநேரம் பலவிதமாய்ப் போராடினார். 21

யானிங்கிருப்பது இராகவன் செவிப்பட்டதென்றால், இப்பொழுதே சினமூண்டு உலகெங்கும் அரக்கர்பூண்டு இல்லாவண்ணம் சரங்கள் பெய்வர். 22

இலங்கையை ஊதி அலைகடலையும் உலர்த்திப் போடுவர்; நீசனான ராவணன் புகழைப் பேருடன் சேர்த்து பாழ்செய்வர். 23

ததா² நிஹதநாதா²நாம் ராக்ஷஸீநாம் க்³ருஹே க்³ருஹே।
யதா²ஸவைவம் ரோத³தீ ததா²ऽபூ⁴ந்யோ ந ஸம்ஶய: ௨௪

குஶிஷ்யராக்ஷஸாநாம் ச காம் காபுத்ரா ப்³ரஹ்மரக்ஷண:।
நஹி தாஸ்யாம் ஶிவாத்³ருஷ்டா பூ⁴தமுத்தசிஜ்ஜீவதி॥

விதாய பு⁴க்தகாமவயா க்³ருஹம் ஸம்ப³ந்த⁴காமா।
குபே³ரேண தாம்ராணேயம் ஶ்லாகா⁴நஸத்³ருஶீ ஹவேக:॥ ௨௬

குபே³ரேணைவ காலேந ப்ராஹ்யா ஸ்யுவசநோ நாமய:।
த³க்ஷஸ்ரஷ்டா நாயகோ வ்யாப்தி ஸர்வேஷாம் வோபிவயப்ய:॥

யாத்³ருஶாநீஹ த்³ருஶ்யந்தே மம ராயா ஸர்வாணி வை।
குபே³ரேண தத்காலே ந ப⁴விஷ்யதி ஹ தத்³ருஶா॥ ௨௮

ந பு⁴ம்ஜம் கா ஹதே தவாபி ராவணே ராக்ஷஸாய தே।
ஶோஷயாமாஸ்ய திஜ்ஞாநாம்ஷ்டா ப்ருதா²விதா⁴யயா॥ ௨௯

வர்ணோ ப்³ரஹ்மவஸ்தூ⁴மிகா ந த்³ருஷ்டா ஸுராக்ஷஸீ।
ப⁴விஷ்யதி வாஸீமம் கா ந த்³ருஷ்டாப்ரியா மதா॥ ௩௦

பிறகு, மனைதோறும் அரக்கியர்கள் அகமுடையானைப் பறிகொடுத்து இப்பொழுதுயானழுவதற்குமேலாய் அழுவார்; ஸந்தேஹமில்லை. 24

தம்பியுடன்கூடி தாசரதியார், இலங்கையெங்கும் தேடித்தேடி அரக்கரைப் பொறுக்கிவிடுவர்; அவர்கள் கண்ணுக்கிலக்கானபின்பு, பகைவன் ஒரு முகூர்த்தந் தான் ஜீவிக்க விரகுண்டோ! 25

பிணமெரியும் புகைசூழ்ந்த வழியும், கழுகுக்குலங்கள் நிறைவுமாய் இவ்விலங்கை வெகுசீக்கிரத்தில் சுடலைக்குச் சமமாக முடியப்போகின்றது. 26

வெகுசீக்கிரத்தில் என் கோரிக்கை யீடேறப்போகின்றது; உங்களுக்கோ நீங்களெடுத்த கொடுமையான இவ்வெழிலே யழிவை யறிவிக்கின்றது. 27

வெகு சீக்கிரத்தில் இவ்விலங்கை யழகழிந்துபோவதற்கு வேண்டும் தீக்குறிகள்யாவும் தெம்படுகின்றன. 28

இப்பொழுது இவ்விலங்கை ஒருவர்க்கும் அலைப்பதற்கு நிலமல்லாம லிருந்ததென்றாலும் இக்கொடும்பாவி ராவணன் முடிந்தானென்றபோதே குட்டிச்சுவராய் அறுத்தவள்போல் அந்தங்கொலையப் போகிறது நிச்சயம். 29

கணவனை யிழந்தவள் மங்களோத்ஸவங்க ளொன்றுமின்றி தன் பெண்மையோடு மாத்திரமிருப்பதுபோல் இதுவும் தன் பதியையிழந்து மஹோத்ஸவங்கள் நின்று கேவலம் அரக்கியர்கள் மாத்திரமாய் மிகுதிபடப்போகின்றது. 30

𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑍁𑌦𑌂𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌗𑍃𑌹𑍇|
𑌶𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌚𑌿𑌰𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌹𑌧𑍍𑌵𑌨𑌿𑌮𑍍|| ௫௧

𑌸𑌾𑌂𑌧𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌹𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌾 𑌹𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌾|
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍀 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌃|| ௫௨

𑌯𑌦𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌸 𑌶𑍂𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃|
𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇|| ௫௩

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑌾𑌧𑌮𑍇𑌨 𑌮𑍇|
𑌸𑌮𑌯𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌯𑌮𑌾𑌗𑌤𑌃|| ௫௪

𑌅𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍇 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌂𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃|
𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌮𑍍||

𑌨𑍈𑌤𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌂𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌶𑌿𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌃|
𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌾𑌶𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿|| ()

𑌸𑌾𑌹𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍|
𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌯𑌨𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌤𑍀 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌾|| ௫௭

𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌤𑌾 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌿𑌹|
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾|| ௫௮

நிச்சயமாய் வெகுசீக்கிரத்தில் இங்கு வீடுகள்தோறும் அரக்கியர்கள் வாய்விட்டழ, அக்குரலும் என்செவியில் படப்போகிறது. 31

அரக்கர்கோன் மாண்டு இவ்விலங்கை ஒளியிழந்து இருள்மூடி இராமன் பாணங்களால் சாம்பலாய்ப் போகப் போகின்றது. 32

இவ்வளவுக்கும் கடைக்கண்சிவந்த சூரனான என் இராமன் திருச்செவியில் மாத்திரம் யான் இராவணன் மனையிலிருக்கின்ற செய்தி எட்டவேண்டும். 33

ஆனால் வன்னெஞ்சப் பையலான ராவணன் எனக்குச்சொன்ன நாள்தான் கிட்டிக்கொண்டது. 34

பாவத்தொழில் புரியு மரக்கர், செய்யத்தகாத காரிய மின்னதென் றறிந்தார்களில்லை; ஆகவே அந்த அதர்மத்துக்குப் பயனாக பெரிய உத்பாதம் ஒன்றுண்டாகப் போகின்றது. 35

ஊனைத் தின்கின்ற அரக்கர்க்குத், தருமம் இன்னதென்று தெரியமாட்டாது; ஆகவே, என்னை அரக்கன் காலைத்தீனிக்கு ஆளாக்குவான்; இது நிச்சயம். 36

எப்படி! கண்ணுக்கினிய காட்சியைத்தரு மென்னிராமனது கடைக்கண் சிவப்பைக் காணப்பெறாது பெருந்துயரிற் படுகின்ற யான், அப்பொழுது என்செய்யப் போகிறேன்! 37

இப்பொழுது எனக்கு யாராகிலும் சிறிது விஷம் கொடுப்பார்களாகில், பதியைப்பிரிந்த யான் அக்கணமே யமனைக்காண்பேன். 38

நாஜாநாஜ்ஜீவதீம் ராம: ஸீதாம் லக்ஷ்மணபூர்வஜ:।
ஜாநந்தௌ தௌ ந குர்யாதாம் நோர்வ்யாம் ஹி மம மார்க³ணம்

நநூநம் மமைவ ஶோகேந ஸ வீரோ லக்ஷ்மணாக்³ரஜ:।
தே³வலோகமிதோ யாதஸ்த்யக்த்வா தே³ஹம் மஹீதலே॥ ௩௰

த⁴ந்யா தே³வா: ஸக³ந்த⁴ர்வா: ஸித்³தா⁴ஶ்ச பரமர்ஷய:।
மம பஶ்யந்தி யே நாத²ம் ராமம் ராஜீவலோசநம்॥ ௩௰௧

அத²வா நஹி தஸ்யார்தோ² த⁴ர்மகாமஸ்ய தீ⁴மத:।
மயா ராமஸ்ய ராஜர்ஷேர்பா⁴ர்யயா பரமாத்மந:॥ ௩௰௨

த்³ருஶ்யமாநே ப⁴வேத்ப்ரீதி: ஸௌஹ்ருத³ம் நாஸ்த்யபஶ்யத:।
நாஶயந்தி க்ருதக்⁴நாஸ்து ந ராமோ நாஶயிஷ்யதி॥ ௩௰௩

கிந்நு மே ந கு³ணா: கேசித்கிம் வா பா⁴க்³யக்ஷயோ மம।
யாஹம் ஸீதா³மி ராமேண ஹீநா முக்²யேந பா⁴மிநீ॥ ௩௰௪

ஶ்ரேயோ மே ஜீவிதாந்மர்தும் விஹீநாயா மஹாத்மந:।
ராமாத³க்லிஷ்டசாரித்ராச்சூ²ராச்ச²த்ருநிப³ர்ஹணாத்॥ ()

இதுகாறும் யான் ஜீவித்திருக்கும் செய்தியை இராம ஞகட்டும் இலக்குமனுகட்டும் அறிந்தாரில்லை போலும்; அறிந்தபக்ஷத்தில் என்னை இப்புவியின்மீது தேடாமலிருக் கமாட்டார்கள். 39

நிச்சயமாய் அந்த வீரன் இலக்குமன் மூத்தோன், என்னைப்பிரிந்த ஆற்ருமையால் சரீரத்தைப் புவியில்விட்டு பரலோகம் சென்ருர்போலும். 40

• தாமரைத்தடங்கண் படைத்த என்னுத னிராமனை, தேவரும் கந்தருவரும் சித்தரும் பரமரிஷிகளும் "என்ன புண்ணியரோ!" கண்டுகளிக்கிருர்கள். 41

ஒருக்கால், அந்த புருஷோத்தமன், தருமத்தைக் கோரிய ஞானியான ரிஷியாகையால், பாரியையான என்னைக்கொண்டு யாதும் பயனில்லையென்றுதான் கை விட்டாரோ! 42

கண்டால் பிரீதியும் காணுதபோது அப்பிரீதியும் நன்றிகெட்டவருக் கன்ருே! இராமன் அத்தன்மைய ரன்றே! ஏது உபேக்ஷித்தார்! 43

இல்லாவிட்டால் எனக்கேதான் சில பாவங்கள் உண்டோ! பாக்கியந்தானில்லையோ! ஏனெனில்:—பெண் ணுய்ப்பிறந்தவர்க்கு முக்கியம் புருஷனுயிருக்க, அத்த கைத்தராமனை யிழந்து இப்படி யான் தவிக்கின்றேனே.

நல்லொழுக்கமும் பகைவரைச் செகுக்கும் பீடுமு டைய சூரனுன அந்த மஹாத்மாவை யிழந்திப்படி ஜீவிப் பதிற் காட்டில் மறிப்பது மிகவும் நன்று. 45

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌤𑍌 𑌵𑌨𑍇 𑌮𑍂𑌲𑌫𑌲𑌾𑌶𑌨𑍌 ।
𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍌 𑌹𑌿 𑌨𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌵𑌨𑌗𑍋𑌚𑌰𑍌 ॥

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌛𑌦𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌘𑌾𑌤𑌿𑌤𑍌 𑌶𑍂𑌰𑍌 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍌 𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍌 ॥ ௪௭

𑌸𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌗𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 ।
𑌨 𑌚 𑌮𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑌿 ॥ ௪௮

𑌧𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌖𑌲𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌾𑌃 ।
𑌜𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 ॥ ()

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌭𑌯𑌮𑍍 ।
𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ ()

𑌸𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣𑍇𑌹 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌾 𑌵𑌶𑌮𑍍 ॥ ௫௧

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

ஒருக்கால் அவர்கள்தான் வனத்தி லெங்காகிலும்
ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டு, காயும்கிழங்கும் அருந்தப்
போனவிடத்தில் அற்றுப்போய்விட்டார்களோ! 46

சூரர்களா யிருந்தபோதிலும், துராத்மாவான ராவ
ணன் ஒருவேளை, அவர்களை வஞ்சனையால் துஞ்சுவித் 47
தானோ!

இப்படிக்கெல்லாம் நேரிட்டபின்பு இனி எவ்விதத்தி
லும் யான் மாயவே உத்தேசிக்கிறேன்; இவ்வளவு துய
ரத்திற்குப் பின்பும் எனக்கு மரணம் விதிக்கப்படாத 48
தேனோ!

மஹாத்மாக்களான மஹர்ஷிகள்தானென்ன புண்
ணியரோ! ஸகலபாபங்களையும் போக்கடித்து மனதை
யொறுத்து, பாக்கியசாலிகளாகவேதான் இன்பதுன்பங் 49
களிரண்டையும் சரியாய்ப்பார்க்கின்றார்கள்

பிரியமான தொன்றைக் காண்பதனால் இன்பமும்
அப்பிரியமானதொன்றைக் காண்பதனால் அதிக துன்ப
முமென்கிற நியமம், எவரிடத்தில்லையோ, அந்த மஹாத் 50
மாக்களைத் தலையில் வணங்குகிறேன்.

அப்படியன்றியிருக்கும் யான் பிரியனான ராமனைப்
பிரிந்து பாவி ராவணன் வசத்தி லகப்பட்டபடியால் பிரா 51
ணனை யொழிக்கக் கடவேன்.

இருபத்தாறும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஸுந்தரகாண்டே - ஸப்தவிம்ஶஸ்ஸர்க:॥

இத்யுக்தா: ஸீதயா கோரா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா:।
காஶ்சிஜ்ஜக்முஸ்ததாக்யாதும் ராவணஸ்ய தரஸ்வின:॥ [தா:।

ததஸ்ஸீதாமுபாகம்ய ராக்ஷஸ்யோ கோரதர்ஶனா:।
புன: பருஷமேகார்தமனர்தார்தமதாப்ருவன்॥ *
அத்யேதானீம் தவானார்யே ஸீதே பாபவிநிஶ்சயே।
ராக்ஷஸ்யோ பக்ஷயிஷ்யந்தி மாம்ஸமேதத்யதாஸுகம்॥ ௩

ஸீதாம் தாபிரநார்யாபிர்த்ருஷ்ட்வா ஸந்தர்ஜிதாம் ததா।
ராக்ஷஸீ த்ரிஜடா வ்ருத்தா ஶயானா வாக்யமப்ரவீத்॥ *
ஆத்மானம் காததானார்யா ந ஸீதாம் பக்ஷயிஷ்யத।
ஜனகஸ்ய ஸுதாமிஷ்டாம் ஸ்னுஷாம் தஶரதஸ்ய ச॥ *
ஸ்வப்னோ ஹ்யத்ய மயா த்ருஷ்டோ தாருணோ ரோமஹர்ஷண:
ராக்ஷஸானாமபாவாய பர்துரஸ்யா பவாய ச॥ கா

ஏவமுக்தாஸ்த்ரிஜடயா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோதமூர்ச்சிதா:।
ஸர்வா ஏவாப்ருவன் பீதாஸ்த்ரிஜடாம் தாமிதம் வச:॥ *
கதயஸ்வ த்வயா த்ருஷ்ட: ஸ்வப்னோऽயம் கீத்ருஶோ நிஶி॥ ௭௨

இருபத்தேழாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறுரைத்த ஸீதையின் சொற்கேட்ட ராக்ஷஸிகளிற் சிலர் கோபம் தலைக்கேறவே சடக்கெனவெழுந்து அச்செய்தியை, வலிய ராவணனுக்கு உரைப்பான் சென்றனர். 1

அநந்தரம் கோரவடிவம்படைத்த ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச்சூழ்ந்துகொண்டு "ஸீதாய்! உனக்கேனடிகேடு! கொடியவளாயிருக்கிறாய்; இன்று இக்கணமே உன்றன் மாம்ஸங்களை அரக்கியரான யாங்கள் இதோ சுகமாய் புசிக்கப்போகிறோமே, கண்டாயில்லையோ!" என்று அனைவரும் ஒருமிடறாய் அநர்த்தாவஹமான சொற்களைக் கடுமையாய் மொழியலுற்றார்கள். 2-3

இவ்வாறு அந்த துஷ்டராக்ஷஸிகள் மிரட்டுவதை அங்கு படுத்திருந்த திரிசடையென்னும் வயதுசென்ற அரக்கி, அடிபாவிகாள்! வேணுமாயின் என்னைப்புசியுங்களடி; ஜனகர் தம் அருமைச்செல்வமாய் தயரதற்கு மருமகளான ஸீதையின் வழிக்குப் போகவேண்டாங் கண்டீர்; காரணம் சொல்லுகிறேன்:—இப்பொழுது சொற்பனம் ஒன்றுகண்டேன்; நினைத்தால் பயங்கரமாய் தேஹத்தில் மயிர்சிலுத்துகின்றது; அதின்படிநினைத்தால் அரக்கர்கள் மாயவும் இவள் நாயகன் வாழவுமாய்க்காணப்படுகிறது.

இங்ஙனமுரைத்த திரிசடையின் சொற்கேட்ட ராக்ஷஸிகள் அனைவரும் பயந்து சினமூண்டவராய் திரிசடையைப்பார்த்து "இவ்விரவு நீ கண்ட கனவின்படிதான் எத்தன்மையதோ அதைச்சொல்லிக்காண்" என்றார்கள். 7½

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂𑌮𑍁𑌖𑌾𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌵𑌚𑌨𑌂𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌟𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௮½

𑌗𑌜𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌯𑍀𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌬𑌿𑌕𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌗𑌾𑌮𑍍॥ *

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨𑌸𑌹𑌾𑌗𑌤𑌃॥ ௧௦

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾।
𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇𑌣𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾॥
𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑍇𑌣𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌯𑌥𑌾॥ ௧௧½

𑌰𑌾𑌘𑌵𑌶𑍍𑌚𑌮𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂𑌮𑌹𑌾𑌗𑌜𑌮𑍍॥ *
𑌆𑌰𑍂𑌢𑌶𑍍𑌶𑍈𑌲𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌚𑌚𑌾𑌰𑌸𑌹𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃॥ ௧௨½

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑍌 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍌𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾॥ *
𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍌 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌂𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌॥ ()

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃॥ *
𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾॥ ௧௪½

𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑌙𑍍𑌕𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾॥
𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍌𑌮𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌤𑍀॥ ௧௫½

இவ்வாறு அந்த அரக்கியர்கள் சொன்னதைத் திரிசடைகேட்டு உடனே சொற்பனத்தின்படியைச் சொல்லத்தொடங்கினள். 8½

திவ்வியமானதோர் பல்லக்கு, யானையின் தந்தத்தினால் செய்யப்பட்டு ஆயிரம் அன்னங்கள்பூண்டு, அதில் இராகவன் இலக்குமணனுடன்கூடி வெண்பட்டாடையுடுத்து வீற்றிருக்க, ஆகாயமார்க்கமாய் இங்குவரக் கண்டுகொண்டேன். 10

அப்படியே இந்த சீதையும் வெள்ளையாடையுடுத்தவளாய் சூரியனும் ஒளியும்போல் இராகவனுடன்கூடி கடல்சூழ்ந்ததோர் வெள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கச் சொற்பனங் கண்டேன். 11½

அப்படியே இராம லக்ஷ்மணர்க ளிருவரும் நான்கு தந்தங்கொண்டு பெரிய மலைபோல் விளங்கு மோர் யானையின் மீதூர்ந்து எழுந்தருளக் கண்டேன். 12½

அநந்தரம் தேஜோமயமாய் விளங்கும் அந்த புருஷோத்தமர்க ளிருவரும் வெளுத்தமாலையும் ஆடையுமுடுத்து ஜானகியிடம் நெருங்கி வரக்கண்டேன். 13½

பிறகு ஜானகி, அந்த கிரிசிகரத்தில் நாதன் வீற்றிருக்கு மந்த ஆகாசகதமான யானையின் கழுத்தில் தானுமேறிக்கொண்டாள். 14½

உடனே நாதன் மடியிலிருந்து துள்ளிக் கிளம்பி அந்த தாமரைக்கண்ணி, சூரிய சந்திரர்களைக் கைகளால் தடவக்கண்டேன். 15½

ததஸ்தாப்யாம் குமாராப்யாம் ஆரூடஸ்ஸ கஜோத்தம:॥ *
ஸீதயா ச விஶாலாக்ஷ்யா லங்காயா உபரி ஸ்தித:॥ கசூ
பாண்டரர்ஷபயுக்தேந ரதேநாஷ்டயுஜா ஸ்வயம்॥ *
இஹோபயாத: காகுத்ஸ்த: ஸீதயா ஸஹ பார்யயா॥ கள
* [லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா வீரோ நவர்ஷகேஷ்டித:॥
ஸாம்யம் த்ரிபுவநம் ஸீதம் ஸஹஶ்ரிதம் ஸசராசரம்।
ஸவ்ருந்தம் த்ருஷ்டம் யாத்ருஷ்டம் ராமேணாக்ரம்ய கர்ணா॥ கூ
க்ஷீரோதஶாயி ஜலதௌ ஶ்வேதத்வீபே ஸமாஸ்தித:। *
தஸ்யோபரி தத: ஶ்வேதஶ்சதுர்தந்தோ மஹாகஜ:॥
தஸ்ய ப்ருஷ்டே ஸ்தித: ஶ்ரீமாந் ராமோ ராஜீவலோசந:॥ *
லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ பார்யயா॥ ந
ததஸ்ஸீதா ஸமுத்தாய பர்தாரம் ஸம்ஶ்ரிதா। *
பாஹுப்யாம் ஸம்பரிஷ்வஜ்ய ஸம்பூர்ணம் சந்த்ரஸம்பவம்॥
ததோந்யத்ர மயா த்ருஷ்டோ ராமோ ராஜீவலோசந:। *
க்ருஸீந: ப்ராத்ருபிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸஹஸேநோ வரஶோபநே॥
கஹிஷி தத்ஸாக்ஷாத் ஸ்வர்ணதேவந ஸக்ரத:। *
ப்ருஹஸ்பதீநாம் கணைஸ்ஸர்வை: ஸ்துதீபிர்ஜயேந ச॥
ஶத்ருக்நாம் பார்யயா ஶத்ருஹம்தா ரகுநந்தநா। *
ஸீதா ச ஸத்ருஶா ராஜ்ஞீ ராஜஜநகாத்மஜா॥ எ

இப்படி ராஜகுமாரரும் சீதையும் மீதூர விளங்கும் அந்த கஜராஜன், இலங்கைக்கு நேராக ஆகாயத்தில் விளங்காநின்றது. 16½

பின்பு ஸீதாஸமேதரான ராகவனார் நாலிரண்டுகொளைகள் பூட்டியதோர் தேரின்மீதேறிக்கொண்டு இவ்விடம்வந்தார்.

* [தம்பியுடன்கூடிய ராகவனார் புஷ்பகத்தில் விளங்கக் கண்டேன். வருத்தமறச் செயல்புரியு மிராமபிரான் சராசராத்மகமான இம்மூவுலகங்களையும் அண்டமகப்பட அதிபயங்கரமாய் விழுங்கக் கண்டேன். 1½

பாற்கடலின் மத்தியில் ஓர் வெள்ளிமலைதோன்றி அதனுச்சியில் நான்கு தந்தங்களுடன் ஓர் வெள்ளையானை புறப்பட்டது. அதின் முதுகில் தாமரைத்தடங்கண் ணிராமபிரான் தம்பி லக்ஷ்மணனுடனும் சீதாதேவியுட னுங் கூடி வீற்றிருந்தார். 3½

பிறகு நாதன் மடியிலிருந்த சீதை துள்ளிக்கிளம்பி பூர்ணமான சந்திரமண்டலத்தைத் தோள்களா லாரத் தழுவிக்கொண்டாள். 4½

அநந்தரம் மற்றோரிடத்தில் கடைக்கண் சிவந்த காகுத்தனார் திவ்வியமானதோர் ஆசநத்தில் கிழக்குமுகமாய் வீற்றிருக்க, அப்பொழுதுஸகலதேவர்களும் அவரை நமஸ்கரிக்க, பிரும்மரிஷிகள் யாவருங்கூடி புண்ணியதீர்த்தங்கள் யாவுங்கொண்டு அவர்க்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள்; அப்பொழுது ஜனகர் மகளான சீதையும் வெண்மையான மாலைகளணிந்து வெண்பட்டாடையுடுத்து உயர்ந்தவாசனைத்திரவியங்கள்பூசி விளங்கி வந்தாள். 7½

* [இதற்குள்ளடங்கியவைகள் பிரக்ஷிப்தங்களென்று வியாக்கியாநம் செய்யப்படவில்லையாயினும் ஸ்ரீ கோசங்களில் அச்சிட்டிருப்பது கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.]

ததோ தேவாஸ்ஸகந்தர்வாஸ்ஸித்தாஶ்ச பரமர்ஷய:| *
ப்ரஹ்மாணம் புரத: க்ருத்வா ராமம் தத்ர வவந்திரே॥ ௮

புநரேவ மயா த்ருஷ்டோ ராமோ ரமயதாம் வர:| *
விஷ்ணுரேவ ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் தஸ்மிந்நாஸ்தே வராஸநே॥ ௯

பரம்ப்ரஹ்ம பரம் ஸத்யம் பரம் ஜ்ஞாநம் பரம் தப:| *
பரம் பீஜம் பரம் க்ஷேத்ரம் பரம் காரணகாரணம்॥
ஶங்கசக்ரதர: ஶ்ரீமாந் புண்டரீகாயதேக்ஷண:| *
ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீரஜய்யஶ்ஶாஶ்வதோ த்ருவ:
ஸ்வயம் ஸாக்ஷாந்மஹாதேஜா ராக்ஷஸக்ஷயமோசந:| *
ஸர்வலோகேஶ்வர: ஶ்ரீமாந் ராஜா ரகுநந்தந:॥ ௧௨

ததோ மஹேந்த்ர: பிதரோ முநீந்த்ரா: கந்தர்வவி-
த்யாதரபந்நகேந்த்ரா:| க்ருதாபிஷேகம் பரிவார்ய ராமம்
ப்ரதுஷ்டுவு: ப்ராஞ்ஜலய: ப்ரஹ்ருஷ்டா:॥ ௧௩

ததஸ்து ஸர்வாப்ஸரஸ: ப்ரஹ்ருஷ்டா ந்ருத்யந்தி கா-
யந்தி ஸமேத்ய தத்ர| வாத்யம் ப்ரவாதந்தி நதந்தி ஶங்கா
வம்ஶாஶ்ச வீணாஸ்ஸமராஜாஶ்ச ஸஹயர்:॥ *
ததோऽந்யத்ர மயா த்ருஷ்டா ராக்ஷஸ்த்யபராக்ரமை:| ௧௫
யுக்தேந ஸஹஸ்ராத்ரா ஸீதயா ஸஹ வீர்யவாந்॥ *
ஆருஹ்ய புஷ்பகம் திவ்யம் விமாநம் ஸூர்யஸந்நிபம்|
உத்தராந்திஶமாலோக்ய ஜகாம புருஷோத்தம:॥ ௧௬

அநந்தரம் தேவர், கந்தருவர், சித்தர், மஹர்ஷிகள் யாவரும் பிரம்மதேவனை முன்னிட்டு வந்து இராகவனுரை அடிபணிந்தார்கள். 8½

மீளவும் அந்த சிந்தைக்கினிய ராமனைக் காணும்பொழுது, அவர் ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணு ஸ்வரூபனாய் அந்த திவ்வியாஸநத்தில் விளங்கிவந்தார். 9½

பரப்பிரம்மமாய், பரமஸத்திய ஸ்வரூபமாய், பரமஜ்ஞாநரூபமாய், பரமதபஸ்ஸாய், பரமகாரணமாய், பரமக்ஷேத்திரமாய், பரமகாரண காரணமாய் சங்கு சக்கரம் தரித்து புண்டரீகம்போல் நீண்ட திருக்கண்களுடன் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மருவை உரத்தில்தரித்து இறையும் அகலகில்லாத பிராட்டியுடன் விளங்கி அநபிபவநீயனாய் சாசுவதனாய் நித்தியனாய் விளங்கும் ஸர்வலோகநாதனாகவே ஸேவைஸாதித்தார். 12½

அநந்தரம் மஹேந்திரன், பித்ருக்கள் முனீந்திரர், கந்தர்வர், வித்தியாதரர், பந்நகேந்திரர், என்கிற யாவரும் இராமனுக்கு பட்டாபிஷேகம் நடப்பது கண்டு களிகொண்டவர்களாய் அவரைச் சூழ்ந்து ஏத்தி நின்றார்கள். 13½

பிறகு அப்ஸரஸ்ஸுகள் யாவரும் அங்கு ஒன்றுகூடி ஸந்தோஷாதிசயத்தால் ஆடியும் பாடியும் வாத்தியங்கள் வாசித்தும், போந்தார்கள். சங்கு, குழல், வீணை, முரஜம், பேரி இவைகளும் ஒலிசெய்தன. பிறகு மற்றோரிடத்தில் ஸத்தியபராக்கிரமரான ராமன்விளங்கினபடி.]

பின்பு அந்த புருஷோத்தமன் தம்பியும் தேவியுமாய் சூரியபிம்பம்போல் திவ்வியமான புஷ்பக விமானத்தின் மீதேறிக்கொண்டு வடதிசையைநோக்கி எழுந்தருளினார்.

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃॥ ௨௦

𑌨𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌾
𑌸𑍁𑌰𑍈𑌃। 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌃
𑌪𑌾𑌪𑌜𑌨𑍈𑌰𑌿𑌵॥ ௨௧

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 𑌤𑍈𑌲𑌸𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑌵𑍀𑌰𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌰𑌜𑌃॥ ௨௨

𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑌾𑌦𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌿।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑍁𑌣𑍍𑌡𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃

𑌰𑌥𑍇𑌨 𑌖𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑌃।
𑌪𑌿𑌬𑌂𑌸𑍍𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃
𑌗𑌰𑍍𑌦𑌭𑍇𑌨 𑌯𑌯𑍌 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥ ௨௪

𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃। *
𑌪𑌤𑌿𑌤𑍋𑌵𑌾𑌕𑍍𑌛𑌿𑌰𑌾 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌗𑌰𑍍𑌦𑌭𑌾𑌦𑍍𑌭𑌯𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃॥ ௨௫

𑌸𑌹𑌸𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌦𑌵𑌿𑌹𑍍𑌵𑌲𑌃॥ *
𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤 𑌇𑌵 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌪𑌨𑍍𑌬𑌹𑍁।
𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌦𑍁𑌸𑍍𑌸𑌹𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌰𑌂 𑌨𑌰𑌕𑍋𑌪𑌮𑌮𑍍॥ *
𑌮𑌲𑌪𑌙𑍍𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌮𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃॥ ௨௭

விஷ்ணுவுக்கீடான பராக்கிரமம்பெற்ற ராகவனுர் இப்படி தம்பியும் தேவியுமாய்க் கூடிவிளங்கக் கனவுகண்டேன். 20

ஆகையால் பெருமிடுக்கரான ராமனே, தேவரல்ல, தானவரல்ல, ராக்ஷஸரல்ல, மற்றவருமல்ல சுவர்க்கத்தைப் பாவிகள் சயிக்கமாட்டாததுபோல் ஒருவரும் ஜயிக்கவல்லாரல்லர். 21

இராவணனும் சிவந்த வஸ்திரந்தரித்து அலரிமாலையணிந்து குடித்து தரையில் வெறிகொண்டு திரியக் கண்டேன். 22

மறுபடியும், புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து கறுத்தவஸ்திரமுடுத்து மொட்டையனய் பூமியில் ஒரு பெண்பிள்ளை பிடித்திழுக்கக்கண்டேன். 23

சிவந்த மாலையும் சாந்துமணிந்து, தைலத்தைக் குடித்து, கழுதைபூட்டியதோ ரிரதத்திலேறிக்கொண்டு, சிரித்தும் நடித்தும், மதிமயங்கி புலன்கலங்கி இராவணன் தென்திசைநோக்கி விரைவாய்ச் செல்லனுற்முன். 24½

அரக்கர்பதியான ராவணன் மீண்டும் ஓர் கழுதையிலிருந்து பயந்து மதிகலங்கி தலைகீழாய் விழக்கண்டேன். 25½

மீளவும் இராவணன், சடக்கெனவெழுந்து மதிகெட்டுப் பிரமித்துப் பயமுற்று பித்தன்போல் கண்டவா பிதற்றி, பொறுக்கப்போகாத துர்க்கந்த முடைத்தாய் நரகம்போல் அதிபயங்கரமாய் கோரமான இருளில்கிடந்ததோர் சேற்றில் மூழ்கிப் போனுன். 27½

338. ശ്രീ സുന്ദരകാണ്ഡേ - സപ്തവിംശസ്സർഗ്ഗഃ

കണ്ഠേബദ്ധ്വാ ദശഗ്രീവം പ്രമദാ രക്തവാസിനീ ॥ *
കാലീ കർദ്ദമലിപ്താംഗീ ദിശം യാമ്യാം പ്രകർഷതി ॥ ൨൮

ഏവം തത്ര മയാ ദൃഷ്ടഃ കുംഭകർണ്ണോ നിശാചരഃ ॥ ൨൯
രാവണസ്യ സുതാസ്സർവ്വേ ദൃഷ്ടാസ്തൈലസമുക്ഷിതാഃ ॥

വരാഹേണ ദശഗ്രീവ ശ്ശിംശുമാരേണ ചേന്ദ്രജിത് ॥ *
ഉഷ്ട്രേണ കുംഭകർണ്ണസ്തു പ്രയാതോ ദക്ഷിണാം ദിശം ॥ ( )

ഏകസ്തത്ര മയാ ദൃഷ്ട ശ്ശ്വേതച്ഛത്രോ വിഭീഷണഃ ॥ *
ശുക്ലമാല്യാംബരധര ശ്ശുക്ലഗന്ധാനുലേപനഃ । [കൃതഃ ॥
ശംഖദുന്ദുഭിനിർഘോഷൈ ർന്നൃത്തഗീതൈ രലം
ആരുഹ്യ ശൈലസങ്കാശം മേഘസ്തനിതനിസ്വനം ।
ചതുർദ്ദന്തം ഗജം ദിവ്യ മാസ്തേ തത്ര വിഭീഷണഃ ॥ *
ചതുർഭിസ്സചിവൈസ്സാർദ്ധം വൈഹായസമുപസ്ഥിതഃ । ( )

സമാജശ്ച മയാ ദൃഷ്ടോ ഗീതവാദിത്രനിസ്വനഃ ॥ *
പിബതാം രക്തമാല്യാനാം രക്ഷസാം രക്തവാസസാം ॥ ൩൪

ലങ്കാ ചേയം പുരീ രമ്യാ സവാജിരഥകുഞ്ജരാ ॥ *
സാഗരേ പതിതാ ദൃഷ്ടാ ഭഗ്നഗോപുരതോരണാ ॥ ൩൫

ലങ്കാ ദൃഷ്ടാ മയാ സ്വപ്നേ രാവണേനാഭിരക്ഷിതാ ॥ *
ദഗ്ദ്ധാ രാമസ്യ ദൂതേന വാനരേണ തരസ്വിനാ ॥ ൩൬

மறுபடியும் கறுத்த சரீரமும் சிவந்த வஸ்திரமும் தரித்து மேனியெங்கும் சேற்றைப்பூசியதோர் பெண் பிள்ளை யிராவணனைக் கழுத்தில் கட்டி தென்திசைநோக்கி யிழுத்துச்சென்றனள். 28½

கும்பகர்ணனும் இவ்வாறே வருந்தக்கண்டேன். 29

இராவணன் பெண்டுகள் யாவரு மிப்படியே எண் ணெயுந்தலையுமா யிருக்கக் கண்டேன். 29½

இராவணன் பன்றியின்மீதும் இந்திரஜித்து முதலை யின்மீதும் கும்பகர்ணன் ஒட்டையின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு யாவரும் தென்திசை நோக்கிச் செல்லலுற்றார்கள்.

அதில் ஒருவர்மாத்திரம் (அதாவது விபீஷணர்) வெள்ளைக்குடை பிடித்து வெளுத்தமாலையும் ஆடையும் தரித்து வெளுத்தகந்தம் பூசப்பெற்று சங்கும் துந்துபியும் கோஷிக்க, பாட்டும் கூத்தும் பாரிக்க, மேகம்போல் கர்ஜிக்கின்றதாய் நான்கு தந்தமுடையதாய் மலைபோல் பெரியதான ஓர்யானையின்மீது ஏறியிருந்து மீளவும் தமது அமைச்சர் நால்வருடன் ஆகாசகாமியான விமானத்தின் மீது விளங்கக்கண்டேன். 33½

அப்படியே சிவந்தமாலையும் சிவந்த ஆடையுமுடுத்த அரக்கர்கள் கூடிக்குடித்து பாட்டும் கூத்துமாய் பேரொலிசெய்யக் கண்டதுண்டு. 34½

குதிரையும் தேரும் குஞ்சரமுமாய் அழகாய இவ்விலங்கை நகர், கோபுரங்களிடிந்து வாயில்கள் சிதைந்து வார்கடலில் விழக்கண்டேன். 35½

மேலும் இராவணன் புரக்கு மிவ்விலங்கைநகர், இராமன் தூதான வலியதோர் குரங்கினால் எரிக்கப்படக்கண்டேன். 36½

பீத்வா தைலம் ப்ரந்ருத்தாஶ்ச ப்ரஹஸந்த்யோ மஹாஸ்வநா:।
லங்காயாம் பஸ்மரூக்ஷாயாம் ப்ரவிஷ்டா ராக்ஷஸஸ்த்ரிய:॥ ௨௭

கும்பகர்ணாதயஶ்சேமே ஸர்வே ராக்ஷஸபுங்கவா:। *
ரக்தம் நிவஸநம் க்ருஹ்ய ப்ரவிஷ்டா கோமயஹ்ரதே॥ ௨௮

அபகச்சத நஶ்யத்வம் ஸீதாமாப ஸ ராகவ:। *
காதயேத்பரமாமர்ஷீ ஸர்வைஸ்ஸார்தம் ஹி ராக்ஷஸை:।
ப்ரியாம் பஹுமதாம் பார்யாம் வநவாஸமநுவ்ரதாம்॥ *
பர்த்ஸிதாம் தர்ஜிதாம் வாபி நாநுமம்ஸ்யதி ராகவ:॥ ௩௦
ததலம் க்ரூரவாக்யைர்வ: ஸாந்த்வமேவாபிதீயதாம்॥ *
அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே॥ ௩௧

யஸ்யா ஹ்யேவம்விதஸ்ஸ்வப்நோ து:கிதாயா: ப்ரத்ருஶ்யதே॥ *
ஸா து:கைர்விவிதைர்முக்தா ப்ரியம் ப்ராப்நோத்ய
பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா॥ [நுத்தமம்॥
ராகவாத்தி பயம் கோரம் ராக்ஷஸாநாமுபஸ்திதம்॥ ௩௩

ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா॥ *
அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ பயாத்॥

அபி சாஸ்யா விஶாலாக்ஷ்யா ந கிஞ்சிதுபலக்ஷயே॥ *
விரூபமபி சாங்கேஷு ஸுஸூக்ஷ்மமபி லக்ஷணம்॥ ( )

அப்பொழுது அரக்கியர்களும் தைலத்தைக்குடித்து கூத்தாடிச்சிரித்து பேரொலிசெய்து சாம்பலாய்க்கிடந்த லங்கையில் புகுதக் காணலானேன். 37½

கும்பகர்ணன் முதலிய ராக்ஷஸவீரர் யாவரும் சிவந்த வஸ்திரம் தரித்தவராய் சாணிமயமான மடுவில் இழியக் காணலாயிற்று. 38½

ஆகையால் அரக்கியர்காள்! நீங்கள் அப்புறம்போங்கள்; வீணாய் அழிந்துபோவீர்கள்; இராகவன் சீதையைக் கைக்கொண்டருளினார்; இனி சினமிகுத்த ராகவனார் அரக்கர் யாவரையும் ஒருங்கே அழித்தல்லது மீளார் சொன்னேன். 40½

ஆகையால் இனியாகிலும் கடுமொழிகூருது இன் சொல்லினராகப் பாருங்கள். வைதேஹியை இனிவேண்டுதலே நன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. 41½

அவள் துயர் துய்த்தபோது இவ்விதமான சொற்பனம் கண்டேனுதலின், இனி அவள் பலவகைத்துயரும் நீங்கி உத்தமனான தன் நாதனைச் சேரப்போகிருள். 42½

இதுகாறும் மிரட்டி இனியெப்படி வேண்டுவதென்று கூசாமல், வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்; ஏனெனில்-இராகவனிடத்திலிருந்து ராக்ஷஸர்கட்குக் கொடியபயம் நேர்ந்திருக்கிறது. 43½

மிதிலையர்கோனான ஜனகன் திருமகள் பணிந்தமாத்திரத்தில் பிரஸன்னையாவாள்: ஆனபின்பு, ராக்ஷஸிகாள்! பயம் எத்தன்மைத்தானாலும் நம்மைக்காப்பதற்கு இவள் போதும். 44½

மேலும், விசாலமான கண்கள்படைத்த இவ்விளமாதின் சரீரத்தில், ரூபமாவது லக்ஷணமாவது சிறிதும் குறையக் காணகில்லேன். 45½

छाया वैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम्॥
अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम्॥

अर्थसिद्धिं तु वैदेह्याः पश्याम्यहमुपस्थिताम्॥
राक्षसेन्द्रविनाशञ्च विजयं राघवस्य च॥ ४७

निमित्तभूतमेतत्तु श्रोतुमस्या महत्प्रियम्॥ *
दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम्।
ईषच्च हृषितो वास्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः॥ *
अकस्मादेव वैदेह्या बाहुरेकः प्रकम्पते।
करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चोरुरनुत्तमः॥ *
वेपन् सूचयतीवास्या राघवं पुरतः स्थितम्॥ ५०

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी। सुस्वागतां वाचमुदीरयाणः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः॥ ५१

इति श्रीमद्रामायणे - सप्तविंशस्सर्गः॥

ஆனால் துயரத்திற்கேலாதவளாய் திவ்யவிமானத்தில் ஸஞ்சரிக்கத் தக்கவளான இவளுக்கு இத்தன்மையதான துயரம் நேரிடக்கண்டதனால், இவள் அங்கத்தில் யாதொரு பங்கமுமில்லையெனினும் அதின் நிழலில் ஏதேனும் சிறிது குறை இருத்தல் வேண்டும். 46½

வைதேஹியின்காரியம் கூடியதாக அதாவது, அரக்கர்மன்னன் அழியவும், இராகவன் வெற்றிபெறவும் ஸமீபித்ததாக நினைக்கின்றேன். 47½

மேலும் இவளுக்குநேர்ந்த சுபநிமித்தங்களோ கேட்கக் கேட்க இனிதாயிருக்கின்றன. தாமரையிதழ்போல் நீண்ட இவள் இடதுகண் துடிக்கின்றது. செம்மையுடைய இவள் இடதுபுறமே சிறிது சிலுத்தக்காண்கிறேன். நிமித்தமில்லாமல் வைதேஹியின் இடதுபுயம் துடிப்புறுகின்றது. அப்படியே யானையின் துதிக்கைபோன்ற இவள் இடது துடையும் துடிக்கின்றது. அதனால் இராகவனைக் கண்முன் நிற்பதாய் தெரிந்துகொள்ளலாம். 50½

நன்மையைத்தெரிவிக்கும் (ஆந்தை அல்லது கருடன்) பக்ஷியானது பசுங்கிளையில்வந்து தங்கி உளம்பொங்கி மீளவும் மீளவும் ஸமாதானவசனம் கூறுவதுபோல் (இராமன்) நல்வரவைத் தெரிவிப்பதோடு ('இராமன் வருவது நிச்சயமானபின்பு இன்னும் ஏனோ! குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யாதே இருப்புதி' என்று) தூண்டுவது போலும் களிப்புடன் காணப்படுகின்றது. 51½

இருபத்தேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - அஷ்டாவிம்ஶஸ்ஸர்க:

ஸா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வசோ நிஶம்ய தத்ராவணஸ்யா
ப்ரியமப்ரியார்தா । ஸீதா விதத்ராஸ யதா வனாந்தே ஸிம்
ஹாபிபன்னா கஜராஜகன்யா ॥ ௧

ஸா ராக்ஷஸீமத்யகதா ச பீருர் வாக்பிர்ப்ருஶம் ரா
வணதர்ஜிதா ச । காந்தாரமத்யே விஜனே விஸ்ருஷ்டா பா
லேவ கன்யா விலலாப ஸீதா ॥ ௨

ஸத்யம் பதேதம் ப்ரவதந்தி லோகே நாகாலம்ருத்யுர்
பவதீதி ஸந்த: । யத்ராஹமேவம் பரிபர்த்ஸ்யமானா ஜீவா
மி கிஞ்சித்க்ஷணமப்யபுண்யா ॥ ௩

ஸுகாத்விஹீனம் பஹுது:கபூர்ணமிதம் து
நூனம் ஹ்ருதயம் ஸ்திரம் மே । விஶீர்யதே யன்ன ஸஹஸ்ரதா
த்ய வஜ்ராஹதம் ஶ்ருங்கமிவாசலஸ்ய ॥ ௪

நைவாஸ்தி தோஷோ மம நூனமத்ர வத்யாஹமஸ்யா
ப்ரியதர்ஶனஸ்ய । பாவம் ந சாஸ்யாஹமனுப்ரதாதும் அலம்
த்விஜோ மந்த்ரமிவாத்விஜாய ॥ ௫

இருபத்தெட்டாம் ஸர்க்கம்

இப்படி துயரத்தில் படுகின்ற தேவி அரக்கர்கோனிராவணன் சொன்ன இன்னாத சொற்கள் கேட்டு, கானகத்தில் சிங்கத்தின் கைப்பட்ட யானைப் பேடுபோல் நடுநடுங்கினாள். 1

அரக்கியரிடையிலகப்பட்டு பயந்து அதற்குமேல் இராவணனுமிரட்ட, ஜந சூன்னியமான வனத்தில் விடப்பட்டதொரு இளம் பெண்பிள்ளைபோல் புலம்பலுற்றாள்.

'காலம்வாராமல் மரணம் நேருகிறதில்லை' என்று பெரியோர் சொல்வது என்ன உண்மை! ஏனெனில்:—இவ்வாறு பயமுறுத்தப்பட்ட பின்பும் கணப்பொழுதும் உயிர்த்திருக்கப்போகாத இந்த வாணாளை யான் வைத்திருப்பதே! 3

இன்பந்துறந்து துன்பம் பலவும்நிறைந்த என்மனம் நிச்சயமாய் அழிவற்றது; ஏனெனில்:—வச்சிரத்தால் தகற்புண்ட மலையின்சிகரம்போல் பலவாறாய் சிதருண்டதில்லையே. 4

என்னை யானே தற்கொலையாய் முடித்துக்கொள்வேனாக; இதில் யாதும் எனக்குக் குற்றம்வாராது: ஏனெனில்:—கண்களிலும் காணக் கடுமையான ராக்ஷஸன் கையால் மாளுவதைவிட இதில் சிறப்பேயாம். (இனி வருத்தமுறாமல் உயிர்த்திருப்பதுநோக்கி) எனது அபிப்பிராயத்தை இவனிடத்தில் கொடுப்பதென்பது, பிராம்மணன் மந்திரத்தை சூத்திரனுக்குரைப்பதுபோல் நடவாத விஷயம். 5

𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌮𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑌿𑌰𑌾𑌦𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌶𑌿𑌤𑍈𑌶𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌨𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌥𑍇 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌥𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌶𑌲𑍍𑌯𑌕𑍃𑌨𑍍𑌤𑌃 ॥ ௬

𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌬𑌤𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌮 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌸𑍌 𑌚𑌿𑌰𑌾𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑍌 । 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 ॥ ௭

𑌹𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌹𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣 𑌹𑌾 𑌸𑍁𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌹 𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾 । 𑌏𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌲𑍍𑌪𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌨𑍌𑌰𑌿𑌵 𑌮𑍂𑌢𑌵𑌾𑌤𑌾 ॥ ௮

𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑌾 𑌮𑍃𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 । 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌮𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌰𑍍𑌷𑌭𑍌 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌨 ॥ ௯

𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌸 𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌮𑍃𑌗𑌰𑍂𑌪𑌧𑌾𑌰𑍀 𑌮𑌾𑌮𑌲𑍍𑌪𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌲𑍁𑌭𑍇 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌸𑌸𑌰𑍍𑌜 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌂 𑌚 ॥ ௧௦

𑌹𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌹𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰 । 𑌹𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑌿 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧௧

நிச்சயமாய் அரக்கர் கோனாகிய இவ்வரட்டன், லோகநாதனான என்நாதன் வருவதற்குமுன்னே, கருவிலிருக்கும் சிசுவை நாபிதன் சிதைப்பதுபோல், எனது அவயவங்களை கூரிய ஆயுதங்கள்கொண்டு சிதைக்கப் போகிறான். 6

ஐயோகஷ்டமே! யானிப்படிவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ராஜத்துரோஹம் செய்து சிறைச்சாலையில் வைப்புண்ட திருடனுக்கு தண்டிக்கும்நாள் நெருங்குவதுபோல் குறிப்பிட்ட மாதமிரண்டும் இதோ குறுகப்போகிறதே. 7

ஹா ராமா! ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா சுமித்திராதேவி! அம்ம கோசலையாரே! என் அன்னாய்! பாக்கியம் குன்றிய யான் மாகடலில் சுழற்காற்றில் அலைப்புண்ட ஓடம் போல் இங்ஙனம் அவதிப்படுகிறேன். 8

சிங்கமும் இடபமும்போல வலியரான ராஜ குமாரர்களிருவரும், நிச்சயமாய் என்னிமித்தமாகப் பொய்மானாய்வந்த அரக்கனால் இடிபோன்ற சரங்கொண்டு முடிக்கப்பட்டாராகவேண்டும். 9

என் நாதனிராமனையும் அவருக்கேற்ற தம்பியான இளையவரையும், பாவியேன், அறிவின்கேட்டால் பிரிந்தேனே, அப்பொழுது நிச்சயமாய் இயமன்றான் அப்படி மான் வேடம்பூண்டு என்னை மயக்குவித்தான். 10

ஆ! அடுத்தவரைக் கைவிடாமையென்னும் ஸத்திய விரதம்பூண்ட நெடுந்தோள் மன்ன! பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகரான திருமுகம்படைத்த ராமபிரானே! ஆ! பிராணி

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌯𑌂𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌚 𑌭𑍂𑌮𑍌𑌚𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌯𑌮𑌶𑍍𑌚
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 । 𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌫𑌲𑌂𑌮𑌮𑍇𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌂𑌕𑍃𑌤𑌘𑍍𑌨𑍇
𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧௨

𑌮𑍋𑌘𑍋𑌹𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑍋𑌮𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌕𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌤𑍍𑌵
𑌮𑌿𑌦𑌂𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 । 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌕𑍃𑌶𑌾𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌹𑍀
𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌮𑌨𑍇𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾 ॥ ௧௩

𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚
𑌰𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌶𑍍𑌚 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑌿 𑌸𑌂𑌰𑌂
𑌸𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌵𑍀𑌤𑌭𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ௧௪

𑌅𑌹𑌂𑌤𑍁𑌰𑌾𑌮𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌜𑌾𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌚𑌿𑌰𑌂𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌬
𑌦𑍍𑌧𑌭𑌾𑌵𑌾 । 𑌮𑍋𑌘𑌂𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥𑌤𑌪𑍋𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌧𑌿
𑌗𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑌲𑍍𑌪𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾 ॥ ௧௫

ஸாமான்னியத்திற்கும் நன்மைசெய்து அனைவர்க்குமினிய ரான தம்மைச்சார்ந்த யான், இதோ ராக்ஷஸர் கையில் கொலையுண்ணப்போகிறேனே! அறிந்திலீரோ! 11

'தம்மை யொழிய மற்றொரு தெய்வமின்று' என்றிருந்ததும், மீளவும் தம்மைக் காண்பேனென்னுங் குதூஹலத்தால் இத்தனைத் துயர்களும் பொறுத்ததும், தமது மடியில் படுக்கை ஒருகாலம் வாய்க்குமென்கிற நசையால் தரையில் படுத்ததும், என்னைக் காக்கத் தாமுண்டென்று துணிந்திருந்ததும், தம்மையொழிய எனக்கென்று ஒரு விரதம் கொள்ளாமலிருந்ததும் எல்லாம் இப்பொழுது நன்றி மறந்தவர்க்குச் செய்த உபகாரம்போல் பயனற்றொழிந்தது. இதுவும் என் பாவமே. 12

யானிழைத்த தருமமெல்லாம் வியர்த்தமாயன்றோ முடிந்தது! அப்படியே ஏகபத்தினீவிரதமும் வீணாச்சுதே; ஏனெனில்:—தம்மைக்காணுமாசையால் உடலும் வெளுத்து இளைப்புற்று கடைசியாய் கூடுவோமென்னுமாசையுமொழிந்து தம்மைத் தரிசிக்காமலே போகின்றேனே. 13

தந்தையின் ஆணையை நியமத்துடன்செய்து, வனவாசி விரதத்தை நன்கு அநுட்டித்து, வனத்தினின்றும் திரும்பிச்சென்று, மீளவும் நெடுங்கணிளம்பெண்கள் பலரையும் மணம்புணர்ந்து வனவாஸத்திற்போல் பயமின்றி பூர்ணமநோரதராய் சுகிப்பீர்போலும். 14

பிரானே! யான்மாத்திரமேயோ! உம்மையே நெடுநாள் நம்பியிருந்து கடைசியில் இப்படியழிவது! அநுட்டித்த தவமும் விரதமும் வீணாகும்படி. இப்பொழுது பாவியேன் பிராணனை யிழக்கப்போகிறேனே, என் வாணாளைச் சுடவேண்டாவோ! 15

सा जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विषेण शस्त्रेण शितेन वापि । विषस्य दाता न हि मेऽस्ति कश्चिच्छस्त्रस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य ॥ ௧௫

इतीव देवी बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती । प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तमं पुष्पितमाससाद । ௧௭

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताथ वेण्युद्ग्रथनं गृहीत्वा । उद्बध्य वेण्युद्ग्रथनेन शीघ्रमहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ॥ ௧௮

उपस्थिता सा मृदुसर्वगात्री शाखां गृहीत्वाथ नगस्य तस्य । ௧௮½

तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्या रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्ग्याः ॥ ௧௯

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके । प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुरापि सिद्धान्युपलक्षितानि ॥ ௨௰

इति श्रीसुन्दरकाण्डे - अष्टाविंशस्सर्गः ॥

ஆகையால் இனி யான் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே துணிபு; விஷமாவது கூரியவாளாவது இப்போ வேண்டுவது; இனி கொடுங்கோலைபுரியும் இவ்வரக்கன் மனையில் அநாயாஸமாய் மாய்வுறும்படி விஷ சஸ்திராதிகள் கொடுப்பார் யாவர்? 16

இப்புடைகளிலே பிராட்டி பலவாறு பிரலாபித்து, ஸர்வபிரகாரத்தாலும் இராகவனை ஸ்மரித்தபடியே திருமுகமெல்லாம் உலர்ந்து திருமேனி நடுக்குறும்படி மலரெடுத்த மரத்தடியைப் பின்னும் சென்று கிட்டினாள். சோகத்தால் மிகவும் தவிக்கின்ற பிராட்டி, பலவாறு சிந்தித்தவளாய் திருக்குழல் கத்தையைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு 'இந்த பின்னலைக்கொண்டு பந்தித்து இக்கணமே இயமனிடத்திற்குச் செல்வேனாக' என்று அதிஸுகுமாரமான தன் திருமேனியை விட்டுவிடுவதாய் அம்மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். 18½

இவ்வாறு அந்த காரிகையார் இராமனையும் அவர் தம்பியையும் தன் தந்தையரையும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் சுபஸூசகங்களாய், தைரியத்தை யுண்டு பண்ணு மவைகளாய், சிறந்தவைகளென்று உலகத்தில் பெரியோரால் நன்குமதிக்கப்பட்டவைகளான நற்குறிகள் பலவும் காணப்பட்டன. 20

இருபத்தெட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃.

𑌤𑌥𑌾𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌹
𑌰𑍍𑌷𑌾𑌂𑌪𑌰𑌿𑌦𑍀𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑍍 । 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌿
𑌭𑍇𑌜𑌿𑌰𑍇 𑌨𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌵𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑌿𑌨𑌃 ॥ க

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌮𑌰𑌾𑌳𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮 𑌰𑌾𑌜𑍀𑌵𑍃𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲
𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌤𑍈𑌕𑌂 𑌨𑌯𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌕𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾
𑌮𑍀𑌨𑌾𑌹𑌤𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌮𑌿𑌵𑌾𑌭𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌮𑍍 ॥ உ

𑌭𑍁𑌜𑌶𑍍𑌚𑌚𑌾𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌤𑌪𑍀𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌾𑌗
𑌰𑍁𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣
𑌚𑌿𑌰𑍇𑌣𑌵𑌾𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑌵𑍇𑌪𑌤𑌾𑌶𑍁 ॥ ௩

𑌗𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍀𑌨 𑌸𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌂
𑌹𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍁𑌜𑌾𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌰𑍂𑌰𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌰𑌾𑌮𑌂𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌚𑌚𑌕𑍍𑌷𑍇 ॥ ௪

𑌶𑍁𑌭𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌹𑍇𑌮𑌸𑌮𑌾𑌨𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑍀𑌷𑌦𑍍𑌰𑌜𑍋𑌧𑍍𑌵
𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌿
𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌤𑌚𑌾𑌰𑍁𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥ ௫

இருபத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம்

அப்படிப்பட்ட கொடுமையான நிலையிலிருந்துகொண்டு மனவேதனையிற் பட்டு, இனி ஸந்தோஷமுண்டானாலும் தாங்கமாட்டாத சிந்தையளாய், ஸந்தோஷமிருந்தவிட மென்னவுஞ் சொல்லப்போகாத அக்கோதிலொளியாளை, சிமானைச் சேவகர் சேவிப்பதுபோல் சுபக்குறிகள் சூழ்ந்தேற்றின. 1

வளைந்த இமையின் வரிசைசூழ்ந்து வெளுத்தகன்று கறுத்தழகாய் ஓரஞ்சிவந் தொப்பற்ற, அப்பூங்கோதையினிடதுகண், மீனுலடியுண்ட செந்தாமரையெனச் சலியானின்றது. 2

அழகாய்த்திரண்டு பருத்துருண்டு, சிறந்த காரகிற் சாந்துக்கேற்று, தனிக்காதலன் தழுவப்பெற்ற விடதுபுயம், நெடுநேரம் படபடென்று துடியானின்றது. 3

கஜராஜன் துதிக்கைபோல் பருத்து, தாங்களே ஒன்றுக்கொன்றீடாய்ச் சேர்ந்தழகான, அவள் துடையிரண்டில், (பெண்களுக்கு) நன்மையை குறிப்பிடப்பிறந்த (விடது) துடை, இராமன் முன்னே நின்றுனென விளம்பிற்று. 4

சிகரம்போ லழகாய நுனிப்பற்களும், மாசற்ற கண்களுமாய் நிற்கு மவ்வழகியின், கொஞ்சம் புழுதிபடிந்த பொன்னிறவாடை, மற்றுமொரு சுபக்குறியாய்க் கொஞ்சம் நழுவலுற்றது. 5

𑌏𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌰𑌪𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌭𑍍𑌰𑍂𑌸𑍍𑌸𑌂𑌬𑍋
𑌧𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍈𑌃 । 𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌕𑍍𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌬𑍀𑌜𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌞𑍍𑌜𑌹𑌰𑍍𑌷 । ௬

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌫𑌲𑌾𑌧𑌰𑍋𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑍍𑌰𑍁
𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌰𑌾𑌲𑌪𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮 । 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑌭𑌾𑌸𑍇 𑌸𑌿𑌤𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌦𑌂
𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥ ௭

𑌸𑌾𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌪𑌨𑍀𑌤𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑌾 𑌹𑌰𑍍𑌷
𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌅𑌶𑍋𑌭𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌨𑍇𑌨𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇 𑌶𑍀𑌤𑌾𑌂
𑌶𑍁𑌨𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌿𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇𑌨 ॥ ௮

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

இந்த நற்குறிகளாலும் இதற்கு முன்னம் நன்றுயேற்பட்ட பின்னும் சிலவைகளாலும், நன்றாய்த் தெளிவுற்ற நற்புருவத்தாள், காற்றிலும் வெயிலிலு மடிபட்டு (மண்ணில்) மறைந்த விரை, மழையினல் முளைத்தெழும்புவது போல் மீளவும் களிப்புற்றனள். 6

கோவைக்கனிபோலிதழும், குழலளவாயோடு மங்கண்களும் புருவங்களும், வளைந்த விமையும், (நெருங்கி) வெண்மைக்கும் வெண்மைதரவல்ல முத்துக்களுமான அவள் திருமுகம், இராகுவின் வாயினின்று விடுபட்ட சந்திரன்போ லந்தமுற்றது. 7

சோகந்துலேந்து சோம்பலுமொழிந்து தாபமுந்தவிர்ந்து களித்துத் திடனுற்ற ஆரியை, வளர்பிறையில் முளைத்தெழுந்த குளிர்மதியால் விளங்கு மிராத்திரிபோல் அழகிய திருமுகத்தோடு பிரகாசித்தனள். 8

இருபத்தோன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌪𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌜𑌟𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂𑌚𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍॥ ௧

𑌅𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇।
𑌤𑌤𑍋𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௨

𑌯𑌾𑌂𑌕𑌪𑍀𑌨𑌾𑌂𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍁𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚।
𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍇𑌯𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌮𑌯𑌾॥ ௩

𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣𑌤𑍁𑌸𑍁𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍋𑌃𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾।
𑌗𑍂𑌢𑍇𑌨𑌚𑌰𑌤𑌾𑌤𑌾𑌵 𑌦𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂𑌮𑌯𑌾॥ ௪

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌚𑍇𑌯𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍇𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍋𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚॥ ௫

𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑌯𑌾𑌵𑌤𑌃।
𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌮𑍍॥ ௬

𑌅𑌹𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌂𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑌮𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌮𑍍॥

முப்பதாம் ஸர்க்கம்

விக்ரமசாலியான ஹனுமான், ஸீதை, திரிசடை இவர்கள் செய்தியையும், இராக்ஷஸிகள் மிரட்டையும் நன்றாய்க் கேட்டார். 1

ஹநுமான், ஸீதையை, நந்தவனத்தில் தேவதை போலிருக்கக்கண்டு, பலவாறாகச் சிந்தித்தனர். 2

வானரர்கள் பல ஆயிரம்பதினாயிரமா யெவளை யெத் திசையிலுந் தேடுகின்றனரோ அன்னவளை யானிதோ கண்டுகொண்டேன். 3

மிகவும் தகுந்த சாரனாக (அனுப்பப்பட்ட) யான், சத்துருவின் சக்தியை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதற் காக மறைந்து, திரிந்து இதையெலாம் நன்றாய்க் கண்டு கொண்டேன். 4

இராக்ஷஸர்கள் விசேஷமும், இந்நகரமும், இந்த ராக்ஷஸராஜ னிராவணனுடைய மஹிமையும், நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன். 5

ஸர்வ பூதங்களிடத்தும் தயாளுவாய், மதிப்புக்கெட் டாத அம்மஹாநுபாவனுடைய பாரியையை, 'பதியைக் காண்பேனா' வென்றிருக்கு மித்தருணத்தில் தேற்றுவது நியாயம். 6

இந்த முழுமதிபோல் முகத்தாள், துயரத்தை காணாமலிருந்து, துயரத்திற்பட்டு, அத்துயரத்தின் முடிவு காணமாட்டாமையால், இப்பொழுது யானிவளைத் தேற் றுவேனாக. 7

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌶𑍋𑌕𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌮𑍍।
𑌅𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌵𑌦𑍍𑌗𑌮𑌨𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௮

𑌗𑌤𑍇𑌹𑌿𑌮𑌯𑌿𑌤𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀।
𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍॥ ௯

𑌮𑌯𑌾𑌚𑌸𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌃।
𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌲𑌾𑌲𑌸𑌃॥ ௧௦

𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷 𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑌂𑌚𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍।
𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌖𑌲𑍁𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌦𑌂𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌗𑌤𑍋𑌹𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌅𑌨𑍇𑌨𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌯𑌦𑌿𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇𑌮𑌯𑌾।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௨

𑌰𑌾𑌮𑌶𑍍𑌚𑌯𑌦𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌮𑌾𑌂𑌸𑍀𑌤𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌵𑌚𑌃।
𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾 𑌮𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍॥ ௧௩

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌯𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌦𑌪𑌿𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑍇𑌣𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾॥

𑌯𑌦𑌿𑌚𑍋𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂𑌰𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍।
𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌗𑌮𑌨𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௫

துன்பத்தால் மனநொந்த விவளையான் தேற்ருது செல்வேனுகில், அது கெடுதிக்கிடமாகும். 8

நான் சென்ருல் அப்பொழுதிந்த கீர்த்திமதியான ராஜன்குமரி, தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள யாதொரு ஹேதுவுங் காணப்பெருமல் பிராணனை யிழந்துவிடுவள். 9

பூர்ண சந்திரனையொத்த முகத்தோடுகூடிய அப்பெருந்தோள் மன்னன், 'ஸீதையைக்காண்பேனு' வென்றிருக்கையால், அவருக்கும் (இவள் சொற்கொண்டு) தேறுதல் செய்வது நியாயம். 10

இராக்ஷஸிகளுக்கெதிரில் ஸம்பாஷிப்பதும் அநுசிதம்; என்செயலாம்! ஈதென்ன கஷ்டத்தி லகப்பட்டேன்! 11

இவ்விரவு மிகுந்திருக்கையில்தானே யான் தேற்ருவிடில் எவ்விதத்திலும் ஸந்தேகமின்றி உயிரை மாய்த்துவிடுவள். 12

இராமனுமென்னை, 'ஸீதை யெனக்கென்ன சொன்னுள்' என்று கேட்பாராகில், இந்நுண்ணிடையாளுடன் பேசாமற்சென்றயான் அவருக்கென்ன பதிலுரைப்பேன்.

ஸீதைசொல்லும் செய்தியின்றி யானிங்கிருந்து விரைவாகச்சென்ருலும், இராமன், (கருணைக்கிடமான) ககுத்தன் குலத்தில் தோன்றியவராயினும் சினங்கொண்டு, கொடுமையான தம்பார்வையினு லென்னைத் தஹித்துவிடாரோ! 14

மேலும், இராமனுக்காக என்னிறைவனை (சுக்கிரீவனை) தூண்டிவிடுவேனென்ருலும், அவர் தாம் சேனையுந் தாமுமா யிங்குவருவதும் வீணுகும். 15

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂𑌤𑍍𑌵𑌹𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌮𑌿𑌹𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌶𑌨𑍈𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌬𑌹𑍁𑌲𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍॥ ௧௬

𑌅𑌹𑌂𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿𑌤𑌨𑍁𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃।
𑌵𑌾𑌚𑌂𑌚𑍋𑌦𑌾𑌹𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌮𑌿𑌹𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௧௭

𑌯𑌦𑌿𑌵𑌾𑌚𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌭𑍀𑌤𑌾𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥
𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑌥𑌂𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍॥ ௧௮

𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍।
𑌮𑌯𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑍇𑌯𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌾॥ ௧௯

𑌸𑍇𑌯𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌂𑌤𑌥𑌾॥
𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

𑌤𑌤𑍋𑌜𑌾𑌤𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀॥
𑌜𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌮𑍍॥ ௨௧

𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾𑌚𑌕𑍃𑌤𑍇𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇 𑌸𑌹𑌸𑌾𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌗𑌣𑌃॥
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑍋𑌘𑍋𑌰 𑌸𑌮𑍇𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑍋𑌪𑌮𑌃॥ ௨௨

𑌤𑌤𑍋𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃॥
𑌵𑌧𑍇𑌚𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑌂𑌯𑌥𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍॥ ()

யானிங்கிருந்துகொண்டே ராக்ஷஸிகளில்லாத ஸமயம்பார்த்து ஸந்தாபத்தில் மூழ்கியவிவளை மெதுவாய்த் தேறச்செய்வேன். 16

நானோ சிறியசரீரத்தோடு அதிலும் வானரமாயிருக்கிறேன்; மேலும் மனிதர் சொல்வதுபோல் பழுதற்ற சொற்களைச் சொல்லப்போகிறேன். 17

அப்படி பிழையறப்பேசுவதற் கிட்டுப்பிறந்தவனைப் போல் குற்றமற்ற சொற்களைச் சொல்வேனாகில் என்னை யிராவணனென்று நினைத்து ஸீதை பயந்துவிடுவளே! ஸம்பாஷித்தாலும் வானரத்திற்கு விசேஷமாக ஸம்பாஷிக்குந் தன்மை யெப்படிசேரும்! 18½

ஆயினும் மனுஷ்யர் வார்த்தையாகவே பொருள் படும்படி பேசித்தீர வேண்டும். இப்படியல்லது வேறு வகையில்லை யிந்த குற்றமற்றவளைத்தேற்ற. 19½

இப்படிதான் செய்வோமென்றால் முன்னமே ராக்ஷஸிகளால் பயமுறுத்தப்பட்ட இந்த ஜானகி, எனதுரூபத்தையும் பாஷணத்தையுங் கண்டு பின்னும் பயப்படுவள்.

பிறகு, இராவணன்றானிப்படி மாறுவேஷத்துடன் வந்திருக்கிறானென்று நினைத்து பயந்தவளாய் மனந்தளாம லலருவாள். 21½

ஸீதையின் கூச்சல் கிளம்பிற்றென்றால், உடனே ராக்ஷஸிகளின் கூட்டம் பலவகையாயுதங்களோடு பயங்கரமாய் இயமனைப்போல் வந்து கூடிவிடும். 22½

பிறகு என்னை நாற்புறமுஞ்சூழ்ந்து விகாரமாய் இரைந்துகொண்டு தம்மாலானமட்டு மென்னைக் கொல்லவோ பிடிக்கவோ யத்தனிப்பர்கள். 23½

गृह्य शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम्॥
दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः॥ ௨௪

मम रूपं च सम्प्रेक्ष्य वने विचरितो महत्॥
राक्षस्यो भयवित्रस्ता भवेयुर्विकृताननाः॥ ௨௫

ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसामपि॥
राक्षसेन्द्रनियुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने ()

ते शूलशक्तिनिस्त्रिंशविविधायुधपाणयः॥
आपतेयुर्विमर्देऽस्मिन् वेगेनोद्विग्नकारिणः॥ ()

संक्रुद्धास्तैस्तु परितो विधमन्रक्षसां बलम्॥
शक्नुयां न तु संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः॥

मां वा गृह्णीयुराप्लुत्य बहवः शीघ्रकारिणः॥
स्यादियं चागृहीतार्था मम च ग्रहणं भवेत्॥ ௨௯

हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम्॥
विपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम्॥ ௩௦

उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन् राक्षसैः परिवारिते॥
सागरेण परिक्षिप्ते गुप्ते वसति जानकी॥ ௩௧

பெருத்த மரங்களின் கிளைகளையுங் கொம்புகளையும் அடிக்கிளையு மெடுத்துக்கொண்டு கண்டவாதிரியு மென்னைக்கண்டு பயப்படுவர்கள். $24\frac{1}{2}$

வனத்திற்றிரிகின்ற எனது பெரிய வடிவத்தையுங் கண்டு ராக்ஷஸிகள் விகாரமாய் வாயைத்திறந்துகொண்டு பயந்தோடுவர்கள். $25\frac{1}{2}$

பிறகு, இராக்ஷஸிகள், இராவண னரமனையில், ராஜாதிகாரம் பெற்ற மற்றுமுள்ள ராக்ஷஸர்களையுங் கூப்பிடுவர்கள். $26\frac{1}{2}$

அவர்கள், சூலம், சக்தி, கட்கம் என்கிற பலவகையாயுதங்களுங் கையுமாய், பயமுறுத்திக்கொண்டு, அதிவேகமாய் இந்த அமர்க்களத்தில் வந்து வீழ்வர்கள். $27\frac{1}{2}$

அப்படி யவர்களால், நாற்புறமுந் தகையப்பட்ட யான், இராக்ஷஸீ பலத்தை, ஊதிவிடுவேனாகிலும், இம்மா கடலைக் கடந்தக்கரைப்பட வென்னாலாகுமோ! $28\frac{1}{2}$

ஒருக்கால், சுருசுருப்பாய்ப் பலர்கூடி மேல்விழுந்து, என்னைப்பிடித்துக் கொள்ளவுங்கூடும். அப்பொழுதிவளுக்கும் செய்தியெட்டாமல், நானும் பிடிபட்டுப்போகவாகுமே! $29\frac{1}{2}$

தவிர, ஹிம்சையி லுருசிகொண்ட விவர்கள், இந்த ஜனகன் திருமகளைக்கொன்றுவிடவுங்கூடும். பிறகு இராம சுக்கிரீவர்களின், இக்காரியங் கெட்டுப்போய்விடும். $30\frac{1}{2}$

புகுரவழியில்லாம லிராக்ஷஸர்கள் சூழ்ந்து, கடலையணையாகக்கொண்டு அரணுன விம்மேட்டு நிலத்தில் ஜானகி வசிக்கின்றுள். $31\frac{1}{2}$

𑌵𑌿𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌯𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇॥
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇॥ ()

𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑌂𑌶𑍍𑌚𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍋𑌹𑌤𑍇𑌮𑌯𑌿𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃।
𑌶𑌤𑌯𑍋𑌜𑌨𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌲𑌙𑍍𑌘𑌯𑍇𑌤𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌮𑍍॥ ௩௩

𑌕𑌾𑌮𑌂𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑍋𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍।
𑌨𑌤𑍁𑌶𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌪𑌰𑌂𑌪𑌾𑌰𑌂𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍇𑌃॥

𑌅𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌚𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌶𑌯𑍋𑌮𑍇𑌨𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇।
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌸𑌂𑌶𑌯𑌮𑍍॥ ()

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌶𑍍𑌚𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇॥
𑌏𑌷𑌦𑍋𑌷𑍋𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌹𑌿𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌮𑌸𑍀𑌤𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇॥()
𑌭𑍂𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌤𑌾𑌃॥
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌲𑌬𑌂𑌦𑍂𑌤𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑍇𑌯𑌥𑌾॥ ௩௭

𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌪𑌿𑌨𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇॥
𑌘𑌾𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍂𑌤𑌾𑌃𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌮𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃॥ ௩௮

𑌨𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌕𑍍𑌲𑌬𑍍𑌯𑌂𑌨𑌕𑌥𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥
𑌲𑌙𑍍𑌘𑌨𑌂𑌚𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌨𑌵𑍃𑌥𑌾𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௩௯

இராக்ஷஸர்களால், யான் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டோ, பிடிபட்டோ போவேனாகில், பிறகு, இராமன் காரியத்தைத்தலைக்கட்டவல்லாரொருவரையுங்காணேன். 32½

நான் கொல்லப்பட்டால், யோசித்தும் பார்க்கிறேன். எந்த வானரன், இந்த நூறு யோஜனைதூரம் மாகடலைக் கடப்பனோ வறிகிலேன். 33½

ஆயிரமாயிரமான இராக்ஷஸர்களை யான் கொல்ல மாட்டுவேனாகிலும், இப்பெருங்கடலைக் கடந்து அக்கரைப்பட என்னாலாகாது. 34½

யுத்தங்கள், ஜயத்தையே தருமென்பதில்லை; ஸம்சயமான விஷயத்தில் புகவெனக்கு ஸம்மதியில்லை. தெரிந்தவனாகில் ஸந்தேஹமான காரியத்தி லெவன்றான், நிஸ்ஸந்தேஹமாய் பிரவர்த்திப்பன்! 35½

ஸீதையுடன் பேசாவிடில், பிராணனை விட்டுவிடுவள். பேசினாலுமிந்தப் பெருங்கேடும் விளையக்கூடும். 36½

கூடிவந்தகாரியங்களும், தூதக்கோழையால், தேசகால விரோதத்தையடைந்து, சூரியோதயத்தி லிருள் போல் கெட்டுப்போகின்றன. 37½

காரியமொன்றிருக்கத் தானொருபடி நிச்சயித்தால் அது விளங்கமாட்டாது. இப்படிக்கு சில தூதர்கள், தங்களைத் தெரிந்தவராயெண்ணிக்கொண்டு, காரியங்களைக்கெடுத்து விடுகின்றனரன்றோ! 38½

காரியங்கெடாத வழியெது! கோழைத்தனம் வாராத வழியெது! கடலைக்கடந்ததும் வீணாகாதவழியெது! 39½

𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌖𑌲𑍁𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑌵𑌾॥
𑌇𑌤𑌿𑌸𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑌿𑌮𑍍॥ ௪௦

𑌰𑌾𑌮𑌮𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌮𑌨𑍁𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍॥
𑌨𑍈𑌨𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌵𑍇𑌜𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌗𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌾𑌮𑍍॥ ௪௧

𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍂𑌣𑌾𑌂𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥
𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍।
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌗𑌿𑌰𑌮𑍍॥
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿𑌯𑌥𑌾𑌹𑍀𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑌾𑌦𑌧𑍇॥ ௪௩

𑌇𑌤𑌿𑌸𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌜𑌗𑌤𑌿𑌪𑌤𑍇𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 । 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌮𑌵𑌿𑌤𑌥𑌂𑌜𑌗𑌾𑌦𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮
𑌵𑌿𑌟𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍॥ ௪௪

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

ஸீதை, யென்வார்த்தையி லெப்படி செவிசாத்து வள்! எப்படிபயப்படாமலிருப்பள்! என்றிதையெல்லாம் நன்ருயாலோசித்து, புத்திமானுகையால் இப்படி நிச்ச யங்கொண்டார். 40½

அனுயாஸமாய், காரியங்களைச் செய்யவல்ல பந்து வான இராமனுடைய குணங்களைப் புகழ்ந்துசொல்வேனு கில், தன்பந்துவைச் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருப்பவளா கையால், இவள் பயமின்றி கேட்கக்கூடும். 41½

இக்ஷ்வாகு குலத்தவரில் தலைவனுய், பேர்பெற்ற இராகவனருளிச்செய்த தர்மயுக்தமான நன்மொழிகளை யெல்லாம்: திருச்செவிசாத்தும்படி, இனிமையாய் விண் ணப்பஞ்செய்வேனுகில், அப்பொழுதிவள் எப்படி மதிக் கின்ருளோ அதை யனுஸரித்து நடத்திக்கொள்வேன். ()

இப்படியந்த மஹாநுபாவன் ஹனுமான், லோகநா யகன் தேவியைப்பற்றிப் பலவாருக யோசித்து, கடைசி யில் மரத்தின் கிளையிடுக்கிலிருந்துகொண்டு ஏதமில் சொற் களை யினிமையாய் மொழியலுற்ருர். 44½

முப்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌏𑌵𑌂𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌵𑍇𑌮𑌧𑍁𑌰𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑌹𑌾𑌰𑌹॥ ௧

𑌰𑌾𑌜𑌾𑌦𑌶𑌰𑌥𑍋𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌥𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌵𑌾𑌜𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌶𑍀𑌲𑍋𑌮𑌹𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌋𑌜𑍁𑌰𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌯𑌶𑌾𑌃॥ ௨

𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂𑌗𑍁𑌣𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑌾𑌚𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌮𑌃।
𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑍁𑌲𑍇𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑌮𑍋𑌬𑌲𑍇॥ ௩

𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌘𑍃𑌣𑍀𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌵𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌃॥ ௪

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌨𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑍁𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃॥
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌚𑌤𑍁𑌰𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌦𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑍀॥ ௫

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌃।
𑌰𑌾𑌮𑍋𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌨𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑌾𑌮𑍍। ௬

𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌜𑍀𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌚𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪𑌃॥ ௭

மூப்பத்தோராம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறந்த வானரோத்தமன், பலவாறுக யோசித்து, மதுரமான மொழிகளைப் பிராட்டிக்கு (மாத்திரம் கேட்கும்படி) தெளிவாய்ச் சொல்லலுற்றார். ஆ! 1

தசரதனென்னுமோ ரரசனுண்டே! ரதம், கஜம், துரகம் என்னுமிவை சாலப் படைத்தவர்; புண்ணிய சீலன்; பெருங்கீர்த்தியன்; நேராய் நடப்பவனெனப் பெயர்பெற்றவர். 2

ராஜர்ஷிகளுக்குள் உத்தமகுணன்; தவத்தில் ரிஷிகளையொத்தவர்; சக்ரவர்த்தி குலத்திற்பிறந்தவர்; பலத்திலிந்திரன் போன்றவர். 3

அஹிம்சையி லன்புள்ளவர்; பெருந்தன்மையான்; தயாளு; பொய்க்காதவிக்கிரமன்; இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் முக்கியன்; பாக்கியசாலி; செல்வத்தைவளர்ப்பவர். 4

ராஜலக்ஷணங்க ளமைந்தவர்; பெருஞ்செல்வன்; அரசரேறு; சுகத்தை யளித்துத் தான் சுகிப்பவனெனப் புவியில், நான்கெல்லைக்குள் பேரெடுத்தவர். 5

அவருடைய அன்பிற்குரிய மூத்தகுமாரன், சந்திரனையொத்த முகத்தையுடையவர்; இராமனென்னும் விசேஷக்ஞர்; விற்பிடித்தவர்; யாவரினும் சிறப்புற்றவர்.

தமது தருமத்தைக் காப்பவர்; தம்சுற்றத்தை ரக்ஷிப்பவர்; ஜீவலோகத்தை யளிப்பவர்; இவை செய்யுமிடத்தும் தருமத்தைப்புரக்குமவர்; பகைவரைக் கெடுப்பவர்.

தஸ்ய ஸத்யாபிஸந்தஸ்ய வ்ருத்தஸ்ய வசநாத்பிது:।
ஸபார்ய: ஸஹ ச ப்ராத்ரா வீர: ப்ரவ்ராஜிதோ வநம்॥ ௮

தேந தத்ர மஹாரண்யே ம்ருகயாம் பரிதாவதா।
ராக்ஷஸா நிஹதா: ஶூரா பஹவ: காமரூபிண:॥ ௯

ஜநஸ்தாநவதம் ஶ்ருத்வா ஹதௌ ச கரதூஷணௌ।
ததஸ்த்வமர்ஷாபஹ்ருதா ஜாநகீ ராவணேந து॥
வஞ்சயித்வா வநே ராமம் ம்ருகரூபேண மாயயா॥ ௧௦

ஸ மார்கமாணஸ்தாம் தேவீம் ராம: ஸீதாமநிந்திதாம்॥
ஆஸஸாத வநே மித்ரம் ஸுக்ரீவம் நாம வாநரம்। ௧௧

தத: ஸ வாலிநம் ஹத்வா ராம: பரபுரஞ்ஜய:॥
ப்ராயச்சத்கபிராஜ்யம் தத் ஸுக்ரீவாய மஹாபல:॥ ௧௨

ஸுக்ரீவேணாபி ஸந்திஷ்டா ஹரய: காமரூபிண:॥
திக்ஷு ஸர்வாஸு தாம் தேவீம் விசிந்வந்தி ஸஹஸ்ரஶ:॥ ()

அஹம் ஸம்பாதிவசநாச்சதயோஜநமாயதம்॥
அஸ்யா ஹேதோர்விஶாலாக்ஷ்யா: ஸாகரம் வேகவாந்ப்லுத:

ஸத்தியஸந்தனுய் வயதுசென்ற தம்பிதாவின் சொல் லிமித்தம், அவ்வீரன், தேவியுந் தம்பியுமாய் வனம்போக் கப்பட்டார். 8

அவர் அப்பெருங்காட்டில் வேட்டை யாடும்பொ ழுது, மாறுவேடம்பூண்ட சூரர்களான பல வரக்கர்களை நொருக்கிவிட்டார். 9

ஜனஸ்த்தான மழிந்ததையும், கரதூஷணர் பட்ட தையுங் கேட்டுச் சினமுற்ற ராவணன், மாயமான பொன் மானைக்காட்டி, இராமனை வஞ்சித்து ஐயோ! ஜானகி யைக் கொண்டுபோயினன். $10\frac{1}{2}$

பிறகு அந்த ராமன் தமது மாசிலாத் தேவியரைத் தேடி வரும்பொழுது வனத்தில், சுக்கிரீவனென்னும் வானரனோடு தோழமைகொண்டார். $11\frac{1}{2}$

பின், பகைவர்தம் நகரைப்பறிக்கவல்ல பலனுடைய ர்மபிரான், வாலியென்னும் வானரனைக்கொன்று அக் குரக்கரசாக்ஷியைச் சுக்கிரீவனுக்குத் தந்தருளினர். $12\frac{1}{2}$

அந்த சுக்கிரீவனு லேவுண்டவானரர்கள், காமரூபிக ளாய் எத்திசையிலு மத்தேவியை, பல்லாயிரம்பெயர் தேடலுற்றூர். $13\frac{1}{2}$

அதில் யான், ஸம்பாதியின்சொற்படி, நூறுயோஜ னம் நீண்ட நெடுங்கடலைத் தாண்டி, வந்தேனந்த நெடுங்க ணளுக்காய். $14\frac{1}{2}$

யதாரூபாம் யதாவர்ணாம் யதாலக்ஷ்மீம் விநிஶ்சிதாம்।
அஶ்ரௌஷம் ராகவஸ்யாஹம் ஸேயமாஸாதிதா மயா॥ க௫

விரராமைவமுக்த்வாஸௌ வாசம் வாநரபுங்கவ:।
ஜாநகீ சாபி தச்ச்ருத்வா விஸ்மயம் பரமம் கதா॥ கசு

தத: ஸா வக்ரகேஶாந்தா ஸுகேஶீ கேஶஸம்வ்ருதம்।
உந்நம்ய வதநம் பீரு: ஶிம்ஶபாவ்ருக்ஷமைக்ஷத॥ கஎ

நிஶம்ய ஸீதா வசநம் கபேஶ்ச திஶஶ்ச ஸர்வா: ப்ரதிஶஶ்ச
வீக்ஷ்ய। ஸ்வயம் ப்ரஹர்ஷம் பரமம் ஜகாம ஸர்வாத்மநா ராம
மநுஸ்மரந்தீ॥ கஅ

ஸா திர்யகூர்த்வம் ச ததாப்யதஸ்தாந் நிரீக்ஷமாணா
தமசிந்த்யபுத்திம்। தத்ர்ஶ பிங்காதிபதேரமாத்யம் வா
தாத்மஜம் ஸூர்யமிவோதயஸ்தம்॥ கசூ

இதி ஸ்ரீமத்ராமாயணே ஸுந்தரகாண்டே - ஏகத்ரிம்ஶஸ்ஸர்க:॥

எவ்விதரூபமும், எவ்விதவருணமும், எவ்விதசோபையு முடையவளாக இராமனிடத்திற்கேட்டு நிச்சயத்திருந்தேனே அன்னவளை, யானிதோ நேரிற் கண்டுகொண்டேன். $15\frac{1}{2}$

இவ்வாறு மொழிந்து அவ்வானரோத்தமன் மவுனமாய் நிற்க, ஜானகியுமதைக்கேட்டு மிகவும் வியப்புற்றனள். $16\frac{1}{2}$

அனந்தரம் வளைவுற்ற நுனிக்குழல்களையுடைய அப்பூங்குழலாள், குழல்மறைத்த திருமுகத்தை நிமிர்த்துப் பயத்துடனே யசோகமரத்தைக் கடாக்ஷித்தனள். $17\frac{1}{2}$

வானரன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட சீதையார், திசையெட்டும் பார்த்து, சிந்தை, சொல், செய்கையென்கிற ஸர்வத்திலு மிராமனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அளவிலா வானந்தத்துக்குள்ளானாள். $18\frac{1}{2}$

அவள், சுற்றும், மேலுங்கீழு மெங்குமுற்றுப் பார்த்து, புகழ்தற்கரிய புத்திமானாய் வானரராஜ னமைச்சனை வாயுகுமாரனை, உதிக்கும் சூரியனெனக் கண்டு களிப்புற்றனள். $19\frac{1}{2}$

முப்பத்தோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

തതശ്ശാഖാന്തരേ ലീനം ദൃഷ്ട്വാ ചലിതമാനസാ |
വേഷ്ടിതാൎജ്ജുനവസ്ത്രം തം വിദ്യുത്സംഘാതപിംഗളം || ൧

സാ ദദൎശ കപിം തത്ര പ്രശ്രിതം പ്രിയവാദിനം |
ഫുല്ലാശോകോൽക്കരാഭാസം തപ്തചാമീകരേക്ഷണം ||
മൈഥിലീ ചിന്തയാമാസ വിസ്മയം പരമം ഗതാ || ൨

അഹോ ഭീമമിദം സത്ത്വം വാനരസ്യ ദുരാസദം ||
ദുൎന്നിരീക്ഷ്യമിതി ജ്ഞാത്വാ പുനരേവ മുമോഹ സാ || ൩

വിലലാപ ഭൃശം സീതാ കരുണം ഭയമോഹിതാ ||
രാമരാമേതി ദുഃഖാൎത്താ ലക്ഷ്മണേതി ച ഭാമിനീ || ൪

രുരോദ ബഹുധാ സീതാ മന്ദം മന്ദസ്വരാ സതീ || ൫

സാ തം ദൃഷ്ട്വാ ഹരിശ്രേഷ്ഠം വിനീതവദുപസ്ഥിതം |
മൈഥിലീ ചിന്തയാമാസ സ്വപ്നോയമിതി ഭാമിനീ || ൬

സാ വീക്ഷമാണാ പൃഥുഭുഗ്നവക്ത്രം ശാഖാമൃഗേ
ന്ദ്രസ്യ യഥോക്തകാരം | ദദൎശ പിംഗാധിപതേരമാത്യം
വാതാത്മജം ബുദ്ധിമതാം വരിഷ്ഠം || ൭

സാ തം സമീക്ഷ്യൈവ ഭൃശം വിസംജ്ഞാ ഗതാസുക
ല്പേവ ബഭൂവ സീതാ | ചിരേണ സംജ്ഞാം പ്രതിലഭ്യ ചൈ
വ വിചിന്തയാമാസ വിശാലനേത്രാ || ൮

முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம்

அனந்தரம் அந்த ஸீதாதேவி, வெள்ளையாடையுடுத்து மின்னற்சுமைபோல் பொன்னிறத்தனாய், கிளையிடுக்கில் மறைந்திருக்கு மவரைக்கண்டு, திணுக்குற்றாள். 1

அங்கே யோர்வானரம், வணங்கி அனுகூலமாய் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டு, மலரெடுத்த வசோகத்துக்கு நிகராய், உருக்கிவிட்ட தங்கம்போல் கண்களுடனிருக்கக் கண்டாள். (பின்னும்) மைதிலி, அதிகமாய் வியப்புற்றுச் சிந்தித்தாள். 2½

ஐயோ! ஈதென்ன! இக்குரங்கினதுரூபம் பயங்கரமாயணுகக்கூடாததா யிருக்கின்றதே! இதைக் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கக்கூடாதென்று நினைத்து மறுபடியும் மதிகலங்கினாள். 3½

துயரத்தால் மெலிந்து, பயப்பட்டுக் கலங்கிய அவ்வாரணங்கு, ராமா! ராமா! வென்றும், இலக்ஷ்மணாவென்றும் மிகவும் பரிதாபமுண்டாகும்படி வாய்விட் டழத்தொடங்கினாள். 4½

இவ்வாறு ஸீதை வெகுசாய் வாய்விடமாட்டாமல் மெள்ளப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். 5

அந்த மைதிலி, அடக்கமாய் சமீபத்திருக்கிற அவ்வானரோத்தமனைக் கண்ணுற்று, ஈதென்ன சொற்பனமா! என்று யோசித்தாள். 6

பெரிதாய் கோணியமுகத்தோடு, வானர ராஜன் சொன்னவண்ணஞ் செய்கின்ற அமைச்சனாய், அறிவுடையாரில்தலையானவாயுகுமாரனை யோசனையுடன்பார்த்தாள்

அப்படி யவரைக்கண்டதும், கேவலமறிவிழந்து உயிரிழந்தாரோ டொக்கவிருந்தாள். நெடும்போதுகழித்தறிவுற்று, மீளவுமந்த நெடுங்கண்ணாள் யோசிக்கலானாள்.

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌦𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌮𑍃𑌗𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌗𑌣𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 ॥ ௯

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌹𑌿 𑌮𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌚 𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 । 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌹𑍀𑌨𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌨𑍇𑌨 ॥ ௧௦

𑌰𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍀 𑌤𑌮𑍇𑌵 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑌥𑌾𑌂 𑌤𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌮𑌿 ॥ ௧௧

𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌭𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌗𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾 । 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌮𑌿 ॥ ௧௨

𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌰𑍂𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌦𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧௩

𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌚𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌸𑌵𑌜𑍍𑌰𑌿𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍁𑌵𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌚 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌮𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌨𑍌𑌕𑌸𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥ ௧௪

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

இன்று யான் ஸ்வப்னத்தில், சாஸ்திரங்களால் மறுக்கப்பட்ட குரங்கை விகாரமான ரூபத்தோடிருக்கக் கண்டேன். இலக்ஷ்மணனுடன் கூடிய இராமனுக்கும், எங்களையர் ஜனகருக்கும், நன்மையுண்டாகவேண்டும். 9

பின்னும்பார்க்கில் இது ஸ்வப்னமுமன்று; ஏனெனில்-சோகத்தாலும் துக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டவெனக்கு நித்திரையில்லையே; அந்த நிறைமதிபோல் முகத்தானைப்பிரிந்த வெனக்கெங்கே சுகமுண்டாவது? 10

எப்போதும் ராமா! ராமாவென்று சிந்தித்தும், புலத்தியும் போருகையால் அதுக்கேற்ற கதையைக் கேட்பதுபோலும் அப்படிக்கொத்த ரூபத்தைக் காண்பதுபோலு மிருக்கின்றது. 11

அவரிடத்தி லெனக்குண்டான வேட்கையினல், எதை நினைத்தாலு மவரேயாம்படி யெப்போதும் சிந்தித்திருக்கையால் அப்படியே தோற்றவும் காணவும் படுகின்றது. 12

ஆகையால் இஃதென்னினைவிலுண்டானதே; ஆயினும், புத்தியைக்கொண்டுநிதானிக்கின்றேன்:—ஈதென்ன காரணம்! அதற்கு ரூபமிருக்கமாட்டாதே! இதுவோ ஸ்பஷ்டமான ரூபத்தோடு எதிரிலிருந்து ஸம்பாஷிக்கின்றதே! ஈதென்ருள். 13

இந்திரனுடன் கூடிய சொற்கிழவனுக்கும், பிரமனுக்கும், அக்கினிக்கும் நமஸ்காரம். என்முன்னே நிற்கின்ற இக்குரங்கு சொல் யாவுமப்படியே பலிக்கவேண்டும், மாறலாகாது. 14

முப்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌸𑍋𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌨𑌃।
𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌚॥ ௧

𑌤𑌾𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌂𑌜𑌲𑌿𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌯𑌾 𑌗𑌿𑌰𑌾॥ ௨

𑌕𑌾 𑌨𑍁 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑍌𑌶𑍇𑌯𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌿।
𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌸𑍍𑌯𑌶𑌾𑌖𑌾𑌮𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇॥ ௩

𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌵 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌜𑌮𑍍।
𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌪𑌲𑌾𑌶𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌿𑌵𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍॥ ௪

𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌗𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍।
𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌸𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍇॥ ௫

𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌸𑌿 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌨𑌨𑍇।
𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿 𑌮𑍇॥ ௬

𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌮𑌸𑌾 𑌹𑍀𑌨𑌾 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑌾𑌲𑌯𑌾𑌤𑍍। [𑌤𑌾॥
𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿
𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌸𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇॥ ௭

முப்பத்துமூன்றும் ஸர்க்கம்

பவழத்தையொத்த முகம்படைத்த வப்பெருந்திற லோனான வாயுமைந்த னனுமான், அம்மரத்தினின்று மிறங்கி அடக்கந்தோற்ற விசனத்துடன் பணிந்து நெருங் கிச்சென்று சிரத்தில் கரங்குவித்து மதுரமான மொழிக ளால் சீதையுடன் பாஷிக்கலுற்றார். 1-2

அம்ம! தாம் யார்? கமலத்திதழ்போற் கண்ணும், கசங்கிய பட்டாடையுமாய், மரத்தினது கிளையைப் பற் றிக்கொண்டு நிற்கிறீரேன்? 3

இரண்டு புண்டரீகங்களி னின்றும் சிதறுண்ட தண் ணீர்போல், தமது கண்களினின்றும் சோகநீர் வாரக் கா ரணம் யாது? 4

தேவர், அசுரர், நாகர், கந்தருவர், யக்ஷர், ராக்ஷ ஸர், கின்னரர் என்கிறவர்களில், நல்லீர்! தாம் யாரைச் சேர்ந்தவர்? 5

நந்நுதலீர்! உருத்திரர், மருத்துக்கள், வசுக்கள் என்பவர்களில் யாரேனுமா? பெண்மணியே! தாமெனக் குத் தெய்வமெனத் தோற்றுகின்றீர். 6

சிறந்தகுணங்க ளனைத்தும் நிறைந்து, சோதிக்குச் சோதியாய் விளங்குகின்றமையால் சந்திரனைப் பிரிந்து சுவர்க்கத்தினின்றும், வீழ்ந்தரோகிணியா யென்? அம்ம நேர்விழியீர்! புண்ணியவதி! நீவிர் யார்? 7½

கோபாத்வா யதி வா மோஹாத் பர்தாரமஸிதேக்ஷணே ।
வஸிஷ்டம் கோபயித்வா த்வம் நாஸி கல்யாண்யருந்ததீ ॥ ௮

கோ நு புத்ர: பிதா ப்ராதா பர்தா வா தே ஸுமத்யமே ।
அஸ்மால்லோகாதமும் லோகம் கதம் த்வமநுஶோசஸி ॥ ()

ரோதநாததிநிஶ்வாஸாத் பூமிஸம்ஸ்பர்ஶநாதபி ।
ந த்வாம் தேவீமஹம் மந்யே ராஜ்ஞஸ்ஸம்ஜ்ஞாவதாரணாத் ॥ ௧௦

வ்யஞ்ஜநாநி ச தே யாநி லக்ஷணாநி ச லக்ஷயே ।
மஹிஷீ பூமிபாலஸ்ய ராஜகந்யாஸி மே மதா ॥ ௧௧

ராவணேந ஜநஸ்தாநாத் பலாதபஹ்ருதா யதி ।
ஸீதா த்வமஸி பத்ரம் தே தந்மமாசக்ஷ்வ ப்ருச்சத: ॥ ௧௨

யதா ஹி தவ வை தைந்யம் ரூபம் சாப்யதிமாநுஷம் ।
தபஸா சாந்விதோ வேஷஸ்த்வம் ராமமஹிஷீ த்ருவம் ॥ ௧௩

ஸா தஸ்ய வசநம் ஶ்ருத்வா ராமகீர்தநஹர்ஷிதா ।
உவாச வாக்யம் வைதேஹீ ஹநூமந்தம் த்ருமாஶ்ரிதம் ॥ ()

கோபத்தால் அல்லது கலக்கத்தால் அம்ம! கருந் தடங்கண்ணி! பர்த்தாவான வஸிஷ்டரை வெறுத்துவந்த வருந்ததி யென்னும் குணமாதென்ன லாகாதோ உம்மை? 8½

அம்மணி! சிரிடையீர்! யார் உன்புத்திரனு? அல்லது தகப்பனு? உடன் பிறந்தவனு? புருஷனு? இவ்வுலகந் துறந்து பரலோகஞ்சென்ற யாரையாவது நினைத்து விச னப்படுகிறீரா? 9½

நீர் அழுவதாலும் பெருமூச்செறிவதாலும், புவியி னிற்பதாலும், அரசர்பெயரை யெடுப்பதாலும் தேவரில் சேர்ந்தவளல்லவென்று மதிக்கின்றேன். 10½

மேலுமுமது மேனியிற் காணுங்குறிகள், நீர் அரசன் மனைவியாய் அரசன் குமரியாயிருக்க வேண்டுமென்று மதிக்கச் செய்கின்றன. 11½

இராவணன் ஜனஸ்த்தானத்தி லிருந்து வலுவிற் கொண்டுவந்த ஸீதையா யிருக்கலாமென்றெண்ணிக் கேட்கின்றேன்; அப்படியாகில் எனக்குத்தெளியச்சொல் வீர்; உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகப் போகிறது. 12½

உமது எளியநிலையும், மனிதற்கிசையாத வழகும், தவநெறிக்கேற்ற வேஷமுங்காண நீ ரிராமன் தேவியே யென்பது நிச்சயம். (என்றான்.) 13½

பிறகு அதைக்கேட்ட வைதேஹி, இராமன் சரிதை கொண்டு களிப்புற்று, மரத்திலிருந்து யிறங்கியுள்ள ஹனுமானைப்பார்த் திவ்வாறு சொல்லலுற்றாள். 14½

ப்ருதிவ்யாம் ராஜஸிம்ஹானாம் முக்யஸ்ய விதிதாத்மந:|
ஸ்நுஷா தஶரதஸ்யாஹம் ஶத்ருஸைந்யப்ரதாபிந:||()

துஹிதா ஜநகஸ்யாஹம் வைதேஹஸ்ய மஹாத்மந:|
ஸீதா ச நாம நாம்நாஹம் பார்யா ராமஸ்ய தீமத:|| ௧௬

ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே|
புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ|| ()

ததஸ்த்ரயோதஶே வர்ஷே ராஜ்யேநேக்ஷ்வாகுநந்தநம்|
அபிஷேசயிதும் ராஜா ஸோபாத்யாய: ப்ரசக்ரமே||௧௮

தஸ்மிந் ஸம்ப்ரியமாணே து ராகவஸ்யாபிஷேசநே|
கைகேயீ நாம பர்தாரம் தேவீ வசநமப்ரவீத்|| ௧௯

ந பிபேயம் ந காதேயம் ப்ரத்யஹம் மம போஜநம்|
ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோ யத்யபிஷிச்யதே|| ௨௦

யத்தத்துக்தம் த்வயா வாக்யம் ப்ரீத்யா ந்ருபதிஸத்தம|
தச்சேந்ந விததம் கார்யம் வநம் கச்சது ராகவ:|| ௨௧

ஸ ராஜா ஸத்யவாக் தேவ்யா வரதாநமநுஸ்மரந்|
முமோஹ வசநம் ஶ்ருத்வா கைகேய்யா: க்ரூரமப்ரியம்

புவியில் சிறந்த வரசரில் முதல்வனாய், பகைவர் சேனையைப் பாற்ற வல்லவனெனப் பெயர்பெற்ற தயரதற்கு மருமகள் யான். 15½

விதேகநாட்டரசரான ஜனகரென்னும் பெரியவற்கு மகள்; என்பெயர் ஸீதை, அறிவில் சிறந்த விராமன்றன் றேவி. 16½

பனிரண்டாண்டு யான் அந்த ராகவன்மனையில் மானிடற்குரிய போகங்களை நுகர்ந்தவளாய், ஒன்றுனுமொரு குறையின்றி, நன்றாய் வாழ்ந்து வந்தேன். 17½

அப்படியிருக்கையில், பதின்மூன்றும் வருஷத்தில் ராஜாவானவர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை வளர்க்கவந்த விராமனுக்கு முடிசூட்டுவதாய், உபாத்தியாயரான (வஸிஷ்டாதிகளோடு) ஆரம்பஞ்செய்தார். 18½

இராகவனுக்கிப்படி முடிசூட்டுவதாய் பாரிக்கும் போதையா! கைகேசியென்னும் பட்டத்தரசி தனபதியைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.— 19½

“இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதானால், நித்தியமாய் யான்புஜிக்கு மன்னத்தை புஜிக்கமாட்டேன்; குடிக்கத் தக்க தொன்றையும் தொடவுமாட்டேன்; இதுதான் எனது வாழ்வுக்கு முடிவுநாள். 20½

ஓ ராஜோத்தம! தாம் பிரீதியோடெனக் கொருவார்த்தை சொன்னீரே; அது பழுதாகாமலிருக்கவேண்டுமானால், இராமன் வனத்திற்கேகவேண்டும்.”(என்றாள்.) 21½

வாய்மையுடைய அவ்வரசன், தேவிக்குத்தந்த வரத்தை நினைத்துக்கொண்டு, கைகேசியினது அக்கொடுமையான தீச்சொல்லைக் கேட்டு முசித்துக்கிடந்தார். 22½

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌥𑌵𑌿𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌰𑍁𑌦𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌚𑌤॥ ௨௩

𑌸 𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑌭𑌿𑌷𑍇𑌕𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍॥
𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍॥ ௨௪

𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍।
𑌅𑌪𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௨௫

𑌸 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌯𑌶𑌾𑌃।
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌨𑌨𑍍𑌯𑍈 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍॥ ௨௬

𑌸𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌨𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀।
𑌨 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍀𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇॥ ௨௭

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃॥
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌚𑍀𑌰𑍈𑌰𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑌃॥

பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன்கேளும்.—வயது சென்ற அவ்வரசன் ஸத்தியமென்னும் தருமத்தில் நிலை நின்றவராய், கீர்த்திக்கிடமான தம் மூத்தகுமாரனை, ராஜ்யந்தரவேணுமென்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய்க் கேட்டனர். 23½

அந்த செல்வப்பிள்ளையும், முடிசூடுதலைவிடத் தகப்பன்சொல்லைச் சாலவிரும்பியவராதல்பற்றி, அவர் கேட்பதற்கு முன்னமே தாம் மனதில் ஸம்மதித்துப் பிறகு வாக்கினுலுமொப்புக்கொண்டார். 24½

பொய்யிலா மிடுக்ருடைய வென்னிராமன், ஒருவருக்குக் கொடுப்பதேயன்றிக் கொள்வதில்லை. அதுவுமன்றி, தன் ஜீவனத்தை யுத்தேசித்தும், ஒருவருக்கு வேண்டாததொன்றைச்சொல்ல கில்லார். 25½

அப்படிப் பெரும்புகழ்படைத்த இராமபிரான், இன்றியமையாத மேலாடையைக் கூடவிழுத்துவிட்டு, இராஜ்ஜியத்தை மனதிலும் வைக்காமல் விட்டவராய், என்னைத் தமது அன்னையிட மொப்புவித்தார். 26½

உடனே அந்த யான் அவருக்குமுன்னமே வனத்திற்குப் போவதாய்ப் புறப்பட்டேன். ஏனெனில்:—அவரையொழிய வெனக்குச் சுவர்க்கத்தில்தான் சுகந் தோன்றுமோ! 27½

யாவர்க்கும் முன்னமே அந்த சுமித்திரையின்சேயிலக்குமணன், தோழனுயிருந் தெம்மைக் களிப்பிக்க வெண்ணி, அண்ணனைப் பின் செல்வதற்காக மரவுரிகளாலலங்கரித்துக்கொண்டார். 28½

𑌤𑍇𑌵𑌯𑌂𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃॥
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌽𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌨𑌂𑌗𑌂𑌭𑍀𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍॥ ௨௯

𑌵𑌸𑌤𑍋𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑌮𑌿𑌤𑍌𑌜𑌸𑌃॥
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌾𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥ ௩௦

𑌦𑍍𑌵𑍌𑌮𑌾𑌸𑍌𑌤𑍇𑌨𑌮𑍇𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃𑌕𑍃𑌤𑌃।
𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤𑍁𑌮𑌾𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

அந்த நாங்கள், இறைவனதாணையை வெகுமானித்துக்கொண்டு, ஒருநாளுமறியாத பெருங்காட்டில் வந்து புகுந்துவிட்டோம். 29½

அளவிலாத் திறலுடைய, ராகவனிப்படி தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கும்பொழுது ராவணனென்னுங் கெடுமதியான ராக்ஷஸன், அவர் பாரியையான வென்னைக் கொண்டுவந்து விட்டான். 30½

அப்படிப்பட்டவென்னை யின்னுமிரண்டு திங்களுயிர்த்திருக்க, அவனிசைந்திருக்கிறான். அவ்விரண்டு மாதமுஞ் சென்றதென்றால் அதற்குமேல் யான், என்னுருயிரை விட்டுவிடுவேன் கிடீர். 31½

முப்பத்துமூன்றும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪𑌃।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧

𑌅𑌹𑌂𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌦𑍂𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌗𑌤𑌃।
𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿𑌕𑍁𑌶𑌲𑍀𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌚𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௨

𑌯𑍋𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂𑌵𑌰𑌃।
𑌸𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑍀𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௩

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌚𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃।
𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌞𑍍𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌤𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍॥ ௪

𑌸𑌾𑌤𑌯𑍋𑌃𑌕𑍁𑌶𑌲𑌂𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑌨𑌰𑌸𑌿𑌂𑌹𑌯𑍋𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌸𑌂𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌗𑍀 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌥𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௫

𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍀𑌬𑌤𑌗𑌾𑌥𑍇𑌯𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍀𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾।
𑌏𑌤𑌿𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌨𑌰𑌂𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌾𑌦𑌪𑌿॥ ௬

𑌤𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑍇𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌾।
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑍇𑌣𑌚𑌾𑌲𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑍌𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌃॥ ௭

முப்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறவள்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு வான ரோத்தமன் ஹநுமான், துயரத்தின்மேல் துயரமாய் தலையெடுக்க விரகின்றித் தவிக்கின்ற தேவிக்குத் தேறுத லாகச் சில மாற்றமுரைத்தார். 1

அம்ம! உமக்கு இராமன் செய்திசொல்லவந்த தூது வன் யான்; வைதேஹி! க்ஷேமமாயிருக்கின்றா ரிராம பிரான்; உமக்குத் தமது க்ஷேமத்தைச் சொல்லச் சொன் னார். 2

எவர் பிரம்மாஸ்திரமும் வேதமுங்கற்று, மறைவல் லோரிற் றலைவராய் விளங்குகின்றனரோ, அந்த த்சரத ராமன், அம்ம! உம் சேமத்தைக் கேட்டருளினார். 3

உம் நாதனுக்கினியனாய் அத்தாணிச்சேவகஞ்செய்யு மிலக்ஷ்மணனென்னும் பெருமிடுக்கன், சோகத்தால்மிகச் சூடுண்டு உம்மைத் தலையில் வணங்கினாரம்ம! 4

பிறகு தேவியும், அந்த புருஷோத்தமர்களின் நற் செய்தியைக் கேட்டு, அங்கமெங்குங்களிக்க அநுமானை நோக்கிக் கூறலுற்றாள். 5.

“புருஷன்மாத்திரம் ஜீவித்திருந்தால், நெடுநாளைக்குப் பிறகாகிலும், ஆனந்தமுண்டாகிறது” என்று சாதாரண மாய் வழங்கும் லோகவார்த்தை எனக்குச் சரியானதா கத் தோற்றுகிறது. 6

என்று இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஹநுமானுக்கு, எங்குமில்லாத வானந்த முண்டாய்விட்டது. பிறகொரு வர்க்கொருவர் நம்பிக்கைபிறந்து இருவரும் ஸம்பாஷ ணம் பண்ணத் துடங்கினார்கள். 7

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪𑌃 ।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌶𑍋𑌕𑌦𑍀𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍀𑌪𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ॥ ௮

𑌯𑌥𑌾𑌯𑌥𑌾𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌸 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍁𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑌿 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌸𑌾 𑌤𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑌤𑍇 ॥ ௯
𑌅𑌹𑍋 𑌧𑌿𑌗𑍍𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇 ।
𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 ॥ ௧௦
𑌤𑌾𑌮𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂 𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍋𑌕𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌧𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ॥ ௧௧

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌯𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍
𑌅𑌵𑌨𑍍𑌦𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌮𑍍 ॥ ௧௨

𑌸𑌾 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌭𑌯𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 । ௧௨½
𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑍍𑌦𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌶𑌶𑌿𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾 ॥
𑌅𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾 । ௧௩½

𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑍀 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥
𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌮𑍍 । ௧௪½

𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑌰𑍂𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌸𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 । ௧௫½

அவள் சொன்னவவ் வார்த்தையைக்கேட்ட வான
ரோத்தமன் ஹனுமான், சோகத்தால் மெலிவுற்ற சீதை
யின் சமீபத்திற் செல்லலுற்றார். 8

அவர் நெருக்கமாய்ச் செல்லச்செல்ல, ஸீதை அவ்
வப்பொழுது ராவணனென்னும் சங்கைகொள்வாள்:— 9

ஐயோ! ஈதென்ன அசட்டுத்தனம் சீ! என்னசொன்
னேன் இவன் முன்னே! இவனந்த ராவணனேயன்றோ
மாறுவேடந்தரித்து வந்திருக்கிறானேயோ! 10

என்று ஸீதையானவள், அவ்வசோகத்தின்கிளையை
விட்டுவிட்டு சோகத்தால் மெலிவுற்று அந்தவிடத்தில்
தானே பூமியிலுட்கார்ந்துவிட்டாள். 11

துயரத்தால்களைத்து பயத்தாற் கலக்கமுற்ற ஜானகி
யைப் பார்த்து, உடனே ஹனுமான் தமது பெருந்தோள்
களைக் குவித்துத் தண்டனிட்டார். 12

பயந்து நடுக்கமுற்ற வத்தேவியோ! இவரைக்கண்
ணெடுத்தும் பார்த்தாளில்லை. 12½

இப்படியவர் கும்பிட்டவண்ணமாய்க் கிடக்க, அம்
மதிநிகர்முகத்த சீதைச் சிறிது கண்ணுற்றுப் பெருமூச்
செறிந்தவளாயினியசொற்கொண்டிவ்வாறியம்பலுற்றாள்.

அட! நீ வஞ்சகனான ராவணனேயாவாயாகில் மீண்டு
மிப்படி வஞ்சனையாலென்னைத் தவிக்கச்செய்வ துனக்கழ
கல்ல கிடாய். 14½

தன்னுருமாற்றித் துறவியுருக்கொண்டு ஜனஸ்தாந
த்திலென் முன்னின்ற யாவனொருவன், அந்த ராவணனே
யன்றோ! நீ. 15½

𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸𑌕𑍃𑌶𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰 ॥
𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪𑌯𑌸𑌿 𑌕𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌤𑍍 । ௧௬

𑌸𑌯𑌾𑌽𑌦𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌹𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌚𑌿𑌤𑌂 ॥
𑌅𑌦𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌪𑌾𑌪 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤 । ௧௭

𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾 ॥
𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 । ௧௮

𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨 ॥
𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌸𑌿 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨 𑌨𑍀𑌚𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 । ௧௯

𑌕𑍋𑌹𑌾𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌪𑌾𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌧𑌹𑌾 ॥
𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇𑌣𑌵𑌨𑌕𑌸𑌮 । ௨௦

𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌸𑌹𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣 ॥
𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑌿𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑌦𑍍𑌦𑌶𑌿 । ௨௧

𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰 ।
𑌨𑌸𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑍋 𑌮𑌮 ॥ ()

𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌹𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌗𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂 ।
𑌉𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑌂 𑌮𑍃𑌗𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 ॥ ௨௩

நினைத்தபடி வுருவெடுக்கவல்ல அட! ராக்ஷஸ! பட்டினிகிடந் திளைப்புற்றுப் பேதைபோற் றவிக்கின்ற வென்னைப் பின்னுந் தவிக்கச்செய்வ துனக்கழகல்ல கிடாய். ()

நல்லது! இப்படியானிப்பொழுது சங்கிப்பது சரியல்லவோ! ஏனெனில்:—உம்மைக்கண்டது மென்னங்கங் களிப்புற்றிருக்கிறது. 17½

நீர் இராமன்விடவந்ததூதனே யாமிடத்தில், சினங் கொள்ளற்க. ஓ வானரோத்தம! கேட்கிறேனும்மை யிராமன் கதைகளை; அவையென்சிந்தனைக் கினியவைகண்டீர்!

ஹனுமானே! என்சிந்தைக்கினிய் விராமன் கதைகளைச் செப்புவீர். நல்லீர்! ஆற்றில் பெருக்கு, கரையைக் கரைக்குமாறு என் மனதைக் கரைக்கின்றீர். 19½

ஓ! ஓ! ஈதென்ன சொற்பனத்தினினிமை! நெடும் போதா யென்னை யிழுத்துவிட்டதே! குரங்கென்றும், அதுதானிராகவன் விடவந்ததென்றுங் காண்கிறேனே! ஈதென்ருள். 20½

கனவிலாகிலும் இராகவனென்னுஞ் சேவகனை, இலக்குமணனோடு சேரக்காண்பேனுயின், இப்படி தவிக்க வேண்டாமே! ஆ! ஆ! கனவுமெனக்குக் கொடுமையா! ()

பின்னும் பார்க்கில், இது கனவுமல்ல; ஏனெனில்:—கனவிற் குரங்கைக்கண்டால் பிறகு, நன்மையென்பது கூடுவதொன்றல்ல; யானோ! (இராமன் கதையென்னும்) நற்செய்தி கேட்கப்பெற்றேன். 22½

ஈதென்ன மதிமயக்கா! வாதநோயின் மிடுக்கா! பித்தத்தின் பிசக்கா! கானல்நீரெனத் துயக்கா. 23½

ஜயவா நாயஸந்நாதோ ஜோஹோவ்யாந்நாதலக்ஷண:|
ஸம்பாஷ்யேவா ஹரோத்தா ந ஶிக்ஷாவிவ நலகஸம்|| ௨௪

இத்யேவம் பஹுதா ஸீதா ஸம்ப்ரதார்ய பலாபலம்|
ரக்ஷஸாம் காமரூபத்வான் மேனே தம் ராக்ஷஸாதிபம்|| ()

ஸா தாம் புத்திம் ததா க்ருத்வா ஸீதா ஸா தனுமத்யமா|
ந ப்ரதிவ்யாஜஹாராத வானரம் ஜனகாத்மஜா|| ௨௬

ஸீதாயாஶ்சிந்திதம் புத்த்வா ஹனூமான் மாருதாத்மஜ:|
ஶ்ரோத்ரானுகூலைர்வசனைஸ்ததா தாம் ஸம்ப்ரஹர்ஷயத்|| ௨௭
ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ லோககாந்த: ஶஶீ யதா|| ௨௮
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவோ வைஶ்ரவணோ யதா|
விக்ரமேணோபபன்னஶ்ச யதா விஷ்ணுர்மஹாயஶா:|| ௨௯
ஸத்யவாதீ மதுரவாக் தேவோ வாசஸ்பதிர்யதா|
ரூபவான் ஸுபக: ஶ்ரீமான் கந்தர்ப இவ மூர்திமான்|| ௩௰
ஸ்தானக்ரோத: ப்ரஹர்தா ச ஶ்ரேஷ்டோ லோகே மஹாரத:|
பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மன:|| ௩௧
அபக்ருஷ்யாஶ்ரமபதான் ம்ருகரூபேண ராகவம்|
ஶூன்யே யேனாபனீதாஸி தஸ்ய த்ரக்ஷ்யஸி யத்பலம்|| ()

இல்லை யில்லை, இது, புத்திமயக்கமுமல்ல; பித்தவிகாரமுமல்ல; (மற்றுமல்ல;) ஏனெனில் யானின்றுளென்றும், இதைக்குரங்கென்றுந் தெளிய வறிகின்றேனே. 24½

இப்படி பலவாருகச் சீதை பலாபலங்களை யாராய்ந்துபார்த்து, அரக்கர், நினைத்தவாறெல்லா முருக்கொள்வாராதலின் இவனரக்கர்கோனே யாகவேண்டுமென்று நிச்சயித்தாள். 25½

இவ்வாறந்த நுண்ணிடையாள் சீதை நிச்சயங்கொண்டு, பிறகு வானரனுக் கியாதொன்றும் பதிலுரைத்தாளில்லை. 26½

அப்பொழுது வாயுவின்சேயனுமான், சீதையின் நினைவைத் தெரிந்துகொண்டு, செவிக்கினிய செஞ்சொற்களா லவளைக் களிக்கச் செய்தனர். 27½

சூரியன்போல் ஜொலித்து, சந்திரன்போ லுலகிற்கினியனாய், குபேரன்போ லுலகனைத்துக்கு மரசாய், விஷ்ணுவைப்போல் மிடுக்கும் பெரும்புகழும் படைத்து, தேவகுருவைப்போல் ஸத்தியவாதியாய், மதுரபாஷணஞ் செய்கின்றவிராமன், உருவெடுத்த மன்மதன்போலழகுமொளியுமுடையர்; இடமறிந்து சினங்கொள்பவர்; பகைவரைச் செகுப்பவர்; உலகத்திலுத்தமன். இவ்வுலகனைத்தும் அந்த மஹானுபாவன் தோளினிழலைப்பற்றிக் கிடக்கின்றது. 28½-31

அத்தகைத்த ராகவனை யாச்சிரமத்தினின்று மாயமானையிட் டப்புறப்படுத்தி, யாவனொருவ னும்மைக் கொண்டோடினன், அவனுக்கு நேரிடும் முடிவை யினிக் காணப்போகிறீர். 32

நவிநாத்ராவண்ணம்ஸம்வேத்ய யோவபிஷ்யதிவீயஜ்வாநு|
ரோஷப்ர ஸ்ரேக்ஷிஷீஹி ஜ்வலஜ்ஹிவிவவாவகே:|| ௩௩

தெநாஹம்வெஷிதாக்ஷுத ஸ்வத்ரஶமாஹாமத:|
கவியோமெநக:வாகஜ ஸ்ஸகாம்களஶமஶப்ரவீக்ஷு|| ௩௪

மக்ஷணஸ்வஹாதஜா ஸ்ஸமிக்ராநாம்கவஶஜநி:|
சஹிவாத்ய3ஹாபாஹ ஸ்ஸகாம்களஶமஶப்ரவீக்ஷு|| ௩௫

ராஸஸ்யவஸவாதேவி ஸஸ்ரீ வொநாமவாநர:|
ராஜாவாநரஸவ்யாநாம் ஸகாம்களஶமஶப்ரவீக்ஷு|| ௩௬

நித்யம்ஸ்ரதிராஸ்ஸாம் ஸஸஸ்ரீவஸ்ஸமக்ஷண:|
ஷிஷ்யாஜீவஸிவெதேஹி ராக்ஷவஸீவஶஸமதா|| ௩௭

நத்ராக்ஷ்யஸரமம் மக்ஷணம்சமஹாபமழ|
மஸ்யவாநரசாடநாம் ஸஸ்ரீ வம்வாமிதளஜஸழ|| ௩௮

சஹம்ஸஸ்ரீவஸஹிவொ ஹநஸ்மாஞாமவாநர:|
ப்ரவிஷாநமஸீம்மம்காம் மம்வயிகாமஹாக்ஷயிழ|| ௩௯

க்ருகாமக்ஷிஜவக்ஷந்யாஸம் ராவணஸ்யக்ஷராத்ந:|
காம்க்ரஷஸ்வயாதாஹம் ஸமாஶ்ரித்யவரா க்ரமழ||()

ந ஹமஹிலிதயாதேவி யயாமமவமத்தஸி|
விஶம்காத்யஜ்யதாமேஷா ஶ்ருஞ்ஜ்வதவக்ஷதாமம|| ௪௧

இதி ஶ்ரீமத்ஸாநுகாஞ்ச - சதாஸ்த்ரீம்ஶஸ்லோகீ:||

வெகுசீக்கிரத்தில் இராவணனை யவ்வாண்பிள்ளை யமர்க்களத்தில், எரியுந்தீயெனச் சினந்தெறிந்த பாணங்களாற் சிதைக்கப்போகின்ருர். 33

அன்னவர் செலவிடுத்த தூதன் யானுமதிடம் வந்தேன்; உம்மைப் பிரிந்த துயரத்திற்பட் டாற்றமாட்டாத அன்னவர், உமக்கு சேமச்செய்தி சொன்னர். 34

சுமித்திரையின் களிப்பை வளர்க்கத்தோன்றி விளங்கு மிலக்குமனென்னும் பெருந்தோளான், உம்மைப் பணிந்து சேமஞ்சொன்னர். 35

இராமன் தோழன் சுக்கிரீவனென்னு மவ்வானரர் தலைவற்கிறைவன் உமது சேமங்கேட்டார். 36

அம்ம! இராகவன், சுக்ரீவனேடும் இலக்குமனேடுங் கூடிக்கொண் டெந்தவேளையு மும்மை நினைத்தவண்ணமாயிருக்கிருர். அம்ம! விதேகன் பெற்ற வருமைச்செல்வமே! தா மரக்கிகள்வசத்தி லகப்பட்டாவது தைவாதீனமாய் பிழைத்திருக்கின்றீர். 37

இதோ காணப்போகிறீர், இராகவனையும், அதி பலவானன லக்ஷ்மணனையும், கோடி கோடியாய் வானரர் புடைசூழவிருக்கும் பெருமிடுக்கனன சுக்கிரீவ மஹாராஜரையும். 38

அந்த சுக்கிரீவனுக் கமைச்சனன ஹனுமானென்னும் வானரன்யான், பெருங்கடலைக்கடந் திலங்கைநகரிற் புகுந்து துஷ்டப்பையலான இராவணன் றன்முடியில் அடியிட்டு, அங்கினின்று மிடுக்குடன் புறப்பட்டும்மைக் காண்பான் வந்தனன். 39-40

அம்ம! தாம் நினைக்குமாறல்ல யானிருப்பது; இந்த சங்கையை விடுவிடும்; யான்சொல்வதை நம்பும். 41

முப்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌾𑌂𑌤𑍁𑌰𑌾𑌮𑌕𑌥𑌾𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌾𑌤𑍍।
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌵𑌚𑌨𑌂𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵 𑌮𑌿𑌦𑌂𑌮𑌧𑍁𑌰𑌯𑌾𑌗𑌿𑌰𑌾॥ ௧

𑌕𑍍𑌵𑌤𑍇𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍।
𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑌃॥ ௨

𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚𑌵𑌾𑌨𑌰।
𑌤𑌾𑌨𑌿𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵 𑌨𑌮𑌾𑌂𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍॥ ௩

𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍।
𑌕𑌥𑌮𑍂𑌰𑍂𑌕𑌥𑌂𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚𑌶𑌂𑌸𑌮𑍇॥ ௪

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌤𑌤𑍋𑌰𑌾𑌮𑌂𑌯𑌥𑌾𑌤𑌤𑍍𑌵 𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇॥ ௫

𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍀𑌬𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿𑌪𑌰𑌿𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿।
𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌃𑌕𑌮𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚॥ ௬

𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌹𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑍈।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌵𑌦𑌤𑌶𑍍𑌶𑍃𑌣𑍁𑌤𑌾𑌨𑌿𑌮𑍇॥ ௭

முப்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறு வானரோத்தமனுரைத்த ராமன் கதையைக்கேட்ட விதேகன் தனயை, மதுரமான மொழிகளாலிவ்வாறு மெதுவாய் மொழியலுற்ருள். 1

வாரீர்! உமக்கிராமனுடன் சேர்க்கையெங்கே? இலக்ஷ்மணனை யெங்ஙனமறிவீர்? வானரற்கும் நரற்கும், சேர்த்தியெவ்வாறமைந்தது? 2

ஓ வானரா! இராமனுக்கென்ன லக்ஷணம்? இலக்ஷ்மணனுக்கென்ன! அவைகளை மீண்டுமோர் தடவை, விவரமாய்ச் சொல்லிக்காணும்; அப்பொழுதிந்த துயரமென்னிடம் புகுரவிடமிருக்காது. 3

அந்த ராமனுடைய சரீரமெத்தன்மையது? அழகெவ்வண்ணத்தது? துடைகளெப்படி? தோள்களெப்படி? அப்படியே லக்ஷ்மணனுக்குஞ் சொல்லும். 4

இவ்வாறு விதேகன்மகள் சொல்லக்கேட்ட மாருதியார், உடனே இராமனைப்பற்றி யுள்ளபடியே சொல்லத்துடங்கினர். 5

அம்ம! ஜானகி! கமலத்திதழ்க் கண்ணி! தைவாதீனமாயென்னைத் தெரிந்துகொண்டு பர்த்தாவினுடையவும் இலக்ஷ்மணனுடையவும் ஸன்னிவேசத்தைக் கேட்கலுற்றீர். 6

ஓ விசாலாக்ஷி! இராமனிடத்தும், இலக்ஷ்மணனிடத்தும், யான்கண்ட லக்ஷணங்கள்யாவு முரைக்கின்றேன் கேண்மின். 7

𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌮𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌃।
𑌰𑍂𑌪𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍇॥ ௮

𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌸𑌮𑌃।
𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌸𑌮𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌶𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌵𑍋𑌪𑌮𑌃॥ ௯

𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪𑌃॥ ௧௦

𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾।
𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌚 𑌸𑌃॥ ௧௧

𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍॥ ௧௨

𑌰𑌾𑌜𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾।
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍀𑌲𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪𑌃॥ ௧௩

𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃।
𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌂𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃॥ ௧௪

𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾𑌂𑌸𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑌂𑌬𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌨𑌃।
𑌗𑍂𑌢𑌜𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌜𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌃

ஜானகி! இராமன், கமலத்தினிதழ்போன்ற கண்கள் படைத்தவர்; (கண்டவாற்ருல்) எவ்வுயிர்க்கு மின்பம் பயப்பவர்; அழகு (முதலிய திருமேனி குணங்களும்), தாக்ஷிண்யம் (முதலிய ஆத்மகுணங்களும்) குறைவற்றிருக்கப்பிறந்தவர்; ஒளியில் கதிரவனையொத்தவர்; பொறுமையிற் புவியைப்போன்றவர்; புத்தியில் புந்தி; புகழில் புரந்தரன்; எவ்வுயிருங்காப்பவர்; தம்மவரைத் தாங்குமவர்; தமக்கென்று வகுத்த கடைமையைக் காப்பதோடு தருமத்தையும் மறவாதவர்; மாற்ருரைச்செகுப்பவர். ()

மாதரசே! வர்ணதர்மம் பிறழாதபடி லோகத்தைப் புரக்குமவர்; லோகத்தின் மரியாதையைச் செய்தும், செய்வித்தும் போருமவர். 11

நல்ல காந்தி பொருந்தியவர்; எப்பொழுதும் பூஜிதர்; (ருதுகாலகமனுதிருப) பிரம்மசாரி விரதத்தில் நிலைநின்றவர்; நல்லோருக்குபகாரஞ்செய்யுமாறறிந்தவர் கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் வகையறிந்தவர். 12

(ஆந்வீக்ஷகிதொடக்கமான) இராஜவித்தையிற் றிருந்தியவர்; பிராம்மணரை யுபாஸிப்பவர்; சாஸ்திரார்த்தம் நெஞ்சில்நிலைநிற்கத்தரிப்பவர்; நன்னடக்கை குடிகொண்டவிடம்; மிகவுமடக்கமுடையவர்; பகைவரைப்படுப்பவர்.

யஜுர்வேதத்தில் நன்ருய்ப்படிந்தவர்; வேதம் வல்லவரால் புகழப்பெற்றவர்; வில்வித்தையிலும் வேத வேதாங்கங்களிலும் நிலைநின்றவர். 14

பருத்ததோளும், நீண்டகையும், சங்கெனக்கழுத்தும், திருவுற்றமுகமும் மறைந்த மார்பில் கூட்டெலும்பும், செக்கச் சிவந்த கண்களுமாய் அம்ம! இராமன் ஜனங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்தவர். 15

𑌦𑍁𑌂𑌦𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌵𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍।
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂𑌗𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥ ௧௬

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌂𑌬𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌚𑍋𑌨𑍍𑌨𑌤𑌃।
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌚𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑍋 𑌗𑌂𑌭𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃॥ ௧௭

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌲𑍀𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑌨𑌤 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌂𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌾𑌨𑍍।
𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌲𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌲𑍇𑌖 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑌿𑌷𑍍𑌕𑍁𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑌮𑌃॥ ௧௮

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌸𑌮𑌦𑍍𑌵𑌂𑌦𑍍𑌵 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌃।
𑌮𑌹𑍌𑌷𑍍𑌠𑌹𑌨𑍁𑌨𑌾𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌂𑌚𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑍋𑌽𑌷𑍍𑌟𑌵𑌂𑌶𑌵𑌾𑌨𑍍॥ ()

துந்துபிபோல் மிடற்றோசையும், நிகுநிகென்ற வரு ணமும், பிரதாபமும், ஏற்றக்குறைச்சலின்றிக்கே ஸம மான சரீரமும், ஸமமாய் வகுத்த வவயவங்களும், நீல நிறமும் பொருந்தியவர். 16

(மார்பு, மணிக்கட்டு, பிடி, என்கிற) மூவிடங்களி லுறுதியானவர்; (புயம், புருவம் முதலிய) மூவிடங்களில் நீண்டவர்; (நுனிமயிர், முழந்தாள் முதலிய) மூவிடங் களில் ஸமமானவர்; (மார்பு, வயிறு முதலிய) மூவிடங் களில் உயர்ந்தவர்; (கடைக்கண், நகம், அகங் கைகால் என்கிற) மூவிடம் சிவந்தவர்; (பாதத்தில் ரேகை, தலை யிற் கேசம் முதலிய) மூவிடங்களில் நிகுநிகென்றிருப்ப வர்; (குரல், பலம் அல்லது கதி, கொப்பூழ் என்கிற) மூவிடம் ஆழமானவர்; (கீழ்ச்சொன்னவை யாவும்) எப் பொழுதும் ஏகரூபமாயிருக்கப்பெற்றவர்; (வயிற்றிலும் கழுத்திலும்) மூன்று மடிப்புடையவர்; (ஸ்தனம், ஸ்தநசூ சுகம், பாதரேகை யென்கிற) மூவிடம் பள்ளமாயிருப்ப வர்; (பாதம், மயிர்க்குழி, மருமம், வஸ்தி யென்கிற) நான்கிடங்களில் (முறையே நரம்பு, இரண்டாம்ரோமம், நெடிமை, மாம்ஸமென்கிற) நான்கும் குறைந்தவர்; (ஸம மாய்த் திரண்டு, குடைபோ லமைந்து, விசாலமான) மூன்றிலக்கணங்கள் பொருந்திய திருமுடியையுடைய வர்; (அடிக்கட்டைவிரலில்) நான்குவேதரேகைகளமைந் தவர்; (நெற்றி, பாதம், பாணி இவ்விடங்களில்) நவானு ரேகைகள் அமைந்தவர்; எட்டடி யுயர்ந்தவர்; (தோள், முழந்தாள், தொடை, கன்னம்) நான்கும் ஸமமாயிருப்ப வர்; (புருவங்கள், நாஸிகைத் துவாரங்கள், கண்கள், செவிகள், உதடுகள், முலைநுனிகள், முழங்கைகள், மணிக் கட்டுகள், முழந்தாள்கள், விருஷணங்கள், இடுப்புகள்,

𑌉𑌶𑌚𑍇𑌜𑍍𑌞𑌾𑌉𑌶𑌬𑍂𑌹 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍।
𑌷𑌡𑌾𑌨𑌨𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌤𑌨𑍁𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌵𑌕𑌃॥ ௨௦

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌰𑌤𑌃।
𑌦𑍇𑌵𑌶𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂𑌵𑌦𑌃॥ ௨௧

𑌋𑌤𑌾𑌵𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌚𑌶𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌳𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃।
𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑌾𑌨𑌣𑌾𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑍇𑌣 𑌗𑌣𑍇𑌣𑍈𑌷𑍍𑌵𑌤𑌯𑌾𑌵𑌿𑌧𑌃॥

கைகள், கால்கள், பின்தட்டின் மேற்புறம் என்கிற) பதினுன்கு இரட்டையும் ஸமமாயிருப்பவர்; நான்கு கோரப் பற்களையுடையுவர்; (சிங்கம், புலி, யானை, இடபம் என்கிற) நான்கையு மொத்த நடையுடையவர்; கனிந்த கோவைப்பழம்போற் சிவந்து கொழுத்த உதடுகளும், மாம்ஸளமான தாடைகளும், எடுத்துநீண்டமூக்குமுடையவர்; (கேசம், கண், பல், தோல், உள்ளங்காலென்கிற) ஐந்தும் பிசுகியிருப்பவர்; (பின்தட்டுகள், உடல் கைகள், கால்கள், விரல்கள், மூக்கு, கண், குறி என்கிற) எட்டும் நீண்டவர்; (முகம், கண், வாய், நாக்கு, உதடு, தாடை, ஸ்தனம், நகம், கை, கால் என்கிற) பத்தும் தாமரைபோலிருப்பவர்; (மார்பு, தலை, நெற்றி, கழுத்து, தோள், புயம், உந்தி, பக்கம், பின்தட்டு, குரல், என்கிற) பத்தும் பருத்தவர்; (பிரதாபம், கீர்த்தி, செல்வம் என்கிற) மூன்றினுல் எங்கும் வியாபித்தவர்; (பல், நகம் என்கிற) இரண்டும் வெளுத்திருப்பவர்; (கக்ஷம், வயிறு, மார்பு, மூக்கு, புயம், நெற்றி, என்னும்) ஆறிடமீ உன்னதமானவர்; (கேசமீ முதலிய) ஒன்பதும் நுட்பமானவர்; (தருமம், அர்த்தம், காமம், என்கிற) மூன்றுகளால் (காலை, பகல், மாலை, என்கிற முக்காலத்தையும் வியாபித்திருப்பவர்; ஸத்தியம், தருமம் இவைகளிலூற்றமுடையவர்; அதிபாக்கியசாலி; அணைத்தளிப்பதி லன்புள்ளவர்; தேசகாலங்களைப் பகுத்தறிபவர்; யாவர்க்குமினிதாய் மொழிபவர்.

17-18-19-20-21

அவருடைய மாற்ருந் தம்பியான சுமித்திரையின்சேயிலக்குமணனென்னும் வெற்றியுடையோன், அன்பிலும் அழகிலும் மற்றுங் குணங்களிலும் அவரைப்போன்றவர்;

𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑍌 ।
𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑍌 ॥ ௨௫

𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌣𑍌 𑌤𑍌 𑌵𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌵𑌸𑍁𑌨𑍍𑌧𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌦𑌦𑍃𑌶𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍃𑌗𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑍇𑌨𑌾𑌵𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ()

𑌋𑌶𑍍𑌯𑌮𑍂𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌤𑍁 𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌦𑌪𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 ।
𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌯𑌾𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ()
𑌵𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌗𑌰𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌹𑍇 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑍇𑌨𑌾𑌵𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑍀𑌰𑌵𑌸𑌨𑍌 𑌧𑌨𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍌 ।
𑌋𑌶𑍍𑌯𑌮𑍂𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍈𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑍌 ॥ ௨௭

𑌸 𑌤𑍌 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍌 𑌧𑌨𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃 ॥
𑌅𑌭𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌂 𑌭𑌯𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ ௨௮

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌶𑌿𑌖𑌰𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ ௨௯

𑌤𑌾𑌵𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑍂 ।
𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍌 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ ௩௦

𑌤𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍌 𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍌 ।
𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌤𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑍍𑌷𑌭𑍌 ॥ ௩௧

அவ்விரண்டாண் புலிகளு மும்மைக்காணு மாசை யால், புவியெங்குந் தேடி வருகையி லெங்களைச் சந்தித் தார்கள். 23

அப்படிப் புவியி லும்மைத் தேடிக்கொண்டே வருகையில், மிருகங்களுக் கரசாயிருந்தவண்ணனால் துரத்தப் பட்டு, வெகுசாய் மரங்களடர்ந்த ரிசியமூகமென்னும் மலையில், அண்ணனுக்கஞ்சி பதுங்கிக்கிடந்த, சுக்ரீவனை யொரு நற்காட்சியாகக் கண்டுகொண்டார்கள். 24-25

யாமோ! நியாயமாய்ப் போர்புரிந்து மூத்தவனால் தேசத்தினின்று துரத்தப்பட்ட சுக்ரீவனென்னுங் கபி யரசனுக்குப் பணிசெய்து வருகிறோம். 26

பிறகு, மரவுரியுடுத்துச் சிறந்த வில்லுங்கையுமான வவ்விருவரும், ரிசியமூகமலையி னழகியதான வவ்விடம் வந்து நெருங்கினார்கள். 27

ஆண்புலிகளான வவ்விரண்டு வில்லாளிகளையுங்கண்ட வானரர் தலைவன், பயப்பட்டுக் கலங்கி, அம்மலையி னுச்சியில் துள்ளிப்பாய்ந்தார். 28

அந்த சிகரத்திலிருந்தபடியே அவ்வானரேந்திரன், என்னைமாத்திர மவர்களிடம் விரைவிற் செலவிடுத்தார். ()

சுக்கிரீவன் சொற்படியான், பிரபுக்களாய் ரூபலக்ஷ ணங்களமர்ந்த அவ்விரண் டாண்பிள்ளைகளிடத்திற்கும், கைகூப்பிக்கொண்டு நெருங்கிச்சென்றேன். 30

பிறகந்த புருஷோத்தமர்கள், உண்மையிற் செய்தி யறிந்துகொண் டென்னிடத்தி லன்புபாராட்ட, யானும் அவர்களை முதுகி லெடுத்துக்கொண் டவ்விடங்கொண்டு விடுத்தேன். 31

நிவேதிதஶ்ச தேந ஸுக்ரீவாய மஹாத்மநே|
தயோரந்யோந்யஸல்லாபாத் ப்ருஶம் ப்ரீதிரஜாயத|| ௩௨

ததஸ்தௌ ப்ரீதிஸம்பந்நௌ ஹரீஶ்வரநரேஶ்வரௌ|
பரஸ்பரக்ருதாஶ்வாஸௌ கதயா பூர்வவ்ருத்தயா|| ௩௩

ததஸ்ஸ ஸாந்த்வயாமாஸ ஸுக்ரீவம் லக்ஷ்மணாக்ரஜ:|
ஸ்த்ரீஹேதோர்வாலிநா ப்ராத்ரா நிரஸ்தமுருதேஜஸா||

ததஸ்த்வந்நாஶஜம் ஶோகம் ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண:|
லக்ஷ்மணோ வாநரேந்த்ராய ஸுக்ரீவாய ந்யவேதயத்|| ௩௫

ஸ ஶ்ருத்வா வாநரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேநேரிதம் வச:|
ததாஸீந்நிஷ்ப்ரபோऽத்யர்தம் க்ரஹக்ரஸ்த இவாம்ஶுமாந்|| ()

ததஸ்த்வத்காத்ரஶோபீநி ரக்ஷஸா ஹ்ரியமாணயா|
யாந்யாபரணஜாலாநி பாதிதாநி மஹீதலே|| ௩௭

தாநி ஸர்வாணி ராமாய ஆநீய ஹரியூதபா:|
ஸம்ஹ்ருஷ்டா தர்ஶயாமாஸுர்கதிம் து ந விதுஸ்தவ|| ௩௮

தாநி ராமாய தத்தாநி மயைவோபஹ்ருதாநி ச|
ஸ்வநவந்த்யவகீர்ணாநி தஸ்மிந் விகதசேதஸி|| ௩௯

மஹாத்மாவான சுக்ரீவனுக்கிவர்களை யான் தெளிய வறிவிக்க, உடனே யொருவர்க்கொருவர் ஸல்லாபஞ் செய்து மிகுந்த ஸந்தோஷமுற்றுர்கள். 32

இவ்வாறு களித்த அந்த நரேசுவரனும், வானரேசுவரனும், ஒருவர்க்கொருவர் கீழ்நடந்த செய்திகளைச் சொல்லித் தேறுதல் செய்துகொண்டார்கள். 33

பிறகு, ஒருபெண்பிள்ளைக்காக அதிபராக்கிரமியான வாலியென்னும் அண்ணனுல் துரத்தப்பட்டிருக்குமச் சுக்ரீவனுக்கு, லக்ஷ்மணனுக்கிரஜன், ஸமாதானம் செய்தார். ()

அனந்தரமிலக்குமணன் ஆயாஸமின்றிக் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள வல்ல விராமபிரா னும்மையிழந்து படுந்துயரத்தை வானரர்கோனை சுக்ரீவனுக் கெடுத்துரைத்தார். 35

இலக்ஷமண னியம்பிய வவ்வார்த்தையைக் கேட்டந்த வானரர்கோன், அப்பொழுது, கிரஹணத்தில் பிடிபட்ட சூரியனெனச் சோதிமழுங்கினர். 36

உடனே, அரக்கன் கொண்டேகும்போது உமது திருமேனியிலிருந்து கழட்டியெறிந்த வாபரணங்க ளத்தனையும், வானரவீரர்கள் களிப்புடன் கொண்டுகாட்டினுராயினும், நீர் போனவழியைச் சொல்லவறிந் திலர்கள். 37-38

ஆகாயத்தினின்றுந் தாமெறியும்பொழுது (கெணீரென்று) சத்தத்துடன் கீழேவிழுந்து சிதறுண்டு கிடந்து, என்னல் கொண்டுவரப்பட்ட வவைகளை முசித்துக்கிடக்கு மிராமனுக்குக்கொண்டு கொடுத்தார்கள். 39

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂𑌕𑍇𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌂𑌤𑌵।
𑌤𑍇𑌨𑌦𑍇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨𑌪𑌰𑌿𑌦𑍇𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௨௦

𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑌤 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌪𑌯𑌨𑍍𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑍇 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌶𑍋𑌕𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍॥ ௨௧

𑌶𑌯𑌿𑌤𑌂𑌚𑌚𑌿𑌰𑌂𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌰𑍍𑌤𑍇𑌨𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌮𑌯𑌾𑌪𑌿𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌃𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃॥

𑌤𑌾𑌨𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃।
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍍॥ ௨௩

𑌸𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃𑌪𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌮𑌹𑌤𑌾𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃॥ ௨௪

𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇𑌤𑌮𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌚 𑌶𑍋𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌰𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍।
𑌤𑌾𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨 𑌮𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌗𑌾𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑌃॥ ௨௫

𑌤𑌵𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌮𑌹𑌤𑌾𑌭𑍂𑌮𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌵𑌶𑌿𑌲𑍋𑌚𑍍𑌚𑌯𑌃॥ ௨௬

𑌕𑌾𑌨𑌨𑌾𑌨𑌿𑌸𑍁𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌦𑍀𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌨𑌿𑌚।
𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌰𑌤𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑍃𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍇॥ ௨௭

𑌸𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌮𑌨𑍁𑌜𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌂𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍇॥ ௨௮

மிகவுங் கண்ணுக்கழகான வவைகளை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, தேவனெனப் பொலியுமந்த ராமதேவன் பலவாருய்ப் புலம்பலுற்ருர். 40

பிறகு, பார்த்துப் பார்த்துப் பதறுகின்ற தாசரதியினது சோகத் தீயை, அவைகள் எரியெழச் செய்தன. 41

துயரத்தால் மெலிவுற்ற விராகவன் நெடுநேரம் முசித்துக்கிடக்க, அடியேனும் பலவாருகச் சொல்லி மீண்டுந் தெளியவெழுவித்தனன். 42

அவைகளை அப்பெருந்தோள் மன்னனிராகவன், இளையவருக்குக் காட்டிக் காட்டிப் பிறகு சுக்கிரீவனிடத்தில் கொடுத்தருளினுர். 43

அம்ம! உம்மைக்காணும விராகவன், பற்றியெரியும் பெருந்தீயால் தீமலை வேவதுபோலப் பரிதவிக்கின்ருர். ()

உம்மை நீங்கின அம்மஹாநுபாவ னிராகவனை, நித்திரையும், சோகமும், சிந்தையுங்கூடி, தீச்சாலையை முத்தீயும் தீக்குமதுபோல் எரிக்கின்றன. 45

உம்மைக்காணுத துயரத்தா விராகவன் பெரிதான பூகம்பத்தால் பெரியதோர் மலை குலுங்குவதுபோல் கலங்குகின்றனர். 46

அம்ம! அரசர்குலமகளே! தம்மைக்காணுமல், அழகான வனங்கள், நதிகள், அருவிகளென்கிற ரமணீயஸ்தானங்களிலுலாவியும், சிறிது விநோதங்காணமாட்டிலர்.

ஆகையால் அவ்வாண்புலி ராமபிரான், விரைவில் இராவணனை யுற்ருர் பெற்ருருடன் கொன்று, அம்ம! ஜனகராஜர் கண்மணியே! தம்மைவந்து கூடப்போகிருர்.

𑌸𑌹𑌿𑌤𑍌 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾 𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾।
𑌸𑌮𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌵 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾॥ ௪௯

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌕𑌿𑌷𑍍𑌕𑌿𑌨𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌲𑍀 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃॥ ௫௦

𑌤𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌰𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌸𑌂𑌘𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌮𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌮𑍍॥ ௫௧

𑌰𑌾𑌮𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌯𑍋𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌜𑌾𑌯𑌤।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍂𑌤𑌮𑌿𑌹𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍॥ ௫௨

𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌨𑍀𑌯 𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍।
𑌤𑍍𑌵𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑌶 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍॥ ௫௩

𑌆𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌣 𑌮𑌹𑍌𑌜𑌸𑌾।
𑌅𑌦𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌜𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍॥ ௫௪

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌣𑌾 𑌵𑍈 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌃।
𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍁𑌧𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃॥ ௫௫

𑌅𑌂𑌗𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌲𑌿𑌸𑍂𑌨𑍁𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌾𑌗𑌬𑌲𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌃॥ ௫௬

அப்பொழுதே யிராமனும் சுக்கிரீவனும், வாலியைக் கொல்வதென்றும், உம்மைத்தேடுவதென்று மொருவர்க் கொருவர், உடம்படிக்கை செய்துக்கொண்டார்கள். 49

உடனே வீரரான அவ்விரண்டு ராஜகுமாரர்களும் கிஷ்கிந்தைக்குட் சென்று கவிக்கரசான வாலியை யுத்தத் திற் கொன்றுவிட்டனர். 50

இராமனிப்படி வாலியை விரைவிற் போர்க்களத்திற் கொன்று, உடனே ருக்ஷ வானரச் சங்கங்களுக்கு சுக்கிரீவனை யிறைவனுக்கினர். 51

எம்மனய்! இராமபிரானுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கு மிவ் வாறு சேர்க்கையுண்டாயிற்று. அன்னவர் வரவிட்ட தூதன் யான், ஹநுமானென்றறிவீர். 52

சுக்கிரீவனும் தமது ராஜ்யத்தையடைந்து, கபிச் சிரேட்டர்களை யெல்லாம் வரவழைத்து, உமக்காக பல வான்களான அவர்களைப் பத்துதிசையும் போகவிடுத் தார். 53

மஹாபலவானன சுக்ரீவனலே வுண்டு பெருமலை போல் விளங்கு மவர்கள், பூமியில் நாற்புறமும் புறப்பட் டார்கள். 54

இப்படி தேடித்திரியும் யாங்கள், சுக்கிரீவனணைக்குப் பயந்து திரும்பமாட்டாமல் புவியெங்குந் திரிந்தவண் ணமா யிருக்கிறேம். 55

அதில் கவிகளுக் கிளவரசாய் விளங்கும், வாலிகுமா ரன் அங்கதனென்னும் பெருந்திறலோன், மூன்றுபங்கு சேனைகள் புடைசூழப் புறப்பட்டிருக்கின்றன். 56

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇।
𑌭𑍃𑌶𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌗𑌣𑌾 𑌗𑌤𑌾𑌃॥ ௫௭

𑌤𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑍈𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌚।
𑌭𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌪𑌿𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௫௮

𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌨𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚।
𑌅𑌨𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃॥

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌂𑌗-
𑌵𑌾𑌨𑍍।
𑌭𑍃𑌶𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌮𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌯𑌦𑌙𑍍𑌗𑌦𑌃॥ ௬௦
𑌤𑌵 𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌲𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌧𑌂 𑌤𑌥𑌾।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍋𑌪𑌵𑍇𑌶𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌮𑌰𑌣𑌂 𑌚 𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑌃॥ ௬௧
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌶𑌾 𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍂𑌰𑍍𑌷𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌹𑍇𑌤𑍋𑌰𑌿𑌵𑌾𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌶𑌕𑍁𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍॥()

𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌦𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌗𑍃𑌧𑍍𑌰𑌰𑌾𑌟𑍍।
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌵𑌧𑌂 𑌕𑍋𑌪𑌾 𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௬௩

𑌯𑌵𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌮𑍇 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌹𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌵 𑌚 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃।
𑌏𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃॥ ௬௪

அப்படிச்சென்ற யாங்கள் விந்தமென்னும் மலையர
சில் (குஹைக்குள்) தப்பிப் புகுந்து சோகமுற்றுக் கிடந்த
நாளனேகம். 57

அவ்வாறு சோகப்பட்ட நாங்கள், காரியமாக
மாட்டாதென்கிற முடிவினாலும், காலங்கடந்தமையா
லும், மஹாராஜனுடைய பயத்தாலும், பிராணனை விட்டு
விடுவதாய் அறுதியிட்டோம். 58

காடுகள், புதறுகள், மலைகள், அருவிகள், என்று
தேடியும் தேவியிருப்பிடத்தைக் காணாமையால், பிரா
ணனை விடுவதா யத்தனித்தோம். 59

இப்படி முடிவதா யொருப்பட்ட வானரவீரர்களை
யெல்லா மங்கதன்பார்த்து, மிகவும் சோகஸாகரத்தில்
மூழ்கி, நீர் காணாமற்போனதையும், வாலியினது வதத்
தையும், யாங்கள் பிராயோபவேசம் செய்ததையும்,
ஜடாயுவென்கிற (பெரியவுடையார்) மறித்ததையும்
நினைத்துப் புலம்பலுற்றான். 60-61

இப்படி காரியத்தில் நசையறுகையாலும், அரசனது
கட்டளையின் கொடுமையாலும் மரிப்பதாய்த் துணிந்த
வெங்கள்காரியங் கூடுதற்குப்போல், அதிவீரியனானதோர்
பெரும்பறவைவந்து சேர்ந்தது. 62

கழுகுக்கரசனான ஜடாயுவி னுடன்பிறந்த ஸம்பாதி
யென்னுங் கழுகுக்கிறைவன், கூடப்பிறந்தவர் கொலை
யுண்டதைக் கேட்டுச் சினந் திவ்வாறு கூறலுற்றார். 63

எனதிளையோன் ஜடாயுவை யாரெங்கே கொன்றது?
ஓ வானர வீரர்காள்! அதையெனக்குத் தெளிவாய்ச்
சொல்ல விரும்புகின்றேன். 64

𑌅𑌂𑌗𑌦𑍋𑌽𑌕𑌥𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌮𑌹𑌦𑍍𑌵𑌧𑌮𑍍 ।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌭𑍀𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌯𑌥𑌾𑌤𑌥𑌮𑍍 ॥ ௬௫

𑌜𑌟𑌾𑌯𑍁𑌷𑍋𑌵𑌧𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌰𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌾𑌹𑌸𑌵𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌲𑌯𑍇 ॥ ௬௬

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑍇𑌃𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍 ।
𑌅𑌂𑌗𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥ ௬௭

𑌵𑌿𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌕𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃𑌪𑍍𑌲𑌵𑌂𑌗𑌮𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌂𑌗𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌲𑍋𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌚𑌿𑌂𑌤𑌾𑌂𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑍀𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑌾𑌃 ॥ ()

𑌅𑌥𑌾𑌹𑌂𑌹𑌰𑌿𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍀𑌦𑌤𑌃 ।
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑍂𑌯𑌭𑌯𑌂𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌤𑌂𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃 ॥ ௭௦

𑌲𑌂𑌕𑌾𑌚𑌾𑌪𑌿𑌮𑌯𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌕𑍁𑌲𑌾 ।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌚𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌾 ॥ ௭௧

𑌏𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇 ।
𑌅𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌸𑍍𑌵𑌮𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌦𑍂𑌤𑍋𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑍇𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥ ௭௨

பிறகு அங்கதன், ஜனஸ்தானத்தில் நடந்த பெருங் கொலையையும், நுந்திறத் தந்தவரக்கன் செய்த கொடு மையையும், ஜடாயுவதத்தையு முள்ளபடியே சொல்லக் கேட்டுஅருணற்கிளையவச்சம்பாதிமிகவுந்துயர்துய்த்தார்.

அவர்தாமம்ம, தம்மையிராவணன் மனையிலிருப்பதா யுரைத்ததும். 66

அப்படியுரைத்த அவர் சொற்கேட்டுக் கொஞ்சம் பசையுண்டாகவே, உடனே அங்கதன் முதலிய நாங்க ளனைவரும் விரைந்து புறப்படலானோம். 67

விந்தியைவிட்டுக் கிளம்பி, கடலின் வடகரையைச் சென்றடையும்போது வானரர்களெல்லாம், உம்மைக் காணப்போகிறோமென்கிற கொண்டாட்டத்தினால், மிக வுங் களிப்புற்றார்த்தனர். 68

கரையை நெருங்கிச்செல்லும்பொழுது, அங்கதன் முதலிய யாவரும்பயந்து உம்மைக் காணவேண்டுங் கவலை யால் மீளவுஞ் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். 69

பிறகு, கடலைக்கண்டு நடுக்குற்ற வானரவெள்ளத் தின் கொடும்பயத்தை, அடியேனுடைந்தோடச்செய்து, நூறுயோஜனதூரம் தாண்டிவந்தனன். 70

அனந்தர மிவ்விலங்கையையு மதுகொண்ட வரக்க ரையு மிராவணனையும், சோகத்தில் மூழ்கிய தம்மையு மோரிரவில், கண்டுகொண்டேனாயினேன். 71

அம்ம! மாசறுமாதே! இப்பொழுதடியேன் சொற் றவையாவும் உண்மையே. ஆதலினம்ம! அடியேனைத் தாசரதியின் தூதெனத் துணிந்து மாற்ற முரைப்பீர். 72

𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌕𑍃𑌤𑍋𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌹𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍|
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑌚𑌿𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍|| ௭௩

𑌕𑍁𑌶𑌲𑍀 𑌤𑌵 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃|
𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃|| ௭௪

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌤𑌃|
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌿𑌹|| ௭௫

𑌮𑌯𑍇𑌯𑌮𑌸𑌹𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌰𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌾|
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌦𑌿𑌗𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌚𑌯𑍈𑌷𑌿𑌣𑌾|| ௭௬

𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌮𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌤𑌾𑌮𑍍|
𑌅𑌪𑌨𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌮𑌶𑌂𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍|| ௭௭

𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌮 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌲𑌙𑍍𑌘𑌨𑌮𑍍|
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌯𑌶𑌃|| ௭௮

𑌰𑌾𑌘𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌭𑌿𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇|
𑌸𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌮𑍍|| ௭௯

𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌗𑌿𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌃|
𑌤𑌤𑍋 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌕𑍇𑌸𑌰𑍀 𑌹𑌰𑌿𑌃|| ௮௦

𑌸 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌮 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃|
𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌪𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌮𑍍𑌬𑌸𑌾𑌦𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑌰𑌤𑍍|| ௮௧

அம்ம! என்னை, இவன் வாயுவின்சேய்; இராமபிரானுக் குழைப்பவனாதலின் நம்மைநாடி யிங்கே வந்தனன்; சுக்கிரீவனமைச்சன்; என்று தெரிந்துக்கொள்வீராக. 73

ஆயுதமெடுத்த யாவரினும் முதன்மைபெற்ற, நம் காகுத்தன் சேமமேயிருக்கின்றார்; அண்ணற்குப் பணி செய்து மணம்பெற்ற விலக்குமனும் சேமமே. 74

அம்ம! வீரனான உமதுபர்த்தாவுக் கிதஞ்செய்வதில், ஊற்றமுடைய யானொருவனே, சுக்கிரீவன்சொற்படி யிவ்விடம் வந்தடைந்தேன். 75

உம்மைக் கொண்டு, சென்றவழியைத்தேடித் தனியனாய் மாறுவேடம்பூண்டு, திரிகின்ற யானிந்த தென்றிசையிற் புறப்பட்டுவந்தேன். 76

வானரசேனைகளத்தனையும், உம்மைக்காணாமல் வருத்தமுற்றிருக்க, பாக்கியத்தால் யானுமக்கு வரவுசொல்லி வருத்தத்தை யொழிக்கப்பெற்றேன். 77

யானிந்த கடலைக்கடந்தது, அவமாகாததுமென்பாக்கியமே! தம்மைக்கண்டதினால் வரும் புகழைக் கொண்டது மென்பாக்கியமே. 78

அதிவீரனிராமபிரான், அரக்கர்குலத்தரசனான ராவணனை யுற்றார் பெற்றாருடன் நெருக்கி, இதோ கூடப் போகிறார் தம்மோடு. 79

வைதேஹி! மாலியவானென்பதோர் மலையுண்டு; அதினின்றுங் கேஸரியென்னுமோர் வானரன், கோகர்ணமென்னும் மலைக்குச்சென்றார். 80

எங்கள் பிதாவான அந்த பெருவானரன், தேவரிஷிகள் கேட்டுக்கொண்டதினால், கடலோரத்திலிருந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தைக் கெடுத்துவந்த சம்பஸாதனனென்பானோர் அசுரனைவென்றவர். 81

தஸ்யாஹம் ஹரிண: க்ஷேத்ரே ஜாதோ வாதேந மைதிலி।
ஹநூமாநிதி விக்யாதோ லோகே ஸ்வேநைவ கர்மணா॥ ()

விஶ்வாஸார்த்தம் து வைதேஹி பர்த்துருக்தா மயா குணா:।
அசிராத்ராகவோ தேவி த்வாமிதோ நயிதாநகே॥ ௮௩

ஏவம் விஶ்வாஸிதா ஸீதா ஹேதுபி: ஶோககர்ஶிதா।
உபபந்நைரபிஜ்ஞாநைர்தூதம் தமவகச்சதி॥ ௮௪

அதுலம் ச கதா ஹர்ஷம் ப்ரஹர்ஷேண ச ஜாநகீ।
நேத்ராப்யாம் வக்ரபக்ஷ்மாப்யாம் முமோசாநந்தஜம் ஜலம்॥ ()

சாரு தத்வதநம் தஸ்யாஸ்தாம்ரஶுக்லாயதேக்ஷணம்।
அஶோபத விஶாலாக்ஷ்யா ராஹுமுக்த இவோடுராட்॥
ஹநூமந்தம் கபிம் வ்யக்தம் மந்யதே நாந்யதேதி ஸா॥ ௮௬
அதோவாச ஹநூமாம்ஸ்தாமுத்தரம் ப்ரியதர்ஶநாம்॥ ௮௭

ஏதத்தே ஸர்வமாக்யாதம் ஸமாஶ்வஸிஹி மைதிலி।
கிம் கரோமி கதம் வா தே ரோசதே ப்ரதியாம்யஹம்॥ ௮௮

ஹதேऽஸுரே ஸம்யதி ஶம்பஸாதநே கபிப்ரவீரேண மஹர்ஷிசோதநாத்। ததோऽஸ்மி வாயுப்ரபவோ ஹி மைதிலி ப்ரபாவதஸ்தத்ப்ரதிமஶ்ச வாநர:॥ ௮௯

இதி ஶ்ரீமத்ஸுந்தரகாண்டே - பஞ்சத்ரிம்ஶஸ்ஸர்க:॥

ஓ! மைதிலி! அவரது தேவியிடத்திலடியேன், வாயுவினுலுண்டாக்கப்பட்டேன். என் செயலைக் கொண்டேயானுலகத்தில் அனுமானென்னும் பிரசித்தமான பெயரையும் பெற்றேன். 82

வசையறுமன்னுய்! தாமென்னை நம்புதற்காக நாயகன் குணங்களெடுத்துரைக்கப்பட்டன. வெகுசீக்ரத்திலும்மையிங்குனின்றுங்கொண்டுசெல்லப்போகிருரம்ம!(என்ருர்)

சோகத்தால் மெலிவுற்ற சீதையரை, யிவ்வாறு பல ஹேதுக்களால் நம்பச்செய்ய, அவளும் சரியான வடையாளங்கொண் டவரைத் தூதனென்றே அறுதியிட்டாள்.

சோகஹர்ஷங்களுக் கிளையாத ஜனகர் குடியிற் பிறந்த தேவியும், அப்பொழுது மிகவும் களிப்புற்று, அக்களிப்பின் மிகுதியால் வளைந்த விமைசூழ்ந்த கண்களிலிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருகவிட்டாள். 85

சிவந்து வெளுத்து நீண்டகண்களமைந் தொப்பற்ற, அந்நெடுங்கணளின் திருமுகம், இராகுவினின்று விடுபெற்ற சந்திரன்போ லிலங்காநின்றது. 86

பிறகிவர், அனுமானேயல்லது வேறல்லவென்றுதிடனுற்ருள்-$86\frac{1}{2}$. பிரஸன்னவதனத்தோடு பிராட்டி, தரிசனந்தரக்கண்டு உடனே ஹனுமானனவர், ஸன்னிதியிலொரு விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினர். 87

அம்ம! மிதிலைக்கோன் குலவிளக்கே! யான் சொல்லவேண்டிய தெல்லாமாயிற்று; அடியேனுக்குப் பணியென்? தமது திருவுள்ளத்தி லோடுவது தானென்? அடியேன் மீண்டும் விடைகொள்ளுகின்றேன். 88

மஹர்ஷிகள் வேண்டுதலா லந்த கபிவீரன் சம்பஸாதனனை யமரி லரக்கினபொழுது ஓ மைதிலி! வாயுவுக்குப் பிறந்தவடியேன், பிரபாவத்தி லவரை யொத்தவன்கிடீர்!

முப்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஸுந்தரகாண்டே - ஷட்த்ரிம்ஶஸ்ஸர்க:

பூய ஏவ மஹாதேஜா ஹநூமாந்மாருதாத்மஜ:।
அப்ரவீத்ப்ரஶ்ரிதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யயகாரணாத்॥ க

வாநரோऽஹம் மஹாபாகே தூதோ ராமஸ்ய தீமத:।
ராமநாமாங்கிதம் சேதம் பஶ்ய தேவ்யங்குலீயகம்॥ உ

ப்ரத்யயார்தம் தவாநீதம் தேந தத்தம் மஹாத்மநா।
ஸமாஶ்வஸிஹி பத்ரம் தே க்ஷீணது:கபலா ஹ்யஸி॥ ங

க்ருஹீத்வா ப்ரேக்ஷமாணா ஸா பர்து: கரவிபூஷணம்।
பர்தாரமிவ ஸம்ப்ராப்தா ஜாநகீ முதிதாபவத்॥ ச

சாரு தத்வதநம் தஸ்யாஸ்தாம்ரஶுக்லாயதேக்ஷணம்।
அஶோபத விஶாலாக்ஷ்யா ராஹுமுக்த இவோடுராட்॥

தத: ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்த்ருஸந்தேஶஹர்ஷிதா।
பரிதுஷ்டா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ரஶஶம்ஸ மஹாகபிம்॥ சு

முப்பத்தாரும் ஸர்க்கம்

மைதிலியை மகிழ்வுறக் கண்டதினுல் மேனியிற் புகர் பெற்று விளங்குமனுமான், மீளவும் பிராட்டிக்குத் திடமான நம்பிக்கையுண்டாமாறு வணக்கமாய்ச் சிலவார்த்தைகள் விண்ணப்பஞ் செய்தார். 1

அம்ம! புண்ணியவதி! புத்திமான்களி னுத்தமரான இராமபிரான் விடவந்த வடியேனனுமான்; இதற்கடையாளமா யிராமன் பெயரணிந்த மோதிர மீதொன்று கண்டருள. 2

தம்மை நம்புவிக்குமாறு அப்பெரியோன்தரக்கொண்டுவந்த விக்கணையாழியைக் கண்டு தெளிவுறுவீர். தமக்கு மங்களம்; அதைக்கண்டபின் தமக்குத்துயரமென்பதே யொழிந்துபோம் (என்முர்.) 3

காதலன்கைக் கணியான அதைவாங்கிக் கண்களாரக் கண்ட காரிகையார், இன்பதுன்பங்களுக் கிளையாத ஜனகர்குடியிற் பிறந்தும், தம்புருஷனையே நேரிற் கண்டாளெனக் களிப்புற்றனள். 4

சிவந்துவெளுப்புற்ற நெடுங்கணமைந்த அத்தடங்கணளின் திருமுகம், ராகுவிற்குத் தப்பிய வம்புலியெனப் பொலிவுற்றது. 5

பிறகு, புருஷன் செய்திகொண்டு களிப்புற்ற அம்மடவரல், சிறிது நாணமுற்றவளாய், மிகவும் திருப்தியடைந்த மனத்தோ டவ்வானரோத்தமனைப் பெருமைபடப் புகழ்வாளாயினுள். 6

विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम ।
येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥ ௭

शतयोजनविस्तीर्णः सागरो मकरालयः ।
विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः ॥ ௮

न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ ।
यस्य ते नास्ति संत्रासो रावणान्नापि संभ्रमः ॥ ௯

अर्हसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितुम् ।
यद्यसि प्रेषितस्तेन रामेण विदितात्मना ॥ ௧௦

प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् ।
पराक्रममविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥ ௧௧

दिष्ट्या च कुशली रामो धर्मात्मा सत्यसंगरः ।
लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ௧௨

कुशली यदि काकुत्स्थः किं नु सागरमेखलाम् ।
महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥ ௧௩

வானரோத்தம! விக்கிரமசாலியும் நீர்; சமத்தரும் நீர்; பேரறிவுடையரும் நீர்; ஆகவேயன்றோ இந்த அரக்கர் பதியைத் தனியராய் வந்து கலக்கி விட்டீர். 7

நூறுயோஜனம் பரந்து மகரங்களுக்கிடமான சாகரத்தை, வல்லவனெனப் புகழ்பெற்ற நீர், தாண்டப்புக்குக் குளப்படியெனச் சுருக்கிவிட்டீர். 8

வானரர்தலைவ! உம்மையான் சாதாரணமான வானரமாய் மதிக்கிலேன் காணும்; ஏனெனில்:—இராவணனைக்கண்டு சிறிது அஞ்சவோ பரபரக்கவோ செய்திலீரே! 9

வானரோத்தம! நீர் நினைவறியு மிராகவனு லேவுண்டமையா லென்னுடன் கலந் துரையாடச் சாலப்பொருந் துங்காண். 10

இன்னு னிவ்வளவெனக் காணவல்ல ராமபிரான், ஒருவரை நன்காராயாமலும், அவர் பராக்கிரமம் தேருமலும், ஓரிடத்திற்கு, அதிலு மென்னிட் மனுப்பார் காணும். 11

“தைவாதீனம்,” தருமநினைவுள்ள வென்னிராமன் பழுதிலாப் போர்வீரன் சுகமேயிருக்கிருரா? சுமித்திரையின் வயிற்றில் பால்வார்க்கப்பிறந்த இலக்குமனென்னும் பெருமிடுக்கனும், “நல்லவேளை” பாங்கே யிருக்கின்ருரா?

பிறர்துயரங் காணப்பொருத கருத்தன் குலத்திற் பிறந்த ராகவன் பாங்கே யிருக்கின்ருனன்றோ! இல்லையாகில், கடல்சூழ்ந்தபூவுலகைக் காலாக்கினிகிளர்ந்ததெனச் சினந்து ஏன் தஹிக்கின்ருர்? (தஹிக்கவில்லை, என்று தூதன் முன்னே பிரணயரோஷத்தா லுறுத்துகின்ருள்.)

அதவா ஶக்திமந்தௌ தௌ ஸுராணாமபி நிக்ரஹே।
மமைவ து ந து:காநாமஸ்தி மந்யே விபர்யய:॥ ௧௪

கச்சிந்ந வ்யதிதோ ராம: கச்சிந்ந பரிதப்யதே।
உத்தராணி ச கார்யாணி குருதே புருஷோத்தம:॥ ௧௫

கச்சிந்ந தீந: ஸம்ப்ராந்த: கார்யேஷு ச ந முஹ்யதி।
கச்சித்புருஷகார்யாணி குருதே ந்ருபதே: ஸுத:॥ ௧௬

த்விவிதம் த்ரிவிதோபாயமுபாயமபி ஸேவதே।
விஜிகீஷு: ஸுஹ்ருத் கச்சிந்மித்ரேஷு ச பரந்தப:॥ ௧௭

கச்சிந்மித்ராணி லபதே மித்ரைஶ்சாப்யபிகம்யதே।
கச்சித்கல்யாணமித்ரஶ்ச மித்ரைஶ்சாபி புரஸ்க்ருத:॥ ௧௮

கச்சிதாஶாஸ்தி தேவாநாம் ப்ரஸாதம் பார்திவாத்மஜ:।
கச்சித்புருஷகாரம் ச தைவம் ச ப்ரதிபத்யதே॥ ௧௯

கச்சிந்ந விகதஸ்நேஹ: ப்ரவாஸாந்மயி ராகவ:।
கச்சிந்மாம் வ்யஸநாதஸ்மாந் மோக்ஷயிஷ்யதி வாநர:॥ ௨௦

அதென்? அவரைச்சினங்தென்? சுரருமகப்படத் தெறிக்கவல்லவரே யவ்விருவரும்; மற்றப்படி, யான்படுந் துன்பந்தான் தொலையுந்திறத்ததா யிருந்ததில்லை; என்று நினைக்கின்றேன். 14

எனதிராமன் துன்பத்தால் நொந்துபோகவில்லையா? பரிதவிக்கவில்லையா? மேல் நடக்கவேண்டுங் காரியங்களுக் குப் பாரிக்கின்றாரா அந்த புருஷோத்தமன்? 15

தைரியத்தை விடாமலிருக்கிறாரா? செய்யவேண்டுங் காரியங்களில் தடுமாறாமலிருக்கின்றாரா? அந்த ராஜகுமா ரன் தமதாண்மைதோற்றக்காரியங்களைப் பார்க்கின்றாரா?

எதிரியைத் தவிக்கவல்ல விராமபிரான், வெல்ல நினைக்கும்பொழுது, மாற்றாரிடத்து (தானம், பேதம், தண்டம் என்கிற) மூன்றுபாயங்களையும், நண்பரிடத்து (ஸாமம், தானம், என்கிற) இரண்டுபாயங்களையும் பிர யோகிக்கின்றாரா? 17

மித்திரர்களைத் தாம்பெறுவதோ டவர்களுந் தம் மைப் பெறவிருக்கின்றாரா? அப்படியே அவர்களைப்பெரு மைப்படுத்தி அவர்களால், பெருமையைக் கொள்கின் றாரா? 18

புவியைப்புரப்பவர் மரபிற்றோன்றிய ராமபிரான், தேவர்களிடத்தருளைக்கோருகின்றாரா? புருஷன்செயலும் விதியுங்கூடிக் காரியங் கூடவேண்டுமென்றிருக்கின்றாரா?

யான் பிரிந்துபோனதுகொண்டு என்னிடத்திராகவ னன்பு குன்றாமலிருக்கின்றாரா? இப்பெருந் துயரத்தினி ன்றுமென்னை, பிள்ளாய்! மீட்கவிருக்கின்றாரா? 20

ஸாவாநாபிஹிதோ நித்யம் பவாநாநுப்ரவத:।
தா:பத்ராஸாத்ய கல்கிர்த்ரோணோ நவதீதி॥ ௨௧

களஸமாயாஸ்யா கல்கிஃ ஸாமித்ராயாஸ்ஸ்யெவ ச।
கஜீக்ஷ்ணம் ஶுப்ரயதே கல்கிஃ காஶம் ஹாரத ஸ்ய ச॥ ௨௨

ஓஹிமிதே நோ நாஹ: கல்கிர்த்யாகே நாரவவ:।
கல்கிஞா நிஓ நாராஓ: கல்கி நாம் தாரயிஷ்யதி॥ ௨௩

கல்கிதக்ஷள ஹிண்ஸ்ரீஓம் ஹாரதோ ஹதாவக்ஷ:।
ஜீநீம்ஓம் த்ரி ஹிமாம் வஷ்டாம் பெஷயிஷ்யதி ஸூச்யதே॥ ௨௪

வாநாயிவதிஸ்ஸ்ரோநு ஸாந்த்ரவ:கல்கிதெஷ்யதி।
ஓக்ஷ்யதே ஹாஹிவீரெள வ்யூஹதோதஞ நவாயா மயெ:॥

கல்கிஞக்ஷணஶுப்ர ஸ்ஸாமித்ரா நந்தவஸா நம:।
கஸ்ரவித்ஜாமெந ராக்ஷஸாநுவியமிஷ்யதி॥ ௨௫

ரளதேத்ரணகல்கிதேரூண ஜமதா நிஹதம் ரணே।
த்ரக்ஷ்யாஸ்யெ நகாமெந ராவணம் ஸஸாஹ்யஜ்ஜநம்॥ ௨௭

கல்கிஞ தலெஸ்ஸோநவண்டும் தஸ்யாநந்தவலஸோநமயி।
ஓயாவிநா ஶாஷ்யதி ஶோகாந்தம் ஜமக்ஷயெ வலூமிவாத
வெந॥ ௨௮

இன்பத்திற் கென்றேபிறந்து துன்பத்திற்கேலாத ராமபிரான், பெருந்துயரிற்பட்டாரே! நெய்ந்துபோகாம லிருக்கின்ருரா? 21

கோசலை, சுமித்திரை, பரதன், முதலானேருடைய நற்செய்தி, அடிக்கடி கேள்விப் படுகின்றதா? 22

மதிப்புடைய ராகவன், என் நிமித்தமாய் சோகத் தில் மூழ்கினரோ? வேறு நினைவின்றி யென்னைக் கரை சேர்க்க விருக்கின்ருரோ? 23

அண்ணனிடத்தி லன்புடைய பரதனெனக்காக, மந் திரிகள் காக்கக் கொடிகள் தூக்கப் பயங்கரமான அக்ஷௌஹிணிச் சேனையை யனுப்புவரோ? 24

எனக்காக, வானரர்கோமான் சுக்கிரீவனென்னுஞ் சீமான், நகங்களையும் பற்களையும் படையாகக் கொண்ட வானர வீரர்கள் புடைசூழ வரப்போகின்ருரா? 25

எங்கள் மாமி சுமித்திரையின் களிப்பை வளர்க்குழி லக்குமனென்னுஞ் சூரன், அத்திரவித்தைகொண்டு சர மாரிபெய்து அரக்கரைப் பறக்கச் செய்வரோ? 26

அதிபயங்கரமான அஸ்திரத்தா லிராவண னுற்ருர் பெற்ருரோடு போர்க்களத்தில் மாளச் சீக்கிரத்திற் காண்பேனு? 27

பொன்னெத்த நிறமும் தாமரைபோல் மணமும் பெற்ற அவர் திருமுகம், என்னைப் பிரிந்ததினலிளைத்து, நீரின்றி வெயிலெரிக்க வாட்டமுறுந் தாமரைபோல் சரு கடைந்ததோ? 28

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌜𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌂𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂
𑌨𑌯𑌤𑌃𑌪𑌦𑌾𑌤𑌿𑌮𑍍। 𑌨𑌾𑌸𑍀𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯𑌨𑌭𑍀𑌰𑍍𑌨𑌶𑍋𑌕𑌃 𑌕𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸
𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿॥ ௨௯

𑌨𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑌾𑌨𑌪𑌿𑌤𑌾𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋
𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑌯𑌾𑌸𑌮𑍋𑌵𑌾। 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌹𑌂𑌦𑍂𑌤𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑍇𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯॥ ௩௦

𑌇𑌤𑍀𑌵𑌦𑍇𑌵𑍀𑌵𑌚𑌨𑌂𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌮𑌧𑍁
𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌂𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑍋𑌭𑌿𑌰𑌾𑌮𑌂
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌰𑌾𑌮𑌰𑌾𑌮𑌾॥ ௩௧

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍀𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌂𑌜𑌲𑌿𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௩௨

𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌃𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇।
𑌤𑍇𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌨𑌾𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌶𑌚𑍀𑌮𑌿𑌵𑌪𑍁𑌰𑌂𑌦𑌰𑌃॥ ௩௩

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌤𑍁𑌵𑌚𑍋𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌚𑌮𑍂𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌗𑌣𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌾𑌮𑍍॥ ௩௪

அதவா! தருமமென்னும் நிபத்தால் நாட்டைத் துறந்தென்னை வனத்திற் கால்நடையா யழைத்துவந்த போது மெவரைத்துன்பமும், பயமும், சோகமுந்தீண்ட வில்லையோ, அன்னவருள்ளத்தி லிப்பொழுதுந் தைரிய மேயிருக்கின்றதோ? (இதுரோஷவசனமென்றுஞ் சொல் வர்கள்). 29

என்னில் மிகுத்து, அல்லது என்னோடொக்கவா வது அவருடைய அன்புக்காளானவர், தாயுமல்ல, தகப் பனுமல்ல, மற்றொருவருமல்ல, அப்படியிருக்க யான் மாத்திரம் இதுகாறும் பிழைத்திருப்ப தென்கொண் டென்னில், தூதுவரே! எனதன்ப னென்னைமீட்கும் செய்திகேட்கும் வரையில் பிழைக்க நினைக்கின்றேன் காணும். 30

இப்படிபோல் தேவி, இனியவாய்ப் பெரும் பொருள் படும் மொழிகளை யவ்வானரேந்திரனிடஞ் சொல்லி, இராமன் பொருள்படு மழகிய சொற்களை யவர்வாயிற் கேட்க நினைத்துத் தான் நிறுத்திவிட்டாள். 31

சீதையின் சொற்கேட் டம்மாருதியென்னும் பெரு ந்திறலோன், சிரத்திற் கரங்குவித்து மறுமாற்றங் கூற லுற்றார். 32

கமலாக்ஷி! தாமிங்கிருப்பதை யிராமனறிந்திலர்; ஆதலின், சசியைப் புரந்தரன் கொண்டுபோமாறு, உட னே தம்மைக் கொண்டுபோகப் பெற்றிலர். 33

இனி யென்சொல்லைக்கேட்டது மிராகவன், குரங்கும் கொண்டைமுசுறும் நிறைந்த பெருஞ்சேனையைத் திரட் டிக்கொண் டிதோ வரப்போகின்றார். 34

[illegible]
[illegible] ॥()

[illegible]
[illegible] ॥ ௩௬

[illegible]
[illegible] ॥ ௩௭

[illegible]
[illegible] ॥ ௩௮

[illegible]
[illegible] ॥ ௩௯

[illegible]
[illegible] ॥ ௪0

[illegible]
[illegible] ॥ ௪௧

[illegible]
[illegible] ॥ ௪௨

கலக்கவரிய கடல்தனையுஞ் சரவெள்ளமிட்டுக் கட்டி, காகுத்த னிலங்கைதனி லரக்க ரில்லையெனச் செய்யப் போகிறார். 35

அப்பொழு திராமன்வழிக்குத் தடையாய் தேவாசுரர்தாம் நின்றாலும், ஒன்றான யமனேவந்து நிற்கினும் அவர்களை முடித்துவிடுவர். 36

அம்ம! உம்மைக் காணாமல் சோகத்தில் மூழ்கிய அவ்விராமபிரான், சிங்கத்தின் கைப்பட்ட யானைபோல் சுகமற்றிருக்கின்றார். 37

மலயம், விந்தம், மேரு, மந்தரம், தர்த்துரம் என்று யான் திரியும் மலைகளாணை; அம்ம! அப்படியே யான் புசிக்கும் காய்கிழங்காணை; அழகியகண்களும், சுந்தரமாய் கோவைக்கனிபோன்றவிதழும், ரமணீயகுண்டலமுமாய் பூர்ணசந்திரனுதித்தாற்போல் விளங்கு மிராமன் திருமுகத்தைக் காணப்போகின்றீர். 38-39

வைதேஹி! நாகப்ருஷ்ட மென்னும் ஸ்வர்க்கஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கு மிந்திரன்போல், பிரஸ்ரவணமென்னும் பருப்பதத்தில் இராகவன் வீற்றிருக்க இதோ பார்க்கப்போகிறீர். (பருப்பதம்-மலை). 40

இராகவன், உம்மைப்பிரிவுற்ற வெறுப்பினால், மாம்ஸ போஜன மதுபானங்களைத் துறந்தார். வனவாஸிகளுக்கெடுத்த வனத்திலுண்டான அன்னத்தை, நாடோறும் அந்திப்பொழுதில் உடல்தரிக்குமளவே புஜிக்கின்றார். 41

இராமபிரான், உள்ளத்தை யுமக் கொப்புவித்தமையால், தம்திருமேனியில் எதுஊருமோ? எது கடிக்குமோ? அது காட்டீயோ? கொசுகோ? புழுகோ? பூச்சியோ? யாதொன்றும் பொக்க கில்லார். 42

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌰𑍋𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌤𑍇𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌵𑌶𑌂𑌗𑌤𑌃॥ ௪௨

𑌅𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌤𑌤𑌂𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿𑌚𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌂𑌵𑌾𑌣𑍀𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ()

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌫𑌲𑌂𑌵𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂𑌵𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌮𑍍।
𑌬𑌹𑍁𑌶𑍋𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇॥

𑌸𑌦𑍇𑌵𑌿𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍇𑌵𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿
𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃 । 𑌧𑍃𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍁𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾
𑌤𑌵𑍈𑌵𑌲𑌾𑌭𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌃॥ ௪௬

𑌸𑌰𑌾𑌮𑌸𑌂𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌕𑍇𑌨
𑌸𑌮𑌾𑌨𑌶𑍋𑌕𑌾 । 𑌶𑌰𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇𑌸𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑌶𑍇𑌷𑌚𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾
𑌨𑌿𑌶𑍇𑌵𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌸𑍁𑌤𑌾𑌬𑌭𑍂𑌵॥ ௪௭

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

இராகவனுக் கெப்பொழுதுஞ் சிந்தையே; எப்பொழுதும் சோகமே; வேறொன்றுமறியார். ஆ! ஆ! அவருமிப்படி காமத்துக் காட்படுவதே! 43

இராமனொருபோது முறங்க கில்லார். உறங்கினுமந்த புருஷோத்தமன் "ஸீதா!" எனத்தேனூறுஞ் சொற்கொண்டு கூப்பிட்டபடியே கண்விழிப்பர். 44

புஷ்பம், பழம், என்றுற் போற் சில வினிய பண்டங்கள் கண்டால், பலமுறை 'ஆ! என்னன்பிற்குரியாய்!' என்று பெருமூச்செறிந் தும்மைக்கூவா நிற்பர்.()

அம்ம! அவரெப்போதும் பரிதாபமாய் 'ஸீதே!' என்றும்மைக் கூப்பிட்ட வண்ணமாயிருப்பர். போகத்திற் கிட்டுப் பிறந்தும், அந்த ராஜகுமாரன் விரதம் பூண்டவராய், உம்மைப் பெறுகைக்கான முயற்சிகளையே செய்து வருகின்றார் (என்றார்.) 46

இராமன் புகழ்பாடக் கேட்டுச் சோகந்தவிர்ந்த வைதேஹியார், மீளவு மிராமன் தனக்காக்ச் சோகமுறுமாறெல்லாங் கேட்டுத் தானு மவரோடொக்கச் சோகித்து, சரத்காலாரம்பத்தில் மேகத்தில் மறைவுற்ற சந்திரன் தொங்குமிராத்திரிபோல் விளங்கலுற்றாள். 47

முப்பத்தாறும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾 ।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌚𑌃 ॥ ௧

𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ॥ ௨

𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌦𑌾𑌰𑍁
𑌰𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌬𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 ॥ [𑌣𑍇 ।

𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑍂𑌨𑌮𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌸𑍌𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌚 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑍈𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥ ௪

𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋𑌽𑌧𑌿𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌤𑌨𑍌𑌸𑍍𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇 𑌯𑌥𑌾 ॥ ௫

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌧𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌦𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌮𑍍 ।
𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑍁𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌦𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌃 ॥ ௬

𑌸 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌂𑌤𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑌮 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௭

முப்பத்தேழாம் ஸர்க்கம்

முழுமதிபோன் முகம்படைத்த மைதிலியு மதைக் கேட்டு மாருதிக்கு, அறம்பொருள்கள் நிறைந்த தொரு வார்த்தைதனை யிவ்வாறு வாய்ந் துரைத்தாள். 1

பிள்ளாய்! உம் சொலவு, விடங்கலந்த வமுதமா யிருந்ததீ! இராமன் என்னையொழிய மற்றொன்றறியா ரென்றீர் அழகாயிருந்தது; மீளவும் சோகமே கதியா யிருக்கு மென்றீரே! 2

ஏராளமான பெருஞ் செல்வத்திலோ, அதிபயங்கர மான விசனத்திலோ, புருஷனைக் கயிறிட்டுப் பிணித்தா லெனத் தெய்வ மிழுத்து விடுகின்றது. 3

வானரோத்தம! விதியென்பது, நிச்சயமாய் பிரா ணிகளால் ஜயிக்க முடியாத தொன்றுகாணும்; இலக்கு மணன், யான், இராமன் என்கிற யாங்கள் மூவரும் விச னத்தால் மூசித்துக்கிடக்கிறபடி கண்டீரே. 4

கடலில் நீஞ்சிப்பார்த்து ஓய்ந்துகிடக்கு மோடம் போல் இராகவன், இந்த சோகத்தின் கரையைக் கிட்டுவ தெப்பொழுதோ? 5

அரக்கரைச் செகுத்துப் பின்பிராவணனையு மழித்து, இவ்விலங்கையையு நிர்மூலமாகச் செய்து, என்நாதன் என்னை யெப்பொழுது காண்பரோ? 6

அவரைப் பரபரக்கச்சொல்லும்; ஏனெனில்:—இவ் வருஷ முடியுமளவேதா னென்வாழ்நாள் கிடப்பது. 7

𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌦𑌶𑌮𑍋 𑌮𑌾𑌸𑍋 𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌤𑍁 𑌶𑍇𑌷𑍌 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮 ।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌯𑍋 𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌮𑌮 ॥ ௮

𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌚 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌮 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ।
𑌅𑌨𑍁𑌨𑍀𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥ ௯

𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇 ।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌵𑌶𑌂 𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧௦

𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑌲𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌸𑍁𑌤𑌾 𑌕𑌪𑍇 ।
𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌮𑍇𑌦𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥ ௧௧

𑌅𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑌤𑌿𑌃 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 ॥ ௧௨

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌃 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾 ।
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇 ॥ ௧௩

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌘𑌾𑌨 𑌯𑌃 ।
𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥

𑌸 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃 ।
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌲𑍋𑌮𑌜𑌾 ॥ ௧௫

இப்பொழுது நடப்பது பத்தாந்திங்கள், பிள்ளாய்! காதகனான ராவணன் எனக்கிட்ட நாள்வர, இன்னு மிரண்டு மாதமேயுண்டு. 8

தம்பி விபீஷணனுந் தம்மாலானமட்டு மென்னைக் கொடுத்து விடும்படி வேண்டிக்கொண்டார்; அஃதவன் நினைவிற் கேர்க்கவில்லை. 9

இராவண னென்னைத்தர விசையாமலிருப்பது, காலத்திற்கு வசப்பட்ட வவனை மரணதேவதை யமர்க்களத்தி லெதிர் பார்ப்பதாம். 10

'அனலை' என்று விபீஷணர்க்கொரு மூத்தப்பெண் ணுண்டு பிள்ளாய்! அவள் தன்னைத் தாய்வர விட்டா ளென்று தானாகவந்து எனக்கு இஃதுரைத்தாள். 11

வானரோத்தம! ஐயமின்றி யெனதையன், விரைவி லென்னைப் பெறப் போகின்றார்; காரணம்:—என துள் ளந்தெளிந்துள்ளது; தவிர, அதற்கு வேண்டுங் குணங் களு மவரிடத்து கணக்கற்றிருக்கின்றன வென்பதாம். 12

பிள்ளாய்! இராகவனிடத்தில், முயற்சி, ஆண்மை, பலம், இரக்கம், நன்றியுடைமை, மிடுக்கு, மஹிமை என் றிவை நற்றரிக்க விருக்கின்றன. 13

ஜனஸ்த்தானத்தில் பதினாலாயிர மரக்கர்களைத் தம் பியு மின்றித் தனியராய்க் கொன்ற அவரைக்கண்டு, எவர் தான் நடுங்கமாட்டார்? 14

விசனங்கள் சால உண்டென்று, அவைகளா லந்த புருஷோத்தமனை யசைக்க முடியாது காணும்; இந்திரன் பெருமை, சசியறியுத்மத்தனை யல்லது மற்றவற்கு நில மல்லாதாப்போல், அவர் பெருமை யானொருத்தி யறியு மித்தனை. 15

ஶரஜாலாம்ஶுமாந் ஶூர: கபே ராமதிவாகர:।
ஶத்ருரக்ஷோமயம் தோயமுபஶோஷம் நயிஷ்யதி॥ ௧௬

இதி ஸஞ்ஜல்பமாநாம் தாம் ராமார்தே ஶோககர்ஶிதாம்।
அஶ்ருஸம்பூர்ணநயநாமுவாச வசநம் கபி:॥ ௧௭

ஶ்ருத்வைவ து வசோ மஹ்யம் க்ஷிப்ரமேஷ்யதி ராகவ:।
சமூம் ப்ரகர்ஷந் மஹதீம் ஹர்யக்ஷகணஸங்குலாம்॥ ()

அதவா மோசயிஷ்யாமி த்வாமத்யைவ வராநநே।
அஸ்மாத் து:காதுபாரோஹ மம ப்ருஷ்டமநிந்திதே॥ ௧௯

த்வாம் து ப்ருஷ்டகதாம் க்ருத்வா ஸந்தரிஷ்யாமி ஸாகரம்।
ஶக்திரஸ்தி ஹி மே வோடும் லங்காமபி ஸராவணாம்॥ ௨௦

அஹம் ப்ரஸ்ரவணஸ்தாய ராகவாயாத்ய மைதிலி।
ப்ராபயிஷ்யாமி ஶக்ராய ஹவ்யம் ஹுதமிவாநல:॥ ௨௧

த்ரக்ஷ்யஸ்யத்யைவ வைதேஹி ராகவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்।
வ்யவஸாயஸமாயுக்தம் விஷ்ணும் தைத்யவதே யதா॥ ௨௨

பிள்ளாய்! சூரனுன இராமனென்னுஞ் சூரியன், சர
ஜாலங்களென்னுங் கிரணங்களால் பகைவரான வரக்க
ரென்னுந் தண்ணீரை வரட்டிவிடுங்காண். 16

இராமனுக்காகச் சோகத்தால் கசிவுற்ற நெஞ்சின
ளான ஜானகி,இவ்வாறு கண்ணுங்கண்ணீருமாய்ப்புலம்ப,
உடனே அனுமானொருவிண்ணப்பம் பண்ணலுற்ருர். 17

அம்ம! இராகவன், என்சொல் செவிபட்ட தென்
ருல், உடனே குரங்கும் கொண்டைமுசுறும் கூட்டங்
கூட்டமாய் நிறைந்த பெருஞ்சேனையைத் திரட்டிக்
கொண்டிதோ வரப்போகின்ருர். 18

இல்லையாகில், உம்மை யிப்பொழுதே யித்துயரத்தி
னின்றும் விடுவிக்கிறேன்; நந்நுதலீர்! ஏறிக்கொள்ளுவீர்
அடியேன் முதுகின்மீது; இதனுலுமக்கோர் குறை
வாராது. 19

உம்மை முதுகிற்கொண்டு, யானிந்த சாகரத்தை
அனுயாஸமாய்த் தாண்டி விடுவேனம்ம! எனக்கீதொரு
பொருட்டல்ல; இவ்விலங்கையைக்கூட, இராவண னகப்
படக் கொண் டேகவல்ல வொருவனல்லனே யான்? 20

தீயிலூற்றிய வோமத்தைத் தீக்கடவுள் தேவராஜ
னிடங்கொண்டு போமாறு, பிரஸ்ரவணகிரியில் விளங்கு
மிராகவனிடந் தம்மையானிக்கணமே கொண்டு செல்ல
மாட்டுவேனம்ம! 21

வைதேஹி! அசுரரைத் தகற்கப் பரபரக்கும் விஷ்ணு
வைப்போல் விளங்குமிராகவனைத் தம்பி லக்ஷ்மணனுடன்
கூட இப்பொழுதே பார்ப்பீரம்ம! 22

𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌕𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍।
𑌪𑍁𑌰𑌨𑍍𑌦𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌸𑍀𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿॥ ௨௩

𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌰𑍋𑌹 𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌶𑍋𑌭𑌨𑍇।
𑌯𑍋𑌗𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌶𑌶𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇𑌨𑍇𑌵 𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀॥ ௨௪

𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑍇𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌾।
𑌮𑌤𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌮𑌧𑌿𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍌॥ ௨௫

𑌨𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌨𑌯𑌤𑍋𑌙𑍍𑌗𑌨𑍇।
𑌅𑌨𑍁𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃॥ ௨௬

𑌯𑌥𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌸𑌮𑍍॥ ௨௭

𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀 𑌤𑍁 𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍।
𑌹𑌰𑍍𑌷𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌥𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௨௮

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌦𑍂𑌰𑌮𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍋𑌢𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿।
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌖𑌲𑍁 𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪॥ ௨௯

𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌾𑌲𑍍𑌪𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌨𑍇𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿।
𑌸𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌰𑍍𑌷𑌭॥ ௩௰

உம்மைக்காணக் காதலித்து, சுவர்க்கத்தில் உயர்ந்த விடத்தில் விளங்கும் புரந்தரன்போல், அதி பலவானுய் விளங்குமிராகவனே யாச்சிரமத்தி லிருக்கப் பார்ப்பீரம்ம!

ஏறியருளுமம்ம என்முதுகில்; உபேக்ஷிக்கவேண் டாம்தாயே; சந்திரனைக்கூடு முரோஹிணிபோ லிராக வனைச்சேர விசையுமம்ம! 24

சந்திரனோடும், பெருஞ் சோதியான வாதித்தனோ டும், பேசுவதுபோல, என்முதுகி லேறிக்கொண்டு தாமி ந்த மாகடலையு மாகாயத்தையுந் தாண்டிச் செல்வீர். 25

இங்கிருந்து தமைக்கொண்டு யான் விரைந்து செல வுற்ருல், என்றன் தாயே! இலங்கைதனில் யாவருமே யென்கதியைப் பின்தொடர வல்லாரில்லை. 26

வைதேஹி! யானிங்கு வந்தாற்போலவே, உம்மை யெடுத்துக்கொண்டு அனுயாஸமாய் ஆகாயத்திற் கிளம் பிச் செல்லமாட்டுவேன்; அதையுந் தாம்பார்க்க; ஸம் சயிக்கவேண்டாம். 27

இவ்வாறிந்த வானரோத்தமன் சொன்ன அற்புத வசனத்தைச் செவியுற்ற மைதிலி, ஸந்தோஷித்து அங்க மெங்கும் புளகிக்க, உடனே அனுமானைப் பார்த்தொரு வார்த்தை யருளிச்செய்தாள். 28

ஹனுமானே! என்னை நெடுந்தூரமெடுத்துப் போவ தாயுத்தேசிக்கிறீரே? இஃதாமோ? ஓ வானரோத்தம! இதுதானுமது வானரத்தின்படியை விளக்குகின்றது. 29

ஓ ப்லவகோத்தம! அற்பசரீத்தோ டிருக்குந்தா மென்னைக் கொண்டு, புருஷோத்தமனான வென்னுதனிடம் எப்படி சேர்க்கலாமென்று நினைக்கின்றீர். 30

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌵𑌂𑌪𑌰𑌿𑌭𑌵𑌂𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍॥ ௨௧

𑌨𑌮𑍇𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌂𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍁𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌯𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂𑌮𑌮𑌕𑌾𑌮𑌤𑌃॥ ௨௨

𑌇𑌤𑌿𑌸𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌰𑌿𑌮𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃॥ ௨௩

𑌸𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃।
𑌤𑌤𑍋𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌤𑍁𑌮𑌾𑌰𑍇𑌭𑍇 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍॥ ௨௪

𑌮𑍇𑌰𑍁𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌬𑌭𑍌𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌲𑌪𑍍𑌰𑌭𑌃।
𑌅𑌗𑍍𑌰𑌤𑍋𑌵𑍍𑌯𑌵𑌤𑌸𑍍𑌥𑍇𑌚 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃॥ ௨௫

𑌹𑌰𑌿𑌃𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌨𑌖𑍋𑌭𑍀𑌮𑍋 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌮𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௨௬

𑌸𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌵𑌨𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌟𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍋𑌰𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑌨𑌾𑌥𑌾𑌂𑌵𑌾 𑌨𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑍇॥ ௨௭

𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌰𑌲𑌂𑌦𑍇𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾।
𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌂𑌕𑍁𑌰𑍁𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂𑌸𑌹𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌮𑍍॥ ௨௮

ஸீதை சொன்னதைக் கேட்டு அந்த மாருதன் மைந்தனனுமான், 'வல்லவனெனப் பெயரெடுத்த நமக்கிதொரு மானக்கேடுண்டாவதே!' என்று சிந்தித்தார்.()

இந்தமைய கண்ணுள், எனது பலத்தையும் பிரபாவத்தையு மறிந்திலள்; ஆகையால், நினைத்தபடி யெடுக்க வல்ல என் உருவத்தையிவளுக்குக் காட்டக் கடவேன். 32

என்று நினைத்து ஹனுமான், உடனே பகைவரைப் பாற்றவல்ல தம்பெருஞ் சரீரத்தைப் பிராட்டிக்குக் காட்டத் தொடங்கினர். 33

உடனே புத்திமானுன அனுமான் அம்மரத்தினின்றுங் கீழேகுதித்துச் சீதைக்கு நம்பிக்கை யுண்டாமாறு வளரத்துடங்கினர். 34

மேரு, மந்தரம் என்கிற மலைகளுக்கொப்பாய், ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிபோல் பிரகாசித்து, ஸீதையின் முன்பாக அவ்வானரோத்தமன் நின்று விட்டார். 35

பர்வதம்போல் வடிவும், சிவந்தமுகமும், வஜ்ஜிரம் போல் நகங்களும் பற்களும், அதிபயங்கரமாய் நிற்கு மந்த பலவானுன அனுமான், பிராட்டியைப் பார்த்திவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினர். 37

மலையுங் காடும் மச்சும்மதிளும் கோட்டைவாசலுமான இவ்விலங்கைமா நகரையே, கொண்டுபோகச் சொல்லினும், போகவல்லேனம்ம! 37

புத்தியை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும் அம்ம! உபேக்ஷிக்காதே கொள்ளும்; இராம லக்ஷ்மணுளுக்கினி சோகமுண்டாகாதவழி தேடவேண்டுமம்ம! 38

𑌤𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍀𑌮𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶 𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾।
𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑍌𑌰𑌸𑌂𑌸𑍁𑌤𑌮𑍍॥ ௩௯

𑌤𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌬𑌲𑌂𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑍇।
𑌵𑌾𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵𑌗𑌤𑌿𑌂𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍॥ ௪௦

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃𑌕𑌥𑌂𑌚𑍇𑌮𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑌾𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿।
𑌉𑌦𑌧𑍇𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵॥ ௪௧

𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌗𑌮𑌨𑍇𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌯𑌨𑍇𑌚𑌾𑌪𑌿𑌤𑍇𑌮𑌮।
𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌽𑌽𑌶𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥ ௪௨

𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂𑌤𑍁𑌕𑌪𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌮𑌮𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌨𑌘।
𑌵𑌾𑌯𑍁𑌵𑍇𑌗𑌸𑌵𑍇𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌗𑍋𑌮𑌾𑌂𑌮𑍋𑌹𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌵॥ ௪௩

𑌅𑌹𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌿𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍇𑌯𑌂𑌹𑌿𑌤𑍇𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌃॥ ௪௪

𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌸𑌾𑌗𑌰𑍇𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌿𑌮𑌿𑌨𑌕𑍍𑌰𑌝𑌷𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇।
𑌭𑌵𑍇𑌯𑌮𑌾𑌶𑍁𑌵𑌿𑌵𑌶𑌾 𑌯𑌾𑌦𑌸𑌾𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥ ௪௫

𑌨𑌚𑌶𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨।
𑌕𑌲𑌤𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑌪𑌿𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥ ௪௬

உருத்திரனைப்போல் விளங்குமந்த வாயுபுத்திரனை ஜனகராஜன் திருமகள், தாமரையிதழ்போன்ற தடங்கண்களால் நோக்கி, இவ்வாறு வாய்மொழிந்தாள். 39

வானரோத்தம! உமது திடத்தையும், பலத்தையும், வாயுவைப்போன்ற கதியையும், அக்னியைப்போல் வியக்கத்தக்க ஒளியையுங் கண்டேனைய! 40

சிந்திக்கவும் நிலமல்லாத சாகரத்தின் இக்கரைக்கு, உம்மையொழிய வேறொரு ஸாதாரண புருஷன் வர மாட்டுவனோ? 41

நீர் மீளவுமிங்கிருந்து திரும்பிப்போகவும் வல்லீர்; என்னையும்கொண்டுசெல்லமாட்டுவீர்; ஆயினும், ராகவனுடைய காரியத்தைத் தலைகட்டுமிடத்தில், அவர் பெருமைக்குத் தக்கபடி அவசியம் விசாரித்தே செய்யவேணுங்கிடீர். 42

வஞ்சமற்றவரே! யானும்முடன் போவதென்பது கூடாதவிஷயம்; ஏனெனில்:—வாயுவேகமாயோடு முமது வேகம், என்னை முசிக்கப்பண்ணும். 43

சாகரத்தின்மேலாகாயத்தில்தானே நீர்வேகமாய்ச் செல்லும்பொழுது, பயத்தால் உமது முதுகினின்றும் விழுந்துவிடுவேன். 44

வீழ்ந்தேனென்னு, திமி, முதலை, மீன் என்று நிறைந்துள்ள கடலில் ஜந்துக்களுக்கு, உடனேயான் சிறந்த இரையாக வேண்டுமேயல்லது, வேறுகதியில்லை. 45

உம்முடன் யான் வரக்கூடாமைக்கிதுவுமொரு காரணங்காணும்; நீர் தனியராய்ச் செல்லும்பொழுது, பகைவரைப் பாற்றவல்லீராயினும், யானொரு சரக்குண்டான பின்பு உமக்கும் ஸந்தேஹமே. 46

𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 𑌭𑍀𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃।
𑌅𑌨𑍁𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌯𑍁𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥ ௪௭

𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌶𑍍𑌶𑍂𑌰𑍈𑌃 𑌶𑍂𑌲𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌭𑌵𑍇𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑍀𑌰 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌨𑍍॥ ௪௮

𑌸𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌯𑍁𑌧𑌃।
𑌕𑌥𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍॥ ௪௯

𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍𑌭𑌯𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮॥ ௫௦

𑌅𑌥 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌲𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚।
𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮॥ ௫௧

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇।
𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃॥ ௫௨

𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌹𑌰𑍇𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌸𑍇𑌯𑍁𑌰𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾।
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑍌 𑌹𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌜𑌯𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑍌॥ ௫௩

நீரென்னைக் கொண்டுபோவதை யரக்கர் கண்டால், உடனே கெடுமதியான ராவண ஞணைகொண்டு அதிபயங் கரமான தங்கள் மிடுக்குதோற்றப் பின்துடருவர்கள். 47

ஏற்கனவே சூரர்களா யதிலும் சூலம், உலக்கை யென்று (பல) ஆயுதங்களுங்கொண்டு, அவர்களத்தனை பெயரு மும்மைச் சூழ்ந்தால், தனியராகில் உமது வீரி யத்தைச் சொல்லவேண்டாம்; காக்கவேண்டும்பொரு ளொன்றுண்டானபின்பு அபாயத்துக்கன்றோ இடமாவீர்.

படையுங்கையுமா யரக்கர்களோ பல ராகாயத்தில்; உழவுகோலுமின்றி நீரோ தனியர்; எப்படி செம்மை யாய்ப் போர்செய்யவும், அத்துடனென்னைக் காக்கவு மாட்டுவீர்? 49

கொடுஞ்செயல்புரியு மரக்கரோடு நீர்போர்புரியப் புக்கால், வானரோத்தம! யான் பயப்பட்டு உமதுமுதுகி லிருந்து விழுந்துவிடுவேன். 50

மேலும், இராக்ஷஸப்பூண்டென்றால் ஸாமானிய மல்ல, கொடியவை; அதிகம், மிகுந்தபலசாலி; வான ரோத்தம! எப்படியாகிலு மும்மை யமரில்வென்றுவிடும்.

அப்படியன்றாகிலும், நீர்யுத்தத்தில் நோக்காயிருந்தீ ரென்றால், யான் விழுந்துவிடப் போகிறேன்; உடனே பாவிக ளரக்கர்க ளென்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் விடுவார்கள். 52

உமது கையிலிருந் தென்னைப் பிடுங்கிக் கொள்ளவுங் கூடும்; இல்லையென்றால் கொன்றுவிடவுங் கூடும்; யுத்தத் தில் வெற்றியுந்தோல்வியும் ஒருவழியன்றே காணப் படுவது? 53

ஸுஹம்வா வி விவத்ஸ்யம் நகேஷா ஹிரஹி தஜீ்தா|
ஸுத்ரயமெந்தா ஹஸிஶ்ரேஷ்ட ஹவெஞ்ஷ்ஷயவவதா॥ ௫௪

காமம்ஸுவமேஸிவயர்ஜோத்வா நிஹஞ்ஞம்ஸவர்ஜ்நாக்ஷஸாநு।
நாவவஸ்யயமொஹீயெ த்ஸ்யாமஸ்தைஸ்த்ஸா நாக்ஷவெஸ:॥

ஸுயவாநாயநக்ஷாம்ஸி ந்யெஸ்யாஸ்ஸம்வ்யதெஹிமாஃ|
யத்ரதெநாஹிஜாநீயா ஹர்ஷயொநாவிநாவவள॥ ௫௬

க்ஷநம்ஹஸ்தமநமெக்ஷ்ர்யம் தத ஸ்தவநிநஸூர்க:॥
ஸுயாஹிவஹநாமேஸ்வ மஹாநா மமெநமா ண:॥ ௫௭

மயிஜீவிதமாயத்தம் நாவவஸ்யமஹாத்மந:|
ஸ்ராதரூணாம்வமோஹாபாஹொ தவநாஜக்யவஸ்வ॥ ௫௮

தளநிநாமளமேஸும்தா ஶொகஸஞாவகஶிரகள।
ஸஹஸவர்க்ஷுஹஸிஹி ஸ்த்யக்ஷ்த:ப்ராணஸம்மஹஃ॥ ()

ஸதரஹக்ஷிம்வாநக்ஷ்யத்ய நாமோநந்யஸ்யவாநந|
நஸ்யஶாஜிஶீநஞா வாம்ஸொவாநநவாம்மவ॥ ௬௦

யநஹம்மாத்ரூஸம்ஸஶர்ம் நாவணஸ்யபவாஸுமதா|
ஸுநீஶாகிம்கஶிஷ்யாஜி விநாயாவிவஶாஸதீ॥ ௬௧

மேலும், அரக்கர் மிரட்டுக்கஞ்சி யானே நீங்குறவுங் கூடும்; கடைசியில், ஓ வானரோத்தம! உமது பிரயத்தினம் வீணேயாகுமே? 54

நல்லது, அரக்கர்களனைவரையும் நீரொருவரே தகர்க்க மாட்டுவீரென்றாலும், அப்படி யும்மா லரக்கர் பட்டாரென்பது, இராகவன் பெருமைக்குக் குறை. 55

அப்படியு மன்றேல், அரக்கர்களென்னை, எப்படிப்பட்ட வானரமல்ல, இராமனுமல்ல, இலக்ஷ்மணனுமல்ல, ஒருவரு மறியாத விடந்தேடி மறைத்து விடுவர்கள். 56

பிறகு எனக்காக நீரெடுத்த வெழில் வீணாகும். அதுவே இராகவ னும்முடன் கூடிவருவாரென்றால் விசேஷ குணமுண்டு. 57

பெருந்தோளுடையீர்! மஹாத்மாவான இராகவனின்னுயிரும், அவர் தம்பிமார், நீர், உமதரசர் குலம் என்கிற வெல்லாருடைய வாழ்நாளு மென்வசமா யிருக்கின்றன. 58

அவ்விருவர்க்கு மென் விஷயத்தில் நசையற்றுப்போமாகில், உடனே சோகத்தால் வெதும்பியிளைத்து, ஸகல மான் கொண்டைமுசுறுருங் குரங்குமாய் மாய்ந்து விடுவர்கள். 59

தவிர, என்னுதனிடத்தில் யான்கொண்ட பக்தியின் மதிப்புக்கீடாக, இராமனையொழிந்த மற்றெந்த புருஷனையுந் தீண்டுவதில்லையென்ப தொன்றுண்டு பிள்ளாய்! 60

ஆனால், இராவணனுன்னை வலுவில் தீண்டினனென்ப தொன்றுண்டோயென்னில், காப்பாரின்றிக் கதியற்றுச் செயல்மாண்ட யானென்செய்ய வல்லேன்? 61

𑌯𑌦𑌿𑌰𑌾𑌮𑍋𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌮𑌿𑌹 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌮𑍍।
𑌮𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௬௨

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌹𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚𑌮𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤
𑌸𑍍𑌯𑌰𑌣𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌦𑌿𑌨𑌃 । 𑌨𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌭𑍁𑌜𑌙𑍍𑌗 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇॥ ௬௩

𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌂𑌸𑌂𑌯𑌤𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌂𑌵𑌾
𑌸𑌵 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍 । 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂𑌕𑍋𑌵𑌿𑌷𑌹𑍇𑌤𑌰𑌾𑌘𑌵𑌂
𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌂𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌿𑌲𑍇𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௬௪

𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌮𑌾𑌜𑌿𑌮𑌰𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌾𑌗𑌜𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌸𑌹𑍇𑌤𑌕𑍋𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇𑌯𑍁
𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌂𑌶𑌰𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑍍॥ ௬௫

𑌸𑌮𑍇𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌯𑍂𑌥𑌪𑌂
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌿𑌹𑍋𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯 । 𑌚𑌿𑌰𑌾𑌯𑌰𑌾𑌮𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍋𑌕𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿
𑌤𑌾𑌂𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௬௬

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

இராமபிரா னிங்குவந்து, ஈரைந்து கழுத்தானைச் சுற்றத்தாருடன் கொன்று என்னைக்கொண் டேகுவராயின், அஃதவற் கீடாயிருக்கும். 62

போர்வீரனான அந்த மஹாத்மாவின் விக்கிரமங்களெங்கும் பறையறையக்கேட்டுதா னிருப்பீரே! யான், காணவுங்கண்டேன் காணும்! அமர்க்களத்தில் வந்தால், தேவர்களல்ல; கந்தருவரல்ல; நாகர்களல்ல; ராக்ஷஸரல்ல; இராமனுக் கீடாவா ரொருவரில்லை கண்டீர். 63

அமர்க்களத்தில் வியப்புறும்படி வில்லைப்பிடித்து, வாசவன்போல் மிடுக்குடன், மஹாபலவானான ராகவனிலக்குமனோடுங்கூடி நின்றால், காற்றைத் துணைகொண்டு கிளர்ந்தெழுகின்ற தீக்கடவுளெனக்கண்டு சகிப்பார் யாவர்? 64

வானரோத்தம! மதம்பட்ட திக்கஜம்போல் போர்வல்லனான, ராகவன், தம்பியுடன்கூடி, யுத்தரங்கத்தில் பாணங்களே சோதியாகப் பிரளயாதித்தன்போல் நிற்பராயின், அதற்காற்றுவார் யாவர்? 65

ஆகையாலனுமானே! தம்பியுடனென் னம்பியைச் சேனைத்தலைவர் புடைசூழ விங்கெழுந்தருளப்பண்ணிவாரும்; வானரர்தலைவ! நெடுநாளா யிராமனைப் பிரிந்து சோகத்திற் பட்டிளைத்த வென்னையினிக் களிக்கச் செய்வீர். 66

முப்பத்தேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஸுந்தரகாண்டே - ஸப்தத்ரிம்ஶஸ்ஸர்க:.

ததஸ்ஸ கபிஶார்தூலஸ்தேந வாக்யேந ஹர்ஷித: ।
ஸீதாமுவாச தச்ச்ருத்வா வாக்யம் வாக்யவிஶாரத: ॥ ௧

யுக்தரூபம் த்வயா தேவி பாஷிதம் ஶுபதர்ஶநே ।
ஸத்ருஶம் ஸ்த்ரீஸ்வபாவஸ்ய ஸாத்வீநாம் விநயஸ்ய ச ॥ ௨

ஸ்த்ரீத்வம் ந து ஸமர்த்தம் ஹி ஸாகரம் வ்யதிவர்திதும் ।
மாமதிஷ்டாய விஸ்தீர்ணம் ஶதயோஜநமாயதம் ॥ ௩

த்விதீயம் காரணம் யச்ச ப்ரவீஷி விநயாந்விதே ।
ராமாதந்யஸ்ய நார்ஹாமி ஸம்ஸ்பர்ஶமிதி ஜாநகி ॥ ௪
ஏதத்தே தேவி ஸத்ருஶம் பத்ந்யாஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: ।
கா ஹ்யந்யா த்வாம்ருதே தேவி ப்ரூயாத்வசநமீத்ருஶம் ॥ ௫

ஶ்ரோஷ்யதே சைவ காகுத்ஸ்த: ஸர்வம் நிரவஶேஷத: ।
சேஷ்டிதம் யத்த்வயா தேவி பாஷிதம் மம சாக்ரத: ॥ ௬

காரணைர்பஹுபிர்தேவி ராமப்ரியசிகீர்ஷயா ।
ஸ்நேஹப்ரஸ்கந்நமநஸா மயைதத்ஸமுதீரிதம் ॥ ௭

முப்பத்தெட்டாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறுரைத்த ஸீதையின் சொற்கேட்ட வானரோத்தமன், சொல்வாசி யறியவல்லராதல்பற்றி, மிகவுங் களிப்புற் றிந்தவிதம் விண்ணப்பஞ் செய்தார். 1

அன்னாய்! தமதுகொள்கை யழகாயிருந்தது; தாமருளிச்செய்தது, பெண்மைக்கும் கற்புடைமகளிர் தமடக்கத்திற்கும் தக்கதாயிருக்கின்றது. 2

ஏனெனில்:—நூறுயோஜனம் நீண்டு பரந்த விக்கடலை என்முதுகிலிருந்துகொண்டு கடப்பதென்பது நம் பெண்மைக்காற்றாது. 3

அடக்கமுடையீர்! இராமனைத்தவிர மற்றொருவரென்னைத் தொடத்தகாதென் றிரண்டாவதா யோர்காரண முரைத்ததே, ஜனகர் குலவிளக்கான தாமவ்வாறருளியது, அந்த மகானுபாவன் தேவியானமைக்குச் சால வடுக்கும். ஏனெனில், இத்தருணத்தில் உம்மையொழிய வேறு யாவள் இவ்வாறுரைக்கமாட்டும்? 4-5

அம்ம! தாம்செய்த செயல்களையும், என் முன்பாக வருளிய சொற்களையும், சிறிதும்விடாமல், பிறர் பரிபவங் கண்டாற்றமாட்டாத ககுத்தன் மரபிற்றோன்றிய ராகவன் திருச்செவிசாத்தும்படி ஸகலமும் விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன். 6

பல உபாயங்களாலு மிராமனுக்கினியது செய்ய வேண்டுமென்கிற வடியேன், மனம், அன்புகூர்ந் தழிந்தமையால் சொன்னேனித்தனை. 7

𑌲𑌂𑌕𑌾𑌯𑌾𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍇𑌃।
𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌮𑌯𑍈𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௮

𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇𑌤𑍁 𑌮𑌦𑍍𑌯𑍈𑌵𑌰𑌘𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌨𑌾।
𑌗𑍁𑌰𑍁𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑍇𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌥𑍈𑌤𑌦𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍॥

𑌯𑌦𑌿𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑌹𑌸𑍇𑌯𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇।
𑌅𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋𑌹𑌿𑌯𑌤𑍍॥ ௧௦

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋𑌪𑌮𑌾।
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌵𑌚𑌨𑌂𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌇𑌦𑌂𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂𑌤𑍁𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍।
𑌶𑍈𑌲𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇
𑌪𑍁𑌰𑌾॥ ௧௨

𑌤𑌾𑌪𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑍂𑌲𑌫𑌲𑍋𑌦𑌕𑍇।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍇𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌮𑌂𑌦𑌾𑌕𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍂𑌰𑌤𑌃॥ ௧௩

𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌵𑌨𑌷𑌂𑌡𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌸𑍁𑌗𑌂𑌧𑌿𑌷𑍁।
𑌵𑌿𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌸𑌲𑌿𑌲𑌕𑍍𑌲𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌤𑌵𑌾𑌂𑌕𑍇𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌮𑍍॥ ௧௪

𑌤𑌤𑍋𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌃𑌪𑌰𑍍𑌯𑌤𑍁𑌂𑌡𑌯𑌤𑍍।
𑌤𑌮𑌹𑌂𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌿𑌸𑍍𑌮𑌵𑌾𑌯𑌸𑌮𑍍॥ ௧௫

இலங்கையும் புகவரிதாய், மாகடலுந் தாண்டவரிதாய், யானுந் திறமை யுடையவனு யிருப்பதுகொண்டு, சொன்னேனித்தனே. 8

இப்பவும், தம்மை யிப்பொழுதே ராகவனுடன்கொண்டு சேர்க்கவேண்டுமென்றே யென்நினைவு; இதுதான் அடியேனுக்குண்டான பெரியசினேகமும் பக்தியும் பேசுவிக்கப் பேசினேனித்தனே யல்லது வேறல்ல. 9

புண்ணியவதி! அடியேனுட னெழுந்தருளத் திருவுள்ளத்திற் கிசையாதபின்பு, இராகவன் கண்டு தேறுமாறோர் அடையாளந் தந்தருளவேண்டும். 10

இவ்வாறு ஹனுமானுரைக்க, தெய்வப்பெண்ணென விளங்கும் சீதை செவியுற்று, ததும்புகண்ணீருடன் தழுதழுத்த சொற்கொண்டிவ்வாறு மெள்ள வியம்பலுற்றாள்.

சித்திரகூடத்தின் தாழ்வரையில், வடகீழ்த்திசையில், கங்கைக்கருகில், சித்தர்கள் தங்கும்படி காயுங்கிழங்கும் நீரும் வாய்ந்ததொரு தேசத்தில் தவசியினாச்சிரமத்தில் வசித்திருந்த வென்னைப்பற்றி, சிறந்ததோ ரடையாளமுண்டு; அதை (யிங்ஙனம்) விண்ணப்பம் செய்வீர். 12-13

பலவகை மலர்களால் பரிமளிக்கு மம்மலைச்சாரலில் தோட்டங்களில், விளையாடி வியர்வைவிடக் களைத்து, யானுமது மடியிலுட்கார்ந்திருந்தேன். 14

பிறகு மாம்ஸத்திற் காமுற்றதோர் காக்கை யெனைக் குத்த, அதை ஒரு மண்கட்டிகொண் டடித்தோட்டினேன். 15

𑌦𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌸 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌕𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇।
𑌨 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌰𑌮𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂𑌸𑌾𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌬𑌲𑌿𑌭𑍋𑌜𑌨𑌃॥ ௧௬

𑌉𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌰𑌶𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌿।
𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌵𑌸𑌨𑍇 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥ ௧௭
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌸𑌂𑌲𑌜𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌤𑌦𑌾।
𑌭𑌕𑍍𑌷𑌗𑍃𑌧𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌦𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌾॥ ௧௮
𑌆𑌸𑍀𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍁𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑌮𑍍।
𑌕𑍍𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾॥
𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌤𑍀।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌥 𑌵𑌾𑌯𑌸𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍋𑌪𑌿𑌤𑌾॥ ௨௦

𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍।
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌮𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌜𑌃॥ ௨௧

𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵𑌾𑌥 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑌤𑍍। ௨௧½

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌵𑌾𑌯𑌸𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑌦𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇॥ ௨௨½

அதுவு மவ்விடத்தில்தானே ஒளித்திருந்து என்னைக் குத்தினவண்ணமா யிருந்ததேயொழிய, 'அதற்கு மாம் ஸத்திலாசை,' சிறிதும் சும்மாவிருந்ததில்லை. 16

பறவையைச் சினந்து, யானதையோட்டுவதா யரையில் நூன்மாலையைக் கழற்ற, அப்பொழுது உடை நழுவக்கண்டு, நீரென்னைச் சிறிது பரிகஸிக்கவே, யானுஞ் சினந்து, வெட்கித்திருந்தேன்; அத்தருணத்தில், திண்டியினுருசிகொண்ட காக்கை, மீளவுமெனைக்குத்தவர, தம்மிடம் யானுய்வந்து, வீற்றிருந்த தமதுமடியில் மறுபடியுமிளைப்புடன் உட்கார்ந்தேன். கோபித்திருந்த வென்னைத் தாம் தமது களிப்பைக்காட்டிப் பலவகையாலு மாற்றியருளிற்று; ஆயினும் நாத! முகமெலாங்கண்ணீராய், மெல்லெனக் கண்களைத்துடைத்துக் கொள்ளுகிற வென் மனதில், காக்கை மிகவும் கோபமூட்டித்தென்று தாமுங் கண்டுகொண்டது. 17-18-19-20

அப்பொழுது ஹனுமானே! யான் மிகவும் சிரமப்பட்டதனுல் இராகவன் மடியிலப்படியே நெடும்போதுறங்கி விட்டேன். பிறகு இராகவனும் என்மடியில் சிறிது கண்வளர்ந்தருளினுர். 21

பிறகு, மறுபடியுமந்த வாயஸம், அங்கேவந்து சேர்ந்தது. 21½

இராமன் மடியைவிட்டு யான் விழித்தெழுந்தேனெனவே, அந்த வாயஸம் விரைந்தோடிவந்து, என்மார்பில் காயம்படக் கீறிவிட்டது. 22½

𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑌦𑌾𑌰 𑌸 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥
𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥

𑌵𑌾𑌯𑌸𑍇𑌨 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌬𑌲𑌵𑌤𑍍𑌕𑍍𑌲𑌿𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌯𑌾 ।
𑌸 𑌮𑌯𑌾 𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌖𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪𑌃 ॥ ௨௪

𑌸 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑍁𑌨𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥
𑌆𑌶𑍀𑌵𑌿𑌷 𑌇𑌵 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌭𑌾𑌷𑌤 । ௨௫

𑌕𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌗𑌨𑌾𑌸𑍋𑌰𑍁 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥
𑌕𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌭𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾 ॥ ௨௬

𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌂 𑌸𑌮𑌵𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 ।
𑌨𑌖𑍈𑌃 𑌸𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍

𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌲 𑌸 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑌸𑌃 𑌪𑌤𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃 ॥
𑌧𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌃 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍌 𑌸𑌮𑌃 ॥ ௨௮

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑍋𑌪𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ॥
𑌵𑌾𑌯𑌸𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃 ॥ ௨௯

இப்படி ஒருதடவைக்குப் பலதடவையாய் பாய்ந்துப் பாய்ந்து என்னை மிகவுங் குத்திக் கீறுகிறபொழுது ரக்தபிந்துக்கள் மடியில் படுத்திருந்த ராமன்மீது சிதறுண்டன. 23½

பிறகு அந்த காக்கையினால் மிகவும் வருத்தப்பட்டயான், சுகமாய் படுத்திருந்த பகைவர் காலனான அவ்வழகனை யெழுப்பிவிட்டேன். 24½

அப்பெருந்தோள்மன்னன், புண்பட்டிருந்த வெனதங்கத்தில் கண்பட்டதும், நச்சராவெனச் சீறிச் சினத்தோடொரு வார்த்தை யுரைத்தார். 25½

துதிக்கைத் துடையாய்! உன்மார்பினில் புண்படுத்தியது யார்? சினந்திருக்கு மைந்தலை நாகத்தோ டாட்டமாடுகிறவன் யார்? 26½

என்றுரைத்து, திரிந்து பார்க்கையில், அந்தவாயஸம், குருதியுடன் கூரிய நகங்களோ டென்முன்னே நிற்கக் கண்டுவிட்டனர். 27½

இந்திரன் மைந்தனன்றோ அந்த காக்கையென்னும் பறவைக்கிறை! அது உடனே காற்றெனக் கடிதோடி மண்ணில் மறைந்துவிட்டது. 28½

பிறகு, அந்த நெடுந்தோள் மன்னன், காக்கையென்று பாராம லதனிடத்தில் ஆஸ்ரிதாபராதங் கண்டாற்றமாட்டாத அறிவுடையாரிற் றலைவரான தம் வாசிதோற்றக் கொடுமையான நினைவுகொண்டார். 29½

ஸதக்தும் ஸம்ஸ்துதோ ஹ்யஸ்ய ப்ரஹ்மணா த்ரிபுவனேஶ்வர
ஜய:। ஸர்வஸ்ததவகாஶாத்தி ஜக்ஞாயா ஹிதோவோ ஹிஜ:॥ ௩௦

ஸ தம் ப்ரதீப்தம் விக்ஷேப தக்தும் தம் வாயுஸம்ப்ருதி॥
ததஸ்தம் வாயுஸந்தஹ்ய லோகம் பரோக்ஷஜகாஹ॥ ௩௧

அனந்தஸ்ய த்வதாகாரோ ஜகாம விவியாம் கதிம்॥
லோககாரணம் லோகம் ஸர்வம் வேவசராசரம்॥ ௩௨

பவித்ராபரித்யக்த்ஸ்வரேஷ்வஸஹஷ்டிஹி:॥
தீர்த்தலோகாநுஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கத:॥ ௩௩

ஸ தம் நிபதிதம் த்ருஷ்ட்வா ஶரண்யஶ்ஶரணாகத:॥
தயாஹர்ஷி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பரிபாலயன்॥ ௩௪

ந ஶக்நுவந்தி லோகேஷு தமேவ ஶரணம் கத:॥
பரித்யக்தம் விஷண்ணம் ச ஸ ததாயாத்யப்ரவீத்।

உடனே ஆசனத்தி லிருந்தோர் புல்லையெடுத்து; அதில் பிரம்மாத்திரமந்திரத்தை யோதிவிட, அது தான் பற்றியெரியு மூழித்தீ யெனப் பறவையின்முன் பற்றி யெரிந்தது. 30½

அப்படிக் கிளர்ந்தெரியும் அத் தருப்பையை யிராகவன், அக்காக்கையின்மீதெறிய, என்சொல்வேன்! அஃதை யாகாயத்தில் துரத்தத் தலைப்பட்டது. 31½

என் சொல்ல! அவ்வாறு துறப்புண்ட அக்காக்கை, பலவகையா யோடித் தன்னைக் காப்பாருண்டோவெனத் தேடி, இவ்வுலகனைத்துந் திரிந்து பார்த்தது. 32½

தீரக்கழியத் தீங்கிழைத்தாலுங் கைவிடாமைக்கு, தாய் தந்தையென்று சிலருண்டென்று அவரைக்காற் கட்ட, அவர் தாம், தமக்கு முறையுண்டென்றுந் தோற்ருதபடி காற்கடைகொள்ள, பிறகு தேவர்களையு மதன் பின் தார்மிகரான ரிஷிகளையும் பற்ற, அவர்களுங் காக்கைக் கிஃதிடமல்ல வென்றிகழ, பிறகு உலகமூன்றிலு மோரிடந்தப்பாமல் பலமுறை நுழைந்து பார்த்து, யாவருந் தள்ளிக் கதவடைக்க, இனிப் புகலில்லை யென்றிராகவனையே சரணடைந்தது. 33½

கதியற்று செயல்மாண்டு தரையிற் கிடந்த அக்காக்கையை, கொலைக்கிடமென்றெண்ணியும், கருத்தன் மரபிற் ரோன்றிய கருணை வள்ளலான சரணியன், சரணடைந்ததே பற்ருசாகக்கொண்டு அதைக் காத்தருளினர்.

உலகங்களிலெங்கு மோராதரவு காணமற்போக நொந்து, தம்மையே தஞ்சமென்றடைந்த வப்பேதையைப்பார்த்து, “பையலே! கண்ணழிவற்ற பிரமன்

ஶோவம்க தூம்நஶக்ரும் தா ஜா ஹூஸ்ரும் தஃ வ்ய தாம்॥
ஹிநஸ்த ஃக்ஷிணாக்ஷிக்வ த்துரஜ த்யயொபர்வீஷு॥ ௩௬

தஸ்தஸஸ்யாக்ஷிகாகஸ்ய ஹிநஸ்திஸஸஃக்ஷிணம்॥
ஃக்வாஸஃக்ஷிணம் நேத்ரம் ப்ராணேப்⁴யஃவபிரக்ஷிதஃ। ௩௭

ஸமாரோய நஃக்ருகவா மாஜெஜஃஶமயாயச।
விஸ்ருஷ்டோ நவீனேண வ்ருதிவெவெஷ்வராயயம்॥ ௩௮

ஶக்ருதேகாகரோத்ரு தா ஜாஹூஸ்ரும்ஸலீஸிதம்।
ஸஷ்வாத்யாரோம்ஹாத்தஃ க்ஷஶெஸதம்ஶஹீவதே॥ ௩௯

ஸகாலஷ்மோஹாத்மாஹஃ க்ருபாம்யிநரோதத்॥
கயா நாயவதீநாய ஹ்ருநாயா ஐவஃருஶ்யதே।
க்ருநருஶம்வஸ்யம்வரோயஶு ஸ்தணவயோஶ்ருதஃ॥ ௪௧

ஜா நாதிகாம் ஶஹாவீயும் ஶஹாத்மாஹம்ஶஹாபவம்।
ஸவாரவாரஶக்ஷாஹ்யம் ஶாம்ஹீயமாஸஸா ஶரோவஶம்॥
ஸதுராம்ஸஸஸத்ராயா யாணயாவாஸவொவஶம்॥ ௪௨

கணைக் கோர் போக்கடி சொல்" என்ன, அஃதென்வல மான கண்ணழிவோடேபோக வருளவென்றான். (கண் ணழிவு=பழுது). 35½-36½

பிறகந்த காக்கையின் வலக்கண்ணை யத்திரங் குத் திக்கொண்டு, அதனுக்கையைத் தப்பவிடுத்தது. 37½

அவனும் (தன்னைக்காத்தருளிய) ராமனைப்பணிந்து, (இப்படியுமோர் பிள்ளையைப்பெறுவதே யென்று) தயர தற்கும் போற்றி, உடனே ரகுவீரனிடம் விடைபெற்றுத் தன திருப்பிடஞ் சென்றான். 38½

இப்படி யெனக்காக, பறவையென்றும் பாராமல் பிரமன் சரந்தொடுத்த பாராள! தம்மைவிட்டென்னைப் பிரித்துக்கொண்டோடினன் யாவன்? அவனைப் பொறுக் கக் காரணம் யாதோ? 39½

பிறர் துயரங் காணப் பொறுமையே சீரிய தரும மென்றும், இதுதான் தமது தன்மையென்றும், தாமே நேரில் சொல்லக் கேட்டேன்; அது சொல்லோடு நில்லா மல் புருஷோத்தம! பெருமுயற்சியோடு அடியேனிடத் தில் அதைப் பயன்படச்செய்தருளும்; ஜகந்நாதனுன தம்மை நாதனுகப்படைத்த விவள், இப்படி அநாதை போல் அநர்த்தப்படப் பார்க்கிறதன்றோ! 40-41

அளப்பரிய வீரியமும், நினைவரிய ஊக்கமும் அள வற்ற பலமும், கரைகடந்த கருமமு முடையராய், கலக்கவரிய கடல்போல் ஆழமாயுள்ள தம்மை யானறி யேனே? கடலு மகப்படத் தரணியைத் தாங்குகின்ற தம்மையா னிந்திரனெனச் சிந்தித்திருப்பேன். 42½

[illegible] ||
[illegible] || [illegible]

[illegible] ||
[illegible] || [illegible]

[illegible] ||
[illegible] || ()

[illegible] ||
[illegible] || [illegible]

[illegible] ||
[illegible] || ()

[illegible] ||
[illegible] || ()

[illegible]
[illegible] || [illegible]

இவ்வளவோடு அத்திர வித்தையில் முதன்மை பெற்று, சத்தியவானும், பலவானுமிருந்தும், அரக்கரிடத்திலோரத்திரந் துறக்காமைக்குக் காரணம்யாதோ? ஈதெல்லாங்கிடக்க, இரகுவம்சத்தில் தான் பிறந்ததில்லையோ? 43½

[இனி திருவடியைப் பார்த்தருளிச் செய்கிறாள்.]

நாகரல்ல, கந்தருவரல்ல, அரக்கரல்ல, தெய்வக் குழாமல்ல, பிள்ளாய்! அமர்க்களத்தி லிராமன் கடுமைக் கீடுசொல்ல வல்லாரில்லை. 44½

அவ்வீரனுக் கென்னிடத்தில் சிறிதாகிலு மன்புண்டாயின், கூரிய சரங்களையிட் டரக்கரை யரக்காததென் செய்யவோ? 45½

அன்னன தானைகொண்டு பகைவரைப் பாற்றவல்ல இலக்குமன் தானேனோ? வீரத்தில் குறையா? பலந்தான் அற்பமா? என்னைக்காக்க கில்லார். 46½

காலுந் தீயுமெனத் திறலுடைய அவ்விரண் டாண் புலிகளுங் கூடிவிட்டால், தேவர்களாயினு மெதிரிடக் கூடாதே; அன்னவர்களேனோ யென்னை யிங்ஙன மசட்டை செய்கின்றனர்? 47½

மாற்றாரைச் செருக்க வல்லவராயிருந்து மவர்களென்னை அனாதரிப்பது கண்டால், யானே யோர் பெருந் தீவினை செய்துகொண்டேனாகவேண்டும்; இதில்ஐயமில்லை.

என்றிப்படி கண்ணுங் கண்ணீருமாய் இரக்கமெழும்படி மொழிந்த, வைதேஹிதன் மொழிகேட்டுப் பெருந் திறலோனாய வாயுகுமாரன் ஹனுமான், இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்தார். 49½

𑌕𑍍𑌵𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌸𑌦𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌮𑍇𑌶𑌵𑍇 ||
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃 𑌵𑌾𑌹𑌿𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 |
𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯 𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌵𑌹𑌿𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 || ௫௧

𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌹𑍂𑌤𑌂 𑌧𑍂𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌂𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇 |
𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌹𑌨𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑍌𑌰𑌾𑌜𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌹 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌹𑍍𑌲𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃 || ௫௨

𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌸𑌹𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌮𑍍 ||
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 || ( )

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃 ||
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀 𑌹𑌰𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 || ௫௪

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋𑌪𑌮𑌾 ||
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌂𑌗𑌮𑌮𑍍 || ௫௫

𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ||
𑌤𑌂 𑌮𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑌯 || ௫௬

உம்மைப்பிரிந்த சோகத்தா லிராமன் யாதொன்று மறியாரம்ம! உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன்; இது சத்தியம். இராமன் துயர்துற்றுறென்றால் இலக்குமணனென் செய்வர்! பரிதபிக்கின்றார். எப்படியோ உம்மைக் கண்டு கொண்டேன் இனி சோகிக்க விடமில்லை. 51

இப்பொழுதே தாம் துயரத்தின் முடிவைக் காணப் போகிறீரம்ம, புண்ணியவதி! மஹா பலவான்களாயாண் புலிகளான அவ்விரண்டு ராஜகுமாரரும் உம்மைக் காண் பதிலுண்டான உற்சாகத்தினால் இலங்கையை நீறுக்கப் போகின்றனர். 52½

இராகவன், கொடியராவணனைச் சுற்றத்தாருள்படச் சமரில் செகுத்து, ஓ விசாலாக்ஷி! உம்மைத் தமது பட்டணத்திற்குக் கொண்டேகப் போகின்றார். 53½

அம்ம! இராகவனுக்குச் சொல்லவேண்டுவதென்ன? அப்படியே மஹா பலவா னிலக்குமணன், பெருமிடுக்கன் சுக்கிரீவன், மற்றுஞ்சேர்ந்த வானரர்கள், இவர்களுக்குச்சொல்ல வேண்டுவ தென்ன? அதை யருளல் வேண்டும். 54½

இவ்வாறுரைத்தலும், தெய்வப்பெண்ணென விளங்குஞ் சீதை, சோகத்தால் சோரநொந்து அனுமானைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள். 55½

நாடெங்கும் தாங்கவென் றெங்கள் மாமியார் பெரிய மனதோடு யாதொருவரைப் பெற்றாள், (அவருள்ளவரையில்) நாட்டிலொருத்தியான வெனக்கொரு குறையில்லை, ஆதலின் பிள்ளாய்! அவர் சுகத்தை யான் கேட்டேனென்றும் நாட்டாரோடொக்கத் தலையில் வணங்கினேனென்றும் விண்ணப்பம் செய்யும். 56½

ருஜஸ்த்வஸவபூர்ணாநி ப்ரியாயாஸ்த்வர்ணாங்கநா:||
வெணஸ்வயம்ஸவிஶாரதாயாம் வ்யயிவ்யாமஹிஷ்டாமபுமஹஷ|
விதாரம்ஸாதாரம்ஶ்சைவ ஸம்ஸாந்த்யாஹிவ்ருஸாஷ்யவ||
ஸநாவ்ருவ்ருஜிதொர்ணாம் ஸாஷித்ராயெநஸாவ்ருஜா:|| ()

க்ஷநாகதெவ்யெ ந யமர்தா த்ருக்ஷாஸாவமநாத்மஷ||
ஸநாகஜ்ஜிகாகாத்ஸ்யம் ஜ்ராதாம்வாமயநுவநெ| ருகூ௨
ஸிம்ஹஸ்கம்யொமஹாபாஹா மர்நவ்ஸீப்ரியஷஶபுர்ந:||
வித்யவது தர்த்தெர்ணாமெ ஸாத்யவந்தாம்ஸமாவந்து கூ௦௨

ஹ்ரியமாணாம் தஷாவீரெ நதாமாம்வெஷமக்ஷணை:|| கூக

வ்யஞ்ஜநாவஸெஷ்வீமக்ஷ்வாநு ஶமெத்ராநவஹாஹாஷிதா|
ராஜவாந்து:ப்ரிய:ஶ்ரேஷ்ட ஸ்ஸத்யஶ:ஸ்வஶாஸ்யமெ||
மவப்ரியதமொநித்யம் ஜ்ராதா ராமஸ்யமக்ஷணை:|
நியாத்ராயாஸியஸ்யாஜ்ஞா தாமாஷஹதிவீயபுவாநு|| ()

யம்த்ருஷ்டாவாஸமொமெநவ வ்யத்ரமாயபுமநாஹ்மஸ்யொக்ஷ|
ஸமாஸஷ்புராயகாஶமம் வத்ரவெத்யாவவநாத்மெ||

அழகியமாலைகளும், அளவற்ற வாபரணங்களும், அன்பிற்குரிய வழகியரும், புவியெங்குந் தேடினலும் கிடைக்கவரிய செல்வமுங்கிடக்க, தாய்தந்தையரை வெகு மதித்து வேண்டி விடைபெற்று, இராமனைப்பின் ருெடர்ந் தார் யாதொரு சுமித்திரைச்செல்வம்; அந்த தருமாத்மா, அன்பே பெரிதாக உத்தம சுகத்தையுந் துறந்து, அண்ண ரான காகுத்தனைக் கானகத்தில் காப்பானகப் பின்ருெ டர்ந்தார். 57½-58½-59½

சிங்கம்போ லடிக்கழுத்தும் மாநீண்டதிண்டோளும் நன்னெஞ்சமும் படைத்த அவர், இராமனைத் தந்தையாயு மென்னைத்தாயாயும் பாவித்து இனியவா பணிசெய்துப் போருவர். 60½

ஆன லவ்வீர னிலக்கும னென்னைக்கொண்டு வரும் பொழு தென்செய்யவிருந்தாரெனில், பிள்ளாய்! அவர் அறிந்திலரே! 61

என்சொல்வே னவர்குணத்தை! பெரியாரைப் பணிந்து புகழ்பெற்றவர்; வல்லவராயினும் வெகுவாய்ப் பேசகில்லார்; என் மாமனருக்குக் குமாரனென்ருல் சாலப்பொருந்தும்படி சிறந்தகுணங்களமைந்து அவரன் புக்கிடமானவர். இராமனுடன்பிறந்த லக்குமணரெனக்கு மிகவினியர்காண். எந்தகருமத்தைச் சுமத்தினலுந் தாங்க வல்ல மாவீரன். 62-63

எவரைக்கண் டிராகவன், காலஞ்சென்ற ஐயரையும் நினைப்பதில்லையோ, அவரை, "தாம் சுகமேயிருந்து என் காரிய மிப்பாடுபடவோ" என்று கேட்டேனென்று கேட்க ஏதிப்படி சொல்வதென்னில், இராமனுக் கன்ப

[illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃॥ ( )

𑌯𑌥𑌾 𑌹𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑌰𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥
𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮॥ ௩௫

𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑍍𑌮𑌯𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌪𑌰𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௩௬

𑌇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍇 𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌶𑍂𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜॥
𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑍇।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑍋𑌪𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾॥
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 𑌵𑍀𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑍀𑌮𑍍॥ ௩௮

𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌗𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍂𑌡𑌾𑌮𑌣𑌿𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍॥
𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌤𑍇 𑌦𑌦𑍌॥ ௩௯

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌮𑌣𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥
𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌜𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑍁𑌜𑌃॥ ௪௦

ளுன இலக்குமணன், எப்போதும் சாது; நெஞ்சில் கர வென்பதறியார்; இத்தோடு வல்லவர் பிள்ளாய்! 64½

வானரோத்தம! இராமன், எப்படி யென்துயரந் தேயுமாறென்றெண்ணுவரோ, இக்காரிய மெப்படி தலைக் கட்டுமோ, பிள்ளாய்! அஃதுமக்குத்தான் தெரிய வேணும். 65½

இராகவன், நீர்பண்ணுகிற ஆரவாரத்தா லெனக் காக முயற்சிகொள்ளவேண்டும். 66

இதுவுமொன்று சொல்லு மென்நாதனுன ராம னென்னும் சூரற்குப் பலமுறையாய்.—"தாசரதே! இன் னும்யா னொருமாதந்தான் உயிரைத்தரித்திருப்பேன்; உம்முடன் உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன்; அதற்கு மேல் நிற்கமாட்டேன்; இராவணனால் வஞ்சமான தீத் தொழில்கொண்டு சிறையிடப்பட்ட வென்னை, ஓ! வீர! பாதாளத்திலிருந்து இந்திரன் செல்வத்தை நாராயணன் கொண்டு சென்றதொப்பக் கொண்டருளுவீர். 67-68½

என்றுரைத்து, பிறகு அழகான சூடாமணியென் னும் திவ்வியாபரணத்தை வஸ்திரத்திலிருந் தவிழ்த்தெடு த்து, இதை ராகவனிடத்திற் கொடுப்பதென்று, சீதை அனுமானிடந் தந்தனள். 69½

திவ்வியமான அவ்வாபரணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவ்வீரன், உடனே விரலிற் பூட்டிக்கொண் டார். அவர் கையும் அதை மிஞ்சாமல் ஒத்திருந்தது. 70½

𑌮𑌣𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂𑌕𑌪𑌿𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚॥
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌃𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥ ()

𑌹𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣𑌮𑌹𑌤𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌜𑍇𑌨𑌸𑌃॥
𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌨𑌗𑌤𑍋𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣𑌤𑍁𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃॥ ௭௨

𑌮𑌣𑌿𑌵𑌰𑌮𑍁𑌪𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑌂𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌹𑌂 𑌜𑌨𑌕𑌨𑍃𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮
𑌜𑌯𑌾𑌧𑍃𑌤𑌂𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 ! 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌰𑌿𑌵𑌪𑌵𑌨𑌾𑌵𑌧𑍂𑌤𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤
𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌿𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂𑌪𑍍𑌰𑌪𑍇𑌦𑍇॥ ௭௩

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

மணிரத்தினத்தைக் கபிவரன் பெற்றுச் சீதையைப் பணிந்து வலம்வந்து வணக்கமா யோர்புறத்திற்போய் நின்றனர். 71½

சீதையைக்கண்ட களிப்பு உள்ளடங்காமலிருக்கு மவருள்ளம் இராமனிடத்தும், சரீர மவ்விடத்து மிரா நின்றது. 72½

ஜனகராஜன் திருமகள் பரிவுடன் தரித்திருந்த பெருவிலையனன அச்சிரிமையை யாதரத்துடன் பெற்று, காற்றினல் குலுக்கிவிடப்பட்ட பருப்பத மெனக் களிப் புற்றமனத்தராய், திரும்புவதில் ஒருப்பட்டனர். 73½

முப்பத்தெட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஸர்கோ நவசத்வாரிம்ஶத்தம:

[illegible]
[illegible] ௧

[illegible]
[illegible] ௨

[illegible]
[illegible] ௩

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௪

[illegible]
[illegible] ௫

[illegible]
[illegible] ௬

[illegible]
[illegible] ௭

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௮

முப்பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம்

மணியைத்தந்தபின் சீதை யனுமானைப் பார்த்துரைக்கின்றாள்:—இராமனுக் கிது வெகுநன்றாய்த் தெரிந்த வடையாளங்கண்டீர். 1

வீரனான ராமன் மணியைக்கண்டதும் அன்னையையும், தசரதரையும், என்னையும் மூவரையும் நினைத்துக் கொள்வர். 2

ஓ வானரோத்தம! நீர்விசேஷ முயற்சி யெடுத்துக் கொண்டு யோசியும்; இந்தக்காரிய மெப்படி மேல்நடக்க வேண்டும். 3

ஓ கபிஶ்ரேஷ்ட்ட! இந்தக்காரியங் கூடுவதற்கு நீர் தாம் கடவர். அனுமானே! இதில் நீர் முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டு எனது துயரத்தை யழித்துத்தர வேண்டுமப்ப! நீர் ஆலோசித்து யத்தனம் செய்தீரானால் துக்கத்தை யொழித்தே மீளுவீர். 4½

அதைக்கேட்டதும், அதிபராக்கிரமியான மாருதியார், அப்படியே என்றுப் பிரதிக்ஞைசெய்து வைதேஹியைத் தலையில் வணங்கிப் போகத் தொடங்கினார். 5½

வாயுகுமாரன் புறப்படக் கண்ட வைதேஹி கண்ணீர் ததும்பத் தழதழத்த சொற்களா லிவ்வாறு சொல்லத்துடங்கினாள். 6½

ஹனுமானே! இராமலக்ஷ்மணா ளிருவர்க்கு மென் சேமஞ்சொல்லும்; சுக்கிரீவ மஹாராஜருக்கும் அவர் அமைச்சருக்கும் மற்றும் பெரிய வானரர்க்கு மென் சேமத்தை உசிதமாய்ச் சொல்லவேண்டும். 8

𑌯𑌥𑌾𑌸𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍 𑌮𑌾𑌂𑌤𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌸𑌂𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿॥

𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌮𑌾𑌂𑌯𑌥𑌾𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾𑌹𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌹𑌿॥ ௧௦

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌚𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌯𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌵𑌰𑍍𑌧𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌦𑌾𑌶𑌰𑌥𑍇𑌃 𑌪𑍌𑌰𑍁𑌷𑌂𑌮𑌦𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇॥ ௧௧

𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌯𑍁𑌤𑌾𑌵𑌾𑌚 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௨

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌵𑌚𑌨𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌂𑌜𑌲𑌿𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௩

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑍁𑌧𑌿𑌵𑌿𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌶𑍋𑌕𑌂𑌵𑍍𑌯𑌪𑌨𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௪

𑌨𑌹𑌿𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁𑌨𑌾𑌸𑍁𑌰𑍇𑌷𑍁𑌸𑍁𑌰𑍇𑌷𑍁𑌵𑌾
𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌤𑍋𑌬𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑌹𑌤𑍇𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃॥

அப்பெருந்தோள் மன்ன னென்னை யித்துயர்க்கடலி னின்று மெப்படிக் கரையேற்றுவரோ, அப்படி நீர் அவருக்கு ஸமாதானம் சொல்லக்கடவீர். 9

பெரும்புகழ்படைத்த ராமபிரான், எப்படி யான் பிழைத்திருக்கையில் தானே யருளுவரோ, அப்படி சொல்லவேண்டும் நீர்; ஒருவாய்ச்சொல்லா லித்தனை புண்ணியம் கிடைப்பதானல் அதை உபேக்ஷிப்ப துண்டோ! 10

கேவலம் உத்ஸாஹத்தோடுகூடி நீர் சொல்லுஞ் சொற்களை யிராமன் கேட்டாரென்றல், ஏற்கனவே யென்னையடையும் விஷயத்தில் அவர்கொண்ட ஆண்மைப் பின்னும் பெருகிவிடும். 11

செய்தியு மென்னதாய், அதையும் உமதுவாயில் சொல்லக்கேட்டால், அந்தவீரன் தமது பராக்கிரமத்தை உபயோகிக்க வேண்டியபடியைச் செய்யாமலிருப்பரோ.

சீதையின் வார்த்தை கேட்ட வாயுவின்சே யனுமான், தலையில் கரங்குவித்து மறுமொழி யிவ்வாறு கூறலானர். 13

விரைவில் வரப்போகின்றூரம்ம! காகுத்தன், சிறந்த குரங்குங் கொண்டைமுசுறும் புடைசூழ; வந்தது முடனே சமரில் பகைவரை வென்று, உன்சோகத்தை யொழிக்கப்போகின்றூர். 14

அவர் சரங்களைத்துறக்கப் புக்கால், மனிதர், தேவர், தானவர், என்றூற்போலுள்ள எவ்வினத்தோராயினும், அவர்முன் நின்று தரிப்பாருண்டென்று மதிக்கிறிலேன்.

க்வாபி குஞ்ஜவிஜநே ஸ்ரீமதி தே வஸந்தம் யமம்,
ஸஹிதோ பாந்தவைஸ்ஸத்ர ஸ்வதேஹதா விபோஷித:॥

ஸஹிஸாமபூஜாம் ஸம்ஸாஸிதாஜீஹதே।
க்ஷிதிஜேத்ராஹிராமஸ்ய ஜயோ ஜநகநந்தி³நி॥ ௧௭

தஸ்ய தச்ச வநம் ஸ்ரீகா ஸ்ருக்ஸத்யம் ஸாஹாஷிதம்।
ஜாநகீபஹாரமேநய வநம் வேதமப்ரவீத்॥ ௧௮

ததஸ்ஸம்பூஜிதம் ஸீதா வீக்ஷமாணா வநம் வநம்।
ஸத்யம் லோஹாந்விதம் வாக்யம் ஸ்மரந்தீ ராமநந்தநம்॥

யதி³ வா மந்யஸே வீர வநே ஸோகாபஹாரிண:।
ஸ்வஸ்திம் ஸ்வஸ்திஸம்வ்யதேநேஸ விஸ்ராந்த: ஶோகதிஷ்யஸி॥()

ஸதைவ த்³வாரகாயா ஸ்ரீமத்யா தவவாநர।
ஸ்யஶோகஸ்ய மஹதே தாம் ஹரதம் மோக்ஷணம் மவேத்॥

க³தே மஹிஹரிஶாகுலேய வாநராமநாயகே।
ப்ராணாநாமஹிஸம்தேஹோ மஸ்யாஞாத்ருஸம்ஶய:॥ ௨௨

சூரியன், இந்திரன், சூரியன்தந்த யமன் என்றுற் போல் யாவரையும் யுத்தத்தில் தாங்கவல்ல அவர், உம் விஷயத்தில் கேட்க வேண்டாவே. 16

"அதென் பிள்ளாய்! என்விஷயத்திற் கேட்கவேண் டாமென்பதென்கொண்டு" என்னில்:—இராமன் கடல் சூழ்ந்த பூவுலகை யாளவல்லவராவதும், அதற்கடியான ஜயம் பெறுவதும், (ஸ்ரீ ஜயாஷெவொஷெவகூஷ்மா செதெ) என்கிறபடியே) ஜனகராஜன் திருமகளான உம்மைப் பெற்றதினுலன்றோ! 17

திருவடி யிவ்வாறு மருமந் தெரிந்தழகாயுரைத்த நன்மொழிகளைச் சனகன் திருமகள்கேட்டு அவரைச் சாலப்புகழ்ந் திவ்வார்த்தையு மருளிச்செய்வதானுள். 18

அப்பொழுது, பிரயாணேனுன்முகரான ஹனுமானைப் பலமுறை பார்த்துக்கொண்டே சீதாதேவி, நாதனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள அன்பை விளக்கும்படியான திருவடி யின் சொற்களை வெகுமதித்து, அன்போடு சில சொல்ல லுற்றுள். 19

செற்றுரைச் சிதைக்கவல்ல சேவக! இங்கொருநாள் தங்கினைப்பிடலாமோ! ஏகாந்தமானதோரிடத்தில் சற் றிளைப்பாறி நாளைக்குப் போகலாமப்ப! 20

பிள்ளாய்! மந்தபாக்கியையான வெனக்குத் தா மருகிலிருப்பதால், இப்பெருந்துயரும் சிறிதுநேரம் வில கிக்கிடக்கும். 21

வானரோத்தம! தாம் மீளவும் வருவதாய்ச் சென்று லும், நிச்சயமா யானுயிரோடிருப்பதில்கூட ஸந்தேஹந் தான். 22

𑌤𑌵𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌜𑌶𑍍𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌮𑌾𑌂𑌪𑌰𑌿𑌤𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍।
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌪𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌵𑌾𑌨𑌰॥ ௨௩

𑌅𑌯𑌂𑌚𑌵𑍀𑌰𑌸𑌂𑌦𑍇𑌹 𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍀𑌵𑌮𑌮𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃।
𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌹𑌾𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰॥

𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌖𑌲𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂𑌤𑌿𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌮𑍍।
𑌤𑌾𑌨𑌿𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍌𑌵𑌾𑌨𑌰𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍌॥ ௨௫

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌲𑌂𑌘𑌨𑍇।
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌨𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵𑌵𑌾𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾॥ ௨௬

𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍈𑌵𑌂𑌦𑍁𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇।
𑌕𑌿𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌹𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂𑌵𑌰𑌃॥ ௨௭

𑌕𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇।
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃𑌪𑌰𑌵𑍀𑌰𑌘𑍍𑌨 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌫𑌲𑍋𑌦𑌯𑌃॥ ௨௮

𑌬𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇।
𑌵𑌿𑌜𑌯𑍀𑌸𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌯𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌮𑍇𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌶𑌸𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍॥ ௨௯

துயரின்மேல் துயராய்ப் பட்டொழிந்த வென்னை மீளவு மும்மைக் காணுமற்படுஞ் சோகம், எரிப்பதுபோ லென்னைப் பரிதவிக்கச் செய்யப்போகின்றதே! 23

பிள்ளாய்! உமது நண்பர்களான வானரர், இருக்ஷர், முதலானோர் விஷயத்தில் எனக்குப் பெரியதோர் சந்தேஹம், கண்முன்நிற்பதுபோ லிருக்கிறதுகாணும். ()

என்னவெனில்:—தாண்டவரிய பெருங்கடலை அந்த வானரசேனைக ளெப்படி தாண்டும்? அந்த ராஜகுமாரர்தா னெப்படித் தாண்டமாட்டுவர்? என்பதாம். 25

வாயு, வாயுகுமாரன், வைநதேயன் என்கிற நீங்கள் மூன்றுபெயர்களே யன்றோ இந்த சாகரத்தைத் தாண்ட வல்லவர். 26

ஆதலின், வீர! தாண்டக்கூடாத விக்காரியங் கூடும் விஷயத்தில் நீரென்ன சமாதான மெண்ணுகின்றீர்? காரியம் வல்லவரிற் றலைவராதல்பற்றி உம்மைக் கேட்கின்றேன். 27

இக் காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு நீ ரொருவரே போதுந்தான். ஆகில், ஓ வீரரைத் துறக்கவல்ல செறுக்குடையீர்! அப்படிக் காரியங் கூடும்பொழுது, அஃதுமக்குக் கீர்த்திபயக்கும். 28

போதுமான படைகொண் டிராகவன் அமர்க்களத்தி லிராவணனைப் புடைத்து, வெற்றியுடன் தன்னகர் சேர்வாராயி னப்பொழுது அஃதெனக் கழகு செய்யும். 29

𑌶𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌬𑌲𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃।
𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௧௦

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌂𑌤 𑌮𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌭𑌵𑍇𑌦𑌾𑌹𑌵𑌶𑍂𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯॥ ௧௧

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍋𑌪𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌞𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௨

𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥ ௧௩

𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌟𑍀𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌬𑌰𑍍𑌹𑌣𑌃॥()

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌵𑌂𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌃।
𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌹𑌰𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௧௫

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌨𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌃।
𑌨 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌸𑍀𑌦𑌂𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃॥ ௧௬

𑌅𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌮𑌹𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑍈𑌃 𑌸𑌸𑌾𑌗𑌰𑌧𑌰𑌾𑌧𑌰𑌾।
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃॥ ௧௭

பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல காகுத்தன், சரங்களையிட் டிலங்கையை மலங்கச்செய்து என்னைக் கூட்டிச் சென்ற லஃதவற் கீடாயிருக்கும். 30

ஆகையா லந்தப் போர்வீரன் பெருமைக்கும் மிடுக்குக்கும் சேரும்படி செய்யப்பாரும். (என்றாள்.) 31

அரும்பொருளமைந்து ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து, யுக்தி யுக்தமான அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு அனுமான், பின்னுந் தாம் சொல்லவேண்டும் மிகுதியைப் பதிலுரைத்தார். 32

அம்ம! குரங்குப்படைகளுக் கிறைவனான சுக்கிரீவ னென்னுங் கவியேறன், அதிபலவானான தம்மை யுங்காரியத்திற்கென்றே யெழுதிவிட்டார். 33

அன்னவர், ஆயிரங்கோடி வானரங்களடர்ந்து சூழ இதோ வரப்போகின்றாரிந்த அரக்கரைக் கருவறுக்க. ()

பெருமிடுக்குந் திடநெஞ்சும் படைத்துத் திண்ணியராய், நெஞ்சம் நினைத்தாலெனப் பாயவல்ல வானரர்கள், அன்னவராணையை யெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். 35

அவர்கள், மேலாகவோ, கீழாகவோ, குறுக்காகவோ போகப்புக்கால் இடையிற்சிறிதுந் தடையின்று; அளவிலாத் திறலுடைய அவர்கள், பெருப்பெருத்த கருமங்களாயினும் பின்னிடையகில்லார். 36

மஹோற்சாகத்தோ டவர்கள், கடலும் மலையு மகப்படப் புடவியெங்கும் அடிக்கொருதடவைக் காற்றேடுமா போலச் சுற்றிவந்தார்கள். 37

𑌮𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌨𑍌𑌕𑌸𑌃।
𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌾𑌸𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿𑌯𑌳॥ ௩௮

𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌃।
𑌨𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌤𑌰𑍋𑌜𑌨𑌾𑌃

𑌤𑌦𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌥𑍇।
𑌏𑌕𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌂𑌕𑌾 𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌹𑌰𑌿𑌯𑌭𑌯𑌵𑌾𑌃॥

𑌮𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑌯𑌤𑌳 𑌤𑌳𑌵 𑌵𑌂𑌶𑍍𑌰𑌸𑌭𑌯𑌯𑍁𑌰𑌾𑌵𑌿𑌵𑍋𑌰𑌤𑌿𑌤𑌳।
𑌕𑌸𑍍𑌥𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌸𑌕𑌳 𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌵𑌾𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃॥ ௪௧

𑌤𑌳𑌹𑌿𑌵𑍀𑌰𑌳 𑌨𑌰𑌵𑌾𑌰𑌳 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌳𑌰𑌾𑌮𑌯𑌕𑍍𑌷𑌣𑌳।
𑌕𑍍𑌰𑍂𑌮𑌯𑍍𑌯𑌨𑌮𑌰𑍀𑌂𑌯𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈𑌵𑌿𑌭𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃॥ ௪௨

𑌸𑌗𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌃।
𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௪௩

𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑍀𑌵𑌿𑌹𑌿𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇 𑌹𑌯𑌕𑌂𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌂𑌕𑌷𑌿𑌣𑍀।
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍋𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑌞𑍍𑌜𑌿𑌵𑌾𑌨𑌯𑍌॥ ௪௪

அங்குள்ள வானரர்க ளத்தனை பெயரும், என்னிற் சிறந்தவரு மென்னேடொத்தவருமே. பின்னும் பார்க்கில் சுக்கிரீவன் சன்னிதியில் என்னிற் குறைந்தா னெருவனுமின்று. 38

யானே இங்குவந்தேனென்றால், என்னில் மிகப் பலவான்களான அவர்கள், வரக்கேட்கவேண்டுமோ! என்னிலவர் சிறந்தபடி யென்னென்னில்.—ஓரிடத்திற் கோராள் விடும்போது, குறைந்தாரையன்றிச் சிறந்தாரை விடுவதுண்டோ! (ஆகவே விடவந்த வென்னில் அவர் சிறந்தவரெனத் தட்டில்லை.) 39

ஆகையால் அம்ம! தாம் பரிதவிக்கவேண்டாம்; சோகத்தை விட்டுவிடும்; ஒரேபாய்ச்சலில் அந்த வானர வீரர்கள் இலங்கைக்குவந்து சேரப்போகிறார்கள். 40

சந்திரனும் சூரியனும் சேர உதித்தாற்போல், அதிபலவான்களான அந்த ஆண்சிங்கங்க ளிருவரும் என் முதுகிலேறிக்கொண்டு, உம்மிடம் வரப்போகின்றார்கள்.

அதிவீரராய்ப் புருஷோத்தமர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் கூடி., இலங்கையுட் புகுந்து இலங்கையைச் சரங்களால் ஊதிவிடப்போகின்றனர். 42

இரகுகுலத்தை வளர்க்கப்பிறந்த ராமபிரா னிராவணனைச் சேர்ந்தா ருள்படப் புடைத்து, காரிகையீர்! தம்மை யழைத்துக்கொண்டு தம்புரிக்கேகப்போகின்றார்.

ஆகையால் தேறியிருக்க; தமக்கு க்ஷேமமுண்டாகிறது. காலத்தை யெதிர்பார்க்க; அங்கிக்கடவுள் ஜொலித்தாப்போ லிலங்கு மிராகவனை, இதோ பார்க்கப் போகின்றீர். 44

𑌨𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌸𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑍇
𑌤𑍍𑌵𑌂𑌸𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌶𑌶𑌾𑌂𑌕𑍇𑌨𑍇𑌵𑌰𑍋𑌹𑌿𑌣𑍀॥ ௪௫

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂𑌤𑍍𑌵𑌂𑌦𑍇𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌰𑌂𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑌿।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌚𑍈𑌵𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌹𑌤𑌂𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇𑌽𑌚𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍॥ ௪௬

𑌏𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌗𑌮𑌨𑌾𑌯𑌮𑌤𑌿𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௪௭

𑌤𑌮𑌰𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂𑌚𑌧𑌨𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௪௮

𑌨𑌖𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌰𑌣𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌸𑌂𑌗
𑌤𑌾𑌨𑍍॥ ௪௯

𑌶𑍈𑌲𑌾𑌂𑌬𑍁𑌦𑌨𑌿𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌮𑌲𑌯𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍁।
𑌨𑌰𑍍𑌦𑌤𑌾𑌂𑌕𑌪𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌯𑍂𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍇𑌕𑌶𑌃॥()

𑌸𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿𑌘𑍋𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌾𑌡𑌿𑌤𑍋𑌮𑌨𑍍𑌮𑌥𑍇𑌷𑍁𑌣𑌾।
𑌨𑌶𑌰𑍍𑌮𑌲𑌭𑌤𑍇𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌇𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌃॥ ௫௧

மக்களும் மந்திரிகளும் மற்றுஞ் சுற்றங்களும் உட்பட இவ்வரக்கர்கோன் மாண்டால், சந்திரனோடு ரோஹிணீதேவி சேர்ந்தாலெனத் தாமு மிராமனோடு சேரப் போகின்றீர். 45

அம்ம! மிதிலைக்கோன் செல்வமே! துயரத்தின் கரையை விரைவி லடையப்போகின்றீர்; இராவணனு மிராமன்கையிற்பட்டுவீழவிரைவில்பார்க்கப்போகின்றீர்.

இவ்வாறு வைதேஹிக்குத்தேறுதல் சொல்லி, வாயு குமாரனான அனுமான் போவதா யுத்தேசித்துத் திடனுண்டாவதற்காக மீளவுஞ் சொல்லுகிறார். 47

மாற்றுரை மாய்க்க வித்தமா யிருக்கு மிராமனையும், வில்லுங்கையுமா யிலங்கையின் கோட்டைவாசலில் நிற்கு மிலக்குமணனையு மிதோ காண்பீர். 48

நகங்களும், பற்களும் படையாகக்கொண்டு மிடுக்கில் சிங்கமும் புலியுமான வீரர்களாய், வாரணேந்திரங்கள்போ லதிகம்பீரரான வானரர்களை விரைவில் காணப் போகிறீர் அம்ம! 49

மேகங்களும் மலைகளும்போல் பருத்த சரீரத்தோடு, இலங்கையினது மலைத்தாழ்வரைகளில் முழங்குகின்ற கபிச்சிரேஷ்டரைக் குழாங் குழாமாய்க் காணப்போகின்றீர். 50

உமக்குமுன்னே அந்தராமனிருக்கும்படி.—கொடியதான மன்மதபாணத்தால் மருமத்திலடியுண்டு, சிங்கத்தாற் பிணியுண்ட குஞ்சரம்போற் சுகமென்ப தறியகில்லார். 51

மா ருதோ³ தே³வி ஶோகேந மா பூ⁴த்தே மநஸோऽப்ரியம்|
ஶசீவ பத்யா ஶக்ரேண ப⁴ர்த்ரா நாத²வதீ ஹ்யஸி॥ ௫௨

ராமாத்³விஶிஷ்ட: கோऽந்யோऽஸ்தி கஶ்சித்ஸௌமித்ரிணா ஸம:|
அக்³நிமாருதகல்பௌ தௌ ப்⁴ராதரௌ தவ ஸம்ஶ்ரயௌ॥ ௫௩

நாஸ்மிம்ஶ்சிரம் வத்ஸ்யஸி தே³வி தே³ஶே ரக்ஷோக³ணை-
ரத்⁴யுஷிதேऽதிரௌத்³ரே| ந தே சிராதா³க³மநம் ப்ரியஸ்ய
க்ஷமஸ்வ மத்ஸங்க³மகாலமாத்ரம்॥ ௫௪

இதி ஶ்ரீமத்ஸுந்த³ரகாண்டே³ - ஏகோநசத்வாரிம்ஶ: ஸர்க³:॥

அழவேண்டாமம்ம! சோகத்தால் தமது திருவுள்ளத்தில் கலக்கம் வேண்டாம். சசீதேவிக் கிந்திரன்போல் தமக்கு நாதனிராமனிருக்கத் தயங்குவதுண்டோ! 52

இராமனல்ல திலக்குமனுக்கு மிக்கானல்லது தக்கானொருவன் கிடைப்பதுண்டோ! அங்கியும் காலுமெனச் சேர்ந்த அவ்விருவரையும்பற்றி, நீ ரிங்ஙனங் கரைவதாமோ! 53

அரக்கர் குடிகொண் டதிபயங்கரமான இத்தேசத்திலினித்தா மதிகநாளிருக்கவேண்டாம்; தம தன்பன் வருவதற்கினித் தாமதமில்லை; அடியேன்போய்க் கூடுமளவும் தாம் பொறுக்கற்பாலது. 54

முப்பத்தோன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍂𑌨𑍋𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌉𑌵𑌾𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌹𑌿𑌤𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑍁𑌤𑍋𑌪𑌮𑌾॥ ௧

𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌰।
𑌅𑌰𑍍𑌧𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑌸𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌸𑍁𑌂𑌧𑌰𑌾॥ ௨

𑌯𑌥𑌾𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌶𑍋𑌕𑌾𑌭𑌿𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿
𑌤𑍈𑌃।
𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌯𑌂𑌸𑌕𑌾𑌮𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌕𑍁𑌰𑍁𑌦𑌯𑌾𑌂𑌮𑌯𑌿॥ ௩

𑌅𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂𑌚𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑌰𑌿𑌗𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌷𑍀𑌕𑌾𑌂𑌕𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑌾𑌤𑌨𑍀𑌮𑍍॥ ௪

𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑌿𑌲𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍋 𑌗𑌣𑍍𑌡𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌃॥
𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌤𑌿𑌲𑌕𑍇 𑌤𑌂𑌕𑌿𑌲𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿॥ ௫

𑌸𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌥𑌂𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌤𑌾𑌂𑌸𑌮𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇।
𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌰𑍁𑌣𑍋𑌪𑌮𑌃॥ ௬

நாற்பதாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறந்த வாயுமைந்தன் மஹானுபாவ னுரைத்த தும், தெய்வப்பெண்ணன்னதேவியும், தனக்கு ஹிதமான தொரு வாக்கிய மருளிச்செய்தாள். 1

பிள்ளாய்! பாதிப்பயிரில் (பட்டுக்கிடக்குந்தருவா யில்) பூமிக்கொருபாட்டம் மழைபொழிந்தாலென, இனியவை கூறு மும்மைக்கண்டதினுல் யான்கொண்ட களிப்பு மிகுந்ததுகாண். 2

சோகம்தின்று இளைத்தொழிந்த என் அவயவங்களா லந்த புருஷோத்தமனை, யானெப்படி மீளவும் பரிசித்து என்குறை தீருவேனே, அப்படிக்கென்னிடத்தி லருள் புரியவேண்டுமைய! 3

கோபத்தால் காகத்தின் கண்ணொன்றைக் கொண் டொழியத் துரும்புஒன்றைக் காகுத்தன் தெறித்தெறிந்த வடையாள மொன்றுரைப்பீர் கவிகட்கேறே! 4

"என் நெற்றியில் திலகம் குலைந்திருக்கக்கண்டு, தாம் குண்டுக்கல்லின்மீதிருந்து, காவிப்பொடிகொண்டு திலகந்தீட்டியதைத் திருவுளம்பற்ற" என்றுஞ் சொல் வீர். 5

மஹேந்திரன், வருணன் என்றாற்போல் திக்பால கரோடொக்கக் கூறவேண்டு மவ்வீரன், சீதையைப் பறி கொடுத்து, அவள்தான் அரக்கிகள் நடுவில்வசிக்க எப் படிதான் பொறுக்கின்றுரோ! 6

ஏஷ சூடா³மணிர்தி³வ்யோ யோ மயா ஸுபரிரக்ஷித:।
ஏதம் த்³ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்ருஷ்யாமி வ்யஸநே த்வாமிவாநக⁴॥ ௭

ஏஷ நிர்யாதித: ஶ்ரீமாந் மயா தே வாரிஸம்ப⁴வ:।
அத: பரம் ந ஶக்ஷ்யாமி ஜீவிதும் ஶோகலாலஸா॥ ௮

அஸஹ்யாநி ச து³:கா²நி வாசஶ்ச ஹ்ருத³யச்சி²த³:।
ராக்ஷஸீநாம் ஸுகோ⁴ராணாம் த்வத்க்ருதே மர்ஷயாம்யஹம்॥

தா⁴ரயிஷ்யாமி மாஸம் து ஜீவிதம் ஶத்ருஸூத³ந।
மாஸாதூ³ர்த்⁴வம் ந ஜீவிஷ்யே த்வயா ஹீநா ந்ருபாத்மஜ॥ ௧௦

கோ⁴ரோ ராக்ஷஸராஜோऽயம் த்³ருஷ்டிஶ்ச ந ஸுகா² மயி।
த்வாம் ச ஶ்ருத்வா விஷஜ்ஜந்தம் ந ஜீவேயமஹம் க்ஷணம்॥ ௧௧

வைதே³ஹ்யா வசநம் ஶ்ருத்வா கருணம் ஸாஶ்ருபா⁴ஷிதம்।
அதா²ப்³ரவீந்மஹாதேஜா ஹநூமாந்மாருதாத்மஜ:॥ ௧௨

த்வச்சோ²கவிமுகோ² ராமோ தே³வி ஸத்யேந தே ஶபே।
ராமே து³:கா²பி⁴பந்நே ச லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே॥ ()

திவ்வியமான இந்த சூடாமணியை யான் மிகப்பரிவுடன் காத்துவந்தேன் நாத! விசனந்தலையெடுத்த போதிதைக்கண்டு உம்மைக்கண்டதுபோல் களிகொள்ளுவேன். 7

நீரில் பிறந்து அப்படி அழகாயவிதை யுமக்கனுப்பி விட்டேன். இனிச் சோகத்தில் மூழ்குமெனக் கோர்பற்றின்மையால் ஜீவிப்பதரிதாகும். 8

பொறுப்பரிய துயரத்தையும், பொல்லாவரக்கியர் பிதற்றும் மருமத்தைப்பிளக்குஞ் சொற்களையும், தமக்காகப் பொறுத்திருக்கின்றேன். 9

ஒருமாதப்பொழுது வலிந்தாகிலு முயிரைத்தரித்திருப்பேன்; பகைவல்லீர்! மாதத்திற்கும் மேலென்றால் உம்மைப்பிரிந்து யானிருக்ககில்லேன். புவிமன்னர் குலத்தில் பிறந்ததாம் ப்ரணயினிகள் பாடறியீரோ! 10

அரக்கனே கொடியன்; என்னிடத்திலவன்நினைவோ (அதிலும்) கொடியது; இனித் தாமும் தாமதித்தால் ஒரு க்ஷணந்தான் தரிக்கச் சம்பவிக்குமோ! (என்றாள்). 11

இப்படி கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ப் பரிதாபப்படும்படி வைதேஹி யுரைத்த வசனத்தைக்கேட்டு, உடனே வல்லவரான வாயுகுமாரன் ஒரு வார்த்தை யுரைத்தார். 12

அம்ம! இராகவன், உம்மைப்பிரிந்த சோகத்தால் ஒன்றையும் மதிக்கிறிலர்: உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன்; இது சபதம். இராமன் துயரத்திற் பட்டாலிலக்குமணனென்செய்யும்! பரிதவிக்கின்றார். 13

𑌤𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌸𑌿𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌗𑌂 𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌭𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿॥ ௧௪

𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍌 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍌।
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌤𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑍌 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃॥ ௧௫

𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂 𑌸𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑍇।
𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌸𑌂𑌜𑌨𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿॥ ௧௭

𑌸𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌯𑌾𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌕𑍇𑌶𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍॥
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑍇𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌵 𑌵𑍀𑌰 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௮

𑌸 𑌤𑌂 𑌮𑌣𑌿𑌵𑌰𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃॥
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌗𑌮𑌨𑌾𑌯𑍋𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇॥ ௧௯

𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑌕𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌮𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌮𑍍॥
𑌵𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾।
𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑍁𑌖𑍀 𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌗𑌦𑍍𑌗𑌦𑌯𑌾 𑌗𑌿𑌰𑌾॥ ௨௧

எப்படியோ உம்மைக் கண்டுகொண்டோம்; இனி சோகிக்குங்காலமின்று; மாதரசே! இந்த முகூர்த்தத்தில் தாம் துயரத்தின்முடிவு காணப்போகின்றீர். 14

மாற்ருரை மாய்க்கவல்ல ஆண்புலிகளான அந்த ராஜகுமாரர்களிருவரும், உம்மைக்காணுங் குதுஹலத்தா லிலங்கையைச் சாம்பலாக்கப் போகின்றனர். 15

கொடிய ராவணனை யமரில் கூட்டத்தாருடன் கொன்று, விசாலாக்ஷி! ரகுவீரர்களுமம்மைத் தம்நகரேறக் கொண்டேகப் போகின்ருர்கள். 16

இன்னு மேதாகினு மிராமனுக்குத் தம்மிடத்திலன் பைக்காட்டு மடையாளமுண்டேயாகில், குற்றமிலீர்! அதையும் தந்தருளவேண்டும். 17

அதற்கவள், ஹனுமானே! இப்பொழுது யான் தந்த அடையாளமே மிக உத்தமங்காண். வீர! எனது கேச பூஷணமானவிதைக் கண்டமாத்திரத்தில் இராமன் உமது வாக்கியத்தில் ஊன்றிப்போருவர் என்ருள். 18½

உடனே அந்த சீரிழையோடு அவளருளும்பெற்ற வானரோத்தமன், தேவியைத் தலையால்வணங்கி செல்லத் தலைப்பட்டார். 19½

அப்படி மேலெழப் பாய்வதாய் அதற்கு வேண்டு முயற்சியைச்செய்து வளர்கின்ற, வேகசாலியான வான ரச்ரேஷ்டனைப்பார்த்து, ஜானகியார், முகமெல்லாங் கண்ணீராய்த் தழதழத்த சொற்கொண் டெளியளா யொரு மாற்ற முரைத்தாள். 21

𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌨𑍍𑌦𑍁𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑍌 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍌𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍌।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌚𑌸𑌹𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍॥

𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌸 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌸𑌂𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿

𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌮 𑌶𑍋𑌕𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌰𑍇𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿
𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌸𑌨𑌂 𑌚 । 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌶𑍍𑌚
𑌤𑍇𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰॥ ௨௪

𑌸 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌦𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾
𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌾𑌵𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌾
𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌜𑌗𑌾𑌮॥ ௨௫

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

அனுமானே! சிங்கத்தையொத்த சகோதரரான ராமலக்ஷ்மணர்களுடையவும், அமைச்சருடன்கூடிய சுக்கிரீவனுடையவும், மற்றவர்களுடையவும் க்ஷேமத்தை யான் விசாரித்தேனென்றுசொல்லும். 22

அப்பெருந்தோள் மன்ன னிராகவன், இத்துயரக் கடலினின்று மென்னைக் கரையேற்றுமாறு செய்வது உமக்குப்பணி. 23

யானனுபவிக்கு மிக்கொடிய சோகத்தின் வேகத்தையும், இவ்வரக்கிகள் தம் மிரட்டையும் இராமனுக் கருகிற்சென்று, தெளியவுரைப்பீர். ஓ வானரோத்தம! உமக்குப் போம்வழியிற் றடையின்றி சுகமுண்டாக. 24

இவ்வாறந்த ராஜன்குமரி தமதுள்ளத்திலுள்ளவை யாவுந் தெரியச்சொல்ல, வானரனும், தம்வரவு பயன்பெற்றதெனக் களிகூர்ந்து, பின்னும் சிறிதுகாரியம் மிகுதியுண்டென்றெண்ணி, வடதிசையைநோக்கி மனதினல் சென்றடைந்தார். 25

நாற்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீரத்வநாரகாண்டே - வஎகவகவாஸிம்ஶத்ஸமஃ॥

ஸவவாஞ்ஹ்ரீஃவஶஹ்யாஹி ஶ௨ஜிஷ்ர்நுவஜிஜிதஷ்யா।
தஸாதேஶாகவசஜ்யு விம்தயாஜாஸவாநஃ॥ க

கஜ்வ ரெஶிஷ்டீதம்சாயஜும் தஜ்ஜிஷ்டி யஜீஸீதேக்ஷணா।
தீ நாவாயாநதிகஜ்யு வதாகஜஹஜக்ஷ்யுதே॥ உ

நஸாஜகஸ்ஶாணாயகவதே நதாநஜகெஜா
வஹிதேக்ஷாஜ்யுதே । நஹேதஸாஜ்யாவஹவிஜதா
ஜநாஃவாகஜெஸ்வஜெஜ்ஹாவதே॥ ங

நவாஸ்யகாயஸ்யவாகஜாதய்தேவிநிஶ்யஃ கஶ்வி
திஹோவவத்யுதே। ஹத்ஶவீஹிரணெஹிராக்ஷஸாஃ
கயம்விதீயயதிஹாத்யஜாதவ்ய॥ ச

காயெஜுகஜணிநிஷ்டிடெ யொபஹஜநிஷ்யவிஸாயயெக
வஜிஜுகாயாவிரொயெந ஸசாயஜும்கதஜுஜஹஜுதி॥

நாற்பத்தோராம் ஸர்க்கம்

அப்படி யீந்தவானரன் போவதாய்ப் புறப்பட, தேவியும் சிறந்தமொழிகளால் அவரைப் பெருமைபடப் பேசிவாழ்த்த, பிறகு அவ்விடம்விட் டப்புறஞ்சென்று இந்தவிதம் சிந்திக்கலுற்றார். 1

யான்வந்த காரியங்களிரண்டில் பிராட்டியைக் கண்டு கொண்டதொன்றாயினும், இராவணன் நிலையைச் சோதிக்கும்விஷயத்தில் சிறிது சேஷிக்கின்றது. அவ்விஷயத்தில் முதல் மூன்றுபாயங்களும்போக நான்காவதொன்றே சரியெனக் காணப்படுகின்றது. 2

அரக்கராதலின் நல்வார்த்தைகொண்டு காரியமில்லை. செல்வச்செறுக்குடையராதலால் தானமும் பயன்படாது. பலமுடையராய் கொழுத்தவராதலின் பேதமும் சாதனமாகாது. இனி பராக்கிரமமொன்றே இவ்விஷயத்தில் நன்றெனத் தோற்றுகின்றது. 3

இக் காரியத்திற்குப் பராக்கிரமத்தைத் தப்ப யாதொருநிச்சயமும் பயன்படமாட்டாது. திடமானவீரர்கள், போரிற்சிலர் படுவராயின், அப்பொழுதொருக்காலிந்த ராக்ஷஸர்கள் தணியக்கூடும். 4

ஒருவனுக்கொரு காரியத்தைக் குறிப்பிட்டால், யாவனொருவன் அக்காரியத்திற் கொருகேடின்றி, பல காரியங்களைச் சாதிக்கின்றானோ அவனே காரியஞ்செய்யவெடுத்தவன். 5

𑌨𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑌸𑍍𑌸𑌾𑌧𑌕𑍋𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍀𑌹𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃।
𑌯𑍋𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌵𑍇𑌦𑌸𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑍋𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇

𑌇𑌹𑍈𑌵𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍋𑌹𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇
𑌯𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌲𑌯𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑌰𑍍𑌦𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍
𑌤𑌤𑌃𑌕𑍃𑌤𑌂𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌮𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍॥ ௭

𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌖𑌲𑍍𑌵𑌦𑍍𑌯𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂
𑌮𑌮𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 । 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌖𑌲𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑌲𑌂𑌚𑌸𑌾𑌰𑌵𑌤𑍍
𑌸𑌮𑍍𑌮𑌾𑌨𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂𑌚 𑌰𑌣𑍇𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃॥ ௮

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑌣𑍇𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂𑌸
𑌬𑌲𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌯𑌿𑌨𑌮𑍍 । 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌮𑌤𑌂 𑌬𑌲𑌂𑌚𑌵𑍈
𑌸𑍁𑌖𑍇𑌨𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌃𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇॥ ௯

𑌇𑌦𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑍋𑌪𑌮𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌵𑌨𑌂𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌲𑌤𑌾𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍॥ ௰

𑌇𑌦𑌂𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌂𑌵𑌨𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌲𑌃।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌭𑌗𑍍𑌨𑍇𑌤𑌤𑌃𑌕𑍋𑌪𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃॥ ௧௧

அற்பமாயினும், ஒரு காரியத்திற்கு ஒரே உபாயம் சாதகமாகமாட்டாது. ஆகையால் ஒன்றைப் பலவகையாலும் சாதிக்கவேண்டுமென்றறிபவனே காரியம் வல்லவனாவான். 6

இங்கிருக்கையில்தானே பலாபலங்களை நிச்சயித்து, நாமும் பிறரும் போர்செய்யுமிடத் துண்டான தாரதம்மியமுந் தெரிந்துகொண்டு சுக்கிரீவனிடஞ் செல்வேனாயின், அப்பொழுது யான் இறைவன தாணையைக் குறையின்றி முடித்தவனாவேன். 7

யான் வலுவிலரக்கரைச் சண்டைக்கிழுத்து, அதை வருத்தமின்றி முடிக்கும் வழியெது? அப்படியாகில்தான் இராவணன், தன் பலத்தையு மென்னையும் பார்த்து யுத்தத்தில் இன்னார் பலவானென்று மதிக்கமாட்டுவன். 8

அப்பொழுதுதான் தசகண்டன், தனது மந்திரிக் குழாமும் சேனைத்தலைவருமா யுத்தத்தில் கூடும்படியையும், அவன் நெஞ்சில் நினைவையும், பலத்தையும், வருத்தமறத் தெரிந்துகொண்டு, மீளவும் யானிங்கிருந்து செல்லக்கூடும். 9

அக்கொடியவனுடைய இந்த சிங்காரத்தோட்டம், நந்தவனத்திற்கொப்பாய் கண்ணையு மனதையுங்கவர்ந்து, பலவகைச் செடியுங் கொடியுமாய்ச் சிறந்திருக்கின்றது. 10

உலர்ந்த வனத்தை யனலழிக்குமோபாதி, யிதை யான் அழித்துவிடுவேன். அப்படி முறிக்கப்படும்பொழுதிராவணன் உடனே சினங்கொள்ளும். 11

ததோ மஹஜ்ஸாஸ்வமஹாரண்யம் ப³லம் ஸுரோக்ஷ
க்ஷ்யதிராக்ஷஸாயிவः | த்ரிஶதோ³மகாஜாயஸ வடு ஸா
யாயம் ததோ மஹத்³யாஜுஜிதம் ப⁴விஷ்யதி || ௧௨

ஸுஹம் தாதோ தஸ்யதிவம் ப³விக்ர ஓமோ ஸ்ஸோமத்ர
க்ஷோஹிரஸஹ்யவிக்ரமः | நிஹத்ய தத்ராவணவொர்தம்
ப³லம் ஸம்பும்ப⁴ரிஷ்யாமி கபீஶ்வராலயம் || ௧௩

ததோ ராமா தவஸுக்ரமொஜா ஸோரா திஹிமலவிக்ரமः |
ஊராவொமெ நமஹதா த்ரஸ்ராநுக்ஷேத்ராயொரஹஜ || ௧௪

தத்ஸாஹநொராநுவீரொ ப³ஹஞ்ஜவ்ருஜோவநம் |
மத்³தி⁴ஜஸோவஷம் நாநாத்ரஸோமதாயாதம் || ௧௫

தத்ஸநம்யொதிவ்ரூமொக்ஷெ ஹிலமொஞஶ்வஸவிமாஶமயெः
வலுணீமொதःவவுதாமொத்ரஶ்வ ப³ஹலுவாவ்ரியஜஶு
நம் || ௧௬

நாநாஶகாஞவிராமொதः வ்ரஹிமொஞஸ்ஸவிமாஶமயெः |
தாமொமத்ரःகிஸமமயெःக்ஷாமொஞःக்ஷாஞத்ரஸோமதாயாதம்

நப³ஹளதத்ஸநம்தத்ர ஊாவாநமஹதம்யயா |
வ்யாகாமாவரணாமொரஜா விஹ்வமாஊவதாமதாः || ௧௮

பிறகு குதிரையும், பெருந்தேரும், குஞ்சரமும், முச்சூலம் பட்டஸம் முதலிய ஆயுதங்களுமான பெருஞ்சேனையை, அரக்கர்கோமான் ஆக்ஞைசெய்யும்; பிறகு பெரும்போர் விளையும். 12

உக்கிரமான விக்கிரமம் படைத்த அரக்கரோடமர்க்களத்தில் யான்கூடி, சகிக்கவரிய பராக்கிரமத்தை அவர்க்குக்காட்டி இராவணனேவிய சேனையைப் புடைத்து, கவியரசன் அரமனைக்குச் சுகமே செல்வேன். 13

இவ்வாறு சிந்தித்த வாயுமைந்தன், உடனே வாயுவைப்போல் சினமுற்று, பயங்கரமான பராக்கிரமத்தோடு, துடையினது பெருவேகத்தால் மரங்களை முறித்தெறிய வாரம்பித்தார். 14

அநந்தரம் அந்தவீரன், பலவகை மரங்களும் கொடிகளும் நிறைந்து மதங்கொண்ட பறவைகளெங்கு மொலிக்கப்பெற்ற அந்தப்புர வனத்தை முறிக்கலுற்றார். 15

அப்பொழுது அவ்வனம், மரங்கள் முறிந்து, குளங்களிடிந்து, செய்குன்றுகள் பொடிபட்டு, காண்பதற்கு இன்னாதாயிருந்தது. 16

பலவகைப் பறவைகள் கதற, வாவித்தடங்களிடிய, செந்தளிர்காந்த, வாடுகின்ற செடிகளுங் கொடிகளுமாய் அந்த வனம், காட்டுத்தீயிற் பட்டதென வழகழிந்தது. 17½

அக்கொடிகளெல்லாம், தழுவியிருந்த மரங்கள் முறியவே, பயந்து நடுங்கும் பெண்களென அலையாநின்றன. 18

𑌲𑌤𑌾𑌗𑍃𑌹𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌗𑍃𑌹𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌮𑌹𑍋𑌰𑌗𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌲𑌮𑍃𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍁𑌤𑍈𑌃 । 𑌶𑌿𑌲𑌾𑌗𑍃𑌹𑍈𑌰𑍁𑌨𑍍𑌮𑌥𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌗𑍃𑌹𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌦𑌭𑍂𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍 ॥ ௧௯

𑌸𑌾𑌵𑌿𑌹𑍍𑌵𑌲𑌾𑌶𑍋𑌕𑌲𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌥𑌲𑍀𑌶𑍋𑌕𑌲𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌾 । 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌪𑍇𑌰𑍍𑌬𑌲𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 ॥ ௨௦

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑌤𑍇𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌲𑍀𑌕𑌂 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌰𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑍍𑌤𑍋𑌰𑌣𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௨௧

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

கொடிமாடங்கள் குலைந்து, சித்திரமண்டபங்கள் சிதைந்து, பெரும் பாம்புகள்பட்டு, கொடுவிலங்குகள் கெட்டு, கல்லினில்லங்கள் கலைந்து, நாட்டுமாடங்கள் நகர்ந்து, பெரியதான அந்தவனம் அலங்கோலமா யந்த மிழந்தது. 19

சிறிதுங்கலையாம லழகாய்ப் படர்ந்தபடியே விளங் கும் அசோக (ந்தொடக்கமான) கொடிக ளடர்ந்து, ஈரைந்துசிரத்தான் படைத்த சுந்தரிகள், விஹரிப்பதற் கிடமாயிருந்த, அச்சிங்காரவனத்தி லிடமெங்கும், வான ரத்தி ஞண்மையினல் துயரக்கொடிகளடர்ந்து தோன் றின. 20

இவ்வாறு அந்த வானரன், குரங்குகட்குக் குரங் கென்னும்படி குரங்குத்தனம்செய்து, பேராணவங் கொண்ட ராவணராஜன் மனதிற்குத் தீராவனுக்கங் தேடியபின், மிகவும் வல்லவரான பலருடன் தாம் தனிய ராய் போர்புரியக்கருதி, கோபுரவாயிலின் தலையில் வீரப் பாடுதோற்ற வீற்றிருந்தார் 21

நாற்பத்தோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌤𑌤𑌃𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌭𑌂𑌗𑌸𑍍𑌵𑌨𑍇𑌨 𑌚।
𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃॥

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑍃𑌗𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍇𑌦𑌿𑌰𑍇॥ ௨

𑌤𑌤𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃।
𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌦𑌦𑍃𑌶𑍁𑌰𑍍𑌭𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍॥ ௩

𑌸 𑌤𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍॥ ௪

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌮𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌮𑍍॥ ௫

𑌕𑍋𑌯𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌹𑌾𑌗𑌤𑌃।
𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌿॥ ௬

𑌆𑌚𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌮𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌭𑌗𑍇 𑌭𑌯𑌮𑍍।
𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌸𑌿𑌤𑌾𑌪𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌯𑌮𑍍॥ ௭

நாற்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது பறவைகள் கரைய, மரங்கள்முறியக் கிளம்பிய பேரொலியால், இலங்கையில் யாவரும் பயப் பட்டு நடுக்குறத் தலைப்பட்டார்கள். 1

பயந்து மருண்டோடும் மிருகங்களும் பறவைகளும் விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டு, அரக்கருக்குக் கேடுதருங் கொடுங்குறிகள் காட்டிவிட்டன. 2

அப்பொழுது ராக்ஷஸிகள், நித்திரைகொலைந்து அலறியெழுந்து விகாரமாக வாயைப் பிளந்துகொண்டு பார்க்க, வனமெங்குமழிந்து வானரமொன்று வீரந்தோற் றக் காணப்பட்டது. 3

பெருந்தோளும் பெருமிடுக்கும் படைத்த அம்மா வீரன் அவர்களைப்பார்த்து, உடனே அவ்வரக்கிகளுங் கண்டு துணுக்குறும்படி வடிவத்தைப் பெரிதாக்கினர். 4

பிறகு, மலையெனப்பெரிய சரீரத்தொடு மிகுந்த பலவானாய் விளங்குமந்த வானரனை யரக்கிகள் பார்த்து ஜானகியைக் கேட்கலுற்றார்கள். 5

ஓ நெடுங்கணிளமாதே! இவன் யாவன்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்துஇவனெதற்காக இங்குவந்தான்? இவனுடன் நீயெப்படிதான் ஸம்வாதம் செய்தனை? எங்க ளுக்குச் சொல்; இதிலுனக்கு யாதும்பயமில்லை. கறுத்த கடைக்கணுக்குடைய காரிகையே! இவ னுன்னுடன் பேசியதுதா னென்னை? (என்றார்கள்.) 6-7

ஸுவர்ணப்ரவீஸுதாஸாக்ஷீ ஸீதாஸவஸ்ரம்ஶமானஸா।
ராக்ஷஸாஸ்ஸீரமாவிணாம் விஜ்ஞாதோ நைககாமகஃ॥ அ

யத்யப்யேவம் விஜானீத யோயம் யாசாகவிஷ்யதி।
ஸுஹிதஸ்ய ஹ்யஹோ வாக்யான் விஜானாதி நஸம்ஶயஃ॥ கூ

ஸுஹஸ்யஸ்ய ஸீதா ஸூரி நைநஞ்ஜா நாஸிகோ நயஸ்॥
வேஷ்யராக்ஷஸஸைவைநம் காமாவிணீமதஸ்॥ க0

வைதேஹ்யா வசநம் ஶ்ருத்வா ராக்ஷஸ்யோ விஶ்ருதாஶ்ரமாஃ
ஸ்திதாஃ காஶ்சித்கதாஃ காஶ்சித் ராவணாய நிவேதிதும்॥ கக

ராவணஸ்ய ஸமீபே து ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதாநநாஃ।
விரூபம் வானரம் பீமமாக்யாதுமுபசக்ரமுஃ॥ கஉ

அஶோகவநிகாமத்யே ராஜந்பீமவபுஃ கபிஃ।
ஸீதயா க்ருதஸம்வாதஸ்திஷ்டத்யமிதவிக்ரமஃ॥ கங

ந ச தம் ஜானகீ ஸீதா ஹரிம் ஹரிணலோசநா।
அஸ்மாபிர்பஹுதா ப்ருஷ்டா நிவேதயிதுமிச்சதி॥ கச

வாஸவஸ்ய பவேத்தூதோ தூதோ வைஶ்ரவணஸ்ய வா।
ப்ரேஷிதோ வாபி ராமேண ஸீதான்வேஷணகாங்க்ஷயா॥ ().

தேநஸ்த்வத்புதரூபேண யத்தத்தவ மநோஹரம்।
நாநாம்ருகமணாகீர்ணம் ப்ரம்ருஷ்டம் ப்ரமதாவநம்॥ கரு

அப்பொழுது, அங்கமெங்கு மழகான கற்புடைச் சீதை அறைகின்றாள். கொடிய ரூபந்தரிக்கு மரக்கர் படியைக் கண்டறிய வென்னாலென்னும்! அவனென்ன செய்யுமோ, பூாம்பின்ஜாடை பாம்பிற்கேயன்றோ தெரியும்! அதில் ஸம்சயமேது! யானுமிதைக்கண்டு பயப்படுகின்றேன். இஃதின்னாரென்றெனக்குந்தெரியத்தானில்லை. ஆகிலும், எனக்குத்தோன்றுகிறது.—நினைத்தபடி வடிவெடுக்கவல்ல ராக்ஷஸன்றானிப்படி வந்திருக்கவேண்டும்.

வைதேஹி யிவ்வா றுரைக்கக்கேட்ட ராக்ஷஸிகள், மூலைமூலையாய்ச் சிதறியோடி சிலரொளித்தும் சில ரிராவணனுக்குத் தெரிவிப்பதாய்ச் சென்றும் போந்தார்கள்.

இராவண னண்டையிற்சென்ற ராக்ஷஸிகள், விகாரமாய் வாயைத்திறந்து, கோரரூபத்தோடு பயங்கரனாயிருக்கும் வானரனை வருணிக்கத்துடங்கினார். 12

அடிகளே! அசோகவனத்தி னிடையில் பயங்கரமான வடிவெடுத் தளவற்ற மிடுக்குடனோர் குரங்கு, ஸீதையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றது. 13

மானமர் மென்னோக்குடைய ஜானகியைப் பலவாறு கேட்டோம் யாங்கள், வானரனை யின்னானென் றுரைக்க விசைவில்லாதாள்போலும் சீதை. 14

வாசவன் விடவந்த தூதுவன்றானோ! குபேரன் வரவிட்ட குரங்கேதானோ! சீதையைத்தேட விராமன் செலவிடுத்த சேவகன்றானோ! யாவனோ வறிகிலோம். 15

கண்டால் வியக்கத்தக்க ரூபங்கொண்ட அவ்வானரன், அழகியதாய் பலவிலங்குகள் நிறைந்த உன் நந்தவனத்தை யில்லையெனத் துடைத்துவிட்டது. 16

நதத்ர கஶ்சிஷ்டோஷோ யத்ஸே நநவிநாஶித:|
யத்ர ஸாஜாநகீஸீதா ஸதேநநவிநாஶித:|| கஎ

ஜாநகீரக்ஷணார்த்தம் வா ஶூரோ ராவணேநாவமஹ்யதே|
கயவா ஶ்ருத்வஸ்ய ஸைவதேநாபிரக்ஷிதா|| கஅ

த்வாரவத்ரவபூஷாஶ்யம் யம்ஸீதாஸ்யயோஷிதா|
ப்ரவ்யஜஶ்ரீம்ஶாவாவ்யக்ஷ ஸ்வதேநாபிரக்ஷித:|| கசு

தஸ்யாஹ்ருரபிவஸ்யாஹ்ருக்வம் ஜம்பராஜ்ஞாதாஉஹேஷி
ஸீதாஸம்ஹாஷிதாயேந தஇநம்வவிநாஶிதழ|| உ0

உநஃவரிஹ்ருஹீதாம்தாம் தவரக்ஷாமணேஸ்வர|
கஸ்ஸீதாஉஹிஹாஷேத யோநஸ்யாக்ருத்யக்ருஜீவித:|| உக

ராக்ஷஸீநாம்வஶ்ரூகா ராவணோராக்ஷஸேஶ்வர:|
ஹாதாஸ்ரீஶிவஜஜ்ஞாய கோவஸம்வதிஷ்டேக்ஷண:|| உஉ

தஸ்யக்ருஜஸ்யேநத்ராஹ்யாம் ஆவதஜாஹ்ரபிம்ஶவ:|
தீவ்த்ராஹ்யாஶிவதீவாஹ்யாம் ஸாதிஷ்டேஷ்ஸ்நஹபிம்ஶவ:|| உங

அவ்வனத்தில் அக்குரங்கினு லழிக்கப்படாதவிடம் சிறிதுமில்லை யென்றாலும், அந்த ஜாநகி வசிக்குமிடம் மாத்திரம் கெடுக்கப்பட்டதில்லை. 17

ஜானகிக்காதரவானவிடமென்றுதா னழிக்கவில்லையோ, ஆயாஸத்தினுல் தானே தெரியவில்லை. ஆனால் அதற்கு ஆயாஸமென்பதேது? ஆனபின்பு நிச்சயமாய் அவளைக் காக்கவென்றே அழித்ததில்லை யென்னவேண்டும். 18

தளிரும் மலருமாய்த் தழைத்தோங்கி யழகாய வசோகத்தின் கீழன்றோ சீதையிருப்பது! அதை யப்படியே தீண்டாமல் விட்டுவிட்டது. 19

சீதையுடன் சம்பாஷித்தது மன்றிக்கே அவ்வனத்தையு மழித்த அக்கொடிய வானரத்தின் மீது, உனது கொடுமையெல்லாந் தோற்றத் தண்டனையொன்றைக் கட்டளையிடுவாய். 20

அரக்கர் குலக்கோமானே! உன் மனத்தாலொப் புக்கொள்ளப்பட்ட பின்பு, சீதையுடன் ஒருவன் பேசுவதென்றால்,அவன் உயிரையிழந்ததாயன்றோ எண்ணப்படுவான்! 21

அரக்கர்தம் மரச னிராவணன், இவ்வாறரக்கிகள் சொலக்கேட்டு, கோபத்தால் கண்களை யுருட்டி விழித்துக் கனல் கிளர்ந்தாலெனச் சொலித்தான். 22

அவ்வாறு சினங்கொண்ட ராவணன்றன் கண்களினின்றுங் கண்ணீர்த்துளிகள், சொலிக்கின்ற விரண்டு விளக்குகளி னின்றும், சுடர்த்துளிகள் சொட்டுமாப் போல் சொட்டலுற்றன. 23

ஆத்மந: ஸத்³ருஶாந் ஶூராந் கிம்கராந்நாம ராக்ஷஸாந்|
வ்யாதி³தே³ஶ மஹாதேஜா நிக்³ரஹார்த²ம் ஹநூமத:॥ ௨௪

தேஷாமஶீதிஸாஹஸ்ரம் கிம்கராணாம் தரஸ்விநாம்॥௨௫

நிர்யயுர்ப⁴வநாத்தஸ்மாத் கூடமுத்³க³ரபாணய:॥
மஹோத³ரா மஹாத³ம்ஷ்ட்ரா கோ⁴ரரூபா மஹாப³லா:|
யுத்³தா⁴பி⁴மநஸஸ்ஸர்வே ஹநூமத்³க்³ரஹணோத்³யதா:॥ ௨௬

தே கபீந்த்³ரம் ஸமாஸாத்³ய தோரணஸ்த²மவஸ்தி²தம்|
அபி⁴பேதுர்மஹாவேகா³: பதங்கா³ இவ பாவகம்॥ ௨௭

தே க³தா³பி⁴ர்விசித்ராபி⁴: பரிகை⁴: காஞ்சநாங்க³தை³:|
ஆஜக்⁴நுர்வாநரஶ்ரேஷ்ட²ம் ஶரைஶ்சாதி³த்யஸந்நிபை⁴:॥ ()

முத்³க³ரை: பட்டிஶை: ஶூலை: ப்ராஸதோமரஶக்திபி⁴:|
பரிவார்ய ஹநூமந்தம் ஸஹஸா தஸ்து²ரக்³ரத:॥ ௨௯

ஹநூமாநபி தேஜஸ்வீ ஶ்ரீமாந் பர்வதஸந்நிப⁴:|
க்ஷிதாவாவித்⁴ய லாங்கூ³லம் நநாத³ ச மஹாஸ்வநம்॥ ௩௦

அப்பொழுது தன்னைப்போல் சூரர்களான கிங்கரரென்னு மரக்கர்களைக்கூவி, அனுமனைத் தணிக்கும்படி தன்மிடுக்கு தோற்றக் கட்டளையிட்டான். 24

மகாபலசாலிகளான அவர்கள்தா னெண்பதினாயிரம் (பெயர்கள்.) 24½

பெருவயிறும், பெரும்பற்களும், பயங்கரமான ரூபத்தோடு மஹாபலசாலிகளாய், ஏற்கனவே சண்டையென்றால் அண்டுகொள்ளாத அத்தனைபெயரும், அனுமானைப் பிடிக்கத் துடித்துக்கொண்டு, கூடம், முற்கரம் என்கிற ஆயுதங்களுங் கையுமாய், அவ்வரமனையினின்றும் வெளிப்பட்டார்கள். 26

உடனே யவர்கள் அதிவேகத்துடன் வந்து, கோபுரத்தின்மேலிருந்து காத்துக்கொண்டிருந்த ஹநுமானைக் கிட்டி, அக்கினியில், விட்டில்கள் வீழ்ந்தாலென மேல் விழுந்தார்கள். 27

தடிகளாலும், வகை வகையான உழல்த் தடிகளாலும், பொன்பிடியிட்ட பட்டாக் கத்திகளாலும், சூரியன்போன்ற சரங்களாலும், அவர்கள் அக்கவியரசனை, நாற்புறமும் அடித்தார்கள். 28

சம்மட்டி, பட்டசவாள், சூலம், இறகம்பு, இருப்புலக்கை, கைவேல், இவைகளோடு அனுமானைச் சூழ்ந்து, தளராமல் துணிந்தவராய் நின்றுக்கொண்டார்கள்.

அளவற்ற தேசுடைய அனுமான், அசலம்போல் அசட்டையுடன், வாலைத் தரையில் மோதிப் பெருங் கோஷமொன்று போடலுற்றார். 30

ஸஹஸ்ரக்ஷாஸமாகாரோ ஹநுமாநுமாரதாத்மஜ:|
யுஷ்டரோஷ்டாபாரோஸ மஞ்சாம்ஶஷ்ஷைநவஸ்ரயந:॥ ௩௧

தஸ்யாஷ்டோஷ்டிதஶஷ்ஷைந ஹதாஸாநநாதிநா।
வெதம்விஜஹம்மாமமநா ஊமெஜ்ஜெஸ்வூஹொஷயக॥ ()

ஜயத்யதிபயொராஜோ யக்ஷணஸ்வஹாபய:|
ராஜாஜயதிஸந்த்ரீவொ ராவவெணாஹிவாயிதஃ॥ ௩௩

ஷாவொஹம்கொஸமெம்த்ருஸ்ய ராஸ்யாக்ஷிஷ்டசஜணஃ|
ஹநுமாநுஶத்ரூமெஸந்யாநாம் நிஹம்தாமாரதாத்மஜஃ

நராவணஸஹஸ்ரம்ஷி யமெஜவ்ருதிபமம்ஹவெகு।
ஶிமாஹிஷ்டம்ப்ருஹரதஃ வாஊவெஷ்டுஸஹஸ்ரஶஃ॥ ௩௫

சஊலயிகூாவமரீம்மம்சா ஹிவாஊ்யவமெயஶிஸ்ரீழ|
ஸஸ்யஷாசுமர்மஷிஷ்யாஷி ஷிஷதாம்ஸவர்ரக்ஷஸாழ॥ ௩௬

தஸ்யஸஞாஊஶஷ்ஷைந தெஹவநுஹயஶம்கிதாஃ|
ஊஊயஶம்ஷ்டுஹநம்ஸம்தம் ஸம்யாமெஷிவொஞதழ॥ ௩௭

அப்பொழுது பெருப்பெருத்த வுருவமொன் றெடுத்துக்கொண்டு, வாயுவின் சேயென்பதை உண்மையாக்கும்படி, இலங்கையெங்கும் பேரொலியாய் நிறைப்பானெண்ணி, உத்தட்டியாய்ச் சிங்கநாதம் செய்வாரானார். ()

சீரியதாயவர் செய்த சிங்கநாதம், திசையெங்குமெதிரொலியுண்டாகச்செய்ய, ஆகாயத்திலிருந் தலரிக்கொண்டு பறவைக ளூதிரத்தலைப்பட்டன. அப்பொழுது, கெட்டியா யிதுவுமொன்று கூவிச் சொன்னார். 32

கரைகடந்த பலங்கொண்ட ராமராஜன், யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி விளங்குகின்றார். மிக பலவா னிலக்குமனு மதற்கு முன்னே, மன்னனெங்கள் சுக்கிரீவன், போதாமைக்கு ராகவன்ற னருள் பெற்று விளங்குகின்றார். 33

வருத்தமற் வினை முடிக்கும் கோசலர்கோ னிராமன்றன் கிங்கரன்யான், மாற்றார்தஞ் சேனைதனை மாள்விக்கும் மாருதியென் பேரனுமான். 34

சிலைகளையும், மரங்களையு மாயிர மாயிரமா யெடுத்துச் சாடும்பொழுது, அமர்க்களத்தி லாயிர ராவணராயினும், என்றனுக்காற்றகில்லார். 35

அந்தயான், அரக்கர்க ளனைவருங்காண விலங்கைதனை மலங்கச்செய்து, மைதிலியைப் பணிந்து, குறைதீர்ந்து மீளப்போகிறேன். 36

இவ்வாறவர் செய்த சிங்கநாதம் செவிப்படவே, அவர்களனைவரும் பயந்து நடுக்குற்று, சந்தியிற் சிவந்த மேகம்போல் உன்னதமான அனுமானைக் கண்ணுற்றார்கள். 37

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾।
𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌰𑌮𑍇𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌗𑌦𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌃॥

𑌸𑌮𑍇𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌯𑌸𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌂 𑌤𑍋𑌰𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௩௧
𑌸 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌘𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌜𑌘𑌾𑌨 𑌰𑌜𑌨𑍀𑌚𑌰𑌾𑌨𑍍॥ ௩௨

𑌸 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌦𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥
𑌵𑌿𑌚𑌚𑌾𑌰𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍋𑌦𑍍𑌧𑌤𑌿𑌃॥ ௩௩

𑌸 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥ ()

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌕𑌤𑌿𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃।
𑌨𑌿𑌹𑌤𑌾𑌨𑍍𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍॥ ()

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌤𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍। 𑌸𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌹𑌿𑌣𑍋𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌜𑌮𑍍𑌬𑍁𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍॥ ௩௬

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 - 𑌶𑌿𑌵𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌃॥

ஆயினும் மவ்வரக்கர்கள், இறைவனதாணைக்கஞ்சி, மீளவுந் துணிந்து, பயங்கரமான பலவகை யாயுதங்களோடு, மெள்ள மெள்ள அவரைக்கிட்டி மேல் விழுந்தார்கள். 38

இப்படி அச்சூரர்கள், பலவானுன, ஹனுமானை முற்றுஞ்சூழ அவர், கோபுரவாயிலுக் கிட்டிருந்ததோ ரிருப்புலக்கையைத் தூக்கிக்கொண் டரக்கரை யரக்கலுற்ருர். 39½

பாம்போடெழும்பிய பறவைக் கிறைபோல், அதையெடுத்துக்கொண் டாகாயத்திற் கிறு கிறுவென்று சலம் பாடினுரந்த வாயுகுமாரன். 40½

அப்படியே அந்த கிங்கர வீரர்கள் யாவரையுங் கொன்று வாயுமைந்தன், சிறிதும் வீரங்குன்ருமையால், மீளவும் போர்செய்ய விரும்பி, அக்கோபுரமே வந்து சேர்ந்தார். 41½

அப்பொழுது அதில் பயந்தோடிய சிலராக்ஷஸர்கள், கிங்கரர் யாவருந் துஞ்சினு ரென்றி ராவணனுக் கறிவித்தார்கள். 42½

அரக்கர் பெருஞ்சேனை நெருக்குண்ணக்கேட்ட ராவணனும், கண்களையுருட்டிவிழித்து, நிகரிலாப்போர் வீரனை பிரஹஸ்தன் மைந்தனுக் காணையிட்டான். 43

நாற்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌾𑌨𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃। ௧

𑌵𑌨𑌂𑌭𑌗𑍍𑌨𑌂𑌮𑌯𑌾𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑍋𑌨𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌃॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌭𑍀𑌮𑌂𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍। ௨
𑌇𑌤𑌿𑌸𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍𑌬𑌲𑌮𑍍॥
𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌮𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌮𑌿𑌵𑍋𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑍍।
𑌆𑌰𑍁𑌰𑍋𑌹𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥

𑌆𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌂𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪𑌃।
𑌬𑌭𑍌𑌸𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌇𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃॥ ௪

𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌧𑍃𑌷𑍍𑌯𑌚𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌦𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌤𑌮𑍍।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌲𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌮𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍॥ ௫

𑌸𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌸𑍍𑌫𑍋𑌟𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌪𑍂𑌰𑌯𑌨𑍍॥ ௬

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌫𑍋𑌟𑌿𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌘𑌾𑌤𑌿𑌨𑌾।
𑌪𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌹𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃॥

𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌜𑍍𑌜𑌯𑌤𑌾𑌂𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌰𑌾𑌜𑌾𑌜𑌯𑌤𑌿𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌃॥ ௮

நாற்பத்துமூன்றாம் ஸர்க்கம்

பிறகு, கிங்கரர் யாவரையுங் கொன்ற ஹநுமான் யோசிக்கின்றார். ½

வனத்தை யழித்தேன், ஆயினும் தேவாலயம் போன்ற இம்மாளிகையை யிடித்தேனில்லையே! அதையுஞ் செய்தாலல்லது பயமுண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் இதை யிடிக்கின்றேனென்று தீர்மானித்து, தம் பலத்தைக் காட்டுவதற்காக, மேருவின் சிகரம்போ லருகிருந்ததோர் சைத்தியத்தின் மீது பாய்ந்தேறினார். (சைத்தியம்-தேவாலயம் முதலியன.) 3

மலைபோன்ற மாளிகையின் மேலேறி மாருதியார், ஒளியின் மிகுதியா லிரண்டா மிரவியென விளங்கலுற்றார்.

அசைக்க வரிதாய்ச்சிறந்த அப்பெருங்கட்டிடத்தை யாக்கிரமித்த ஆஞ்சனேயன், பாரியாத்திரமென்னுங் குலவரைபோல் பிரகாசித்தார். 5

பிறகு தம் பிரபாவத்தால் பெருத்ததொரு சரீரமெடுத்த வாதாத்மஜன், இலங்கைதனைப் பேரொலியாய் நிறைத்துக்கொண்டு, திடனாயொரு சிங்கநாதம் போடலுற்றார். 5

செவிடுபடும்படி அவர்போட்ட பெருங்கூச்சலினால், பல பலவென்று பக்ஷிகள் உதிர, சைத்தியத்தைக் காத்திருந்த சேவகர் சிந்தை கலங்கினார்கள். 7

அத்திரங்கற்ற ராகவனும், வலத்திற் சிறந்த இலக்குமனும் யாவருக்கும் மேலாக விளங்குகின்றார். அவரோடு, ராகவனால் காப்புண்ட சுக்கிரீவராஜனும் ஓங்குகின்றார்.

𑌦𑌾𑌸𑍋𑌹𑌂𑌕𑍋𑌸𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥

𑌨𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂𑌮𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌲𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍।
𑌶𑌿𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌶𑍍𑌚𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃॥ ௧௦

𑌅𑌰𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌮𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌮𑍍।
𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌿𑌷𑌤𑌾𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌶𑍍𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑍋𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪𑌃।
𑌨𑌨𑌾𑌦𑌭𑍀𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑍍𑌰𑌾𑌦𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌭𑌯𑌮𑍍॥ ௧௨

𑌤𑍇𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌶𑌤𑌂𑌯𑌯𑍁𑌃।
𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌖𑌡𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍𑌪𑌰𑌶𑍍𑌵𑌧𑌾𑌨𑍍॥
𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌂𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍॥ ௧௩

𑌤𑍇𑌗𑌦𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌘𑍈𑌃𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌦𑍈𑌃।
𑌆𑌜𑌘𑍍𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌬𑌾𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑍈𑌃॥

𑌆𑌵𑌰𑍍𑌤𑌇𑌵𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌯𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑍋𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍॥
𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌬𑌭𑍌𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌗𑌣𑌃॥ ௧௪

𑌤𑌤𑍋𑌵𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑍀𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂𑌸𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥ ௧௫

கிலேசமின்றி செயல்முடிக்கும் கோசலைக்கோ னிராமனது தூதுவன்யான், மாற்றலர்தம் சேனைதனைச் சுவற்ற வல்ல மாருதி யென் பெயர்தா னனுமான். 9

கற்களையு மரங்களையுங் கண்டபடி யெறிகின்ற என்னோ டமரில், ராவணனைப்போல் பகைவ ராயிரமே யாயிடினு மாற்றகில்லார். 10

இலங்கை மலங்கச்செய்து மைதிலியைத்தான் பணிந்து குறைமுடித்து, அரக்கரெல்லாம் பார்க்க மீளவும் யான் போவேனாக. 11

இவ்வாறந்த வானரேந்திரன், விமானத்தி லிருந்தபடியே அங்குள்ளோர்க் கிஃதுரைத்து, அரக்கர்க ளஞ்சும்படி பயங்கரமா யொரு சத்தம் போட்டார். 12

அந்த பெரும் சத்தத்தைக்கேட்டு அதைக் காத்திருந்தவர்கள், பலவகை அத்திரங்களும், இறகம்புகளும், கத்திகளும், கோடாலிகளு மெடுத்துக்கொண்டு அவரையெதிர்த் தெறிந்து பெருப் பெருத்த சரீரத்தோ டவர்களவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். 13½

அப்பொழுது விதம் விதமான தடிகளும், தண்டுகளும், ஆதித்தன்போல் விளங்கு மம்புகளுங் கொண்டு, ஆஞ்சனேயரை அடிக்கத் துடங்கினார்கள். 14½

அப்பொழுது கங்கையின் வெள்ளம் சுழியாறு படுமாப்போல் அரக்கர்குழாம், அவரை, அங்கங்கே சூழ்ந்துகொண்டது. 15½

அப்பொழுது வாதாத்மஜனுக்கு ரவுத்ராகாரமாய் கோபம் மூண்டுவிட்டது. 16

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௭
[illegible] ௧௮

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௯

[illegible]
[illegible] ()
[illegible] ௨௧

[illegible]
[illegible] ௨௨
[illegible]
[illegible] ௨௩
[illegible]
[illegible]
[illegible] ()
[illegible]
[illegible] ௨௫

इति श्रीस्कान्दपुराणे - शिवमाहात्म्यखण्डः॥

உடனே அந்த மாடத்தைத் தாங்கிநின்ற பொன் மயமானதோர் பெருந்தூணைப்பிடுங்கி, வாயுவின் மைந்தனை தம்முடைய பலமெல்லாம் தோற்றும்படி, வேகமாய் அதைப் பலபடியாய்ச் சுற்றிவந்தார். 17½

அப்பொழுது அதிலோர் நெருப்புண்டாகி அம்மாளிகையைப் பற்றிக்கொண்டது. 18

பிராஸாதம் பற்றியெரியக்கண்ட போர்வீரன், இந்திரன் வச்சிராயுதங்கொண்டு அசுரரைத் தகற்பதுபோல, அரக்கர் பலரையும் நெருக்கி ஆகாயத்திற் கிளம்பி, வீரச் செறுக்கோ டிந்தவிதம் சொல்லத் தொடங்கினர். 19½

சுக்கிரீவன் வசத்திலிருக்கின்ற மிகுந்த பலசாலிகளான வானரஸ்ரேஷ்டர்கள் அதிதீரர்கள், என்னைப் போல் பல்லாயிரம் பெயர்கள் புறப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

இப்படி நம்மைப்போல் பல வானரரும் இப்புவியெங்கும் சுற்றித் திரிகின்றார்கள். 21

சிலர் பத்துயானை பலங்கொண்டவர்; சிலர் அதில் பதின்மடங்கு அதிகமானவர்; சிலர் ஆயிரம் குஞ்சரங்களுக்கீடான மிடுக்குடையவர்கள். 22

பெருவெள்ளங் கோத்தாப்போல் சிலரும், பெருங் காற்றடித்தாற்போல் சிலரும், இப்படியென்று சொல்லப்போகாமல் சிலருமாய், வானரர்கள் அதிபலவான்களா யிருக்கின்றார்கள். 23

இவ்விதமாய், தந்தமும் நகமுமே படையாகக் கொண்ட கோடாகோடி வானரர் புடைசூழ, சுக்கிரீவ ராஜன் உங்களைத் துலைக்க வரப்போகின்றார். 24½

இக்ஷ்வாகு குலத்திறைவனை அப்பெரியவருடன் பகைமைகொண்டவரையில் இனி இந்த லங்கையுமில்லை, நீங்களுமில்லை, ராவணனுமில்லை கண்டீர்! 25½

நாற்பத்துமூன்றும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌟𑍁𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃.

𑌸𑌂𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌚𑍍𑌰𑍇𑌣𑌵𑍍𑌰𑌹𑌤𑍍𑌤𑌸𑌵𑍍𑌯𑌸𑌾𑌤𑍋𑌬𑌮𑍀
𑌜𑌂𑌬𑌾𑌲𑌾𑌮𑍀𑌮𑌹𑌾𑌪𑌂𑌕𑍇𑌷𑍍𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌜𑌘𑍁𑌗𑌾𑌮𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌲𑌜𑌰𑍍𑌰𑌃॥ க

𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌂𑌬𑌰𑌯𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌕𑌾𑌂𑌦𑌯𑌃।
𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌨𑌯𑌨 𑌪𑍍𑌤𑌂𑌦𑌸𑍍𑌸𑌮𑌰𑌘𑌾𑌜𑌰𑍍𑌯𑌃॥ *
𑌯𑌨𑍍𑌲𑌕𑍍𑌰𑌯𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌘𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌸𑌾𑌯𑌕𑍈।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌰𑌯𑌾𑌤𑌨𑌾𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑌿𑌸𑌮𑍍𑌵𑌨𑍈॥ ௩

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌰𑌵𑍋𑌷𑌣 𑌯𑌨𑌘𑍋𑌮𑌹𑌤𑌾𑌢𑌿𑌶𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌢𑌿𑌶𑍍𑌵𑌨𑌹𑌶𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌸𑌹𑌸𑌾𑌸𑌮𑌵𑍇𑌪𑌯𑌤॥ ௪

𑌰𑌯𑍇𑌨𑌵𑌾𑌰𑌯𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌤𑌨 𑌤𑌮𑌾𑌗 𑌤𑌮𑌘𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌃।
𑌹𑌨𑌘𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑍇𑌗𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌜𑌹𑌷𑍁𑌚𑌨𑌨𑌾𑌦𑌚॥ ௫

𑌤𑌂𑌤𑍋𑌰𑌣𑌵𑌿𑌟𑌂𑌕𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌨𑌘𑌮𑌂𑌤𑌂𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍।
𑌜𑌂𑌬𑌾𑌲𑌾𑌮𑍀𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌘 𑌵𑌿𑌲𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌿𑌶𑌿𑌤𑍈𑌤𑌸𑍍𑌲𑌰𑍈𑌃॥

𑌕𑌡𑍁𑌚𑌂𑌚𑍍𑌰𑌣𑌵𑌦𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇𑌨𑌕𑌣𑍀𑌨𑌾।
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌵𑍋𑌰𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌾𑌰𑌾𑌵𑍈 𑌦𑍁𑌶𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂𑌕𑌪𑌶𑍍𑌵𑌰𑍈॥

நாற்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம்

அரக்கர்கோ னிட்ட கட்டளையின்படி பிரஹஸ்தன் மகன், பலவானன ஜம்புமாலியென்னும் பெரும் பல்லன், வில்லுங் கையுமாய் வெளிப்பட்டான். 1

சிவந்த மாலைகளணிந்து, ஆரங்கள் தரித்து குண்டலம்பூண்டு, பெரியனாய், கண்கள் சுழலக் கொடியனாய், போரில் வெல்லவரியனாய், பெரிதாயழகாயபாணங்களுக் கேற்ற (வச்சிரம்போன்ற) வில்லொன்றை யெடுத்து வேகமாய் அதை இடிபோலொலிக்கும்படி குணத்தொனி பண்ணினான். 2-3

வில்லிலிருந்துண்டாய் பெரிதான அந்த குணத்தொனியானது, திசைகளும் திசைக்கோணங்களும் ஆகாயமுமெங்கும் பரவிவிட்டது. 4

கழுதைகள் பூட்டிய தோர் தேரிலேறி வருகின்ற அவ்வரக்கனை, அனுமான்கண்டு குதுகலித்துக் கொண்டாட்டத்துடன், ஒரு கொர்ச்சனை செய்தார். 5

அப்பொழுது திண்டோள் வீரனாகிய ஜம்புமாலியும், தலைவாசலின் கொடுங்கையில்தங்கிய அத்தனிவீரன்மேல், தீக்ஷணமான பாணங்கள் துறந்து துன்பப் படுத்தினான்.

முகத்திலோர் அர்த்த சந்திர பாணத்தையும், சிரத்தில் ஓர் ஏககர்ணிகையையும், கைகளில் பத்து நாராசங்களையும் பாயவிட்டு, அந்த கவியரசனைக் காயப் படுத்தினான். 7

தஸ்ய தத்ஶாஸநம் ஶ்ருத்வா ஶரணாஹிதம் ஸவ்|
ஶர்வாம் பாஜம் ஹம் விஜம் ஹாக்ஷ்ரரஸ்தீநா|| ௮

தத்தஸ்ய ரக்தம் ரக்தந ரம்ஜிதம் ஶாஶாமஹ்வ||
யதா சாஶ்ரமஹாவஜம் ஸித்தம் சம் நபிம் ஹி|| ௯

சகோவபாணாஹிஹதா ராக்ஷஸஸ்யஹாகவி|| ()

ததஃ ப்ரஶ்வித்விவாம் ஶஶஹதீம் ஸியாஃ||
தஸா தாம் ஸம் த்வாத்ய விக்ஷவபவவஷ்பவ|| ௧௦

தாம் ஶரஶ்ஶஹிக்ருஜ ஷ்லா யாராஸராக்ஷஸஃ|| ௧௧

விவஜம்கஹத்த்ருஷ்ட்வா ஹநாரம் ஸ்தம்பவிக்ருதஃ|
ஸாவம்விவஹத்வாத்ய ஜாயாராஸவிய-வாநு|| ௧௨

ஜாயஜம்கவிம்த்ருஷ்ட்வா ஸாவவ்யக்ஷம்ஹாபவ|
விக்ஷவஸபஹந்நுபாணாநு ஜம்பாராயீஹாபவஃ

ஸாவம் சதாஹித்திஶ்ச வாநாரம்வம் சஹிஹஜே|
உரஸ்யேநபாணேந ஶஹிஸ்தஸ்தநாம்தரே|| ௧௩

அப்பொழுது சரத்தால் பொத்துண்ட அவர் செம்முகம், சரத்காலத்தில் மலர்ந்த செங்கமலத்தில், சூரிய கிரணம் பாய்ந்தாலெனச் சோபித்தது. 8

ஏற்கனவே சிவந்துள்ள அவர் திருமுகத்தில், ரக்த பிந்துக்களும் சிந்தவே, ஆகாயத்தில் ஓர் செங்கமலத்தில், சிவப்புச்சாந்தைத் தெளித்தாற்போல் மிளிர்ந்து காட்டிற்று. 9

பாணம் பட்டதென்று ராக்ஷஸன் மீது கோபங் கொண்டனர். 9½

உடனே அருகிருந்ததோர் பெரும்பாறையைச் சடக்கெனப்பிடுங்கி, அந்த பலவான் மிகப் பலமாயெறிந்தனர். 10½

அதை யந்தராக்ஷஸன் சினத்துடன் பத்துப்பாணங்களிட்டுத் தகர்த்துவிட்டான். 11

அப்பொழுது ஹனுமான், தான் செய்த கருமம் அவமாய்ப்போனதுகண்டு, கடுமையானதம் மிடுக்கைக் காட்டி அடுத்திருந்ததோர் பெரிய ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கி, வீரியந்தோற்றக் கிறுகிறுவென்று சுழற்றி வந்தார். 12

ஆச்சாவைச் சுற்றிவரும் அனுமன் பலத்தைச் சம்புமாலிகண்டு, பலமெல்லாங்கொண்டு மிகவேகமாய் பாணங்கள் பல வெறிந்தான். 13

ஆச்சாவை நான்கு பாணங்களிட்டு வெட்டி யெறிந்து, புயத்தில் ஐந்தும் மார்பிலொன்றும், தனங்களுக்கிடையில் பத்தும் விட்டுத் துயரூட்டினன். 14

𑌸𑌶𑌰𑍈𑌃𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑌤𑌨𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾𑌵𑍃𑌤𑌃।
𑌤𑌮𑍇𑌵𑌪𑌰𑌿𑌘𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌵𑍇𑌗𑌿𑌤𑌃॥ ௧௫

𑌅𑌤𑌿𑌵𑍇𑌗𑍋𑌤𑌿𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑌲𑍋𑌤𑍍𑌕𑌟𑌃।
𑌪𑌰𑌿𑌘𑌂𑌪𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌜𑌂𑌬𑍁𑌮𑌾𑌲𑍇𑌰𑍍𑌮𑌹𑍋𑌰𑌸𑌿॥ ௧௬

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌚𑍈𑌵𑌶𑌿𑌰𑍋𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌬𑌾𑌹𑍂𑌨𑌚𑌜𑌾𑌨𑍁𑌨𑍀।
𑌨𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌨𑌰𑌥𑍋𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂𑌤𑌨𑍇𑌷𑌵𑌃॥ ௧௭

𑌸𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌜𑌂𑌬𑍁𑌮𑌾𑌲𑍀𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌪𑌪𑌾𑌤𑌨𑌿𑌹𑌤𑍋𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌚𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌾𑌂𑌗𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃॥

𑌜𑌂𑌬𑍁𑌮𑌾𑌲𑌿𑌂𑌚𑌨𑌿𑌹𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍।
𑌚𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍋𑌪𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌤𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃॥ ௧௯

𑌸𑌰𑍋𑌷𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌲𑍋𑌚𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌪𑍁
𑌤𑍍𑌰𑍇𑌨𑌿𑌹𑌤𑍇𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑍇 । 𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌶𑍁𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥ ௨௦

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

அவரும் அங்கமெங்கும் சரங்கள் நிரம்பக்கண்டு சினமூண்டு, அந்த உழல் தடியையேதூக்கி வேகமாய்ச் சுழற்றலுற்ருர். 15

பலத்தில்ட பெருத்து வேகத்திலும் விஞ்சிய அவ் வானரன், அதிவேகமா யந்த பரிகத்தைச் சுத்தியோங்கி, சம்புமாலியின் பெரிதாயுள்ள அம்மார்பினில் மோதி விட்டார். 16

உடனே அவன் தலையெங்கோ! கைகளெங்கோ! கால்களெங்கோ! வில்லெங்கோ! இரதமெங்கோ! கழுதை யெங்கோ! பாணங்களெங்கோ! அங்கு யாதும் காணக் கரிப்பாயிற்று. 17

அதாவது.—அப்படிப்பட்ட பலசாலி ஜம்புமாலி, அடிபட்டுப் புவியில் வீழ்ந்து அருமையான அங்கமெங் கும் நொறுங்கிப் பொடிபொடியாய்ப் போய்விட்டனன்.

கிங்கரருக்கான கதி ஜம்புமாலிக்கு மாய்விட்ட தென்று ராவணன்கேட்டு செக்கச்செவேலென்று கண் கள் சிவக்கச் சினங்கொண்டனன். 19

பிரஹஸ்தன் சிறுவன் பலசாலி ஜம்புமாலி மாய்ந்தா னென்று, ரோஷத்தால் சுழன்றுவரும் செங்கண்களோ டந்த ராக்ஷதர்கோன், வீரமும் விக்கிரமும் சாவப் படைத்த அமைச்சர்மக்களுக்கு அக்கணமே ஆக்ஞாபித் தனன். 20

நாற்பத்துநாலாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்ராமாயணே - ஸம்க்ஷேபஸர்க்க:||

தபஸ்ஸ்வாத்யாய நிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம் வரம்|
நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முநிபுங்கவம்|| *

கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கஶ்ச வீர்யவாந்|
தர்மஜ்ஞஶ்ச க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸத்யவாக்யோ த்ருடவ்ரத:|| *

சாரித்ரேண ச கோ யுக்த: ஸர்வபூதேஷு கோ ஹித:|
வித்வாந் க: க: ஸமர்த்தஶ்ச கஶ்சைகப்ரியதர்ஶந:|| *

ஆத்மவாந் கோ ஜிதக்ரோதோ த்யுதிமாந் கோ(அ)நஸூயக:|
கஸ்ய பிப்யதி தேவாஶ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே|| ௪

ஏததிச்சாம்யஹம் ஶ்ரோதும் பரம் கௌதூஹலம் ஹி மே|
மஹர்ஷே த்வம் ஸமர்த்தோ(அ)ஸி ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நரம்||

ஶ்ருத்வா சைதத் த்ரிலோகஜ்ஞோ வால்மீகேர் நாரதோ வச:|
ஶ்ரூயதாமிதி சாமந்த்ர்ய ப்ரஹ்ருஷ்டோ வாக்யமப்ரவீத்|| ௬

பஹவோ துர்லபாஶ்சைவ யே த்வயா கீர்த்திதா குணா:|
முநே வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா தைர்யுக்த: ஶ்ரூயதாம் நர:||
இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரபவோ ராமோ நாம ஜநை: ஶ்ருத:|
நியதாத்மா மஹாவீர்யோ த்யுதிமாந் த்ருதிமாந் வஶீ|| ௮

புத்திமாந் நீதிமாந் வாக்மீ ஶ்ரீமாந் ஶத்ருநிபர்ஹண:|
விபுலாம்ஸோ மஹாபாஹு: கம்புக்ரீவோ மஹாஹநு:|| ௯

நாற்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது ராவணனாலேவுண்ட மந்திரி மைந்தர்க ளெழுவரும், வில்லாளிகளாய், மஹாபலவான்களாய், அத்திரவித்தையைக் கற்றுங் கைவந்தும் போந்தவர்களிற் சிறந்தவரான தாங்கள், தனித்தனியே ஜயம் பெறக்கோரி, தந்தமக்குரிய துவஜங்களுங் கொடிகளுந் தூக்கப்பெற்று குதிரைகள் பூண்டு மேகம்போல் கிடுகிடென்ற செம்பொன்செய் நெடுந்தேர்களின் மீதூர்ந்தவராய், சுட்டுரைத்த நன் பொன்னிற் சித்திரமாயிழைத்த விற்கள் பிடித்து மின்னல்படர்ந்த மேகங்களோ வெனட்டங்காரத் தொனிசெய்து, பெரும்படைகள் புடைசூழ, அவன் பவனத்திலிருந்து அங்கியென்ப் பொங்கி, செறுக்குடன் வெளிப்பட்டார்கள். 1-4

ஆனால் அப்பொழுதிவர் தாய்மார்கள் மாத்திரம், கிங்கரர் சங்காரத்தைக் கேட்டவராதலால், தங்களுற்றார் பெற்றாருடன் கூடிச் சோகத்தால் சிந்தை கலங்கினார்கள். 5

இப்படி யவர்கள், செம்பொன் செய்பூண்கள் மின் செய்யும்படி, ஒருவர்க்கொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு, ஆசாரவாயிலை ஆக்கிரமித்துள்ள அனுமானை அடர்ந்து வந்தார்கள். 6

தேரொலி யென்னுந் தொனிகொண்ட அத் தானவ மேகங்கள் சரமாரி பெய்து, பொழியும் புயல்போல் பரந்து திரிந்தன. 7

அப்பொழுது மழைபோல் பொழிந்த பாணங்களால் அந்த மாருதியார், மழையில் மறைந்த மாமலை போல் மறைப்புண்டனர். 8

உடனே ஹனுமான், சரங்களுக்கெட்டாத ஆகாயத்தில் சடக்கெனக் கிளம்பி, வீரர்கள் கடவிய ரதவேகத்தையும் வியர்த்தமாக்கினர். 9

𑌸 𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌵𑍍𑌯𑌡𑌾 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 ।
𑌯𑌨𑍍𑌷𑍍𑌟𑍀𑌯𑌰𑍍𑌪𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵𑍇 𑌮𑍁𑌰𑌾𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌰𑌂 𑌭𑍈𑌰𑍇 ॥௧௦

𑌸 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌨𑌦𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍 ।
𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥௧௧

𑌤𑌲𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌹𑌨𑌤𑍍𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃
𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌹𑌨𑌤𑍍𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌦𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 ॥௧௨

𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑍍𑌯𑍋𑌰𑌸𑌾 𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍂𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑌿𑌃 ।
𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌿 ॥ ௧௩

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 ।
𑌤𑌤𑍍𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌮𑌗𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑌶𑌭𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௧௪

𑌵𑌿𑌨𑍇𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌾 𑌨𑌿𑌪𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑌃 ।
𑌭𑌗𑍍𑌨𑌨𑍀𑌡𑌧𑍍𑌵𑌜𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑍂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌵𑌦𑍍𑌰𑌥𑍈𑌃 ॥ ௧௫

𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌾 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇𑌣𑌾𑌥 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌥𑌿 ।
𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍈𑌰𑍍𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌨𑌨𑌾𑌦 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌾 ॥ ௧௬

𑌸 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌶𑍍𑌚𑌣𑍍𑌡𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 । 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌰𑌨𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌤𑍋𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥௧௭

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌂𑌚𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

வில்லுடைய மல்லருடன் விசும்பதனில் விளையாடும் வீரனுங்கே, வில்லுடைய புயற்களுடன் புயற்காற்று வீசுமாபோல் விளங்கலுற்றார். 10

பிறகு அப்பெருஞ் சேனையை, பயங்கரமானதோர் கர்ஜனையால் மிரட்டிக்கொண்டு, அவ்வரக்கரையும் தமது வீரத்தைக் காட்டிக் கெடுக்கலுற்றார். 11

அப்பகைவெல்லி, சிலரை அடிக்காலா லழித்தார்; சிலரைக் கால்களால் சிதைத்தார்; பின்னுஞ் சிலரைப் பிடிகளா லிடித்தார்; இன்னுஞ் சிலரை நகங்களாற் கிழித்தார். 12

அவ்வானரன், மார்பினால் சில்ரை மாய்த்தார்; துடைகளால் சிலரை யுடைத்தார்; அவர் கர்ச்சனையைக் கேட்டு சிலர், அப்படியே தரையில் பட்டார்கள். 13

இப்படி யவர்கள் உயிரிழந்து புவியில் விழுந்து கிடக்கக்கண்ட அச்சைனியம், பயப்பட்டு நொந்து பத்து திசையும் பரந்தோடிற்று. 14

விகாரமாய் யானைகள் வீரிட்டன; குதிரைகள் பட்டுப் புவியில் வீழ்ந்தன, முறியுண்ட கொடிகளுங் குடையுமாய் புவியெங்கும் இரதங்கள் நிறைந்தன. 15

அப்பொழுது வழியெங்கு மிரத்தவெள்ளம் ஆறுகளாய்ப் பெருகத்தலைப்பட்டது. இலங்கையெங்கும் விகாரமாய் பலவிதமான எதிரொலி யுண்டாயிற்று. 16

மிகப்பெரியரான அவ்வரக்கரைச் செகுத்து, மகா பலவானும் பெருமிடுக்குடையரான அந்த ஹனுமான், மற்றுமுண்டான ராக்ஷஸரோடும் போர்புரியக் கருதி மீளவு மந்த கோபுரவாயிலுக்கே வந்து சேர்ந்தனர். 17

நாற்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌹𑌤𑌾𑌨𑍁𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌂𑌤𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌣𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂॥ ௧

𑌸𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑌳 𑌦𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌚𑍈𑌵𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌸𑌂𑌹𑌾𑌸𑌕𑌣𑍍𑌡𑌂𑌚 𑌵𑌤𑍍𑌸𑍇𑌨𑌾𑌥 𑌨𑌾𑌯𑌕𑌾𑌨𑍍॥ *
𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍈𑌶𑍍𑌚𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍋 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑌾𑌨𑍍।
𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌹𑌣𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌗𑌸𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾॥ ௩
𑌯𑌾𑌤𑍇𑌨𑌾𑌥 𑌥𑌾𑌸𑍍𑌸𑍇𑌲𑍍 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃।
𑌸𑌵𑌾𑌜𑌿𑌰𑌥𑌮𑌾𑌤𑌂𑌗𑌾 𑌸𑍍𑌸𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿॥ ௪

𑌯𑍈𑌤𑍍𑌸𑍍𑌚𑌵𑌲𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌨𑌾𑌲𑌯𑌮𑍍।
𑌕𑌮𑌲𑌾𑌵𑌿𑌸𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌮𑍍॥ ௫

𑌨𑌹𑍍𑌯𑌹𑌂𑌤𑌂𑌕𑌵𑌿𑌂𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌮𑌣𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌤𑌕𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍।
𑌸𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍॥ *
𑌹𑍇𑌮𑌜𑌾𑌲𑌂𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌷 𑌮𑍂𑌲𑌦𑌮𑌰𑌂𑌤𑍋𑌬𑌲𑌾𑌕𑌃॥ ௬

𑌸𑌨𑌾𑌥𑌯𑌕𑍍𑌷𑌥𑌂𑌯𑌵𑌲𑍍𑌲𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑌰𑌮𑌹𑌷𑌯𑌃॥ *

𑌯𑍂𑌷𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌸𑍈𑌤 𑌸𑍍𑌸𑍈𑌲𑍍 𑌮𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑌹𑌵𑌿𑌨𑌿𑌜𑌿𑌰𑍍𑌤𑌾𑌃।
𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂𑌵𑌿𑌯𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍇𑌵𑌨𑌃॥ *
𑌤𑌦𑍇𑌵𑌨𑌾𑌥𑌵𑌂𑌦𑍇𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௮

நாற்பத்தாரும் ஸர்க்கம்

பிறகு மஹாபலவானுன வானரனுல் மந்திரிகுமாரர்கள் பட்டாரெனக்கேட்ட ராவணன், தனக்குள்ளாகவே நலமான சிந்தையொன்று செய்துகொண்டான். 1

யுத்தத்தில் வாயுவைப்போல் பாய்ந்து அனுமானைப் பிடிப்பதாய் படபடக்கின்ற யுத்தநீதியில் வல்லவரான விரூபாக்ஷன், யூபாக்ஷன், துர்த்தரன், பிரகஸன், பாஸகர்ணன் என்னும் ஐந்து ராக்ஷஸ வீரர்களைப் பார்த்து ராவணன் ஆக்ஞைசெய்கின்ருன். 2-3

சேனுபதிகாள்! நீவிர்யாவரும் இரதகஜதுரகாதிகளுடன் கூடிய பெருஞ்சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு அக்குரங்கைத் தணிக்கப் பாருங்கள் என்ருன். 4

அவ்வானரத்தின் விஷயத்தில் யாரேயாயினும் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்; தேசகாலங்களுக்கு விரோதமான செயலுக்கும் பதிற்சொல்லி யாகவேண்டும். 5

அதின் செயலைக்கண்டால் அஃதெனக்குக் குரங்காய்த் தோற்றவில்லை. அளவற்ற பலங்கொண்டதொரு பெரும்பூதத்தை, நமக்கென்று இந்திரன் நெடுநாள் செய்த தவத்தின் மகிமையால் படைத்திருக்க வேண்டும்.

உங்கள் யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு யான், நாகர், இயக்கர், கெந்தருவர், தேவர், அசுரர், மகர்ஷிகள் என்கிற பெயர்களைச் சயித்தேனன்ருே? கட்டாயமாய் அவர்கள் நமக்குச்சிறிது இடுக்கணிழைக்காமற் போவார்களா! ஆகையால் அதுவே; இதில் ஸந்தேஹமில்லை; வலிந்து இதைப் பிடிக்கப்பாருங்கள். 7½-8½

𑌨𑌾𑌵𑌰𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌵𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌦𑌃॥
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌿 𑌹𑌰𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌯𑍋𑌧𑌾𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌃।
𑌵𑌾𑌲𑍀 𑌚 𑌸𑌹 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃॥ *

𑌨𑍀𑌲𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾𑌦𑌯𑌃।
𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ *

𑌨𑌮𑌤𑌿𑌨𑍁 𑌪𑌯𑍋𑌦𑍍𑌵𑌾𑌹𑌳 𑌨𑌾𑌗𑌵𑌨𑍍𑌵𑌕𑌨𑌮𑍍।
𑌮𑌹𑌸𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌜𑍇𑌯𑌂 𑌕𑌵𑌿𑌰𑌾𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃। ౧౬

𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌸𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑌰𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌨𑌵𑌾𑌃॥ *

𑌸𑌵𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰 𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌵𑌪𑌟𑍍𑌟𑍋𑌪𑌾𑌰𑌣𑌾𑌜𑌿𑌰𑍇।
𑌤𑌯𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑌯𑌜𑍇𑌤𑌨 𑌜𑌯𑌮𑌾𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌰𑌣𑍇॥ *
𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌃𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌨𑌲𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌂𑌵𑌰𑌾॥ ౧౭

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌵𑌚𑌨𑌂𑌸𑌵𑍇𑌗 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌜𑌸𑌃॥ *
𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑌜𑌸𑌃।
𑌰𑌘𑍈𑌵𑌪𑌟𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑌤𑌂𑌗𑍈𑌵 𑌵𑌪𑍁𑌜𑌿𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌜𑌵𑍈𑌃॥
𑌶𑍈𑌲𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌰𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌵𑌪𑍁𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵 𑌦𑌿𑌤𑌾𑌬
𑌦𑍈𑌵𑌃! ౧౮

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌦𑍃𑌶𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑌾 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍॥ *
𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍇𑌜𑌾𑌰𑌶𑍍𑌮𑌿𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍। ౧౯

இதனுல் சலிக்காத மிடுக்குடைய வானரத்தை நீங்களவமதிக்கவேண்டாம்; ஏனெனில்:—வாலி சுக்ரீவர், மகா பலவான் ஜாம்பவான், சேனைத்தலைவன் நீலன், துவிதன் என்றுப்போல் யான்முன்பு பலவானரர்களைக் கண்டிருக்கிறேன்; அவர்கள் ஒருவரிடத்திலும் இந்த கடுமையான வேகமும், தைரியமும், மிடுக்கும், புத்தியும், பலமும், உற்சாகமும், நினைத்தபடி யெடுக்குமுருவமும் கிடைக்க மாட்டாது. குரங்கின்வடிவெடுத்த வீதோர் பெரும் பூதம்; ஆகையால் யத்தனங்கள் பலவுஞ்செய்து இதைப் பிடிக்கப்பாருங்கள். 12½

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவரும், அசுரரும், மனிதருமான இம்மூவுலகும் சேர்ந்தாலும் ரணகளத்தில் உங்கள் முன்னே நிற்கவும் பற்ருது; இது சத்தியம்; என்றுலும், வெற்றியைக்கோரி யுத்தத்திற் புகுந்த தந்திரசாலி. முன்னேதன்னைத் தக்க முயற்சியோடு காத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில்:— வெற்றி யென்பது நிலையற்றது. 13½-14½

அவர்கள் யாவரும் ஆண்டவன் வசனத்தை யங்கீகரித்து, இரதங்களும், மதயானைகளும், பாயுங்குதிரைகளும், வகைவகையாய்க் கொடிய ஆயுதங்களுமாய் எல்லாபலமும் படைத்து, பெருமிடுக்குடன், தீயைச்சொரிந்தாலென அதிவேகமாய்க் கிளம்பிவிட்டார்கள். 15½-16½

பிறகு, உதிக்கும் சூரியனெனத் தம் மிடுக்கே ஒளியாகச் சொலிக்கின்ற அவ்வானரச்சூரனை அவ்வீரர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். 17½

தோரணஸ்த²ம் மஹோத்ஸாஹம் மஹாஸத்த்வம் மஹாப³லம்|| *
மஹாமதிம் மஹாவேக³ம் மஹாகாயம் மஹாப³லம்| ௧௮

தம் ஸமீக்ஷ்யைவ தே ஸர்வே தி³க்ஷு ஸர்வாஸ்வவஸ்தி²தா:|| *
தைஸ்தை: ப்ரஹரணைர்பீ⁴மைரபி⁴பேதுஸ்ததஸ்தத:

தஸ்ய சாயஸ்ஸதீக்ஷ்ணா: ஶ்ரிதா: பீதமோவாஸ்ரா:|| *
ஶிரஸ்யூர்த்⁴வவக்த்ராஹா தா³ருணேன நிபாதிதா:|| ௨௦

ஸ தை: பரிவ்ருதோ வீர: ஶூரைஶ்ஶரஸிவாநர:|| *
உத்பபாத நத³ன் வ்யோம்னி தி³ஶோ த³ஶ விநாத³யன்|| ௨௧

ததஸ்து தா³ருணோ வீர ஸுரஸ்ஸஜ்ஞ்யாகமர்த³ன:|| *
கிங்கராஶ்ச தஸ்மின் க்ஷணே ரஹிதே தே மஹாப³ல:|| ௨௨

ஸகபிர்வுராயாமாஸ தம் வ்யோம்னி ஶரவர்ஷிணம்| *
வ்ருஷ்டிம் தம் வயோதா⁴ஸ்தே த³யோத⁴வீர பா³த⁴த:|| ௨௩

க்ருத்யோ நஷ்டதேஷ்ட த³ர்ஜுரேணா நியாத்ஜ:|| *
அசாரகத³நம் ஹரியோ வ்யவஸ்து தவவெம்பவான்|| ௨௪

ஸ த³ரீம் ஸஹஸோத்³வ்ருத்ய த³ர்ஜரஸ்யோமஹாஸி:|| *
நிபாத மஹாவேகோ³ விஷ்யூத்ப்ராஸிஸிர்ணாவிவ| ௨௫

அவர்தான் தமது மகத்தான உற்சாகமும், மகா உறுதியும், மகாசக்தியும், மகாபுத்தியும், மகாவேகமும், மகாசரீரமும், மகாபலமும் தோற்றத் தோரணத்தின் மீது தோற்றுகின்றார். 18½

அவரைக்கண்டவுடனே அவர்கள் யாவரும் திசை யெங்குந் தடுத்துநின்றுகொண்டு பயங்கரமான அந்த ஆயுதங்களை யவ்வவ்விடத்திலிருந்து எறியலுற்றார்கள்.

அதில் துர்த்தர னென்பவன், எஃகில் செய்து கூர் மையாய் மருமத்தைப் பிளக்கும்படி (விஷங் குடித்த) முகம்படைத்த ஐந்து சரங்களை அவர்சிரத்தில் நெய்த லிதழ்போ லெறிந்துவிட்டனன். 20½

அவரும், அவ்வைந்து பாணங்களாலும் முடியிலடி பட்டு உடனே திசைகள் பத்தும் கதறும்படி கர்ச்சித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பிவிட்டார். 21½

அப்பொழுது அந்த வீரன் துர்த்தரனென்னும் பெருமிடுக்கன், ரதத்திலேறிக்கொண்டு வில்லிற்கயிறுபூட் டிக் கணக்கற்றகணைகளை விடுத்துக் கொண்டவர்முன்ன ஞன். 22½

ஆகாயத்தில் சரங்களை வருஷிக்கின்ற அவனை அந்த வானரன், கார்காலக் கடைசியில் கார்மேகத்தைக் கலக் கும் காற்றுபோல் தமது வேகத்தால் தகைந்துவிட்டார்.

பிறகு அந்த துர்த்தரனாலடிக்கப்பட்ட அனிலாத்து மஜன், மீளவும் பெருஞ்சண்டை போடுவதாய் வேகமாக வளர்ந்துவிட்டார். 24½

உடனே ஆகாயத்தில் வெகுதூரங்கிளம்பிச்சென்று, அங்கிருந்து வேகமாய் துர்த்தரன் தேரின்மேல் (மலையின் மேலிடிபோல்) திடீரென்று விழுந்தனர். 25½

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌥𑌿𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌥𑌂𑌭𑌗𑍍𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌕𑍂𑌬𑌰𑌮𑍍।
𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌨𑍍𑌯𑌪𑌤𑌦𑍍 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌃॥ ௨௭

𑌤𑌂𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑍂𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂𑌭𑍁𑌵𑌿॥*
𑌸𑌂𑌜𑌾𑌤𑌰𑍋𑌷𑍌𑌦𑍁𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌷𑌾 𑌵𑍁𑌤𑍍𑌪𑍇𑌤𑌤𑍁𑌰𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑍌॥

𑌸𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑌹𑌸𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋𑌵𑌿𑌮𑌲𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇॥ *
𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯𑌭𑌿𑌹𑌤𑌃𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ()

𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌗𑌵𑌤𑍋𑌰𑍍𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃॥ *
𑌨𑌿𑌪𑌪𑌾𑌤𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌸𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௨௯

𑌸𑌸𑌾𑌲𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌟𑍍𑌯𑌚𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ *
𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍌𑌵𑍀𑌰𑍌 𑌜𑌘𑌾𑌨𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௩௦

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍𑌹𑌤𑌾𑌨𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌣𑌤𑌰𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾॥ *
𑌅𑌭𑌿𑌪𑍇𑌦𑍇𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌘𑌸𑍋𑌹𑌰𑌿𑌮𑍍।
𑌭𑌾𑌸𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌶𑍂𑌲𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍॥ *
𑌏𑌕𑌤𑌃𑌕𑌪𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌂 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍। ௩௨

உடனே அந்த ரதம் அச்சும் ஏர்க்காலும் முறிபட்டுக் குதிரைகளெட்டும் மிதியுண்ண, அதிலிருந்த தூர்த்தரனும் உயிரிழந்து புவியில் வீழ்ந்தான். 26½

தரையில் வீழ்ந்த அவனைக்கண்டு அசைக்கவரிய விரூபாக்ஷயூபாக்ஷர்க ளிருவரும் ரோஷந்தலைக்கேறி, உடனே பகைவனைப்படுப்பதாய்த் துள்ளிக்கிளம்பி, ஆகாயத்தில் பாய்ந்தார்கள். 27½

விரைவிற்கிளம்பிவந்த அவ்விருவரும், தெளிவிசும்பிலிருக்குமந்த திண்டோளன் மார்பினில் முற்கரமென்னும் சம்மட்டிகள் கொண்டுதாக்கிவிட்டார்கள். 28½

அதிவேகமாய் வந்த அவ்விரண்டுபடைக்குந்தப்பி, பலவானான ஹனுமான், கலுழன்போல் அதிவேகமாய்ப் பூமியிற் குதித்தார். 29½

உடனே பவநாத்துமஜன், அருகிருந்ததோ ராச்சாமரத்தைக்கிட்டி அதைப்பிடுங்கி, அவ்விரண்டு ராக்ஷஸவீரர்களையும் * அந்தகனிடம் அனுப்பிவிட்டார். [அந்தகன் = இயமன்] 30½

பலசாலியான ஹனுமான் அம்மூவரையும் பொன்றச்செய்தனரெனத் தெரிந்து, உடனே பிரகஸனென்பவன், அவரிடத்திற்கு மேல்விழுந் தோடிவந்தனன். அப்படியே பாஸகர்ணனென்னும் வீரியவானும், ஓர்பக்கத்தில் வீரச்செறுக்குடன் வேறுபாடு தோற்றவிளங்குமனுமாரிடத்திற்கு சூலமொன் றெடுத்துக்கொண்டு சினந்தோடி வந்தான். 31½-32½

𑌪𑌟𑍍𑌟𑌸𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌘𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍋𑌧𑌯𑌤𑍍॥ *
𑌭𑌾𑌸𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥ ௩௩

𑌸 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑌤𑍈𑌰𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑌸𑍃𑌗𑍍𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧 𑌤𑌨𑍂𑌰𑍁
𑌹𑌃। *
𑌅𑌭𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌭𑌃॥ ௩௪

𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌟𑍍𑌯 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌶𑍍𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌮𑍃𑌗𑌵𑍍𑌯𑌾𑌲𑌪𑌾𑌦𑌪𑌮𑍍॥ *
𑌜𑌘𑌾𑌨 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍌 𑌕𑌪𑌿𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌃॥ ௩௫

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌪𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍁॥ *
𑌬𑌲𑌂 𑌤𑌦𑌵𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௩௬

𑌅𑌶𑍍𑌵𑍈𑌰𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌜𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌯𑍋𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑍋
𑌧𑌾𑌨𑍍𑌰𑌥𑌾𑌨𑍍𑌰𑌥𑍈𑌃। 𑌸𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷
𑌇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍॥ ௩௭

𑌹𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍁𑌰𑌗𑍈𑌰𑍍𑌭𑌗𑍍𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑍈𑌶𑍍𑌚
𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑍈𑌃। 𑌹𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌭𑍂𑌮𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾
𑌰𑍍𑌗𑌾 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ௩௮

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌵𑌜𑌿𑌨𑍀𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍𑌰𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌸𑌬𑌲𑌾𑌨𑍍𑌸𑌵𑌾𑌹𑌨𑌾𑌨𑍍। 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑌃𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍋
𑌰𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃𑌕𑌾𑌲𑌇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇॥ ௩௯

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

பிரகஸனென்பவன், கூரார்ந்த பட்டஸமென்னும் கத்திகொண்டவரை வெட்டலுற்ருன்; பாஸகர்ணனு மோர் சூலங்கொண்டு சொருகலுற்ருன். 33½

இப்படி யவ்விருவரும் மேனியெங்கும் காயப்படுத்த உரோமமெல்லாம் குருதிபூசவே சினமுற்றிருந்த அனுமான்இளங்கதிரவன்போல்விளங்கலானுர்.(குருதி-ரக்தம்)

உடனே களிரணைய வீரணுகிய ஹனுமான், மிருகங்களும் உரகங்களும் மரங்களுமானதோர் மலேயின் கொடி முடியைப் பிடுங்கி, அவ்வரக்க ரிருவர்மீதும் மோதிச் சாவடித்தார். 35½

சேனேத்தலேவர் ஐவருமிங்ஙனம் மாய்வுறவே, ஏனைய சேனையையும் சிறிதின்றிச் செருக்கலுற்ருர். 36½

இரதங்களே யிரதங்களாலும், கஜங்களே கஜங்களாலும், குதிரைகளேக் குதிரைகளாலும் சாடி, அசுரரை யிந்திரன் அழிப்பதுபோல் அழித்துவிட்டார். 37½

யானே குதிரைகள் மாண்டு, பெருந்தேர்கள் பொடிபட்டு, போர்வீரரும் மாண்டு, தரையெங்கும் வழியின்றி நிறைந்துவிட்டது. 38½

பிறகு, சேனேகள் வாகனங்களுள்பட, வீரரான சேனேத்தலேவர் சிதையுண்ணக் கண்டு ஆஞ்சனேயன், ஊழிக்காலத்தில் பிராணிகள் யாவையுமழித்துச் செயலற்றிருக்கும் அந்தகன்போல், ஆசாரவாசலில் வீரப்பாடு தோற்ற வீற்றிருந்தார். 39½

நாற்பத்தாரும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌸𑍇𑌨𑌾𑌪𑌤𑍀𑌨𑍍 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌸 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑍂𑌮
𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌚𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌵𑌾𑌹𑌨𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌸𑌮𑌰𑍋
𑌦𑍍𑌧𑌤𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃॥ க

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌰𑍍𑌪𑌣𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪
𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌃 । 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌪𑌾𑌤𑌾𑌥 𑌸𑌦𑌸𑍍𑌯𑍁𑌦𑍀
𑌰𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌹𑌵𑌿𑌷𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌃॥ உ

𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑌾𑌲𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂
𑌨𑌦𑌜𑌾𑌲𑌸𑌂𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌰𑌥𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌯𑌯𑍌 𑌸 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌮𑌹𑌾𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌨𑍈𑌰𑍃𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃॥ ங

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑍍𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑌂𑌚𑌯𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌪𑍍𑌤𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂
𑌨𑌦𑌜𑌾𑌲𑌶𑍋𑌭𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑌤𑌾𑌕𑌿𑌨𑌂 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌧𑍍𑌵𑌜𑌂
𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌵𑌵𑌰𑍈𑌸𑍍𑌸𑍁𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ச

𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌧𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑌂
𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌚𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌤𑍂𑌣𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑌿𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑌂
𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍋𑌮𑌰𑌮𑍍॥ ரு

𑌵𑌿𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌹𑍇𑌮𑌦𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾
𑌶𑌶𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑌾 । 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌾𑌭𑌂 𑌰𑌥𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤
𑌸𑍍𑌸 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌗𑌾𑌮𑌾𑌮𑌰𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 சா

நாற்பத்தேழாம் ஸர்க்கம்

சேனையர் வாகனங்களுள்படச் சேனைத்தலைவரனைவரும் சிதையுண்டாரெனத் தெரிந்து ராக்ஷஸராஜன், சமர் புரியவென்று செருக்குடனெதிரில்வந்து நிற்கும் அக்ஷனென்னுந் தன்து குமாரனைக் கண்ணோக்கினன். 1

இராவணன்றன் நோக்கத்தாலேவப் பெற்ற அந்த ராக்ஷஸன் மைந்தன், பொன்னிற் செய்து விசித்திரமானதொரு வில்லைத்தரித்து, சவையில் அவ்வியைச்சொரிந்து பார்ப்பனர்கள் எரிவித்த பெருந்தீயெனப் பொங்கி பொலிவுற்றனன். 2

அனந்தரம் அந்த ராக்ஷஸவீரன், உருக்கிவிட்ட தங்கத்தாலெங்கு மிழைக்கப்பட்டு பாலதிவாகரன்போல் விளங்குமோர் பெருந்தேரிலேறிக்கொண்டு அப்பெரு வானரனை யெதிர்த்துப் புறப்பட்டனன். 3

அதை வர்ணிக்கின்றார்:—தவங்கள் திரளச்செய்து சம்பாதிக்கப்பட்டு, சுட்டுரைத்த நன்பொன்னிற் செய்த சாளரங்களுற்று, கொடியணிந்து, இரத்தினங்களிழைத்த நிசான்கள் நாட்டப்பட்டு, மனவேகமாயோடு மெட்டு நற் புரவிகள் பூட்டப்பட்டு *தேவாசுரராலுந் தகற்கமுடியாததாய், தடையறச் செல்வதாய், சூரியன்போலாகாயத்தில் சஞ்சரிப்பதாய், அம்பறுத்தூணங்களணிந்து, எட்டுக்கத்திகள் கட்டிய பலகை பதிக்கப்பெற்று, சக்தி, தோமரம், என்றாற்போல் பல்படைகளும் வரிசையாய் சாற்றப்பெற்று * ஏராளமான கருவிகள் நிறைந்து வெயில் நிலவுகள் போலொளிரும்பொற்சங்கிலிகள் துலங்கச் சூரியன்போல் சுந்தரமான தேரின்மீதேறி தேவன்போல் மிடுக்குடன் வெளிக்கிளம்பினன். 4-6

𑌸 𑌪𑍂𑌰𑌯𑌨𑍍𑌖𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌚𑌲𑌾𑌂 𑌤𑍁𑌰𑌂𑌗𑌮𑌾𑌤𑌂
𑌗𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌸𑍍𑌵𑌨𑍈𑌃 । 𑌬𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹𑌿 𑌤𑍋𑌰𑌣
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑌤𑍍𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍॥ ௭

𑌸 𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌹𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌯𑍁𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾
𑌲𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 । 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌜𑌾𑌤𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰
𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾॥ ௮

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌚 𑌕𑌪𑍇𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌚𑌾
𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 । 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌬𑌲𑌂 𑌮𑌹𑌾
𑌬𑌲𑍋 𑌹𑌿𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌤𑍇॥ ௯

𑌸 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂
𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹
𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌶𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌶𑌿𑌤𑍈𑌃॥ ௰

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌗𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌤𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁
𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌨𑌸
𑌸𑍍𑌸𑌬𑌾𑌣𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌃। ௧௧

𑌸 𑌹𑍇𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌂𑌗𑌦𑌚𑌾𑌰𑍁𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌲𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑌸𑌾𑌦𑌾𑌶𑍁
𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍 । 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌬𑌭𑍂𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑌃
𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃॥ ௧௨

மலைகளுள்படப் புவி, ஆகாயம், எங்கும், ரதகஜதுரகங்களின் தொனியை நிறைத்துத் திரண்டுவரும் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸன் அக்ஷகுமாரன், தோரணவாயிலில் வீற்றிருக்கும் வல்லவரான ஹனுமானிடம் நெருங்கிச்சென்றான். 7

சிங்கம்போல் நோக்குடைய அக்ஷகுமாரன், பிராணிகள் யாவையுமொழித்த பிரளயாக்கினிபோல் விளங்கும் அனுமன்றன் மிடுக்குக்குத் தோற்று வியந்து பரபரத்து, பெருமதிப்புடன் அவரைக்கண்ணோக்கினான். 8

அநந்தரம், அந்த ராஜகுமாரன், பெருமையுடைய ஹனுமானின் தேகத்தையும், பகைவரிடத்தில் அவர் காட்டும் பராக்கிரமத்தையும், தன்பலத்தையு மொத்துப் பார்த்து, பிறகு தனதேமிஞ்சியதென்று அறுதியிட்டு, பனியறுதியில் சூரியன்போல் பெருகலுற்றான். 9

யுத்தத்தில் ஒருவராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி உறுதியாயிருக்குமவர் மிடுக்கைநினைத்துச் சினமுற்று, ஸாவதானமாய் மூன்று கூரிய சரங்களையனுப்பி ஹனுமானைப் போருக் கிழுத்தனன். 10

அப்பொழுது ஹனுமான், சிறிதும் கணிசியாமல் செருவத்துடன், பகைவரை வென்று வெற்றிபெறவே, பின்னும் பலத்துச் செருக்குற்றிருக்கிறபடியை அக்ஷன் கண்டு, மீளவும் வில்லையெடுத்து பாணங்களைப் பூட்டலுற்றான். 11

செம்பொன் னணிகளும் தோள்வளையுங் குண்டலமுங் குலுங்க, பகைவரை விரைவுடன் வெல்லவல்ல அக்ஷகுமாரன், அவரைத்தாக்க, அப்பொழுது தேவாசுரருங் கண்டு அச்சமுறும்படி அவ்விருவருக்கும் அவ்வாறு கைகலந்தது. 12

ரராஸஹஶ்ரிநத்தாவஹாநாரோநு வவளநவாயா:
வஹவாவவாவ: | கவெ:காஶாரஸ்யவவீக்ஷ்யஸம்யாஹம்
நராதவத்யளராதயிஸ்துவாக்ஷாஹெ॥ க௩

ததஸ்ஸவீரஸ்ஸாஶாவாநுவெதத்ரண ஸ்ஸாவணுவாம்
வாநுஸவிஷாநிவொராஹாநு | ஸோயஸம்யொஹவிரோக்ஷ
தகவிஹ்ராநயதீநு:விரஶ்ந்யுவாதயக॥ க௪

ஹவெதஸ்ஸொரஶ்ஸ்ஸுஸஶம்நிவாதிவெ.த: க்ஷாரஞஸ்ய
ஹ்யுஹவிவ்யத்தவொவந: | நவொஜிதாஜித்ய நிஹஸ்ராம்ஶா
ஶாநு வ்யாஜதாஜித்ய இவாம்ஶாஶாமீக:॥ க௫

ததஸ்ஸிம்ஹாயிவஶம்த்ரஸத்தஶ ஸ்ஸீக்ஷ்யதம்ராஜவரா
த்தஜம்ரணெ | உதஹ விதாயாயவிதசாஶ்காம் ஜஹ
ஷுவாவஶ்யுதவாஹவொநாவ:॥ க௬

ஸஶம்ஜராஹஸ்ய இவாம்ஶாஶாமீகொ விவ்யஜகொ
வொஜவவீயுஸம்யாத: | காஶாரகக்ஷம்ஸஜவம்ஸவா
ஹநம் ஜஜாஹநெத்ராஹ்நிஶஸீவிஹிஸ்தஜா॥ க௭

குரக்கனுக்கு மரக்கனுக்குமுண்டான சண்டையைக் கண்டு பூமிகதறிற்று; சூரியன்சோதி மழுங்கிற்று; வாயு வீசிற்றில்லை; மலைகள் குலுங்கலுற்றன; ஆகாயமொலித்தது; கடலுங்கலங்கிற்று. 13

எங்ஙனே யென்னில்:—அப்பொழுது பாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்துக் குறிப்பிட்டுத் துறக்கும்படியை உள்ளபடியறிந்த அவ்வீரன், பொற்பிடியிட்டு வடிப்புற்று இரக்கைகள்கட்டி விடமுடைய அரவம்போன்ற மூன்று பாணங்களை ஆஞ்சனேயன் சிரத்திற் பரயவிடுத்தான். 14

ஒருமடையாய்த்தெறித்த அம்மூன்று பாணங்களாலும் முடியிலடிபட்டு, குருதிவெள்ளம் பெருகிவழியக் கண்கள் சுழல, அனுமான், சரங்களே கரணங்களாக, அப்போதெழுந்த ஆதித்தனென்னுங் கதிரவன்போல் அந்தமுற்றனர். 15

பிறகு சுக்கிரீவன் மந்திரிகளிற் றலைவ்ரான அந்த ஹனுமான், இராவணன் மைந்தன் ரணக்களத்தில் விதம் விதமாய் சிறந்தவாயுதங்களும் விற்களுமாய் நிற்கும்படியைக்கண்டு கிளர்ந்து, சண்டைக்கடியிடுஞ் சிங்கநாதத்தாலெங்கும் பூரித்தனர். 16

மந்தரமலையி னுச்சியிலோங்கு சூரியன்போல் மென்மேலெனச் சினந்து எங்குமில்லாத பலமும் வீரியமும் மேற்கொண்ட ஹனுமான், அப்பொழுது அந்த அக்ஷகுமாரன், அவன்சேனை, வாஹனம் எல்லாவற்றையும் கண்களில் பிறந்த தீச்சோதிகள்கொண்டு கனன்று விட்டார். 17

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌬𑌾𑌣𑌾𑌸𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌶𑍍𑌶𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌷𑍋
𑌯𑍁𑌧𑌿𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌦𑌃 । 𑌶𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌮𑍋𑌚𑌾𑌶𑍁𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵
𑌰𑌾𑌚𑌲𑍇 𑌬𑌲𑌾𑌹𑌕𑍋𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑌿𑌵𑌾𑌚𑌲𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇॥ ௧௮

𑌤𑌤𑌃𑌕𑌪𑌿𑌸𑍍𑌤𑌂𑌰𑌣𑌚𑌣𑍍𑌡𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌤𑍇𑌜𑍋𑌬𑌲
𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇
𑌨𑌨𑌾𑌦𑌹𑌰𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌘𑌨𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௧௯

𑌸𑌬𑌾𑌲𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌧𑌿𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌃
𑌕𑍍𑌷𑌤𑌜𑍋𑌪𑌮𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌸𑌾𑌦𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌮𑌂𑌕𑌪𑌿𑌂𑌰𑌣𑍇
𑌗𑌜𑍋𑌮𑌹𑌾𑌕𑍂𑌪𑌮𑌿𑌵𑌾𑌵𑍃𑌤𑌂𑌤𑍃𑌣𑍈𑌃॥ ௨௦

𑌸𑌤𑍇𑌨𑌬𑌾𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰
𑌨𑌾𑌦𑌂𑌘𑌨𑌨𑌾𑌦𑌨𑌿𑌸𑍍𑌵𑌨𑌃 । 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌪𑌾𑌤𑌾𑌶𑍁𑌨𑌭𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌰𑍁
𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑍋𑌰𑍁𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌣𑌘𑍋𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌃॥ ௨௧

𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌂𑌸𑌮𑌭𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑌦𑍍𑌬𑌲𑍀 𑌸𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰
𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌰𑌥𑍀𑌰𑌥𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌤𑌮𑌃 𑌕𑌿𑌰𑌞𑍍𑌶𑌰𑍈𑌃
𑌪𑌯𑍋𑌧𑌰𑌶𑍍𑌶𑍈𑌲𑌮𑌿𑌵𑌾𑌶𑍍𑌮𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑌿𑌃॥ ௨௨

[மந்தரமென்னு மோர்மலை பரதகண்டத்திலுள்ளது. அதினுச்சியில் வரும்பொழுது சூரியன் அதி உக்கிரமென்று கண்டுகொள்வது.]

வில்லே இந்திரன்வில்லாய், சரமேமழையாய், உயுத்தத்தில் அந்த ராக்ஷஸமேகம், கவியரசனென்னும் மலையரசன் மீது (ஓர்மேகம் ஓர்மலையில் மழையைப் பொழிந்ததென) சரங்களை விரைந்து சொரிந்துவிட்டது. 18

அப்பொழுது ஹனுமான், யுத்தத்திலவன்காட்டும் கொடிய பராக்கிரமத்தையும், மிகவும் அதிகமாய் அவன் கொண்ட தேஜஸ், பலம், வீரியம் இவைகளையுங்கண்டு ஸந்தோஷித்து, மேகம் கர்ஜித்தாலென ரணரங்கத்தில் கர்ஜித்தனர். 19

அவனே, சிறுபிள்ளைத்தனத்தால், போரில் தனக்கு வீரமுண்டென்கிற கொழுப்படைந்து சினத்தின் மிகுதியால் செங்குருதிபோல் கண்கள்சிவக்க வந்து மேல்விழுந்து, புல்மூடிய பெருங்கிணற்றில் குஞ்சரம் பட்டாலென அத்தனிவீரனிடத்தில் யுத்தத்திலகப்பட்டனன். 20

அக்ஷகுமாரனிப்படி வலுவிற் சரங்களைச்சொரியவே, மாருதாத்மஜன் மேகம்போலொருகர்ஜனைசெய்து தோள்கள் துடைகளைத் தட்டிக்கொடுத்து பயங்கரமாய் ஆகாயத்தில் கிளம்பிவிட்டார். 21

ராக்ஷஸர்களிற் சிறந்த அந்த பலவான் அக்ஷகுமாரன், பிரதாபசாலியான தான் தேராளிகளில் தலைமை பெற்றமைதோற்றத் தேரிலேறி, விசும்பிற் கிளம்பிய அவரைத் துரத்திக்கொண்டு, மலையின்மீது கன்மாரிபெய்தாலெனச் சரமாரி பொழிந்தனன். 22

𑌸𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌰𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍 𑌚𑌚𑌾𑌰 𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑌥𑌿𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑍇 । 𑌶𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑌨𑍍 𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑌤𑌿𑌭𑍀𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௨௩

𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌬𑌾𑌣𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌖𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍃𑌣𑌨𑍍𑌤𑌂𑌵𑌿𑌶𑌿𑌖𑍈𑌶𑍍𑌶𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃 । 𑌅𑌵𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂𑌬𑌹𑍁𑌮𑌾𑌨𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌜𑌗𑌾𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂𑌚𑌸𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௨௪

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌭𑍁𑌜𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌵𑍀𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌨𑌦𑌨𑍍 । 𑌮𑌹𑌾𑌭𑍁𑌜𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌰𑌣𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍॥ ௨௫

𑌅𑌬𑌾𑌲𑌵𑌦𑍍𑌬𑌾𑌲𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌪𑍍𑌰𑌭𑌃 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃 । 𑌨𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌶𑍋𑌭𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌪𑌣𑍇𑌮𑍇𑌮𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥ ௨௬

𑌅𑌯𑌂𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑌿𑌸𑌹𑌶𑍍𑌚𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇 । 𑌅𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌗𑍁𑌣𑍋𑌦𑌯𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌗𑌯𑌕𑍍𑌷𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃॥ ௨௭

𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌸 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇𑌮𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌨𑌾𑌂𑌸𑌿𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌗𑌾𑌮𑌿𑌨𑌃॥ ௨௮

சண்டையிற் கொடியவிக்கிரமங்கொண்ட ஹரிவீரன், அந்த கணைகளுக்கிடையில் காற்றுபோல்நுழைந்து அவற்றிற்குத்தப்பி, மனவேகமாய் ஆகாயத்தில் ஓடிச்சென்றார்.

பிறகு வில்லுங்கையுமாய் யுத்தத்தில் தரித்து நின்று, சிறந்த சரங்களைச் சொரிந்து விசும்பெங்கும் நிரம்பச்செய்யும் அக்ஷனை, மதிப்புடன்கண்டு மாருதியார் சிந்திக்கின்றார். 24

அநந்தரம், அந்த மாவீரனை அக்ஷகுமாரன் துறந்த சரங்கள் உரத்தில் பொத்த, உடனே கருமச்சிறப்பின் அருமைதெரிந்த அப்பெருந்தோளன் கர்ஜித்து, யுத்தத்தில் அவன்செய்யும் சேவகத்தைப்பற்றி சிந்திக்கலுற்றார்.

பாலசூரியன்போல் விளங்கும் இந்த மஹாபலவான், இளம்பிள்ளையாயிருந்தும் அதுதோற்றமல் பெரியனுய் செயல்களைச் செய்கின்றான். சண்டைக்கு வேண்டுங் கருமங்கள் யாவையும், செப்பமுடன்செய்து விளங்குமிவனைச் சிதைக்கவென்றால் என்சிந்தை யிசையவில்லையே! 26

இவன் மகாபலசாலி; வீரத்திலும் பெரியன்; ஜாகரூகன்; யுத்தத்தில் மிகவும் தரித்திருப்பவன்; இவன் போர்புரிவதின் பெருமையைக்கண்டு நாகர், இயக்கர், முனிவருள்பட எல்லாரும் நிச்சயமாய்ப் புகழ்ந்திருக்க வேண்டும். 27

பராக்கிரமம், உற்சாகம் இவைகளால் விருத்தியடைந்த மனத்தையுடையனாய், என்முன்னேவந்துநின்று என்னையும் எதிர்த்துப்பார்க்கிறான். இவன் விரைந்து செல்லும்பொழுது இவன் பராக்கிரமத்தைக்கண்டு, தேவர்களாகிலுமாம் அசுரர்களாகிலுமாம், யாவரும் நடுங்குவர்கள். 28

நவஶ்யம் நாஹிஹவெஷ-ாவெகூதித: வாரகு்ரொஹ்ய
ஸ்யாரணெவிவஸுதெ । ப்ரொவணம் கெவவஉொஸ்யொரவ
தெ நவஸர்ஷொ நாஹ்நிர-வெகூதிதாம் க்ஷுஉ:॥ ௨௯

இதிப்ருவெகம் த-வரஸ்ய தகூயநு ஸ்வ-உர்யொகம்
வஹியாயவீயர்வாநு । வகாரவெகம் த- உஹாபஷ்ஷா
உதிம்வவகெ்ரஸ்யவயெ உஹாகவி:॥ ௩௦

ஸ தஸ்யா ஜாநஷ்ட ஹயாநுஉஹாஜவாநு ஸஉொஹிதாநு
ஹாரஸஹாநுவிவதர்நெ । ஜவாநவீர:வஶிவாய-ஷெ
விதெ தவப்ரஹாரெள: வவநாத்ஜ: கவி:॥ ௩௧

ததஸ்மெநாஹிஹதொ உஹாரய ஸ்ஸ தஸ்யவிம்காயி
வஉம்த்ரி நிஜிர்த: । வ்ப்ரஹஹ்நீ: வரிஉ-த்க-ஸிபார: வ
வாதஹ-ஸிஉளஹதவாஜிரம்பாராக॥ ௩௨

ஸதம்வரித்யஜ்ய உஹாரயொரயம் ஸகாஉர்-:வக்
யர: வஉ-த்வதாநு । தவொஹியொகாஃஷ்யஷிர-க்ரவீயர்
வாநு விஹாயதெஹம் உர-தாஉிவாயுபய்॥ ௩௩

இவனை உபேக்ஷித்தால் அடங்குமவனல்ல; ஏனெனில்:—யுத்தத்தில் பராக்கிரமம் மிகப்பெருகாநின்றது. ஆகையால் இவனைக்கொல்வதே தான் உசிதமாய் தோன்றுகிறது. நெருப்பை விருத்தியடையப் பொறுப்பதுண்டோ? 29

இப்படி யெதிரியின்வேகத்தை மதித்து, தாம்செய்ய வேண்டுவதையும் தீர்மானித்து, அந்த வானரோத்தமன், தமது வீரத்தையும் அதிகபலத்தையும் காட்டும்படியான வேகத்தை அவலம்பித்து, அப்பொழுது அவனைக்கொல்வதாக நிச்சயித்து விட்டார். 30

அப்பொழுது அந்தவீரன் பவநாத்துமஜன், ஆகாயத்திலிருந்தபடியே அவனுடைய, அதிவேகசாலிகளாய் இடசாரி வலசாரியாய் திரும்பும்பொழுதும் பாரத்தைத் தாங்கவல்ல பலசாலிகளான எட்டு நற்குதிரைகளையும் அடிக்காலால் உதைத்துத்தள்ளி, ஒருங்க நெருக்கிவிட்டார். 31

உடனே வானரர்கோன் மந்திரியான அந்த அநுமானுதைத்த உதைகளால் மிதியுண்ட அவன் பெருந்தேர், சக்கரங்கள் பிளந்து ஏர்க்கால்முறிந்து குதிரைகள் சிதைந்து ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் வீழ்ந்தது. 32

பிறகு அந்தமஹாரதன், அந்தரதத்தைச் சடக்கென விட்டு வில்லுடன் கையில் கத்தியொன்றைத்தரித்து ஆகாசத்தில் கிளம்பி, தவத்தின் மஹிமையால் சரீரத்தைத் துறந்து சுவர்க்கத்திலேறும் ரிஷிபோல, உக்கிரமான தன் வீரியம் தோற்ற விளங்கிவந்தான். 33

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌮𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌿𑌵
𑌸𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑍇 । 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤 𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃
𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌸𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑍋 𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ௩௪

𑌸 𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 𑌉𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯
𑌹𑍍𑌯 𑌜𑌵𑌾𑌂𑌶𑌜𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌉𑌦𑍀𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌗𑌾𑌤𑍍𑌪𑌤𑌤𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰
𑌮𑍋 𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇 𑌸𑌂𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ ௩௫

𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌶𑍀𑌰𑍋𑌯𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍 𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍
𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌮𑍋𑌚𑌨𑌃 । 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑍍𑌬𑌂𑌯
𑌨𑍋 𑌹𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 ॥ ௩௬

𑌉𑌪𑌾𑌕𑌪𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌚𑌿 𑌤𑌦𑍇𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌪𑌕𑌾𑌰𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾
𑌯𑌿𑌪𑌦𑍇𑌤𑌮𑍁𑌹𑍂𑌯𑌮𑍍 ॥ ௩௬

𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍁𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰 𑌪𑌦𑍈𑌰𑌮𑍁𑌹𑌾𑌵𑍍𑌰 𑌦𑍈𑌤 𑌸𑍍𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯
𑌸𑌪𑍍𑌰𑌦𑍈𑌤𑍍𑌸𑍍𑌚𑌸𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌳𑍈𑌗𑌃 । 𑌸𑌦𑍈𑌰𑍍𑌸𑍍𑌚𑌸𑍇𑌦𑍈𑌰𑍍
𑌹𑍍𑌯𑌮𑍁𑌶𑌜𑌾𑌤𑌵𑌿𑌷𑍍𑌮𑌯𑍇 𑌮𑌹𑍁𑌤𑍇𑌕𑌦𑌾𑌰𑍇 𑌸𑌕𑌪𑌿𑌨𑌿𑌮𑍁𑌰𑍍
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ॥ ௩௭

𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌸𑌦𑍇𑌤𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌂
𑌕𑍍𑌷𑌤𑌜𑍋𑌵𑌪𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌵𑍀𑌰𑍋𑌹𑌿 𑌜𑌗𑌾𑌮𑌦𑍇𑌤𑌾𑌰
𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌯 𑌇𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 ॥ ௩௮

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

அப்பொழுது ஹனுமான், கருடன், காற்று, சித்தர் முதலானோர் உலாவும் ஆகாயத்தில் மூலைமூலையாய் ஓடித் திரிந்த அவனை, தாமும் வாயுநுழைவதுபோல் துறத்திச் சென்று மெள்ள அவன்பாதங்களில் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டார். 34

பறவைக் கிறையான கழுகு, பெரும்பாம்பொன்றை இழுத்துத் திரிவதுபோல், அந்த ஹனுமான், அவனைப் பல்வழியிலும் இழுத்து அலக்கழித்து, வாயுவின் மைந்தனை தம்மிடுக்கெல்லாந்தோற்றச்சுழற்றிபூமியிலெறிந்தார்.

இப்படி வாயுவின்சுதனால் வதைக்கப்பட்ட அவ்வரக்கன், கைகள் முறிந்து, இடுப்பொடிந்து, கழுத்தும் அழிந்து, கண்கள் பிதுங்கி, இரத்தம்சிதறும்படி கூட்டுகளெல்லாம்விட்டு,கட்டுகள் தளர்ந்து பூமியில்வீழ்ந்துமாய்ந்தான்.

இப்படி அப்பெருவானரன், அவனைத் தரையில் மோதி, ராக்ஷஸர் பெருமானுக்கு எங்குமில்லாத பயத்தை உண்டாக்கினர். 36½

அக்ஷகுமாரனிப்படி அதமானகாலத்தில், மஹாவிரதம்பூண்ட மஹர்ஷிகளும், ஆகாசச் சக்கரத்தில் திரிகின்ற யக்ஷர், பன்னகர், இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்கள் யாவரும் கூடி ஹனுமானைக் கண்டுகொண்டாடினர்கள். 37½

இந்திரன் மைந்தன்போல் அந்தமுற்று, சிவந்த கண்கள் அமைந்த அவ்வக்ஷகுமாரனை அவ்வீரன், இவ்வாறு நிரஸித்து பூதங்கள் யாவையுமழித்து ஒழிந்து நிற்கும் ஊழிக்காலத்துக் காலன்போல், மீளவும் அந்த ஆசார வாயிலுக்கே வந்து சேர்ந்தார். 38½

நாற்பத்தேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌷𑌟𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍇 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍇।
𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍋𑌷𑌮𑍍॥ ௧

𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌦𑌾𑌤𑌾।
𑌸𑍁𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌸𑌂𑌚𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃॥ ௨

𑌤𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌲𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌨𑌮𑌰𑍁𑌦𑍍𑌗𑌣𑌾𑌃।
𑌨𑌶𑍇𑌕𑍁𑌸𑍍𑌸𑌮𑌰𑍇𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௩

𑌨𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌨𑌗𑌤𑌶𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ௩½

𑌭𑍁𑌜𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌪𑌸𑌾𑌚𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃॥ ௪
𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃॥ ௪½

𑌨𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌰𑍇𑌷𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑍇।
𑌨𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌷𑍁𑌵𑍈 𑌨𑌵𑍇𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌲𑌂𑌬𑌲𑌂𑌚𑌤𑍇॥ ௫½

நாற்பத்தெட்டாம் ஸர்க்கம்

அக்ஷனிப்படி யனுமானல் கொல்லப்பட்ட செய்தியைத் தீரனுன ராக்ஷஸராஜன் கேட்டு, உடனே மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, அப்பொழுதே இந்திரனையொத்த தன்மைந்தனிந்திரஜித்தைக்கூவி, ரோஷத்துடனிந்த விதம் கட்டளையிட்டான். 1

பிள்ளாய்! நீ அத்திரம்கற்றவன்; ஆயுதம் பிடித்தவரில் வரியன்; சுரற்கும் அசுரற்குமகப்படச் சோகத்தைக் கொடுப்பவன்; அப்படியே இந்திரனுள்ளிட்ட தேவகுழாத்தின் செயலிவ்வளவென் றளவிட்டவன். பிரமனைப் பணிந்து அத்திரங்களைச் சேர்த்தவன். 2

உனது அத்திரத்தின்பலத்தை யெதிர்க்கத் தேவருமல்ல; அசுரரும்மல்ல; தேவராஜனையே துணைகொண்டாலும் யுத்தத்தில் தரித்துநிற்க யாவரும் அரியர்காண். 3

போர்க்களத்தில் உன்னுடன் போராடிவருந்தாதார், இம்மூவுலகத்தி லொருவருமில்லை. 3½

தோள்வலியாலும் தவத்தாலும் தன்னைப் பலபடியாலுங் காத்துக்கொண்டு, தேசகாலங்களைப் பகுத்தறியவல்ல புத்திசாலி, நீ ஒருவனே யுள்ளாய். 4½

யுத்தத்தில் செய்தற்கரிய கருமமுனக்கு யாதுமிலது; புத்தியைக்கொண் டாராயுமிடத்தில், உனக் ககப்படாத காரியமொன்றுமில்லை; உனது அத்திரத்தின் திறத்தையும் பலத்தையும் அறியாதான், இம்மூவுலகங்களி லொருவனுமில்லை. 5½

𑌮𑌮𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌪𑌸𑍋 𑌬𑌲𑌂 𑌚 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰
𑌬𑌲𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇 । 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌰𑌣𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌦𑍇
𑌮𑌨𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥ ௬½

𑌨𑌿𑌹𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌕𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌜𑌂𑌬𑍁𑌮𑌾𑌲𑍀 𑌚 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌃 ॥ ௭

𑌅𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌂𑌚 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ।
𑌬𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍁𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌾𑌶𑍍𑌵𑌨𑌾𑌗𑌰𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ ௮

𑌸𑌹𑍋𑌦𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌯𑌿𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍂𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥ ௮½

𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌸𑌾𑌰𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑌰𑌿𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨 ॥ ௯

𑌇𑌦𑌂 𑌹𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑌲𑌂 𑌕𑌪𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌚
𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌚 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵
𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌲𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 ॥ ௧௦

𑌬𑌲𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿
𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌤𑍍𑌰𑍌 । 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠 ॥ ௧௧

𑌨 𑌵𑍀𑌰 𑌸𑍇𑌨𑌾 𑌗𑌣𑌶𑍋𑌽𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲
𑌸𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌨 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌨 𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃
𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑍍 ॥ ௧௨

உனது தவத்தின் பலமும், பராக்கிரமமும், யுத்தத்தில் அத்திரத்தின் பெருமையும் எனக்கீடாயிருக்கும்; ஆகையால் ஸந்தேஹமின்றி செயலைமுடிக்கவல்ல உன்னைப் பெற்றபின், ஊயுத்தத்தி லென்னுகுமோவென்கிற மனக்கவலைக் கிடங்கிடையாது. 6½

இப்பொழுது, கிங்கரர்யாவருங் கொலையுண்டார்கள்; ஜம்புமாலியும் சிதையுண்டழிந்தான்; மந்திரி மைந்தர்களான ஐந்து சேனுபதிவீரரும் அற்றெழிந்தார்கள். கரியும் பரியும் காலாளும் தேருமாய் போதுமான சேனைகளும் போயொழிந்தன. உனதன்பிற்குரிய பந்துவான அக்ஷனுமிறந்தான். 8½

ஆனல், ஓ மாற்றுரைச் செகுப்பவனே! எனக்குமாத்திரம் உன்னிடத்திலுண்டான மதிப்பு, அவரிடத்தில் கிடையாது. 9

அறிவுடையோய்! இந்த பெருஞ்சேனையின் கனத்தையும், அக்குரங்கினது பெருமையையும் மிடுக்கையும், உனது திறத்தையும் யோசித்து, உன்பலத்துக்குத் தக்கபடி மிகுந்த வேகத்தை மேற்கொள்ளுவாய். 10

அத்திரங்கற்றவரில் உத்தம! அயலாரை அடக்கவல்ல நீ, குரங்குடன் நெருங்கும்பொழுது, சேனைகட்கபாயம் வாராதபடி தன்பலத்தையும் எதிரிபலத்தையும் பார்த்து எதிர்க்கத்துடங்குவாய். 11

வீர! மொத்த மொத்தமாய் மாய்க்கின்ற அவ்வானரனிடத்து, சேனைகளை நம்பிக் காரியமில்லை; வச்சிராயுதமும் அவன்விஷயத்தில் பயன்படாதாகையால் அது கொண்டும் தனியே செல்லற்க; அவன் கதிக்கு வாயுவின்கதியும்

𑌤𑌮𑍇𑌵𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿
𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ! 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌂𑌶𑍍𑌚𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂
𑌵𑍍𑌰𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌤𑌂𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭𑌸𑍍𑌵॥ ௧௩

𑌨𑌖𑌲𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂𑌮𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍।
𑌇𑌯𑌂𑌚𑌰𑌾𑌜𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌚𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌤𑌾॥ ௧௪

𑌨𑌾𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌵𑍈𑌶𑌾𑌰𑌦𑍍𑌯𑌮𑌰𑌿𑌂𑌦𑌮।
𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋𑌰𑌣𑍇॥ ௧௫

𑌤𑌤𑌃𑌪𑌿𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂𑌦𑌕𑍍𑌷𑌸𑍁
𑌤𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌚𑌕𑌾𑌰𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑌦𑍀𑌨𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌰𑌣𑌾𑌯𑌵𑍀𑌰𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃॥ ௧௬

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌗𑌣𑍈𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈 𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃।
𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌦𑍍𑌧𑌤𑌃𑌕𑍃𑌤𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌃 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤॥ ௧௭

ஈடாகமாட்டாது. ஆனபின்பு அக்கினிக்குச் சமானமான அவனை மற்றை ஆயுதம்கொண்டு கொல்ல நினைப்பதும் கூடாது. 12

அவ்விஷயத்தை யிப்படி நன்ருய் ஆலோசித்து, உன் கருமத்துக்குத் தக்கபடி மனதை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, திவ்வியமான தனுவின் அத்திரவீரியத்தையும் நன்குமதித்து,பழுதாகாதபடிகாரியத்தைச் செய்யத்துடங்குவாய்.

நானிருந்து உன்னை இந்த கொடியயுத்தத்தில் புகச் செய்ய எண்ணுவது நன்றன்ருயினும், (தன்னைச் சேர்ந்தவரிருக்கத்தான் செல்வது) ராஜதர்மத்திற்கும் ராஜாக்களுக்கும் உசிதமல்லவென்பதுகொண்டு அனுப்புகிறேனித்தனை. 14

யுத்தம் செய்யப் புகுந்தால், ஓ சத்துருவைச் செகுப்போய்! பலவகையாயுதங்களையும், அவைகளைப் பலபடியாய் உபயோகிக்கும் விஷயத்தையும் அவசியம் நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஜயம்பெற வேண்டுமென்கிற அவாவு முண்டாயிருக்கவேண்டும். 15

இவ்வாறுரைத்த தகப்பன் வசனத்தைக் கேட்டு உடனே, தக்ஷஸுதர் (தேவர்கள்) போல் பிரபாவசாலியாய் துலையாத வலங்கொண்ட அவ்வீரன், யுத்தம் செய்வதாய் நிச்சயங்கொண்டு தம்மிறைவனைச் சுற்றி வலம் வந்தனன். 16

பிறகு இஷ்டர்களும் மித்திரர்களும் ஸம்மானித்து விடைகொடுக்கப்பெற்று, இந்திரஜித்தன் யுத்தத்திற்கொருப்பட்டு, உற்சாகத்துடன் போர்க்களத்திற் கேகுவதா யுத்தேசித்தனன். 17

ஸ்ரீராமஸ்ய ஸமாகத்ய வாக்யம் வாயுஸுதோ த்ருதம்।
நிஜகாம ஸ்வாஸ்தேஜா ஸ்வயம் ப்ரஜவவான் முனே॥ கஅ

ஸம்க்ஷிப்ராஜவ ஸ்தமார்த்யமலை ம்ருதேஸ்ஸு
தாம்ஹித்வா தக்ஷிணம் பேஷ்டை: । ஸாக்ஷ்யம் ஸரோக்ய ஸந்தம் மவெ
மம் ஸாவம்லோ ஸாலக்ஷம் ப்ருஜி கும் ப்ருகம்: ॥ க௯

ஸாயீயஸிநாம்பெருஷ ஸ்ருஷ்ட்ரஜோக்யஸ்வ்ருஷிதாம் வஸ:।
ஸயெநாஹியபலக்ஷிர்ம் ஹநஸோருயதோஹவெக॥ ()

ஸதஸ்யாயநிவெஷம் ஜ்யாஹ்ஸநகாஸேகஸ்ய ச॥
நிஸ்யஹஸிவீ ஸோவஸ ஸம்ப்ருஹ்யஷ்டதஸோமவக॥ உக

ஸஸோஹஸ்த்தாவஸாதாய ஸிதஸம்யாம்ஸ்ஸவாயகாந।
ஹநஸேஹிவேத்ய ஜமாஸஸணவம்பிதஃ॥ உஉ

தஸ்மிம்ஸ்தஸ்ஸம்ய திஜாதஹஷெஸணாய நிமஸ்ஸி
பாணவாணள । ஷிஸ்ஸ்வஸஸா: கஸமாஷாபஹவிவெ
ஸஸ்யமாஸ்ஸாளப்ரா பஹயாவி நஹ:॥ உங

ஸோமதாஸ்ஸ்த்ருதாநாமயக்ஷா ஸ்ஹஷயஸ்ஸ்கவா
ஸ்ஸவிஜா: । நஹஸ்ஸோவ்யத்யவக்ஷிஸம்வா விநஹ:ஸ
ஸ்ஸே:வாஸ்ஸப்ருஹ்யஷ்டா:॥ உச

தாமரையிதழ்போல் தடங்கண்களுடைய ராக்ஷஸ ராஜன்—செல்வக்குமரன், பருவத்தில் சமுத்திரம்பொங்குமாபோல பெருமிடுக்குடன் புறப்படலானுன். 18

பக்ஷிராஜன்போல் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானமான வேகசாலிகளாய், வெளுத்துக்கூரிய கோரப்பற்க ளுடையனவான நான்கு சிங்கங்கள் பூண்டு, தடையற்றவேகமுடையதோர் தேரின்மீது, இந்திரனைபொத்த இந்திரஜித்தன் ஏறிவிட்டான். 19

இவ்வாறு ரதத்திலேறி, வில்லாளிகளிற் றலைவனாய், கணைகள் பயின்று, அத்திரங் கற்றீவரில் பெற்றிமையுடைய அவன், ஹனுமானிருக்கு மிடத்தை நோக்கி விரைவா யிரதத்தைக் கடவிச் சென்றுன். 20

அப்பொழுது அந்த ரதகோஷத்தையும், வில்லின் நாணொலியையும் அந்த ஹரிவீரன்கேட்டு எங்குமில்லாத கொண்டாட்டங் கொண்டனர். 21

அந்த போர்வீரன் பெரிதாயொரு வில்லையும் கூரிய சல்லியங்களுடைய பாணங்களையு மெடுத்துக்கொண்டு ஹனுமானை யெதிர்த்துப் புறப்பட்டுவந்தான். 22

இப்படி அவன் உற்சாகத்தோடு, போர்புரிவதாய் பாணமுங் கையுமாய் புறப்படலும், திசையெங்கும் கலங்க, மிருகங்களும் பல்படி பயங்கரமாய் கரையலுற்றன.

அங் கப்பொழுது, நாகர், இயக்கர், மஹரிஷிகள், குழாங் குழாமாய்த் திரியும் சித்தர்கள் என்றுற்போல் பலரும்சேர்ந்துவிட்டார்கள். பறவைக்கணங்களும் ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு மிகவும் கொண்டாட்டத்தோடு கெட்டியாய் கூச்சலிட்டன. 24

𑌕𑍍𑌰𑍂𑌧𑌾𑌣𑌂 𑌸𑌰𑌥𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌂 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌵𑌿𑌨𑌨𑌾𑌦 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍॥ ௨௫

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌥𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌃।
𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌫𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌤𑌡𑌿𑌦𑍂𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑍍॥ ௨௬

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑌿𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌵𑍇𑌗𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑍌 𑌤𑍌 𑌰𑌣
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍌। 𑌕𑌪𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌧𑌿𑌪𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍁𑌰𑌾
𑌸𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌵𑍈𑌰𑍌॥ ௨௭

𑌸 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌨𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑌤𑌿
𑌸𑌂𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯। 𑌶𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌹𑌨𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚𑌚𑌾𑌰𑍋
𑌗𑌲𑍍𑌵𑌿𑌤𑌰𑌾𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇॥ ௨௮

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌰𑌾𑌨𑌾𑌯𑌤𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌶𑌲𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌪𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚
𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍। 𑌸𑍋𑌽𑌮𑍋𑌘𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌵𑍀𑌰𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌸
𑌸𑌰𑍍𑌜 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌵𑍇𑌗𑌾𑌨𑍍॥ ௨௯

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌪𑌮𑌹𑌾
𑌸𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌚। 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋
𑌷𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤॥ ௩௰

தேரின் மீதேறி விரைவாய் வருகின்ற இந்திரஜித்தை அனுமான்கண்டு, பெரிதாய் ஒரு சிங்கநாதம்போட்டு வேகமாய் வளரத்துடங்கினர். 25

திவ்வியமான ரதத்தின்மேலிருக்கு மிந்திரஜித்தும், விசித்திரமான தன் வில்லையெடுத்து,, இடியைப்போல் கிடுகிடென்ற பலமான சத்தமுண்டாம்படி குணத்தொனி செய்தான். 26

யுத்தத்தில் சிறிதும் அச்சமற்று மகாபலவான்களாய், மிகவும் கொடிய வேகத்தோடுகூடிய அந்த அனுமானும் இந்திரஜித்தும்கூடி, தேவரர்ஜனும் அசுரராஜனும்போல் வைரம் பாராட்டினர்கள். 27

மகாரதனுய், வில்லாளியாய், சண்டையில் தேறிப் பரிசுபெற்ற அவ்வீரன் சொரிந்த சரங்களின்வேகத்தை அவமாக்கி, அனுமான், தமது பிதாவான வாயு ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஆகாயத்தில் அவன் பாணத்துக் கிலக்காகாதபடி திரிந்து போந்தார். 28

பகைத்துவரும் வீரரைத் துணிக்கவல்ல அவ்வீரன், அப்பொழுது, நீண்டு கூரிய சல்லியங்கள் அமைந்து, நல்ல இறகுகள்கட்டி, பொன்னிற்செய்து விசித்திரமாய் பிடியிட்ட, நன்ருய் வணக்குற்று வச்சிரம்போல் பாய்கின்ற பாணங்களைப் பாயவிட்டான். 29

அப்பொழுது அனுமான், அந்த ரதத்தின் கோஷத்தையும், மிருதங்கம், பேரி, படகம், முதலியவைகளின் சத்தத்தையும், நாணிட் டிழுக்கப்பட்ட சாபத்தின் கோஷத்தையும் செவியுற்று, மீளவும் மேலே துள்ளிப் பாய்ந்தார். 30

𑌶𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌶𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌹𑌰𑌿𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌘𑌯𑌨𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍍॥ ௩௧

𑌶𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌭𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌪𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿𑌲𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௩௨

𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌵𑍇𑌗𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍌 𑌰𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑍌।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑍋𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥ ௩௩

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌨 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿
𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌹𑍌 𑌬
𑌭𑍂𑌵𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍌 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍌॥ ௩௪

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌸 𑌵𑌿𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌮𑍋𑌘𑍇
𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌂𑌪𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁 । 𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸
𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾॥ ௩௫

𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌨𑍁𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿
𑌵𑍀𑌰𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑍇 । 𑌅𑌵𑌧𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌪𑍇𑌃 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌂
𑌨𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍॥ ௩௬

குறிதப்பாமல் அடிக்கவல்ல அவன் குறிப்பிற்கு அகப்படாமல் அனுமான், சரங்களுக் கிடையில் சடக்கெனப்பாய்ந்து தப்பித்துக்கொண்டார். 31

மறுபடியும் அவன் பாணங்களுக்கிலக்காவதுபோலெதிரில்தோன்றி, மீளவும் கைகளைப்பிரித்துக்கொண்டு அந்த வாயுகுமாரன், ஆகாயத்தில் பாய்ந்துவிட்டார். ()

அதிவேகசாலிகளாய் யுத்தகருமத்தில் மிகத்தேறினவர்களான அவ்விருவரும், ஸகலப்பிராணிகளும் கண்டால் தயங்கும்படி பெருப் பெருத்த யுத்தத்தைச்செய்து போந்தார்கள். 33

ஹனுமானுக்கு ராக்ஷஸனிடத்தில் சிறிதும் சந்து கொடுக்கவில்லை; அப்படியே அவரிடத்தும் இந்திரஜித்துக்குச் சிறிது சந்துண்டாயிற்றில்லை. தேவர்களுக்கு இணையான விக்ரமசாலிகள் அவ்விருவரும், ஒருவர்க் கொருவர் தாங்கமுடியாதபடி ஆய்விட்டார்கள். 34

பிறகு இலக்காகச்செய்த அனுமானிப்படி பாணங்களுக்குத் தப்பித்துக்கொள்ள, உடனே தான்போடும் பாணங்கள்யாவும் வீணுய்ப்போவதுகண்டு, அந்த மஹாத்மாவான் இந்திரஜித்து, லக்ஷியத்தில் நிலையாய் மனதை நிறுத்திக்கொண்டு பெரியசிந்தை யொன்று செய்யத் துடங்கினுன். 35

பிறகு அந்த ராக்ஷஸராஜன் சிறுவன், அந்தகபிவீரரில் தலையான அனுமானைக் கொல்வது அரிதாமென்றெண்ணி, இனி இதைப் பிணித்துப் போவதெப்படியென்று ஆலோசிக்கலானுன். 36

𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍈𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌸𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃।
𑌸𑌂𑌦𑌧𑍇 𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿॥ ௩௭

𑌅𑌵𑌧𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍।
𑌨𑌿𑌜𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍍॥ ௩௮

𑌤𑍇𑌨𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑌸𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃।
𑌅𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌚𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇॥ ௩௯

𑌤𑌤𑍋𑌽𑌥𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾
𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌗𑌃 । 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿
𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌹𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑌃॥ ௪௦

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌂𑌭𑍁𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍॥ ௪௧

𑌨𑌮𑍇𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌲𑍋𑌕
𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌨𑍍
𑌧𑍋 𑌮𑌯𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌯𑍋𑌨𑍇𑌰𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃॥ ௪௨

𑌸 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁
𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 । 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑌾
𑌮𑌹𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌮𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮॥ ௪௩

பிறகு அத்திரங்கற்றவரில் தலைவனும் அதிபராக்கிரமியான இந்திரஜித்து, அந்த வானரோத்தமன்மீது பிரமன்கணையொன்றைத் தொடுக்கலானான். 37

இவனைக்கொல்வது அசாத்திய மென்றெண்ணி உடனே அந்த அத்திரங்கற்ற திண்டோள னிந்திரஜித்து, வாயுவின்சே யனுமானை அத்திரங்கொண்டு கட்டிப் பிணித்து விட்டான். 38

உடனே அந்த அத்திரத்தால் கட்டுண்ட ஹனுமான், கைகால்களை அசைக்கமாட்டாமல் ஆகாயத்திலிருந்து தரையில் விழுந்து விட்டார். 39

(அப்பொழுது வானரோத்தமன், அத்திரத்தால் கட்டுண்டமையால் நமது வேகம் குன்றிவிட்டதென்றும், தமக்கு பிரமன் அளித்திருக்கும் அனுக்கிரகம் இத்தன்மையதென்றும் நினைத்துக் கொண்டார்.) 40

பிறகு பிரம்மாஸ்திரம் பிரமன் மந்திரத்தால் ஓதிவிடப்பட்டதென்றும், பிரமன் தமக்குத் தந்தவர மின்னதென்றும் நினைத்துக் கொண்டார். 41

லோக குருவான பிரம்மாவின் பிரபாவத்தால் எனக்கிந்த கட்டை அவிழ்த்துக்கொண்டு விடுபடச் சத்தியில்லை என்று நினைத்தேதான், என்மீது இதை பிரயோகித்தான்; ஆகையால் யானும் பிரமனது கட்டளையை அனுஸரித்துதா னாகவேண்டும். 42

என்று இப்படி அந்த ஹனுமான், அத்திரத்தின் வீரியத்தையும், பிதாமகனுடைய அனுக்கிரகத்தையும், முகூர்த்தம் கழிந்தால் தாம்விடுபடுகிற ஸங்கதியையும் நினைத்து, பிரம்மாவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தார்

𑌕𑍋𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌯𑌂𑌸𑌮𑌜𑌾𑌯𑌤 ।
𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌕𑍇𑌤𑌨𑍇 ॥ ௪௪

𑌗𑍃𑌹𑍇𑌣𑍈𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍁𑌹𑌾𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌣𑌾𑌦𑌶𑌃 ।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌰𑍇 ॥

𑌸 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌵𑍀𑌰𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌜𑍍𑌜𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍀𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑍇𑌗𑌃 । 𑌪𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌗𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌨𑌾𑌦 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 ॥ ௪௬

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌪𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌃 ।
𑌬𑌲𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑍀𑌰𑍋𑌸𑍍𑌤𑌸𑌂𑌹𑌤𑍈𑌃 ॥

𑌸𑌰𑍋𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌪𑌰𑍈𑌸𑍍𑌤𑌬𑌂𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌹𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌚 । 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌤𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌯𑌃 ॥ ௪௮

𑌸𑌬𑌲𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑌂𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌨𑌬𑌂𑌯𑌸𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤 ॥ ௪௯

𑌕𑌯𑍇𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌜𑍀𑌤𑌦𑍍𑌰𑍀𑌵𑍀𑌰𑌬𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌯𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂𑌤𑌃 । 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌜𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌃 ॥ ௫௦

அஸ்திரத்தால் என்னைக் கட்டியிருந்தாலும் எனக்கு பயமுண்டாகவில்லை. ஏனெனில்—பிரமன், இந்திரன், வாயு இவர்களால் காக்கப் பட்டிருக்கிறேனன்றோ? 44

அரக்கர்களென்னைப்பிடித்துச் செல்வதிலும் ஓர் பெரியகுண மிருக்கிறது, அதாவது—அரக்கர் கோமானுடன் ஸம்வாதம் செய்வேனன்றோ? ஆகவே, என்னைப் பகைவர் பிடித்துக் கொள்ளட்டும். 45

பகைஞர்தம் வீரரைத் துணிப்பவராய், எதையும் யோசித்துச் செய்பவரான ஹனுமான், நடக்கும் காரிய மின்னதென்று தெரியபின், கைகால்களை அசைக்காம லிருந்துகொண்டு, மேல்விழுந்து சூழ்ந்து தம்மைப்பிடித்துக்கொண்டு பல்படியாய்ப் பகைவர் மிரட்டவே, பெரிதாய் ஒருகோஷம் போட்டார். 46

அநந்தரம் அவர் செயலற் றிருக்கிறபடியை அரக்கர் கண்டு, உடனே சணற்கயிறுகளாலும், பதனிட்ட மரப் பட்டைகளாலும் கட்டத் தொடங்கினர்கள். 47

குதூகலத்தோடு என்னை ராக்ஷஸராஜன் பார்க்கவருவான் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டவராய், ஹனுமான், தம்மைப்பகைவர் கட்டவும் மேல்விழுந்து மிரட்டவும் ஸம்மதித் திருந்தார். 48

சணற்கயிறுகொண்டு கட்டினவுடன் பிரம்மாஸ்திரத்திலிருந்து அவ்வீரன் விடுபட்டார்; அவ்வத்திரம் தான் பிணைக்கும்பொழுது மற்றொரு பிணையைச் சகியாதன்றோ?

உடனே இந்திரஜித்து, மரப்பட்டைகொண்டு அனுமானைப் பிணைத்தசெய்தி தெரிந்து, அவர்விடுபட்டாரென்பதையும், அந்த அஸ்திரம் மற்றோர் பந்தத்தைச்

𑌸 𑌘𑍋𑌰𑌘𑍋𑌷𑌸𑍍𑌫𑍋𑌟𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑌕𑌂 𑌨𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈
𑌰𑍍𑌭𑌗𑍍𑌨𑌮𑌤𑌿𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾 । 𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑌤𑍇𑌷𑍁
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌵𑍇𑌗𑌮𑍍 ॥ ௫௧

𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾 𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌬𑌬𑌾𑌧𑍇 𑌤𑌦𑌾 ।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌤𑌃

𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍈 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑌿𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌸𑌂𑌘𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯 𑌤𑌲𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 ॥ ௫௨

𑌸 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌘𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌣 𑌬𑌲𑌂 𑌘𑍍𑌰𑌾
𑌵𑍀𑌰𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑍈𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌂 𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌣𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨 ॥ ௫௩

𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌂 𑌘𑌨𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌵𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍 ॥ ௫௪

𑌕𑍋𑌪𑌂 𑌚 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍋𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌵𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌰𑍇 𑌕𑌥𑌾𑌃 ॥ ௫௫

சஹிக்கமாட்டா தென்பதையும் நினைத்து சிந்திக்கலுற்றான். 50

ஐயோ! பெருஞ்செயல் செய்தும் பழுதாய்விட்டதே! மந்திரத்தின்படியை ராக்ஷஸர்கள் நினைத்தாரில்லையே! பிரம்மாஸ்திரம் பழுதானால் மற்றோர் அஸ்திரம் செல்லமாட்டாதே! மீளவும் அதையே போடுவோமென்றாலும் செல்லாதே! இனியெல்லோரும் ஸந்தேஹத்திலகப்பட்டோமே! என்செய்வது! என்று சிந்தித்தான். 51

அத்திரபந்தத்தினின்றும் தாம்விடுபட்ட செய்தி ஹனுமான் அறிந்திலர்; ஆகவே இழுத்துக் கட்டி உபத்திரவிக்கப் பட்டார். 52

அக்கொடிய வரக்கர்கள், கட்டைகளாலும் முட்டிகளாலும் அடித்தும் இடித்தும் ஹனுமானை, ராக்ஷஸேந்திரனிடமிழுத்துச் சென்றார்கள். 53

பிறகு இந்திரஜித்து, ஹனுமான், அஸ்திரத்தால் விடுபட்டு கேவலம் கயிறு முதலியவற்றால் பிணிக்கப் பட்டிருக்கிறானென்பதை யறிந்துகொண்டு, மஹாபலவானான அந்த ஹரிவீரனை, பரிவாரங்கள் சூழவிருக்கின்ற ராஜனிடங்கொண்டு காட்டினான். 54

மதம்பட்டயானை யெனப் பிணியுண்ட கவியரசை அரக்கர், தங்கள் அரசான ராவணற்கு இவ்வாறு விவரிக்கத் துடங்கினார்கள். 55

அப்பொழுது, இஃதார்? யாரைச்சேர்ந்தது? எங்கிருந்து எதற்காக இங்குவந்தது? இஃதிருக்குமிடமெது? என்றிப்படி அங்குள்ள அரக்கர்க்குள் கதை விளங்கிற்று.

𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑌥𑍋 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍॥ ௪௭

𑌅𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌧𑌿
𑌪𑌪𑌾𑌦𑌮𑍂𑌲𑍇 । 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍃𑌹𑌂
𑌮𑌹𑌾𑌰𑌤𑍍𑌨𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌚॥ ௪௮

𑌸 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑍈𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ௪௯

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌕𑌪𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌤𑍇𑌜𑍋𑌬𑌲𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌪𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍॥ ௫௦

𑌸 𑌰𑍋𑌷𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌸𑍍𑌤𑌂
𑌕𑌪𑌿𑌮𑌨𑍍𑌵𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 । 𑌅𑌥𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌲𑌶𑍀𑌲𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍
𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍॥ ௫௧

𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸 𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯
𑌚 𑌮𑍂𑌲𑌮𑌾𑌦𑍌 । 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌤𑌃 𑌸𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍
𑌅𑌹𑌮𑌾𑌗𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿॥ ௫௨

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

கொல்வோம், எரிப்போம், அல்லது புசிப்போம், என்று கோபத்துடன் பலராக்ஷஸர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள். 57

வழியைக்கடந்து விரைந்துசென்ற அப்பெரியோன், ஆங்கு அரக்கர்பதியின் அடிக்கீழ் அமர்ந்த அமைச்சர் தம்மையும், செழுமாமணிக ளிழைத்தழகாய அரமனை தன்னையுங் கண்ணுற்றனர். 58

கோரரூபங்கொண்ட ராக்ஷஸர், அந்த கவிகட்கேறை இங்குமங்கு மிழுத்து வருகையில், பெருந்தேசுடைய ராவணனுமவரைக் கண்டு கொண்டான். 59

தேசுந்திறலும்படைத்து தேஜோமயமாய் சூரியன் போல் விளங்கும் தானவராஜனை, அனுமானும் கண்டு கொண்டார். 60

ரோஷத்தால் சுழன்று சிவப்புற்ற விழிகளுடன் அந்த தசகண்டன், வானரனை உற்றுநோக்கி, அருகிலிருந்த குலமும் சீலமும் படைத்த முக்கியமான மந்திரி மூதுவரைப்பார்த்து, ஹனுமானை விசாரிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். 61

அவர்களும், அவரை வந்தகாரியமென்னவென்றும், வந்தவிடத்தில் இது செய்வதற்கு நிமித்தமென்னவென்றும் கேட்க, அதற்கவர், வானரராஜன் விடவந்த தூதுவன் யானென்று விடையளித்தார். 62

நாற்பத்தேட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ8த்ஸ⌐ந்ரகாணெ - ஸாகொ்நவ௦வாஶஸ்ஸ௫ஃ

_த_தஸ்ஸக8-ண்ணா_தஸ்ய விஷிமொதாஹீ8வி க ஃ|
ஹநூ8ாநுமொஷ_தா 8ாகெஷா ரகெஷாயிவஃ8வெஷ_த॥

ஜ்ராஜ8ா_ந௦8ஹாஹெ-ண்ண கா௦வமெநநவிஈாஜ_தா|
8ஈக்ஷாஜாஶாவ்யமெதஂநாய 8கஈமெ_ந8ஹா:ஜ்ய்ஈதி்॥ உ

வஜ்ரஸ௦யொஶஸ௦யஈமெக்ஷ 8-ஹாஹ_8ணிவிஶ மெஹ:|
மெஹமெ8ஈா ஹரமெணஸ்ஷிமெத்ரு 8-நமெஸவ ஷ்ரகஷ்ஷி
மெத:॥ ங

8ஹாஹ_கூஷள8ஸ௦வீ_த௦ ரக்ஷவ௦ஜநரஹிஷி_த்॥
ஷு_நஈஶிஷ்ஷ௦விசித்ராஹி வி-வியாஹிஸ்ஷஹக்ஷிஹி:॥ ச

விவ்யமெதஜ-ஶ_நீமெயஸ்ஷ ரக்ஷாமெகெஷஹீ-8ஜஶ_மெந:
தீஷ்ஷதீக்ஷ8ஹாஜ௦மெஷ: ஷ்ரஶ௦பஜஶ_நஷ்மெஜ:॥ ரு

ஶிமொஹிஜ_ஶஹிவீ_ர௦ ஜ்ராஜ8ா_ந௦8ஹளஜஸ்|
_நா_நாவ்யாஜஸ8ாகீமெண_ ஸ்ஷிவமெமஶிவ8௦ஜர்॥ சா

_நீஶா௦ஜநவயஷ்வ்ய௦ ஷாமெரமெணாரஸிஈாஜ_தா|
வ-ஹண_வ௦த்ராஜவமெக்ஷண ஸபஶாகஃவா௦பஈஜ்॥ எ

நாற்பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம்

பிறகு உக்கிரமான விக்கிரமமுடைய ஹநுமான், (இருந்த விடத்திலிருந்தே தன்னையிங்ஙன மிழுத்துவரச் செய்தது போதாமல், மந்திரிகளையிட்டுத் தன்னைவினவின அவன்) செயலைக்கண்டு வியந்து, ரோஷத்தால் சிவந்த கண்கள் கொண்டு ராக்ஷஸராஜனைக் கண்ணுக்கினார். 1

அவன்றான், பெருவிலையனுய் முத்துச்சரங்கள் தொங்கும் பொன்மகுடந் தரித்துப் பெருஞ்சோதியாய் விளங்குகின்றான். 2

வச்சிரமிழைத்து, பெருவிலைபெற்ற ரத்தினங்கள் பதித்து, மனத்தினல் நிருமித்ததென்னும்படி விசித்திரமான பொன்னணிகள் பூண்டிருக்கின்றான். 3

பெருமதிப்புடைய பட்டாடை யுடுத்து, சிவந்த சந்தனம்பூசி, அதில் வாசனைத் திரவியங்களால் விசித்திரமாய் பல வரிசைகள் தோற்றும்படி கீறி விடப்பட்டு, அழகாய்ச் சிவந்து பயங்கரமாய் விழிக்கும் விழிகள் பெற்று, பளபளத்துக் கூரிய பெரும்பற்கள் படைத்துப் பிதுங்கு முதடுகளுமான பத்துத்தலைகளுடன், மிருகங்கள் பலநிறைந்த கொடிமுடிகள் படைத்த மந்தரமென்னும்படி வீரமும் பீடுந்தோற்ற விளங்குகின்றான். 4-5-6

முழுமதிபோல் விளங்கும் நடுநாயகம் படைத்த ஆரங்கள் மார்பில் பலவிலங்க, மைமலைபோல் விளங்குமவன், கொக்குகள் பறக்கும் காளமேகம்போல் கோலங்கொண்டனன். 7

பாஹூஹிபஸகேய ருரோஸ்தும்ஶ்ரோநாத்தரஷிரைத:
ப்ராஜமாநாம் மஹத்பிர்வீரைர: பம்சஶீர்ஷுரிவோர
ரை:॥ அ

ஸஹ திவ்யாபிகேவிசித்ர ரத்நஸம்யோகஸம்யுதே।
உத்தரோத்தரணாஸ்த்ரேணு ஸம்பவவிஷம் வராஸநே॥ கூ

சுபம் க்ருதாஹிரத்ருஷு வ்ருக்ஷா ஹிஸ்ஸம் ததஹ।
வாயவ்யஜநஹஸ்தாஹி ராராகஸஸ்ர வெவிதம்॥ க0

ஸூர்யேண வ்ருத்தேந ஹாவாஸ்ந ராக்ஷஸா।
ஸந்த்ரிஹிஸ்ம் த்ருதகவஜெ நிரூபம் ஹேந வஸந்திணா॥ ()
உபோவவிஷம் ராக்ஷாஹி ஸ்துதாஹிஷு பர்யஷவிர்ஷை:।
க்ருத்ஸ்நவஸிவ்ய தாயோக ஸ்துதாஹிஷு ஸிவஸாமரை:॥ கஉ

ஸமிவெஷம் த்ருதகவஜெ ரைத்ருஸ்துஶாஹப்ரஸீஹி:।
சந்த்ராஸ்யோநம் ராக்ஷாஹி ஸ்வரரோவிஸவரோஸ்வரா॥ கங

சுவஶ்ருத்ராக்ஷவஸவதிம் ஹந்தாநதிதேஜஸம்।
விஷ்ணும் ரோசிவரே ஸதாயஜிவதாயஜம்॥ கச

ஸதைஸ்ஸம்வீப்யாநோவி ராக்ஷாஹிஷிஷிகு ரை:।
விஸ்யம் வரஸம் மகுா ராக்ஷாயிவஸவெக்ஷத॥ கரு

சிறந்த சந்தனம்பூசி அங்கதமும் தோள்வளையு மணிந்து பருத்துள்ள அவன் புயங்கள், ஐந்தலை நாகங் கள்போல் விளங்காநின்றன. 8

நவரத்தினங்களிழைத்து, உத்தமமான மேற்படாம் விரித்து, படிகத்திற் செய்து விசித்திரமான சிங்காசனத் தில் ஒயிலுடன் உட்கார்ந்திருந்தான். 9

மிகவும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள இளம் பெண்கள், ஆலவட்டமும் கையுமாய் சுற்றுேரம் எட்டவிருந்து சேவி க்கச் சேவை கொண்டிருந்தான். 10

ஆழ்பொருளை யாய்ந்து அறியவல்லவராய், பலத்தில் கொழுத்தவரான துர்த்தரன், பிரஹஸ்தன், மஹாபார் சுவன், நிகும்பன், என்னும் நான்கு ராக்ஷஸமந்திரிகள் சூழவிருக்கையால், சாகரங்கள் சூழ்ந்த பூலோகம்போல் பிரகாசித்தான். 11-12

அப்படியே மந்திராலோசனையில் தேறிய ஸத்புத்தி களான ராக்ஷஸ ஸசிவர்கள் பின்னும் பலர்சூழ விருந்து, இமையவர் புடைசூழ்ந்த இந்திரன்போல் இலங்கா நின்றுன். 13

["ஸசிவர்=காரியத்தில் துணைசெய்பவர். மந்திரிகள்= ஆலோசனையில் துணைசெய்பவர்" என்று பிரித்தறிக.]

இப்படி மேருசிகரத்தில்தோன்றிய நீருண்ட மேகம் போல் பெருஞ்சோதியாய் சிங்காதனத்தின் மீது வீற் றிருக்கும் அந்த ராக்ஷஸர்கோனை அனுமான் கண்டார்.()

அப்பொழுது அந்த கொடிய ராக்ஷஸர்கள் பலமாய் பீடித்தபோதிலும் அனுமானுக்கு அது தோற்றுது அதி யாச்சரியத்துடன் அவனைக் கண்டவண்ணமாயிருந்தார்.

𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍।
𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌃॥ ௧௬

𑌅𑌹𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌹𑍋 𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑌹𑍋 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌮𑌹𑍋 𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌃
𑌅𑌹𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌾॥ ௧௭

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌨𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌶𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥ ௧௮

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑍈𑌃।
𑌤𑍇𑌨 𑌬𑌿𑌭𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌰𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃॥ ௧௯

𑌅𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌹𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍।
𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌮𑌕𑌰𑍋𑌨𑍍𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌃॥ ௨௦
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌮𑌮𑌿𑌤𑍌𑌜𑌸𑌃॥ ௨௦½

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

அவ்வாறு விளங்கும் ராக்ஷஸராஜன்றன் பிரபாவத்தைக் கண்டுமயங்கி அப்பொழுது அனுமான் சிந்திக்கின்ருர். 16

ஆ! ஆ! என்ன உருவம்! என்ன தைரியம்! என்ன பலம்! என்ன காந்தி! ஸகல லக்ஷணங்களும்பொருந்தி இந்த ராக்ஷஸர்தலைவன் இருக்கும்படி தான் என்ன! 17

இந்த ராக்ஷஸராஜன் செய்த இவ்வதர்மம் பெரிதாயிராவிடில், இவன் இந்திரனுள்ளிட்ட தேவலோகத்துக்கும் காவலனுகும். 18

அதர்மமென்னவெனில்:—

இவன் நெஞ்சில் ஈரமின்றி உலகத்தார் பழிக்கும்படியானகொடுந்தொழில்கள் புரிகின்றமையால் தேவாசுரர்களகப்படச் சகலலோகங்களும் இவனைக்கண்டு பயப்படுகின்றனவன்ருே! 19

இவன் கோபிக்கத்தலைப்பட்டால் உலகத்தை ஒருநீருய்ச் செய்யவல்ல திடனுண்டன்ருே! என்று இந்தவிதம், அந்தமதிமானுன ஹனுமான், அந்த ராக்ஷஸராஜனுடைய பிரபாவத்தையும் அளவற்ற பலத்தையுங்கண்டு சிந்தித்திருந்தார். 20½

நாற்பத்தோன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஸங்க்ஷேப:

தமுத்வீக்ஷ்ய மஹாபாஹு: ஸிம்ஹாக்ஷம் பரதஸ்திதம் ।
ஸோ'பி நிஹதோ விஷ்ணோ ராவணோ லோகராவண: ॥ 1

ரங்காஹதா த்³வாத³ஶ்யாம் கவீம் த்³ரோணஜஸாவ்ய தம் ।
கிமேஷ ஸமவாப்நோதி ஸபக்ஷஸாக்ஷாதிஹாக³த: ॥ 2

பி நரோத்தம ஷ்டிகேஶவோபே யாஸம்சாமீம் தபரா ॥
ஸோயம் வா நரமோதி து ஸ்ஸ்யாஸ்கிம் ஸித்³த்³வா கணோ பிவாஸர
ஸராஜா ரோஷதா ம்ராக்ஷ: ப்ரஹஸ்தம் மம்க்ரிஸதம் ।
காஶ்யப க்ஷமா பேத³ம் பபோ பிபரஶமேஶ்வஸ ॥ 3

த³ரா த்³வாப்ரஹ்ம்யதா மேஷ கர தஸ்கிம் வா ஸ்யகாரணம் ।
பநஹம் க³சகோஸ்யா மேஹ ராக்ஷஸீநாம் ச தஜ்ஜநே ॥

உத்தரீமேப்ரய்ப்ரஷ்யாம்வா க³மேநகிம் ப்ரயோஜநம் ।
க்ரூயோயநேவாகிம் காயம் ப்ரஹ்ம்யதாமேஷ த³ரமர்தி: ॥ 4

ராவணஸ்ய வச: ஶ்ருத்வா ப்ரஹஸ்தோ வாக்யமப்ரவீத் ।
ஸாம்ப்ஸிமிஹ த்³ரம் நேத நஹீ: காயலாக்யாகவே ॥ 5

யதி³தாவக்ஷ்மிம் த்³ரண ப்ரேஷிதா ராவணாயயம் ।
தக்வோவ்யாஹிமாஸமுத்தே ஸயம் வா நரமோக்ஷ்யஸே ॥ 6

பதி³மே பஶ்ய வணஸ்யகம் யமஸ்யவரணஸ்ய ச ।
சாரரமுபமிதம் ச்ரகா ப்ரவிஷ்டா நஃபரீமிமாம் ॥
விஷ்ணுநா ப்ரேஷிதா வாலி த³ர்மே தாவிஜயகாங்க்ஷிணா ॥

ஐம்பதாம் ஸர்க்கம்

பொன்னிறத்த கண்ணுடனே முன்னிருக்கு மனுமானைக் கண்ணிற்கண்டு, உலகனைத்துங் கதறவைக்கும் திண்டோள னிராவணன்றான் மிகச்சினந்தான். 1

தேசுசூழ் அநுமானைக் கண்டதும் சிந்தையுள் திகைக்கலானான்,—இவனென்ன முன்னேயான் கைலாஸத்தைக் குலுக்கும்பொழுது என்னைச்சபித்த நந்திதேவனே இப்படி குரக்கின்வடிவெடுத்து நேரில்வந்து விட்டானா! இல்லையென்று பாணாசுரனாயிருக்குமா! 2-3

ரோஷத்தால் கண்சிவந்த ராவணனு மருகிருந்த மந்திரிஸ்ரேஷ்டனான பிரஹஸ்தனைப்பார்த்து, இந்தவிதம் கம்பீரமாயொருவார்த்தையைக் கருத்துடன்சொன்னான்.

இந்ததுஷ்டனைக் கேள்; எங்கிருந்துவந்தான்? இவ்வனத்தையழித்ததற்குக் காரணமென்ன? இராக்ஷஸிகளைத் தான் மிரட்டினதால் இவனுக்கானதென்ன? 5

அசைக்கவொண்ணாத என் நகரில் இவன் வருவதற்கு என்னபயன்? இல்லையென்று சண்டையில்தான் என்னலாபம்? என்று இந்த துர்மதியைக்கேள். 6

இராவணன்றன் சொற்கேட்ட பிரஹஸ்தன் அப்பொழுது சொல்லுகிறான்.—தேறிக்கொள், வானரமே! பயமென்ன! உனக்கேதுங் குறையிராது. 7

இந்திரனா லிராவணன்றன் மனைதனக்கு ஏவுண்டாயென்றால் அப்ப! இக்கணமே விடுபடுவாய், பயம்வேண்டாம் வானரமே உண்மைபேசு. 8

குபேரன், வருணன், அல்லது இயமன் முதலானோருடைய தூதனாயிருந்து இந்த வேஷந்தரித்துவந்தனையா எங்கள்புரிக்கு? இல்லையென்று வெற்றிபெறக்கோரி விட்டுணுவேவிடவந்த ஏவலாள்தானோ? $9\frac{1}{2}$

𑌨𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌵𑌾𑌨𑌘।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌵𑌾 𑌨𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇॥ ௧௦
𑌕𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌂 𑌵𑌦 𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑌿 𑌉𑌦𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌤𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௧
𑌕𑌯𑌵𑌾𑌯𑌞𑍍𑌜𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌲𑌯𑍇। ௧௧
𑌶𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌥𑌾𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌗𑌣𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍॥ ௧௨
𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑍀𑌵𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑌿𑌰𑌶𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾।
𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍋 𑌧𑌿𑌤𑌃॥ ௧௩
𑌜𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌸𑍍𑌸𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌗𑌤𑌃।
𑌉𑌶𑍂𑌨𑍇𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯 𑌉𑌤𑍍𑌪𑍂𑌲𑍇𑌹𑌤𑌦𑌿𑌧𑌂𑌸𑍍𑌯𑌾॥ ௧௪
𑌵𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌶𑌲𑍍𑌨𑌾𑌕𑍇𑌉𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍋𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌹𑌿𑌨𑍇𑌯𑌾𑌰𑍍𑌬𑌸𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃॥ ௧௫
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌭𑌲𑍍𑌂𑌤𑌾𑌰𑍍𑌧𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌬𑌾𑌯𑌾𑌰𑌣𑍇। [𑌵𑌿॥
𑌸𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌶𑍇 𑌨𑌲𑍍𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌬𑌲𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑌾𑌹𑌾𑌰𑍇𑌰
𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌵𑌰𑍋 𑌸𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌗𑌤𑌃।
𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍍𑌕𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌵𑌤𑍂𑌤𑌮𑍍॥ ௧௭
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌥𑌾𑌹𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌲𑌸𑌹𑌿𑌵𑍋𑌬𑌿𑌤𑌃।
𑌕𑍇𑌨𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌕𑌾𑌯𑍇𑌰𑍍𑌣 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍀𑌤𑌵𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍॥()
𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌾𑌹𑌰𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌜𑌸𑌃।
𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌵𑍇𑌯𑍁𑌦𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍋॥ ௧௯

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

ஏனிப்படி கேட்கிறேனெனில், உன்னைக்கண்டால் மாத்திரங் குரங்கேயல்லது, உன்மிடுக்கு அதற்கேற்றுப் போலில்லையே! உள்ளத்தைச்சொன்னால் உடனே விடுபடுவாய், இல்லையெனில் இனிபிழைப்பதரிது; பின்னை எந்த காரணத்தால்தான் நீ ராவணாலயத்தில் புகுந்தாய்? 11½

இவ்வாறு கேட்க, ஹனுமான் அப்பொழுது, அரக்கர்தம் அரசைப்பார்த்து அறைகின்றார்.—என்னையுடையவன், இந்திரனுமல்ல, இயமனுமல்ல; வருணனுமல்ல; குபேரனு மெனக்குத்தெரியாது; விஷ்ணுவு மென்னையனுப்பினானன்று; நான் ஜாதியில்வானரன்றான். அப்படியேதா னிங்குவந்தேன். இராக்ஷஸராஜனைக் காண்பதரிதாகவே இந்தவனத்தை அழிக்கநேரிட்டது; அப்பொழுது பலவான்களான ராக்ஷஸர்களென்னைச் சண்டைக்கிழுக்கவே, என்தேகத்தைக் காப்பதற்காக எதிர்த்தேனித்தனை; என்னைத்தேவரல்ல, அசுரரல்ல, ஒருவரும் அஸ்திரமென்னும் பாசங்கள்கொண்டு பிணிக்கவல்லாரில்லை, பிரமனிட்ட தொருவரமுண்டாயிருக்கவே யானிந்த கட்டையும் ஒப்புக்கொண்டேன். அதுவுந்தவிர ராஜனைக் காணவேண்டுங் குறையினாலு மிதை அங்கீகரித்தேன். இப்பொழுது யானிந்த ராக்ஷஸர்கயிறிட்டுக் கட்டியதனால் அஸ்திரத்தில் விடுபெற்றேன், ஆயினும் இப்போதுசிறிது ராஜகாரிய முண்டாயிருக்கவே உன்னிடம் தங்கியிருக்கிறேன். அளவிலாத்திறலுடைய ராகவன்றன் தூதன் யான் அறிவாய்த் தெளிவாய். நன்மையே பயக்குமொரு சொல்லை இதோ சொல்லுகிறேன் அதையுங் கேட்பாய். 19

ஐம்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡 - [illegible]

𑌤𑌂𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌸𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌵𑌾𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃।
𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌦𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍॥ ௧

𑌅𑌹𑌂𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌾 𑌦𑌿𑌹𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌲𑌯𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌹𑌰𑍀𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾𑌕𑍁𑌶𑌲𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௨

𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍁𑌃𑌶𑍍𑌰𑍃𑌣𑍁𑌸𑌮𑌾𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋𑌪𑌹𑌿𑌤𑌂𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯 𑌮𑌿𑌹𑌚𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑌮𑌮𑍍॥ ௩

𑌰𑌾𑌜𑌾𑌦𑌶𑌰𑌥𑍋𑌨𑌾𑌮 𑌰𑌥𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌵𑌾𑌜𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌪𑌿𑌤𑍇𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑌮𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌃॥ ௪

𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃।
𑌪𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍॥

𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨𑌸𑌹𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌯𑌾𑌚𑌾𑌪𑌿𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾।
𑌰𑌾𑌮𑍋𑌨𑌾𑌮𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃॥ ௬

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍇𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑌤𑌿𑌮𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾।
𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑌸𑍁𑌤𑌾𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥ ௭

ஐம்பத்தோராம் ஸர்க்கம்

திடமிகுத்த ஈரைந்து தலையானைக்கண்டஞ்த தீரன் ஹனுமான், பெருளுடைய வார்த்தைதனைப் பொருத்த முறச் சொல்லுவதா யொருப்பட்டார். 1

யானே சுக்கிரீவன் செய்திகொண்டு உன்னிடம் வந்தேன். குரக்கரசான சுக்கிரீவன் உங்களண்ணன், அரக்கரசான உனக்குச் சேமம்சொன்னர். 2

மஹாத்மாவாய், உனக்கு உடன்பிறந்தவர்போல் ஹிதபரரான சுக்ரீவன், தர்மம், அர்த்தம், இரண்டுங்கூடி இஹபரங்களுக்கு இனிதாகச் சொன்ன செய்தியைச் சொல்லுகிறேன் கேள். 3

ரதகஜதுரகங்கள் சாலப்படைத்த ராஜன் தசரதன் ருன் தெரியுமே! உலகத்துக்கே தந்தைபோல் பந்துவாய், இந்திரன்போல் பெயரும் படைத்தவர். 4

அன்னவர்தம் மூத்தகுமாரன், திண்டோள் மன்னன், (உலகனைத்துக்கும் தாய்போல்) அன்பு பயப்பவர்; தந்தை சொற்கொண்டு தம்பி லக்குமனும் சீதை யென்னும் பாரியுமாய் வெளிப்பட்டு, தண்டகை யென்னும் வனத்தில் புகுந்தார். அவர்தா னிராமன், தருமநெறியை விட்டுச் சிறிதும் பிறழாதவர்; அதுவுந்தெரியுமேயன்றே!

அன்னவர் தம் பாரியை, சீதை யென்னும் பதிவிரதை, வனத்தில் தப்பிப்போய் விட்டாள்; அவள்தான், மஹாத்மாவாய் விதேக நாட்டரசான ஜனகராஜன் அருமைத்திருமகள். 7

𑌸𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌹𑌾𑌨𑍁𑌜𑌃।
𑌋𑌶𑍍𑌯𑌮𑍂𑌕𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌣𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌃॥ ௮

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌣𑌮𑍍।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௯

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌮𑍃𑌧𑍇𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌵𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑍋𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂𑌗𑌣𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃

𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌲𑍀𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌃।
𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣𑌨𑌿𑌹𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑍇𑌨𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௧௧

𑌸𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌣𑍇𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌗𑌰𑌃॥
𑌹𑌰𑍀𑌨𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌦𑌿𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥ ௧௨

𑌤𑌾𑌂𑌹𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌤𑌾𑌨𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌤𑌾𑌨𑌿𑌚।
𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇॥

𑌵𑍈𑌨𑌤𑍇𑌯𑌸𑌮𑌾𑌃𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌿𑌲𑍋𑌪𑌮𑌾𑌃।
𑌅𑌸𑌂𑌗𑌗𑌤𑌯𑌶𑍍𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌵𑍀𑌰𑌾𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌃॥ ௧௪

பிறகு அவர், தம் பார்யையைத் தேடிக்கொண்டு தம்பியுந்தாமுமாய் ரிசியமூகத்தைக் கிட்டி, அங்கிருந்த சுக்கிரீவனிடம்வந்து சேர்ந்தார். 8

அங்கு அந்த சுக்கிரீவன் அவர் தேவியைத் தேடிக் கொடுப்பதாய் வாக்களிக்க, ராகவனும் அவருக்கு ராஜ்யம் தருவதாய் பிரதிக்ஞை செய்தார். 9

பிறகு அந்த ராஜகுமாரன் சமரத்தில் வாலியைக் கொன்று, அரிக்குலங்களுக் கரசாகச் சுக்கிரீவனை அமர்த்திவைத்தார். 10

வாலியென்னும் வானரோத்தமன், உனக்கு முன்னமே செவ்வையாய்த் தெரியுமாகையால் (அவனைப்பற்றி விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டாம்.) அப்படிப்பட்டவன், இராமனுடைய ஒருபாணத்திற் கீடு சொல்லாமல் காலஞ் சென்றான். 11

சத்தியந் தப்பாத சுக்கிரீவராஜனு முடனே, தேவியைத் தேடுவதாய் ஒருப்பட்டு, தன்னரசி லகப்பட்ட வானரங்க ளத்தனையும் திசையனைத்தும் செல்லவிடுத்தார். 12

அவர்களும், ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம் என்னும்படி திசையெங்குந் திரண்டு சென்று ஆகாசம் பூமியகப்பட எங்குந் தேடுகின்றனர். 13

மஹாபலவான்களான அந்த ஹரிவீரரோ, சிலர் கருடன்போலும், சிலர் காற்றுபோலும் தடையறவெங்கும் விரைந்தோட வல்லர்கள். 14

அஹந்து ஹநூமாந்நாம மாருதஸ்யௌரஸஸ்ஸுத:।
ஸீதாயாஸ்து க்ருதே தூர்ணம் ஶதயோஜநமாயதம்॥ ()

ஸமுத்ரம் லங்கயித்வைவ தாம் தித்ருக்ஷுரிஹாகத:।
ப்ரமதா ச மயா த்ருஷ்டா க்ருஹே தே ஜநகாத்மஜா॥ ௧௬

தத்பவாந் த்ருஷ்டதர்மார்த்தஸ்தப:க்ருதபரிக்ரஹ:।
பரதாராந் மஹாப்ராஜ்ஞ நோபரோத்தும் த்வமர்ஹஸி॥ ()

நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு।
மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:॥ ௧௮

கஶ்ச லக்ஷ்மணமுக்தாநாம் ராமகோபாநுவர்த்திநாம்।
ஶராணாமக்ரத: ஸ்தாதும் ஶக்தோ தேவாஸுரேஷ்வபி॥ ௧௯

ந சாபி த்ரிஷு லோகேஷு ராஜந் வித்யேத கஶ்சந।
ராகவஸ்ய வ்யலீகம் ய: க்ருத்வா ஸுகமவாப்நுயாத்॥ ௨௦

தத் த்ரிகாலஹிதம் வாக்யம் தர்ம்யமர்த்தாநுபந்தி ச।
மந்யஸ்வ நரதேவாய ஜாநகீ ப்ரதிதீயதாம்॥ ௨௧

த்ருஷ்டா ஹீயம் மயா தேவீ லப்தம் யதிஹ துர்லபம்।
உத்தரம் கர்ம யச்சேஷம் நிமித்தம் தத்ர ராகவ:॥ ௨௨

யானே ஹனுமானென்பவன், வாயுபகவான்பெற்ற மகன்; சீதைக்காக நூறு யோஜனம் நீண்ட நெடுங்கடலை யுந்தாண்டி இங்கே அவளைக்காணலாமென்று வரலானேன். வந்து, அங்குமிங்கும் சுற்றிப்பார்க்குமிடத்தில் உன்மனையில் அந்த ஜனகன் திருமகளிருக்கக் கண்டேன்.

இனி சுக்கிரீவன் சொன்ன செய்தி:—

இனி, அறம்பொருள்கள் நன்கறிந்து தவநெறியில் கைதீர்ந்து தெரிந்தவரில் தலைமைபெற்ற நீ, பிறர்மனைவியைத்தடுக்க வென்பது சிறிதும் சேராது. 17

ஏனெனில்,—உன்போன்ற புத்திமான்கள், தருமவிருத்தமாய், பல அபாயங்களுக்கிடமான வேரைக்கலும் செயல்களில் தலையிடார்கள். 18

மேலும், இலக்குமனால் விடப்பட்டு இராமன்சினம் போல் சீறிவரும் சரங்களுக்கு எதிரில்நிற்க, தேவர்களிலாகட்டும், அசுரர்களிலாகட்டும், எவன் மாட்டும்! 19

மேலும் ராஜனே! இராகவனுக்கொரு தீமையிழைத்துச் சுகம்பெறவிருப்பவன், இவ்வுலகமூன்றிலும் ஒருத்தனிருக்கலாமெனவு மிடமில்லை. 20

ஆகையால், அறம்பொருளை யனுசரித்து முக்காலத்தும் நன்மைபயக்கும் சொல்லைச்சொன்னேன், இதை மதிப்பாய்; ஜானகியை ராமனுக்குத் தந்துவிடு தந்துவிடு; சொன்னேன் சொன்னேன் சொன்னேன். 21

[இதுவரையில் சுக்கிரீவன்சொல்]

முக்கியமாய் ஜானகியின் இருப்பிடம்கண்டு பிடிப்பதரிது; அதுதானாயிற்று; இனிமேல் நடக்கவேண்டுவது யாதொன்றுண்டு அது மிகுந்தது, அது இராகவன் செய்யவேண்டியது. 22

ஶகூஷிதெயம்யோஸீதா தயாஶோகவராயணா।
ஶ்ரூஹ்யாம்நாஹிஜாநாஸி வம்வாஸ்யாஜிவவணஹீழ॥ ௨௩

நெயம்ஜாரயிதும்ஶக்யா ஸாஸமொஸெொஜமொஷி।
விஷஸம்ஸ்ருஷ்டத்யகூஷம் ஹுக்ஷணஜிவளஜஸா॥ ௨௪

தவஸ்ஸம்தாவஶுபுஷ்ஷொ யொயம்யஜூவஷிரூஹ:।
நவஸநாஶயிதும் நீயாய்யு ஜாத்வவ்ராணவஷிரூஹ:॥ ௨௫

கவஸ்யதாம்தவொஹியூம் ஹவாநுஸஜநுவஶ்யதி।
ஶ்ருத்நஸ்ஸா ஸமெொடெூவெ ஹெல்தஜூத்ரா வ்யம்
ஜஹாநு। ௨௬

ஸதீ்வொநஹிடெவொயம் நாஸமொநவநாக்ஷஸ:।
நஷாநவொநஶம்யவெூா நயகெஷநவவணஶ:॥
தஸாகவ்ராணவஷிதாணம் கயம்ராஜநுகஷிஷ்யஸி॥ ௨௭

நதியஜெூவஸம்ஹார ஜயஜூஷஶஸம்ஹிதழ॥ *
தடெவஷஶஜெ்நூதி யஜ்ஸூாயஜநாஶநீ।
வ்ராத்வம்யஜூஷஶம்தாவ ஜூவதாநாஶ்ருஸம்ஶய:॥ *
ஷஶஜஸ்யாவ்யயஜூஸ்ய க்ஷிவ்ரவெவ்ரவத்ஸ்யெ। ௨௯

கண்டேன் பிராட்டியை; சொல்லொணுத சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ருள். நீயேது சிறிது மறிந்திலே! ஐந்தலைய பைநாகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடப்புதியோ! 23

தேவர்களல்ல, அசுரர்களல்ல இவளைத் தம் பலங்கொண்டு ஜரிப்பித்துக்கொள்ள நினைப்பது, கேவலம் விடங்கலந்த அன்னத்தை ஜாடரத்தீகொண்டு ஜரிப்பிக்க நினைப்பதாகும். 24

அருந்தவஞ் செய்து உன் வாழ்நாளுக்கிடமாகத் திரட்டிய தருமப்பயனை, அநியாயமாய் தாரைவார்க்காதே கொள். 25

ஆனல் தேவதானவர்கள் யாவரும் என்னைக்கொல்லவொண்ணுதபடியெனக் கோர்வரமுண்டென்பாய்; அதற்குமோர் பெரிய பிசகுண்டு; அதையும் சொல்வேன் கேள். 26

இந்த சுக்கிரீவன், தேவனல்ல; அசுரனல்ல; ராக்ஷஸனல்ல; தானவனல்ல; கந்தருவனல்ல; இய்க்கனல்ல; பன்னகனல்ல; ஆனபின்பு, ராஜனே! பிராணனை யெப்படி ரக்ஷப்புவித்துக்கொள்வாய்? 27½

தருமமானது தன் பயனைக்கொடுக்கத் தலைப்படும்பொழுது அதர்மபலத்துக்கிடங்கொடுக்கமாட்டாது; மற்றப்படி தருமப்பயனையே தரும். ஏனெனில், தருமம் அதர்மத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாது. அப்படிப்பட்ட தருமத்தின் பயன் முழுதும் இதுவரையில் உன்னல் அனுபவிக்கப்பட்டது; அதில் ஸந்தேஹமில்லை, இனி மிகுந்துள்ள அதர்மத்தின் பயனையும் தப்பாமல் அனுபவிக்கப்போகிருய். 29½

𑌜𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌧𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌲𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌧𑌂 𑌤𑌥𑌾॥
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥ ௨௦

𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌹𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑌃 𑌸𑌵𑌾𑌜𑌿𑌰𑌥𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌾𑌮𑍍।
𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌤𑍁 𑌨 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥ ௨௧

𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌗𑌣𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌।
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑌨𑌮𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥ ()

𑌅𑌪𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌂𑌦𑌰𑌃।
𑌨 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑍋 𑌜𑌨𑌃॥

𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿 𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑌶𑍇॥
𑌕𑌾𑌲𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑌂𑌕𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍॥ ௨௪

𑌤𑌦𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌪𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌾।
𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌕𑌂𑌧𑌾𑌵𑌸𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௨௫

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌕𑍋𑌪𑌪𑍍𑌰𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍।
𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌾𑌟𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌤𑍋𑌲𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍॥ ()

ஜனஸ்தானத்தில் நடந்த நாசத்தையும், அப்படியே வாலியின் வதத்தையும், இராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் நடந்த தோழமையையும் நன்கறிந்து, உனக்கு ஹிதமெதுவோ அதைத்தேடிக்கொள். 30½

இப்பொழுது யானொருவனே, குதிரையுந் தேரும் குஞ்சரமுமான இவ்விலங்கையை மலங்கச்செய்ய வல்லேன். என்றாலும், இராமனுக்கு அதில் கருத்தில்லை. 31½

ஏனெனில்:—சீதையை அவமதித்த பகைவரைத் தாமே கருவறுப்பதாய் இராகவன், வானர வ்ருத்தர்களின் பெரும் ஸபையில் பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறார். 32½

இராமனுக்குத் தீமைசெய்ய நினைத்தால், அவன் நேரே யிந்திரனேயாகிலும் தப்பித்துக்கொள்வதில்லை. ஆனபின்பு உன்னைப்போலொத்தவன் தப்ப நினைக்கத்தானிடமேது. 33½

உன்வசத்திலிருக்குமிவளைச் சீதையென்று நினைத்திருக்கிறாயே அதைவிடு, அவள்தான் இலங்கைமுழுதும் அழிக்கவந்த காளராத்திரியென் றெண்ணுவாய். 34½

ஆகையால் சீதையென்னுங் காலபாசத்தைத் தானுகக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டது போதும்; இனி உனக்கு ஹிதமானதொன்றைத் தேடிக்கொள். 35½

கோபுரங்களும் ராஜவீதிகளுமா யிந்நகரம், அழகாயிருக்கிறதென்று நம்பாதே; ஏற்கனவே ஜானகியின் தேஜஸ்ஸிற்பட்டு, அதுபோதாமைக்கு இராமன் கோபத்திற் கிலக்காய் பற்றி யெரிகின்றதெனத் தெரிந்துக்கொள். 36½

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌮𑌂𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍀𑌨𑍍𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍄𑌨𑍍𑌸𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍𑌹𑌿
𑌤𑌾𑌨𑍍।
𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌦𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂𑌚 𑌮𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑍁𑌪𑌾𑌨𑌯॥ ௩௭

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌷𑍍𑌵𑌵𑌚𑌨𑌂𑌮𑌮।
𑌰𑌾𑌮𑌦𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯𑌦𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥ ௩௮

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌚𑌰𑌾
𑌚𑌰𑌾𑌨𑍍॥
𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍋𑌰𑌾𑌮𑍋𑌮𑌹𑌾𑌯𑌶𑌾𑌃॥ ()

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌗𑌣𑍇𑌷𑍁𑌚॥ *
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑍇𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍂𑌰𑌗𑍇𑌷𑍁𑌚।
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃॥ *
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑌃।
𑌯𑍋𑌰𑌾𑌮𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍॥ ௪௨

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌂𑌤𑌵𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௪௩

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾
𑌧𑌰𑌨𑌾𑌗𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃। 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑌨𑌾𑌯𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂
𑌨𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌰𑍇𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇॥ ௪௪

அன்பரும், அமைச்சரும், உற்ருரும், உடன்பிறந்தாரும், நன்மக்களும், நல்லோரும், போகங்களும், அதற்கேற்ற பெண்டீர்களுமான விலங்கையை யேனே அழித்துக்கொள்வாய்! 37½

ஈதேதோ ஓர் வானரத்தின்சொல் என்று இகழாதே; இராமசந்திரனுக்காள்பட்டு தூதுசொல்லவந்த வென்சொல், பத்தும்பத்தென்று நினை. 38½

இராமனென்ருல் தெரிந்ததில்லையோ! சராசராத்மகமாய் பஞ்சபூதமயமான இவ்வுலகத்தையு மொருங்கே வருத்தமின்றி யழித்து, மீளவு மெப்போதும்போல் படைக்கவல்லவரென்றும், அவர்கீர்த்தி, சொல்லுக்கும் நினைவுக்கு மெட்டுவதொன்றல்லவென்றுந் தெரிந்துக்கொள். 39½

தேவர், அசுரர், நரராஜர்கள், யக்ஷராக்ஷஸகணங்கள், விச்சாதரர்கள, மற்றுமுள்ள கெந்தருவர்கள், உரகர்கள், சித்தர்கள், கின்னரேந்திரர்கள், பறவைகள் என்கிற ஸர்வபூதங்களிலும், ஸர்வதேசங்களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும், ஸர்வவிதத்திலும் விஷ்ணுவுக்கீடான விக்கிரமம் படைத்த ராமனுடனெதிர்த்துப் போர்புரிய வல்லானெருவன் கிடையாது கண்டாய்! 42

ஸர்வலோகநாதனுய் அரசர்தம் ஏறுன ராமனுக்கிப்படியோர் தீங்கைச்செய்து இனி நீ பிழைத்திருப்பது அரிது கிடாய்! 43

பின்னுஞ் சொல்வேன், பலவரக்கர்களுக்குப் பதியாயிருந்தோமென்று இறுமாவாதே! தேவர்கள், தைத்தியர்கள், கந்தருவர், விச்சாதரர், நாகர், யக்ஷர், என்கிற

[illegible] ௪௫

[illegible] ௪௬

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌪𑌂𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

யாவருமே ஒன்றுகூடிவந்தாலும், மூவுலகுக்கும் காவலனாகிய ராகவனுக்கெதிராக வல்லாரல்ல சொன்னேன். 44

தேவர்களனைவரையுங் கட்டியாளவல்லவனாய் பரமைசுவரியஸம்பந்நனாய், விருத்திரஹாஸுரனைக்கொன்று மஹேந்திரனென்னும் பெயர்பெற்ற இந்திரனாகட்டும், முக்கண்படைத்து முப்புறமும் தகித்து, ஊழிக்காலத்தில் ஸகல பூதங்களையு மழிக்குந் திறலுடைய ருத்திரனேயாகட்டும், வேதனான்கு மொருமிடறாய்ச் சொல்லவல்லனாய்-உலகனைத்தும் படைத்து தனக்குத்தானே தோன்றியது கொண்டு பெரியோனான பிரமனேயாகட்டும், யுத்தத்தில் இராமன் ஒருவனைக் கொல்லுவதாய் உத்தேசித்த பின்பு, அவனைக் காத்தளிக்க வல்லாரல்லர். (ஆனபின்பு நீயாரைக் கால்கட்டி யென்னபயனுண்டாம்?) 45

இப்படி, மிகவுந் தெளிவாய் அதிகம்பீரமா யுரைக்கின்ற கபிவரனுடைய இன்மொழியை, ஒப்பிலாத்திறலுடைய ராவணன்கேட்டு, கோபத்தால் கண்கள் சுழலமிட, அவ்வானரனை வதைக்கும்படி கட்டளையிட்டான். 46

ஐம்பத்தோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஶத்ருக்நகாண்டே - ஷிவஂவாஶஸ்ஸர்கஃ॥

தஸ்ய தஉவ நஂஶ்ரு¬க்ஷா வாநரஸ்யஹோ த்ருநஃ।
ஞுஜ்ஞாவயஉயஂதஸ்ய ராவணஃ க்ரோத மூர்ச்சிதஃ॥ க

வயெ தஸ்யஸஊஜ்ஞெ ராவணெ நஉ¬ரா த்ருநா।
நிவெதிதஉதளஉத்யஂ நாநா¬ஶஉநவிபீஷணஃ॥ உ

தஂரக்ஷாயவதிஂ க்ரு¬ஶஂ தத்காயபூஉ¬வஂஷ்ஷிதஂ।
விதிகாதிஂதயாஉஊஸ காயபூஂகாயபூவியஉஷ்ஷிதஃ॥ ங

நிஶ்சிதாக்யபூஸ்தஸ்ஸஊஹாா வஉஜ்யஶத்ரு¬ஜிஉ ரஜ்ஞ।
உவாவஹிதஉத்யகூம் வாக்யஂவாக்யவிஶாரதஃ॥ ச

க்ஷஉஸ்ஸரொஷஂத்யஜராக்ஷஸெஂஉரு ப்ரவீஉஉதாக்ய
ஶிதஂஶ்ரு¬ண¬ஷ்வ । வயஂநக¬வபூஂகிவராவரஜ்ஞா உஉத
ஸ்யஸஞொவஸ¬யாயவெஂஉராஃ॥ ரு

ராஜயஉவிர¬ஶஂச லொகவ்யஸெதஸ்யஶஹிதஃ।
தவவாஸஉ்யஶஂவீர கவொரஸ்யப்ராஊவண॥ சு

ஐம்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம்

மஹாத்துமாவான ஹநுமான் சொன்ன அவ்வசனத்தைக்கேட்டு ராவணன், கோபத்தால் மதிகலங்கி, வானரனைக் கொல்லும்படி ஆக்ஞை செய்தான். 1

கெடுமதியான ராவணனிப்படி அவரைக் கொல்லச் சொல்ல, ஏவியவர் கருத்தை யறிவிக்கவந்த தூதுவனைக் கொல்ல, (அருகிருந்த) விபீஷணன், இசைந்தாரில்லை. 2

இராவணனும் சினந்து காரியமும் நெருங்கியிருக்கக் கண்ட விபீஷணன், இனியிதற்கு நாமேதாம் கடவோமென்று தீர்மானித்து, மேல் செய்யவேண்டுங் காரியத்தைப்பற்றி சிந்திக்கலுற்றார். 3

பிறகு, காரியமின்னதென் றறுதியிட்டு, உடனே நல்வார்த்தைகொண்டு அண்ணனை வெகுமதித்து, பகைவரைச் செருக்கவல்ல விபீஷணன், வார்த்தையில் ஸமர்த்தராகையால் இதமாயொரு நல்வார்த்தையைச் சொல்லத்துடங்கினார். 4

பொறும்; ரோஷத்தைவிடும்; ஓ அரக்கர் கோனே! தணிந்து யான் சொல்வதில் சிறிது செவி தாழ்த்தும்; பெருமை சிறுமைகளை யாராயவல்ல நல்லோரான புவிமன்னர்கள், தூதுவரைக் கொல்லுவதில்லை கண்டீர்!

இப்பொழுதிந்த வானரனைப் படுப்பது, அரசர் நீதிக்குச்சேராது; லோகநடைவடிக்கைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது; உமதாண்மைக்குத் தகாது. 6

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑌃।
𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍॥ ௭

𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌰𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍃𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃।
𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌮 𑌏𑌵𑌹𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌮𑍍॥ ௮

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦।
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌤𑍇 𑌦𑌣𑍍𑌡𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௯

𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑌵𑌚𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌰𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌤𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௦
𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌧𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌨𑌂 𑌵𑌧𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌦𑍋𑌷𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌮𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂
𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯 । 𑌉𑌵𑌾𑌚𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷
𑌣𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃॥ ௧௨

𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦𑌲𑌂𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂
𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌷𑍍𑌵 । 𑌦𑍂𑌤𑌾 𑌨𑌵𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾
𑌜𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃॥ ௧௩

நீர்தாம்; தருமந்தெரிந்தவர்; செய்வினையறிபவர்; ராஜநீதியில் கைவந்தவர்; பூதங்களின் பெருமை சிறுமைகளை நன்கு ஆராய்ந்தவர்; உமக்கெல்லா ரஹஸ்யமுந் தெரியும். 7

உம்மைப்போன்ற தெரிந்தவர்களும் கோபத்திற்கு வசப்பட்டால், பிறகு சாஸ்திரத்தில் நைபுண்ணியம் ஸம்பாதித்தது, கேவலம் வீணான வருத்தந்தானே! 8

ஆகையால், சத்துருநிரஸன சீலனான ஓ ராக்ஷஸேந்திர! அணுகவொண்ணாமலிருக்குமிந்த கோபத்தைத் தணித்துக்கொண்டு யுக்தாயுக்தவிசாரஞ்செய்து தூதனுக்குத் தகுந்த தண்டனையை விதிக்கப்பாரும். 9

விபீஷணன் சொன்ன வசனத்தைக்கேட்டு ராக்ஷஸராஜன், மிகுந்த கோபத்திற் கிலக்காய் அப்பொழுது பதில் சொல்லுகிறான். 10

சத்துருக்களை நிரஸிக்கவல்ல விபீஷண! துஷ்டர்களைக் கொல்வதில் குற்றமில்லையே! ஆதலின் நமக்குத் தீங்கிழைத்த இக்குரங்கைக் கொல்வதில் யாது பிழையுண்டு?

இவ்வாறவன், அதருமத்திற்கு வேராய் அதிக கோபத்தால் சொல்லப்பட்ட அயோக்கியர்களுக் கேற்றதான அவ்வசனத்தைக்கேட்டு, புத்திமான்களில் தலையான விபீஷணன், பரமார்த்தமானதொரு தத்வவசனத்தையெடுத்துரைத்தார். 12

இலங்கைக்கிறையான ஓ ராக்ஷஸராஜ! சற்று தணிந்திருந்து, தருமார்த்தங்களைவிட்டு நீங்காததான என் வசனத்தைச் சிறிது கேட்டருள்க. எந்த ஜாதியிலும்

ஸஸம்ஶயம் ஶத்ரூணாம் ப்ரவ்ருத்த: க்ருதம் ஹ்யேதேந நா
வி யஶஸ்யேயம் | நஷ்டமேதவஶ்யம் ப்ரவ்ருத்தம் திஸந்தோ
ஷமேதஸ்யத்ருஷ்டா பஹவோ ஹிதம் பா:॥ ௧௪

வைராக்யம் ஶ்ரேஷ்ட ஸமாதிவாதே தா ஜ்ஞாநம்
தயாலக்ஷண ஸம்ஜ்ஞிதா த: | ஸ தாநுஹிதமேதத்வம் தி
தம் பாநு வயஸ்தமேதஸ்ய நஶ்ரூயதே தாவி॥ ௧௫

ஸுயம் வயஜ்ஞா ஸுவ் விநீத பாஹ்யை: பராவராக்ருத்ய
நிஶ்சிதாஸுஜ: | ஹவ ஜிய:கோ வசதே ஹிதிஷ்டேஷ கோ
வம் நியத்தம் திஹிவஸுவஜ்ஞ:॥ ௧௬

நயஜ்ஞவாதே நசயோக்ருதே நஶாஸ்த்ரபாஹ்யக்ர
ஹணேஷு வாபி | விதேத்ய தகுஶ்சித் தவவீர தாம்யஸ்யம்
ஹ்யா த்விஷ்வஸ்தாஸநாஸநாணாம்॥ ௧௭

நசாப்யஸ்யகவேவஜ்ஞாதே கம் சித்ஸ்வஶ்யாப்யஹம் ஹ்ணம்
தேஷயம் வா த்யாத்மபோ யோஸயம் ப்ரோஷிதக்ஷவி:॥

எல்லாச்சமயங்களிலும் எவ்விடத்திலும், பெரியோர்கள் தூதர்களை வதிக்கலாகாதென்று சொல்லுகிருர்கள். 13

உண்மையில் இவன் தூதன் மாத்திரமன்று; மற்றப் படி சிந்திக்கவுங்கூடாத பெருங் குற்றத்தைச்செய்த இவன், நமக்குச் சத்துருவுந்தான் என்ருலும், ஸத்புருஷர்கள், தூதாய்வந்தவர்களுக்குத் தண்டனைகள் பல விதித்தார்களேயல்லது, வதிக்கச் சொன்னார்க ளில்லையே. 14

அங்கத்தில் பங்கம் செய்வது, கசையிட் டடிப்பது, மொட்டை யடிப்பது, யாதேனுமோர் அடையாளம் செய்வது, என்று இப்படி பலதண்டனைகள் சொன்னார்களேயல்லது, தூதனைக்கொல்வதென்கிற சொல்லைக் காதிலுங் கேட்டதில்லையே! (கசை-ஜாட்டி.) 15

அதுகிடக்க, தருமார்த்தங்களில் திருந்திய புத்தியுடையராய், "பெருமையின்னது, சிறுமையின்னது" என்று தெளிவுற்ற உம்மைப்போன்றவரும், கோபத்துக் காளாவதுண்டோ! மற்றப்படி, தீரமாய் கோபத்தை அடக்கவன்ரே வடுப்பது! 16

தருமவிசாரத்திலோ, லோக விருத்தாந்தத்திலோ, சாஸ்த்திரார்த்தங்களைத் தேறுவதிலோ, ஹேவீர! உம்மைப் போன்றவர்கள் தேவாசுரர்களிற் ருனுண்டோ! ()

மேலும், இந்த குரங்கைக் கொல்வதில் ஒருகுணம் உண்டென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; மற்றப்படி இதை ஏவியவர் யாவரோ அவர்களிடத்தில் இந்த தண்டனையை விதிப்பது நன்ருகும். 18

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] ௨௦
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௨௨

[illegible]
[illegible]
[illegible] ௨௩

[illegible]
[illegible]
[illegible]

இவன் சிஷ்டனுகினுமாம்; துஷ்டனுகினுமாம்; ஒருவர் அனுப்பவந்து அவர்கள் சொன்னதைத் தெரிவித்தானித்தனே; ஆதலால், பராதீனமான தூதனேக் கொல்லத் தகாது. 19

மேலும், பிரபோ! இவனேக் கொன்றுவிட்டால் மீளவும் இப்பெருங்கடலே ஆகாயமார்க்கமாய்க் கடந்துவரப் பட்டவன் ஒருவனு மிருக்கமாட்டானென்று தோன்றுகிறது; ஆகையால், பகைவர் நகரைச் சயிக்கவல்ல ஓ! ராக்ஷஸேந்திர! இவனேக் கொல்லுவதில் முயற்சியை விட்டு, இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்களிடத்தில் இந்த யத்தனத்தைச் செய்யத்தக்கது. 20-21

இவனே யழித்துவிட்டால் இனி துடுக்குக்காரரான அந்த ராஜகுமாரர்களே, யுத்தத்திற் காசைப்பட்ட உம்முடன் யுத்தம் செய்யும்படி சேர்ப்பா னொருவனேக் காணேன்; அவர்களோ நெடுந்தூரத்தி லிருக்கிறார்கள். ()

["குண்டலித சுலோகங்கள் கல்பிதங்கள்" என்று கோவிந்தராஜாதிகள்.]

(இந்த வானரோத்தமன் கொல்லப்பட்டால், நல்லவர் யாவரும் பொல்லாத பழியைப்பேசுவர்கள்; மேலும் இதில் யாதொரு பயனும் இல்லே, பேருமில்லே; வீணாய்ப் பிரஸித்தமான அபவாதத்தைக்கேட்கவேண்டுகிறது.)23

(அறிவிலிகளாயிருமாந்து அடக்கமின்றி படுகிறவர்களாலிந்த வானரம் விடப்பட்டதோ, அவர்களேச் சடக்கென முடிக்கவேண்டும் யத்தனங்கள் செய்யப் பாரும்.) 24

(कुरुष्व तावच्च वरं प्रयत्नं यमेन्द्रसेनाध्य-
सुरेन्द्रशत्रो । देवेषु सेन्द्रेषु सबान्धव-
केषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥) २५

(कृपाप्रयत्नं सुकृतं सु शीघ्रं मदाक्यमेत-
न्नयसानुगृह्य । तद्राजपुत्र विनिगृह्य हेम-
वज्रं जयं वरं प्राक्षरिप्ताक्षसेन्द्र ॥) २६

पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणा-
मपि दुर्जयेन । त्वया मनोनन्दननैर्ऋतानां यु-
द्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥ २७

हिताश्च पथ्याश्च सहिताश्च कुलेषु जा-
ताश्च महागुणेषु । मनस्विनस्त्वद्विधतां प्रविष्टाः
कोट्योऽग्रतस्ते सुहृदाश्च योधाः ॥ २८

तदेव देवेन भवस्य तावत् केलिद्वदेशक्रु-
तोषियां तु । तद्राजपुत्र विनिगृह्य हेम-
वरेषु तेष्वाहवयितुं प्रहावम् । २९

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य विभीषणस्यो-
त्तमवाक्यमिष्टम् । जग्राह बन्धुस्वसुखोपलब्ध-
मुक्ताफलो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३०

(ஓ இமையவர்கோன் பகைவ! தருமத்தையனுஸரித்து, இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்கள், அக்கினிகள், தைத்தியர்கள், மற்றும் தானவர்கள், என்பார் போல்வரைக் கெடுப்பதற்கு வேண்டும் பெருமுயற்சிகளைச் செய்யப் பாரும்.) 25

(ஆகையால் இப்பொழுது யான் சொன்ன செய்தியைக்கேட்டு, மிகவும் திடமானமுயற்சியை விரைவிற் செய்து, மூடர்களான அவ்விரண்டு ராஜகுமாரர்களை நிரஸித்து ஓ ராக்ஷஸேச! நல்லஜயம் பெறப்பாரும்.) 26

பராக்கிரமம், உற்சாகம், தைரியம் இவைகள் படைத்த தேவர்களோடு தானவர்களுங் கூடினும் உம்மை ஜயிக்க முடியாது. அத்தகையநீர், ராக்ஷஸர்கள் மனதிற்குப் பெருங்களிப்பைச் செய்யவல்லராயிருந்து, தானுய்வரும் யுத்தத்தை தடுத்துக்கொள்வதாமோ? 27

உமக்கெதில் குறை! ஹிதம்செய்பவராய். சூரராய், தான மானாதிகளால் ஸத்கரிக்கப்பட்டவராய், மஹாகுலங்களில் பிறந்தவராய், உற்சாகமுள்ளவராய், ஆயுதம்பிடித்தவரில் சிறந்தவராய், நல்ல பிருத்தியர்களாயுள்ள யுத்த வீரர்கள், உம் முன்னே ஒருகோடி நிற்கின்றார்கள். 28

ஆகையால், மூடர்களான அந்த ராஜபுத்திரர்களையெதிர்த்துப் புடைத்து, எதிரிகளிடத்தில் உமது பெருமையை நிலைநாட்டும்படி சேனையிற் சிலருக்குக் கட்டளையிடுவீர். (என்றார்.) 29

இவ்வாறு தம்பி விபீஷணன் சொன்னவாக்கியம் இஷ்டமாயிருக்க, ராக்ஷஸர்கோன் கேட்டு, ராக்ஷஸராஜர்களிற் றலைவனாய் தேவர்களுக்குப் பகையான தன் பெருமைக்குச் சால வடுக்குமென் றதை யங்கீகரித்தான். 30

(കിം വാ വക്തും ബഹു വക്തും ശക്യം സർവസ്യ ബീജം
ജഗന്നാഥസ്യ വിഷ്ണോഃ | യദ്ദേവദേവസ്യ പരം ച തേജ സ്തേ
ച തേജഃ കഥയിഷ്യാമി ||) ൩൧

വധായ ദൈത്യേന്ദ്ര വൈഷ്ണവം തേജസാ ത്രിലിംഗം സമ്പാദ്യ കവി
രേഷ വീരഃ | ഇത്യേവമുക്ത്വാ ബഹുധാ വിധിം ത്യക്ത്വാ രക്ഷോ
ധിത്വാ ക്രോധവശംഗതഃ ||) ൩൨

ക്രോധം ച ജാതം ഹൃദയേ നിരുദ്ധ്യ വിഭീഷണോ ഽസ്തം
വചനം സമീക്ഷ്യ | ഉവാച രക്ഷോധിപതിം ദശാസ്യം
വിഭീഷണം യദ്ധ്യു ഹിതാം വസിഷ്ഠം ||) ൩൩

ഇതി ശ്രീ ഉത്തരകാണ്ഡേ - ദ്വിപഞ്ചാശസ്സർഗഃ ||

(இவ்வுலகனைத்துக்கும் வேர்முதலான பரப்பிரம்மமேயோ! தேவர்களுக்குத் தேவான விஷ்ணுபகவானுடைய தேஜஸ்ஸோ! ஈதென்ன சஹிக்க முடியாத சோதியாய் விளங்குகின்றதே! இது குரங்கினது வேஷந்தரித்திருந்தாலும் அந்த பரஞ்சோதியே யாகவேண்டும்.) 31

(என்னைக்கொல்லக்கருதிய விஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸே தான் இந்த வீரக்குரங்கு: இதில் ஸம்சயமில்லை; இப்படி பலவிதமாய் சிந்தித்து, ராக்ஷஸராஜன் கோபத்திற் கிலக்கானான்.) 32

(அப்படியுண்டான கோபத்தையுமடக்கி, விபீஷணன் சொல்லைக் கணிசித்து பெருமதிப்பனான ராக்ஷஸர் கோமான், தருமந்தெரிந்தவரில் தலைவரான அவரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை உரைக்கலுற்றான்.) 33

ஐம்பத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீஸுந்த³ரகாண்டே³ - த்ரிபஞ்சாஶஸ்ஸர்க³ஃ

தஸ்ய தத்³வசனம் ஶ்ருத்வா த³ஶக்³ரீவோ மஹாப³லஃ ।
தே³ஶகாலஹிதம் வாக்யம் ப்⁴ராதுருத்தமமப்³ரவீத் ॥ ௧

ஸம்யகு³க்தம் ஹி ப⁴வதா தூ³தவத்⁴யா விக³ர்ஹிதா ।
அவஶ்யம் து வதா⁴த³ன்யஃ க்ரியதாமஸ்ய நிக்³ரஹஃ ॥ ௨

கபீனாம் கில லாங்கூ³லம் இஷ்டம் ப⁴வதி பூ⁴ஷணம் ।
தத³ஸ்ய தீ³ப்யதாம் ஶீக்⁴ரம் தேன த³க்³தே⁴ன க³ச்ச²து ॥ ௩

ததஃ பஶ்யந்த்விமம் தீ³னம் அங்க³வைரூப்யகர்ஶிதம் ।
ஸமித்ரா ஜ்ஞாதயஸ்ஸர்வே பா³ந்த⁴வாஸ்ஸஸுஹ்ருஜ்ஜனாஃ ॥ ௪

ஆஜ்ஞாபயத்³ராக்ஷஸேந்த்³ரஃ புரம் ஸர்வம் ஸசத்வரம் ।
லாங்கூ³லேன ப்ரதீ³ப்தேன ரக்ஷோபி⁴ஃ பரிணீயதாம் ॥ ௫

தஸ்ய தத்³வசனம் ஶ்ருத்வா ராக்ஷஸாஃ கோபகர்கஶாஃ ।
வேஷ்டயந்தி ஸ்ம லாங்கூ³லம் ஜீர்ணைஃ கார்பாஸகைஃ
படைஃ ॥ ௬

ஸம்வேஷ்ட்யமானே லாங்கூ³லே வ்யவர்த⁴த மஹாகபிஃ ।
ஶுஷ்கமிந்த⁴னமாஸாத்³ய வனேஷ்விவ ஹுதாஶனஃ ॥ ௭

ஐம்பத்துமூன்றும் ஸர்க்கம்

அவ்வாறு அவர் சொன்ன செய்தியை மஹாபலவானை தசகண்டன்கேட்டு, தேசத்திற்கும் காலத்திற்கு மிணங்க தம்பியைப்பார்த்தொரு பதிலுரைத்தான். 1

விபீஷண! நீயுரைத்தது நன்றுயிருந்தது; தூதனைக் கொல்வதென்பது குற்றமுடைத்தே; ஆதலின் கொல்வதைத் தவிர வேறுயாதேனு மொருதண்டனை, அவசியம் விதிக்கற்பாலது. 2

குரங்குகளுக்கு வால், ஓர் ஆபரணம்போல் இஷ்டமானதன்றே! ஆகையால் அதைக்கொளுத்திவிடுங்கோள்; பிறகு வாலுந்தீயுமா யோடட்டும். 3

அநந்தரம், அங்கத்தில் பங்கப்பட்டு வருந்து மிந்தப் பேதையை, உற்றாரும் நண்பரும் அன்பருமான யாவரும் காணட்டும். 4

(என்றுரைத்து, உடனே) ராக்ஷஸேந்திரன், வாலில் தீயைக்கொளுத்தி சந்திசாவடியுள்படப் பட்டணமெங்கும் இழுத்துச்செல்லும்படி அரக்கருக்காணை செய்தான்.

இவ்வாறவன்சொன்ன செய்தியைக் கேட்டதும், ராக்ஷஸர்கள் சினந்து கடுகடுத்து, எருக்கன்பஞ்சிற் பின்னிய பழந்துணிகள்கொண்டு வால்முழுதும் சுற்றி விட்டனர். 6

வாலில் சுற்றுகிறாரென் றறிந்தவுடனே ஹனுமான், பட்டுக்கிடந்த பெருங்காட்டில்பட்ட காட்டுத்தீயென வளரத் தொடங்கினர். 7

𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌪𑌾𑌤𑌯𑌨𑍍॥ ௭

𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑍂𑌲𑍇𑌨𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌪𑌾𑌤𑌯𑌤𑍍॥
𑌰𑍋𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌷𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌮𑌾𑌨𑌨𑌃॥ ௮

𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑍂𑌲𑌂𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌂𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌃॥
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌬𑌾𑌲𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑌾𑌃॥ ௯

𑌸𑌭𑍂𑌯𑌃𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑍈𑌃𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍈 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃॥
𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌃𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌸𑌦𑍃𑌶𑍀𑌂𑌮𑌤𑌿𑌮𑍍। ௧௦

𑌕𑌾𑌮𑌂𑌖𑌲𑍁𑌨𑌮𑍇𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃॥
𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌨𑌃। ௧௧

𑌯𑌦𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌹𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌂𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌤𑍍॥
𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌤𑍁𑌮𑍇𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃𑌕𑍃𑌤𑌾।

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌮𑌹𑌂𑌯𑍁𑌧𑌿॥
𑌕𑌿𑌂𑌤𑍁𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌹𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌽𑌹𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍। ௧௨

𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌚𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵𑌭𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿॥
𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌𑌨𑌹𑌿𑌸𑍁𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍇 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃।

பிறகு, அதை எண்ணெயில் சோரநினைத்து அதில் நெருப்பை மூட்டிவிட்டார்கள். 7½

அப்பொழுது ஹனுமான், அடக்கொணாத கோபத்திற்காளானமையால் முகமெலாம் பாலசூரியன்போல் சிவக்க, உடனே பற்றியெரியும் வாலைச்சுழற்றி ராக்ஷஸர்களைப் பறக்கடித்தார். 8½

அவ்வாறெரிகின்ற ஹனுமான் வாலைக்காணவென்று, அரக்கர் தங்கள் பெண்களும் பிள்ளைகளும் மூதுவருமாய் மகிழ்ச்சியுடன்வந்து கூடினார்கள். 9½

மறுபடி ஒன்றுசேர்ந்த அக்கொடிய ராக்ஷஸர்கள் அவ்வானரோத்தமனைக் கட்டிவிட, அந்தவீரனும் அக்காலத்திற்குத் தக்கபடி ஓர் நினைவுகொண்டார். 10½

நானிப்படி கட்டுண்டாலும், இதையறுத்துக்கொண்டு ஒருபாய்ச்சலாய் பாய்ந்து கொல்லப்புக்கால், இவ்வரக்கர்கள் என்முன் தரிக்கவல்லாரல்லர். 11½

எனது நாதனுக்கு நன்மைசெய்யக் கோலித்திரிகின்ற என்னை, இவர்கள் தங்கள் அரசனதாணைகொண்டு கட்டினாரானாலும், இஃதெனக்கு சிக்ஷையாகமாட்டாது.

மேலும் அரக்கர்களனைவரையும் போர்க்களத்தில் யானொருவனே வெல்லமாட்டுவேனென்றாலும், இராமன்றன் பிரீதியை உத்தேசித்து இவையித்தனையும் பொறுத்துக்கொள்வேன். 13½

மறுபடியோர் தடவை யிலங்கையெங்கும் என்னைச் சுற்ற வடிப்பார்போலும்; அதுவும் நன்மையே; ஏனெனில்:—இராத்திரியில் இக்கோட்டைக்குண்டான படிக

க்ஷவஶ்யேவ த்ருஷ்ட்வா யாமங்கா நிஶாக்ஷயே|| ௧௫

காம்போஜஸ்யேஹ ஹய: பாஹ்லீகஸ்யாதி வைநந ச|
வீணாம் சைவம் த்ராக்ஷாம்ஸி நச்சத்ஸ்ரீநமஸ்ரூத:|| ௧௬

ததஸ்த்ரஸம்வ்ருதாகாரம் ஸத்வவந்தம் மஹாகபிம்|
அபிஹ்ருஷ்யமாணம் ஹ்ருஷ்டா ராக்ஷஸா: கபிகுஞ்ஜரம்|| ௧௭

ஶங்கபேரீநிநாதைஶ்ச கோஷயந்தஸ்ஸ்வகைர்ஹி:|
ராக்ஷஸாஸ்ச க்ரூரகர்மாண ஶ்சாரயந்தி ஸ்ம ஸர்வஶ:|| ௧௮
கந்தர்வநாரகேஷ்வாபி யுயுதுஸ்ஸ்வபராக்ரமை:|
ஹநூமாம்ஶ்சாப்யதோ ராக்ஷஸாநாம் மஹாபலம்|| ௧௯

ஸ்யாபஶ்ச்ரிமாநி விசித்ராணி மஹாகபி:|
ஸம்வ்ருதாநுபஜ்வலிதாம்ஶ்ச ஸர்வதஸ்த்ராம்ஶ்ச ஸர்வாந்||()

வேத்யஶ்ச க்ருஹஸம்பாதா: கபிஶ்ரும் மாதகாநிவ|
ததா ராக்ஷஸ்யாபரஸ்யாஶ்ச ததைவ க்ருஹகாஞ்சநாந்||
க்ருஹாம்ஶ்சைவ ஸங்காஶாந் குமுதாங்கதஜ:|| ௨௧

ளடங்கத் தெளிவாய்க் கண்டுகொண்டே னில்லையே. ஆதலின், விடிந்தபின்பு ஓர்தடவை யிலங்கையெங்குந் துலங்கக் காண்பேனாக. 15

ஆனால் ஏற்கனவே கட்டுப்பட்டு வாலில் தீயிடப்பட்ட வென்னைப் பல்படியும் வதிர்ப்பார்போலும்; அதுவும் நடக்கட்டும்; அதனால் என்மனதிற்கு யாதொரு குறையும் இவ்வரக்கரால் செய்ய முடிவதல்ல, (என்று யோசித்தார்.) 16

மனதில் நினைவை வெளியிற் காட்டாது கம்பீரமாயிருக்கும் அந்த பலவானான வானரோத்தமனை, அரக்கர்கள் பல்படியாய்ப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு களிப்புடன் புறப்பட்டார்கள். 17

சங்கம், பேரி இவைகளை யறைந்தும், தங்கள் செயலைச்சொல்லி யிரைந்தும், கொடுஞ்செயல்புரியும் அரக்கர்கள், அவரை அப்புரமெங்கும் இழுத்துத் திரிந்தார்கள்.

இப்படி ராக்ஷஸர்கள் தொடர்ந்துவர, அந்த பகைவர்காலன், சுகமேசென்று, ராக்ஷஸர் புரமுழுதும் சுற்றி நன்கறிந்துகொண்டார். 19

அப்பொழுது அந்த வானரோத்தமன் அங்கே விசித்திரமான விமானங்களையும், மதிளெடுத்து மறைக்கப்பட்ட பத்திரமானவிடங்களையும், அழகாய் வகுத்த நற்சந்திகளையுங் கண்டுகொண்டார். 20

வீடுகளடர்ந்த வீதிகளையும், நற்சந்திகளையும், இராஜ வீதிகளையும், சில்லரைத்தெருக்களையும், சிறிய வீடுகள் தடுத்துள்ள சிறிய சந்துகளையும், மேகம்போன்ற மாளிகைகளையும், அந்த வாயுகுமாரன் கண்டுகொண்டார். ()

[illegible]
[illegible] ௨௨

[illegible]
[illegible] ௨௩

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] ௨௫

[illegible]
[illegible] ()

[illegible]
[illegible] ௨௭

[illegible]
[illegible] ௨௮

[illegible]
[illegible] ௨௯

சந்திகளிலும், சாவடிகளிலும், ராஜவீதிகளிலும், அந்த ராக்ஷஸர்கள் அனைவரும் 'சாரன், சாரன்' என்று கோஷித்தார்கள். 22½

வாலில் தீயுடைய வானரனைக்காணக் குதுகலித்து, வாலிபரும் மூதுவரும் மங்கையரும் ஆங்காங்கு வெளிப் பட்டார்கள். 23½

அனுமன் வால்நுனியில் அக்கினிபற்றி யெரியக் கண்ட அரக்கியர்கள், விகாரமான விழிகளுடன், வைதேஹிக்கு அந்தவேண்டாதசெய்தியைச்சொல்லலுற்றார்கள்.

சீதாய்! செம்முகத்த குரங்கொன்று செப்பமுடன் உன்னோடு சம்பாஷித்ததே, அன்னதிதோ வாலதனில் தீயுடனே கண்டபடி யிழுக்கப்படுகின்றது. 25½

உயிரைப்பறித்ததுபோல் கொடுமையான அவ்வசனத்தைக்கேட்ட வைதேஹி, விசனத்தால் வதக்கமுற்று, வன்னிக்கடவுளை வேண்டலுற்றாள். 26½

அன்னவருக் கப்பொழுது அனுகூலம்செய்ய அத்தடங்கண் சீதை, அவ்வி சுமக்கும் தீயைத் தூய்மையுடன் தாழநின்று வேண்டலானாள். 27½

பதியைப்பணிந்து, தவமும் பயின்று, பதியைத் தானே கதியென்றடைந்ததுண்டாகி லங்கிக்கடவுளே நீ, அனுமன்றனக்குக் குளிரென்று தோன்றி யருளல் வேண்டும். 28½

அறிவிற் சிறந்த அவருக் கென்னிடத்தில் அன்பென்று சிறிதுதானுண்டேயாகில் அதுவுமன்றி எனக்கு அதிருஷ்டலேசமும் உண்டாமாகில், அனுமானுக் கிப்பொழுது ஆறியேபோய் விடுவ துன்பணியைய! 29½

யதிமாம் வ்யத்தஸம்வரணாம் தத்வமாபமயோரயஸாழ॥
ஸவிஜாநாதியமூர்த்தா ஶீகேதாஹவஹநக்ஷமத:॥ ௩௰

யதிமாம் தாரயேதாயந் ஸ்ஸ்ரீ வஸ்ஸத்யஸம்பர:॥
ஜஸாதூ:வாம்பரஸம்ரோயா ஹீகேதாஹவ்ஹநக்ஷமத:॥

தத்தவ்ஸ்ஷா விர்வ்யப்ர: ப்ராதக்ஷிணஶிவோநய:॥
ஜஜ்ஞாயப்ரபஶாபாக்ஷ்யா ஸ்ஸம்ஸஞிவஶிவம்கவே:॥ ௩௨

ஹநுமஜ்ஜநகஸ்தாவி வர்த்தாநயர்கேதாநிய:॥
வவளஸ்வாஸ்யகரோதேவ்யா:ப்ராயேயாநியஶீதஜ:॥ ௩௩

உஹ்யமேநசயாம்பக்ஷயே விஞயாமஸவாநர:॥
ப்ரதீமோத்நியம்கஷா ஞமாம்உஹதிஸவ்தத: ௩௪

ஊர்ஶ்யேதசமஹாஜ்ஞாய: கரோதிநசமேரஜழ॥
ஶிஶிரஸ்யவஸம்வாதேதா யாம்பக்ஷயாரெப்ர ப்ரதீஷ்டித:॥

கயவா தஹிதம்வ்ருக்ஷம் யதூர்ஷம்ஷவதாமயா॥
ராமப்ரஹாவாதாஸ்யர்ம் வவர்தஸ்ஸிதாம்வதள॥ ௩௫

யதிதாவஜ்ஸமுத்ரஸ்ய மைநாகஸ்யசயமத:॥
ராமாகஸூம்ஸம்ஹமஸ்ஸாத்ய க்ஷிமஸ்த்நர்கமிஷ்யதி॥ ௩௭

தருமமே உருவான ராகவன், நல்லொழுக்கத்தோடு நானவரைச் சேரக் காமுற் றிருப்பதை யறிவாராகில், ஹனுமானுக்குச் சாலவும் குளிர்ந்து போவாய். 30½

சுக்கிரீவனென்னும் அப்பெரியோன், என்னை இத் துயரக்கடலினின்றுந் தாண்டுவிப்பது நடக்குமாயின், அனுமன்றனக்குக் குளிர்ந்துபோவாய். 31½

அநந்தரம், ஹனுமானுடைய வாலில் நெருப்பு, அம் மானேய் நோக்கியர்க்கு மங்களம் சொல்வதுபோல், தீக்ஷணமான சுவாலைகளுடன் கொழுந்துவிட்டு வலப் புறமா யெரிந்து காட்டிற்று. 32½

அப்படியே ஆனுமானைத்தந்த வாயுவும், வாலில்தீயு டன் கூடியிருந்தும், பனியிற்படிந்தாலெனக் குளிர்ந்து வீசி, தேவிக்குத் தேறுதல் செய்தது. 33½

வாலில்தீ॰ யெரியும்பொழுது வானரன் சிந்திக்கின் ருர், இப்படி யெரிகின்ற இந் நெருப்பு என்னையெங்கும் தஹிக்காத தேனே! 34½

பார்த்தால் பெருந்தீ! நோயென்பதுசிறிதும்செய்த தில்லை. வால்நுனியில் (சந்தனம் முதலிய) தண்ணிய தொன்றைத் தாபித்தாலெனத் தெரிகின்றதே. 35½

ஆனால், இதற்குமொரு ஹேது விளங்குகின்றது. என்னவெனில்.—யான்கடலைக்கடக்கையில் மலையொன்று கண்டேனே, அதுபோல் இராமன் ப்ரபாவத்தால் இதுவு மோர் ஆச்சரிய முண்டாகக் கூடுமென்பதாம். 36½

மாகடலுக்கும், மைனாகத்திற்கும், இராமன்விஷயத் தில் அன்புகூர்ந்த பரபரப்புண்டாமாயின், அஃதக்கி னிக்கு முண்டாகத் தடையென் உண்டு! 37½

𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥
𑌪𑌿𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌮𑌸𑍈𑌵𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌃 ॥ ௩௮

𑌹𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌮𑌾𑌹𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌃 ॥ ()

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌚 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌨𑌨𑌾𑌦 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௩௯
𑌪𑌾𑌰𑌾𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍈𑌲𑌮𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌸𑌂𑌬𑌾𑌯 𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥ ௪௦
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌕𑌾𑌲𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌬𑌂𑌧𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌶𑌾𑌤𑌯𑌃 ॥ ()
𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌂𑌤𑍋𑌰𑌾𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௪௨
𑌸𑌤𑌂 𑌶𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌯𑌸𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍁𑌪𑌨𑌸𑍍𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌦𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 ॥ ()

𑌸𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌹𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌣𑌚𑌂𑌚𑌲𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌮𑍍𑌸𑌿 𑌸𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌃𑌪𑌵𑌨
𑌰𑌵𑌮𑌂𑌦𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌶𑍃𑌂𑌗𑌮𑍈𑌕𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍𑌪𑍁𑌮𑌾𑌞𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶
𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌮𑍍𑌪𑍁𑌮𑌾𑌞𑍍 ॥ ௪௪

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

நிச்சயமாய், சீதையின் தண்ணளியாலும், இராகவன் ப்ரபாவத்தாலும், என தைய ருறவாலும், அக்கினியென்னை அழலவில்லை. 38½

(என்றுலோசித்து) மறுபடியும் (மேல்நடக்கவேண்டியதைப்பற்றி) ஒரு முகூர்த்தம் அந்த கவிகட்கேறன், சிந்தித்திருந்தார். 39

உடனே, உயரக்கிளம்பி அந்த வானரோத்தமன், ஓர் கர்ஜனைசெய்தார். 39½

அப்பொழுது பவநாத்துமஜன், மலையின் கொடிமுடிபோ லுயர்ந்த பட்டணவாயிலில், அரக்கர்கள் நெருங்காமலிருக்கக் கண்டு, அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்தார். 40½

உடனே மலைபோலிருந்த ஹனுமான் புத்திமானுகையால் மிகவும் குறுகி, கட்டுக்களை யவிழ்த்துக்கொண்டார்.

கட்டுக்கள் அவிழ்ந்தவுடனே மீளவும் மலைபோல் பருத்துவிளங்கு மந்த ஹனுமான், நாற்புறமும் சுற்றிப்பார்த்து, வெளிவாயிலுக் கிட்டிருந்ததொரு உழல்தடியைக் கண்டுபிடித்தார். 42½

உடனே அந்த திண்டோளன் வாயுமைந்தன், கறுப்பிரும்பிற் கட்டிச் செப்பனிட்ட அம்மரத்தைத் தூக்கி, அதை அங்கிருந்த காவலாளிகள் மீது மோதி, யாவரையும் சாகவடித்தார். 43½

சண்டையில் உத்தண்டமான விக்கிரமம்படைத்த ஹனுமானிப்படி அவர்களைத் துலைத்து, மீளவு மிலங்கைதனை உற்றுநோக்கி, வாலிலிட்ட தீயின் சுவாலைகள் மாலைமாலையாய் துலங்க, சுடர்ச்சோதி வெள்ளமிடும் சூரியபகவான்போல் சோபிக்கலானுர். 44½

ஐம்பத்துமூன்றும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீமத்பாகவதே - த்வாதஶஸ்கந்தே

வீக்ஷாரண்யஸ்தோயம் கவிக்ரதநாரயஃ।
மஹாராநஸ்தாஹ காயமெஶஷவிஷயக॥ க

கிந்தவஶ்வஷிஷ்டம் க்ருவ்யூஹஸாம் ப்ருதழ்।
யதேஷாம் ரக்ஷஸாம் ஜிய ஸ்வம் தாவஜநநம் ஹவெக॥ உ

வநம் தாவக்வ்ருஷிசம் வ்ருக்ஷரக்ஷஸா ஹதாஃ।
பவெகதெஶஃக்ஷவித ஷ்லேஷம் ஷரவிநாஶநழ்॥ ௩

ஷரெருவிநாஶிதெகரஷ வெகஸவவஶிஶ ஜழ்।
கஸ்யதந்தகாயெக்ஷிரு ஜஸ்யாகஸஸமஸ்ஜஃ॥ ச

யோஹ்யம்ஜோம் ரவெ தீவ்யதஹவ்யாஹநஃ।
கவ்யஸம் தவணம் ந்யாயம் கதரஜெஹி ஷ்யஹாஸ்த
தெஃ॥ ரு

ததஃப்ரதீஸ்தமாம் ரவ ஸ்விஷ்யாஷிவதாயஷஃ।
ஹவநாமெ ஷமம்காயா விவசாரஹாசவிஃ॥ சா

ஷ்யஹாஷ்ர ஹம்ராக்ஷஸாநா ரஷ்யாநாநிவசாநஃ।
வீக்ஷாணோஹ்யஸம் த்ருஷ்டஃ ப்ராஸாஷாம் ஸ்தவசாரஸஃ॥ எ

ஐம்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம் இலங்கையை உற்றுநோக்கிய ஹநுமான், தம்நினைவு நிலைக்கட்டினமையால், குதூஹலம் விசேஷிக்க காரிய சேஷமின்னதென்று யோசிக்கலானார். 1

இங்கிப்பொழுது இவ்வரக்கருக்கு மிகுந்த தாபமுண்டாமாறு, யான் செய்யவேண்டுங்காரியம் யாது மிகுந்துளது. 2

வனமுழுது மழித்தேன்; சிறந்த அரக்கரைச்செகுத்தேன்; சேனையிற் சிறிதுகுறைத்தேன்; இனி மிகுந்தது கோட்டையைப் பாழாக்குவதாம். 3

கோட்டையைக் குலைத்தால் பட்ட வருத்தம் சுகமாய்த் தோற்றும்; அக்காரியமும் அல்பயத்தனத்தால் தலைக்கூடும். 4

மேலும், என் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்கிற இந்த (அவ்வியைப்புசிக்கும்) அக்கினிக்கு, சிறப்புடைய இம் மாளிகைகளை யிரையாகக் கொடுத்து ஆறச்செய்வதும் நியாயமே. 5

என்றுலோசித்து, உடனே, மின்னலுடை மேகம் போல் தீப்பிடித்த வாலுடனே, இலங்கைதன்னில் மாளிகைகள் மீதூர்ந்து, மாருதியார் விதம்விதமாய்த் திரிந்துச் சென்றார். 6

இப்படி வீடுவீடாய்ப் பாய்கின்ற அவ்வானரன், அரக்கர்தம் சிங்காரவனங்களையும், உப்பரிக்கைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே, பயமின்றி திரிந்துச்சென்றார். 7

அவப்லுத்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேஶனம்।
அக்னிம் தத்ர ஸ நிக்ஷிப்ய ஶ்வஸனேன ஸமோ பலீ॥ ௮
ததோऽந்யத் புப்லுவே வேஶ்ம மஹாபார்ஶ்வஸ்ய வீர்யவான்।
முமோச ஹனுமானக்னிம் காலானலஶிகோபமம்॥ ௯
வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரஸ்ய ச ததா புப்லுவே ஸ மஹாகபி:।
ஶுகஸ்ய ச மஹாதேஜா: ஸாரணஸ்ய ச தீமத:॥
ததா சேந்த்ரஜிதோ வேஶ்ம ததாஹ ஹரியூதப:। ௧௦
ஜம்புமாலே: ஸுமாலேஶ்ச ததாஹ பவனம் தத:॥ ௧௧
ரஶ்மிகேதோஶ்ச பவனம் ஸூர்யஶத்ரோஸ்ததைவ ச।
ஹ்ரஸ்வகர்ணஸ்ய தம்ஷ்ட்ரஸ்ய ரோமஶஸ்ய ச ரக்ஷஸ:॥ ௧௨
யுத்தோன்மத்தஸ்ய மத்தஸ்ய த்வஜக்ரீவஸ்ய ரக்ஷஸ:।
வித்யுஜ்ஜிஹ்வஸ்ய கோரஸ்ய ததா ஹஸ்திமுகஸ்ய ச॥ ௧௩
கராலஸ்ய பிஶாசஸ்ய ஶோணிதாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி।
கும்பகர்ணஸ்ய பவனம் மகராக்ஷஸ்ய சைவ ஹி॥ ௧௪
யஜ்ஞஶத்ரோஶ்ச பவனம் ப்ரஹ்மஶத்ரோஸ்ததைவ ச।
நராந்தகஸ்ய கும்பஸ்ய நிகும்பஸ்ய துராத்மன:॥ ௧௫
வர்ஜயித்வா மஹாதேஜா விபீஷணக்ருஹம் ப்ரதி।
க்ரமமாண: க்ரமேணைவ ததாஹ ஹரிபுங்கவ:॥ ௧௬
தேஷு தேஷு மஹார்ஹேஷு பவனேஷு மஹாயஶா:।
க்ருஹேஷ்வ்ருத்திமதாம்ருத்திம் ததாஹ ஸ மஹாகபி:॥ ௧௭
ஸர்வேஷாம் ஸமதிக்ரம்ய ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வீர்யவான்।
ஆஸஸாதாத லக்ஷ்மீவான் ராவணஸ்ய நிவேஶனம்॥ ௧௮

அதிவேகமாய் பிரஹஸ்தன் மாளிகையிற் பாய்ந்து, அதில் கொள்ளிவைத்து உடனே காற்றிற்கடியனாய் அப்புறம் தாவி அந்தவீரன் ஹநுமான், மஹாபார்சுவன் அரண்மனையில் பிரளயத் தீபோன்ற அத்தீயை மூட்டிவிட்டார். 8-9

அப்பொழுது அந்த வானரோத்தமன், வச்சிரதம்ஷ்டிரன், சுகன், புத்திமானான ஸாரணன், அப்படியே இந்திரஜித்து, இவர் வீடுகளையும் கொளுத்தி விட்டார்.

அநந்தரம், ஜம்புமாலி, ஸுமாலிகள் மனைகளையும் மண்டவைத்தார். 10½

இரச்மிகேது, சூரியசத்துரு, ஹிருஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்டிரன் போரிற்செருக்குடையஉரோமசன், மதம்பிடித்ததுவஜக்கிரீவனென்னுமரக்கன், வித்யுத்ஜிஹ்வன், பயங்கரனான ஹஸ்திமுகன், கராளன், பிசாசன், சோணிதாக்ஷன், கும்பகர்ணன், மகராக்ஷன், இவர் அரமனைகளையும், யக்கியசத்துரு, பிரம்மசத்துரு, நராந்தகன், கும்பன், துராத்மாவான நிகும்பன், இவர்கள் வீடுகளையும் விபீஷணன் வீடொழிந்த மற்றவைகளை, தாண்டி வரிசையாய்க் கொளுத்திவிட்டார். 11-16

பெருமதிப்புடைய அவ்வவ் வீடுகளும், சீமான்களுடைய வாகையால், அதிலுள்ள சிறந்த ரத்தினம் முதலிய செல்வங்களும், அந்த பெருங்கீர்த்தியனான வானரோத்தமனால் தஹிக்கப்பட்டன. 17

இப்படி யெல்லாகிருஹங்களையுந் தாண்டிக்கொண்டு, ராக்ஷஸர் கோ னிராவணன்றன் அரமனையைநாடி, வீரப்பாடுதோற்றச் செறுக்குடன் வரத்தொடங்கினர். 18

ததஸ்தஸ்மிந்மஹாமேரௌ நாநாத்³ருமலதாயுதே।
ஶோபா⁴ஂகரஸம்காஶே ஸமுத்³ரஜலஶோபி⁴தே॥ ௧௯

ப்ருதி²வ்யாம் த்³ருஶ்யமாநாயாம் ஸர்வஸ்மிந் ப்ருதி²வீதலே।
நாநாவித⁴ம் நாநாரூபம் யதா²ஂ தஜ்ஜோதயா॥ ௨௦

ஶ்ருத்வா நநவஸம்யோகா³ த்³ரிவேஶோமஹாப³ல:।
கா³ஂதீ⁴விஜ்ஞாய ப்ராவக்³தஹாஂதாஶந:॥ ௨௧

ப்ருதி²வ்யாம்வவந ஶேஷாவேஶ்வஸ்வரூபக:।
க்ஷணேந ஸ்வஸம்யோகா³ த்³ரிவேஶோமஹாஂதாஶந:॥ ௨௨

தாநிகாம்வநஜாதாநி ஶேஷாணியாநிச।
ஸர்வாண்யஶீயதத்ரைவம் த்ரிஹோம்திச॥ ௨௩

தாநிஸ்ஸ்விநாநி நிவேதம்வஸமாயாதயே।
ஸர்வாணிவஸிஞ்சா ஸம்பூர்ணாவர்ணஸம்க்ஷயே॥ ௨௪

ஸம்ஜஜ்ஞுஸ்தஸ்மிந் ஶ்ரேஷ்டா²ஸ்ஸர்வாநந்தாநாம் ப்ரயாதாம்।
ஸ்வர்க³ஹஸ்யவிஸ்ருதே ஸத்³ருஶா ஹமதஶ்ரியாம்॥
இதி ஶ்ரீமத்³ராமாயணே ... பஞ்சவிம்ஶ: ஸர்க³:॥ ௨௫

ஶ்ரீவிஷ்ணுஸ்ஸஹஸாவேத ஸ்தநம்யயாஸ்த்ரிய:॥
காஶிதீ³ஸ்ந்வபீதேஹ்யா ஹவேஹ்யாஸ்த்ரகஶேஷ்ட²ஜா:।
வதஹ்யாரேஜிரேஶேஜ்ய ஸ்வர்க³தாந்யஜவாம்பா³ந:॥

அதுதான் கிருஹங்களுக்குள் பிரதானமாகையால், பலவித ரத்தனங்கள நிறைந்து அழகாய், மேரு, மந்தரம் போல் ஸகலமான மங்கள பதார்த்தங்களும் நிறைந்திருக்கக் கண்டு, வீரனான ஹனுமான், அதை வாலில் நெருப்பை யிட்டு தஹித்து, பிரளயகாலமேகம்போல் ஒருகர்ஜனை செய்தார். 20

அப்பொழுது அந்த அக்கினி, காற்றுடன் கூடினமையால் மிகவேகமாய் பலத்து, பிரளயாக்கினிபோல் ஜ்வலித்து வளராநின்றது. 21

பற்றியெரியும் நெருப்பை, காற்று வீடெங்கும் பரவச்செய்ய, காற்றுடன் கலந்தமையால் நெருப்பு அதிவேகமாய் ஜ்வலிக்கத் தலைப்பட்டது. 22

சுவர்ணச் சாளரங்களமைந்து, முத்தும் மணியுமாயிழைத்த, சிறந்த பதார்த்தங்கள் நிறைந்த பெருப்பெருத்தமாளிகைகள், இடிந்து பொடியாகத் தலைப்பட்டன.

புண்ணியம் குறைந்தபோது, சித்தர் விமானங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து விழுமாபோல, கோபுரங்களிடிந்து தரையில் வீழ்ந்தன. 24

அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள், தந்தாமுடைய வீடுகளைக் காப்பாற்றுவதாய் அங்குமிங்குமோடி, தைரியமிழந்து, அழகழிந்து, "ஐயோ! இது குரங்கல்ல அக்கினிதா னிங்ஙனம் வந்துவிட்டான்" என்று பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். 25½

தீசூழ்ந்த மாளிகைகள் மீதிருந்து சில பெண்கள், ஆகாயத்திலிருந்து மேகங்களைவிட்டு மின்னற்கொடிகள் விழுந்தாலென, தலையைவிரித்துக்கொண்டு குழந்தையுங் கையுமாய் கதறிக்கொண்டே வீழ்ந்தார்கள். 27

𑌵𑌜𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌵𑍈𑌡𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌜𑌾𑌲𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍।
𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌂𑌦𑌨𑌾𑌨𑍍𑌦𑌶𑌶𑌃॥

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃।
𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍁𑌂𑌧𑌰𑌾॥

𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌿𑌂𑌶𑍁𑌕𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌮𑌨𑌿𑌭𑌾𑌨𑌨𑌾𑌃।
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌂𑌦𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌕𑌾𑌶𑌿𑌰𑍇॥ ௩௦

𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌦𑌂𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌅𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥ ௩௧

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑌾 𑌵𑌰𑌵𑌟𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍂𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌃। 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌯𑍁𑌚𑌿𑌤𑌭𑌾𑌵𑌮𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍋𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌵𑌿𑌸𑍍𑌷𑍍𑌟𑌃॥ ௩௨

𑌯𑌦𑌾𑌂𑌤𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌮𑌦𑍍𑌯𑌵𑍇𑌗𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌯𑍇𑌚𑌿𑌵𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌕𑍍। 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌮𑌶𑍍𑌮 𑌹𑌲𑍍𑌵𑌨𑍇𑌷𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌶𑍀𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍁𑌪𑍁𑌕𑌾𑌵𑍁𑌃॥ ௩௩

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍋𑌟𑍀𑌸𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌸𑍇𑌤𑌜𑌾 𑌦𑌂𑌕𑌾𑌂𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌯𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍁। 𑌶𑍈𑌲𑍇𑌨𑍇𑌕𑍋𑌶𑌨𑌿𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌿𑌵𑌾𑌂𑌬𑍁𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 ௩௪

வச்சிரம், பவழம், வைடூரியம், முத்து, வெள்ளி இவைகள்கூடிய வீடுகள், விசித்திரமாய் உருகிப்போன (சுவர்ணமுதலிய) வருணப் பெருக்குகளைப் பெருகவிட, ஹனுமான் கண்டார். 28

புற்களையும் கட்டைகளையும் பொசுக்கி அக்கினிக்குத் திருப்தி யுண்டாகாதாப்போலே, ஹரிவீரனுக்கு நெருப்பையிட்டுந் திருப்தியுண்டாகவில்லை; அப்படியே அத்தனைபேர் மாண்டும் பூமிக்கும் திருப்திபிறந்ததாய் தெரியவில்லை. 29

அப்பொழுது அந்த அக்கினி ஜ்வாலைகள், சிலவிடத்து பலாசம் பூப்போலும், சிலவிடத்து இலந்தம்பூப்போலும், சிலவிடத்து குங்குமம்போலும், விளங்காநின்றன.

இப்படி முக்கட்பிரானுர் முப்புறங்களையுந் தஹித்தாலொத்து, மஹாத்மாவாய் வேகசாலியான அந்த ஹனுமான், அவ்விலங்கைமாநகரை நீறுக்கிவிட்டனர். 31

வேகசாலியான ஹனுமானுலிடப்பட்டுக் கிளம்பி பயங்கரமாயெரிந்த அப்பெருந்தீ, திரிகூடபர்வதத்தின், சிகரத்தில், (அதாவது-இலங்கையில்) சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளமிட்டு விளங்காநின்றது. 32

காற்றுடன்கலந்த அக்கனல், வீடுகளில் பிடித்துப் பிரளயகாலத்தி லக்கினிபோல் வேகமாய் ஆகாயத்தையளாவி, புகையின்றி, இராக்ஷஸ சரீரமாகிற நெய்யினுல் சொலித்துக்கொண்டு கிளம்பாநின்றது. 33

அப்பெருநெருப்பு, கோடி சூரியப்பிரகாசமாய், இலங்கையெங்கும் சூழ்ந்து, இடிபோல் கிடுகிடென்ற சத்தங்கள் பலகொண்டு அண்டத்தைப் பிளப்பதுபோல் கிளம்பாநின்றது. 34

தத்ராம்ப³ராத³ஸ்தி²ரதிவ்ருவ்யஜோ ரக்ஷோக்ஷவ்ருஹ: கிம்
ஶாகஷாஷ்வவக்ஷ: | நிவர்ாணயக்ஷோகாமுராஜயஸ்து நீ
மொஷ்டுமாஹா:வ்ருவகாஶிரோஹ்ரா:|| ௩௫

வஜ்ரோஹம்க்ரூஷ்ட்ரஉதேஶ்வரோவா ஸாக்ஷாத்³வ்ரோ
வாவரணோநிமொவா '| ரத்ரோஷ்ணிரகெர்ாய நஉஷ்
ஷொகோ நவாந்ரோயம்ஸ்யவேகாமு:|| ௩௬

கிம்ப்ருஹ்மணஸ்ஸவர்விதாஹஸ்ய ஸவஷ்ஸ்யாதா
ஸ்தாராநநஸ்ய | ஐஹாமதேதா வாநர ரக்ஷவயாமீ
ரக்ஷாவஸம்ஹா ரகா:வ்ருகொவ:|| ௩௭

கிம்வெஷ்ணவம்வாசுவிரக்ஷவதேத்யரக்ஷோவிநாஶா
யவரம்ஸாதேஜ: | சுநஞ்ஹவ்ய க்ஷுத்விம் த்யகெசும் ஸ்வாயயா
ஸாம்வ்ருதஹாமதம்வா|| ௩௮

ஐதேத்யவக்ஷவாபஹலொவிஶிஷ்ா ரக்ஷாமணா
ஷ்தத்ர ஸதேக்ஷ்யஸவெர் | ஸவ்ராணிஸம்வாம்ஸ ம்ருஹாம்
ஸவ்யக்ஷாம் உஷ்ராம்வாஶீஞாம்ஸஹஸாஸஜக்ஷ்ய| ௩௯

ததஸ்துஶம்காஸஹஸாவ்ருஉஷ்டா ஸராக்ஷஸாஸாஸ்வ
ரயாஸநாமா । ஸவக்ஷிஸம்வா ஸூஜமாஸவ்யக்ஷா ரா
ரோஉநீநாதாஹமைம்ஸஶப்ழ|| ௪௦

அப்பொழுது ஆகாயபரியந்தம் வளர்ந்த அக்கினி, காந்தி மிகுத்து பலாசம் பூப்போல் கொழுந்து விட்டது; அங்குண்டான மேகங்களும், எரிந்து தணியும் வீடுகளி னின்றுங் கிளம்பிய புகைகள்படிந்து வரிசைவரிசையாய் கருநெய்தல் மலர்களைப்போல் இலங்காநின்றன. 35

இனி ராக்ஷஸர் சொல்வது:—இமையவர்க்கிறையாய் வச்சிரமேந்திய விந்திரன்றானே! இல்லையென்று இயமன் றானே! வருணன்றானே! வாயுதானே! உருத்திரன்றானே! அக்கினிதானே! அருக்கன்றானே! சோமனென்கிற குபே ரன்றானே! இல்லையென்று காலனேதானே! இவன் வானர னல்லன். 36

அதவா, அனைவர்க்கும் பாட்டனாய், அனைத்துலகும் படைக்கின்ற நான்முகனாராகிய பிரமனுக்குண்டான பெருங்கோபந்தா னிப்படி ராக்ஷஸர்களை நாசஞ்செய்ய வென்று வானரவேஷந்தரித்து வந்திருக்கின்றதோ! 37

அளப்பரியதாய், புலனுக்கெட்டாமல், எண்ணலரிய விஷ்ணு ஸம்பந்தமான பரஞ்சோதிதானிப்படி ராக்ஷஸ நாசம்செய்வதாக விசித்திரமான தன்சக்தியைக்கொண்டு குரக்கினுருவெடுத்து வந்திருக்கின்றதோ! 38

அனேகமாயிரம் பிராணிகளும், வீடுகளும், மரங்களு மாய் அந்தப்பட்டணம் ஏககாலத்தில் இப்படி பற்றியெரி யக்கண்ட, ஞாதிகரான ராக்ஷஸகணங்கள்பலரும், அங் கொன்றுகூடி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டார்கள். 39

அப்பொழு திலங்கைமானகரம்; ராக்ஷஸரும், குதி ரைகளும், யானைகளும், தேர்களும், பறவைக்கணங்களும்,

𑌹𑌾 𑌤𑌾𑌤 𑌹𑌾 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌕 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌘𑍋𑌰𑌤𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁𑌭𑍀𑌮𑌃 ॥ ௪௧

𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌹𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑍀𑌰𑌾𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍋𑌧𑌾 । 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌬𑌲𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌶𑌾𑌪𑍋𑌪𑌹𑌤𑍇𑌵 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 ॥ ௪௨

𑌸𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤 𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌹𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌮𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍁𑌕𑍋𑌪𑍋𑌪𑌹𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌵𑌨𑌿𑌮𑍍 ॥ ௪௩

𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌰𑌤𑍍𑌨𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇 । 𑌦𑌗𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑍀𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃 ॥ ௪௪

𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑍂𑌟𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌲𑍇 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑌿𑌂𑌹𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑍂𑌲𑌕𑍃𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌲𑍀 𑌵𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌵𑌾𑌂𑌶𑍁𑌮𑌾𑌲𑍀 ॥ ௪௫

மிருகங்களும், மரங்களுமாய் பற்றியெரிந்து, தமுல மெழும்படி எளிமைதோற்றக் கூவியழத்துடங்கியது. 40

ஐயோ அப்பா! ஐயோ குழந்தாய்! ஐயோ நாதா! ஐயோ தோழா! ஆ! புண்ணியம்செய்து சேர்த்த போகங்களை நுகரப்பிறந்த வென் வாழ்நாளே! என்றிப்படி பல விதமாய் சொல்லிக்கொண்டு அரக்கர்களிட்ட பெருங் கூச்சல் அதிபயங்கரமாய் தெம்பட்டது. 41

அக்கினிச் சுவாலைகள் சூழ்ந்து, வீரர்கள் ஒழிந்து தொலைந்து, தூதர்கள், ஹனுமானுடைய பலத்தகோபத் துக் காள்பட்ட அவ்விலங்கை, சாபத்திற்பட்டாப்போ லழகழிந்தது. 42

பரபரத்து பயப்பட்டு, நொந்த ராக்ஷஸர்களுடைய தாய், சுடர்விட்டெரியும் பெருநெருப்பையிட்டுக் குறிப் பிடுப்படியான அவ்விலங்கையை, பிரளயகாலத்தில் பரம புருஷன், கோபத்திற்பட்ட பாருலகம் போலிருக்க மஹாத்மாவான ஹனுமான் கண்டார். 43

சிறந்த மரங்களடர்ந்த வனத்தை யழித்து, பெருப் பெருத்த அரக்கர்களை யமர்க்களத்தில் நெருக்கி, சிறப் புற்றமாளிகைகள் மாலைபோல் நெருங்கி யழகாய விலங் கையையும் பொசுக்கியபின், பவனாத்மஜன் சற்றுத் தரித்திருந்தார். 44

விசித்திரமான திரிகூட சிகரத்தில் திடமாய் நிற் கின்ற அவ்வானரர் சிங்கம், வாலிலிட்டதீயின் சுவாலை கள் இலங்க, கிரணங்கள்படைத்த கதிரவன்போல் விள ங்கலுற்றார். 45

𑌸𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌬𑌹𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌂𑌚
𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌦𑌪𑌂𑌤𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌵𑌨𑍇
𑌷𑍁𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌜𑌗𑌾𑌮𑌰𑌾𑌮𑌂𑌮𑌨𑌸𑌾𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾॥ ௪௬

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌵𑍀𑌰𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌂𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤
𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌵𑍇𑌗𑌮𑍍 । 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑌿𑌂𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍁𑌤𑌂𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍁
𑌷𑍍𑌟𑍁𑌵𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵 𑌗𑌣𑌾𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇॥ ௪௭

𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌨𑌂𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇।
𑌦𑌗𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌰𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௪௮

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚𑌪𑌰𑌮𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌂𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌂𑌪𑌰𑌮𑌂𑌗𑌤𑌾𑌃॥ ௪௯

𑌤𑌂𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌵𑌾𑌨𑌰𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌂𑌤𑌂𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍।
𑌕𑌾𑌲𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌚𑌿𑌂𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍁𑌃॥ ௫௦

𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌂𑌧𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾
𑌧𑌰𑌨𑌾𑌗𑌯𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 । 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌂𑌤𑌿𑌤𑌤𑍍𑌰
𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌃𑌪𑌰𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌮𑍍॥ ௫௧

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌚𑌤𑍁𑌃𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

அவர்தாம், அத்தகைத்த அரக்கர்பலரையு மரக்கி, மரங்கள் பலவும் நிறைந்த அவ்வனத்தையு மழித்து, அரக்கர்தம் வீடுகளையும் நெருப்பிட்டுப் பொசுக்கி அந்த மஹாத்துமா, உடனே தம் மனதிஞ லிராமனிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். 46

பிறகு, வானரவீரரிற் றலைவனாய், மஹாபலசாலியாய், வாயுவைப்போல் வேகமுடையராய், அதிபுத்திமானாய், சிரேஷ்டரான அந்த வாயுகுமாரனை தேவகணங்கள் யாவும் தொழுது நின்றன. 47

வனத்தை யழித்து அரக்கரை யமர்க்களத்தில் நெருக்கி, அழகாய லங்கையையுங்கொளுத்தியபின் அந்த வானரோத்தமன் மேனியிற் புகரோடு மிக அழகாய் காணப்பட்டார். 48

அப்பொழுது, தேவரும், கெந்தருவரும், சித்தரும், பரமரிஷிகளும் இலங்கை பொசுங்கக் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். 49

வானரஸ்ரேஷ்டனான அந்த ஹனுமானைக்கண்டு, ஸகலப்பிராணிகளும் இது காலாக்கினியென்று சிந்தித்து பயமுற்றூர்கள். 50

அப்பொழுது, ஸகலமான தேவர்களும், முனிச்சிரேஷ்டரும், கந்தருவர், வித்தியாதரர், நாகர், யக்ஷர் தொடக்கமான ஸகலப் பிராணிகளும் அவ்விஷயத்தில் ஒப்பில்லாத ஆனந்தத்துக்காளானூர்கள். 51

ஐம்பத்துநான்காம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌂𑌚𑌪𑌂𑌚𑌾𑌶𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌾𑌭𑌯𑌃।
𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌤𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃॥ ௧

𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌖𑌾𑌗𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍀𑌮𑍍।
𑌕𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌹𑌨𑍍𑌤𑍋𑌨𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌂𑌤𑌯𑌾𑌤𑌾𑌸𑌪𑌾𑌨𑌰𑌃॥ ௨

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌗𑍍𑌨𑍇𑌸𑍍𑌸𑌾𑌤𑌹𑌾𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌜𑌾𑌯𑌤।
𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌹𑌤𑌾𑌕𑌤𑍁 𑌕𑌿𑌂𑌸𑍍𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿𑌥𑌂𑌤𑌯𑌾॥ ௩

𑌯𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌤𑍇𑌪𑌾𑌰𑌷𑍇𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌯𑍇𑌪𑌾𑌜𑍍𑌯𑌾𑌕𑍋𑌪𑌤𑌾𑌶𑌿
𑌤𑌮𑍍।
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌂𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌤𑌹𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌤𑍍𑌤𑍍𑌗𑍍𑌨𑌿𑌤𑌿𑌵𑌾𑌂𑌹𑌸𑍋॥ ௪

𑌕𑍃𑌜𑌃𑌵𑌾𑌪𑌂𑌨𑌕𑌾𑌯𑌤𑌾𑌕𑌕𑌃 𑌕𑍃𑌜𑍋𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨
𑌨𑌵𑌿।
𑌕𑍃𑌜𑌃𑌪𑌾𑌰𑌷𑌯𑌾𑌵𑌾𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌸𑍍𑌸𑌾𑌯𑌗𑍍𑌨 𑌨𑍍𑌯𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌕॥ ௫

𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑌹𑌿𑌤𑌿𑌕॥
𑌨𑌾𑌕𑌾𑌯𑌤𑍁𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍃𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇𑌕𑍍𑌵𑌿𑌕॥ ௬

𑌪𑌸𑍍𑌤𑍇𑌤𑍍𑌵𑌤𑌿𑌕𑌂𑌕𑍃𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍇𑌯𑍇𑌵𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌪𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌸𑍍𑌵𑌜𑍀𑌣𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍇𑌪𑍇𑌪𑌾𑌰𑌷𑍇𑌕𑌵𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௭

ஐம்பத்தைந்தாம் வர்க்கம்

அநந்தரம், மஹாபலவானுன வானரோத்தமன், இலங்கையிற் சிறிதிடமின்றி தஹித்துவிட்டு, வாலில் தீயை வார்கடலில் அணைத்துவிட்டார். 1

பற்றியெரிந்து பஸ்மமாகி, நடுக்குற்ற அரக்கர்கள் நிறைந்த அவ்விலங்கைநகரை, ஹனுமான்கண்டு சிந்திக்கலுற்றார். 2

அப்பொழுது, மனதில் பெரியபயமும், தம்மிடத்தில் ஓர் வெறுப்புந் தோன்றிவிட்டது. அசட்டுத்தனமாய் இவ்விலங்கையைக் கொளுத்தினேனே ஐயோ! 3

எரியுந்தீயை நீரையிட்டணைப்பதுபோல், அறிவைக் கொண்டு சீறிவரும் சினத்தை யடக்குபவர் யாவர், அவரன்றோ தன்னியரும் புருஷோத்தமரும்! 4

கோபத்திற் காளாகியபின், பாபத்தைச் செய்யாதவன் யாவன்? கோபமுண்டானல் குருவையுங்கொல்லும்; கோபமூண்ட புருஷன், கொடுஞ்சொற்கள் கொண்டு பெரியோரையும் பழிக்கும். 5

பெருங்கோபக்காரனுக்கு, சொல்லத் தகுந்தது சொல்லத் தகாதது என்கிற வேற்றுமையறிவு எப்பொழுதுமில்லை; கோபமுண்டானபின்பு தகாத செயலென்றும், தகாதசொல்லென்றும் ஓரிடத்துங் கிடையாது. 6

யாவனெருவன் கோபமூண்டாலும், சர்ப்பம், தோலையுரித்துப் பொகடுவதுபோல் பொறுமையையிட்டதைப் போக்குகிறானே, அவனே புருஷனென்னப் படுவான். 7

𑌧𑌿𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌲𑌜𑍍𑌜𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌘𑌾𑌤𑌕𑌮𑍍॥ ௮

𑌯𑌦𑌿 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌯𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌨𑍂𑌨𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀।
𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌹𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾॥ ௯

𑌯𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌯𑌮𑌾𑌰𑌂𑌭 𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌵𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌮𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌦𑌹𑌤𑌾 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌨 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥ ௧௦

𑌈𑌷𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌮𑍂𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌃॥ ௧௧

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀 𑌨𑍂𑌨𑌂 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌲𑌂𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀॥ ௧௨

𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾𑌤𑍍।
𑌇𑌹𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯 𑌰𑍋𑌚𑌤𑍇॥ ௧௩

𑌕𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌾𑌮𑍍𑌯𑌦𑍍𑌯 𑌆𑌹𑍋𑌸𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌬𑌡𑌬𑌾𑌮𑍁𑌖𑍇।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌾𑌹𑍋 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍॥ ௧௪

சீ! என்ன செய்தேன்! அதிதுர்புத்தியாய், வெட்க மற்றவனாய் பாவிகளிற் றலையானயான், யோசனையின்றி அத்தகைத்த சீதாதேவியை நெருப்புக்கிரையாக்கிவிட்டேனே! ஸ்வாமி காதகனானவென்னைப் பழிக்கவேண்டும்.

இலங்கை கொளுத்தப்பட்ட தென்றபோதே, சீதாதேவியும் பட்டாளென்றே கொள்ளவேண்டும். அதனால் அறிவுகெட்ட யான், இறைவனது காரியத்தை கெடுத்தேனாகிறேன். 9

எதற்காக இந்த வெழிலெடுத்தேனோ அந்தக்காரியம் கெட்டுப்போயிற்று. இலங்கையைக் கொளுத்துவதானால், சீதையைக் காத்துக்கொள்ள லாகாதோ? அதைச் செய்திலேனே! 10

ஆ! ஆ! என்ன! இக்காரியத்தை, கொஞ்சம் குறைய முற்றும் முடித்தவன், கோபத்திற் காளாகி அதை வேரோடு கல்லிவிட்டேனே! 11

ஜானகி ஒருக்கால் உயிர்த்திருப்பாளோ! இல்லை இல்லை; ஏனெனில்,—இலங்கையில் சிறி திடமாகிலும் கொளுத்தப்படாமலில்லை; முழுதும் சாம்பலாய்க் கிடக்கின்றது. 12

எனது புத்திப்பிசக்கினால் அக்காரியம் கெட்டுக் கிடக்குமிடத்தில், யானு மிங்கேயே பிராணனை மாய்த்துக்கொள்வது உசிதமென்று தோற்றுகிறது. 13

நெருப்பில் விழட்டுமா! வடவைத்தீயில் புகட்டுமா! இல்லையென்று இக்கடலில் வாழும் ஜந்துக்களுக்கு என் உடலை யிரையாக்கட்டுமா! 14

𑌕𑌥𑌂𑌹𑌿𑌜𑍀𑌵𑌤𑌾𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌤𑍌𑌵𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑍌 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌘𑌾𑌤𑌿𑌨𑌾॥

𑌮𑌯𑌾𑌖𑌲𑍁𑌤𑌦𑍇𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌰𑍋𑌷𑌦𑍋𑌷𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌂𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௬

𑌧𑌿𑌗𑌸𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵 𑌮𑌨𑍀𑌶𑌮𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌗𑌾 𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥ ௧௭

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌯𑌾𑌂𑌤𑍁𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌𑌵𑌿𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌃।
𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍇𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌸𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௧௮

𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵𑌵𑌚𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌰𑌤𑍋𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌃।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑌹𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌘𑍍𑌨𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌶𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍॥ ௧௯

𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍁𑌵𑌂𑌶𑍇𑌧𑌰𑍍𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌗𑌤𑍇𑌨𑌾𑌶𑌮𑌸𑌂𑌶𑌯𑌮𑍍।
𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௨௦

𑌤𑌦𑌹𑌂𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃।
𑌰𑍋𑌷𑌦𑍋𑌷𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌃॥ ௨௧

𑌇𑌤𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑍇𑌦𑌿𑌰𑍇।
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌬𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌤𑍍॥ ௨௨

அல்லாதபோது உயிருடனிருந்து வானரராஜனை யெப்படிக் காண்பேன்? காரியத்தைக் கெடுத்து, அந்த புருஷோத்தமர்களைத்தா னெப்படிக் காண்பேன்? 15

"மூவுலங்களிலும் பிரஸித்தமான குரங்குகளுக்குண் டான சாபலம்; இதுதான்" என்று ரோஷமென்னுந் தோஷத்தால் யான் வெளியாக்கினேனன்றோ? 16

என்ன, ரஜோகுணத்தின் சேஷ்டை! ஒருவனுக்கடங் காம லோர் ஸ்வபாவமே! சீ! அதுகெட்டது வல்லவனு யிருந்தும், சினத்துக்கு வசப்பட்டு, சீதையைக் காவா தொழிந்தேனே! 17

சீதை யிறந்தாளென்றால் அவ்விருவரு மிருக்கப் போகிறதில்லை. அவர்களில்லையென்றால் பிறகு சுக்கிரீவனு மில்லை, அவரைச் சேர்ந்தாருமில்லை. 18

இதே வசனத்தை, அண்ணனிடத்தில் அன்புகூர்ந்த தர்மாத்மாவான பரதன் கேட்டால், தம்பி சத்துருக்க னுள்படத் தாங்குவதேது! 19

தர்மிஷ்டமான இக்ஷ்வாகுவம்சம் நாசமடைந்தால், ஸந்தேஹமின்றி சகலப்பிரஜைகளும் சோகத்தால் பீடிக் கப்படப் போகின்றன. 20

ஆகையால் பாவியேன், தருமார்த்தங்களின் பயனைக் கெடுத்து கோபமென்னுங் குற்றத்திற் கிலக்காய், உலகத் திற்கே நாசத்தைச் செய்பவனானேன், இதுநிச்சயம். 21

இவ்வாறு சிந்தித்திருக்கையில், அவருக்கு சுபநிமித் தங்கள் காணப்பட்டன; இதற்கு முன்னமும் அவை காணப்பட்டிருந்தாலும், அவைகளை யிப்பொழுதுதான் விமர்சிக்கலானார், 22

𑌕𑍍𑌷𑌯𑌵𑌾𑌵𑌾𑌰𑌾𑌭𑌸𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌤𑍀 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌦𑍇𑌜𑌸𑌾।
𑌨𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍀 𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌳𑌪𑍍𑌰𑌵𑌤𑌰𑍍𑌪𑍇𑌤॥ ௨௩

𑌨𑌹𑌿𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌦𑍇𑌜𑌸𑌃।
𑌸𑌵𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌦𑌹𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌵𑌕𑌃॥ ()

𑌨𑌮𑌨𑌂𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌨 𑌦𑍈𑌵𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌕𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌨𑌚।
𑌯𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌦𑌹𑌨𑌕𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌦𑌹𑌜𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑌨𑌃॥ ௨௫

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑌰𑌤𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍂𑌣𑌾𑌂𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌵𑌯𑌾।
𑌰𑌾𑌦𑍍𑌸𑍍𑌯𑌵𑌦𑌨𑌃𑌕𑌾𑌂𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌕𑌯𑌂𑌵𑌿𑌨𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௨௬

𑌯𑌥𑌾𑌦𑌹𑌨𑌕𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌸𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑌃।
𑌨𑌦𑍇𑌹𑌤𑌿𑌮𑌾𑌂𑌗𑌮𑌂 𑌕𑌯𑌦𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ௨௭

𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑌾𑌶𑌿𑌂𑌤𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌨𑌮𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾।
𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌨𑌾𑌭𑌸𑍍𑌯𑌗𑌿𑌰𑍇 𑌜𑌪𑌮𑌦𑍇𑌶𑍇𑌪𑍍𑌰𑌦𑌶𑌪𑌨𑌃॥ ௨௮

𑌤𑌵𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑌤𑌰𑍍𑌶𑌿।
𑌕𑌵𑌿𑌸𑌾𑌨𑌿𑌦𑌪𑍍𑌰𑌹𑍇𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌨𑌤𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿॥ ௨௯

இல்லையென்று அந்த கொம்பனையாள் சீதை, தன் மஹிமையைக்கொண்டே தன்னைக் காத்துக்கொள்ளவுங் கூடும். மங்களஸ்வரூபையான அவள் நசித்திருக்கமாட்டாள், ஏனெனில்.-நெருப்பை நெருப்புச் சுடுவதுண்டோ!

தருமாத்மாவாய், அளவிறந்த பிரபாவசாலியான அன்னவர்தேவி, தன் சரிதைகொண்டே தன்னைக் காத்துக்கிடக்க, அவளிடத்தில் நெருப்புக்குப் புகுதவிடமேது? 24

இது நிச்சயமே! என்னெனில்.—இராமன் பிரபாவத்தாலும், வைதேஹியின் புண்ணியத்தாலும், இந்த அக்கினி, தகிப்பதே தன்தொழிலாயிருந்தும் என்னைத் தீண்டியதில்லை. 25

பரதன் முதலிய உடன்பிறந்தோர் மூவருக்கும் தெய்வமாய், இராகவன் அன்பிற்குரியளான பிராட்டியெங்ஙனம் மாய்வுறுவள்! 26

அல்லாதபோது, எப்பொருளையும் தடையின்றி கொளுத்திப் போருவதே சுபாவமான இந்நெருப்பு, என் வாலில் தன் தன்மையைக் காட்டாமலிருப்பதேன்! அப்படிதான் தேவியையும் தஹிக்கமாட்டாது. 27

அப்பொழுது ஹனுமான் மறுபடியும் ஆச்சரியமுற்று கடல்நடுவில் மைனாகத்தைக் கண்ட காட்சியை நினைத்துயோசிக்கின்றார். 28

அவள் தவமும், ஸத்தியவாக்கியமும், பதியைத் தவிற மற்றொன்றை யுன்னாத தன்மையும் பார்க்கில் அவளே நெருப்பைச்சுடும்; அப்படியிருக்க, நெருப்பு அவளை நெருங்கவோ! 29

ஸ தயா விந்தயம் ஸ்தத்ர தைவ்யாயதேவஸிக்ரஹஸ்|
ஶாஶ்வதஹநுநாநுவாக்யம் சாரணாநாம் ஹோதநாஸ்||

கவேஹாவஸாத்ய தம் கர்ம தீக்ஷாரம் ஹி ஹநுமதா|
கந்தீம் விஸ்ரஜதா ஸீக்ஷ்ணம் ஸீதாராக்ஷஸவேஶ்மநி|| ௩௧

ப்ரவராயிதாரக்ஷஸ்த்ர பாரவ்யஸஸாகரா|
ஜநகோராவாஹாரா தா க்ரஞ்சம் தீவாக்ரகஞ்சநே|| ௩௨

தஹ்யம் நமஸீஸவஸா ஸாட்ப்ராகாரதாரணா|
ஜாநகீநவதத்யேதி விஷ்ணோர் த்ரூதகவநம்|| ௩௩

ஸநிதிதைத்த்வ த்ரிஷ்டாகைஸ்: காரணைஸ்ச ஹோமாரணை:|
ஷஷ்டிவாதைஸ்ச ஹநூரா நமவஸ்வஸ்த்ரதராநவ:|| ௩௪

இத்தம் கவி: ப்ராப்தநாராயணாஸ் ஸூக்ஷதாம் ராஜஸாதாம் விதிஸ்வா| ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் பாநஸ்ரவத்ருஷ்டா ப்ரதிப்ரயாணாய மதிம் சகார|| ௩௫

இதி ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - பஞ்சபஞ்சாஶஸ்ஸர்க:||

இப்படி அந்த ஹநுமான் தேவியினது தர்மாநுட்டானத்தைப்பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், மஹாத்மாக்களான சாரணர் சொன்னதோர் சொல், செவிப்பட்டது. 30

ஆ! ஆ! என்னசெய்தார் ஹநுமான்! செயற்கரிய செயலன்றோ செய்துவிட்டார். அரக்கர்தம் வீடுகளில் பயங்கரமாய் அக்கினியை முழுதும்வைத்தார். 31

ஓடிப்போன ராக்ஷஸிகளும் பிள்ளைகளும் கிழவர்களும் நிறைந்து, ஜனங்களுடைய ஆரவாரத்தால் ஒலிசெய்யப்பெற்ற இலங்கை யென்பவள், மலையின் குஹையில் கதறியழுவாள் போலும். 32

இப்பட்டணமோ! கோபுரங்கள் மதிள்சுவர், துவாரங்கள், வாசியின்றி யாவும் தஹிக்கப்பட்டன. அப்படியிருக்க ஜானகிமாத்திரம் அதில் அகப்படவில்லையென்பது நாம் கண்ட ஆச்சரியங்களுக்குள் ஆச்சரியந்தான். 33

அப்பொழுது ஹநுமான், தாம்கண்ட நிமித்தங்கட்கும், யோசித்த காரணங்கட்கும் ஏற்கும்படி மஹர்ஷிகளும் சொல்லக்கேட்டு, மனதில் ஸந்தோஷங்கொண்டாராயினர். 34

அநந்தரம், ஹநுமான், தம் குறைகள் நிறைவேறி ஜனகன் திருமகளுங் குறையின்றி யிருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு, மீளவும் அவளை நேரில் கண்டுகொண்டு புறப்படுவதாய் உத்தேசித்தார். 35

ஐம்பத்தைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீமத்ஸுந்த³ரகாண்டே³ - ஷட்பஞ்சாஶஸ்ஸர்க³:

ததஸ்து ஶிம்ஶபாமூலே ஜாநகீம் பர்யவஸ்தி²தாம் |
அபி⁴வாத்³யாப்³ரவீத்³ தி³ஷ்ட்யா பஶ்யாமி த்வாமிஹாக்ஷதாம் || க

ததஸ்தம் ப்ரஸ்தி²தம் ஸீதா வீக்ஷமாணா புந: புந: |
ப⁴ர்த்ருஸ்நேஹாந்விதம் வாக்யம் ஹநூமந்தமபா⁴ஷத || உ

காமமஸ்ய த்வமேவைக: கார்யஸ்ய பரிஸாத⁴நே |
பர்யாப்த: பரவீரக்⁴ந யஶஸ்யஸ்தே ப³லோத³ய: || ங

ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரப³லார்த³ந: |
மாம் நயேத்³யதி³ காகுத்ஸ்த²ஸ்தத்தஸ்ய ஸத்³ருஶம் ப⁴வேத் || ச

தத்³யதா² தஸ்ய விக்ராந்தமநுரூபம் மஹாத்மந: |
ப⁴வத்யாஹவஶூரஸ்ய ததா² த்வமுபபாத³ய || ரு

தத³ர்தோ²பஹிதம் வாக்யம் ப்ரஶ்ரிதம் ஹேதுஸம்ஹிதம் |
நிஶம்ய ஹநுமாம்ஸ்தஸ்யா வாக்யமுத்தரமப்³ரவீத் || சா

க்ஷிப்ரமேஷ்யதி காகுத்ஸ்தோ² ஹர்ய்ருக்ஷப்ரவரைர்வ்ருத: |
யஸ்தே யுதி⁴ விஜித்யாரீந் ஶோகம் வ்யபநயிஷ்யதி || எ

ஏவமாஶ்வாஸ்ய வைதே³ஹீம் ஹநூமாந் மாருதாத்மஜ: |
க³மநாய மதிம் க்ருத்வா வைதே³ஹீமப்⁴யவாத³யத் || அ

ஐம்பத்தாரும் ஸர்க்கம்

பிறகு அசோகத்தி னடியில் அசைவின்றி வீற்றிருக்கும் ஜானகியைத் தண்டனிட்டு, தைவாதீனமாய் உம்மையா னின்னிலையில் காணப்பெற்றேனே யென்றார். 1

அநந்தரம் அவர் போவதாய் புறப்பட, அவரை பிராட்டி பார்த்துப் பார்த்து, பெருமாளிடத்தில் தனக்குள்ள ஸ்னேகம் விளங்கும்படியான வார்த்தையொன்றை யருளிச்செய்தாள். 2

மாற்றார் தம் வீரர்களை மாய்க்கவல்ல ஹனுமானே! இக்காரியத்தைச் சாதிக்க நீரொருவரே போதும். காரணம். உமது பலத்தின்பெருமை புகழ்ந்தாவதாயில்லை. 3

ஆயினும், சரங்களைத் துறந் திவ்விலங்கையை மலங்கச்செய்து, அந்தி பகைவர் பலத்தைச் செருக்கும் ரகுவீரன், என்னைக்கொண்டேகுவராயின், அஃதவர் ககுத்தன் மரபிற்றோன்றினமைக்குப் பொருந்தியிருக்கும். 4

ஆகையினால், போரில் சூரனாகிய அவர் விக்கிரமம், எப்படியானால் அவர் மகிமைக்குத் தக்கபடி விளங்குமோ, அப்படி நீர் சொல்லவேண்டும். (என்றாள்). 5

பெரும் பயனுடையதாய், யுக்தியுக்தமாய் தண்ணியதான அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்டு, ஹனுமான் பதில் சொன்னார். 6

இதோ வரப்போகின்றார் காகுத்தன், குரங்கும் கொண்டை முசுறுமான வீரர் புடைசூழ; வந்தவுடன் பகைவரைத்துகைத்து உமது சோகத்தை யொழிக்கப் போகின்றார். 7

இவ்வாறு வைதேஹியைத்தேற்றி அந்த வாயுமைந்தன் ஹனுமான், போவதா யுத்தேசித்து பிராட்டியைப் பணிந்து நின்றார். 8

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌕𑌪𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌸𑌂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍋𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑌃।
𑌆𑌰𑍁𑌰𑍋𑌹 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌰𑌿𑌮𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃॥ ௯

𑌤𑍁𑌂𑌗𑌪𑌦𑍍𑌮𑌕𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍀𑌲𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌨𑌰𑌾𑌜𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌸𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌮𑌿𑌵𑌾𑌂𑌭𑍋𑌦𑍈𑌃 𑌶𑍃𑌂𑌗𑌾𑌂𑌤𑌰𑌵𑌿𑌲𑌂𑌬𑌿𑌭𑌿𑌃॥ ()

𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌕𑌰𑍈𑌃 𑌶𑍁𑌭𑍈𑌃।
𑌉𑌨𑍍𑌮𑌿𑌷𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌤𑍈𑌰𑍍𑌲𑍋𑌚𑌨𑍈𑌰𑌿𑌵 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌭𑌿𑌃॥

𑌤𑍋𑌯𑍌𑌘𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌨𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑍀𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌗𑍀𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌵𑌨𑍈𑌃॥ க௨

𑌦𑍇𑌵𑌦𑌾𑌰𑍁𑌭𑌿𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑍈𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌿𑌵 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌪𑌾𑌤𑌜𑌲𑌨𑌿𑌰𑍍𑌘𑍋𑌷𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃॥ ()

𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌵 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍈𑌃 𑌕𑌂𑌪𑌮𑌾𑌨𑍈𑌃 𑌶𑌰𑌦𑍍𑌘𑌨𑍈𑌃।
𑌵𑍇𑌣𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍂𑌜𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌕𑍀𑌚𑌕𑍈𑌃॥

𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑌰𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌘𑍋𑌰𑍈𑌰𑌾𑌶𑍀𑌵𑌿𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃।
𑌨𑍀𑌹𑌾𑌰𑌕𑍃𑌤𑌗𑌂𑌭𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌗𑌹𑍍𑌵𑌰𑍈𑌃॥ க௫

𑌮𑍇𑌘𑌪𑌾𑌦𑌨𑌿𑌭𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌾𑌂𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃।
𑌜𑍃𑌂𑌭𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌶𑌿𑌖𑌰𑍈𑌰𑌭𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑌿𑌭𑌿𑌃॥ க௬

அநந்தரம் அந்த பகைவெல்லியான வானரோத்தமன், நாதனைக் காண்பதிலுண்டான கொண்டாட்டத்துடன், அரிஷ்டமென்னு மோர் மலையரையன்மீது ஏறலுற்றார். 9

உயர்ந்த பத்மவர்ண விருக்ஷங்களோடு கூடி, நீலமான வனராசிகளையுடுத்து, கொடிமுடிகளினிடையில் படிந்த மேகங்களை, மேலாடையாகக் கொண்டதாயும்;

ஆதித்தனன்புடனே கரங்களே கரங்களாயெழுப்புவதுபோலும், அதனால் அதில் கிளம்பிய காவிகளே கண்களாகக்கொண்டு விழிப்பதுபோல் விளங்குவதாயும், 11

கம்பீரமாயெழுங் கானவெள்ளப் பேரொலியால் எப்புறத்து மோதுவதுபோலும், சினையாறுகள் பலவும் சேர்ந்தோலமிடுவதினால் பாடத் துடங்கியதுபோலும்.

மிகவும் உயர்ந்த தேவதாரு மரங்களால், கைகளை உயரெடுத்த தவசிபோலும், அருவிகளி னிரைச்சலினாலெங்கு மிரைவதுபோலும். 13

மெதுவாய் சலிக்கின்ற கறுத்த சரத்கால மேகங்களால் நடுங்குகின்ற (கிழ) வன்போலும், காற்று நுழைந்தூதுகின்ற மூங்கல்களால் கூப்பிடுவதுபோலும். 14

பயங்கரமான விஷப்பாம்புகள் காணில், கோபத்தால் சீறுவதுபோலும், பனிநிறைந்து கம்பீரமாயுள்ள குஹைகளால் (இந்திரிய ஜயம்பண்ணி) தியானிப்பதுபோலும், 15

மேக ஸமுதாயம்போன்ற தாழ்வரைகளால் போகப் புறப்பட்டதுபோலும், மேகங்களடர்ந்த சிகரங்களால், ஆகாயத்தில் சோம்பல் முறிப்பதுபோலும் (காணப்படுவதாயும்;) 16

𑌕𑌚𑍍𑌛𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍈𑌃 𑌶𑍍𑌲𑌾𑌘𑌿𑌤𑌂 𑌬𑌹𑍁-
𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑍈𑌃। 𑌸𑌾𑌲𑌤𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌂𑌶𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍁-
𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍॥ ௧௭

𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌾𑌨𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌤𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍈𑌰𑌲𑌂𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌗𑌣𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௮

𑌬𑌹𑍁𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌵𑌨𑍋𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌯𑌾𑌲𑌂 𑌭𑌯𑌸𑌂𑌕𑌟𑌮𑍍।
𑌋𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌨𑌰𑍋𑌰𑌗𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௯

𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌾𑌤𑌵𑌸𑌂 𑌵𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑌮𑍍।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌸𑌂𑌘𑌸𑌮𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍁𑌮𑍂𑌲𑌫𑌲𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌮𑍍॥ ௨௦
𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍋𑌹𑌨𑍍𑌨𑌗𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌰𑌾𑌵𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃॥ ௨௧

𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌤𑌤𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍁।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌷𑌧𑌿𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௨௨

𑌸 𑌤𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌰𑍋𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌃।
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌨𑍈𑌃॥ ௨௩

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿𑌥𑌾𑌵𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌷𑍇𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௨௪

𑌸𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌹 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍍𑌵𑌰𑍀𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌹𑌰𑌿𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍॥

(ஹனுமானுல் மிதிக்கப்பட்டு) சிதறுண்ட பல சிகரங் களாலும், அனேகம் குஹைகளாலும் விளங்குகின்றதாயும்; ஆச்சா, பனே, குதிரைக்காதன், மூங்கல் இவைகள் பல அடர்ந்ததாயும்; 17

பரந்து படர்ந்து மலரெடுத்த கொடிகளடர்ந் தழகியதாயும்; பல விலங்குகள் குழாமாக நிறைந்ததாயும்; காவிப்பொடிகள் கலந்த பெருக்குகளா லலங்கரிக்கப் பட்டதாயும், 18

அருவிகள் பலவும்பாய கற்கள் நிறைந்து நெருக்குற, மஹரிஷிகளும், யக்ஷரும், கந்தருவரும், கின்னரரும், உரகரும் சேவிக்கப்பெற்றதாயும்; 19

கொடி செடிகளடர்ந்து, சிங்கங்கள் தங்கிய குஹைகளோடு, புலிகள் பலவும் நிறைந்து, இனிதான கிழங்குகளும் கனிகளும் தருந் தருக்களடர்ந்ததாயு மிருக்கின்ற அந்த மலேயின்மீது, வாயுகுமாரன் ஹனுமான், இராமனைக்காணும் விரைவினுலும், களிப்பினுலும் தூண்டப் பட்டவராய் சடக்கெனப் பாய்ந்தேறினுர். 21

அப்பொழுது அழகாயிருந்த அம்மலேத் தாழ்வரைகள், அனுமன் காலால் மிதியுண்ண, அதிலிருந்தசிலேகளெல்லாம் சத்தமிட்டுப் பொடி பொடியாய் சிதறுண்டன. 22

இப்படி யந்த மலேயரையின் மீதேறிய ஹனுமான், உவர்க்கடலின் தென்கரையினின்று வடகரைக்குப் போவதாய் வளரத்தொடங்கினுர். 23

பர்வதத்தின் மீதூர்ந்த வீரனுகிய பவனத்துமஜன், மீனும் பாம்பும் நிறைந்த மாகடலேக் காண்பாராயினுர். ()

வாயுவானது ஆகாயத்தில் பாய்வதுபோல், வாயுசுதனுன வானரோத்தமன், தென்றிசைவிட்டு வடதிசையை நோக்கிக் கிளம்பலுற்றுர். 25

ஸ ததா வீக்ஷிதஸ்தேந கபிநா பவநோத்கட:|
நநாத ஸஹஸா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரவிஶந் வஸுதாதலம்||
கம்பமாநைஸ்தருவரை: பதத்பிர்விவிதைர்த்ருமை:|| ௨௮
ததோ வ்யாகுலிதா: ஸர்வே பாதபா: புஷ்பஶாலிந:||
நிபேதுர்ஹரிணாஸ்ஸர்வே ஶார்தூலாஸ்ஸஹ தாநவா:|| ()
கம்பமாநாம் தரஸ்தாநாம் வீக்ஷிதாநாம் ஸஹஸ்ரஶ:||
ஸிம்ஹாநாம் நிநதோ பீமோ நபோ ஹிம்ஸந்நிவ ஸர்வத:
ஶ்ருத்வாபி ஸிம்ஹநாதம் வ்யாக்ரமுக்யா ஹதத்விஷ:||
வித்ராவயந்து ஸ்வேதேந ஸஹஸா யாந்தி ஸர்வஶ:|| ௨௯
க்ஷிதிரூபாணா பலிநோ தீர்க்கஜிஹ்வா மஹாவிஷா:||
நிவீக்ஷிதஸ்ஸ்வரோ ஹ்ருஷ்டோ வ்யாவிஷ்டஶ்ச மஹாப்ரபா:|| ௩௦
கிம் நு ஸர்வமஹம் ஸ்வப்நே யக்ஷவித்யாதராஸ்ததா||
வீக்ஷிதம் தம் ந ஸர்வம் த்ருஷ்ட்வா ஸம்ரம்பிதா:|| ௩௧
ஸஹஸா விப்ரகீர்ணாஶ்ச பலிநாதேந வீக்ஷித:||
ஸர்வக்ஷிதிதரோத்தம: ப்ரவிவேஶ ரஸாதலம்|| ௩௨
தஶயோஜநவிஸ்தார ஸ்த்ரீணாம் ஶைத்யாஜநஸ்ஸ்தித:||
யாந்த்யா ஸஹஸா யாத ஸ்வபந்தி விநாயகா:|| ௩௩
ஸர்வம் விஷ்ணோ: ஸர்வம் ப்ரணாமவ||
கண்டோஷ்டாவேஷ்டாந்த ஸ்வதோ ஹாஸ:|| ௩௪

இதி ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஷட்பஞ்சாஶஸ்ஸர்க:||

உத்தமமான அப்பருவதம், வானரனுல் பீடிக்கப் பட்டு சிகரங்கள் குலுங்க, மரங்கள் முறிபட் டுதிர, பூமியில் புகுவதுபோல் பூதங்களுந் தானுமாய் பெருங்கூச்ச லிட்டது. 26

அவர் துடையின் வேகத்தால் மிதியுண்ட மாமரங்கள், பூக்களுடன் பொடிபட்டு, வச்சிரத்தால் அடிபட்டாப்போல், தரையில் வீழ்ந்தன. 27½

குஹைக்கு ளகப்பட்டு பீடிக்கப்பட்ட பெருமிடுக்குடைய சிங்கங்களிடும் கர்ஜனை, பயங்கரமாய் ஆகாயத்தைப் பிளப்பதுபோல் செவிப்பட்டத். 28½

அப்பர்வதத்தினின்றும், நழுவிக்கலைந்த சேலைகளும் அலங்கோலமான ஆபரணங்களுமாய் வித்தியாதரஸ்திரீகள், சடக்கென்று ஆகாயத்தில் கிளம்பிவிட்டார்கள். ()

மிகவும் பருத்து பலன்கொண்ட பெரும் பாம்புகள், நாக்குகளை நீட்டியும், கடுவிஷத்தைக் கக்கியும், தலையும் கழுத்தும் நசுக்குண்டு தரையிற் புறண்டன. 30½

கின்னரர், உரகர், கந்தருவர், யக்ஷர், வித்தியாதரர், என்பவர்கள், பீடிக்கப்பட்டுள்ள அம்மலையைவிட் டப்பொழுது ஆகாயத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். 31½

பலவானுன அவரால் பீடிக்கப்பட்ட அம்மலை, மரங்களும் சிகரங்களுமாய் பாதாளம் போய்ச்சேர்ந்தது. 32½

பத்துயோஜனம் பரந்து, முப்பதுயோஜன முயர்ந்திருந்த அம்மாமலை, பூமியோடுபூமியாய் அழுந்திவிட்டது.

அலைகளைக் கரையில் மோதிக்கொண்டு பயங்கரமாய் விளங்கும் அந்த உவர்க்கடலைக் கடப்பானுக, அநாயாஸமாய் ஆகாயத்தில் அவர் கிளம்பிவிட்டார். 34½

ஐம்பத்தாறும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

[illegible]

[illegible] |
[illegible] || க

[illegible] ||
[illegible] || உ

[illegible] |
[illegible] || ங

[illegible] |
[illegible] || ச

[illegible] |
[illegible] || ரு

[illegible] |
[illegible] || சா

[illegible] |
[illegible] || எ

[illegible] |
[illegible] || அ

ஐம்பத்தேழாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறந்த வானரோத்தமன், அம்புலியென்னு மாம்பல்பூத் தழகாய், சூரிய னென்னும் நீர்க்கோழி யுடையதாய், புஷ்யம், சிரவணம் என்னும் கலஹம்ஸங் கள் திரிய, மேகங்களென்னும் பசும்பாசி யுடையதாய், புனர்வஸு வென்னும் பெருமீன்படைத்து, அங்காரக னென்னும் பெருமுதலே யுடையதாய், ஐராவதமென்னும் பெரும்தீவுபடைத்து, சுவாதியென்னும் அன்னமுலாவ, வாயுவின் தொகையே அலேயாகக்கொண்ட வெண்ணில வென்னும் தண்ணீருடைய, நாகர், இயக்கர், கந்தருவர் கள் இவர்களே மலர்ந்த கமலமும் நெய்தலுமாய ஆகாய மென்னும் கரைகடந்த் நெடுங்கடலில், சாகரத்தில் பாய்ந் தோடு மோடம்போல் வாயுவேகமாய் வருத்தமறப் பாய்ந் தோடினர். 4

விசும்மை விழுங்குவதுபோலும், வெண்டிங்களே வேர் பிடுங்குவது போலும், பருதி மண்டலத்தோடு நக்ஷத் திரங்க ளடர்ந்த பெரியவானத்தையே பிடுங்குவதுபோ லும், அந்த லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷத்திற் கிலக்காய் மஹாத் மாவான ஹனுமான், ஆகாயத்திற் செல்லும் பொழுது, மேகஜாலங்களே யிழுத்துச் செல்பவர் போல் காணப் பட்டார். 5-6

இவர் செல்லும் பொழுது, பெரிதான மேகங்கள் வெளுத்தும், சிவந்தும், கறுத்தும், அரைமஞ்சளாயும், பசியதாயும், முழுமஞ்சளாயும், காணப்பட்டன. 7

மேகக் கூட்டங்களில் அடிக்கடி நுழைந்தும் வெளிப் பட்டும் போருகிற இவர், மறைந்தும் தெரிந்தும் சந்திரன் போல் காணப்பட்டார். 8

𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌭𑍍𑌰𑌘𑌨𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌗𑍋𑌚𑌰𑍋𑌧𑌵𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌃।
𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇𑌽𑌮𑍍𑌬𑌰𑍇॥ ௯

𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋𑌗𑌗𑌨𑍇 𑌬𑌭𑌾𑌸𑍇𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌃।
𑌦𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌮𑍇𑌘𑌬𑍃𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑌂𑌶𑍍𑌚𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃॥
𑌨𑌦𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌘𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑌹𑌾𑌸𑍍𑌵𑌨𑌃॥ ௧௦

𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥
𑌆𑌕𑍁𑌲𑌾𑌂𑌨𑌗𑌰𑍀𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌰𑌾𑌵𑌣𑌮𑍍।
𑌅𑌰𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌬𑌲𑌂𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌮𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚॥
𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮𑌮𑌹𑌾𑌤𑍇𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍। ௧௨

𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌸𑍁𑌨𑌾𑌭𑌂𑌚 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍॥
𑌜𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌇𑌵𑌨𑌾𑌰𑌾𑌚𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍇𑌗𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃॥ ()
𑌸𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌨𑍁𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌮𑌹𑌾𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑍍॥
𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌮𑍇𑌘𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌨𑌨𑌾𑌦𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌃॥ ௧௪

𑌸𑌪𑍂𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑌕𑌪𑌿𑌰𑍍 𑌦𑌿𑌶𑍋𑌦𑌶𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃।
𑌨𑌦𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍇𑌨𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌮𑍇𑌘𑌸𑍍𑌵𑌨𑌮𑌹𑌾𑌸𑍍𑌵𑌨𑌃॥ ௧௫

𑌸𑌤𑌂𑌦𑍇𑌶𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌲𑌾𑌲𑌸𑌃॥
𑌨𑌨𑌾𑌦𑌹𑌰𑌿𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲𑍋 𑌲𑌾𑌂𑌗𑍂𑌲𑌂𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌕𑌂𑌪𑌯𑌤𑍍॥

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌨𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌪𑌰𑍍𑌣𑌚𑌰𑌿𑌤𑍇𑌪𑌥𑌿॥
𑌫𑌲𑌤𑍀𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌘𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌗𑌗𑌨𑌂𑌸𑌾𑌰𑍍𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑍍॥ ௧௭

பலவகைப் புயல்களுக்குள் ளூடே செல்லுகின்ற வெள்ளையாடையுடுத்த அவ்வீரன், சந்திரன்போல் கண்டுங்காணாமலும் போந்தார். 9

அடிக்கடி மேகஜாலங்களைப் பிளந்து புலப்படுகின்ற அந்த வாயுநந்தனன், மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல் அதி கம்பீரமாய் கர்ஜித்துக்கொண்டு, ஆகாயத்தில் கருடன் போல் காணப்பட்டார். $10\frac{1}{2}$

பலமான ராக்ஷஸர்களைச் சிதைத்து, தம் பெயரைப் பிரசுரப்படுத்தி, பட்டணத்தைப் பாழாகச் செய்து, இராவணனையும் வருத்தி, கோரமான சேனையையு மழித்து, வைதேஹியையும் வணங்கி, பெருமிடுக்குடனே சாகரத்தினூடேவந்து சேர்ந்தார். $12\frac{1}{2}$

அந்தவீரன், சுநாபனென்னும் பர்வதச்சிரேஷ்டனையும் பரிசித்து, நாணை விட்டுப் புறப்பட்ட நாராசபாணம் போல் வேகமாய் வந்து சேர்ந்தார். $13\frac{1}{2}$

அதன்பிறகு கிட்டக்கிட்டவரும் பொழுது மஹேந்திர மென்னும் மாமலையைக்கண்டு மேகம்போல் கம்பீரமாய் கர்ஜனை செய்தார். $14\frac{1}{2}$

கம்பீரமாய் மேகம்போல் கர்ஜித்து அவர், பத்துத் திசைகளிலும் பேரொலியைப் பரவச்செய்தனர். $15\frac{1}{2}$

அந்த வானரோத்தமன், தம் நண்பரைக்காணு மவாவுடன் அவரிருப்பிடம் வந்து நெருங்கும்பொழுது, ஒரு கர்ஜனையும் செய்து வாலையும் உதறிவிட்டார். $16\frac{1}{2}$

பறவைகள் திரியும் ஆகாயத்தில் அவரிப்படி இரையும் பொழுது, அதனல் அருக்க மண்டலத்தோ டாகாயம் பிளபடும்போல் காணப்பட்டது. $17\frac{1}{2}$

யேநாதாத₃த்ரோத்₃யதோ தீ₄ரோ ஸஹஸ்ராக்ஷஸ்ய ஸாஹாய்யகா:॥
பஞ்சவக்த்ரம் ஸம்விஷ்டிதாஸ்ஸ்ருதா வாயவோ த்ருஷ்டிப்ரக்ஷவ:।()
ஸஹதேதா வாதநாஞ்ஜஸ்ய தோயத₃வேஸ்யவமஜிதம்॥
ஶாஶ்வதாஷ்டே தத₃ாவேஷ ஸம்ப்ரவேஶம் ஹநுமத:॥
தத்₃நஸநஸஸ்வேது ஶாஶ்வதா:காநநளக்ஷஸ:॥
வாநரேந்த்₃ரஸ்ய நிவேஶாஷம் வஜ்ரந்ய நிநதோ₃வஸ॥()

நிஶம்ய நதோ₃தாநாம் வாநராஷ்டஸஞ்ஜ்ஞத:।
ப₃ஹுவர்ண ஸ்தா₂கா₃ஸ்ஸ்வேது ஸாஹ்ஸ்ரஶுநகாம்க்ஷிண:

ஜாம்பவாந்ஸஹரிஶ்ரேஷ்ட₂: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்டமாநஸ:।
உவாசேத₃ம் ஹரீந்ஸர்வாந் நிஶம்ய வசநம் ப்ரவீர॥ ௨௨

ஸர்வயாக்ரந்தகாயேஸ்ய ஹநுமதா₃த்ர ஸம்ஶய:।
நஹ்யஸ்யாக்ரந்தகாயஸ்ய நாஶவர்வம் விஜயோஹவேஸ॥௨௩

தஸ்யபா₄ஹுப₃லேநைவ நிநாத₃ம் சமோஹநம்॥
நிஶம்ய ஹரயோ ஹ்ருஷ்டா ஸ்ஸ்வேத₃தாஸ்த₂தஸ்த₂தா:॥ ௨௪
தேநமாத்ரா ஞமாத்ராணி ஶிவராத்ரிவர்ணாணி ச॥
ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ்ஸ்வேத₃வ்ருஞ்ஜ ஹநுமந்தம் திவ்யக்ஷவ:॥ ௨௫
தேவீரதா: வாதவாஷ்ரேஷ்டா த்₃ருஹ்யஶாவா ஸ்வாவிஷ்டி
தா:।
வாஸாம்ஸீவப்ரஶாவாஸ்து ஸஜாவிஶ்யம் தவாநரா:॥ ௨௬

திரைகடலின் வடகரையில் திரண்டிருந்து, ஹநுமானைக்காண்பாராக விருந்த வலமுடைய வானரர்கள், வாயுவினாலலைப்புண்ட மேகத்தின் ஒலிபோன்ற அநுமன் றன் தொனியையும், அவர் துடை வேகத்தி னோசையையும் கேட்கலானார்கள். $18\frac{1}{2}$-$19\frac{1}{2}$

அப்பொழுது, அந்த வானரர்கள், (என்னசெய்தி கேட்கப் போகிறோமோ! என்று) திகிலடைந்த சிந்தையுடன், மேகம் போல் கம்பீரமான வானரேந்திரன் பேரொலியைக் கேட்கலுற்றார். $20\frac{1}{2}$

கர்ஜிக்கின்ற அவர்கோஷத்தை யாவரும் கேட்டுக் குதுகலித்து, பலதிக்கிலுமிருந்தவர்கள், தம்தோழனைக் காண்பாராக ஒன்று கூடினார்கள். $21\frac{1}{2}$

அப்பொழுது வானரர்தம் கோனான ஜாம்பவான், மனதில் ஸந்தோஷமுற்று, அனைவரையும் கூவி இந்த விதம் சொல்லத் துடங்கினார். $22\frac{1}{2}$

இப்பொழுது இந்த ஹநுமான், வெகுசாய் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டே வருகின்றார். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஏனெனில்,—காரியமாகாவிடில் இவர் சத்தம் இப்படியிருக்க விடமில்லை. $23\frac{1}{2}$

அப்புறம் வரவர அந்த மஹாத்மாவின் கர்ஜனையும், தோள்துடைகளின் வேகத்தையுங் கேட்டு, மனமகிழ்ந்து குதிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். $24\frac{1}{2}$

பிறகு, அவர்கள், மலைமேல் மலையாயும், சிகரத்தின் மேல் சிகரமாயும் பாய்ந்துவந்து, ஹநுமானைக் காணவென்றுகுதுஹலித்து அனைவருந்திரளாகச்சேர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு களிப்புற்ற அவ்வானரர்கள், மரங்களின் மீதிருந்து கிளைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, (இஷ்டர்கள்

𑌗𑌿𑌰𑌿𑌗𑌹𑍍𑌵𑌰𑌸𑌂𑌵𑍀𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌜𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌃।
𑌏𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌰𑍍𑌜 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃॥ ௨௭

𑌤𑌮𑌭𑍍𑌰𑌘𑌨𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶 𑌮𑌾𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌮𑍍।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌜𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾॥ ()

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌗𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌰𑍍𑌗𑌿𑌰𑌿𑌨𑌿𑌭𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌨𑌿𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌖𑌰𑍇 𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇॥ ௨௯

𑌹𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌰𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌝𑌰𑍇
𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌕𑍍𑌷𑌇𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌧𑌰𑌣𑍀𑌧𑌰𑌃॥ ௩௦

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌾𑌃॥
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌂𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇। ௩௧

𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃॥
𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌦𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑌮𑌰𑍋𑌗𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍। ௩௨
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚॥
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌹𑌰𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌮𑍍॥ ()
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌂-
𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾।
𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌮𑌙𑍍𑌗𑌦𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍋𑌽𑌵𑌨𑍍𑌦𑌤 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௩௪

𑌸 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣 𑌨𑍍𑌯𑌵𑍇𑌦𑌯𑌤𑍍॥

வரக்கண்டால் மனிதர்கள் வஸ்திரத்தை விசிருமாபோல்) சிறுகிளைகளைக் குலுக்க லுற்றூர்கள் 26½

மலைக் குகையில் புகுந்துள்ள மாருதம்போல், மாருதியார் பலமாகக் கர்ஜித்தனர். 27½

அப்பொழுது வானரரெல்லாம், காளமேகம்போல் வருகின்ற அனுமானைக் கண்டு கைகூப்பி நின்றூர்கள். 28½

பிறகு மலைபோல் விளங்கும் அனுமான், மரங்கள் நிறைந்த மஹேந்திர மலையின் சிகரத்தில் வந்து குதிக்கலுற்றூர். 29½

சிறகிழந்த பருவதம் போல் ஆகாயத்திலிருந்து அனுமான், அருவிபாய்ந்தழகாய மலைமீது வந்து குதித்துவிட்டார். 30½

அநந்தரம் அந்த வானரவீரர்கள் யாவருங்கூடி ஸந்துஷ்டசித்தராய் மஹாத்மாவான அனுமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு, அவருடன் சேரவிருந்தனர். 31½

க்ஷேமமாய் ஹனுமான் வந்து சேரக்கண்ட வானரர்கள், முகமலர்ச்சியுடன் அவரைச்சூழ்ந்து களிப்புற்று, கந்தமூல பலாதிகளைப் பரிசாகக் கொண்டு, அந்த வானரோத்தமனை வெகுமதித்தார்கள் 32½-33½

ஹனுமானும், அப்பொழுது தமக்குப் பெரியவராய் வ்ருத்தர்களான, ஜாம்பவான் முதலானேரையும், இளவரசான அங்கதனையும் நமஸ்கரித்தார். 34½

விக்கிரமசாலியாய், வெகுமதிக்கேற்றுள்ள அவரை அவ்வானரர்கள் ஸம்மானித்து குசலம் விசாரிக்க, அப்பொழுது ஹனுமான், சுருக்கமாய், கண்டேன் பிராட்டியை யென்று, விடையளித்தார். 35½

நிஷஸாத வஸிஷ்டோ'த்ர க்ருஹீத்வா வாமிநஸ்ஸுததா॥
ரமணீயேவ மேநாஷ்டிகேஶே உதேஹம் ப்ரஸ்ய மிரேஷ்டதா।
ஸநத்வா நப்ரவீஶ்யஷ்ட ஸ்தா தாநுவா நரஷஹாநு॥ ௧௭

கௌஶேயவநிகாஸம்வீதா த்ருஷ்டா ஸா ஜநகாத்மஜா।
ரக்ஷ்யமாணா ஸர்வதோ ராக்ஷஸீபிர நிந்திதா॥ ௧௮

ஸக வேணீயராபாயா ராமேதஸ்ய நயாயஸா।
உபவாஸபரிஶ்ராந்தா ஜடிலா மலிநாம்பரா॥ ௧௯

தத்தாத்ருஷ்டி விவநம் மஹாகூர்த்ம்யேதாவத:।
நிர்ப்ரோராமேதஸ்மே மூ மஹிதாவா நராயவநு॥ ௨௦

க்ஷேஜம் த்ருநே நத்த்ருநே ஶஜர்த்ருநே மஹாபயா:॥
வக்ர: கிம்கியாமேநே ப்ரதிஶஜம்ஜிவாவநே॥ ௨௧

கேவித்தோத்தயாம் ஶஸியா: ப்ரஹ்ருஷ்டா: கேபிகம்ஜரா:॥
ஸம்வித்தாய தத்வபாணி யாம் ஶஸியா நிப்ரவிப்யய:॥ ௨௨

ஸபரெவஹநஸிம் தம் வாநராவாரணோவத:।
ஶ்ருத்வா த்ருஶிஸிஶ்யம்ஶேஹ்ய ஸ்ஸம்ஸ்வ்யஶம் திஸ்ஸஹஷிர்தா:॥

பிறகு கொஞ்சம் நிதானித்து வாலிமைந்தனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அந்த மஹேந்திரகிரியினது ரமணீய்மானதோர் பிரதேசத்திலிருந்து கொண்டு, ஸகலமான வானரர்களேயும் பார்த்து, களிப்புடன் இவ்வாறுரைத்தார். 37

அந்த ஜனகன்திருமகளை அசோகவனத்தினிடையிலிருக்கக் கண்டேன், கோரமான ராக்ஷஸிகள் அந்த சாதுவுக்குக் காவலாயிருக்கின்றனர், பருவம் நிரம்பாத இத்தசையில், (தவசிபோல்) ஒரு சடையைத் தரித்துக்கொண்டு, ராமனைக்காண்பேனாவென்று ஏங்கிக்கிடக்கின்றாள். உபவாஸத்தால் போரநொந்து ஜடைதரித்து, அழுக்குப்படிந்து இளைத்திருக்கின்றாள். 38-39

பிறகு வானரர்கள், அமிருதத்துக்கு ஸமமாய் பெரும்பயனுள்ள 'கண்டேன்' என்னும் அச்சொல்லை அவர் திருப்பவளத்திலிருந்து வரக்கேட்டு, யாவரும் களித்துத் தரித்திருந்தார்கள். 40

அப்பொழுது சிலர் சிங்கநாதம் போடுகிறார்கள். சிலர் எக்காளம்போடுகிறார்கள். மற்றுப் சில பலவான்கள் மேகநாதம் செய்கிறார்கள். சிலர் கிலகிலவென்று தங்களுக்கேற்படி கூவுகிறார்கள். சிலர் எதிரொலிக்கின்றனர். சில வானரோத்தமர் சந்தோஷாதிசயத்தால்வாலை உயரத் தூக்குகிறார்கள். பருத்துநீண்டுள்ள வால்களைச் சிலர் உதறுகிறார்கள். 41-42

பின்னும் சிலர் ஸந்தோஷாதிசயத்தால் மலையின் சிகரத்திலிருந்து குதித்து, குஞ்சரம்போல் விளங்குகின்ற ஹனுமானைத் தொட்டுக் கொள்ளுவர்கள். 43

𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌂𑌗𑌦𑌸𑍍𑌤𑌮𑌥𑌾𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂𑌹𑌰𑌿𑌵𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌵𑌚𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥ ௪௪

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌨𑌤𑍇𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑌮𑍋𑌵𑌾𑌨𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑌦𑌵𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌗𑌤𑌃 ॥ ௪௫

𑌅𑌹𑍋𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑌿𑌤𑍇𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌰𑌹𑍋𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌹𑍋𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌰𑌾𑌮𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀 ॥
𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥 𑌶𑍋𑌕𑌂𑌸𑍀𑌤𑌾𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌜𑌮𑍍 । ௪௬

𑌤𑌤𑍋𑌽𑌂𑌗𑌦𑌂𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌂𑌬𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂𑌚𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥
𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌭𑍇𑌜𑌿𑌰𑍇𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌾𑌶𑍍𑌶𑌿𑌲𑌾𑌃 ॥ ௪௭

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌂𑌘𑌨𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃 ॥
𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂𑌚𑌾𑌪𑌿𑌲𑌂𑌕𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌚 ।
𑌤𑌸𑍍𑌥𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌂𑌜𑌲𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌦𑍍𑌵𑌦𑌨𑍋𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 ॥ ௪௮

𑌤𑌸𑍍𑌥𑍌𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂𑌗𑌦𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌃 ।
𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍋𑌵𑌿𑌬𑍁𑌧𑍈𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥ ௫௦

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑌾 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌂𑌗𑌦𑍇𑌨𑌾𑌂𑌗𑌦
𑌬𑌦𑍍𑌧𑌬𑌾𑌹𑍁𑌨𑌾 । 𑌮𑍁𑌦𑌾𑌤𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑌤𑌂𑌮𑌹
𑌨𑍍𑌮𑌹𑍀𑌧𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 ॥ ௫௧

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌪𑌂𑌚𑌾𑌶𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

இப்படியொரு நற்செய்தி சொன்ன ஹனுமானைப் பார்த்து அப்பொழுது அங்கதன், சகலவானர வீரரும் நிறைந்திருக்கு மச்சபையில் உத்தமமா யொருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். 44

பரந்துள்ள இப்பரவையைத்தாண்டி மீண்டு, வானரர் பெயரை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்த ஹேவீர! பலத்திலாவது வீரியத்திலாவது உமக்கீடா யொருவனுமில்லை.

என்ன! இறைவனிடத்தி லுமக்குண்டான பக்தி! அதற்கேர்க்க என்ன வீரியம்! என்னதைரியம்! தைவாதீனமாய்க் கண்டீரே ஐய! குலமாதர் கொழுந்தாய் இராமன் தேவியான சீதாதேவியை. நல்லவேளை, இனி காகுஸ்தனும் பிரிவாற்றுமையி னின்றுங் கரையேறுவர். 46½

அநந்தரம், அங்கதனும், அனுமானும், ஜாம்பவானும் கூடியிருக்க, அவர்களைச் சுற்றி மற்ற வானரரெல்லாம் கொண்டாட்டத்தோடு பாறைகளின்மீது நற்றரிக்கவிருந்தார்கள். 47½

இப்படி வானரோத்தமர்கள், கடலைக்கடந்ததையும், இலங்கை, அங்கு ஸீதை, இராவணன் இவர்களைக் கண்டதையும், கேட்கவேண்டுமென்று யாவரும் கைகள் கூப்பிக்கொண்டு, ஹனுமானுடைய வதனத்தையே எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். 49

அப்பொழுது அங்கு அங்கதப்பெருமாள், சகலமான வானரரும் புடைசூழ விருந்து, தேவலோகத்தில் தேவர்கள் புடைசூழ்ந்த தேவராஜன்போல் விளங்கிவந்தார். 50

பேருங் கீர்த்தியும் படைத்த ஹனுமானும், அங்கதங் கட்டிய அங்கதப் பெருமாளுங் கூடிக் களித்திருக்கப்பெற்ற அந்த மலையினுச்சி, விசேஷமாய் விளங்காநின்றது.

ஐம்பத்தேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ ஸுந்தரகாண்டே - அஷ்டபஞ்சாஶஸ்ஸர்க:

ததஸ்தஸ்ய கிரே: ஶ்ருங்கே மஹேந்த்ரஸ்ய மஹாபலா: ।
ஹநூமத்ப்ரமுகா: ப்ரீதிம் ஹரயோ ஜக்முருத்தமாம் ॥ ௧

தம் தத: ப்ரீதிஸம்ஹ்ருஷ்ட: ப்ரீதிமந்தம் மஹாகபிம் ।
ஜாம்பவாந் கார்யவ்ருத்தாந்தமப்ருச்சதநிலாத்மஜம் ॥ ௨

கதம் த்ருஷ்டா த்வயா தேவீ கதம் வா தத்ர வர்ததே ।
தஸ்யாம் வா ஸ கதம் வ்ருத்த: க்ரூரகர்மா தஶாநந: ॥ ௩

தத்த்வத: ஸர்வமேதந்ந: ப்ரப்ரூஹி த்வம் மஹாகபே ।
ஶ்ருதார்தாஶ்சிந்தயிஷ்யாமோ பூய: கார்யவிநிஶ்சயம் ॥ ௪

யஶ்சார்தஸ்தத்ர வக்தவ்யோ கதைரஸ்மாபிராத்மவாந் ।
ரக்ஷிதவ்யம் ச யத்தத்ர தத்பவாந் வ்யாகரோது ந: ॥ ௫

ஸ நியுக்தஸ்ததஸ்தேந ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டதநூருஹ: ।
ப்ரணம்ய ஶிரஸா தேவ்யை ஸீதாயை ப்ரத்யபாஷத ॥ ௬

ஐம்பத்தெட்டாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம், அந்த மஹேந்திரமலையின் சிகரத்தில், மஹாபலசாலிகளான ஹனுமான் முதலானோர், (ஒன்று கூடி) விசேஷமாய் ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். 1

பிறகு, களிப்புற் றிருந்த ஜாம்பவான், களிப்புடன் கூடிய மாருதியைப் பார்த்து, நடந்தகாரியத்தின் விவரத்தைப் பற்றிக் கேட்கலுற்றார். 2

நீர் தேவியைக்கண்டவாறென்ன? அவள் அங்கு எந்தநிலையி லிருக்கின்றாள்? அவள் விஷயத்தில் அந்த கொடுந்தொழில னிராவணன் எம்மாதிரி நடந்துகொள்ளுகிறான்? 3

ஹே வானரோத்தம! இவைகளை யெல்லாம் எங்களுக்கு உள்ளபடியே சொல்லும். அதை விவரமாய் கேட்டால்தான் மேல்நடக்கவேண்டுங் காரியம், இன்னதென்று நிச்சயிக்கக்கூடும். 4

மேலும், நாமெல்லோரும் இராமன் ஸன்னிதிக்குப் போனால், எந்த விஷயம் சொல்ல வேண்டியது; எது மறைக்கவேண்டுவது; அதை, தாம் புத்திமானாகையால் எங்களுக்கு விவரமாய்ச் சொல்லவேண்டும். 5

இவ்வாறு கேட்கப்பட்டதும், ஹனுமான், தேகமெங்கும் மயிர் கூச்சறைய, சீதாதேவியைத் தலையில் வணங்கி, பதில் சொல்லலுற்றார். 6

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍇𑌵𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌖𑌮𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌃।
𑌉𑌦𑌧𑍇𑌰𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌾𑌂𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃॥ ௭

𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌶𑍍𑌚𑌹𑌿𑌮𑍇𑌘𑍋𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌵𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍।
𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌂𑌶𑌿𑌖𑌰𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌸𑍁𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌮𑍍॥
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂𑌪𑌂𑌥𑌾𑌨𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂𑌚𑌤𑌂𑌨𑌗𑌮𑍍॥ ௮

𑌉𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑌂𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌂𑌨𑌗𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍇𑌮𑌨𑌸𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍 𑌭𑍇𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌯𑌂𑌮𑌯𑍇𑌤𑌿𑌚॥ ௯

𑌪𑍍𑌰𑌹𑌤𑌂𑌚𑌮𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌾𑌂𑌗𑍂𑌲𑍇𑌨𑌮𑌹𑌾𑌗𑌿𑌰𑍇𑌃॥
𑌶𑌿𑌖𑌰𑌂𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌧𑌾॥ ௧௦

𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌂𑌚𑌤𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌹𑍋𑌵𑌾𑌚𑌮𑌹𑌾𑌗𑌿𑌰𑌿𑌃।
𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌿𑌮𑌧𑍁𑌰𑌾𑌂𑌵𑌾𑌣𑍀𑌂 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵॥ ௧௧

𑌪𑌿𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌂𑌚𑌾𑌪𑌿𑌮𑌾𑌂𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌖𑌾𑌯𑌂𑌮𑌾𑌤𑌰𑌿𑌶𑍍𑌵𑌨𑌃।
𑌮𑍈𑌨𑌾𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍌॥ ௧௨

𑌪𑌕𑍍𑌷𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃॥
𑌛𑌨𑍍𑌦𑌤𑌃𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂𑌚𑍇𑌰𑍁 𑌬𑌾𑌧𑌮𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃॥ ௧௩

நீங்களித்தனைபேருங் கண்டிருக்கையில் தான், யானிந்த மஹேந்த்ர சிகரத்திலிருந்து கடலின் தென் கரைக்குப் போவதாய் தீர்மானித்து. ஆகாயத்தில் பாய்ந்தேனே! 7

போகும்பொழுது இடையில் தடைபோல் பயங்கரமாய் ஒன்று கிளம்பிற்று. பார்க்கிறேன் சுவர்ணமயமானதோர் மலையின் கொடிமுடி, திவ்வியமாய், அதிமனோஹரமாய் வழியைமறைத்துக்கொண்டு கிடக்கின்றது. அந்த மலையைப்பார்த்து, இதுவுமோர் தடையாவென்றெண்ணிக் கொண்டேன். 8½

திவ்வியமாய்ச்சிறந்த அப்பொன்மலையி னருகிற் போய், இதை நாமுடைத்துப் போடவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டேன். 9½

அப்படியே அம்மாமலையின் பொற்குவட்டை வாலினலடிக்க, சூரியன்போல் சுந்திரமான அது ஆயிரம் சுக்கலாய்ப் பிளபட்டது. 10½

என்னினைவைக்கண்டு கொண்ட மலையரைய னப்பொழுது, பிள்ளாயென்ருெரு வார்த்தை மனமுருக இனிதுரைத்தான். 11½

சிற்றப்பனுன்றனக்கு உன் தகப்பனுக்கு சினேகிதன் யான், மைனுகமென்றென்பேர் மாகடலி லுரைகின்றேன் அறிந்துகொள்வாய். 12½

பிள்ளாய்! முன்னுளில், சிறகுடனே மாமலைகளிருந்தமையால் புவியெங்கும் நினைத்தபடி பெருந்துன்பம் செய்துபோந்தன. 13½

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌕𑌶𑌾𑌸𑌨𑌃॥
𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌜𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃॥

𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌵 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥
𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌤𑍍𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇॥ ௧௬

𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌰𑌿𑌂𑌦𑌮॥
𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌮𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃॥ ()

𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍈𑌨𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌗𑌿𑌰𑍇𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌮॥ ௧௮

𑌤𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌹𑌮𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍋 𑌮𑍈𑌨𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾॥
𑌸 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍈𑌲𑍋 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌪𑍁𑌷𑍍𑌮𑌤𑌾।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍈𑌲𑌃 𑌶𑍈𑌲𑍇𑌨 𑌚 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑍌॥ ௧௯

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌜𑌵𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌤𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑍁𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌗𑌮𑌂 𑌪𑌥𑌿॥ ௨௰

𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌗𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑍍।
𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌭𑌾𑌷𑌤॥ ௨௧

𑌮𑌮 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌮𑌰𑍈𑌰𑍍𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮।
𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇॥ ௨௨

மலைகளின் சரிதையைக் கண்ட மஹேந்திரபகவன் (பாகசாஸனன்), வச்சிரத்தால் அவற்றின் சிறகுகளை வகைவகையாய் வெட்டியெறிந்தார். 14½

அப்பொழுது யான்மாத்திரம், அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டேன், அதாவது மஹோதாரரான உன் தகப்பன் வாயுபகவானால் பிள்ளாய்! இந்த வார்கடலில் கொண்டுதள்ளப்பட்டேன். 15½

மேலும், ஓ சத்துருசூதன! இராமனுக்கும் யான், சிறிது ஒத்தாசைசெய்தேனாகவேண்டும். ஏனெனில், இந்திரன்போல் மிடுக்குடைய ராகவனார், தரும நிஷ்டரில் தலைமைபெற்றவர். 16½

இவ்வாறுரைத்த மைனாகமென்னும் மகாத்மாவின் வசனத்தைக்கேட்டு, பிறகு காரியத்தை அவருக்குத்தெரிவித்து, போவதிலொருப்பட்டேன். 17½

அவரும் மனதைப் பெரிதுசெய்து என்னைப்போக விடுத்து, தாமும் மனுஷ்யசரீரத்தை மறைத்து, உடனே பர்வத சரீரத்தோடு பெருங்கடலில் புகுந்துவிட்டார். 19

அநந்தரம், உத்தமமான வேகத்தோடு மிகுந்த பாதையையுங் கடப்பதாய், அப்படியே நெடும்பொழுது செல்லாநின்றேன். 20

உடனே காண்கிறேன், ஒரு தெய்வப்பெண் எதிரே நிற்கின்றாள். அவள்தான் நாகர்களுக்கெல்லாந்தாயான சுரஸையென்பவள்; நடுக்கடலில் நின்றுகொண்டு என்னைக்கேட்கலுற்றாள். 21

ஓ வானரோத்தம! தேவர்கள் உன்னை யெனக்கு அன்னமாயளித்தார்கள். ஆகையால் நெடுநாள் கழித்துக்

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌨𑌾𑌥𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌮𑍍 ॥ ௨௩

𑌨𑌾𑌮𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌂𑌶𑌂 𑌤𑌵𑌃 ॥ ௨௪

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌤𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌹𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌵𑍇𑌣 𑌨𑌦𑍀𑌤𑌟𑌾 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌦𑌦𑍌 𑌤𑌾𑌹𑌂 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌃 ॥ ()

𑌕𑌤𑌿𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌿 ।
𑌕𑌥𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌣𑌃 ॥
𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌵 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌣𑍋𑌮𑌿 𑌤𑍇 ॥ ௨௬

𑌏𑌵𑌮𑍍 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌦𑌿𑌣𑍀 ॥
𑌕𑌰𑍍𑌣𑍀𑌵𑍀𑌣𑌾 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌤𑍍𑌤 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌷 𑌵𑌰𑍋𑌮𑌮 ॥ ௨௭

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌯𑍋𑌜𑌨𑍋𑌯𑌤𑌃 ॥
𑌤𑌦𑍇𑌤𑌾𑌦𑍍𑌗𑌣𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍋 𑌬𑌹𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌯𑌾 ॥ ௨௯

கிடைத்த உன்னை யானிதோ புசிக்கப்போகின்றேன். (என்றாள்.) 22

இங்ஙனம் சுரஸையுரைத்தலும், அவளைப்பணிந்து கைகூப்பி, வாட்டமுற்ற முகத்தோடு இந்தவிதம் வேண்டிக் கேட்டேன். 23

தயரதன் தநயன் இராமனென்னும் சீமான், இலக்குமனென்னும் தம்பியும், சீதையென்னுந் தேவியுமாய், பகைவரைப் படுத்துக்கொண்டு தண்டகை வனத்தில் புகுந்துவிட்டார். 24

அவர் தேவியான சீதையாரை, துராத்மாவான ராவணன் தூக்கிச்செல்ல, இராமனதாணைகொண்டு அன்னவளிடம் தூதுசெல்லா நின்றேன். 25

அம்மே! நீ இராமன் இராச்சியத்தில் வசிக்கின்றமையால், அவர் விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்யவடுக்கும். இல்லை யென்றாலும், மைதிலியைக்கண்டு, வல்லவரான ராமனுக்குரைத்துவிட்டு, மீளவும் உன் வாயில்புகக் கடவேன்; இது சத்தியம். 26½

இப்படி யான் சொல்ல, உடனே காமரூபங்கொண்ட சுரஸை, 'என்கையி லகப்பட்டவன் மீளவும் தப்பி அப்புறம் போவதில்லை, என்றிப்படியோர் வரம் கிடாய்' (என்றாள்.) 27½

இவ்வாறவள் சொல்லலும், யான் பத்துயோஜனை நிகளமும் அதற்கேற்ற அகலமுமாய் ஒரு கணப்பொழுதிலாய்விட்டேன். 28½

என் உருவுக்குத் தக்கபடி அவளும் வாயைத் திறந்துவிட்டாள். 29

தத்ப்ருஷ்ட்வா வ்யாஹ்ருதம் வாக்யம் ஶ்ருத்வா ஸம்ஹ்ருஷ்டமாநவம் வசः | [கः
தஸ்மிந்நாஶ்ரமே ஸஞ்சரந்ந பஹுஶோ பிகதோ ஹ்யஹம்

உஜ்ஜிவந்த்யாஶ்ச தச்ச்ருத்வா நிஶம்ய ததாஹம் ததக்ஷணாத் |
உத்யம்ய ஸஹஸா ஹா தேவீ ஸ்வஸ்தநாஶ்ச பேணம் மந்யமாநः ||

உபஸ்ருத்ய ஹரிஶ்ரேஷ்ட மத்ஸமீப்யமாஸாம் விஸ்ம |
ஸர்வநயநவேதேஹீம் ராமவேணஹாத்நா ||
ஸந்த்ஹவஹாவாஹா ஶ்ரீ தாஸிதவாநம் | ௩௩

ததோ ஹம் ஸாயாஹ்நஸ்வீதி ஸவிஹ்வலச்ச தஃப்ருஶம் ஸீதः

ததோ ஜூஸிக்ஷம் விமர்ஶம் பூர்ணதாஹம் மார்ஜாரயா |
ஊர்ஜா நிக்ருஹீதா ச நபஶ்யாமி கிஞ்சந || ௩௪

ஸோஹம் விஹகவேகத்வாத் ஶோகஶவிதோ ஸயநு |
நகிஞ்சித்தத்ர பஶ்யாமி ஸ நவேஹ்ருதா கதிः || ௩௫

ததோ வேலாம் ரத்நாம் கிம் நாமமநேநகு |
ரம்க்ருஶோ விஷ்ணுத்வந்த்ரா ரக்ஷம் யத்ர நக்ருஶ்யதே || ௩௬

ஸ்யோஹாமேநவேக்ருஷ்டி ஶ்ரோத்ரதாவாதிதாயா |
ததோऽத்ராக்ஷமஹம் ஸீதாம் ராக்ஷஸம் ஸமீபேஶயா || ௩௭

அவள் வாய் அப்படி திறப்புண்டதைக்கண்டு, அப்பொழுதே யான் ஒரு கட்டைவிர லளவாக மறுபடி சரீரத்தைக் குறுக்கிவிட்டேன். 30

உடனே சிவிட் கென்று அவள் வாயிற் பாய்ந்து, கணப்பொழுதில் அப்புறப்பட்டேன்; பிறகு அந்த சுரசைத்தேவி, தன் சொந்தரூபத்தோடு என்னைப் பார்த்து மீளவும் சொல்லுகிறாள்.— 31

ஐய! வானரோத்தம! உன்காரியம் கூடிவருகிறது; சுகமாய்ச்செல்வாய்; வைதேஹியையும் மஹாத்துமாவான ராமனுடன் கொண்டு சேர்த்து' சுகமாயிருப்பாய். ஓவானர! உன் வல்லமையைப்பற்றி யான் சாலவும் மெச்சுகின்றேன். 32½

அப்பொழு தென்னைக்கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும் 'நல்லது, நல்லது' என்று விசேஷமாய் புகழ்ந்தன. 33

பிறகு யான் விசாலமான ஆகாயத்தில் கருடன் போல் பாய்ந்து செல்ல, என்நிழல் மாத்திரம் தடைபட்டது; மற்றப்படி எங்கும் யாதுங்கண்டிலேன். 34

வேகம் தடைப்படவே பத்துப்பக்கமும் சுற்றிப் பார்க்கிறேன்; என்போக்கை இது மறித்ததென்று கண்டறிய கில்லேன். 35

அப்போது 'ஈதென்ன! ஆகாயத்தில் போகிறவெனக்கு தடையொன்று ஏற்பட்டது; என்றாலும், யாதொரு ரூபமும் காண்கிறேனில்லை; ஈதென்! என்று சிந்திக்கலானேன். 36

இப்படி சிந்தித்துக்கொண்டே கீழேபார்க்கிறேன், வாயைத்திறந்து பயங்கரமாயோர் ராக்ஷஸி, படுத்துக்கிடக்கிறாள். 37

ப்ரஹஸ்யவமஹா நார்ய: ஸாத்ரூஹாம் ஸீமயா தயா।
ஈவஷ்டீ தமஸமஹ்ரு ாஞ மிஶம் வாக்யமஶோஹ நம்॥ ௩௯

ஸ்வாஸிகம் தாமஹாகாய க்ஷுயி தாயாமமஷீத:।
ஹக்ஷ:ஶ்ரீ ணயமஷெஹம் த்ரிபமா ஹாபஜிர்தம்॥ ௩௯

பாஷ்பமித்ருவதாம் வாணீம் ப்ரக்ருஹ்ய ஹாமஹம் தத:।
க்ருஸ்யப்ரமாணாதிகம் தஸ்யா:காயமவேணுாயம்॥ ௪௦
தஸ்யாஶ்சாஸ்யம் மஹத்ப்ரூம் வஜ்ரமிதமஹக்ஷணே। ௪௦½

நவமோம்ஸா தபாபாமெ மவோவிக்ருதம் க்ருதம்॥ ௪௧

ததோ ஹரிம் விபர்யம் ஸம்க்ஷிப்ய நிமிஷாம் தவாக॥
ஸ்யா ஹ்ருதயமாதாய ப்ரவதாமி நஹஸ்யம்॥ ௪௨

ஸாவிஸ்ருஷ்ட ஹஜாஸீமா வவா தயுவணாம் ஹஸி।
மயாவவர்தஸங்காஶா நிக்ருத்தஹ்ருதயாஸதீ। ௪௩

ஶ்ரோணீமிவமதா நாம் ச ஸிஷா நாம் சார்ணெஸ்ஸஹ।
ராக்ஷஸீஸிம்ஹிகாஸீமா க்ஷிப்ரம் ஹநமதாஹதா॥ ௪௪

தாம் ஹகூாவா நமேவாஹம் ச்ருத்யோத்யிசம்ஶ்வரது।
மகூாவாஷ்ரம் மஹாஜ்ஞாநம் வஶ்யாமிநமமும்பிதம்॥

உடனே பயங்கரமான அவள், பெருமிடறிட்டுச் சிரித்து, என்னைக் கூவித் தைரியமாய் பிசகின்றி யோர் கொடுஞ்சொல் சொல்லலுற்றாள். 38

எங்கே போகின்றாய்? பேருடலம் படைத்தோய்! பசித்திருக்குமெனக்கு நீ புசிப்பாகக் கிடைத்தா யாதலின், நெடுநாளாய் பட்டினிகிடந்த வென்னங்கத்தை யாரச்செய்வாய். (என்றாள்.) 39

யானும், நல்லதென்றே அவள் சொல்லை யங்கீகரித்து, உடனே அவள் வாய்க்கடங்காதபடி சரீரத்தைப் பெருக்க, அவள்வாயும் அப்படியே என்னை விழுங்கும்படி பயங்கரமாய் வளர்ந்து விட்டது 40-40½

ஆனாலவள், என்னை யித்தன்மையனென்றாவது, என் செயல் வஞ்சமுற்றதென்றாவது அறிந்திலள். 41

பிறகு, என் பெருவடிவைச் சுருக்கிக்கொண்டு, நொடிப்பொழுதில் அவள் இருதயத்தைப் பறித்து, ஆகாயத்திற் பறந்தோடினேன். 42

உரத்தைப்பிளந் தப்புறம் சென்றவுடனே, மலைபோல் பருத்த அவள்கைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு, உவர்க்கடலில் திடீரென்று பயங்கரமாய் விழுந்துவிட்டாள் 43

அப்பொழுது, ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற சித்தரும் சாரணரும், "சிம்மிகை யென்னும் பொல்லாவரக்கி அனுமன்கையிலகப்பட்டு நொடியிற் பட்டாள்" என்று சொல்லக்கேட்டேன். 44

அவளைக்கொன்று, மீளவும் யான் அந்த பிராணாந்தமானசெயலை நினைத்துக்கொண்டே மிகுந்துள்ள நெடும்

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌤𑍀𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌲𑌂𑌕𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌸𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀॥ ௪௬

𑌅𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌨𑌕𑌰𑍇 𑌯𑌾𑌤𑍇 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌲𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌮𑍍॥
𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌹𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍋 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑍀𑌮𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃। ()

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌘𑌨𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍॥
𑌅𑌟𑍍𑌟𑌹𑌾𑌸𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌞𑍍𑌚𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌨𑌾𑌰𑍀 𑌕𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌃। ௪௮

𑌜𑌿𑌘𑌾𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹𑌾𑌮𑍍॥
𑌸𑌵𑍍𑌯𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌭𑍈𑌰𑌵𑌾𑌮𑍍।
𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌂 𑌭𑍀𑌤𑌯𑌾𑌽𑌹𑌂 𑌤𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃॥ ௪௯
𑌅𑌹𑌂 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌪𑍁𑌰𑍀 𑌵𑍀𑌰 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌤𑍇।
𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥ ௫௦

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌜𑌨𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾𑌮𑍍।
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑌗𑌤𑍋 𑌨 𑌚𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍॥ ௫௧

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾𑌮𑌪𑌶𑍍𑌯𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇।
𑌶𑍋𑌕𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌨 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇॥ ௫௨

𑌶𑍋𑌚𑌤𑌾 𑌚 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍।
𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍃𑌹𑍋𑌪𑌵𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥ ௫௩

பாதையைக்கடந்து நோக்கும் பொழுது, அலங்காரமான மலையும், அதன்மீ திலங்கையென்னு மந்நகருமான திரைகடலின் தென்னங்கரை காணப்பட்டது. 45½

அநந்தரம், கொடுந்தொழில் புரியு மரக்கர் கண்ணிற் படாதபடி, அந்திப்பொழுதி லந்த அரக்கர்தம் நகரில் புகுரலுற்றேன். 46½

அதில் புகும்பொழுதே, கல்பாந்தமேகம்போல் கறுத்துப் பெருத்து அட்டஹாசத்துடனோர் பெண்பிள்ளை, முன்தோன்றினாள். 47½

உடனே அவள், தீப்பற்றி யெரிவதுபோல் சிவந்து நட்டுக்கிடந்த மயிர்களுடன் பயமுறுத்திக்கொண் டென்னைக் கொல்லுவதாய் வர, அவளை இடது கையினாலோங்கி யொருகுத்திட்டுச் சயித்து உள்ளே புகும்பொழுது, நல்ல பிரதோஷகாலம்; அப்பொழுதவள், "ஹேவீர! இலங்கை மாநகரான யானுன்றன் வலிமைக்குத் தோற்றேன்; அதுகொண்டே, நீயிந்த ராக்ஷஸர்க ளனைவரையும் ஒருவரின்றி ஜயிப்பாய்" என்றாள். 49-50

அங்கு, அவ்விரவெல்லாம் ஜனகன் தநயையைத் தேடிக்கொண்டிருந்து இராவணன் அந்தப்புரத்திற் புகுந்தும் அந்த சிறிடையைக் கண்டேனில்லை. 51

இராவணன் மனையிலும் சீதையைக்காணாத யான், சோகஸாகரத்தில்மூழ்கி அதன்கரையைக் காணப் பெற்றிலேன். 52

அப்படி விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், நெடுந் தூரத்தில் விசித்திரமான பொன்மதிளிட்ட பூங்காவன மொன்று தெம்பட்டது. 53

𑌸𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌨𑍍।
𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌪𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍॥
𑌤𑌮𑌾𑌰𑍁𑌹𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌕𑌾𑌂𑌚𑌨𑌂 𑌕𑌦𑌲𑍀𑌵𑌨𑌮𑍍॥ ௫௪

𑌅𑌦𑍂𑌰𑍇 𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍॥ *
𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀𑌮𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑌕𑍃𑌶𑌾𑌨𑌨𑌾𑌮𑍍॥
𑌤𑌦𑍇𑌕𑌵𑌾𑌸𑌸𑌂𑌵𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌶𑌿𑌰𑍋𑌰𑍁𑌹𑌾𑌮𑍍॥ *
𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂𑌗𑍀𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍॥
𑌮𑌾𑌂𑌸𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌭𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌹𑌰𑌿𑌣𑍀𑌮𑌿𑌵॥ ௫௭

𑌸𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃॥ *
𑌏𑌕𑌵𑍇𑌣𑍀𑌧𑌰𑌾 𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾।
𑌭𑍂𑌮𑌿𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌗𑍀 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌵 𑌹𑌿𑌮𑌾𑌗𑌮𑍇॥ *
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑌾 𑌮𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾।
𑌕𑌥𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑍃𑌗𑌶𑌾𑌬𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌤𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾॥ ௬௦

𑌤𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍀𑌂 𑌨𑌾𑌰𑍀𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌪𑌤𑍍𑌨𑍀𑌂 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍।
𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌶𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌹𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃॥ ௬௧

𑌤𑌤𑍋 𑌹𑌲𑌹𑌲𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌂𑌚𑍀𑌨𑍂𑌪𑌰𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌶𑍃𑌣𑍋𑌮𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌗𑌮𑍍𑌭𑍀𑌰𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇॥ ௬௨

அப்படியே அங்கிருந்து பாய்ந்து மதிள்மீதேறி, பல மரங்களடர்ந்த அவ்வனத்தைக் கண்டேன். அங்கே அசோகவனத்தி னிடையில் பெரிதாயோர் அசோகமர மிருக்கின்றது, அதின்மீ தேறிப்பார்க்க ஓர் பொன் வாழைத்தோட்டம் புலப்பட்டது. 54½

அவ்வசோக மரத்துக் கருகில் கண்டேனந்த காரி கையாரை; அவளிருக்கும்படி:—மங்கைப் பருவமும், முளரி யிதழ்போல் கண்ணும், உபவாஸத்தாலுலர்ந்த முகமும், அப்போதுடுத்த அவ்வாடையும், புழுதிபடிந்த பூங்குழலும், விசனத்தால் வாடி யிளைத்த சரீரமும், கண் டவாற்றால் சீதை யென்னலாம்படி நாதனது நன்மையை நாடியவளாய், ஊனுமுதிரமுந் தின்கின்ற வேங்கைகள் சூழ்ந்த மான்பேடுபோல், கோரரூபங்கொண்ட கொடிய வரக்கிகள் சூழ வகப்பட் டிருக்கின்றாள். 57½

அடிக்கடி மிரட்டு மரக்கிகளிடையி லகப்பட்டுத் திகி லடைந்து, சடையொன்று தரித்து, எளிமைதோற்ற, எந்தவேளையும் நாதனைச் சிந்தித்துக் கொண்டு, புவியிற் கிடந்து, பனியிற்படுக்கின்ற பங்கயத் தோடைபோல் உடலம் வெளுத்து, இராவணன் நிலைகண்டு இனிபிழைப் பதில் பயனில்லை யென்று மரிப்பதாய்த்துணிந்த அம்மா னேய் நோக்கியரை யெப்படியோ சென்றுகிட்டினேன்.

அவளையும், அந்நிலையையுங்கண்டு "கீர்த்திமதியான ராமன் தேவியிவளேயா"மென்றுமதித்து, அந்த அசோக மரத்தில்தானே நின்றுவிட்டேன். 61

அப்பொழுது ராவணன் மனையில், அரைநூல் மாலை களும் பாதச்சிலம்புகளும் கலந்தொலிக்க, கலகலவென்று மிக கம்பீரமா யொரு சத்தம் செவிப்பட்டது. 62

ததோஹம் ஸர்வதோ ஶீக்⁴ரம் ஸம்ரம்ப⁴ம் ப்ரதிஸம்ஹரந்|
ததைவ ஶிம்ஶபாவ்ருக்ஷே பக்ஷீவ க³ஹநே ஸ்தி²த:|| ௯௩

ததோ ராவணதா³ராஸ்து ராவணஸ்து மஹாப³ல:|
ஸந்தே³ஶம் ஸந்தே³ஹாத் ப்ராப்தா யத்ர ஸீதா ஸமவஸ்தி²தா||' ௯௪

தத்³ருஷ்ட்வா யவநாரோஹா ஸீதா ரக்ஷோமஹாப³லம்|
ஸங்க்³ராமே வ்யாஹ்ருதோ நளநீலௌ பா³ஹுப்⁴யாம் விநிஹத்ய ச

த³க்³த்⁴வா ஸர்வாம் புரீம் லங்காம் வீக்ஷமாணஸ்ததஸ்தத:|
த்ராணம் கிம் நு வித³க்³த்⁴யந்தீம் வைதே³ஹீம் தபஸ்விநீம்|| *
தாஶ்சாவாசஶ்ச ஶ்ருதவாந் ஸீதாம் ஸர்வதே³வசிதாம்|
ஸ்வாக்³நிர: ப்ரப⁴வதி தோ ப³ஹுமாந்யாஸ்ஸராதி|| ௯௭

யதி³ வைத³ம் த³ஹேத³க்³நிர் நாக்³நிர் நஹி ஸஹிஷ்யதே|
அநாஸாத்³ய ஸ்ரம் ஸீதே வாஸ்யாமி ராஜ்யம் தவ|| ௯௮

ஏதத்ஸர்வமஹஸ்ஸ்ய ராவணஸ்ய து³ராத்மந:|
ஸர்வமஸ்மாகம் க்ருதம் ஸீதாவந் நந்த³நே||' ௯௯

ராக்ஷஸாதி⁴ராஜஸ்ய ஹாயயிஷ்யதி தஜ்ஜஸ:|
இக்ஷ்வாகுகுலநாத²ஸ்ய ஸ்நுஷா த³ஶரத²ஸ்ய ச|| *
ஸ்வாத்⁴யம் வஶே தாஜிஹ்வா ஸ்வயம் ப⁴வதி தாதவ|| ௧௦௦

உடனே, யான் மிகவும் பயந்து உருவைச் சுருக்கி, அந்த அசோகமரத்தில்தானே பறவைபோல் மறைந் திருந்தேன். 63

அநந்தரம் மஹாபலவானுன ராவணனும், அவன் பெண்டிரும், சீதாதேவி நிற்கின்ற அவ்விடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். 64

அப்படி வருகின்ற அரக்கர்குழாத்தை அக்கொம் பனைய சீதைகண்டு, துடைகளை யடக்கி, பருத்துள்ள தனங்களையும் திருத்தோள்களால் தழுவி மறைத்துக் கொண்டு நடுக்குற் றிருந்தாள். 65

மிகவும் பயந்து மதிகலங்கி, அங்கு மிங்கும் விழித் துக் கதியேதுங் காணுது நடுங்கித் தவிக்கும் அந்த ஸீதா தேவியை, பின்னுந் துயரூட்டிக் கொண்டு, ஐயிரண்டு கழுத்தான் பணிந்து புவியிற்கிடந்து, "என்னைக் கனப் படுத்துவாய்" என்று கழறலுற்றுன். 67

செறுக்குடைச்சீதாய்! இனி யென்னைச் சம்மதியாது கொழுப்பினுல் இகழ்வாயாகில், இன்னுமிரண்டு திங்கள் பொறுப்பது; பின்னிட்டுன் குரிதியைக் குடித்து விடு வேன் காண்டி (என்றுன்.) 68

இவ்வாறுரைத்த துராத்மாவான ராவணன்சொல்லை வைதேஹி கேட்டு, மிகவும் சினங்கொண்டு உத்தமமான தொரு வார்த்தை யருளிச்செய்தாள். 69

அட கேடுகெட்ட ராக்ஷஸப்பையலே! என்ன பிதற் றினுய்! அளவற்ற தேசுடைய ராமன் பாரியையை, அதி லும் இக்ஷ்வாகு குலத்திறையான தசரதன் மருமகளைப் பார்த்து, சொல்லத்தகாத தொன்றைக்கழறிய உன் நாக்கு, துண்டமா யுதிராத தேனே! 70½

കിം ഹി ശൗര്യം തവാനാര്യ യോ മാം മദ്ദുർമ്മസജ്ജിയഃ || *
ശൂന്യേ ഹൃത്വാ ഗതഃ പാപ ഭേദനാദ്യ ദ്വേഷാദ്ഘോരാത്മനാ ||൭൧||

ന ത്വം രാമസ്യ സദൃശോ ദാസ്യസ്യാപ്യസ്യ യുജ്യസേ || *
യജ്ഞീയഃ സത്യവാദീ ച രണശ്ലാഘീ ച രാഘവഃ || ൭൨

ജാനക്യാഃ പരുഷം വാക്യമേവമുക്തോ ദശാനനഃ || *
ജജ്വാല സഹസാ കോപാച്ചിതാസ്ഥ ഇവ പാവകഃ || ൭൩

വിവൃത്യ നയനേ ക്രൂരേ മുഷ്ടിമുദ്യമ്യ ദക്ഷിണം || *
മൈഥിലീം ഹന്തുമാരബ്ധഃ സ്ത്രീഭിർഹാഹാകൃതം തദാ ||൭൪||

സ്ത്രീണാം മദ്ധ്യാത്സമുത്പത്യ തസ്യ ഭാര്യാ ദുരാത്മനഃ || *
വരാ മണ്ഡോദരീ നാമ തയാ സ പ്രതിഷേധിതഃ || ൭൫

ഉക്തശ്ച മധുരാം വാണീം തയാ സ മദനാർദ്ദിതഃ || *
സീതയാ തവ കിം കാര്യം മഹേന്ദ്രസമവിക്രമ |
ദേവഗന്ധർവ്വകന്യാഭിർ യക്ഷകന്യാഭിരേവ ച || *
സാർദ്ധം പ്രഭോ രമസ്വേഹ സീതയാ കിം കരിഷ്യസി ||൭൭||

அட துஷ்ட! மஹாத்மாவான என் நாதனில்லாத ஸமயத்தில் அவர்கண்ணிலகப்படாமலென்னைக்கொண்டு வந்த உனக்குமொரு வீரியமா! அடபாவி! அதி அல்பமன்றோ உன் வீரம்! 71½

என்னிராமனுக்கு நீ எவ்வளவு! அவர் அடிமைக்குத்தான் தகுவாயோ! ஏனெனில்:—என்னிராகவன், வேள்விக்குரியவர்; ஸத்தியவாதி; யுத்தத்தைக் கொண்டாடுபவர். 72½

ஜானகியிவ்வாறு கொடுமையாயுரைத்தசொற்களையிராவணன் கேட்டு உடனே, சுடலைத்தீயெனச் சினத்துடன் சொலிக்கலானான். 73½

கண்களையுருட்டி விழித்து வலதுகையை முட்டியாகப்பிடித்தோங்கி மைதிலியைக் கொல்லுவதாயெழும்ப, அங்கிருந்த பெண்டுகள் யாவரும், ஆ! ஆ! வென்று கதறினார்கள். 74½

அப்பெண்டுகள் நடுவில், அந்த துஷ்டனுக்குப் பாரியையாம் ஒருத்தி; மிக நல்லவள்; மண்டோதரியென்பாள் மேல்விழுந்து தடுத்துவிட்டாள். 75½

காமநோயிற்பட்ட அக்காளைக்கு இனிதாகவும் சில சொல்லலுற்றாள்:—சீதையைக்கொண்டு உமக்கென் ஆகவேண்டும்! மஹேந்திரன்போல் மிடுக்குடைய வுமக்கு யாரில்லை! தெய்வத்தெரிவையரும், கந்தருவக் கன்னியரும், இயக்கர் மக்களும் கிடக்கையால், அவர்களுடன் கூடிச் சுகிக்கலாயிருக்க, நாத! உமக்குச் சீதையைக் கொண்டென்னாகவேண்டும்! 77½

ததஸ்தா ஹிம்ஸிதா ஹி நாரீ ஹிம்ஸிதாபயா:॥ *
க்ரூராஸ்ஸ்யாலோஹவாநீதா ஸவநம்ஸம் நிஶாசரா:॥ ௭௮௯

யாதே தஸ்மிந் த³ஶக்³ரீவே ராக்ஷஸ்யோ விக்ருதாநநா:॥
ஸீதாம் நிர்ப⁴ர்த்ஸயாமாஸுர் வாக்யை: க்ரூரை: ஸுதா³ருணை:॥

த்ருணவத்³பா⁴ஷிதம் தாஸாம் க³ணயாமாஸ ஜாநகீ॥ *
க³ர்ஜிதம் ச ததா² தாஸாம் ஸீதாம் ப்ராப்ய நிரர்த²கம்॥ ()
வ்ருதா² க³ர்ஜிதநிஶ்சேஷ்டா ராக்ஷஸ்ய: பிஶிதாஶநா:॥ *
ராவணாய ஶஶம்ஸுஸ்தா: ஸீதாவ்யவஸிதம் மஹத்॥ ௮௧௯

ததஸ்தாஸ்ஸஹிதாஸ்ஸர்வா நிஹதாஶா நிருத்³யமா:॥ *
பரிக்ஷிப்ய ஸமந்தாத்தாம் நித்³ராவஶமுபாக³தா:॥ ௮௨௯

தாஸு சைவ ப்ரஸுப்தாஸு ஸீதா ப⁴ர்த்ருஹிதே ரதா
விலப்ய கருணம் தீ³நா ப்ரஶுஶோச ஸுது³:கி²தா॥ ௮௩௯

தாஸாம் மத்⁴யாத்ஸமுத்தா²ய த்ரிஜடா வாக்யமப்³ரவீத்॥ *
ஆத்மாநம் கா²த³த க்ஷிப்ரம் ந ஸீதா விநஶிஷ்யதி।
ஜநகஸ்யாத்மஜா ஸாத்⁴வீ ஸ்நுஷா த³ஶரத²ஸ்ய ச॥ *
ஸ்வப்நோ ஹ்யத்³ய மயா த்³ருஷ்டோ தா³ருணோ ரோமஹர்ஷண:
ரக்ஷஸாம் ச விநாஶாய ப⁴ர்துரஸ்யா ஜயாய ச॥ ௮௪

அநந்தரம் அந்த பொல்லாவரக்கனைப் பெண்டுகள் யாவருமொன்றுகூடித் தடுத்து தணியச்செய்து, உடனே மனையேறக் கொண்டேகினர். 78½

ராவணனுஞ் செல்ல, ராக்ஷஸிகளும் கோரமான முகத்தோடு கிளம்பி, கொடுஞ்சொற்கள் கொண்டு பயங்கரமாய் பிராட்டியை மிரட்டலுற்றனர்கள். 79½

ஜானகியோ! அவர் சொல்லைத் துரும்புபோல் அசட்டைசெய்தாள். ஆகவே அவர் பிதற்றெல்லாம் சீதையிடத்துப் பதருய்விட்டது. 80½

வீணுயிரைந்து ஓய்ந்துபோன அப்பிணந்தின்னுமரக்கிகளனைவரும்போய், "சீதையின் துணிபு மிகப்பெரியது" என்றிராவணனுக் கறிவித்தார்கள். 81½

அநந்தரம், அனைவரும் கூடி வந்து, இனி ஆசையில்லையென்று செயலற்றவராய், அவளைச் சுற்றிக்கிடந்துறங்கிவிட்டார்கள். 82½

அவர்களுமுறங்க, கணவனுக்கிணங்கியதைச் செய்யக்கருதிய தேவியரும், மிகவும் பரிதாபமாய் வாய்விட்டுக்கதறி, மிகவும் நொந்து கரையலுற்றாள். 83½

அவர்கள் நடுவிலிருந்து திரிசடையென்பவளெழுந்து சொல்லுகிறாள்:—வேண்டுமானு லென்னைத் தின்னுங்கள்; சீதைக்கொருக்காலுங் கேடில்லை; ஜனகர்தம் மகளும் தயரதன் மருமகளுமான அக்கற்புடையாளுக் கொன்றுங் குறையின்று. ஏனெனில்:—யானொரு சொற்பனங்கண்டேன்; அதைநினைத்தால் பயமுண்டாகி மயிர்க்கூச்செழுகின்றது. அதின்படி:—ராக்ஷஸர் மாளவு மிராகவன் வாழவுமாயிருக்கின்றது. 86

அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராக்ஷஸீகணம்|
அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே॥ ௨௭

யஸ்யா ஹ்யேவம்வித: ஸ்வப்நோ து:கிதாயா: ப்ரத்ருஶ்யதே|
ஸா து:கைர்விவிதைர்முக்தா ப்ரியம் ப்ராப்நோத்யநுத்தமம்|

ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா॥ ௨௮

ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பாலா பர்துர்விஜயஹர்ஷிதா॥ *
அவோசத்யதி தத்தத்யம் பவேயம் ஶரணம் ஹி வ:॥ ௨௯

தாம் சாஹம் தாத்ருஶீம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாயா தாருணாம் தஶாம்|
சிந்தயாமாஸ விக்ராந்தோ ந ச மே நிர்வ்ருதம் மந:| ௩௦

ஸம்ஹர்ஷணார்தம் ச மயா ஜாநக்யாஶ்சிந்திதோ விதி:॥ *
இக்ஷ்வாகூணாம் ஹி வம்ஶஸ்து ததோ மம ஸமீரித:| ()

ஶ்ராவயித்வா து தாம் வாசம் ராஜர்ஷிகணபூஜிதாம்॥ *
ப்ரத்யபாஷத மாம் தேவீ பாஷ்பை: பிஹிதலோசநா॥ ()

கஸ்த்வம் கேந கதம் சேஹ ப்ராப்தோ வாநரபுங்கவ॥ *
கா ச ராமேண தே ப்ரீதிஸ்தந்மே ஶம்ஸிதுமர்ஹஸி॥ ௩௧

இவளோ அந்தராகவனிடத்திலிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொடுக்க வல்லவள்; ஆதலின், இவள் காலைக்கட்டி வேண்டிக் கொள்வோம்; இதுதானெனக்குத் தோன்றுகிறது. 87

இப்படி துயரத்திற்படுமிவள்விஷயத்தில் எனக்குண்டான சொற்பனமிப்படியிருக்கின்றது. பல்படியாய் வருத்துகின்ற இத்துயரங்களனைத்து மொழிந்து இவள் மேலான சுகத்தை யடையப்போகின்றாள். 88

ஆனால் இவளைப் பலவிதத்திலும் படுத்தியநாம் தப்பவிரகுண்டோவென்னில்:—மிதிலையர்கோனான ஜனகன் திருமகள், பணியக் குழையுமன்றோ! 88½

அநந்தரம் அந்த நாணமுடை நங்கையரும், பதியினது வெற்றியைக் கேட்டு களிகூர்ந்து, 'அதுவுண்மையேயாகில்,' யானுங்களைக் காக்கக்கடவேன், (என்றாள்.) 89½

அப்பொழுது, அவளையும், அவள் அனுபவிக்கும் அக்கொடிய நிலையையும் பார்த்து, என்னால் கூடியவரையில் பொறுத்துப்பார்த்தேன், என்மனம் தரிக்கவில்லை. ()

இனி ஜானகியுடன் ஸம்பாஷிக்க யாது வழியென்று யோசித்து, முதலில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை யெடுத்து வெளியிட்டேன். 91½

இப்படி ராஜர்ஷிகளின் குழாத்தைப் புகழ்ந்து பேசுமப்பேச்சைத் தேவிகேட்டருளி, கண்ணுங் கண்ணீருமாயென்னுடன் பேசத் தொடங்கினாள். 92½

ஓ வானரோத்தம! நீரார்! என்னகாரணம்! எதிங்கு வந்தது! இராமனிடத்துமக் கன்புண்டான தெவ்வாறு! அதையெனக்குச் சொல்லிக்காணும். (என்றாள்.) 93½

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् प्लवगर्षभः ॥ ௯௪

देवि रामस्य हस्ताभ्यां सहायो यो महीक्षितः ।
सत्रीतो नाममीक्षान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥
तस्य रामविभीष्यसख्यं हनूमं तदहामगतम् ॥ ௯௫

सत्वाहं प्रेषितस्तेन रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

इदं वचो रघुश्रेष्ठः श्रीरामः श्रावयिष्यति ।
संग्राह्य महीज्ञान दत्तं प्रियवेदिनि ॥ ௯௭

तच्छ्रुत्वा भयात्यक्त्वा देवि किं करवाण्यहम् ।
रामलक्ष्मणयोर्वाक्यं नयाभ्यां कीर्तितम् ॥ ௯௮

स तच्छ्रुत्वा विहिता च सीता जनकनन्दिनी ।
कुहरावणसन्तप्ता रामवेगं नयक्विति ॥ ௯௯

प्रणम्य शिरसा देवी महाराजनिनन्दिताम् ।
राघवस्य मनोह्लाद महीज्ञानपाविषम् ॥ ௧௦௦

भयात्मनोवीक्षिता गृह्य तान्यमन्ततः ।
मणिं युनमहाबाहु रामस्यांबहर्न्तये ॥ ௧௦௧

इत्युक्त्वा तत्र सा हा मणिप्रवरमुत्तमम् ।
प्रायच्छत्सुवरोत्तमा वाचा मां संदिदेश ह ॥ ௧௦௨

அவள்சொன்ன அவ்வசனத்தைக் கேட்டு யானுரைத்தது:— 94

அம்ம! உம் நாத னிராமனுக்குத் தோழன், சுக்கிரீவனென்றோர் பெருமிடுக்கனான வானரர்கோன், மஹாபல பராக்கிரமியாய் விளங்குகின்றார். அன்னவர் தூதுவன்யானென்பேர் அநுமானிங்குவந்தேன், ஈதறிவாய். 95½

வருத்தமறக் குறைமுடிக்கவல்ல விராமபிரான், அடியேனை யுமக்காகச் செல்ல விடுத்தார். 96

மேலும் அந்த புருஷோத்தமன், தாசரதி, இந்த மோதிரத்தை யோரடையாளமாக வென்னிடம் நேரில் கொடுத்தார். சீருடையீர்! இதையுங் காண்க. 97

ஆகையால் அம்ம! என்ன நியமனம்! யாது செய்யட்டும்! இராமலக்ஷ்மண ளிருக்குமிடத்திற்கு தம்மைக் கொண்டு போகவா! என்ன திருமுகம்? 98

இதைக்கேட்டு ஜானகியார், "ராவணனைக்கொன்று ராகவனென்னைக்கொண்டுபோக வடுக்கு" மென்றாள். 99

அப்பொழுது யான், கோதில் குலவிளக்கான தேவியைத் தலையில் வணங்கி, இராகவன் சிந்தைக் கிசையுமாறோர் அடையாளம் தரவென்று வேண்டிக்கொண்டேன்.

உடனே "இதைப்பிடியும்; உத்தமமான இந்த மணியைக் கண்டவுடன் அந்த திண்டோள் மன்னன் உம்மை வெகுமதிப்பார்". 101

என்றருளி அந்தப்பெண்மணி, உத்தமமாய் அற்புதமான அம்மணியைத் தந்தருளி, மிகவும் விசனத்தோடு என்றனக்கிந்த செய்திசொன்னாள். (செய்தி-காகாஸுர விருத்தாந்தம் முதலியன.) 102

ததஸ்தஸ்யை ப்ரணம்யாஹம் ராஜபுத்ர்யா ஸஹாஹித:|
ப்ரதக்ஷிணம் பரிக்ராந்தோ ஹ்ருஷ்டஹ்ருஷ்டதநூருஹ:|| க௦௩

உக்தாஹம் வாநரவேஷம் நிஶ்சித்ய மநஸா தயா|
ஹநூமந்நேவ த்வாஙம் வக்த்ரேஹா ஸிரா வமே|| *
யதா ஶ்ரூரோவ ந விரா த்வாவாஹள ராக்ஷஸேக்ஷண|
ஸாத்ரீ வஸஹித ளவீரா ஸாவேயா தாம் தயாகரா|| ()
யத்ருந்யா ஹவேதே தத்ர ளராஸளஜீவிதம்||
நராம் த்ரக்ஷ்ருதிகாக்ஷேத்ரா த்ரி யேஸாஹந்நாயவஸ|| க௦௬

தத்ராக்வா கர்ணம் வாக்யம் கேராயோராஹ்யவதத்த|
உத்தரம் வயாத்ருஷ்டம் காயர்லேஶேஷநஜார்|| க௦௭

ததாஸவஞ்ஜு தஸ்யகாய ஸ்தாஷாவவந்தவஸஞ்ஜ்ஞ:|
யாஞ்காம்க்ஷவநம் தச்ச விநாஶயிதாஸோரஹெ|| க௦௮

தத்ஹ்ருதம் வநஷம்ஞ்ஜ ஜ்ராஞத்ரஸ்ஸ்ரஸஜியஜ|
ஶ்ருதிவாஷா நிரீக்ஷம்தே ராக்ஷஸ்யாவிச்யுதாநநா:|| ()

ஶாபம் தத்த்வா ஷாவதேந தஸ்மிந் ஸாஹஸ்ரே ததஸ்தத:|
தாஸ்ஸர்வா ததா:க்ஷிப்ரம் ராவணாயாவபக்ஷிரே|| கக௦

ராஜந்பநிஶம் ஷாமம் தவஹஸ்தம் ஷாராத்மநா|
வாநரேண ஹ்யவிஜ்ஞாய தவ வீர்யம் மஹாபல|| ககக

அநந்தரம், அந்த ராஜபுத்திரியை நமஸ்கரித்து, ஸாவதானமாய் வலம்வந்து, இவ்விடம் வருவதாய் உத்தேசித்தேன். 103

மறுபடியு மவள், தீர்மானமா யிஃதுரைத்தாள்:— ஹநுமானே! என் செய்தியை இராமனுக் கறிவிக்குமிடத்தில், இராம லக்ஷ்மண ளிருவரும் சுக்கிரீவமஹாராஜருடன்கூடி உடனே புறப்படும்படி யிருக்கவேண்டும்; அல்லாதபோது, யானிருக்கப்போகிறது இன்னு மிரண்டேமாதம். இதற்குள் இராமனென்னைக் கடாக்ஷிக்காவிடில், கதியற்றவள்போ லுயிரை யிழப்பேன். 106

இவ்வா றவள் மன முருகும்படி யுரைத்த சொற்களைக்கேட் டென் மனதில் அடங்காத கோபம் மூண்டது. அனந்தரம் இன்னு மிவ்விடத்தில் செய்யவேண்டுங் காரியம் யாதுளதென்று யோசித்தேன். 107

அப்பொழு தென்சரீரம் தனக்குத்தானே மலைபோல் வளர, யுத்தத்தில் நசையாலே அங்கிருந்த தோர் வனத்தை யழிக்க ஆரம்பித்தேன். 108

உடனே மிருகங்களும் பறவைகளும் மிரண்டோடும்படி அவ்வனத்தொகையை யழிக்கவே, உறங்கிக்கிடந்த ராக்ஷஸிகள் எழுந்து விகாரமான முகமும் தாமுமாய் விழிக்கலுற்றார்கள். 109

அவ்வனத்தி லென்னை யவர்கள்கூடிக் கண்டு, அதை, உடனே ராவணனிடத்திற் கோடி தெரிவித்தார்கள். 110

ஓ பெருந்தோள் மன்ன! துஷ்டமான வானர மொன்று, உமது வீரிய மித்தன்மையதென் றறியாமையால், புகவரிதாய நும் வனத்தை யழித்துவிட்டது. 111

து³ர்பு³த்³தே⁴ஸ்தஸ்ய ராஜேந்த்³ர தவ விப்ரியகாரிண:।
வத⁴மாஜ்ஞாபய க்ஷிப்ரம் யதா²ஸௌ விலயம் வ்ரஜேத்॥ ௧௧௨

தச்ச்²ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்³ரேண விஸ்ருஷ்டா ப்⁴ருஶது³ர்ஜயா:।
ராக்ஷஸா: கிங்கரா நாம ராவணஸ்ய மநோரமா:॥ ௧௧௩

தேஷாமஶீதிஸாஹஸ்ரம் ஶூலமுத்³க³ரபாணிநாம்।
மயா தஸ்மிந் வநோத்³தே³ஶே பரிகே⁴ண நிஷூதி³தம்॥ ௧௧௪
தேஷாம் து ஹதஶேஷா யே தே க³தா லகு⁴விக்ரமா:।
நிஹதம் ச மஹத்ஸைந்யம் ராவணாயாசசக்ஷிரே॥ ௧௧௫
ததோ மே பு³த்³தி⁴ருத்பந்நா சைத்யப்ராஸாத³மாக்ரமம்।
தத்ரஸ்தா²ந்ராக்ஷஸாந்ஹத்வா ஶதம் ஸ்தம்பே⁴ந வை புந:॥
லலாமபூ⁴தோ லங்காயா: ஸ வை வித்⁴வம்ஸிதோ மயா॥ ௧௧௬
தத: ப்ரஹஸ்தஸ்ய ஸுதம் ஜம்பு³மாலிநமாதி³ஶத்॥ *
ராக்ஷஸைர்ப³ஹுபி⁴: ஸார்த⁴ம் கோ⁴ரரூபைர்ப⁴யா
நகை:॥

தமஹம் ப³லஸம்பந்நம் ராக்ஷஸம் ரணகோவித³ம்॥ *
பரிகே⁴ணாதிகோ⁴ரேண ஸூத³யாமி ஸஹாநுக³ம்॥ ()

தச்ச்²ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்³ரஸ்து மந்த்ரிபுத்ராந்மஹாப³லாந்
பதா³திப³லஸம்பந்நாந் ப்ரேஷயாமாஸ ராவண:।
பரிகே⁴ணைவ தாந்ஸர்வாந் நயாமி யமஸாத³நம்॥ ௧௨௦

ஓ ராஜேந்திரா! உந்தமக் கின்னுது செய்த அம்மதி கெட்ட மந்தியை யில்லையெனக் கொல்லும்படி, உடனே யாணைசெய்யும். 112

அதைக்கேட்ட ராக்ஷஸராஜன், தன்மனத்திற் கிசைந்த வெல்லவரிய கிங்கரரென்னும் சிலராக்ஷர்களை யேவி விட்டான். 113

உடனே யவர்கள் சூலமும் சம்மட்டியுமாய் எண்பதினுயிரம் பேர் திரண்டுவர, அவர்களை அவ்வனத்தில் தானே ஓர் இருப்புலக்கைகொண்டு நொறுக்கிவிட்டேன்.

அதிற் சிலர், தந்திரமாய் தப்பியோடி, அப்பெருஞ் சேனை பட்டதென் றிராவணனுக் கறிவித்தார்கள். 115

உடனே எனக்கோர் புத்திதோன்ற, இலங்கைக் கலங்காரமா யிருந்ததோர் பெருங்கட்டிடத்தைக் கிட்டி, அங்கிருந்த வரக்கர் பலரையு மோர்கம்பத்தைப் பிடுங்கி யிடித்து, அதையும் ஹதம் செய்துவிட்டேன். 116½

அநந்தரம், பிரஹஸ்தன் மகனை ஜம்புமாலியை, பயங்கரமான ராக்ஷஸர் பலரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டான். 117½

சேனையுடன் கூடிவரும் சண்டையில் பண்டிதனை அவ்வரக்கனை, அதிபயங்கரமான தோர் பரிகத்தினுல் அவனுடன் சேர்ந்தா ருள்படச் செகுத்துவிட்டேன். (பரிகம்-உழல்மரம்.) 118½

அதைக்கேட்டு அவுணர்க் கிறைவ னிராவணன், பலவான்களான மந்திரி மைந்தர்களை, காலாட்க ளுள்படப் பெருஞ்சேனை யொன்றைக் கூட்டி யனுப்ப, அவர்களையு மோர் இருப்புத்தடி கொண்டு மடித்துப் பொகட்டேன்.

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌹𑌤𑌾𑌨𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌰𑍇𑌲𑌘𑍁𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍।
𑌪𑌂𑌚𑌸𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌾𑌞𑍍𑌛𑍂𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃॥
𑌤𑌾𑌨𑌹𑌂𑌸𑌹𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂
𑌦𑌯𑌮𑍍॥

𑌤𑌤𑌃𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍॥ *
𑌬𑌹𑍁𑌭𑍀𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌃॥

𑌤𑌂𑌤𑍁𑌮𑌨𑍍𑌦𑍋𑌦𑌰𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌂𑌰𑌣𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌸𑌹𑌸𑌾𑌖𑌂𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍।
𑌚𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑌿𑌨𑌂𑌶𑌤𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌷𑌯𑌮𑍍॥ ௧௨௪

𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌗𑌤𑌂𑌭𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑌸𑌦𑌶𑌾𑌨𑌨𑌃।
𑌤𑌤𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑌂𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌸𑍁𑌤𑌮𑍍॥ *
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶𑌸𑍁𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌬𑌲𑌿𑌨𑌂𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌦𑌮𑍍॥

𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌹𑌂𑌬𑌲𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂𑌚𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌪𑍁𑌂𑌗𑌵𑌮𑍍॥
𑌨𑌷𑍍𑌟𑍌𑌜𑌸𑌂𑌰𑌣𑍇𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌂𑌹𑌰𑍍𑌷𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑌮𑍍॥ ()

𑌮𑌹𑌤𑌾𑌪𑌿𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍇𑌨𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃॥
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑌿𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌹𑌵𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑍋𑌤𑍍𑌕
𑌟𑍈𑌃॥

𑌸𑍋𑌽𑌵𑌿𑌷𑌹𑍍𑌯𑌂𑌹𑌿𑌮𑌾𑌂𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌲𑌂𑌚𑌾𑌵𑌮𑌰𑍍𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍॥
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌸𑌤𑍁𑌮𑌾𑌂𑌪𑍍𑌰𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌤𑌿𑌵𑍇𑌗𑌿𑌤𑌃॥

போரில் புலிகளான மந்திரி மைந்தர்கள் மாய்வுறக் கேட்டு, சேனைத்தலைவரில் ஐவரை அரக்கன் அனுப்புவிக்க, அத்தனை பெயரையும் சேனைகளுள்பட அழித்து விட்டேன். $121\frac{1}{2}$

மறுபடியும் தசக்கிரீவன், மிகவும் பலவானான, அக்ஷனென்னுந் தன்மகனைப் பல ராக்ஷஸர்களுடன் சேர்த்தனுப்பினான். $122\frac{1}{2}$

சண்டையில் பண்டிதனான அக்ஷகுமாரனென்னும் அந்த மந்தோதரி மைந்தன், ஆகாயத்தில் கிளம்பிச் செல்ல, தந்திரமாயவன் கால்களை யிறுக்கிப் பிடித்து, கத்தியுங் கேடயமுமா யவனைக் கிறுகிறுவென்று சுழற்றிப் பிழிந்தெறிந்தேன். 124

அக்ஷனிப்படி வந்ததும் மாய்ந்து போனானென்று ராவணன் கேட்டுச் சினந்து, உடனே போரில் செறுக்குடைய இந்திரஜித்தென்னு மிரண்டாம் மைந்தனை, பலத்துடன் சேர்த்துப் போகவிடுத்தான். $125\frac{1}{2}$

அந்த ராக்ஷஸோத்தமனையும் யான், சேனையாவு மழிந்து பலமு மொடுங்கிப்போகச்செய்து பேரானந்தங் கொண்டிருந்தேன். $126\frac{1}{2}$

அவன்றான், மஹாபலசாலி; மதமிகுத்த ராக்ஷஸர்கள் பலர்கூடிய் பெருஞ்சேனையுடன் சேர்த்து இராவணன் தானே நேரில் விசேஷ நம்பிக்கையோ டனுப்ப, வெற்றிபெற வந்தவன். $127\frac{1}{2}$

அப்படிப்பட்டவன், யான் தனக்கடங்காமல் சேனைகள் யாவையும் செகுப்பதுகண்டு, பரபரவென்று பிரமன் கணைகொண் டென்னைப் பிணித்துவிட்டான். $128\frac{1}{2}$

ரஜ்ஜுபிஸ்தாபிர்பத்த்வா ச தேநாஹம் தத்ர ராக்ஷஸாஃ॥ *
ராவணஸ்ய ஸமீபம் ச க்ருஹீத்வா மாமுபாநயந்। ௧௨௯

த்ருஷ்ட்வா ஸம்பாஷிதஶ்சாஹம் ராவணேந துராத்மநா॥ *
ப்ருஷ்டஶ்ச லங்காகமநம் ராக்ஷஸாநாம் ச தம் வதம்।
தத்ஸர்வம் ச மயா தத்ர ஸீதார்த்தமிதி ஜல்பிதம்॥ ௧௩௧

அஸ்யாஹம் தர்ஶநாகாங்க்ஷீ ப்ராப்தஸ்த்வத்பவநம் விபோ।
மாருதஸ்யௌரஸஃ புத்ரோ வாநரோ ஹநுமாநஹம்॥

ராமதூதம் ச மாம் வித்தி ஸுக்ரீவஸசிவம் கபிம்।
ஸோऽஹம் தௌத்யேந ராமஸ்ய த்வத்ஸகாஶமிஹாகதஃ॥ ௧௩௩

ஸுக்ரீவஶ்ச மஹாதேஜாஃ ஸ த்வாம் குஶலமப்ரவீத்।
தர்மார்த்தகாமஸஹிதம் ஹிதம் பத்யமுவாச ச॥ ௧௩௪

வஸதோ ருஶ்யமூகே மே பர்வதே விபுலத்ருமே।
ராகவோ ரணவிக்ராந்தோ மித்ரத்வம் ஸமுபாகதஃ॥ ௧௩௫

தேந மே கதிதம் ராஜந் பார்யா மே ரக்ஷஸா ஹ்ருதா।
தத்ர ஸாஹாய்யமஸ்மாகம் கார்யம் ஸர்வாத்மநா த்வயா॥ ௧௩௬

பிறகு அந்த ராக்ஷஸர்கள் சாதாரணமான கயிறு களையு மிட்டுக்கட்டி யிராவணனிடம் கொண்டு சென் றூர்கள். 129½

என்னைக் கண்டவுட னந்த துஷ்டப்பைய லிரா வணன், இலங்கைக்கு வரவும், இராக்ஷஸர்களை வதிக்க வும் யாது நிமித்தமென்று கேட்க, அவையாவும் சீதைக் காகவே யென்று பதிலுரைத்தேன். 131

அந்த ஸீதையினிடத்திலிருந்து, உன்னைக் காண வேண்டுமென்று உன்மனைக்கு வந்தேன். பிரபோ! யான் சாதியில் வானரன்; என்பேர் ஹநுமான். 132

மேலும் யானிராமனுக்குத் தூதன்; சுக்கிரீவனுக் கமைச்சன் என்றறி; அப்படிப்பட்டயான் இராமன் தூது கொண்டு உன்னிடம் வந்தேன். 133

பெருந்தேசுடைய சுக்கிரீவமஹாராஜன், உனக்கு சேமம் சொன்னூர். தருமம், அர்த்தம், காமம், இவை மூன்றுக்குமொத்து, ஹிதமாயிருப்பதொரு நற்செய்தி சொன்னூர். 134

“விசேஷமாய் மரங்க ளடர்ந்த ரிசியமூகத்தில் (யானொளித்து) இருக்கும்பொழுது, போர்வீரனாகிய ராம னுடன் எனக்குத் தோழமை யுண்டாயிற்று. 135

அந்த ராமராஜன்‘நமது பாரியையை ஓர் ரக்ஷஸ்ஸ கொண்டுபோனதாகத் தெரியவருகிறது; அவ்விஷயத்தில் நீர் உம்மாலான ஸஹாயத்தைச் செய்யவேண்டு’மென்று என்னை அபேக்ஷித்தார். 136

मयाचकाशितं तद्वै वासिनस्त्वयं प्रति।
तद्रक्षसाहाय्यहेतोर्मे सर्वं कथ्यमहो हरेः॥()

वालिना हृतराज्येन सुग्रीवेण महाप्रहः।
चक्रेऽग्निसाक्षिकं सख्यं राघवस्सहलक्ष्मणः॥ ௧௩௮

तेन वालिनमाहत्य शरेणैकेन संयुगे।
वानराणां महाराजः कृतस्स प्लवतां प्रभुः॥ ௧௩௯

तस्य साहाय्यमेवाहं कार्यं सर्वात्मना त्विह।
तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः॥ ௧௪௦

क्षिप्रमानीयतां सीता दीयतां राघवाय च।
यावन्न हरयो वीर विध्वंसन्ति पुरं तव॥ ௧௪௧
वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा।
देवतानां सकाशं च ये शत्रुं विनिसंश्रिताः॥ ௧௪௨
इति वानरराजस्य हेतुमद्धितकारया।
रावणेक्षत ततः क्रुद्धः शुक्रं रोषाद्दहन्निव॥ ௧௪௩

तेनावेद्य महाराजाज्ञां रक्षसा क्रूरकर्मणा।
उक्त्वा तदविज्ञाय रावणेन दुरात्मना॥ ௧௪௪

அப்பொழுது யானும், வாலியை வதிக்கவேண்டும் பணியொன்றுண் டென்றும், அவ்விஷயத்தில் தாம் எனக்கு உதவிபுரியுமிடத்து இந்த உடன்பாடு கூடுமென்றுஞ் சொன்னேன். 137

உடனே மஹாப்பிரபுவான ராகவன், அரசைப் பறிகொடுத்து வாலியினால் துறப்புண்டிருந்த சுக்கிரீவ (னென்னுமென்)னுடனே, தம்பியுந்தாமுமாய், அக்கினிசாக்ஷிகமாகச் சக்கியம்செய்துக் கொண்டனர். 138

அன்னவர், இணையிலாத கணையொன்றினால் வாலிதனை வாளமரில் மாள்வித்து, வானரர்க் கிறையாக வென்றனையும் ஆள்வித்தனர். 139

ஆகையால், பல்வகையாலு மவர்க்குதவக் கடமைப்பட்டிருக்கும் யாம், தருமத்துக்கஞ்சி இவ்விஷயமா யுனக்குத் தூதனுப்பினோம். 140

இப்பவும் தப்பில்லை; வானரவீர ருன்றன்சேனையை ஊது முன்னமே, சீதையை யிராகவனிடங் கொண்டு சேர்ப்பாயாக. வானவரும் வரவழைத்துக் காரியங் கொள்ளவல்ல வானரர்பெருமை, யாருக்குந் தெரிந்ததன்றோ". 141-142

'என்று வானரராஜ னுனக்குரைத்தார்' என்று யானுரைக்கலும், கண்கள்கொண்டு கொளுத்துவதுபோலென்னைச் சினந்து விழித்தான். 143

உடனே அந்த துராத்மாவான ராவணன், கொடுந்தொழில் புரியும் அரக்கர் குலத்திற் றோன்றினமையால், என் (வரத்தின்) பெருமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் என்னைக் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான். 144

𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌤𑌿𑌃 ।
𑌯𑍇𑌨 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌰𑌾𑌜𑍋𑌽𑌸𑍌 [illegible] ॥ ௧௪௫

𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍇𑌷 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ।
𑌰𑌾𑌜𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌪𑍇𑌤𑌾 𑌹𑌿 [illegible] ॥ *
[illegible] 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸 ।
[illegible] 𑌚 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 ॥ *
[illegible] ।
[illegible] ॥ ௧௪௮

𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌵𑌣 [illegible] ॥
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍇𑌨 [illegible] ॥ ௧௪௯

[illegible] ।
[illegible] ॥

𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾 [illegible] ।
[illegible] ॥ *
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible] ॥ ௧௫௨

அநந்தரம், விபீஷணனென்னு மொருவர், மஹாபுத்திமான்; அவர் என் விஷயமாக ராக்ஷஸராஜனை வேண்டிக்கொண்டார்:— 145

ராக்ஷஸசிரேஷ்ட! இப்படியல்ல; இவனை விட்டுவிட; இது ஹித்தமெந்தந்தரன்; நீர்போகும்வழி அரசர் நீதியைக் கடந்ததன்றோ! அரசர் தருமத்தைவிதிக்கும் நூல்களில் தூதன்வதை காணப்படவில்லையே; பின்னும் பார்க்கில் தனக்கு நன்மையைத் தேடுமவன், தூதனைக்கொண்டே உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தீரக்கழிய தீங்கிழைத்தாலும், தனிவீர! தூதனை, (அங்கத்தில் பங்கம்செய்வதொழிய) வதிக்கும்படி சாஸ்திரத்தில் கண்டோமில்லையே! என்றார். 148

இவ்வாறு விபீஷணன் சொல்லக்கேட்ட ராவணனுமுடனே ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, இதுவே தகுந்தது; இதன்வாலைக் கொளுத்தி விடுங்களென்று கட்டளையிட்டான். 149

பிறகு, அவன் வார்த்தையைக் கேட்டதும், என் வால்முழுதும், சணற்பிரியாலும், எருக்கனிற் பின்னிய பழைய சீலைகளாலும் சுத்தப்பட்டது. 150

அப்பொழுது, கடுமிடுக்கரான வரக்கர்கள், என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு பல கயிறுகளையிட்டுப் பிணித்து, தடிகளாலும் பிடிகளாலு மிடித்து, சடக்கென்று என்வாலில் தீயிட்டார்கள். $151\frac{1}{2}$

பிறகு அந்த சூரரான ராக்ஷஸர்கள், புரவாயிலில் புகுந்து, தீசூழ்ந்த வென்னை அரசர் வீதியுள்படத் (தெருவெங்கும்) தூற்றினார்கள். $152\frac{1}{2}$

𑌤𑌤𑍋𑌹𑌂𑌸𑍁𑌮𑌹𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥
𑌵𑌿𑌮𑍋𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌃𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃𑌪𑍁𑌨𑌃।
𑌆𑌯𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌘𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌨𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑌸𑍂𑌦𑌯𑌮𑍍॥ ௧௫௪

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌗𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨𑌾𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑌹𑌮𑍍। ௧௫௪௨

𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑍇𑌨𑌚𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌂𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌸𑌾𑌟𑍍𑌟𑌗𑍋𑌪𑍁𑌰𑌾𑌮𑍍॥
𑌦𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃। ௧௫௫௨

𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌹𑍍𑌯𑌦𑌗𑍍𑌧𑌃𑌪𑍍𑌰𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇॥ *
𑌲𑌂𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌪𑍁𑌰𑍀॥
𑌦𑌹𑌤𑌾𑌚𑌮𑌯𑌾𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌸𑍀𑌤𑌾𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥ *
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌹𑌿𑌮𑌹𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑍇𑌦𑌂𑌵𑌿𑌤𑌥𑍀𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍॥
𑌇𑌤𑌿𑌶𑍋𑌕𑌸𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃॥ ௧௫௮

𑌅𑌥𑌾𑌹𑌂𑌵𑌾𑌚𑌮𑌶𑍍𑌰𑍌𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑍁𑌭𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌮𑍍।
𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌨𑌚𑌦𑌗𑍍𑌧𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑍋𑌦𑌨𑍍𑌤𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௧௫௯

𑌤𑌤𑍋𑌮𑍇𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌾𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌾𑌂𑌗𑌿𑌰𑌮𑍍।
𑌅𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾॥ ௧௬௦

உடனே யான் பெருப் பெருத்த அவ்வடிவைச் சுருக்கி, அக்கட்டை விடுத்து, மீளவும் முன்போலவே பெரிய சரீரத்தைத்தரித்தவனாய், இருப்புத்தடி யொன்றையெடுத்துக்கொண்டு அவ்வரக்கரை முறித்துப் போகட்டேன். ()

பிறகு அந்த நகரவாசலை நோக்கி ஒருபாய்ச்சலாய் பாய்ந்தேன். 154½

அங்கிருந்து, பிரஜைகளையழிக்கும் பிரளயகாலப் பெருந்தீபோல் யான், கொடுங்கையுங் கோபுரமுமான அப்புரமுழுதும் தவறாமல் வாலில் நெருப்பையிட்டு எரித்துப் போகட்டேன். 155½

உடனே யெனக்கோர் சோகமுண்டாய் விட்டது; என்னவெனில்:—ஜானகி நஷ்டமானாள் நிச்சயம்; ஏனெனில்:—இலங்கையில் ஓரிடமாயினும் கொளுந்தாமல் காணப்படவில்லை; பட்டணமுழுதும் பஸ்மமாய்விட்டது. இலங்கையைக் கொளுத்திய யான் சீதையையும் தஹித்துவிட்டேன், ஐயோ! இராமபிரான் கொண்ட பெருங்காரியத்தைப் பாழாக்கினேனே! என்று இவ்வாறு சோகப்பட்டு சிந்திக்கலுற்றேன். 158

அப்பொழுது, ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற சித்தர்கள், ஆச்சரியத்தைக்கண்டு பேசும்பொழுது, 'சீதாதேவி தீக்குட்படவில்லை' யென்னும் சுபச்செய்தி செவிப்பட்டது. 159

உடனே யெனக்கு மனந்தெளிந்து. அற்புதமான அவ்வார்த்தைக்கேர்க்க நற்குறிகளும் சிலகாணப்படவே, ஜானகியார் படவில்லையென்று தேறிக்கொண்டேன். 160

தீவ்யைர்நதாநாம் ஸம்பத்ரை நரோஞ்ஜஹுதாவக:।
ஹ்ருதயம் வாஷ்ஹ்ருஷ்டம் வை வாதாஸ்ராஸ்மிஸம்யுத:॥ ௧௬௧

தைத்யநிர்ஜிதைஸ்து த்ருஷ்டாநைச்ச காலேநஸ்து ஹா
ஸாநேண:।
ருஷிவாக்யைஸ்து ஸிதாநைச்ச ராஹவம் ஹ்ருஷ்டாநவ:॥ ()

பாநத்யர்ஷ்டாவலைவேஷம் விஸ்ருஷ்டஸ்து தயாவாந:॥

தத: ஸர்வதராஸாத்ய தத்ராஸிஷ்டஹம் வாந:।
ப்ருதிவ்யா நராணைமே பாஷ்டிஷ்யேநகா ஜயா॥ ௧௬௩௨

தத: ஸர்வநவஜாகஷ் ஸிஜஹ்ஸர்வலைவிதம்।
உஹம் வம் யாநராக்ருஷ்டீ ஹவைதாத்ருஷ்டவாநிஹ॥ ௧௬௪௨

ராவவஸ்யப்ருஹாவேந ஹவதாம் வைசவதேஜஸா॥
ஸாதீர்வஸ்யவகாயர்காஸம் யாஸவஷ்டீநாஷிதம்। ()

வததஸ்ஸர்வம் யாதத்ர யயாவசாவவாஜிதம்।
ஸத்யணக்ருதம் ஸேஷம் தஸ்ஸர்வம் க்ரியதாமிதி॥ ௧௬௬௨

இதி ஸ்ரீமத்ராமாயணே - உத்தரகாண்டே ஸர்க:॥

அதாவது:—தீப்பற்றி யெரிந்தும் துன்பமென்பது சிறிதுமுண்டாயிற்றில்லை யென்வாலுக்கு; எனது நெஞ்சமுந்தெளிந்திருந்தது; காற்றும் குளிர்ந்து மணத்துடன் வீசியது. 161

பயனைத்தரக்கண்ட இந்த நிமித்தங்களாலும், மஹா குணம்பொருந்திய காரணங்களாலும், பயனைத்தந்தல்லது மீளாத ருஷிகள் சொற்களாலும், என்னெஞ்சம் களிப் படைந்தது. 162

உடனே பின்னுமோர்தடவை பிராட்டியைக்கண்டு மீளவும் விடைபெற்றனன். 162½

அங்கிருந்து அங்குள்ள அரிஷ்டமென்னும் மலையிற் பாய்ந்து, அதினின்றும் உங்களைக்காணு மவாவுடன் திரும்பிப்பாய வாரம்பித்தேன். 163½

அநந்தரம், வாயு, வெண்டிங்கள், வெங்கதிர், சித்தர், கந்தருவர் இவர்கள் திரியும் நெறியிற்பாய்ந்து உங்களை யிதோ கண்டுகொண்டேன். 164½

இராகவன் பெருமையாலும், உங்கள் மகிமையாலும் சுக்கிரீவனுக்குச் செய்யவேண்டும் செயலை முற்றும் செய் துற்றேன். 165½

யானங்கு செய்தவையாவு முள்ளபடி இப்போ தெடுத்துரைத்தேன்; இங்கு செய்யவேண்டுவ தென் னுண்டோ அதையெல்லாம் செய்யலாகும். 166½

ஐம்பத்தெட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌏𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃।
𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍॥ ௧

𑌸𑌫𑌲𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍋𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑌂𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌶𑍀𑌲𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌮𑌮 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌮𑌨𑌃॥ ௨

𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌦𑌪𑌿।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌰𑌾𑌵𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃॥ ௩

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௩½

𑌨 𑌤𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑌿𑌖𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌤𑍀॥
𑌜𑌨𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌕𑌲𑍁𑌷𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾॥ ௪½

𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌹𑌰𑍀𑌨𑍍।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌂𑌗𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌭𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍇।
𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌮 𑌸𑌹 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌤𑍌 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍌॥ ௫

ஐம்பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறந்த வாயுகுமாரன் ஹனுமான், அங்குற்ற செய்திகள் யாவுமுரைத்து, மீளவும் இனி நடக்கவேண்டுவதைப்பற்றி சொல்லலுற்றார். 1

[அவதாரிகை,- இராவணனை வென்று சீதையுடன் கூடவே யாம் திரும்ப வேண்டுமென்பதை மனதிற் கொண்டு சொல்லுகிறார்.]

இராகவனெழிலும் சுக்கிரீவன் சுருசுருப்பும் பயன் பெற்றன! சீதையின் சீலத்தைக் கண்டபின், என்மனமும் பரபரக்கின்றது., 2

(ஆனால் அவள் சீலம், இராவணன் தொடப் பொறுப்பதேனென்னில்) இராவணனென்ன, ஸாமானியனா! சாலப்பெரியவன்; தவத்தின் மஹிமையால் உலகனைத்தையும் அளிக்க வல்லவன், சினந்தால் அழிக்கவும் வல்லவன்; ஆனதுபற்றியே அவளைத்தொட்டும் பட்டானில்லை.

ஆனால் சீதையின் சீலம் தண்ணியதேயெனில்:— சினத்தால் கலங்கிய சீதை செய்யும் செயலை, கையினால் தொடப்பெற்ற கனற்கொழுந்தும் செய்யகில்லாது. 4½

[இதனால், நாதனைக்கொண்டே 'வைரத்தை நிறைவேற்ற வெண்ணிய வீரபத்தினி, தன் தவப்பெருமையைக் காட்டினாளல்லளென்று கருத்து.]

ஆகையால், ஜாம்பவான் முதலான பெரியோர்கள், அனுமதிபண்ணுவாராயின், (உங்களுக்கறிவித்த இக்காரிய மிப்படி யிருக்கும்பொழுது) வைதேஹியை யழைத்துக்கொண்டே அந்த ராஜகுமாரர்களைக் காண்பது நன்று.

𑌅𑌹𑌮𑍇𑌕𑍋𑌪𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍 𑌸𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌗𑌣𑌾𑌂𑌪𑍁𑌰𑍀𑌮𑍍।
𑌤𑌾𑌂𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌸𑌾𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍॥ ௭

𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌹𑌿𑌤𑍋𑌵𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌬𑌲𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃।
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑍈𑌶𑍍𑌶𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍈𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃

𑌅𑌹𑌂𑌤𑍁𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌂𑌸𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑌮𑍍।
𑌸𑌹𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌂𑌵𑌧𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌹𑍋𑌦𑌰𑌯𑍁𑌤𑌂𑌯𑍁𑌧𑌿॥ ௯

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌮𑍈𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌚𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌂𑌚 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂𑌤𑌥𑌾।
𑌯𑌦𑌿𑌶𑌕𑍍𑌰𑌜𑌿𑌤𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌗𑍇। ௧௦

𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌂𑌵𑌿𑌧𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑍍।
𑌭𑌵𑌤𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌮𑍇 𑌰𑍁𑌣𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௧௧

𑌮𑌯𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌵𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌹𑌿 𑌶𑍈𑌲𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾।
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿𑌰𑌣𑍇𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑌾𑌚𑌰𑌾𑌨𑍍॥ ()

𑌸𑌾𑌗𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌲𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌚𑌲𑍇𑌦𑌪𑌿।
𑌨𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑌰𑌿𑌵𑌾𑌹𑌿𑌨𑍀॥ ௧௩

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌸𑌂𑌘𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌯𑍇𑌚𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌃।
𑌅𑌲𑌮𑍇𑌕𑍋𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍋𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍁𑌤𑌃𑌕𑌪𑌿𑌃॥ ௧௪

இலங்கையன்று, இராக்கதரன்று, இராவணனன்று யாவரையும் அவர் சேனையுள்படத் தொலைக்க யானொருவனே சாலும். 7

இப்படியிருக்க, வீரராய், பலவான்களாய், தீரராய், அத்திரங்கற்றவராய், சூரராய், வெற்றியைக் கோரிய நீங்களுங் கூடப் பெற்றீரேனாகில் கேட்கவேண்டுமோ! 8

நானே, இராவணனை அவன் சேனையும் மக்களும் முன்னணியோரும் சோதரருமுள்படச் செருக்களத்தில் ஊதிவிடுவேன். 9

பிராம்மம், ஐந்திரம், ரவுத்திரம், வாயுவியம், வாருணம், என்று இந்திரஜித்து விடும் அத்திரங்கள், யுத்தத்தில் காணவும் பற்றாது என்று ஒன்றுண்டு; உங்கள் அனுமதி மாத்திரம் உண்டாகில், அவைகளையும் ஊதி, அரக்கரையும்நெருக்கி, அவனையு மமர்க்களத்தில் மாட்டவல்லதென் மிடுக்கு. 10-11

ஓயாமல் யான் பொழியும் ஓர் கன்மாரி, உம்பரையும் வாளமரில் மாய்க்குமென்றால், இரா்மாறு திரியவல்லராக்கதர்பால் என் சொல்ல அதன் பெருமை! இயம்பவோ யான்! 12

இதுகிடக்க; கடல் கரைபுறளவும், மந்தரமலை குலுங்கவுங் கூடுமென்றாலும், சாம்பவனைச் சமரத்தில் அசைக்கத்தான் மாட்டுமோ பகைவர்சேனை! 13

அரக்கர் குலங்க் ள்த்தனையும் முன்னவருள்பட அற்றுப்போகச் செய்வதற்கு, வாலிகுமாரன் அங்கதனென்னும் வீரன் ஒருவர்போதும். 14

𑌪𑌨𑌸𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍁𑌵𑍇𑌗𑍇𑌨 𑌨𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯𑌚𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃|
𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯𑌵𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌯𑍁𑌧𑌿𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃||௧௫

𑌸𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑍋𑌰𑌗𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌷𑍁|
𑌮𑍈𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌂 𑌶𑌂𑌸𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌦𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾|| ௧௬

𑌅𑌶𑍍𑌵𑌿𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌵𑍇𑌤𑍌𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌|
𑌏𑌤𑌯𑍋𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌰𑌣𑌾𑌜𑌿𑌰𑍇|| ௧௭

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌵𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌂𑌦𑌰𑍍𑌪𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌|
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌿𑌨𑌾𑌵𑍇𑌤𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌾𑌨𑌰𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌|| ௧௮

𑌅𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍋𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃|
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑍁𑌲𑌂 𑌅𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾|| ௧௯

𑌵𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍇𑌕𑍇𑌨𑌮𑌤𑍍𑌤𑍌𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌥𑍍𑌯𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍|
𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂𑌵𑍀𑌰𑍌 𑌪𑍀𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑍌𑌪𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮𑍌|| ௨௦

𑌏𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵𑌹𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌸𑌵𑌾𑌜𑌿𑌰𑌥𑌕𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑌾𑌮𑍍||
𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌂𑌨𑌾𑌶𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍁𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃||௨௧

𑌮𑌯𑍈𑌵𑌨𑌿𑌹𑌤𑌾𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌭𑌸𑍍𑌮𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌪𑍁𑌨𑌃|
𑌰𑌾𑌜𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌂𑌮𑌯𑌾|| ௨௨

பலசாலியான பனஸன், அல்லது நீலன், இவர் துடை வேகத்துக்கு மந்தரமும் பொடிபடுமென்றால், போர்க்களத்தில் அரக்கர்கள் ஒருபொருட்டோ! 15

மைந்தன், அல்லது துவிதனோடு மாறுடி யெதிர்ப்ப தற்கு, தேவர்கள், அசுரர்கள், இயக்கர்கள், கந்தருவர் கள், உரகர்கள், பக்ஷிகள் என்பவரில் ஒருவருண்டாகில் சொல்லுங்கள். 16

அசுவனீ தேவர்கள் அரும்புதல்வராய், மஹா பாகர் களான இந்த வானரோத்தம ரிருவருடன் போராடுவ தற்கு, ஒருவனுமில்லை யென்றே யென்றன் கொள்கை. 17

பிரமன் வர, பலத்தால் பெருமிடுக்குடையராய், அமுதம் பருகிய இவ்விருவர்க்கும் நிகர், குரக்கர்களிலுங் கிடைப்பதரிதே. 18

முன்பு, அனைவர்க்கும் பாட்டனாகிய பிரமனார், அசு வினித்தேவரை வெகுமதிக்குமாறு, இ(வ்வி)ருவர்க்கும் குறைசெய்ய முடியாதென்றோர் வரமளித்தார். [குறை = நாசம்] 19

வரத்தின் பலத்தால் மதித்துள்ள இவ்விருவரும், சுரர்கள்வரவிட்ட சேனைகள் தம்மையும் சாவடித்து, அமு தத்தைப் பறித்து ஆரப்பருகிய வீரர் காண்மின். 20

ஆகையால், வானரர் யாவருங்கிடக்க; குதிரையுந் தேரும் குஞ்சரமுமாயுள்ள இலங்கையை யழிக்க, இவ்வி ருவர் மாத்திரம் சினமுற்றால் போதுமானது. 21

ஏற்கனவே இலங்கையையா னழித்துவிட்டேன். பின்னும்பார்க்கில் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி விட்டேன். அதற்குமேல் ராஜமார்க்கந்தோறும் (இராமனது) நாமத் தைச் சாற்றியும் விட்டேன். 22

𑌜𑌯𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌬𑌲𑍋𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌶𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌃।
𑌰𑌾𑌜𑌾𑌜𑌯𑌤𑌿𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌰𑌾𑌘𑌵𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌪𑌾𑌲𑌿𑌤𑌃॥ *

𑌸𑍋𑌽𑌹𑌂𑌕𑍋𑌸𑌲𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌸𑌃𑌪𑌵𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃।
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌤𑌂𑌮𑌯𑌾॥ ௨௪

𑌅𑌶𑍋𑌕𑌵𑌨𑌿𑌕𑌾𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌅𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌂𑌶𑌪𑌾𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑍀𑌕𑌰𑍁𑌣𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾॥ *
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌶𑍋𑌕𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾।
𑌮𑍇𑌘𑌲𑍇𑌖𑌾𑌪𑌰𑌿𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍇𑌖𑍇𑌵𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾॥ *
𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌂𑌬𑌲𑌦𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍॥ ௨௬

𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌚𑌸𑍁𑌶𑍍𑌰𑍋𑌣𑍀 𑌅𑌵𑌷𑍍𑌟𑌬𑍍𑌧𑌾𑌚𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀॥ ௨௭

𑌅𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌹𑌿𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌰𑌾𑌮𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌶𑍁𑌭𑌾।
𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌮𑍇𑌚 𑌪𑍌𑌲𑍋𑌮𑍀𑌵𑌪𑍁𑌰𑌨𑍍𑌦𑌰𑍇॥ ௨௮

𑌤𑌦𑍇𑌕𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑍀𑌤𑌾 𑌰𑌜𑍋𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑌥𑍈𑌵𑌚।
𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌤𑌾𑌪𑌦𑍀𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌹𑌿𑌤𑍇𑌰𑌤𑌾॥ ௨௯

𑌸𑌾𑌮𑌯𑌾𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌹𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌾𑌵𑌨𑍇॥ ௩௦

எண்ணரிய பலங்கொண்ட ராமராஜன் எல்லார்க்கும் மேலாக விளங்குகின்றார். இலக்குமனு மங்ஙனமே ஓங்குகின்றார். இதற்குமேல் சுக்கிரீவராஜன் தாமும், இராகவனாரருள்பெற்று வீறுபெற்றார். கோசலர்கோன் தாசன் யான் வாயுமைந்தன், அனுமானென்பேரென்று அறைந்தேன் எங்கும். 24

அசோகவனத் திடையிலோர் அசோகமரத்தடியில், கொடும்பாவி ராவணனால் கொண்டிருத்தப்பட்டு, பேதைபோல் சாதுவான சீதாதேவி, அரக்கியர்கள் புடைசூழ சோகத்தால் வாட்டமுற் றிளைத்து, மேகங்களிடையில் மதிக்கலைபோல் ஒளிமழுங்கி தவிக்கின்றா ளென்றாலும், பலமிகுத்த ராவணனை யொருபொருட்டா யெண்ணுளில்லை. $26\frac{1}{2}$

கற்புடைய மங்கையந்த ஜானகியார், சிறிதேனும் சலிக்காமல் உறுதியாயிருக்கின்றாள். 27

பல்வகையாலும் பவித்திரையான பிராட்டியார், ராமனிடத்தில் சாலப் பற்றுடையளாதலால், இந்திரனை அவன் தேவிபற்றுமாபோல், பதிதனையே மறவாது சிந்திக்கின்றாள். 28

உடுத்த உடையும், புழுதிபடிந்து சோகத்தால் வாடியிளைத்த வடிவுமாய் அவள், தன் நாதனுக்கொரு குறை வாராமல் பெருமை தேடுகிறவளாயிருக்கின்றாள். 29

கோரமான ராக்ஷஸிகள் கூடி சிங்காரவனத்தில் அவளை யடிக்கடி மிரட்டிக்கொண்டிருக்கையில், நானுகவே கண்டேன். (நீங்களாகில் ஸஹிக்கமாட்டீர்.) 30

𑌏𑌕𑌵𑍇𑌣𑍀𑌧𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾 ।
𑌅𑌧𑌶𑍍𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂𑌗𑍀 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌿𑌨𑍀𑌵𑌹𑌿𑌮𑌾𑌗𑌮𑍇 ॥ *
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌮𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾 ।
𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑍃𑌗𑌶𑌾𑌵𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾 ॥ *

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌾𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂𑌚𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 ।
𑌰𑌾𑌮𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑌖𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌾 ॥ ௩௩

𑌨𑌿𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑌰𑌿𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾 ।
𑌯𑌨𑍍𑌨𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿𑌦𑌶𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌗𑌸𑌮𑍍 ॥
𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌧𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௩௪௨

𑌸𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵𑌤𑌨𑍍𑌵𑌂𑌗𑍀 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌪𑌾𑌠𑌶𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌤𑌨𑍁𑌤𑌾𑌂𑌗𑌤𑌾 ॥ ௩௫௨

𑌏𑌵𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌶𑍋𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾 ॥
𑌯𑌦𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥ ௩௬௨

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

சடையொன்று தரித்தேழைபோல் ஸதா தன்நாதனையே சிந்தித்துக்கொண்டு, தரையிற்கிடந்து, பனியிற்கிடக்கின்ற தாமரையோடைபோல் திருமேனிவெளுத்து, இராவணன் நினைவுகண்டு இனியிருந்து பயனில்லையென்று மறிப்பதாய்த்துணிந்து (இடையில் என்னையுங்கண்டு) மான்கன்றுபோல் மிரண்டுவிழிக்கும் தசையில், என்னால் கூடிய ஸாஹஸங்கள்செய்து என்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாமாறு செய்விக்கப்பட்டபின், என்னுடன் ஸம்பாஷிக்கத்தொடங்கவே, ஸகலஸங்கதிகளையும் அவளுக்கறிவித்து இராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் சிநேகமுண்டான படியும் எடுத்துக்காட்டப் பிறகு ஸந்தோஷித்தாள். 33

அவள் ஆசாரம் சிறிதும் நெறிபிறழாதது; பதியிடத்தில் அவள்கொண்ட பக்தியோ மிகப்பெரியது. ஆகில், கொலைக்கேற்ற குற்றஞ் செய்தபின்பு மிராவணனைக் கொல்லாததேனென்றால் (சாபத்தால் சாகக் கடவனல்லன் என்கிற) மஹிமையொன்றுண்டாகையால், அவனைச் சபித்துக்கொன்றாளில்லை. ஆகவே, இனி அவனைக் கொல்லும் விஷயத்தில் (மனிதன் கொன்றானென்கிற) பேருக்குத்தா னிராமனு மேற்படப்போகின்றார். 34½

அவளிருக்கும்படி; சுபாவமாகவே அவள் கொம்பனையாளாகையா லிளைத்திருக்கும்; இப்பொழுது பிரிவாற்றாமையும் சேரச் சால இளைத்தாள். அதாவது:— பிரதமையில் படிப்பவன் கல்விபோல் இளைத்துக் கிடக்கின்றாள். 35½

அந்த பெருமாட்டி சீதை, சோகமே கதியாய் இந்நிலையிலிருந்தாளாகில், இவ்விஷயத்தில் என்னபதில் செய்யவேண்டுமோ அதை யனுட்டிக்கப்பாருங்கள் (என்றார்.)

ஐமபத்தோன்பதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌲𑌿𑌸𑍂𑌨𑍁𑌰𑌭𑌾𑌷𑌤 ॥ ௦

𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥
𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑍀 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥ ௧௦

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌨 𑌚𑌾𑌨𑍀𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌅𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍈𑌃 ॥ ௨௦

𑌨 𑌹𑌿 𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌨𑍇 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ॥
𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌰𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃 ॥ ()

𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌂 𑌹𑌤𑌵𑍀𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍇𑌷𑍁 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾 ॥
𑌕𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌮 𑌜𑌾𑌨𑌕𑍀𑌮𑍍 ॥ ௪௦

𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌜𑌾𑌂𑌬𑌵𑌾𑌨𑍍𑌹𑌰𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌵𑌦𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍 ॥ ௫௦

𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌷𑌾 𑌮𑌤𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾 𑌨𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯
𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 । 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌭
𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑍍 ॥ ௬௦

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 ॥

அறுபதாம் ஸர்க்கம்

இவ்வாறுரைத்த அவர்வசனத்தைக் கேட்டு வாலி மைந்தன் அறைகின்றார். $\frac{1}{2}$

வானரர்காள்! தேவியில்லாமல் மஹாத்மாவான ராகவனிடத்திற்போய் சீதையைக்கண்டோ மென்று நாம் இவ்வளவோடு நெருங்குவது, பிசகல்லவா? $1\frac{1}{2}$

மிடுக்குடையராகப் பெயரெடுத்த நீங்கள், "தேவியைக்கண்டோ மல்லது கொண்டுவந்தோமில்லை" யென்று அங்கு அறிவிப்பது, அயுக்தமென்றே நினைக்கின்றேன். ()

வானரோத்தமர்காள்! பாய்வதிலோ, எதிரியைக் காய்வதிலோ, நமக்கீடானவன், தேவாசுர லோகங்களிலொருவனுங் கிடையா தன்றோ! $3\frac{1}{2}$

மேலும், அங்குள்ள வரக்கரில் வீரம்படைத்தவரெல்லாம் அனுமானால் இறந்தொழிந்தபின், செய்யவேண்டுவதுதானென்ன! சும்மெனுதே பிராட்டியை யழைத்துக் கொண்டு செல்வோம் வாருங்கள் என்றார். $4\frac{1}{2}$

இவ்வாறு நிச்சயித்த அங்கதனைப்பார்த்து, வானரோத்தமனாய், காரியம் வல்லவரான ஜாம்பவான், மிகவும் சந்தோஷித்து, காரியத்துடன் கூடியதொரு வார்த்தையைச் சொல்லத் தொடங்கினார். $5\frac{1}{2}$

ஓ ராஜபுத்திர! தாம் உத்தேசிப்பது நமக்கு மிகவுந் தகுந்ததுதான்; என்றாலும், இராமபிரான் திருவுள்ளக் கருத்தை யனுஸரித்து, தாமும் காரியத்தைத் தலைக்கட்டப்பார்க்க. $6\frac{1}{2}$

அறுபதாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீ ஹஸ்தாத்ரிகாண்ட - ஶகஷஷ்டிதஸ்ஸரஃ.

தத்தாஜாஂபவபதாவாக்ய ஶ்ருஹ்ணதவநளகவஃ।
கஂரக்ஷப்ரபாவீரா ஹநாஂஸ்வஹாகவிஃ॥ க

வீதிஸ்ஷதஸ்ஸவெ வாயாவாத்ரவாஸ்ஸாஃ।
ஶஹெஂப்ராஷ்ரஂவஸிதஜ்ஜ வந்ஸுவஃஷ்ுவரஷஸாஃ॥ உ

ஶெராஂஶரஸஂசாஶா ஶத்ராஜவஹாரஜாஃ।
ஷாயணஜவாகாஶஂ ஹாகாயாஹாஸ்யாஃ॥ ந

ஸஹாஜ்ஜாநஂஹப்ரைதஸ ஶாத்வஂதஂஹாபவழு।
ஹநாஂதஂஹாவெரஂ வஹணஜவஷ்யஷ்டிஹிஃ॥ ச

ராவவெஷாகஷநிவ்ருத்திஂ கதஂவவாஸ்யஶஃ।
ஸாயாயஸஜ்ஜாகவூாஃ கஷுஸிஜிஹிராணதாஃ॥ *
ப்ரியாவ்யாநொநூவாஸ்ஸவெ ஸவெயாஜாஹிநஂஷீநஃ॥
ஸவெராவ்யுதீகாரெ நிஶ்சிதாகவூாஶநவ்ஷிநஃ॥ சா

ஓவஶாநாவஶாஞ்ஜூத்ய ததஷெகாநளகவஃ।
நஂநொாவஶாவெஷ வநஂஷ்ருஶமதாயாதழு॥ எ

அறுபத்தோராம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது ஜாம்பவா னியம்பிய வாக்கியத்தை, வானரோத்தமனான ஹனுமானும், அங்கதன் முதலான வானரவீரரும் அங்கீகரித்தார்கள். 1

அநந்தரம், வாயுகுமாரன் முதலியயாவரும் ஸந்தோஷத்துடன் மஹேந்திரமலையைவிட்டு பாய்ந்துவரத் தலைப்பட்டார்கள். 2

அப்பொழுதவர்கள், மேருமந்தரங்கள் போலும், மதம்பட்ட யானைகள் போலும், வல்லவரான தங்கள் பெருத்த சரீரத்தால் ஆகாயத்தை மறைப்பார்போலும்;

பலமும் திடமும்படைத்த ஹனுமான், அதிகவேகமாய் வரும்பொழுது, பூதங்களெல்லாம் அவரைப்புகழ்ந்தேற்ற, வானரர்கள் தங்கள் கண்களாலவரைக் கொண்டு போவார்போலும்; 4

இராகவன் காரியத்தை முடிக்கவும் நிகரற்ற கீர்த்தியைப் படைக்கவும் தக்கபடியோசித்து, காரியம் கூடிவிட்டதாய் நிச்சயித்து அதினால் பின்னும் செறுக்குடையராயும், அனைவரு மிராமனுக் கினிது சொல்வாராயும், அனைவரும் பண்டசெய்ய ஆயத்தப்பட்டவராயும், அனைவரு மிராமனுக்கு நன்றிசெய்ய நினைப்பிட்டவராயும், பெருமனதோடு வருகின்றார்கள். 6

அப்பொழு தந்த வானரர் அனைவரும், ஆகாயத்திற் பாய்ந்து, நந்தனவனத்திற் கொப்பாய் கொடியும் செடியும் அடர்ந்த சிங்காரவனம் வந்து சேர்ந்தார்கள். 7

𑌯𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍।
𑌅𑌧𑍃𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑌮𑍍॥

𑌯𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌦𑌾 𑌦𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌃 𑌕𑌪𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃॥ ௯

𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌬𑌭𑍂𑌵𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍋𑌤𑍍𑌕𑌟𑌾𑌃।
𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌤𑌮𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍॥ ௧௦

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍।
𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌮𑌭𑍍𑌯𑌯𑌾𑌚𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌧𑍂𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾𑌃॥ ௧௧

𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌞𑍍𑌜𑌾𑌮𑍍𑌬𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍𑌕𑌪𑍀𑌨𑍍।
𑌅𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯 𑌦𑌦𑍌 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇॥ ௧௨

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍁𑌮𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌨𑍌𑌕𑌸𑌃।
𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾॥ ௧௩

𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍
𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍। 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌚𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍
𑌪𑍍𑌲𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍॥ ௧௪

அதுதான், ஒருப் பிராணியும் புகுதக் கூடாததாய், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இன்பம் தரும்படியாய், நன்ருய் காக்கப்பட்ட சுக்கிரீவ மஹாராஜாவின் மதுவனமென்பது. 8

எப்போதும், அதைக்காப்பவன், யாரென்ருல், ததிமுகனென்னுமோர் வானரன், மஹாத்மாவான சுக்கிரீவ மஹாராஜனுக் கம்மான். 9

வானர மஹாராஜாவுக்கு மிகவும் இஷ்டமான அவ்வனத்தில் அவர்கள் வந்துசேர்ந்து, கொஞ்சமும் அடங்காமல் ஆடத்தொடங்கினுர்கள். 10

அப்பொழுது அந்த வானரர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு பெரிதாய் அந்த மதுவனத்தைப்பார்த்து, மதுவைத் தரவேண்டுமென்று ராஜகுமாரனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். 11

பிறகு ராஜகுமாரனும், ஜாம்பவான் முதலான வானர வ்ருத்தாளை பாநம் பண்ணும்படிக்கு ஸம்மதித்து விடைதந்தார். 12

இவ்வாறு ஸம்மதித்து போகும்படி கட்டளையிடப்பட்ட வானரவீரர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டு கூத்தாடலானுர்கள். 13

பாடுவார் சிலர், புணியுவார் சிலர், ஆடுவார் சிலர், அலருவார் சிலர், வீழ்வார் சிலர், விளையாடுவார் சிலர், பாய்வார் சிலர், பிதற்றுவார் சிலர். 14

ஸர்வஸ்வம் கேஷு பா⁴வாஸ்யந்தே ஸர்வஸ்வம் கேஷு
பா⁴வாக்ரந்தே | ஸர்வஸ்வம் கேஷு பா⁴வப்ராபவந்தே ஸர்
வஸ்வம் கேஷு பா⁴வாரந்தே || கரு

த்ராஹிதா³ஹீங்கேஷு ஹித்ரவந்தே ஜ்ஞாதாநமாத்ரா
ணிவதந்திகேஷு | ஸ்ரீதயாகேஷு பா⁴ஷீணாயுவேமா
ஸ்ராத்ராஹாத்ராணாஹிஸம்வதந்தி || கசு

மாயந்தஸ்ந்ய: ப்ரஹஸஞ்ஜவைதி ஹஸந்தஸ்ந்ய:
ப்ரபா⁴ஷஞ்ஜவைதி | ராஷந்தஸ்ந்ய: ப்ரணாஷஞ்ஜவை
தி நாஷந்தஸ்ந்ய: ப்ரணஷஞ்ஜவைதி || கஎ

ஸாகாஷந்தஸ் கவிஸைந்யஸீ ந்யாப்ரவா
நோத்டஸகவேஷு | நவாத்ரகஸ்ரீஜ ப³ஹுவஸ்தே
நவாத்ரகஸ்ரீஜப³ஹுவத்யஷ்ட: || கஅ

தமேதாவநந்தஸ் வஸிஹக்ஷ்யாணம் த்ராஸம்ஷ்விஷ்வம்
ஸிதவத்ரவாஷ்யாநு | ஸஜீக்ஷ்யகோவாஷயிவக்ரநாஸா நி
வாரயாஸ்ஸஸவி:கவீம்ஷ்யாநு || ககூ

ஸமைத:ஷ்ரவ்யஸை: வஸிஹத்ஸ்யுஸ்நோ வநஸ்ய
மேரவா ஹஸிவீரவ்யஜ: | வகாஸ்ஹஞயொஸதிஸா த்ரதெ
ஜாவநஸ்யக்ஷாம் ப்ரதிவாநரெஸ்ய: || உ0

ஒருவர்க் கொருவர் கூடுவார் சிலர், ஒருத்தரோ டொருத்தர் நாடுவார் சிலர், ஒருவர்க்கொருவர் பேசுவார் சிலர், ஒருவரோடொருவர் கூடியாடுவார் சிலர். 15

சிலர் மரம் மரமாய்த் தாவுவார்கள்; சிலர் மரத்தின் நுனியிலிருந்து குதிப்பார்கள்; சிலர் அதிவேக சாலிகளாய் தரையிலிருந்து பெருமரங்களின் நுனிகளுக்குப் பாய்வர்கள். 16

ஒருவன் பாடிக்கொண் டிருக்கையில் ஒருவன் சிரித்துக்கொண்டு கிட்டும்; ஒருவன் சிரித்துக்கொண்டிருக்க மற்றொருவன் அழுது கொண்டே கிட்டும்; அழுதுக் கொண்டிருப்பவனை ஒருவன் தூண்டிக்கொண்டு கிட்டும், தூண்டுமவனை ஒருவன் கர்ஜித்துக்கொண்டே கிட்டும். 17

இவ்வாறு அந்த கவிக்குலம் மதுவைக்குடித்து மிதமிஞ்சின நெஞ்சும் செயலுமாய் தலைகீழாயிற்று. அதில் மதங்கொள்ளாதவராவது, திருப்தியடைதவராவது ஒருவருமில்லை. 18

இப்படி அவ்வனத்தைப்புசித்து, மரங்களி லிலைகளையும் மலர்களையு முதிர்த்து அழிக்கின்ற படியைத் ததிமுகனென்னும் வானரன்கண்டு சினமுற்று அவர்களைத் தடுக்கலுற்றான். 19

அப்பொழுது மதவெறி மிஞ்சிய அவர்கள் மிரட்ட, யாவர்க்கும் பெரியனாய். காவலாளியான ததிமுகனென்னும் ஹரிவீரன், வனத்தைக்காக்கும் விஷயத்தில் மிகவும் சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தன் வீறுபாடு தோற்ற யோசிக்கலானான். 20

𑌉𑌪𑌾𑌸𑌕𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟 𑌮𑌸𑍍𑌤𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌶𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌪𑌤𑌾𑌨 । 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤
𑌦𑍇𑌵𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌵 𑌜𑌗𑌾𑌮𑌿𑌨𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌕॥ ౨౧

𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌕 𑌸𑌂𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚
𑌤𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌪𑌾𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌷𑌿𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑌪𑌯𑍇
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌯𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑌮॥ ౨౨

𑌨𑌪𑍇𑌵𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌤𑌾𑌦𑌸𑌪𑌨𑌦𑌹𑌂𑌤 𑌸𑍍𑌤𑌪𑍇𑌶𑍍𑌚
𑌵𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌚𑌸𑌮𑌾𑌵𑌯𑌂𑌤𑌃 । 𑌮𑌦𑌾𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌂𑌤𑌂 𑌕𑌵𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌾
𑌮𑌹𑌾𑌵𑌨𑌂𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂𑌚𑌚𑌕𑍍𑌰𑌃॥ ౨౩

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣𑍇 - 𑌏𑌕𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

உடனே, சிலரையதட்டிக் கொடுமையாய்ச் சில சொன்னுன். பின்னும் சிலரை தாக்ஷிண்யமின்றி கைகளாலறைந்தான். மற்றும் சிலருடன்கூடி மாருடினுன். பின்னும் சிலரைக் கலந்து நல்வார்த்தை யுரைத்தான். 21

இப்படியவன் மேல்விழுந்து தடுத்தும், அவர்கள் பயமின்றி ஒன்றுகூடி அவனை வாய்வந்தபடிபேசி மிரட்டி, மதத்தின் மிகுதியால் இதில் குற்றமுண்டென்றுங் காணுமல், அவனை அலக்கழித்தார்கள். 22

மேலும், நகங்களால் பீறியும், பற்களால் பிடுங்கியும், கை கால்களால் மோதியும், இப்படி மதத்தினுல் அவனைப் பல்படியாலும் வருத்தி, வானரர்கள் யாவரும் பெரிதாயுள்ள அவ்வனத்தை யாதுமின்றி, ஒழிக்க யத்தனித்தார்கள். 23

அறுபத்தோராம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌹𑌰𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃॥
[illegible]॥
[illegible]। ௧

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍋 [illegible]॥ *
𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 [illegible]।
[illegible] 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾॥ *
[illegible]। ௨

[illegible] 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌾𑌃॥
[illegible] 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤॥
[illegible] 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌾𑌃॥
𑌜𑌗𑍍𑌮𑍁𑌰𑍍𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌦𑍀𑌵𑍇𑌗𑌵𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑍍॥ ௫

𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌲𑌾𑌨𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑌃॥ *
𑌅𑌤𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌟𑌵𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌮𑍈𑌥𑌿𑌲𑍀𑌮𑍍।
𑌪𑌪𑍁𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌧𑍁 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌸𑌵𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑌾𑌦𑌦𑍁𑌃॥ ௭

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌨𑌪𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍।
𑌤𑌾𑌡𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮 𑌶𑌤𑌶𑌃 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑍇 𑌤𑌦𑌾॥ ௮

அறுபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது வானரோத்தமனுன ஹனுமான், கலகப்பட்டிருக்கும் அவ்வானரர்களைப்பார்த்து "வானரர்காள்! நீங்கள் கவலையின்றி யதேஷ்டமாய் மதுபானம் செய்யுங்கள்; உங்களைத் தடுப்பவரை யான் தடுத்துவிடுகிறேன்" என்றுரைத்தார். $1\frac{1}{2}$

ஹனுமானுரைத்த அவ்வசனத்தை வானரர்கோன் அங்கதன் கேட்டு, ஸமாதானமாகவே பதில் சொல்லுகிறார்:—வானரர், மதுவைப் பருகட்டும்; அரசன் குறை முடித்த அனுமன்சொல் எனக்கு உத்தேசியமானது; அது தகாத செயலேயாயினும் செய்யலாயிருக்க, இக்காரியத்திற்கென்ன? $3\frac{1}{2}$

அங்கதன் முகத்தில் இந்த வாக்கியத்தை வானரர் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்து, நல்லது! நல்லது! என்று அவரைக் கொண்டாடினர்கள். $4\frac{1}{2}$

அநந்தரம் (ததிமுகனுல் துறத்தப்பட்டிருந்த) வானரரெல்லாம் அங்கதனைக் கொண்டாடிக்கொண்டு மதுவனத்தை நோக்கிப் பெருக்காறுபோ லோடினர்கள். $5\frac{1}{2}$

இப்படி மதுவனத்தில் புகுந்து அங்குள்ள காவலாட்களைத் தங்கள் வீரத்தால் புடைத்து, மைதிலியைக் கண்டுங் கேட்டும் போந்தமைகொண்டு மிகச்செருக்கி (அங்கதன்) உத்திரவும் பெற்றமையால் அவ்வானரர்களெல்லாரும், இனிய கனிகளையருந்தி மதுவையும் பருகினர்கள். 7

மீளவும் வனத்தைக்காப்பதில் சிரத்தையுடைய பலர்கள் எதிர்க்க, அவர்களை யாவருங்கூடி மேல்விழுந்து வெகுசா யடித்தார்கள். 8

𑌮𑌧𑍂𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌭𑌿𑌃𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌪𑌿𑌬𑌂𑌤𑌿 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌘𑍍𑌨𑌂𑌤𑌿 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌪𑌰𑍇॥ ௯

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌂𑌤𑌿 𑌮𑌧𑍂𑌨𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌪𑌿𑌂𑌗𑌲𑌾𑌃।
𑌮𑌧𑍂𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌚𑍍𑌚 𑌜𑌘𑍍𑌨𑍁𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑌟𑌾𑌃॥ ௧௦

𑌅𑌪𑌰𑍇𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑍇𑌤𑍁 𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂𑌚𑌮𑌦𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑍇𑌰𑌤𑍇॥ ௧௧

𑌉𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌤𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑌾𑌃 𑌮𑌧𑍁𑌮𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌤𑍍।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌂𑌤𑌿𑌚𑌤𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌖𑌲𑌂𑌤𑌿𑌚𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇॥ ௧௨

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑍇𑌡𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍂𑌜𑌂𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌤𑍍।
𑌹𑌰𑌯𑍋𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾𑌮𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇॥ ௧௩

𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌂𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌂𑌤𑌿𑌚𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍।
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌦𑌂𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑍍𑌯𑌂𑌤𑌿𑌚𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍॥ ௧௪

𑌯𑍇𑌪𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑌧𑍁𑌪𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁।
𑌤𑍇𑌪𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌭𑍀𑌮𑍈𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌶𑍋𑌗𑌤𑌾𑌃
𑌜𑌾𑌨𑍁𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌃॥
𑌅𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍𑌪𑌰𑌮𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌾 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑌂𑌵𑌚𑌃॥ ௧௫

பலரொன்றுகூடி கைகளால்பிழிந்து பதக்குத்தேனை யொருமிடறாய் குடிப்பர்கள்; பின்னும் சிலர் கூண்டைக் கிழித்து (தேனைச்சிதற) விடுவர்கள். 9

தேன்போல் நிறமுடைய பின்னும் சிலர், தேனைக் குடித்து மிகுதியைப் பாழாக்குவர்கள். மற்றும் சிலர் கொழுப்பினால், தேன்மெழுக்கை யெடுத்து ஒருவர்க் கொருவர் அடித்துக் கொள்ளுவர்கள். 10

சிலர் மரத் தடிக்கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந் தார்கள்; கேவலம் மதத்தினால்களைத்த மற்றும் சிலர், இலைகளைப்பரப்பி அதில்படுத்துக் கிடந்தார்கள். 11

மதுவைக்குடித்துக் கொழுத்துப் பிச்சேறிய பின் னும் சிலர், களிப்பிற்குப் போக்குவீடாக ஒருவர்க்கொரு வர் தள்ளிக்கொண்டும் இடறிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். 12

சிலர் ஸிங்கநாதம் செய்வார்கள்; சிலர் சந்தோஷத் தால் கீச்சுக்கீச்சென்பர்கள்; சிலர் மதத்தின் மிகுதியால் தரையிற்கிடந் துறங்குவர்கள். 13

சிலர் (சொல்லத்தகாத தொன்றைச்) செய்து சிரிப் பர்கள்; சிலர் பின்னுமோர் (அசட்டுச்செயலைச்) செய் வர்கள்; சிலர் சிலவற்றைச்செய்து சொல்லிக் கொள்வர் கள்; சிலர் அதைச்செய்ய ஒருப்படுவர்கள். 14

ததிமுகனைச் சேர்ந்த சேவகர்கள் யாவருண்டோ அவரெல்லாம் அந்த வானரரால் எதிர்க்கப்பட்டு மூலை மூலையா யோடிவிட்டார்கள். 15

சிலர் முழங்கால்களைப் பிடித்திழுத்து அபான துவா ரத்தைக் காட்ட அதனால் மனங்கொதித்து சில சேவகர் கள் ததிமுகனிடம் சொல்லிக்கொண்டார்கள். 16

ஹநஞ்ஸதாஃத்வஶெ ஹருதம்ஷயாவநம்பவுாக|
வயம்வஜா நாஹி:க்ஷ்யஷா தெவஸா ஶரும்வஃஶிருதா:॥ கஎ

தவிதாஃபிஶாவ:க்ஷாஜா வநவஷ்ருவா நா:|
ஹதம்ஷயாவநம்ஶ்ரூகாவஸாம் த்வயாஸாஸ்ஸதாநுஹரீநு॥ கஅ

ஜஹாஶஹாதஶஹாஜா வாநநாநுபவுஃவிருதாநு|
பவெநவாரயிஷ்யாஜஸா ஷயாஹக்ஷயவிதாவயழ॥ ககூ

ஶ்ரூகாஃயிஶாவஷ்யூஃம் வவநம்வாநாஷருஹா:|
வாநவீருணாஷயாவநம் தெவெநவஸஹஸாயயா: உ0

ஸஜ்யெவெஷாம்ஃயிஶாவ: வ்ருஶ்யஹ்யதாஸாதா॥|
ஸஹ்யாவவெஶெந தெவஸவெருஷவம்ஶஸா:॥ உக

தெஶியா:வாஃவஸாம்ஷ்வாவி வவல்தாம்ஷ்வாவிவாநா:|
ஶ்ரூஹிகாஹ்யஶஸாநுக்ஷாஜா யத்ருதெகவிகம்ஜா:॥ உஉ

தெஷ்வாஸிவவநம்வீணா ஹ்யஃயெஷ்வவஸஜ்யதக|
கூாயாஹ்யஹ்யாவந்த ஸாவதாவுஶியாயயா:॥ உங

வ்ருக்ஷஸாம்ஷ்யதவுஷாம்ஷ்வ வாநநாநுபவுஃவில்தாநு|
கஹ்யக்ஷாஸம்ஷ்வதொவீணா: வாவுாஷ்ருஸஹஶ்ரூஶ:॥ உச

"ஹனுமான் கொடுத்த வரத்தின் பலத்தால் மது வனம் முற்றும் கெடுத்துவிட்டார்கள். அதுகிடக்க, எங்களைக்கூடவன்றே முழங்கால்களிற் பிடித்திழுத்து, ஆசனத்தைக் காட்டினார்கள்." 17

உடனே அந்த ததிமுகனென்னும் தோட்டக்காரன் கோபங்கொண்டு, வனமழிந்ததையுங்கேட்டு, அவர்களையும் ஆறியிருக்க நியமித்தான். 18

"இங்கு வாருங்கள் போவோம்; பலத்தில் கொழுத்து மதுவைக் குடிக்கின்ற வானரரை நமது பலத்தைக் கொண்டு தடுத்துவிடுவோம்." 19

இவ்வா றியம்பிய ததிமுகன் சொல்லை (காவலாளிகளான) வானர வீரர் கேட்டு, மீளவும் வேகமாயந்த மது வனத்திற்கே சென்றார்கள். 20

அவர் நடுவில் ததிமுகன், தன் பலத்தினால் ஓர் மரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டோட, அவர்களும் அப்படியே தொடர்ந்தோடினார்கள். 21

அவர்களும், கற்களையும், மரங்களையும், மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த வானர வீர ரிருப்பிடத்திற்கு சினத்துடன் எதிர்த்தோடினார்கள். 22

தங்கள் தலைவன் சொன்னசொல்லைத் தலையில்தரித்து, ஆச்சா, பனை, பாறை இவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்தோடினார்கள். 23

இப்படி யந்த வனபாலர்கள், மரங்களிலும் தரையிலுங் கிடந்த பலத்திற்கொழுத்த வானரரைச் சூழ்ந்து மடக்கிக்கொண்டார்கள். 24

𑌸𑍁𑌧𑌦𑍍𑌯𑌷𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌿𑌮𑍁𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍁𑌜𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌵𑍁𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌃।
𑌸𑍁𑌹𑍃𑌯𑌾𑌵𑌂 𑌤𑌵𑍇𑌵𑍇𑌭𑍇𑌨 𑌹 𑌨𑍁𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍁𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑌾॥ ௨௫

𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁 𑌮𑌾𑌵𑌤𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍।
𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌹𑍃𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌵𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌦𑌃॥

𑌮𑌦𑌾𑌂𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌵𑍇𑌵𑍈𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌮𑌦𑍇 𑌤𑌿𑌸𑌃।
𑌸𑍁𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁 𑌵𑍇𑌭𑌵𑌸𑍍𑌸𑍁𑌯𑌾𑌤𑌵𑍇॥ ௨௭

𑌵𑌸𑌹𑍍𑌨𑌬𑌾𑌹𑌪𑍍𑌰𑌵𑍁𑌹𑍁𑌰𑍇𑌜𑌾 𑌵𑌿𑌹𑍍𑌵𑌲𑌵𑍇𑌸𑍍𑌤𑌾𑌣𑌿𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃।
𑌮𑍁𑌮𑍋𑌹𑌸𑌹𑌸𑌾𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌮𑍁𑌹𑌪𑍍𑌰𑌤𑍁𑌕𑌵𑌿𑌕𑍁𑌂𑌜𑌰𑌃॥( )

𑌸𑌸𑌮𑍋𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑍁𑌜𑍋𑌨𑌾𑌜𑌮𑌤𑍁𑌲𑌃।
𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌸 𑌦𑌂𑌵𑍇𑌨𑌯𑍁𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍॥ ௨௯

𑌸𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌮𑍁 𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑌵𑌪𑍍𑌰 𑌨𑍈𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌨𑌰𑌷𑌪𑍍𑌰𑌹𑌃।
𑌉𑌵𑌾𑌵𑍈𑌕𑌾𑌂 𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍃𑌹𑍃𑌤𑍃𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍁𑌵𑌾𑌭𑌤𑌾𑌨𑍍

𑌵𑍇𑌤𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍁𑌭𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍋 𑌹𑌤𑌰𑍇𑌨𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍁𑌲𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌃 𑌸𑌹 𑌰𑌾𑌮𑍇𑌣 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿॥ ௩௧

𑌸𑌵𑌂𑌵𑍈𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌦𑍇𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑍇
𑌸𑍁𑌮𑍇𑌷𑍀𑌪𑌵𑌦𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌨𑍍॥ ௩௨

அநந்தரம், ததிமுகன் சினந்து வந்தானென்பதைக் கண்டுகொண்ட ஹநுமான் முதலிய வானரர்கள், வேகமாய் அவனை யெதிர்த்தோடி வந்தார்கள். 25

அதில் அங்கதன் சினந்து, மரமுங்கையுமா யோடி வருகின்ற பலவானும் தனக்குப் பெரியனுன ததிமுகனைக் கைகளால் ஓங்கி யறைந்தார். 26

மதத்தினுல் அங்கதன் மதிகலங்கி யிருந்தமையால் 'இவன் எனக்குப் பெரியவன்' என்று மதியாமல் உடனே அவனைத் தரையில்தள்ளி பலமாய் குமுக்கி விட்டார். 27

வீரனும் வானரோத்தமனுன அந்த ததிமுகனும் கைகால் புயங்கள் முறிந்து, பிரமித்து, இரத்தம் சிந்த ஒரு முஹூர்த்தம் உடம்புதெரியாமல் மூர்ச்சித்துக் கிடந்தான். 28

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த ராஜன்மாமன் தெளிந்தெழுந்து, மதுவினுல் மதிகெட்ட மந்திகளைச் சினந்து தடிகொண்டு தடுத்தான். 29

உடனே அந்தவானரசிரேஷ்டன் எப்படியோ அவர்களிடத்தில் விடுபட்டு, ஏகாந்தத்தில் தன்னிடம்வந்த தன் சேவகர்களுக் கிஃதுரைத்தான். 30

"இவர்கள் கிடக்கட்டும்; நமது நாதன் சுக்கிரீவனென்னும் பெருங்கழுத்தோன், இராமனுடன் கூடி விளங்குமிடம் போவோம் வாருங்கள். 31

இளவரசான அங்கதன் செய்த குறையாவும் சொல்வோமாயின், உடனே சினங்கொண்டு வானரரையெல்லாம் வதித்துப் பொகடுவர். 32

இஷ்டம் மது⁴வநம் ஹ்யேதத் ஸுக்³ரீவஸ்ய மஹாத்மந:।
பித்ருபைதாமஹம் தி³வ்யம் தே³வைரபி து³ராஸத³ம்॥ ( )

ஸவாநராந் கிமாந்து ஸர்வாந்து மது⁴பாநக³தாந் ஸ்வயம்।
பாதயிஷ்யதி த³ண்டே³ந ஸுக்³ரீவஸ்ஸஹ ராஜ்ஞயா॥ ௩௪

வத்⁴யா ஹ்யேதே து³ராத்மாநோ ந்ருபாஜ்ஞாபரிபா⁴விந:॥
அமர்ஷப்ரப⁴வோ ரோஷ: ஸப²லோ நோ ப⁴விஷ்யதி॥ ௩௫

ஏவமுக்த்வா த³தி⁴முகோ² வநபாலோ மஹாப³ல:।
ஜகா³ம ஸஹஸோத்பத்ய வநபாலைஸ்ஸமந்வித:॥ ௩௬

நிமேஷாந்தரமாத்ரேண ஸ ஹி ப்ராப்தோ வநாலய:।
ஸஹஸ்ராம்ஶுஸுதோ தீ⁴மாந் ஸுக்³ரீவோ யத்ர வாநர:॥

ராமம் ச லக்ஷ்மணம் சைவ த்³ருஷ்ட்வா ஸுக்³ரீவமேவ ச।
ஸமப்ரதிஷ்டா²ம் ஜக³தீமாகாஶாந்நிபபாத ஹ॥ ௩௮

ஸ நிபத்ய மஹாவீர்ய: ஸர்வைஸ்தைந் பரிவாரித:।
ஹரிர்த³தி⁴முக²: பாலை: பாலாநாம் பரமேஶ்வர:॥ *

ஸ தீ³நவத³நோ பூ⁴த்வா க்ருத்வா ஶிரஸி சாஞ்ஜலிம்।
ஸுக்³ரீவஸ்யாஶு தச்சரணௌ ப்ரணம்ய ஶிரஸாத³த³ம்॥ ( )

இதி ஶ்ரீமத்ஸுந்த³ரகாண்டே³ - த்ரிஷஷ்டிதமஸ்ஸர்க³:॥

ஏனெனில்:—தேவர்களுக்குக்கூட அணுகவொண்ணாததாய், தலைமுறை தலைமுறையாய் வந்த ரமணீயமான இந்த வனம், சுக்கிரீவ மஹாராஜனுக்கு மிகவும் இஷ்டமானது. 33

ஆகையா லவர், தேனுக்காசைப்பட்டு தேஹத்தைத் தோற்கப்போகின்ற இந்த அற்பாயுஸ்ஸுக்களை யெல்லாம் இஷ்டமித்திராளுடன் தடிகொண்டு மாட்டித் தொலைத்து விடுவர். 34

அரசனாணையை மீறிய இவ் வரட்டர்களை அழிக்க வேண்டும்! பொறுக்கக் கூடாமல் நமக்குண்டான கோபம் பலிக்கக் காலம்வந்தது." 35

இவ்வாறு அந்த மஹாபலவான் ததிமுகன் காவலரைப் பார்த்துச் சொல்லி, உடனே அவர்களோடு அதிவேகமாய் கிளம்பிப் போனான். 36

உடனே சூரியன் சேயனாய் புத்திமானாகிய சுக்கிரீவனிடத்திற்கு கணப்பொழுதில் வந்து கிட்டிவிட்டான். 37

அநந்தரம், இராமன், இலக்ஷ்மணன், சுக்கிரீவன் அம் மூவரும் கூடியிருக்கக்கண்டு அவ்விடத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து திடீரென்று வீழ்ந்து தரையோடு தரையாய்க் கிடந்தான். 38

இப்படி அதிவீரனாய், வனபாலருக்குப் பதியாய் விளங்கு மந்த ததிமுகன், வனபாலருந் தானுமாய் சிரத்தில் கரங்குவித்து சுக்கிரீவ மஹாராஜர் திருவடியில் முடியிட்டு எளிமை தோற்றக் கிடந்தான். 40

அறுபத்திரண்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌤𑍋𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌂𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌃।
𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌵𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌹𑍃𑌦𑌯𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌦𑍁𑌵𑌾𑌚𑌹॥ ௧

𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃𑌪𑌤𑌿𑌤𑍋𑌮𑌮।
𑌅𑌭𑌯𑌂𑌤𑍇𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑍀𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௨

𑌸𑌤𑍁𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍇𑌣𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯𑌸𑍁𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂𑌦𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥

𑌨𑍈𑌵𑌰𑍍𑌕𑍍𑌷𑌰𑌜𑌸𑌾𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌪𑌿𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾।
𑌵𑌨𑌂𑌨𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂𑌹𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌃॥ ௪

𑌏𑌭𑌿𑌃𑌪𑍍𑌰𑌧𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌵𑌨𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌮𑌧𑍂𑌨𑍍𑌯𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌿𑌚॥ ௫

𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇।
𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍌𑌵𑍈𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌹𑌿।

𑌇𑌮𑍇𑌹𑌿𑌸𑌂𑌰𑌬𑍍𑌧𑌤𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌧𑌰𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃।
𑌵𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑍈𑌃

அறுபத்துமூன்றும் ஸர்க்கம்

அநந்தரம், தலையில்வணங்கி தரையிற்கிடந்த ததிமுகனை, வானரர்கோன் கண்டதும் நடுநடுங்கி, வருமாறு வார்த்தையொன்றை வாய்ந்துரைத்தார். 1

எழுந்திரு மெழுந்திரும்; ஈதென்ன! என்காலில் தாம்வீழ ஏதுவென்ன? வீர! பயப்படவேண்டாம்; சிறிதும் விடாமல் செய்தியை முற்றும் செப்புவீராக. 2

என்றிப்படி மஹாத்மாவான சுக்கிரீவன் தேற்றத் திடனுற்று, மிகவும் புத்திசாலியான ததிமுக னெழுந்து இம்மாற்ற முரைத்தான். 3

அரசே! ரிக்ஷரஜஸ் என்னும் உந்தகப்பனுவது, உங்களண்ணன் வாலியாவது, நீராவது இதுவரையில் மதுவனத்தை இஷ்டப்படி புசிக்க விட்டதுண்டோ! அப்படிப்பட்டது வானரர் கையிலகப்பட்டு முற்றும் புசிக்கப்பட்டது. 4

வானரர்கள், இந்த வனபாலர்கள் தடுத்தும் இவரைக்கணிசியாது, (கனிகளை) அருந்தியும் தேனைப்பருகியும் போந்தார்கள். 5

சிலர் தேன் சிட்டத்தைச் சிதைத்தும், சிலர் புசித்தும், சிலர் தடுத்தவர்க்குப் புருவத்தைச் சுடித்தும் காட்டுகிறார்கள். 6

தடுக்கப்போன விடத்தில் அந்த வானரர்கள் சினத்துடன் புடைக்கப் புடையுண்டு, அவ்வனத்திலிருந்து வெருண்டோடி வந்தவர்க ளிதோ பாருங்கள். 7

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍 𑌬𑌹𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍
𑌷𑌭𑌃।
𑌸𑌂𑌰𑌕𑍍𑌤𑌨𑌯𑌨𑍈𑌃𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌧𑌰𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௮

𑌪𑌾𑌣𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌹𑌤𑌾𑌃𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍇𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁𑌭𑌿𑌰𑌾𑌹𑌤𑌾𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂𑌚𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௯

𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑍇 𑌹𑌤𑌾𑌶𑍍𑌶𑍂𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌰𑌿।
𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ௧௦

𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭𑌮𑍍।
𑌅𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌵𑍀𑌰𑌹𑌾॥ ௧௧

𑌕𑌿𑌮𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌵𑌨𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃।
𑌕𑌂𑌚𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌭𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍॥ ௧௨

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾।
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍁𑌵𑌾𑌚𑍇𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑌃। ௧௩

𑌆𑌰𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌵𑍀𑌰𑍋 𑌦𑌧𑌿𑌮𑍁𑌖𑌃𑌕𑌪𑌿𑌃।
𑌅𑌙𑍍𑌗𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍈𑌰𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌧𑍁 𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌃॥
𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌶𑌾𑌮𑌾𑌗𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌰𑌿𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑍈𑌃॥ ()

ஹே வானரோத்தம! வீரர்களான வானரர்கள் பல ராய்ச்சினந்து கண்கள் சிவக்கக் கடியும்போது, இவர்க ளெவ்வளவு, பறந்து விட்டார்கள். 8

சிலரைக் கைகளால் அறைந்தார்கள்; சிலரை கால்க ளாலுதைத்தார்கள்; சிலரைத் தங்களுக் கிஷ்டமானபடி யிழுத்து ஆஸனத்தைக் காட்டினார்கள். 9

சூரரான இவர்கள், தாம் ஒரு நாதனிருக்கும்பொ ழுது இப்படிப்புடை யுண்டார்கள். மதுவனமோ முழு தும் மனம்போன வண்ணமாய் புசிக்கப்பட்டது. 10

இவ்வாறு விண்ணப்பம் செய்யும்பொழுது, செற்று ரைச் சிதைக்கவல்லவராய், அதிமேதாவியான இளைய பெருமாள், மஹாராஜரைக் கேட்கின்றார்:— 11

“அரசே! இந்த வனத்தைப்புரக்கும் குரக்கன் வந்த காரணமென்ன? எவ்விஷயத்தை உத்தேசித்து இப்படி விசனப்படுகின்றான்.” 12

[இளையபெருமாள் தாமும் கூட இருக்கையில்தானே சொல்லும் விஷயத்தைக் கேட்கின்றமையால், அவன் ஏகாந்தமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டானென் றேற்படு கிறது.]

இவ்வாறு மஹாத்மாவான இளையபெருமாள்கேட்க, வார்த்தையில் வல்லவரான சுக்கிரீவனதற்கு பதிலுரைத் தார். 13

ஐய லக்ஷ்மண! ததிமுகனென்பா னிவ்வீரன், “தென் திசையைத்தேடிவந்த அங்கதன் முதலிய வானரவீரர்கள் (மதுவனத்தையழித்து)மதுவைக் குடித்தார்கள்” என்றார்.

नैषामकृतकृत्यानामीदृशस्स्यादुपक्रमः॥ *
आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः।
धर्षितं च वनं कृत्स्नं भक्षितं च वानरैः॥ ௧௭

वनं यदाभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः।
दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता॥ *
न ह्यन्यस्साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः॥

कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन्वानरपुङ्गवे॥ *
व्यवसायश्च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम्॥ ௧௮

जाम्बवान्यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः॥ *
हनूमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा। ௧௯
अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हतं मधुवनं किल॥ *
वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः।
एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरया गिरा॥ *
नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः॥ ௨௧
दृष्टा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः॥ *
अभिगम्य तथा सर्वे पिबन्ति मधु वानराः॥ ௨௨
न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्-
षभ॥ *
वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्वनौकसः॥ ௨௩

குறித்தகாரியம் ஆகாதபக்ஷத்தி லிம்மாதிரி ஆரம்பிக்கமாட்டார்கள்; என்று நினைக்கிறேன். ஆகவேதான், வந்தவுடனே மதுவனத்திற் புகுந்து அதையழித்து, அதிலுள்ள மதுவையும் குடித்தார்கள். 16

வனத்தை யெப்பொழுது அழித்தார்களோ, அப்பொழுது காரியமும் சாதித்தார்கள்; அதாவது:—தேவியைக்கண்டார்கள்; ஸந்தேஹமில்லை; அதுவும்ஹனுமானைத் தவிர வேறொருவராயிருக்கமாட்டார்கள். இக்காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு அவரைத்தவிர மற்றவர்க்குத் திறமைபற்றாது. 17½

அந்த வானரோத்தமனிடத்தில், காரியத்தை முடிக்குந்திறமையும், புத்தியும், ஊக்கமும், வீரியமும், கல்வியும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. 18½

எவ்விஷயத்தில் ஜாம்பவான் மந்திரியாய், அங்கதன் சேனைத்தலைவனாய், ஹனுமான் ரக்ஷகராய் விளங்குகிறார்களோ அது பிசகுவதில்லை. 19½

அங்கதன்முதலிய வீரர் வனத்தையழிக்க, அதைத் தடுக்கப்புக்கு, அவர்கள் காலாலுதைக்க, அச்செய்தியைச் சொல்வதற்காக சுபமானவாக்குடன் வந்த இவர், ததிமுகனென்று பெயர்பெற்றவர். 21½

அகப்பட்டாள் சீதை! பெருந்தோளுடைய லக்ஷ்மண! இதில் ஸந்தேஹமில்லை; யதார்த்தம்பார்க்க; ஆகவேதான் வானரரெல்லாம் வனத்திற்புகுந்து மதுவைக் குடிக்கின்றனர்? 22½

வானரர்களென்ன ஸாமானியரா! மிகவும் தெரிந்த மஹான்கள். அப்படிக்கிருக்க, தேவியைக்காணாது வரம் பெற்றதிவ்வியமான மதுவனத்தை அழிக்கமாட்டார்கள்.

ததஃ ப்ரஹ்ருஷ்டோ ப⁴ரதோ த்³ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணஸ்ஸஹராக⁴வ꞉॥ *
ஶ்ருத்வா கத²ம் ஸுமது⁴ராம் வாணீம் ஸத்யபராக்ரமஸ்ய ததா²॥
ஆஹ்ருஷ்ய தஸ்ய ராமோ லக்ஷ்மணஸ்ஸஹபா⁴வ꞉॥ உரு

ஶ்ருத்வா தயோஸ்து வசனம் ஸத்யஸந்த⁴ஸ்ய ப்ரஹ்ருஷ்ய ச।
வசனம் ச ததா³ ராக்ஷ்யம் ஸத்யவ்ரதஸ்ய ப்ரபா⁴ஷத॥ உசு

ஸ்நேஹாத் ஸாஹஸம் த்³ருஷ்டம் வசனம் தஸ்ய தத்த்வத꞉।
ஶத்ருக⁴ம் ஸ்ம ஸர்வம் ச ஶக்திதம் ஸத்யதத்த்வத꞉॥ உஎ

இத்யுக்த்வா ஸஹஸா ராமோ ப்ரயாணாய மானஸம்
ஸ்தா²பயாமாஸ ராக⁴வ꞉। க்ருஷ்ணம் ஸத்யாஸ்ரமாய ஸஹ
ராக⁴வாப்⁴யாம் ஶத்ருக்⁴னஸ்ததா³ மஹாமனா꞉॥ உஅ

ஸ த்³விதீயே ஸஹ ப்ரஹ்ருஷ்டோ ரணகோவித³ த்³ருஷ்ட்வா
ஸீதாயா꞉ பாவனம் ராஜா। ஶத்ருக்⁴னம் ஹ்ருஷ்ட꞉ புனர்விஷ்ய பாண்டு³ராஸனம் ஶோபி⁴
மாதரம் நந்த³॥ உகூ

இதி ஶ்ரீமது³த்தரகாண்டே³ - த்ரிஷஷ்டிதம꞉ ஸர்க³꞉॥

உடனே தருமாத்மாவான பெருமாளும் மஹாபலவானான இளையபெருமாளும் களித்து, செவிக் கினிய செஞ்சொல்லைச் சுக்கிரீவனுரைக்கக் கேட்டு இருவரும் விசேஷமாய் ஆனந்தித்தார்கள். 25

ததிமுகன் முகத்தி லிம்மொழியைக்கேட்டு சுக்கிரீவன் களித்து, மீளவும் அந்த வனபாலனைப்பார்த்து இஃதுரைத்தார். 26

காரியத்தை முடித்தபின் அவர்கள் புசித்தாரெனக் கேட்டு மிகவும் களிப்புற்றேன்; அவர்களையும் பொறுத்தேன்; சொன்னதைச்செய்தவர் செயல் யாவும் பொறுக்கற்பாலது. 27

சிங்கம்போல் செறுக்குடைய அனுமன் முதலிய அக்குரக்கர்களை விரைவிற்காண விரும்புகின்றேன்; காரியத்தைத்தலைகட்டிய அவர், இராமலக்ஷ்மணருடன் கூடிக்கொண்டு ஸீதையை மீட்கும் விஷயத்தி லென்சொல்லுகிறார்களோ அதையும் கேட்க விரும்புகிறேன். 28

பிரீதியினால் பரந்துள்ள திருக்கண்களையுடைய ராஜகுமாரர்களை மஹாராஜர் கண்ணுற்று தங்காரியம் கூடித்தென்று ஸந்தோஷித்து, அங்கமெங்கும் மயிர்பொங்க, காரியஸித்தி கையிலகப்பட்டதாய் நினைத்துக் களிகூர்ந்தனர். 29

அறுபத்துமூன்றும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஶ்ரீதத்த்வாந்நாரண்யே - பதாஷ்ஷஷ்டிதஶ்லோகா:॥

ஸாத்ரீ வெவெணவரா த்தஸா ஹ்யஷாஜயிரவேஃவி:।
ராவவம் யக்ஷணம் சைவ ஸாத்ரீ வம் வாஹ்யவாஜ்யக॥ ௧

ஸப்ரணவ்யவஸாத்ரீ வம் ராவவள வஹோரமவள்।
வாநவேஸ்ஹிசைதஸ்ஸாபெரெ தி௴வெரவொதப்வாதஹ॥

ஸயயெவாமத:வெபெவடும் தயெவகுஸிதம்மத:।
நிவத்ய மமநாஹுபுளே தவநம்ப்ரவிவெஶஹ॥ ௩

ஸப்ரவிஷாரயாவநம் ஜஜஶ௴ஹஸிய புயவாநு।
விஜஜாநாத்ரிதாநுஸவடுாநு ஹெராநாநுயபுஜகழ॥ ௪

ஸதா நாவாமரஶீரொ பஹ்வாகுரவடுாஞ்ஜஷிழ।
உவாவவவநம் ஶுக்ஷ்ண ரிஜம் ஹ்யஷ்டவஜம் மஜழ॥ ௫

ஸளவ்ய ரொஷொநகுதடுவெயா யஜெஹிரஹிவாஸிதா:।
ஜஜ்ஞாநாத்ரக்ஷிஹி:செராயா ஹுவம் த:ப்ரதிஷெயிதா:॥ ௬

யாவராஜக்ஷஶீஶஸ்ஸு வநஸ்யாஸ்யஹோரவக்ஷ।
ளவ்யடுாதுபெவடும் க்ருதொதெஷ ஷும் ஹவாநு க்ஷம்தா
ரஹ௴தி॥ ௭

க்ருவ்யாதம் ஹியாமக்ஷா விதஸ்யவ்யஸ்யதவாநவ।
ஜஹொவயாதம் ஸவெ௴ஷா ஜெதஷாம் வநவாஸிணாழ॥

அறுபத்துநான்காம் ஸர்க்கம்

ஸுக்கிரீவனிப்படி சொல்லக்கேட்ட ததிமுகன் ஸந்தோஷித்து, இராகவனையும், இலக்குமனையும், சுக்கிரீவனையும் தாள்பணிந்தான். 1

இப்படி யவரைப்பணிந்து உடனே, அந்த சூரரான வானரரோடு வனத்தின்வழியே கிளம்பி போகலுற்றான்.

அவன் எப்படி வந்தனனோ அப்படியே வேகமாய்ச் சென்று, ஆகாயத்திலிருந்து புவியில் குதித்து மதுவனத்தில் புகுதலுற்றான். 3

வனத்திற்புகுந்து, அங்கு, மதம்தெளிந்தெழுந்து, மதுபானத்திற்கு அநுபானமாகக் குடித்தநீரை, வானரர் யாவரும் உத்ஸர்க்கம் செய்துகொண்டிருக்கக் கண்டான்.

உடனே அவர்கள் ஸமீபத்திற் சென்று கைகள் கூப்பி, அந்த வீரன், அங்கதனைப்பார்த்து மெதுவாயொருவார்த்தை மகிழ்ந்து சொன்னான். 5

ஐய! இவர்கள் தடுத்ததைப்பற்றி கோபம் கொள்ளற்க; தெரியாமையாலிந்த வனபாலர்கள், தங்களைச் சினந்து தடுத்தார்கள். 6

வல்லவ! யுவராஜனான தாம் இவ்வனத்திற்கு யஜமானனாயிருக்க, மூடத்தனமாய் முன்பு பிழை செய்யப்பட்டது; அதைத்தாம் பொறுத்தருள வேண்டும். 7

ஏதிப்படி சொல்வதெனில்:—குற்றமிலீர்! வானரர்கள் யாவரும் இங்கு வந்திருக்கும் செய்தியை தங்கள் சிற்றப்பனுக்கு யான்போய் தெரிவித்தேன். 8

ஸகுவ்தா ஜமனம் ஶ்ராகூா ஸஒஹஹிஹஸிய புயஒவை:।
ப்ரஹ்ருஷ்டேன தாராஷ்டாஸள வசனம் ஶ்ராகூா ப்ருய
ஷிதழ॥ ௰

ப்ரஹ்ருஷ்டோ ஜோம் விதத்வ்ருஷ்டே ஸாதீ்ரவோவாநரேஶ்வர:
ஶீவ்ரும் ப்ரேஷய ஸவரம் ஸ்தா நிகிரோவாவ்வாகமிதுவ:॥

ஶ்ராகூாஜயிதொவவஸ்யஜம் வசனம் ஶ்ருகுஷ்ஜம் ஜஜ:।
கப்ருவீ தாநுஹஸிஶோஷா வாக்யம் வாக்யவிஶாரத:॥ ௧௧

ஶம்கேஶ்ரோதாயம் வ்ருத்தாம்தோ ராஜேண ஹஸியபுய
வா:।
தகக்ஷஜம் நேஹநஸ்ஸாதரம் க்ருதகாயெவரம் தவா:॥ ()

வீகூாஜயாயஶாகாஜம் விஶ்ராம்தாவநவாஸிண:।
கிம்ஶேஷம் ஜஜநம் தத்ர ஸாதீ்ரவோய தத்ஜேஜராஜ:॥ ௧௨

ஸவெயஶாஜோம் வக்ஷ்யம்தி ஸஜேத்ய ஹஸியபுயவா:।
தஶாஸிகதராகதுவ்யே ஹவஹ்ரீவரவா நஹழ॥ ௧௩

நாஜ்ஞாவயிதாஜீஶோஹம் யாவராஜோஹ்ரியஜ்வ்ருஷி।
சுயா ஸ்தும்க்ருதகஜுரணோ யபுயம் யஷயிதாம் ஜயா॥ ௧௪

ஶ்ராவதஶ்ஸ்ராம் ஜஜஸ்யைவம் ஶ்ராகூாவசநஜ்வ்யயழ।
ப்ரஹ்ருஷ்டஜநஸோவாக்ய ஜிஜஜபுவாவதுநளகஸ:॥ ௧௫

அவர், இந்த வானரர்களுடன்கூடி தாம்வந்த செய்தியைக்கேட்டு களிப்புற்றவராய், வனமழிந்ததெனக்கேட்டும் சினங்கொண்டாரில்லை. 9

வானரர்கோனான சுக்கிரீவ மஹாராஜன், மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு "அவர்கள் யாவரையும் விரைவிலிங்கு வரச்செய்வா" யென் வெனக்குரைத்தார். 10

இங்ஙனம் மெதுவாய் உரைத்த ததிமுகன் சொல்லை வானரோத்தமனாய் வார்த்தை யறிபவரில் சிறந்தவரான அங்கதன் கேட்டு, அவர்களைக்கூவிச் சொல்லுகின்றார். ()

அரிக்குலத்தலைவர்காள்! இராமனுக்கிச்செய்தி செவிப்பட்டதுபோல் நினைக்கின்றேன். ஆகையால், பகைவெல்லீர்! காரியமானபின்பு நாமிங்கு தங்குவது நன்றன்று.

வானரர்காள்! வேண்டியவரையில் மதுவைப்பருகி விடாய்தீர்ந்தோம். இனிச்செய்ய வேண்டுவதென்ன! என் தந்தையான சுக்கிரீவரிடஞ் செல்வதேயாம். 13

கபிவரர்காள் நீவிர் யாவருங்கூடி யெவ்வாறுரைக்கின்றீரோ, அவ்வாறே யான் செய்ய வேண்டுபவன். காரணம்,—தங்களுக்குயான் பராதீனனேதவிர வேறல்ல.

யானிளவரசானமைகொண்டு கட்டளையிட வல்லேனல்லேன்; செய்ய வேண்டுவதைச் செய்தற்ற உங்களை மேலிடுவது என்க்கு யுக்தமன்று. 15

இப்படி அங்கதன்சொன்ன ஸங்கதமான சொல்லை வானரர்கேட்டு ஸந்தோஷப்பட்டு இந்தவிதம் சொல்லலுற்றார். 16

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌰𑍍𑌷𑌭।
𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌨𑍃𑌪𑍇𑌤॥ ௧௭

𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌮𑌤𑌃।
𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌪𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾𑌗𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௧௮

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌃।
𑌸𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍀𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௧௯

𑌕𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌹𑌸𑍀 𑌨𑍈𑌨𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌵𑌿𑌦𑌃।
𑌕𑍍𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌯𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇॥ ௨௦

𑌸𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮𑌦𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌗𑌦𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌹𑌾𑌷𑌤𑌃।
𑌬𑌾𑌧𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌪𑍀𑌤𑌯𑌾𑌃॥ ௨௧

𑌉𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌦𑌯𑌃।
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃॥ ()

𑌦𑌂𑌪𑌰𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌤𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂।
𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍁𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌦𑌾𑌵𑌾𑌪𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃॥ ௨௩

𑌸𑌂𑌗𑌹𑍍𑌯 𑌨𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑍋𑌵𑌾𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃।
𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂॥ ௨௪

வானரோத்தம! பிரபுவாயிருந்து இங்ஙனம் சொல்லு வார் யாவர்! செல்வச்செருக்குண்டாகி லெவனும் யானென்றல்லவோ மதிக்கும்! 17

இவ்வார்த்தை தமக்குத்தான் தகுதியேயல்லது மற் றெவர்க்குந்தகாது; தாமிப்படி தணிந்திருப்பதே தம்மு டைய பாக்கியத்தின் அபிவிர்த்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

இப்பொழுது யாங்களெல்லோரும் கிருத கிருத்ய மாய் எமது வானரர்கோன் சுக்கிரீவனிருக்குமிடம் போக வந்துவிட்டோம். 19

தம்முடைய நியமனமின்றி ஓரிடம்போக ஓரடி யாகிலு மெடுத்துவைக்க இங்குள்ள வானரரில் ஒருவரு மில்லை; இதுசத்தியம்; உம்முன்பாகச் சொல்லுகிறோம்.

என்றிப்படியவர் சொல்ல, அங்கதப்பெருமாள், ஸங்கதமென்றெப்புக் கொண்டு வாருங்கள் போவோ மென்று ஆகாயத்திற் கிளம்பிவிட்டார். 21

அவர் கிளம்பலும் அனைவரும் கூடக்கிளம்பி ஆகா யத்தில் அவகாசமில்லாதபடி யந்திரத்தால் கிளம்பிய பர்வதங்கள்போல் பறந்துசென்றார்கள். 22

வேகசாலிகளான அந்த வானரர்கள், ஆகாயத்தில் விரைந்து செல்லும்பொழுது, வாயுவினால் துறப்புண்ட மேகம்போல் கம்பீரமாய் சப்திக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அங்கதனிப்படி நெருங்கி செல்லச் செல்ல, வானரர் கோன் சுக்கிரீவன், சோகத்தால் கசிந்த நெஞ்சினராய் தாமரைக்கண்ணரான ராமபிரானிடத்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். 24

𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌹𑌿 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃।
𑌨𑌾𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌹 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇 𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌨𑌃॥ ௨௫

𑌨 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑍇।
𑌯𑍁𑌵𑌰𑌾𑌜𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌦𑌃॥ ௨௬

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾 𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃।
𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸 𑌦𑍀𑌨𑌵𑌦𑌨𑍋 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃॥ ௨௭

𑌪𑌿𑌤𑍃𑌪𑍈𑌤𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑍈𑌰𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍
𑌨 𑌮𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌵𑌨𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥ ௨௮

𑌕𑍌𑌸𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌰𑌾𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤॥ ௨௯

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌨 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾।
𑌨 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌃।

𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌤𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮॥
𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍇𑌜 𑌇𑌵 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍॥ ௩௦

𑌜𑌾𑌂𑌬𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑍇𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌂𑌗𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌲𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥
𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑌾 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌤𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾।
𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮॥ ௩௨

தேறியருள; தேவரீருக்குச்சேமமே; தேவியைக் கண்டுகொண்டார்கள் தடையில்லை. ஏனெனில், தேவியைக்காணுவிடில் அவர்கள் குறிப்பிட்டகாலத்திற்குப் பின்பு இங்கு வருவதற் காகாது. 25

காரியங் கூடாதபக்ஷத்தில், வானரர்க்குள் தலைவனுய் திண்டோள் படைத்த யுவராஜாவான அங்தனென்னிடம் அணுகமாட்டான். 26

காரியம் தலைக்கட்டாமல் அவர்கள் இவ்வாறு செய்யும்பக்ஷத்தில், இவன் முகம்வாடி மனங்கலங்கி துயங்கிக் கிடக்கும். 27

பாட்டனுர் தொடங்கி முன்னேர்களால் பரிவுடன் காக்கப்பட்டுவந்த என்மதுவனத்தை, அகத்தில் மகிழ்ச்சியுண்டாகாமல் இப்படி யழிக்கமாட்டான். 28

அண்டினவர்க்கு அபயந்தருவதென்கிற நல்விரதம் பூண்டீர்! இனி தேறியருள; கோசலையாரும் நன்மக்களுடையராகப் பெறட்டும். 28½

அகப்பட்டார் தேவியார்: ஸந்தேஹமில்லை. அதுவும் ஹனுமான் கண்டுபிடித்தார், வேறல்ல; ஏனெனில், இவ்விஷயத்தில் அவரைத்தவிரமற்றவரைச்சொல்லநியாயமில்லை.

ஹேப்ராக்ஞ! தமக்கும் தெரிந்ததன்றே? ஹனுமானிடத்தில், காரியத்தைத் தலைக்கட்டுந்திறமையும், அதற்கேற்றபுத்தியும், விடாமுயற்சியும், வீரியமும் சூரியனிடத்தி லொளிபோல் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. 30½

ஜாம்பவான் மந்திரியாயும், அங்கதன் சேனைத்தலைவனுயும், ஹனுமான் ரக்ஷகனுயும், எவ்விஷயம்நடக்குமோ, அதுகூடாமற்போகாது; அளவற்ற பராக்கிரமம்படைத்த தேவரீர் இனி சிந்திக்கவேண்டாம். 32

ததஃ க்ரியாக்ரியாஶௌசம் ஶாஶ்ராவாஸந்நம்பரே |
ஹநூமத்கமுக்யாநாம் நதீம் தாம் காநநஶாலிநாம் ||
க்ஷ்மாம் யாசயதாம் தேஷாம் ஸஞ்ஜீவநதாமிவ || ௫௩

ததஸ்ஸாகாநிநாதம் கபீநாம் கபிஸத்தம: ||
ஶ்ரூயதாம் விதிதாம் புண்யம் ஸோऽபவத்ருஷ்டோऽநக: | ௫௪

ஶ்ருஜஸ்தோத்ரவிஹாரயோ ராமஶமுநகாம் க்ஷிண: ||
ஸம்பதம் சராத: க்ருபா ஹநுமந்தம் சவாநரம் || ௫௫

தே ச த்ருஷ்ட்வா மஹாவீரா: ப்ரஹ்ருஷ்டாஸ்ஸமுதாகதா: ||
நிவேதாமாஸுராஜஸ்ய ஸீதோ ராகவஸ்ய ச || ௫௬

ஹநூமாம்ஶ்ச மஹாபாஹு: ப்ரணம்ய ஶிரஸா தத: ||
நியதாமக்ஷதாம் தேவீம் ராகவாய ந்யவேதயத் || ௫௭

நிஶ்சிதார்த்தஸ்தஸ்மிந் ஸுக்ரீவ: பவநாத்மஜே || ௫௮

ஶ்ருத்வா ப்ரீதிமாநுஷ்டம் தம் பஹுமாநாதவேக்ஷத || ௫௮

ப்ரீத்யா பரமயா யுக்தோ ராகவ: பரவீரஹா |
பஹுமாநேந மஹதா ஹநூமந்தமவேக்ஷத || ௫௯

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தபுராணே - சதுஷ்ஷஷ்டிதமோऽத்யாய: ||

உடனே ஆகாயத்தில், ஹனுமான் செயல்கொண்டு கெருவம்படைத்த வானரர்கள், கிஷ்கிந்தையைக் கிட்டி வருகையில், ஆகாசத்தில் "கில கில" வென்று சத்தமிட, அது காரியஸித்தியைச் சொல்வதுபோல் செவிப்பட்டது

அப்பொழுது கர்ஜித்துக்கொண்டுவரும் கபிகள்-சத்தம் செவிப்படலும் அந்த வானரராஜன், வாலைநீட்டி (மாலியவான் சிகரத்தில்) ஸ்தாபித்து, ஸந்துஷ்டசித்தராய் விளங்கலானார். 34½

உடனே இராகவனைக்காணக் காமுற்ற அந்தவானரர்கள், அங்கதனையும் ஹனுமானையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். 35½

அங்கதன் முதலிய ஹரிவீரர்கள், களிகூர்ந்த மனத்தராய் மஹாராஜர்க்கும், இராகவனுக்கு மருகில் வந்து குதித்தார்கள். 36½

திண்டோளனை திருவடியும் தலையில் வணங்கி உடனே, சீதாதேவி கற்பில் நிலைநின்று குற்றமுறும லிருக்கின்றாளென்பதை விண்ணப்பம் செய்தார். 37½

அப்பொழுது மஹாராஜரும் ஹனுமான் சொன்னது கொண்டு தம்நினைவு திடப்பட்டதென்று களித்தார். 38

அன்புகூர்ந்த இளையபெருமாளும், அதிப்பிரீதராய் (ஹனுமானை) பகுமாநத்துடன் பார்த்தருளினார். 38½

உடனே பகைவரைப் பாற்றவல்ல ராகவனும், பரமபிரீதியடைந்து ஆனந்தித்து, விசேஷ பகுமானத்தோடு திருவடியைக் குளிரநோக்கினார். 39½

அறுபத்துநான்காம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌤𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂𑌶𑍈𑌲𑌂 𑌤𑍇𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌂𑌚𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌮𑍍 ॥ ௧

𑌯𑍁𑌵𑌰𑌾𑌜𑌂𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌮𑌭𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚 ।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌥𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍁𑌃 ॥ ௨

𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍇𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 ।
𑌰𑌾𑌮𑍇𑌸𑌮𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌂𑌚 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌯𑌂𑌸𑌮𑌯𑌃𑌕𑍃𑌤𑌃 ॥ ௩
𑌏𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌹𑌰𑌯𑍋𑌰𑌾𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ॥

𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌮𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍂𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ௪

𑌕𑍍𑌵𑌸𑍀𑌤𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌮𑌯𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌃 ॥ ௫

𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯𑌗𑌦𑌿𑌤𑌂𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌰𑌯𑍋𑌰𑌾𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ।
𑌚𑍋𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌹𑌨𑍂𑌮𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌮𑍍 ॥ ௬

𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌸𑍀𑌤𑌾𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂𑌦𑌿𑌶𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ॥

அறுபத்தைந்தாம் ஸர்க்கம்

அப்பொழுது அவர்கள் விசித்திரமான வனங்களடர்ந்த பிரஸ்ரவணமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து, அங்கெழுந்தருளியிருக்கும், மஹாபலவான்களான இராமலக்ஷ்மணுளைத் தாள்பணிந்து, மஹாராஜரையும் வணங்கி, உடனே, யுவராஜனை முன்னிட்டு ஸீதையின் சரிதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். 2

இராவணன் அந்தப்புரத்தில் காவலும், அரக்கிகள் மிரட்டும், இராமனிடத்தில் பிராட்டிக்கு விசேஷ அநுராகமும், இராவணன்செய்த (இரண்டுமாதமென்கிற)ஸங்கேதமும், இவையெல்லாம், அந்த வானரர்கள் யாவருமாய், இராகவன் ஸன்னிதியில் விண்ணப்பம் செய்தார்கள். 3½

வைதேஹி, கற்பழியாமலிருக்கக்கேட்டதும், இராகவன் விடையளித்தார். 4

எங்கிருக்கிருள் தேவி! எவ்விதமாயிருக்கிருள் என் விஷயத்தில்! இவை யாவையும், வானரர்காள்! எமக்குச் சொல்லுங்கள். 5

இராகவனருளியதை வானரர் கேட்டு, சீதையின் சரிதையைச் செவ்வேயறிந்த சிறிய திருவடியை, இராகவன் ஸன்னிதியில் தூண்டினார்கள். 6

அவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டதும் வாயுகுமாரன் ஹனுமான், பிராட்டி யெழுந்தருளியிருக்கும் திசையை நோக்கித் தலையில் வணங்கி, வார்த்தையில் வல்லவரான

உவாச வாக்யம் வாக்யஜ்ஞ ஸீதாயா தர்ஶனம் ப்ரதி || ௭

ஸமுத்ரம் லங்கயித்வாஹம் ஶதயோஜனமாயதம் |
அகச்சம் ஜானகீம் ஸீதாம் மார்கமாணோ திதிக்ஷயா | ௮

தத்ர லங்கேதி நகரீ ராவணஸ்ய துராத்மன: ||
தக்ஷிணஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய தீரே வஸதி தக்ஷிணே || ௯

தத்ர த்ருஷ்டா மயா ஸீதா ராவணாந்த:புரே ஸதீ ||
ஸந்ந்யஸ்ய த்வயி ஜீவந்தீ ராமா ராம மனோரதம் ||

த்ருஷ்டா மே ராக்ஷஸீமத்யே தர்ஜ்யமானா முஹுர்முஹு: ||
ராக்ஷஸீபிர்விரூபாபீ ரக்ஷிதா ப்ரமதாவனே || ௧௧

து:கமாஸாத்யதே தேவீ ததாது:கோசிதா ஸதீ || ௧௨

ராவணாந்த:புரே ருத்தா ராக்ஷஸீபிஸ்ஸுரக்ஷிதா |
ஏகவேணீதரா தீனா த்வயி சிந்தாபராயணா || ௧௩

அதஶ்ஶய்யா விவர்ணாங்கீ பத்மினீவ ஹிமாகமே |
ராவணாத்விநிவ்ருத்தார்தா மர்தவ்யக்ருதநிஶ்சயா ||
தேவீ கதம்சித்காகுத்ஸ்த த்வன்மனா மார்கிதா மயா || ௧௪

தாம் ஸீதையைத் தரிசித்தவாறு விண்ணப்பம்செய்ய லானார். 7½

நூறுயோஜனம் நீண்ட நெடுங்கடலை யடியேன் கடந்து, ஜனகர் திருமகள் ஸீதையைச் சேவிக்கு மாசையினால் தேடிச்சென்றேன். 8½

அப்படி சென்றவிடத்தில் இலங்கை யென்னுமோர் நகர், துஷ்டப்பையலான ராவணனுக்குச் சொந்தம்; அது தென்கடலின் தென்னங்கரையி லிருப்புப் பெற்றது. 9½

அதில், இராவணன் அந்தப்புறத்தில், கற்புடைய ஸீதையரை யடியேன் கண்டுகொண்டேன்; அவர்தாம் தம்முடைய அபிநிவேசத்தை, ராகவ! தேவரிடத்தில் வைத்து உயிரைத் தரித்திருக்கிறார்; அடிக்கடி மிரட்ட அரக்கிகளிடையி லகப்பட்டிருக்கிறார்; கோரமான ராக்ஷஸிகளால் பூங்காவில் காப்பிடப்பட் டிருக்கிறார். 11½

துயரற்றிற் கேலாத தேவி, அப்படி துயரத்திற்களாகி அனுபவிக்கின்றார். 12

இராவணன் அந்தப்புரத்தில் தளைகயுண்டு ராக்ஷஸிகள் காக்கக் கிடந்து, தேவியார் எப்பொழுதும் தேவரீரையே சிந்தித்துக்கொண்டு சடையுந்தலையுமாய் கதியற்றவர்போ லிருக்கின்றார். 13

தரையில் படுத்து, பனியிற் படுகின்ற பதுமத் தோடைபோ லுடலம் வெளுத்து, இராவணன் நினைவறிந்து இனி யுயிர்த்துப் பயனில்லையென்று மரிப்பதாய்த் துணிந்து தேவரீரை தியானித்திருந்த தசையில், (காற் கட்டினவரைக் கைவிடாத) ககுத்தன் மரபில்தோன்றிய ராகவ! எப்படியோ கண்டுபிடித்தேன். 14½

இக்ஷ்வாகுவம்ஶவிக்யாதிம் ஶனை: கீர்தயதானக ॥
ஸா மயா நரஶார்தூல விஶ்வாஸமுபபாதிதா ॥ ௧௫

தத: ஸம்பாஷிதா தேவீ ஸர்வமர்தம் ப்ரதர்ஶிதா ।
ராமஸுக்ரீவஸக்யம் ச ஶ்ருத்வா ப்ரீதிமுபாகதா । ௧௬

நியதஸ்ஸமுதாசாரோ பக்திஶ்சாஸ்யாஸ்ததா த்வயி ॥
ஏவம் மயா மஹாபாக த்ருஷ்டா ஜநகநந்தினீ ।
உக்ரேண தபஸா யுக்தா த்வத்பக்த்யா புருஷர்ஷப ॥ ௧௮

அபிஜ்ஞானம் ச மே தத்தம் யதாவ்ருத்தம் தவாந்திகே ।
சித்ரகூடே மஹாப்ராஜ்ஞ வாயஸம் ப்ரதி ராகவ ॥ ௧௯

விஜ்ஞாப்யஶ்ச நரவ்யாக்ரோ ராமோ வாயுஸுத த்வயா ।
அகிலேனேஹ யத்த்ருஷ்டமிதி மாமாஹ ஜாநகீ ॥ ௨௦

அயம் சாஸ்மை ப்ரதாதவ்யோ யத்நாத்ஸுபரிரக்ஷித: ।
ப்ருவதா வசனான்யேவம் ஸுக்ரீவஸ்யோபஶ்ருண்வத: । ()
ஏஷ சூடாமணிஶ்ஶ்ரீமான் மயா ஸுபரிரக்ஷித: ।
மனஶ்ஶிலாயாஸ்திலகோ கண்டபார்ஶ்வே நிவேஶித: ।

வசையறு மாண்சிங்கமே! அத்தருணத்தில் அடியேன், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தின் பெருமையையெடுத் துரைத்து மெள்ள மெள்ள அடியேனிடத்தில் நம்பிக்கை யுண்டாமாறு செய்துகொண்டேன். 15½

பிறகு தேவி அடியேனுடன் உசாவத்தொடங்கவே, ஸகல வ்ருத்தாந்தமும் விண்ணப்பம் செய்தேன். அப்பொழுது மஹாராஜருடன் தாம் சிநேகம் செய்து கொண்டது கேட்டு மிகக் களித்தார். 16½

அவர் நன்னடக்கை மிகவும் நியமத்துட னிருக்கின்றது; அவருக்கு தேவரீரிடத்தில் பக்தியும் அதற்கேற்ருப்போ லிருக்கின்றது; ஹே புருஷோத்தம! தேவரீரிடத்தில் பக்தியினுல் உக்கிரமான தவம் பூண்டிருக்கிருர்; இப்படியே அந்த ஜனகர் திருமகளான மஹானுபாவையை அடியேன் கண்டேன். 18

அடையாள மொன்றுசொன்ஞர், அதாவது:—மஹா ப்ராஜ்ஞ! சித்திரகூடத்தில், தேவர் திருமுன்பே நடந்த காக்கையைப் பற்றியதோர் செய்திசொன்ஞர். 19

"வாயுமைந்த! புருஷோத்தமஞன ராமன் ஸன்னிதியில், இங்கு நீ கண்டதைச் சிறிதும் விடாமல் விண்ணப்பம் செய்வாய்", என்றடியேனுக் கருளினுர். 20

"ஹனுமானே! மஹாராஜர்கேட்க நீ இம்மாதிரி சொல்லிக்கொண்டே இந்த சூடாமணியையும் அடையாளமாகக்கொடு! பெரும்திப்பஞன இந்த சூடாமணியை மஹாப் பிரயாஸத்தோடு காப்பாற்றினேன்; என் நெற்றியில் திலகம் கலைந்துகிடக்க, தாம் காவிப்பொடிகொண்டு

𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌷𑍍𑌟𑍇 [illegible] 𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿।
𑌏𑌷 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃॥

𑌏𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌵𑌾𑌨𑌘।
𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜॥
𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌜𑍀𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌶𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾॥ ௨௪

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌕𑍃𑌶𑌾𑌂𑌗𑍀 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀॥
𑌰𑌾𑌵𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌮𑍃𑌗𑍀𑌵𑍋𑌤𑍍𑌫𑍁𑌲𑍍𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑌾॥

𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌜𑌲𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍॥ ௨௬

𑌤𑍌 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍌 𑌰𑌾𑌜𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯 । 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌚𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑌶𑌂𑌸। ௨௭

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌪𑌂𑌚𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃॥

கற்பாறையின்மீது அடியேனுக் கிட்டருளிற்று; அதை யும் நினைத்தருள்க. இப்பொழுது அனுப்பினேனே, நீரில் பிறந்த இவ்விரத்தனம் கொண் டடியேன் விசனம் மூண்ட போது தேவரீரைக் கண்டதுபோல் கண்டு தேறிக்கிடப் பேன்; அதுவும் போய்விட்டமையால் இனி இந்த ராக்ஷ ஸிகள் வசப்பட்ட அடியேன் ஜீவிப்பது அரிது; அப்படி வலிந்து ஜீவித்தாலு மொருமாதந்தான்; அதற்குமே லில்லை." 24½

என்றிப்படி, இராவணன் அந்தப்புரத்தில் தகையப் பட்டு மான்கன்றுபோல் மிரண்டு விழிக்குந்தசையிலும், பதிவிரதையான தம் ஒழுக்கத்தைக் குறையின்றி முடிப் பதனல் திருமேனி யிளைத்துக்கிடக்கின்ற அக்கொம் பனைய சீதையார் அருளிச்செய்தார். 25½

இவையெல்லாம் அடியேன், உள்ளதுள்ளபடியே விண்ணப்பம் செய்தபடி; ராகவ! எவ்விதத்திலும் கடலைக் கடக்கும்படியோர் அணை கட்டியருளவேண்டும். 26½

இப்படி அந்த ராஜகுமாரர்களிருவரும் கொஞ்சம் தேறியிருக்கிறபடி யறிந்து, இராகவனிடத்தில் அவ்வடை யாளத்தையுங்கொடுத்து, தேவி திருவாய்மலர்ந்தருளிய செய்தியாவும் சிறிதும் விடாமல் வாயுவின் சேயனுமான் விவரமாய் விண்ணப்பம் செய்தார். 27½

அறுபத்தைந்தாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇 - 𑌷𑌟𑍍𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑌨𑍂𑌮𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑌶𑌰𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ।
𑌤𑌂 𑌮𑌣𑌿𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌰𑍁𑌰𑍋𑌦 𑌸𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥ ௧

𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌣𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃 𑌶𑍋𑌕𑌕𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌃 ।
𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌮𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ௨

𑌯𑌥𑍈𑌵 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌣𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ ௩

𑌮𑌣𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍇 ।
𑌵𑌧𑍂𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇 ॥ ௪

𑌅𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌜𑌲𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌮𑌣𑌿𑌃 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌨𑌵𑌨𑍍𑌦𑌿𑌤𑌃 ।
𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾 ॥ ௫

𑌇𑌮𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌣𑌿𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 ।
𑌅𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌭𑍋𑌃 ॥ ௬

𑌅𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑍋𑌭𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌃 ।
𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥ ௭

𑌕𑌿𑌮𑌾𑌹 𑌸𑍀𑌤𑌾 𑌵𑍈𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍁𑌮𑌿𑌵 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । ௮

அறுபத்தாறும் ஸர்க்கம்

இப்படி ஹனுமான் விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்ட தயரதன் செல்வ மிராமபிரான், தம்பியும் தாமுமாய் அந்த சூடாமணியைத் திருமார்பி லணைத்துக்கொண்டு திருப் பவளந்திறந்து புலம்பலுற்றூர். 1

அந்த சிரேஷ்டமான மணியைக் கடாக்ஷித்தது மிராகவனூர் சோகத்தால் வருந்தி கண்ணீர் ததும்பக் கலங்கி சுக்கிரீவனைப்பார்த்துஇந்தவிதம்திருவாய்மலர்ந்தருளினூர்

காமுற்ற காமதேநு, கன்றைக்கண்டிரங்கி கரையுமா போல், மணிவரத்தைக் கண்டது மென்மனம் மெழுகா யுருகுகின்றது. 3

விவாஹகாலத்தில் வைதேகிக்கிந்த மணிரத்நம், விதேஹராஜனூன வெண்மாமனூரால் கொடுக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் என்சொல்ல! இது, அவள் முடிக்கணியா யணியப்பட்டு மிக அழகாய் பிரகாசித்தது. 4

இதுதான், நீரில்பிறந்து, நன்மணியென்று நல்லவரால்மதிக்கப்பெற்று, மதிமானூன மஹேந்திரனூல்வேள்வி தனில் மனமகிழ்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. 5

இதைக்கண்டதும், நல்லீர்! எங்களையரைக்காண்பது போலும்; விதேஹ நாட்டரசான வெங்கள்மாமனூரைக் காண்பதுபோலு மிருக்கின்றது. 6

இந்தமணி, எந்தன் சிந்தைக்கினிய அவ்வழகியின் முடியில் அப்படி விளங்குமாகையால், இதைக்கண்டதினூல் அவளையே கிடைத்ததுபோல் சிந்திக்கின்றேன். 7

பிள்ளாய்! தாகமெடுத்தவர்க்கு அடிக்கடி தண்ணீர் வார்ப்பதுபோல், விதேஹன் செல்வமான என் சீதை, மீள்வும் எனக் கென்சொன்னூள்? அதைப்பின்னு மோர் தடவை சொல்லிக்காணும். 8

இதஸ்து கிம் து:கதரம் யதிமம் வாரிஸம்பவம் |
மணிம் பஶ்யாமி ஸௌமித்ரே வைதேஹீமாகதாம் விநா || ௯

சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி |
ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம் || ௧௦

நய மாமபி தம் தேஶம் யத்ர த்ருஷ்டா மம ப்ரியா |
ந திஷ்டேயம் க்ஷணமபி ப்ரவ்ருத்திமுபலப்ய ச || ௧௧

கதம் ஸா மம ஸுஶ்ரோணீ பீருபீரு: ஸதீ ஸதா |
பயாவஹாநாம் கோராணாம் மத்யே திஷ்டதி ரக்ஷஸாம் || ௧௨

ஶாரதஸ்திமிரோந்முக்தோ நூநம் சந்த்ர இவாம்புதை: |
ஆவ்ருதம் வதநம் தஸ்யா ந விராஜதி ராக்ஷஸை: || ௧௩

கிமாஹ ஸீதா ஹநுமம்ஸ்தத்த்வத: கதயாத்ய மே |
ஏதேந கலு ஜீவிஷ்யே பேஷஜேநாதுரோ யதா || ௧௪

மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ |
மத்விஹீநா வராரோஹா ஹநுமந் கதயஸ்வ மே || ௧௫

இதி ஸ்ரீமத்ஸுந்தரகாண்டே - ஷட்ஷஷ்டிதமஸ்ஸர்க: ||

லக்ஷ்மணா! என் நேரிழையை நேரப்பெறாமல், நீரில் பிறந்த இந்நேரிழையை நோக்குவேனாகில், இதைக்காட்டிலும் பெரிதாய துன்பமென்னுண்டு! 9

விதேஹன் மகள் இன்னுமொருதிங்கள் உயிர்த்திருப்பாளென்றால், அப்பொழுதவள், சிரஞ்சீவி; யான் அந்த கருங்கண்ணளை யொழிய கணப்பொழுதும் தரிக்ககில்லேன்.

என் சிந்தைக்கினியாளைக் கண்ட விடத்திலென்னையும் கொண்டு விடு; இனிக்கணமுந் தரிக்ககில்லேன்; இதுவரையில்போல்அவள்செய்திதெரிந்தும்தரிக்கவோதான்!

வனப்புடைய வென்தேவி ஏற்கனவே மிகப் பயந்தவள்; அப்படியிருக்க பார்வைக்கே பயங்கரராய், அதினுமென்தவேளையும் பயமுறுத்திவருகின்ற வரக்கர்நடுவிலகப்பட் டென்படுகின்றாள்! 12

இருள் நீங்கி யொளிர்கின்ற சரத்கால சந்திரன் போன்ற அவள் திருமுகம், நிச்சயமாய், மேகங்கள் மூடினாற்போல் ராக்ஷஸர் புடைசூழ மழுங்கிக்கிடக்குமே! ஐயோ! 13

என்சொன்னா ளென்சீதை! ஹனுமானே! ஸங்கோசமின்றி உள்ளபடியே சொல்லும்; நோயில்பட்டவன் மருந்தைக்கொண்டு கரையேறுமாபோல், இதைக்கொண்டுதானே யான் தரிக்கவேண்டும்! 14

தேன்போ லினியளாய், தேன் மொழியாளான வென்தேவி, என்னைப் பிரிந்து படுவது கொண் டெனக்கென்னுரைத்தாள்! ஹனுமானே! அதையெனக்கு விரிவாய்ச் சொல்லும். 15

அறுபத்தாறும் ஸர்க்கம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ உத்தராகாண்டே - ஷட்ஷஷ்டிதமஸ்ஸர்க:

ஶவமாக்த்ஷ்ராஹநாஸ்து ராவவெண்மஹாத்ஜா|
ஸீதாயாஹாஷிதம்ஸவடும் ந்ருவெடியதாராவவெ|| ௧

அர்த்மாத்ரவதீதேவீ ஜாநகீவாரஷஷுஹ|
வஶிவுவ்ருத்தஹிஜ்ஞாநம் விக்ருஶிதேயயாதியஜ|| ௨

ஸாவஸாத்வாகூயாஸாஜும் ஜாநகீவஶிவஃமாஜ்ஜிதா|
வாயஸஸ்ஸஹவொாத்வத்ரு விராரத்ஷூநாஜுரெ|| ௩

வா:பூரியணவஸாத்வஸம் தெவ்யம்கெஹர்தாமு ஜ|
வாநஶ்லுக்யவகூஸ தெவ்யாஜநயதிவ்யா|| ௪

வாந:வாநாராவாஶ்ய விராரத்ஹ்யஶம்கிய|
ததஸ்ம்பொாயித்ஷஸ்யா ஶ்ரோணிதெநஸமாக்ஷிதா:|| ௫

வாயஸெநவதைதெவ ஸததம்பாய்யநயா|
பொாயித:கியதெவ்யாகூம் ஸாவஸாத்வ:வாஜுவ|| ௬

தாம்தாஶ்ய ஷ்வாமஹாபாஹொ ஷாஸிதாம்வஷூநாஜுரெ|
குஶீவிஷஜவக்ராஜொ கிஷ்வஸஞஹ்யஹாஷயா:|| ௭

நவாதைர்ஜ:கெநதைஹீரா ஷாஸிதம்தாஷூநாஜுர|
க:கீ்பதிஸரொஷெண வம்வவச்ருணஹொமிநா|| ௮

அறுபத்தேழாம் ஸர்க்கம்

மஹாத்மாவான ராகவனிவ்வாறு நியமிக்க, உடனே ஹநுமான், ஸீதை யருளிச்செய்த செஞ்சொற்கள் யாவும், இராகவன் ஸன்னிதியில் செப்பலுற்றார். 1

புருஷோத்தம! ஜானகியார், சித்திர கூடத்தில் முன்பு நடந்ததோ ரடையாளம், நடந்தபடி அடியேனுக் கருளிச்செய்தார். 2

அதாவது:—தேவரீருடன் கூட சுகமாய் சயனித் திருந்த ஜானகியார், தாம் முன்பெழுந்திருக்க, வாயஸ மொன்று விரைவாய்ப் பறந்தோடிவந்து திருமார்பில் கீறிவிட்டதாம். 3

பரதனுக்கு முன்தோன்றிய ஓராகவ! பின்னுமோர் தடவை தேவரீர் தேவியின் மடியில் கிரமமாய் கண்வளரும்போது, மறுபடியு மப்பறவை தேவிக்குத் துயரூட்டிற்றாம். 4

அடிக்கடி மேல் விழுந்து மிகவும் குத்திக்கீறவே இரத்தம்பெருகி தேவர்மீது தெறிக்கத்தேவரீர் விழித் தருளிற்றாம். 5

பலநடவை அப்பறவை பாய்ந்துப் பாய்ந்து பாதிக் கவே, சுகமாய் துயின் றருளிய பகைவர் காலனன தேவ ரீரைத் தேவியர்தா மெழுப்பி விட்டாராம். 6

நெடுந்தோள்மன்ன! உடனே, மார்பில் புண்பட்ட மைதிலியின் மீது திருக்கண் பட்டதும் நச்சராவெனச் சீறிச்சினந்து ஒருவார்த்தை யருளிற்றாம். 7

"அச்சமுடையாய்! நகத்தின் நுனிகொண்டுந்தன் மார்பில் புண்படுத்தியுவன் யாவன்? சினமுற்ற வைந்து பைந்தலை யாடரவோடு ஆட்டமாடுகிறவன் யாவன்?" 8

𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌸𑌮𑍇𑌵𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌃।
𑌨𑌵𑍈𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑌾𑌯𑌿𑌰𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌣 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌹𑌿𑌮𑌾𑌵𑌂𑌸𑍍𑌯𑌿𑌤𑌃॥

𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑌶𑍍𑌕𑍃𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌵𑌤𑌤𑌾𑌂𑌵𑌰𑌃।
𑌯𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑌂 𑌪𑌵𑌨𑌸𑍍𑌯𑌮𑌤𑌳𑌸𑌮𑌃॥ ௧௦

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌕𑍋𑌪𑌸𑌂𑌪𑌤𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃।
𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌂𑌮𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂𑌵𑌰॥ ௧௧

𑌸𑌦𑌹𑍁𑌂𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌣𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑍋𑌜𑌯𑌃।
𑌸𑌤𑍀𑌤𑌜𑌵𑌕𑌾𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌯𑌾𑌹𑌿𑌮𑌵𑌃𑌪𑌮𑌃॥ ௧௨

𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌕𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌂𑌹𑌿 𑌦𑌹𑌂𑌤𑌂𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿।
𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌤𑍀𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌦𑌹𑍇𑌨𑍁𑌰𑌾𑌽𑌨𑍁𑌜𑌮𑌾𑌮𑌹𑍇॥ ௧௩

𑌸𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵 𑌸𑍁𑌨𑍈𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑌮𑌹𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌰𑍍𑌕𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍀𑌰𑌾𑌤𑌾𑌂𑌨𑌾𑌯𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌤𑌿॥ ௧௪

𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵𑌾𑌮𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌂𑌦𑌮𑍍॥ ௧௫

என்றருளி திரிந்து நோக்கும்பொழுது, குருதியுடன் கூரிய நகங்களோடொரு காக்கை அவர் முன்னாலிருக்கக் கண்டுவிட்டதாம். 9

இந்திரன் மைந்தனும் அந்த காக்கையென்னும் பறவைக்கிறை. அது உடனே காற்றெனக் கடிதோடி மண்ணுக்குள் மறைந்துவிட்டதாம். 10

நெடுந்தோள் மன்ன! பிறகு தேவரீர், காக்கையென்று, பாராமல் அதனிடத்தில், (ஆஶ்ரிதாபராதங் கண்டாற்றமாட்டாத அறிவுடையாரிற் றலைவரான தம் வாசிதோற்றச்) சினந்து கண்கள்சுழலக் கொடுமையான நினைவு கொண்டதாம். 11

உடனே ஆசனத்திலிருந் தோர் புல்லையெடுத்து, அதில் பிரம்மாத்திர மந்திரத்தை யோதிவிட, அது பற்றியெரியு மூழித்தீயெனப் பறவையின் முன்பற்றியெரிந்ததாம். 12

அப்படி கிளர்ந்தெரியும் அத்தருப்பையை, தேவரீர் அக்காக்கையின் மீதேறிய, உடனே அது விசேஷமாய் ஜ்வலித்துக்கொண் டதை ஆகாயத்தில் துறத்தத் தலைப்பட்டதாம். 13

அந்த காக்கையும் தன்னைக் காக்கும்பொருட்டு தாய் தந்தையரையும், தேவரையும், தர்மக்ஞரான மஹர்ஷிகளையும் கால்கட்டி அவர்கள் கைவிடவே, பிறகு இம்மூவுலகையும் பலமுறையாய் சிறிதிடம் விடாமல் சுற்றிப் பார்த்து தன்னைக் காப்பாரொருவரைப் பெற்றதில்லையாம். 14

பகைவரைப் படுப்பீர்! மறுபடி யந்த காக்கை மிகவும் பயந்து தேவரீரிடத்திற்கே வந்து சேர்ந்ததாம். 14½

ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்ய: ஶரணாகதம்।
வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்॥ ௧௫

மோகமஸ்த்ரம் ந ஶக்யம் து கர்துமித்யேவ ராகவ:।
ததஸ்தஸ்யாக்ஷி காகஸ்ய ஹிநஸ்தி ஸ்ம ஸ தக்ஷிணம்॥ ௧௬

ராமம் ஸ ச நமஸ்க்ருத்ய ராஜ்ஞே தஶரதாய ச।
விஸ்ருஷ்டஸ்தேன காக: ஸ ப்ரதிபேதே ஸ்வமாலயம்॥ ௧௭

ஸ த்வமஸ்த்ரவிதாம் ஶ்ரேஷ்ட: ஸத்த்வவாஞ்சீலவானபி।
கிமர்தமஸ்த்ரம் ரக்ஷஸ்ஸு ந யோஜயதி ராகவ:॥ ௧௮

ந நாகா நாபி கந்தர்வா நாஸுரா ந மருத்கணா:।
ந ச ஸர்வே ரணே ஶக்தா ராமம் ப்ரதிஸமாஸிதும்॥ ௧௯

தஸ்ய வீர்யவத: கஶ்சித் யத்யஸ்தி மயி ஸம்ப்ரம:।
க்ஷிப்ரம் ஸுநிஶிதைர்பாணைர்ஹன்யதாம் யுதி ராவண:॥ ௨௦

ப்ராதுராதேஶமாஜ்ஞாய லக்ஷ்மணோ வா பரந்தப:।
ஸ கிமர்தம் நரவரோ ந மாம் ரக்ஷதி ராகவ:॥ ௨௧

ஶக்தௌ தௌ புருஷவ்யாக்ரௌ வாய்வக்நிஸமதேஜஸௌ।
ஸுராணாமபி துர்தர்ஷௌ கிமர்தம் மாமுபேக்ஷத:॥ ( )

அப்படி கதியற்றுச் செயல்மாண்டு தரையில் கிடந்த அக்காக்கையை, கொலேக்கிட மென்றெண்ணியும், கருத் தன் மீபிற்றோன்றிய கருணே வள்ளலானதேவரீர், சரண டைந்ததேபற்றாசாகக்கொண்டு அதைக்காத்தருளிற்றும்.

பிறகு, ராகவ! அத்திரத்தை அவமாக்கக் கூடாமை யால், அக்காக்கையின் வலதுகண்ணைப் போக்கியரு ளிற்றும். 16½

அதுவும் (தன்னைக்காத்தருளிய) தேவரீரைத் தாள் பணிந்து, பிரானே! (இப்படியுமோர் பிள்ளையைப் பெறு வதே யென்று) தமதையர்க்கும் போற்றி, உடனே தம திடம் விடைபெற்றுத் தனதிருப்பிடம் சென்றதாம். 17½

இப்படி யத்திரம் வல்லாரிற்றலேவராய் உரமும் பல மும் படைத்திருந்தும், இராகவனுர், அரக்கர் மீதோ ரத்திரந் துறக்காமைக்குக் காரணம் யாதோ! என்றார். ()

நாகரல்ல, கந்தருவரல்ல, அசுரரல்ல, தெய்வக்குழா மல்ல, பிள்ளாய்! யாவருங் கூடினுலும் போர்க்களத்தி லிராமனுக் கீடுசெய்ய வல்லாரில்லே (யென்றார்.) 19½

அவ்வீரனுக் கென்னிடத்தில் சிறிது அன்புண்டா கில், உடனே கூரியசரங்கள் கொண் டிராவணனை வாள மரில் மாள்விக்க வேண்டும். (என்றார்.) 20½

சத்துருக்களே நிரஸிக்கவல்லவராய், இரகு குலத் தில் பிறந்த புருஷோத்தமரான லக்ஷ்மணந்தா னேனே அண்ணு ரனுக்ஞைகொண் டென்னைக்காவா தொழி கின்றார். (என்றார்.) 21½

காலுந்தீயுமெனத் திறல்கொண்ட அவ்விரண்டாண் புலிகளுங் கூடிவிட்டால்தேவராயினும்எதிரிடக்கூடாதே; அன்னவர்கள் வல்லவராயிருந்து மேனே யென்னை யிங்ங னம் அசட்டை செய்கின்றார். (என்றார்.) 22½

மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹதஸ்தி ந ஸம்ஶய:।
ஸமர்தாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ॥

வைதேஹ்யா வசநம் ஶ்ருத்வா கருணம் ஸாஶ்ருபாஷிதம்।
புநரப்யஹமார்யாம் தாமிதம் வசநமப்ருவம்॥ ௨௬

த்வச்சோகவிமுகோ ராமோ தேவி ஸத்யேந தே ஶபே।
ராமே து:காபிபந்நே து லக்ஷ்மண: பரிதப்யதே॥ ()
கதஞ்சித்பவதீ த்ருஷ்டா ந கால: பரிஶோசிதும்।
இமம் முஹூர்தம் து:காநாமந்தம் த்ரக்ஷ்யஸி பாமிநி॥ ௨௭

தாவுபௌ நரஶார்தூலௌ ராஜபுத்ராவநிந்திதௌ।
த்வத்தர்ஶநக்ருதோத்ஸாஹௌ லங்காம் பஸ்மீகரிஷ்யத:॥ ௨௮

ஹத்வா ச ஸமரே க்ரூரம் ராவணம் ஸஹபாந்தவம்।
ராகவஸ்த்வாம் விஶாலாக்ஷி ஸ்வாம் புரீம் நயதே த்ருவம்॥

யத்து ராமோ விஜாநீயாதபிஜ்ஞாநமநிந்திதே।
ப்ரீதிஸஞ்ஜநநம் தஸ்ய ப்ரதாதும் தத்த்வமர்ஹஸி॥ ௨௯

ஸாபிவீக்ஷ்ய திஶ: ஸர்வா வேண்யுத்க்ரதநமுத்தமம்॥
முக்த்வா வஸ்த்ராத்ததௌ மஹ்யம் மணிமேதம் மஹாபல॥ ௩௦

ஸமர்த்தராய், செற்றுரைச்சிதைக்க வல்லவரான அவ்விருவருங் கூடியிருந்தும் என்னை, அநாதரிப்பது கண்டால், யான் செய்துகொண்ட தொலையாப் பெருந்தீவினையொன்றிருக்கவேண்டும். (என்றூர்.) 23½

இப்படி கேட்போர் மனமுருகும்படி கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அந்த விதேஹன் பெற்ற அருமைச் செல்வமான தேவியா ரருளிச் செய்வதைக்கேட்டு, அடியேன் மீளவுமோர் விண்ணப்பம் செய்தபடி:— 24½

அம்ம! உம்மைப்பிரிந்த துயரத்தில் படு மிராமபிரான் மற்றென்றை யறியாரம்ம; உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன்; இதுசபதம், இராமன் துயர்துய்த்தாரென்றால் இலக்ஷ்மணன், என்செய்யும், பரிதவிக்கின்றூர். எப்படியோ உம்மைக்கண்டு கொண்டேன்; இனி சோகிக்க விடமில்லை. எம்மனை! இப்பொழுதே தேவரீர் துயரத்தின் முடிவைக்காணப் போகின்றது. 26½

மஹாபலவான்களாய் ஸத்துக்களான அவ்விரண்டாண்புலிகளுந் தம்மைக் காண்பதினாலுண்டான உற்சாகத்தினால் இலங்கையை நீறாக்கப்போகின்றனர். 27½

கொடிய ராவணனை யமரில் சுற்றத்தாருள்படச் செகுத்து, அம்ம உத்தமி! தம்மை ராகவ னிதோ கொண்டுபோகிறூர். இதுநிச்சயம். 28½

புண்ணியவதி! இனி இராகவன் கண்டவுடனே அவர்க்கு நம்பிக்கையும் பிரீதியுமுண்டாகும்படி யோர் அடையாளந் தந்தருளவேண்டும். (என்றேன்.) 29½

இதைக்கேட்ட தேவியும், உடனே நாற்றிசையும் திரிந்துபார்த்து, தலைப்பின்னலுக்கணியான இம்மணிவரத்தைத் தலைப்பிலிருந் தவிழ்த்துத் தந்தருளினார். 30½

ப்ரதிக்³ருஹ்ய ஹ்யணீம் ஶிவ்யம் தவ ஹேதோர் வரப்ரத³ ॥
ஶிரஸா தாம் ப்ரணம்யாய பூரு: ஶஹேரா மஹேந்த்ரகே ॥ ௨௧

மஹேந்த்ர வசஸ்ய தோத்தாஹ உவேக்ஷ்யவரவணீநீ ॥
விவஸூரோ நம்வஹிரோ உவாவ ஜநகாத்மஜா ॥ *

கஶ்யவப்ரணமோவீநா பாஷ்வஸம்ஶிஷ்யஹாஷிணீ ॥
உமோத்வதநவஸம்ஶ்ராந்தா மொகவேமஹஸோ ஹிதா ॥ ௨௨

ஹநோந்துஸிம்ஹஸம்காஶா வஹள தளரோயக்ஷணள ॥
ஸாதீவம்வஸ ஹாரோத்யம் ஸவர்நுப்ரயோ யாஹ்யநாயம் ॥

யயாவலேஹாபாஹா உபம் தீரயதிராவவ: ॥
கஷாஜஞவாம்பாஸம்ரோயா த்ஸம்ஸரோயாதிரஹேஸி ॥
ஜஸம்வதீவ்ரஶிமோகவேஷம் ரகேஷாஹிரேஹிவரி ஹஷ்டநம்வ । ப்ரயோஹஸாராஹேஹ்யமதஸ்ஜீவம் ஶிவஷ்ட வாஷ்வாஸஹநிவ்ரவீர ॥ ௨௩

வதத்தவாயபாநுவராஜஸிம்ஹ ஸீதாவவ:ப்ராஹ விஷாதவவேபூ । வதத்துபாஷ்வாமஹிதம்யாகும் ஶ்ரூஷ ஷ்வஸீதாம்கஶமாம்ஸஉப்ராம் ॥ ௨௪

இதி ஶ்ரீ உத்தரகாண்டே - ஸப்தஷஷ்டிதமஸ்ஸர்க: ॥

ஹேரகுநாத! திவ்வியமான அந்த ரத்தனத்தை தேவரீருக்காகப் பெற்றுக்கொண்டு, உடனே அடியேன் அம்மையைத் தலையில்வணங்கி திரும்புவதாய் த்வரைப் பட்டேன். 31½

போவதி லாயத்தப்பட்டு சரீரத்தைப் பெருக்குமடியேனை அந்த பெருமாட்டி ஜானகி கண்டு, முகம்நிறைந்த கண்ணீரும், தழுதழுத்த சொற்களுமாய் அடியேன் போய்விடப் போகிறேனென்று மனம்பதறி, சோகத்தின் வேகத்தால் மிகவும் ஸங்கடப்பட்டு எளிமைதோற்ற இஃதுரைத்தாள். 33½

ஹனுமானே! சிங்கம்போன்ற ராமலக்ஷ்மணுளிருவர்க்கும், மந்திரிகளுடன் கூடிய மஹாராஜர்க்கும், மற்றுமுண்டான பேர்க்கும், ஆரோக்கியம் செப்புவாய். 34½

அப்பெருந்தோள் மன்னன், என்னை யித்துயரக்கடலினின்று மெப்படி கரையேற்றுவரோ, அப்படிசெய்வது உன்றன் பாரம். 35½

யா னனுபவிக்கு மிந்த கொடிய சோகத்தின் வேகத்தையும், இவ்வரக்கர் பலவிதமாய் மிரட்டுவதையும், இராகவனருகிற் சென்று தெளிய உரைப்பாய்; ஓ வானரோத்தம! உனக்குப் போம்வழியிற் குறையின்றி சுபமுண்டாகுக. 36½

ஹே ராஜராஜோத்தம! தேவரீருடைய தேவிகள் இப்படி விசனத்துடன் (கண்ணும் கண்ணீருமாய்) அருளிச்செய்தார். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்த இதுகொண்டு, பிராட்டி யாதொரு குறையுமின்றி க்ஷேமமாயிருக்கின்றுரென்று திருவுள்ளம்பற்ற. 37½

அறுபத்தேழாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஶ்ரீரத்நாகராம்ப - ஸுஷஷ்டி ஸ்தோத்ரம்.

ஸயா ஹரோத்தரம் தேவ்யா பாநாம் த்ஸஸம் ஹரஃ।
தவேஷ்ண ஹாளாவ்யாவ்ரு ஸள ஹாஷூராஷ நாராந்யேவ॥ க

ஸவம்பஹாவியம்வாவ்யா ஸாரோதாஶாயிஹ்யா।
யயாரோவநாயாஹுஷ்வரும் ஹகாராவணரோஹவே॥ உ

யஜிவாரந்யஸேவீர வஸேகாஹரஶிம்தர।
ஸூஷிம்ஷ்டிஸுஸம்வ்யதேதே விஶ்ராம் தஷ்லோ ஹஜிஷ்யஸி॥
ஊஉவாவ்யூ ஹாஹ்யாயா ஸ்லாநிஜ்யா த்வவீயர்வநு॥
ஸஸ்யஶோகவிவாகஸ்ய ரஹஷ்தர்ஸ்யாவிரோக்ஷண்டு॥
மதேஹிகுயிவிக்ரும்தே வாநராமநாயவை
வ்ராணாநாஉவிஸம்தேஹோ ஊஉஸ்யாணாத்ருஸம்ஶய:॥ ரு

தவாஷஶூநஜஷ்லோகோ ஹரியோஶாம்வவிதாவயேஸு।
ஷம்வாஷ்ரம்வவாஹமிதாம்ஷமஷுதாம்ஷம்வஹாமிநீழு

ஸுயம்சவீரஸம்தேஹ ஷிஷ்டிவீவஉராமத:।
ஸாஉஹாம்ஸத்ஸஹாயேஷ ஹயர்ய்யக்ஷஷாஹ்ரீஶ்வர॥எ

அறுபத்தெட்டாம் ஸர்க்கம்

அநந்தரம், அடியேன் போக்கில் பரபரப்பதுகண்டு, பிராட்டி மீளவும் அடியேனைக் கடாக்ஷித்து, தேவரீருக்கு அடியேனிடத்திலுண்டான அன்பினாலும் ஸௌஹார்த்தத்தாலும் வெகுமதித்து, மேல்நடக்கவேண்டியதுபற்றி இங்ஙனம் அருளிச்செய்தார்: 1

"ஹநுமானே! எப்படியானால் இராவணனை ஆகவத்தில் இராகவன்கொன்று, விரைவில் என்னை ஆட்கொள்ளுவரோ அப்படிநீ பலவகையாய்ச் சொல்லவேண்டும். [ஆகவம்=யுத்தம்.] 2

வீர! இங்கொருநாள் தங்குவதில் ஸம்மதமாகில் தங்கிப்போக; பகைவெல்லி! யாருமறியாததோரிடத்தில் இளைப்பாறியிருந்து நாளைப்போவாய்; மந்தபாக்கியையான எனக்கும் உன் சந்நிதியால் தீவினைப்பயனான இச்சோகத்திற்குச் சிறிது விடுபாடுண்டாம். 3-4

மிடுக்குடையாய்! நீ வருவதாய்ச் சென்றால், நிச்சயமாய் அதுவரையில் யானுயிருடனிருப்பது கூட ஸந்தேஹந்தான். 5

துயரத்தின்மீது துயரா யநுபவிக்குமிந்த துயராட்டியேனேழையை, உன்னைக்காணாத துயரமொன்று பின்னும் வருத்தப்போகின்றது. 6

பிள்ளாய்! உனது நண்பர்களான வானரர், இருக்ஷர், முதலானோர் விஷயத்தில் ஓர் பெரிய ஸந்தேஹம், என்கண்முன் நிற்பதுபோல் தோற்றுகிறது. 7

𑌕𑌥𑌂𑌨𑍁𑌖𑌲𑍁𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌮𑍍।
𑌤𑌾𑌨𑌿𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍌𑌵𑌾𑌨𑌰𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍌॥ ௮

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌲𑌂𑌘𑌨𑍇।
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌨𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌵𑌵𑌾𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌾॥ ௯

𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍈𑌵𑌂𑌦𑍁𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇।
𑌕𑌿𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂𑌵𑌰॥ ௧௦

𑌕𑌾𑌮𑌮𑌸𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇॥
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃𑌪𑌰𑌵𑍀𑌰𑌘𑍍𑌨 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌫𑌲𑍋𑌦𑌯𑌃॥ ௧௧

𑌬𑌲𑍈𑌸𑍍𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌧𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌵𑌣𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇।
𑌵𑌿𑌜𑌯𑍀𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂𑌪𑍁𑌰𑍀𑌂𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌶𑌸𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍॥ ௧௨

𑌯𑌥𑌾𑌹𑌂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍁𑌪𑌧𑌿𑌨𑌾𑌹𑍃𑌤𑌾।
𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌤𑌦𑍍𑌭𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌥𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃॥ ௧௩

𑌬𑌲𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂𑌕𑍁𑌲𑌾𑌂𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌂𑌕𑌾𑌂𑌪𑌰𑌬𑌲𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃।
𑌮𑌾𑌂𑌨𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ ௧௪
𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃।
𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌵𑌶𑍂𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌥𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑌯॥ ௧௫

என்னவெனில்:—தாண்டவரிய பெருங்கடலை அந்த வானரச் சேனைகளெப்படி தாண்டும்? அந்த ராஜகுமாரர் தாமெப்படித் தாண்டமாட்டுவர்? என்பதாம். 8

வாயு, வாயுகுமாரன், வைநதேயன், என்கிற நீங்கள் மூன்றுபெயர்களேயன்றோ இந்த ஸாகரத்தைத் தாண்ட வல்லவர்கள்? 9

ஆகையால், வீர! சாதிப்பதற் கரிதாய இச்செயல் கூடும் விஷயத்தில், காரியம் வல்லவரிற் சிறந்த நீ என்ன பதில் நினைக்கின்றாய்! சொல்லிக்காண். 10

ஆனால், இக்காரியத்தைச் சாதிக்க நீ ஒருவனே போதுந்தானென்றாலும், அப்படி யுண்டாகும் காரிய ஸித்தி, பகைவர்வீரரைப் புடைக்கவல்ல உனக்கு (மாத்திரம்) பெருமை பயக்கும். 11

போதுமான படைகொண் டிராகவன், அமர்க்களத்தி லிராவணனைவென்று வெற்றிபெற்று என்னைத்தம் நகர்கொண்டு போவாராயின், அஃது (எனக்கு) அழகு செய்யும். 12

அந்த இரகுவீரனிடத்தில் பயத்தால் இந்தராக்ஷஸன் கபடமாய் அவர் (தேவியான) வென்னைக் கொண்டு வந்தாப்போல் அறியாமல் கொண்டு போவது அவர்க்குத் தகாது. 13

பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல காகுத்தன், சரங்களையிட் டிலங்கைதனை மலங்கச்செய்து என்னைக் கூட்டிச் சென்றால் அஃதவர்க் கீடாயிருக்கும். 14

ஆகையால், அந்த போர்வீரன் பெருமைக்கும் மிடுக்குக்கும் தக்கபடி ஸந்நாஹம் செய்வாய். 15

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍋𑌪𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍
𑌨𑌿𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑌮𑍍॥ ௧௬

𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌹𑌰𑍍𑌯𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃।
𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃॥ ௧௭

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌃।
𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌹𑌰𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃॥ ௧௮

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌨𑌾𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇 𑌗𑌤𑌿𑌃।
𑌨 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃॥ ௧௯

𑌅𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌬𑌲𑌦𑌰𑍍𑌪𑌿-
𑌤𑍈𑌃।
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 ௨௦
𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌨𑍌𑌕𑌸𑌃।
𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑌃𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌॥ ௨௧
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌲𑌾𑌃।
𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍀𑌤𑌰𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌃

𑌤𑌦𑌲𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌶𑍋𑌕𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍈𑌤𑍁 𑌤𑍇।
𑌏𑌕𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍇 𑌲𑌙𑍍𑌕𑌾𑌮𑍇𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌿𑌯𑍂𑌥𑌪𑌾𑌃॥

இப்படி பெரும்பொருளமைந்து அடக்கமுடைத் தாய், யுக்தியுக்தமான அவர் சொன்ன வாக்கியத்தைக் கேட்டு, அடியேன் உடனே இவ்வாறு உத்தரம் விண்ணப்பம் செய்தேன். 16

அம்ம! குரங்கு கொண்டைமுசுறுப் படைகளுக்கிறைவனான் சுக்கிரீவனெனுங்கவியேறன், அதிபலசாலியான தம்மைஉமதுகாரியத்திற்கென்றேயெழுதிவிட்டார்.

பெருமிடுக்கும் திடநெஞ்சும் படைத்துத் திண்ணியராய், நெஞ்சம் நினைத்தாலெனப் பாயவல்ல வானரர்கள், அன்னவராணையை யெதிர்பார்த்திருக்கின்றனர்.

அவர்கள், மேலாகவோ, கீழாகவோ, குறுக்காகவோ போகப்புக்கால், இடையிற் சிறிதுந் தடையின்று; அளவிலாத்திறலுடைய அவர்கள், பெருப்பெருத்த கருமங்களாயினும் பின்னிடையகில்லார். 19

பலத்தில் செறுக்கடைந்த அந்த மஹானுபாவர்கள் இப்புடவியெங்கும் காற்றோடுமாபோல் பலவாறு சுற்றி வந்தார்கள். 20

அங்குள்ள வானரர்களத்தனைபெயரும், என்னிற்சிறந்தவரும் என்னோடொத்தவருமே; பின்னும்பார்க்கில்சுக்கிரீவன் சன்னிதியில் என்னிற்குறைந்தாரொருவருமின்று.

யானே இங்கு வந்தேனென்றால், என்னில் மிக பலவீரன்களான அவர்கள், வரக்கேட்கவேண்டுமோ! என்னில் அவர் சிறந்தபடி யென்னென்னில்:— ஓரிடத்திற் கோராள் விடும்போது, குறைந்தாரையன்றிச் சிறந்தவரை விடுவதில்லையே! 22

ஆகையால் அம்ம! இனி நீர் பரிதவிக்கவேண்டாம்; இவ்விரக்கத்தை ஒழித்து விடும்: வானரவெள்ளம் ஒரு பாய்ச்சலில் வந்து சேரப்போகின்றது. 23

மமைவ்யஷ்டுதளதளவ ஸம்த்ரஸாவாப்ராவிஶோஷிதள।
ஸத்த்வகாஶம் தேஹாஹாமே ந்ருஸிம்ஹாவாமஶிஷ்யத:॥ ௨௪

ஸுஸிம்ஹஸம்ஹஸங்காஶம் க்ஷிப்ரம் த்ருக்ஷ்யஸிராவவம்।
முக்ஷணம் வய நாஷ்வாணிம் மங்காஷாமமேவஸ்தித:॥ ௨௫

நவதம்ஷ்ட்ராயாயாநுவீராநு ஸிம்ஹஶாதல்ப்ரமதிக்ராநு।
வாநராநுவாரணேந்த்ராஹாநுக்ஷிப்ரம் த்ருக்ஷ்யஸிஸங்கதாநு.

மேமாம்பாதநிகாஶாநாம் மங்காமேயஸாநஷா।
நதல்தாம்கவிமேவ்யாநா மேஷிராஞ்ஜோஷ்யஸிஷ்நம்॥ ௨௭

நிவ்ருத்தவநவாஸம் வ ஸ்யாஸாஸுமேஸ்ம்தமம்।
ஸஹிஷி ஸ்த்மேயோஶ்யாயாம் க்ஷிப்ரம் த்ருக்ஷ்யஸிராக்வவம்॥ ௨௮

தமேதாமயாவாக்லீ ரதீநஹாஷிணா ஶிவாஹ்ஸிஷ்டாஹி ரஹிப்ரஸாதிதா। ஜமாமேஶாம் திம் மமமேமேயிதா தஜா தவா விஶோகேந தஶாஹிவீயிதா॥ ௨௯

இத்யார்ஷே ஶ்ரீமத்ராமாயணே ஆதிகாவ்யே வால்மீகீயே
சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ரிகாயாம் ஸம்ஹிதாயாம்
ஶ்ரீமத்ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமஸ்ஸர்க:॥
ஸுந்தரகாண்டஸ்ஸமாப்த:.

மஹாநுபாவாய்! அந்த புருஷோத்தமர்களிருவரும் எனது முதுகிலேறிக்கொண்டு சந்திர சூரியர்கள் (உதய கிரியில்) சேர உதித்தாப்போல் தேவரீரிடம் வரப்போகிறார்கள். 24

பகையைச் செகுக்கும் சிங்கமெனவிளங்கு மிராகவனையும், வில்லுங்கையுமா யிலங்கைவாயிலில் நிற்கும் மிலக்ஷ்மணனையும் இதோ காணப்போகின்றது. 25

நகமும் பற்களும் படையாகக்கொண்டு சிங்கம் புலியெனப் பீடுடையராய் களிற்றரசுபோன்ற வானரவீரர் யாவரும் இங்கே ஒருங்குசேரக் காணப்போகிறீர். 26

மலைகளோ மேகங்களோ வென்னும்படியான வானர சிரேஷ்டர் இலங்கையின் மலைத் தாழ்வரைகளில் கர்ஜ்ஜனைசெய்ய இதோ கேட்கப்போகிறது. 27

நண்ணாதவரைத் துணித்த இராகவனார் வனவாஸத்தை ஒழித்து தம்முடன்கூடி திருவயோத்தியில் திருவபிஷேகம் கொண்டருளுவதையும் இதோ கண்டு மகிழப்போகிறது. என்று விண்ணப்பம் செய்தேன். 28

பிறகு, தேவரீரைப்பிரிந்து தாம்படுகிற சோகத்தோடு தேவரீருடைய சோகத்திற்காகவும் கரைகின்ற மைதிலியார், அடியேன் இவ்வாறு கம்பீரமாய் அவர் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான இன்சொற்கள் சொல்லக் கேட்டு தெளியலுற்றார். 29

அறுபத்தெட்டாம் ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ சுந்தரகாண்டம் முற்றும்.

ஸ்ரீயை நம: